

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်

တရားစီရင်ထုံးများ

၁၉၉၅ ခုနှစ်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်

တရားရုံးချုပ်စာကြည့်တိုက်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားရုံးချုပ်

တရားရုံးချုပ်စာကြည့်တိုက်

တရားစီရင်ထုံးများ

ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်ရုံး
စာကြည့်တိုက်

၁၉၉၅ ခုနှစ်

တရားရုံးများလက်စွဲ အပိုင်း ၇၂ အရ တစ်ကြိမ်စုစည်းရမ်းလှူငွေ
ရက်သတ္တပတ်(၃)ပတ်ထက်မပိုစေရ။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားရုံးချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ပထမအကြိမ်

၁၉၉၇-ခုနှစ်၊ မေလ

အုပ်ရေ-၆၀၀၀

မြဝတီစာပေတိုက်၊ အမှတ် ၇၅ (ခ)၊ ပြည်လမ်း၊
စော်ဘွားကြီးကုန်း၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် စာတည်း
မှူးချုပ်၊ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးချစ်နိုင်က ပုံနှိပ်သူအမှတ် (၀၂၂၅၁)
ဖြင့် ပုံနှိပ်၍ ထုတ်ဝေသူအမှတ် (၃၇၀၂) ဖြင့် ထုတ်ဝေသည်။

တရားရုံးချုပ်စာကြည့်တိုက်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ်နှင့် တရားသူကြီးများ ၂၇.၄.၀၆ ၃၀၃၈၂

၁။	ဦးအောင်တိုး	B.A.,B.L.	တရားသူကြီးချုပ်
၂။	ဦးကျော်ဝင်း	B.A,	တရားသူကြီး
၃။	ဦးအောင်မြင်	B.A.,R.L.	တရားသူကြီး
၄။	ဦးသန်းဖေ	B.A.,B.L.	တရားသူကြီး
၅။	ဦးတင်အုံး	B.A.,B.L.,Advocate	တရားသူကြီး
၆။	ဦးတင်ထွတ်နိုင်	B.A.,B.L.	တရားသူကြီး

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး စိစစ်ထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့

၁။	ဦးတင်အုံး B.A., B.L., Advocate
တရားသူကြီး၊ တရားရုံးချုပ်	ဥက္ကဋ္ဌ
၂။	ဦးဘသန်း B.A., B.L.
ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ တရားရုံးချုပ်	အဖွဲ့ဝင်
၃။	ဦးတင်အေး B.A., H.G.P., R.L.
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ငြိမ်မူဌာန	အဖွဲ့ဝင်
၄။	ဦးဘသန်းအောင် B.A., B.L.
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ တရားမဌာန	အဖွဲ့ဝင်
၅။	ဦးသက်ထွန်း B.A., B.L.
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ စီမံဌာန
(၁၇ - ၁ - ၉၅ ပုဒ်မ)	အတွင်းရေးမှူး

“တရားစီရင်ရာတွင် အမှန်ကို ဆုံးဖြတ်ရုံမျှသာမကဘဲ
ထိုသို့ အမှန်တရားကို စီရင်ကြောင်း အများမြင်စေရာသည်”

(ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် မောင်ရွှေ(ခ)မောင်ရှေ့ ပါ - ၂^(၁))

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားရုံးချုပ်

စာအမှတ်၊ ၂၄/၁၄(တရားမ) စု ၆-၁/၉၅
ရက်စွဲ၊ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၃ ရက်

အမှာစာ

အကြောင်းအရာ။ တရားမမှုများကို အဂတိလေးပါး ကင်းရှင်းစွာ
ဖြင့် ဥပဒေနှင့်အညီ ရဲရင့်စွာ မှန်မှန်ကန်ကန်၊
မြန်မြန်ဆန်ဆန် စီရင်ကြရန်ကိစ္စ။

၁။ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြသော တိုင်းရင်းသား
ပြည်သူများသည် အချင်းချင်း ဆက်သွယ် ပေါင်းသင်း ဆက်စပ်နေထိုင်
လာကြရာမှ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တရားမဆိုင်ရာ အငြင်းပွားမှုများ တစ်ခါ
တစ်ရံ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်ကြပါသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ပေါ်သည့်အခါ မြန်မာ့ဓလေ့
ထုံးတမ်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည့် “ကြီးသောအမှုကို ငယ်စေ ငယ်သောအမှုကို
ပပျောက်စေ” ဆိုသော မူအရ မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် တိုင်းရင်းသား
ပြည်သူများအချင်းချင်း တရားတပေါင် မဖြစ်လိုကြသဖြင့် မိမိတို့ လက်ရှိ
ကျင့်သုံးလျက်ရှိသော ဓလေ့ထုံးတမ်းများနှင့်အညီ ပထမဦးစွာ ပြေလည်မှု
ရရန် ပေါင်းစပ်ညှိနှိုင်း ဖြေရှင်းခဲ့ကြပါသည်။ ထိုသို့ ပေါင်းစပ်ညှိနှိုင်း၍
မအောင်မြင်သည့်အခါ တရားရုံးကွင် တရားစွဲဆိုကြပါသည်။ ယင်းသို့တရား
စီရင်ရေး လမ်းကြောင်းအတိုင်း နစ်နာသူက တစ်ဖက်လူအပေါ် အဆိုလွှာ
တင်၍ တရားစွဲဆိုကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခွင့်အမိန့်အရနေ
ထိုင်သူအား နှင်ထုတ်လိုမှု၊ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းထဲသို့ ကျူးကျော်
သူကို နှင်လိုမှု၊ အိမ်မြေ စသည်တို့ကို လက်ရောက်ရလိုမှု၊ အိမ်ငှားမြေငှား
များအား ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ

ပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) မှ (စ) ပါ အကြောင်း တစ်ရပ်ရပ်အရ ဥပစာမှ နှင်လိုမှု၊ ရပိုင်ခွင့်များကို ကြေညာပေးစေလိုမှု၊ အတိုးမရှိ ချေ ငွေကိုရလိုမှု၊ အမွေပုံ ပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေလိုမှု၊ လင်မယား ကွာရှင်းပေးစေလိုမှု၊ မယား ခေါ်လိုမှု၊ တားဝရမ်းလျှောက်ထားမှု၊ ကတိပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေး စေလိုမှု စသည့် တရားမကြီးမှုများသည် အမှုတန်ဖိုးကိုလိုက်၍ မြို့နယ်တရား ရုံးများနှင့် ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးများတွင် ရှိနေကြပါသည်။ အဆိုပါ တရားမကြီးမှုများမှ ရရှိခဲ့သည့် အနိုင်ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် လျှောက် ထားခဲ့သော ဇာရီမှုများလည်း မြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံး များတွင် ရှိနေကြပါသည်။ ရုံးပြောင်းလျှောက်ထားမှု၊ ဝရမ်းခွာပေးစေလိုမှု ပစ္စည်းထိန်း ခန့်ထားပေးစေလိုမှု ကဲ့သို့သော တရားမ အသေးအဖွဲ့အမှုများ လည်း အဆိုပါ တရားရုံးများတွင် ရှိနေပါသည်။ တည်ဆဲဥပဒေများအရ ခွင့်ပြုထားသော တရားမပထမ အယူခံမှုများ၊ ဒုတိယ အယူခံမှုများ၊ အထွေ ထွေ အယူခံမှုများ၊ ပြင်ဆင်မှုများ၊ တရားမ အထွေထွေ လျှောက်ထားမှုများနှင့် တရားမအထူး အယူခံမှုများသည် ပြည်နယ်/တိုင်း တရားရုံးများနှင့်တရား ရုံးချုပ်တို့တွင် ရှိနေကြပါသည်။ အဆိုပါ တရားမမှုများသည် လူနေထူထပ် သည့် ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ မော်လမြိုင်၊ ပုသိမ် စသည့်မြို့ကြီးများတွင် အဖြစ်များပါသည်။

၂။ တရားရုံး အဆင့်ဆင့်မှ တရားသူကြီးများသည် အဆိုပါ တရားမမှုများကို တရားစီရင်ရေးဆိုင်ရာ မူများအား အခြေခံ၍ အဂတိ လေးပါးကင်းရှင်းစွာဖြင့် ဥပဒေနှင့်အညီ လွတ်လပ်စွာ မှန်မှန်ကန်ကန် တရားစီရင်ကြရန် ညွှန်ကြားချက်များ ထုတ်ပြန်ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ အဆိုပါ တရားမမှုများအား ဆောင်ရွက်ရာတွင် လိုက်နာကြရမည့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်း များကိုလည်း တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေတွင် အပြည့်အစုံ ပြဋ္ဌာန်းပေး ထာ ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

၃။ နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ အတွင်း ရေ မှု (၁)ကလည်း အမှုများ စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မည်သည့်အဖွဲ့ အစည်းကပင် ဖိအားပေး၍ ဆောင်ရွက်စေသည်ဖြစ်စေ၊ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက် သည့် တရားဥပဒေနည်းလမ်းများအတိုင်း တရားရုံးများ၏ ဆုံးဖြတ်ချက် သည် အမှန်တရားအတိုင်း ဖြစ်စေရန် လိုအပ်ကြောင်း လမ်းညွှန်မှု ပြု ထားပါသည်။

၄။ သက်ဆိုင်ရာ အမှုသည်များနှင့် ၎င်းတို့၏ ရှေ့နေများသည် တရားရုံးရှေ့တွင် မိမိတို့အမှုနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာအချက် အလက်များနှင့် ဥပဒေအချက်အလက်များကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တင်ပြကြရန် တာဝန်ရှိကြပါသည်။ တရားရုံးများ အနေဖြင့်လည်း ထိုသို့တရားရုံးရှေ့ တင်ပြသည့် အချက်အလက်များအနက် ဥပဒေအရ လက်ခံခွင့်ရှိသော သက်သေခံချက်များ အတိုင်းသာ အဆုံးအဖြတ် ပြုကြရပါသည်။ အမှုသည် များသည် တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် သူနိုင် ကိုယ်နိုင် အပြိုင်အဆိုင် တရားရုံး များတွင် ရှင်ဆိုင် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသည်က များပါသည်။ ထိုအခါ မိမိတို့အမှု အနိုင်ရရေးအတွက် အမှုသည်များသည် ရာထူးအရှိန်အဝါနှင့် တာဝန်တို့ကို အသုံးပြုလျက် သက်ဆိုင်ရာတရားသူကြီးကို ပြောနိုင်ဆို့နိုင် ဖိအားပေးနိုင်မည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးထံဖြစ်စေ၊ ဌာနဆိုင်ရာမှ အဆင့်မြင့်သော အရာရှိတစ်ဦးဦး ထံဖြစ်စေ၊ နည်းမျိုးစုံဖြင့် အကူအညီ တောင်းခံကြသည်များကို အတော်ပင် တွေ့ကြုံနေရပါသည်။ ထိုသို့ အကူအညီတောင်းခံသည့်အခါ အမှုနှင့်စပ်လျဉ်း ပြီး မိမိဖက်မှ အားနည်းသည့်အချက်များကို ဖုံးကွယ်ကာ မိမိအနိုင်ရမည့် အချက်များကိုသာ တင်ပြလေ့ရှိကြပါသည်။ တိုင်စာ၊ အသနားခံစာဖြင့် တင်ပြကြသည်များလည်း ရှိပါသည်။ အဆိုပါ မပြည့်မစုံ တစ်ဖက်သတ် တင်ပြ ပြောဆိုချက်များသည် တရားရုံး ပြင်ပတွင် တင်ပြပြောဆိုချက် များသာဖြစ်၍ တရားမဝင်သည့်အလျှောက် လက်ခံ ဆုံးဖြတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဤသဘောကို တရားမမှုခင်းများ စစ်ဆေးကြားနာ ဆုံးဖြတ်ကြရသည့် တရားရေးဝန်ထမ်း အဆင့်ဆင့်သည် စွဲမြဲစွာ ခံယူ ကျင့်သုံးပြီး အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံချက်များအတိုင်း အဂတိကင်းရှင်းစွာ ဆုံးဖြတ် ကြရန်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ တရားသူကြီးများက အဂတိကင်းရှင်း၍ လွတ်လပ်စွာ တရားဥပဒေနှင့် အညီ ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်ကို ထိခိုက်စေသော ပြင်ပအသိဖြင့် မိမိတာဝန်နှင့် သြဇာကို အသုံးပြု စွက်ဖက်ခြင်းမျိုးကိုလည်း မပြုလုပ်မိစေရန် တရားရုံး အဆင့်ဆင့်ရှိ အဆင့်မြင့်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များက အထူးသတိပြု ရှောင်ကြဉ်ကြရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

အောင်တိုး
တရားသူကြီးချုပ်

ဖြန့်ဝေခြင်း

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးအားလုံး
တရားရေး ဝန်ထမ်းအားလုံး

မိတ္တူကို

နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌရုံး
နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ရုံး
အစိုးရအဖွဲ့ရုံး

ရှေ့နေချုပ်ရုံး

စာရင်းစစ်ချုပ်ရုံး

ဝန်ကြီးဌာနအားလုံး

တရားရုံးချုပ်၊ စီမံဌာန၊ ဌာနစု (၁၃) (ပြန်တမ်း)
ဌာနစု (၁၄)

၁၉၉၅ ခုနှစ်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

စီရင်ထုံးပြုသော ပြစ်မှုများ

စာမျက်နှာ

ဦးကျော်ရွှေ	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၁
မောင်ကျော်စွာဦး	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၅
မခင်နွဲ့	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၁၀
ဒေါ်ခင်မြင့်	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၅	၁၄
ဆောကော့စေးပါ-၅	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၁
မောင်စန်သီယာဂူး	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၇
ဇော်လတ်	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၃၂
အောင်လေး (ခ) ဝဏ္ဏအောင်		
ဦးဉာဏ်ဝင်း ပါ-၃	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၃၉
မောင်ဉာဏ်အောင်	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၄၄
ဦးတင်အေး	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၄၈
ဦးစာစ်တူး	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၅၅
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် ကျော်ညွန့်		၆၁
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် ဦးညွန့်လှိုင်		၆၅
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် ဌေးမြင့် (ခ) အရှည်ကြီး ပါ-၅		၆၉
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် နိုင်လင်း		၇၄
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် ဖြူလေး (ခ) ဟင်္သာ ပါ - ၄		၇၉
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် မိုးသီး		၈၇
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် မြတ်မင်းစိုး		၉၃
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် မြင့်အောင်		၉၈
ဒေါ်မြအေး	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၀၃
လန်ကစွတောင်	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၀၉
ဦးသိမ်းကြံ ပါ-၂	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၁၄
ဦးအေး (ခ) လီရှယ်ဖွဲ	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၁၂၀
ဦးအောင်မော်လင်း	နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ-၂	၁၂၆

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ

ဥပဒေများ -

- စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့များ ဥပဒေ
- တရားရုံးများကို မထိမဲ့မြင် ပြုလုပ်မှု အက်ဥပဒေ
- ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
- ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ
- ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေ

စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့များ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၈၀ (ခ) အရ သက်သေပြရန် တာဝန်

ဆုံးဖြတ်ချက်။ စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့များ ဥပဒေပုဒ်မ ၈၀ (ခ) တွင် စွပ်စွဲခံရသူသည် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်၏ ခွင့်ပြုချက်၊ ကျွဲ၊ နွားကို သတ်ဖြတ်ကြောင်း သို့မဟုတ် လက်ဝယ်တွေ့ရှိသော ကျွဲ၊ နွား၏အသားသည် တရားဝင် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်သော၊ သို့မဟုတ် အခြား အကြောင်းတစ်ခုခုဖြင့် သေဆုံးသော ကျွဲ၊ နွား၏ အသားဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၈၀ (က) တွင် ကျွဲ၊ နွား၏အသား၊ သို့မဟုတ် သားရေကို ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ လက်ဝယ်ထားခြင်းသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ထို့အပြင် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀(က)တွင် ခွင့်ပြုချက် ရယူသူသာလျှင် ကျွဲ၊ နွား အသားနှင့် သားရေကို လက်ဝယ်ထားနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဤအမှုတွင် အယူခံတရားခံက ၎င်းလက်ဝယ်ရှိ နွားသားရေ ၂၁ ချပ်မှာ ခွင့်ပြုချက် လိုင်စင်ရထားသော ဦးတိုက်စိုး၏ နွားသားရေ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဦးတိုက်စိုးကလည်း မှန်ပါသည်ဟု ထောက်ခံထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သက်သေခံ နွားသားရေ ၂၁ချပ်မှာ ခွင့်ပြုချက် ရရှိထားသော ဦးတိုက်စိုး၏ သားသတ်ရုံမှ နွားသားရေများဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ ခွင့်ပြုချက်ရသူ

ဦးတိုက်စိုး၏ လက်ဝယ်၌ မဟုတ်ဘဲ အယူခံ တရားခံ၏ လက်ဝယ်၌ တွေ့ရသည် ဆိုရုံမျှဖြင့် သက်သေခံ နှားသားရေ ၂၁ ချပ်သည် လိုင်စင်မဲ့ သတ်ဖြတ်ထားသော နှားသားရေ ဖြစ်သည်ဟု ပြောင်းလဲယူဆရန် မဟုတ် ချေ။ မည်သူ၏ လက်ဝယ်၌ ရှိစေကာမူ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်သော နှား၏ သားရေဖြစ်ကြောင်း လက်ဝယ်ရှိသူက ပြသနိုင်လျှင် လုံလောက် သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မောင်ကျော်ညွန့်

တရားရုံးအပေါ် ဝေဖန် ပြောဆိုမှုများသည် မည်သည့်အခါ တရားရုံး အား မထိမဲ့မြင် ပြုရာရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၂၆၂/၉၀ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးညွန့်လှိုင်နှင့် ၎င်း၏ဇနီးဒေါ်မြမြဆွေ တို့ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၆/၁၁၄အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၁) နှစ်စီ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ၎င်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံ တင်သွင်းရာ တိုင်းတရားရုံးက ဦးညွန့်လှိုင်အပေါ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည်ကို အတည်ပြုပြီး ၎င်း၏ဇနီးကို လွှတ်ခဲ့သည်။ ၎င်း အမိန့်ကို မကျေနပ်ပါက ဦးညွန့်လှိုင်အနေဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းနိုင်သည်။ ပြင်ဆင်မှုတွင် ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို မကျေနပ်သေးပါက တရားရုံးချုပ်သို့ အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားနိုင်သည်။ ထိုသို့ အဆင့်ဆင့် လမ်းဖွင့်ပေးထားပါလျက် ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုဘဲ “တရားသူကြီးသည် ရာဇဝတ်အာဏာကို အလွဲသုံးစာ ပြုပြီး ဆုံး ဖြတ်ရခြင်းဖြစ်သဖြင့် အဆိုပါတရားသူကြီးအပေါ် တရားစွဲဆိုရန် အစီအစဉ် ရှိပါသည်” ဟု ထွက်ဆိုခဲ့ခြင်းမှာ ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို သေးသိမ်စေသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးအား မထိမဲ့မြင် ပြုရာရောက်သည်။ “အဆိုပါ တရားသူကြီးအပေါ် တရားစွဲဆိုရန် အစီအစဉ်ရှိပါသည်” ဟု ထွက်ဆိုခြင်းမှာလည်း ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှု ကြီးအမှတ်- ၃၁၉/၉၀ကို စစ်ဆေးလျက်ရှိသည့် မြို့နယ်တရားသူကြီးကိုပါ ခြိမ်းခြောက်သည့်သဘော သက်ရောက်သဖြင့် မှန်ကန်သော တရားစီရင်ရေး လမ်းကြောင်းကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေနိုင်သည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဦးညွန့်လှိုင်

ညွှန်းချက်

အခန်း မဖြစ်ပေါ်သေးသော်လည်း ငွေကိုယူထားပြီးကာမှ အခြားသူသို့
ရောင်းခြင်းတွင် ပြစ်မှု မမြောက်ဟု ကြိုတင် ဆုံးဖြတ်ရန် သင့် မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက ဦးစိုးမြင့်နှင့် နိုင်ငံတော်
ပါ - ၂ စီရင်ထုံးကို ကိုးကား လျှောက်လဲသည်။ ယင်းစီရင်ထုံးတွင်
သစ်လုံး၊ သစ်ခွဲသားများ ပေးသွင်းရန်အတွက် စရံငွေ ကျပ်နှစ်သောင်း
ပေးထားခဲ့ရာ မဆောင်ရွက်နိုင်ပါက စရံငွေ နှစ်ဆပေးရန် ချုပ်ဆိုထားသည့်
ကိစ္စဖြစ်သည်။ ယခုအမှုမှာ တိုက်ခန်းအတွက် စရံငွေ ပေးချေ ခြင်းမဟုတ်ဘဲ
တန်ဖိုးငွေ အပြေအကြေးငွေကျပ် ၇၃၀၀၀၀/- ပေးခဲ့ပြီးမှ အခြားသူအား
ရောင်းစားသည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။ အမှုဖြစ်ပျက်ပုံခြင်း မတူချေ။ ဤအမှုတွင်
တစ်ခြားသူအား ရောင်းခြင်းတွင် သဘောရိုး ရှိ မရှိ စိစစ်ရန် ရှိနေသည်။
ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုကြောင်း စွဲဆို၍ ဖြတ်လမ်းလိုက်ရာရောက်သည်ဟု မဆို
နိုင်ပေ။ အခန်းကို လက်ရောက် မရသေး၍ အလွဲသုံးစား ပြုခြင်းမဟုတ်ဟု
ဆိုသည်။ အရောင်းအဝယ်ပြုစဉ်က ဆောက်လုပ်ဆဲဖြစ်သည်မှာ မှန်သော်
လည်း ဦးမောင်ချိုထံမှ ငွေများကို ကန်ထရိုက်တာဦးကျော်ရွှေ မယူပါဟု
အတိအလင်း ငြင်းဆိုခြင်း မတွေ့ရချေ။ ယခုအခါ ကန်ထရိုက်တိုက် အဆောက်
အအုံများ ဆောက်လုပ်ရာ၌ ကုန်ကျမည့် ငွေကြေးများ ရရှိရန် ကြိုတင်၍
ရောင်းချကြသည့် အလေ့အထရှိနေသည်။ အခန်းမဖြစ် ပေါ်သေးသော်လည်း
ငွေကို ယူထားပြီးကာမှ အခြားသူသို့ ရောင်းခြင်းတွင် ပြစ်မှု မမြောက်ဟူ၍
ယခုအချိန်၌ ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းငှာ သင့်မည်မဟုတ်ပေ။
ဦးကျော်ရွှေ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) /၁၁၄ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ကျူးလွန်
သည့် အခြေအနေများ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဆရာဝန်၏ ထွက်ချက်အရ တရားခံ ဇော်လေးသည်
လက်နက်မဲ့ ခုခံကာကွယ်နေသော လှမိုးလွင်၏ ဝဲဘက် ရင်ပတ်ကို ဓား
နှင့်ထိုးပြီး မနှုတ်သေးဘဲ အဆုံးအထိ မြှုပ်ဝင်သွားအောင် တမင်ထိုးသွင်းနေ
ကြောင်း မြင်သာသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်နိုင်ရန်မှာ လှမိုးလွင်အား မရုန် ကန်နိုင်

အောင် ဝိုင်းဝန်း ချုပ်ကိုင်ပေးသူများ ရှိနေကြောင်း ညွှန်ပြလျက်ရှိသည်။ ချုပ်ကိုင်ပေးသူများ မရှိပါက ပထမတစ်ကြိမ် ဓားနှင့်ထိုး၍ ဝဲဘက်လက်ခုံ ၌ ကြွက်သားပြတ်သည့် ဒဏ်ရာရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်ထပ်ရန်မပြု နိုင်ရန် ထွက်ပြေးနိုင်လိမ့်မည် ဟု ယူဆသည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေတွင် လှမိုး လွင်သည် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ဓားနှင့် ထိုးသူ၏ ဂျာကင်အင်္ကျီ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲမိဆွဲရာ ဆုပ်ကိုင်ထားစဉ် ဓားနှင့်ထိုးပြီးနောက် ရုန်း ထွက်ပြေးကြသဖြင့် အင်္ကျီလက်တစ်ဖက် ပြုတ်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားလို ဇော်လတ်၊ အောင်လေး(ခ) ဝဏ္ဏအောင်နှင့် ဇော်မင်းထူးတို့က လှမိုးလွင်အား ချုပ်ကိုင်ပေး၍ တရားခံ ဇော်လေးက ခလုတ်ဓားနှင့် ထိုးပါသည် ဟူသော မျက်မြင်သက်သေ အောင်လွင်(လိုပြ -၄) ၏ ထွက်ချက်တစ်ခုတည်းသာ ရှိစေကာမူ အခြားပတ်ဝန်းကျင် အထောက်အထား သက်သေခံချက်များအရ မူလရုံးက အယူခံတရားလိုတို့ အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) / ၁၁၄ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဇော်လတ် _____ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
အောင်လေး(ခ)ဝဏ္ဏအောင်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၉၉ (၂) (ဃ) နှင့် အကျုံးဝင်ရန် ရုတ်တရက် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားရာ၌ တင်ကူး ကြံ့ရွယ်ချက် မရှိ၊ မလျော်သော အခွင့် အရေးမယူဘဲ လူသေစေခြင်း ဖြစ်ခြင်း

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အယူခံ တရားလိုက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၉ (၂)(က)(ဃ)တို့နှင့် အကျုံးဝင်သဖြင့် လူသေမှု ဖြစ်သည်ဟု လျှောက်လဲ သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၉(၂) (က)တွင် ရုတ်တရက် အကြီး အကျယ် ဒေါသထွက်အောင် ပြုခြင်းခံရသဖြင့် ဒေါသထွက်အောင် ပြုသူ ကို သေစေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် ဘတ်ဂွနှင့် ပစ်ကာမင်းလားဟု မေးမြန်းခံရပြီး ဓားနှင့်ထိုးသည်ကို ခုခံကာကွယ်ရပါသည်ဟု ဆိုသဖြင့် ရုတ်တရက် အကြီး အကျယ် ဒေါသထွက်အောင် ပြုခြင်းခံရသည်ဟု မည် သို့မျှ မဆိုနိုင်ချေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၉ (၂)(ဃ)နှင့် အကျုံးဝင်

ညွှန်းချက်

ရန် ရတ်တရက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရာ၌ တင်ကူး ကြံရွယ်ချက်မရှိ၊ မလျော်သော အခွင့်အရေး မယူဘဲ လူသေစေခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်ညာဏ်အောင် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

- ၄၄

ခါးပြတိုက်ရန် အားထုတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ ခါးပြတိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သောကြောင့် တရားခံများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၅ နှင့် အပြစ်ပေးရမည် ဖြစ်ခြင်း

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၁ တွင် ၅၂း (သို့) ၅၂း ထက်ပိုသော သူများသည် လုယက်မှု ကျူးလွန်ရန် အားထုတ်ပါက ၎င်းတို့ အသီးသီးသည် ခါးပြမှု ကျူးလွန်ခြင်း မြောက်ကြောင်း ပြဌာန်းထားသည်။ ခါးပြတိုက်ရန် အားထုတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ ခါးပြတိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သောကြောင့် တရားခံများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၅ နှင့်ပင် အပြစ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ တရားခံများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၁ နှင့် တွဲဖက်၍ အပြစ်ပေးရန် လိုမည် မဟုတ်ပေ။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဌေးမြင့် (ခ) အရှည်ကြီး ပါ - ၅

- ၆၉

သေသူမှာ ထွန်စက်ပေါ်တွင် ပေါ့လျော့စွာ လိုက်ပါခြင်း၊ ဆော့ကစားလေ့ရှိပြီး ၎င်းလိမ့်ကျ သေဆုံးခြင်းမှာ တရားခံ၏ ပေါ့လျော့စွာ မောင်းနှင်မှုကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင်၊ မယူဆနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ထွန်စက်ပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါသူများမှာ အမျိုးသမီး (၃) ဦးနှင့် အမျိုးသားနှစ်ဦးတို့ ဖြစ်ကြသည်။ အကယ်၍ ထွန်စက်ကို အရှိန်မလျော့ဘဲ ကျောက်တုံးများ ခင်းထားသော လမ်းကြမ်းတွင် မောင်းနှင်မည်ဆိုပါက ထွန်စက်၏ ဘီးဖုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသော အမျိုးသမီးများ လည်းပြုတ်ကျသွားနိုင်ပေသည်။ ယခုမူ ထွန်စက်ဘီးဖုံး ပေါ်တွင် စီးနင်းလာသူများ ပြုတ်မကျဘဲ ထွန်စက်နောက်တွဲပေါ်ရှိ သေတ္တာပေါ်တွင် တစ်ဦးတည်း စီးနင်းလိုက်ပါရသူ ယာဉ်နောက်လိုက် ပြုတ်ကျခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထွန်စက်မောင်းသူက မဆင်မခြင် ပေါ့ဆစွာ မောင်းနှင်ခြင်းကြောင့် ပြုတ်ကျခြင်း မဖြစ်နိုင်ဘဲ ထွန်စက်နောက်လိုက်အနေဖြင့် ပေါ့ဆစွာ ဆော့ကစား

ပြီး စီးနင်း လိုက်ပါခြင်းကြောင့်သာ ပြုတ်ကျသွားသည် ဆိုသော သက်သေ ထွက်ချက်များမှာ ယုံကြည် လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရှိသည်။

တရားခံသည် အရမ်းမောင်းနှင်ခြင်း၊ ပေါ့လျော့စွာ မောင်းနှင်ခြင်း မရှိသည့်ပြင် ကျောက်ခင်းလမ်း ဖြစ်၍ သတိထား မောင်းနှင်ခဲ့ကြောင်း၊ သေသူမှာ ထွန်စက်ပေါ်တွင် ပေါ့လျော့စွာ လိုက်ပါခြင်း၊ ဆော့ကစားလေ့ ရှိပြီး ၎င်းလိမ့်ကျ သေဆုံးခြင်းမှာ တရားခံ၏ ပေါ့လျော့စွာ မောင်းနှင်မှုကြောင့် မကုတ်ကြောင်း သုံးသပ်၍ တရားခံ မြတ်မင်းစိုးအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းမှု မရှိဟု ဆိုရပေမည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မြတ်မင်းစိုး

- ၉၃

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၈၀ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ကင်းလွတ်ခွင့် ရနိုင်သော အခြေအနေ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၈၀ နှင့် အကျုံးဝင်ရန် အယူခံ တရားခံ၏ ပြုလုပ်မှုသည် ဥပဒေနှင့် မဆန့်ကျင်ဘဲ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သော အပြုအမူ နည်းလမ်းအတိုင်း သတိကောင်းစွာထား၍ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ရှိရ မည်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားခံသည် အိမ်အပြန်ဖြစ်၍ ကားမှတ်တိုင်၌ ရပ်တန့်ရန် မလိုသည်မှန်သော်လည်း အရှိန်လျှော့၍ မောင်းနှင်ရန်လည်း မလိုအပ် ဟူသော မူလရုံး၏ သုံးသပ်ချက်မှာ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းကလည်း မောင်းခွင့်ရှိသည့် သဘောဖြစ်၍ ယာဉ်တိုက်မှု တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ကာ ကင်း လွတ်ခွင့် ရနိုင်ခွင့်ရှိသည့်ပမာ သုံးသပ်ရာရောက်သဖြင့် မည်သို့မျှ လက်ခံ နိုင်ဖွယ် မရှိပေ။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မြင့်အောင်

- ၉၈

နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားနေစဉ်တွင် ထိုသို့ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြသူများ ကို ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို အကာအကွယ် မယူနိုင်ခြင်း

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပထမအကြိမ် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားခြင်းနှင့် ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်ပွားခြင်းမှာ နာရီဝက်ခန့်သာ ကွာခြားသည်။ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်းနှစ်ခုမှာ ဆက်စပ်၍နေသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားနေစဉ်တွင် ထိုသို့ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြသူများသည် ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို အကာအကွယ်မယူနိုင်ပေ။

ညွှန်းချက်

ထို့ပြင်လည်း သေသူမှာ အချင်းဖြစ်စဉ်က လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ ကိုင်ဆောင်ထားသည်ဟု ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပေ။ အယူခံတရားလိုက လက်နက်မဲ့ သေသူအား သုံးမြှောင့်ချွန်ဖြင့် ထိုးခြင်းဖြစ်၍ ၎င်းသည် မလျော်သော အခွင့်အရေးယူရာ ရောက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မူလ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလိုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုသာမည် မဟုတ်ပေ။ ထောင်ဒဏ်မှာလည်း များလွန်းသည်ဟု မဆိုသာ၍ ပြစ်ဒဏ်နှင့်ပတ်သက်၍လည်း ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမမြင်ပေ။

လန်ကစွတောင် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၀၅ (ခ) ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ကျူးလွန်သော အခြေအနေ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ လမ်းပိတ်ဆို့နေသော အိမ်ကို ဖယ်ရှားရန် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက အချိန်ပေးခဲ့သည်။ လျှောက်ထားသူများ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ဌာနအကြီးအကဲများမှ တစ်ဆင့် အေးချမ်းစွာ ဖယ်ရှားပေးရေးအတွက် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဤသို့ အချိန်ပေးခြင်း၊ ညှိနှိုင်းခြင်း၊ ကြိုးစားခြင်းမှာ မလွဲမသွေ အင်အားသုံး၍ ဖယ်ရှားရမည့် အခြေအနေမျိုး မဖြစ်ပေါ်စေရန်အတွက် အာဏာပိုင်များက လိုက်လျော ကြိုးပမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မလွဲမရှောင်သာ အင်အားသုံးဆောင်ရွက်ရမည် ဆိုလျှင် အများပြည်သူအတွက် 'အထိတ်တလန့် ဖြစ်နိုင်ပြီ' မလိုလားသူများက အေးချမ်းသာယာရေးကို ထိပါစေသည့် ပြစ်မှုများ ကျူးလွန်လာဖွယ် အခြေအနေများ ပေါ်ပေါက်နိုင်ခြင်းကြောင့် ကြိုတင် ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက အချိန်ပေးခြင်း၊ ညှိနှိုင်းခြင်း အေးချမ်းစွာပြီး မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ အထက်ပါ အခြေအနေများကို လျှောက်ထားသူများ အသိဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သိပါလျက် ဖယ်ရှားရန် ငြင်းဆန်နေခြင်းသည် ဖေါ်ပြပါ အခြေအနေများ ပေါ်ပေါက်စေရန် လျှောက်ထားသူတို့တွင် ကြံရွယ်ချက် ရှိကြောင်း မှာမငြင်းသာပေ။ လျှောက်ထားသူတို့၏ အကျိုးဆောင်လျှောက်လဲသကဲ့သို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ မိဘ ဘိုးဘွားလက်ထက်က နေထိုင်ခဲ့သော နေအိမ်ကို ဖွန့်ခွာရန် နှမြောတသပြီး ဖယ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ နေရ

ပါသည်။ အများပြည်သူ အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေရန် အကြံမရှိပါ ဟု ဆိုလျှင်လည်း ထိုသို့ အများပြည်သူ အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်နေသည်မှာ မငြင်းသာပေ။

ဦးသိန်းကြံ ပါ - ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

- ၁၁၄

မြေစာရင်းဦးစီးဌာန လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး၏ ဆောင်ရွက်မှုသည် တရားရုံးအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းသာဖြစ်၍ ယင်းထံ မမှန်သက်သေခံလျှင်၊ သို့မဟုတ် မမှန်သက်သေခံကို တမင်ဖန်တီးလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ (ဒုတိယပိုင်း) နှင့်သာ အကျုံးဝင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မြေစာရင်းဦးစီးဌာန၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် တရားရုံးအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၍ ၎င်းထံတွင် မမှန်သက်သေခံလျှင် သို့တည်းမဟုတ် မမှန်သက်သေခံကို တမင်ဖန်တီးလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ (ဒုတိယပိုင်း) နှင့်သာ အကျုံးဝင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁)(ခ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးမဝင်၊ တရားရုံး၏စာဖြင့် ရေးသားတိုင်တန်းခြင်း မရှိဘဲ တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ (ဒုတိယပိုင်း) အရ အရေးယူနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ အမ်အီးအာရပ်နှင့် နိုင်ငံစော်အမှုကို ရည်ညွှန်းသည်။

ဦးအေ. (ခ) လီရှန်ဖွဲ့နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၄

- ၁၂၀

လူနှစ်ဦးသတ်သော ပြစ်မှုနှစ်ခုအတွက် သီးခြား ပြစ်ဒဏ် ခံစေသင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဖြောင့်ချက်တွင် မိမိကိုယ်တိုင် ပြစ်မှု ကျူးလွန်သည်ဟု ပြောလျှင် ထိုဖြောင့်ချက်သည် တရားဝင်ဖြောင့်ချက်ဖြစ်သည်။ မောင်အောင်ထွေးနှင့် ပြည်ထောင်စု၊ ဖြောင့်ချက်မှာ တရားဥပဒေနှင့်အညီ ရယူထားသော ဖြောင့်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ဒုတိယမြို့နယ် တရားသူကြီး ဦးဝင်းမြင့်ဦး (လိုပြ-၁၂) ၏ ထွက်ချက်အရ တွေ့ရသည်။ သေသူ ကိုညွှန်ရွှေအား

ညွှန်းချက်

ထွန်းလင်းနှင့် ဝင်းသောင်၊ တုတ်ကြီးတို့က ဓါးလုံတို့ဖြင့် ထိုးခုတ် သတ် ဖြတ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ပါလျက် ထွက်မပြေးဘဲ လှည်းပေါ်၌ ရပ်၍ ဆဲဆိုနေသော ဇနီး မစံရွှေအား လုံဖြင့် ရင်ဝထိုးခြင်း၊ ဓါးနှင့် လည်ပင်းကို ဖြတ်ခြင်း၊ ခုတ်ခြင်းတို့ကို ကိုယ်တိုင်ပါဝင် ကျူးလွန်ကြောင်း ဖြောင့်ဆို ထားသည်။ အလိုအလျောက်ပေးသော ဖြောင့်ချက်ဖြစ်သောကြောင့် ပြစ်မှု မကျူးလွန်ရပါဆိုသော ထုချေချက်ကို လက်ခံနိုင်ဖွယ် မရှိပေ။ ယင်းအချက် များကို ခြုံ၍ကြည့်လျှင် လျှောက်ထားခံရသူ ထွန်းလင်းအား မူလရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည် ဟု မဆိုသာချေ။

အမှု၌ ပေါ်ပေါက်နေသော အကြောင်းအရာများအရ မူလရုံး သည် လျှောက်ထားခံရသူ ထွန်းလင်းအား လူသတ်မှု နှစ်မှုအတွက် ကျခံရ မည့် ပြစ်ဒဏ်များကို တစ်ပြိုင်တည်း ချမှတ်ခြင်းသည် ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ် လျော်ကန် သင့်မြတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ လူနှစ်ဦးသတ်သော ပြစ်မှုနှစ်ခု အတွက် သီးခြား ပြစ်ဒဏ်ခံစေသင့်သည်။

မောင်ကျော်စွာဦး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၈၈(၁) အရ မယားနှင့် သား သမီး စရိတ်ထောက်ပံ့မှု စွဲဆိုမှုတွင် တရားရုံး၏ နယ်မြေဆိုင်ရာ စီရင်ပိုင်ခွင့်နှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားရန်အချက်များ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ လျှောက်ထားခံရသူ ကိုမြင့်လွင်က ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ် (မြောက်ပိုင်း)တရားရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို လက်ခံယူပြီးကြောင်း ပေါ်ပေါက် ခြင်း၊ ၎င်းသည် ဇနီးရှိရာ ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း)သို့၊ နောက်မယားမယူ မှီက လာရောက်လေ့ရှိသည်ဟု မခင်နွဲ့၏ ချေပလွှာအရ ပေါ်ပေါက်ခြင်း၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ် (မြောက်ပိုင်း)တရားရုံးတွင် စစ်ဆေးသည့်တိုင် လျှောက် ထားခံရသူနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့ရန် အကြောင်း မရှိခြင်းတို့ကြောင့် အမှုကို ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံးတွင် ကြားနာ စစ်ဆေးခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

မခင်နွဲ့နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၂

တရားခံဘက် ရှေ့နေအဖြစ် တရားခံများအတွက် တောက်လျှောက် ဆောင်ရွက်ပြီးကာမှ ရှေ့နေကိုယ်စားလှယ်စာကို ရုပ်သိမ်းကာ တရား ခံပြ သက်သေအဖြစ် သက်သေခံခွင့် ပြုမည်ဆိုလျှင် တရားမျှတမှု ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ၄ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် အရ တရားရုံးသည် ရှေ့နေတစ်ဦးအား အမှုလိုက်ခွင့်ကို ခွင့်ပြုနိုင်သူပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့နေလိုက်ခွင့်ကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုနိုင်သူမှာလည်း တရားရုံးပင် ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် တရားခံ၏ ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက် ခွင့်ကို ရုပ်သိမ်း၍ တရားခံပြသက်သေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခွင့်ကို ရှေ့နေ ဦးသန်းတင်က တောင်းခံသည့်အတွက် မူလရုံးက ခွင့်မပြုသည်မှာ တရား မျှတမှု အလို့ငှာ သာလျှင်ဖြစ်သည်။ တရားခံဘက် ရှေ့နေအဖြစ် တရားခံ များအတွက် တောက်လျှောက် ဆောင်ရွက်ပြီးကာမှ ရှေ့နေကိုယ်စားလှယ် စာကို ရုပ်သိမ်းကာ တရားခံပြသက်သေအဖြစ် ထပ်မံအားဖြည့် ထွက်ဆို ပေးခွင့် ပြုမည်ဆိုလျှင် တရားမျှတမှု ချိန်ခွင်လျှာ တိမ်းစောင်းစေရန် အလို့ငှာ တရားခံများဘက်သို့ အလေးတင်းပေးရာ ရောက်နေပေလိမ့်မည်။ ဒေါ်ခင်မြင့် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၅

- ၁၄

ဖြောင့်ချက်တွင်လည်း အမည်မပါရှိ၊ သက်သေ ထွက်ချက်များတွင်လည်း အမည်မပါရှိသော တရားခံများအပေါ် အနည်းဆုံး ထောင် ၁၀ နှစ် ချရမည့် အမှုမျိုးတွင် စိတ်ချလက်ချ အပြစ်မပေးသင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ကျန်အယူခံတရားလို ၄ ဦးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စဉ်းစားလျှင် ညွန့်အောင်၏ ဖြောင့်ချက်လည်း မရှိ၊ အခြားသက်သေခံ အထောက် အထားလည်း ဤအမှု၌ မပေါ်ပေါက်။ တပ်ကြပ်ကြီးတင်စိုး၏ ထွက်ချက် အရပင် ညွန့်အောင်၏ ဖော်ထုတ်ချက်အရ ဖမ်းဆီးပါသည် ဟု တွေ့ရသည်။ ညွန့်အောင်သည် ဖြောင့်ချက်လည်းမပေး၊ ရုံးရှေ့တွင်လည်း ထိုသို့ ထွက် အောင် အမှုတည်ဆောက်သူများက မစွမ်းနိုင်။ ဤအခြေအနေတွင် ကျန် အယူခံ တရားလို (၄) ဦးအား ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်ကို စိတ်ချလက်ချ အပြစ်မပေးသင့်ပေ။ ရရှိသောသတင်း

ညွှန်းချက်

အရ ညွှန်းအောင်၊ မြင့်သိန်းတို့ ကျူးလွန်ရာတွင် အထိုက်အလျောက် ပတ်သက်သည် ဆိုသည့်တိုင်အောင် (ပတ်သက်သည်ဟု မဆိုလို) (၂)နှစ် ခွဲခန့် အကျဉ်းခံရခြင်းဖြင့် နောင်တ ရလောက်ပြီဖြစ်သည်။

စောကော့စေး ပါ - ၅ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

- ၂၁

စစ်တရားရုံးက မဟုတ်မမှန် သက်သေခံမှုအတွက် သက်ဆိုင်ရာ နယ်ဘက် တရားရုံးတစ်ခုခုသို့ အရေးယူစေရန် အကြောင်းကြားရမည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ စစ်တရားရုံးသည် တရားရုံးပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် စစ်တရားရုံးရှေ့တွင် မမှန်မကန် ထွက်ဆိုပါက စစ်တရားရုံး၊ သို့မဟုတ် ၎င်း၏အထက်အဆင့်ရှိ တရားစီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်က အခြားတရားရုံးသို့ စာဖြင့် တိုင်ကြားမှသာလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁)(ခ) နှင့် ညီညွတ်မည်ဖြစ်သည်။ စစ်တရားရုံးတွင် သက်သေတစ်ဦးဦးက မဟုတ်မမှန် သက်သေခံမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တပ်မတော်နည်းဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားရှိသည်။ တပ်မတော် နည်းဥပဒေ ၁၄၉(ခ) တွင် “xxxx တပ်မတော် အက်ဥပဒေကို လိုက်နာရသူ မဟုတ်သော သူက တပ်မတော် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၉ (မဟုတ် မမှန်သက်သေခံမှု) အရ ပြစ်မှုမြောက်သော ပြုလုပ်မှုများ ဖြစ်သည့်ကိစ္စမျိုး တွင် စစ်တရားရုံးသည် လိုအပ်သော အစအဦး စုံစမ်း စစ်ဆေးခြင်းတစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ပြီးသည့်နောက် အနီးဆုံးရှိ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာရ ပထမတန်း ရာဇဝတ် တရားသူကြီးထံသို့ စုံစမ်း စစ်ဆေးရန်အတွက်သော်လည်းကောင်း၊ စစ်ဆေး စီရင်ရန်အတွက် သော်လည်းကောင်း၊ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး၏ ပုဒ်မ ၄၇၆ နှင့်အညီ အမှုကို ပို့နိုင်သည်” ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားရှိသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်း ချက်အရ စစ်တရားရုံးက မဟုတ်မမှန် သက်သေခံမှုအတွက် သက်ဆိုင်ရာ နယ်ဘက် တရားရုံးတစ်ခုခုသို့ အရေးယူစေရန် အကြောင်းကြားရန်ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအမှုမှာ ထိုသို့ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ထားခြင်း မရှိကြောင်း စိစစ်တွေ့ရှိရသည်။

ပေါက်ခေါင်း ရဲစခန်းက ရဲအရေးမပိုင်မှု အမှာစာဖြင့် စွဲဆိုခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အညီ မဟုတ်သော တိုင်တန်းချက်သာဖြစ်၍ ၎င်း၏တိုင်တန်းချက်ကို မူလ ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ် တရားရုံ က အရေးယူပိုင်ခွင့် မရှိပေ။

ဦးဉာဏ်ဝင်း ပါ - ၃ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၈ အရ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံး
က အာမခံပေးထားခြင်းကို တရားရုံးချုပ်ကသာလျှင် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ပယ်ဖျက်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉၈ အရ အာမခံ
ပေးခြင်းမှာ တရားရုံးချုပ်၊ ပြည်နယ်/တိုင်း တရားရုံးတို့နှင့်သာ သက်ဆိုင်
သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉၈ ၌ အာမခံပေးထားခြင်း
ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၁ အရ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးက အာမခံပေး
ထားခြင်းကို တရားရုံးချုပ်ကသာလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ
၅၆၁-က အရ ပယ်ဖျက်နိုင်သည်။ ပြည်နယ်/တိုင်း တရားရုံးက အာမခံ
ပေးထားသည်ကို မြို့နယ်တရားရုံးက ပယ်ဖျက်နိုင်သည့် အာဏာမရှိပေ။
ဦးတင်အေး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ -၂

- ၄၈

တရားခံပြေးမှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၂ အရ
ဆောင်ရွက်ချက်ဖြစ်၍ စီရင်ချက် ချမှတ်ရန်လည်း မလိုသော
ကြောင့် အယူခံခွင့် မရှိခြင်း၊ ယင်းအမှုတွင် ချမှတ်သည့် သက်
သေခံပစ္စည်းအပေါ် စီမံခန့်ခွဲသည့် အမိန့်ကို အယူခံခွင့် မရှိခြင်း၊
ယင်းအမှုမျိုးတွင် စီရင်ချက် ရေးသားရန် မလိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဤစီရင်ချက်တွင် တစ်ပါတည်း မှတ်ချက်ပြုလိုသည်မှာ
မူလရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု အမှတ် ၃၀/၉၄ ၌ သက်သေခံ
ကား အမှတ် ည/၃၆၇၅ ကို တရားလို ဦးတစ်တူးသို့ အယူခံရက်ကျော်
က ပြန်လည် ထုတ်ပေးစေရန် ချမှတ်ခဲ့သည့် အမိန့်တွင် အယူခံရက်ကျော်က
ပြန်လည်ပေးအပ်စေရန်ဆိုသော စကားရပ်များမှာ လွန်စွာ မှားယွင်းနေ
ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ တရားခံပြေးမှုတွင် အယူခံခွင့် မရှိကြောင်းကို
မူလရုံး တရားသူကြီး သတိချပ်သင့်သည်။ တရားရုံးများ လက်စွဲ စာပိုဒ်
၅၁၃(၅)အရ တရားခံပြေးအပေါ် ပြစ်မှုကြောင်း ယုတ္တိထင်ရှား ရှိ မရှိကို
အမှုစစ် တရားသူကြီးက ဆင်ခြင် သုံးသပ်ရန် ဖြစ်သည်ကိုလည်း မူလရုံး
တရားသူကြီး သတိချပ်သင့်သည်။ စီရင်ချက် ရေးသားရန်လည်း မလိုချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုတစ်ခုလုံးအပေါ် ခြုံ၍ စိစစ်လျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု အမှတ် ၃၀/၉၄ သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၂ အရ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ မူလရုံးက ချမှတ်သော အမိန့်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁ရ အရ စီမံခန့်ခွဲခြင်း မဟုတ်ချေ။ ယင်း ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂၃ အရ စီမံခန့်ခွဲ ခွင့်သာရှိပေမည်။ (ဦးဘိုကြီး နှင့် နိုင်ငံတော်အမှု^(၁)) ကို ရည်ညွှန်းသည်။

ဦးတစ်တူး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၂

တရားခံ ထပ်တိုးခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၀ (၁) (ဂ) အရ မဟုတ်ခြင်း။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅၁ (၁) အရ ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဤအမှုတွင် အဓိက ပေါ်ပေါက်သည့် ပြဿနာမှာ တရားခံ ထပ်တိုးခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၀(၁)(၂) အရဖြစ်သည်။ (သို့မဟုတ်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅၁ (၁) အရဖြစ်သည် ဆိုသည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။ တရားရုံး လက်စွဲ အပိုဒ် ၄၁၄ ၏ ဒုတိယပိုဒ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ညွှန်ကြားထားသည် -

“သို့သော်လည်း ပုဒ်မ ၁၉၀ ပါ နည်းသုံးနည်းအနက် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပြစ်မှုတစ်ခုကို ရာဇဝတ် တရားသူကြီးက အရေးယူပြီးသည့်နောက် ထို ရာဇဝတ်တရားသူကြီးသည် ထို အမှုကို လုံးဝ လက်ဝယ်ရရှိသဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ၌ ပါဝင်သူ ဟူသမျှကို အရေးယူပိုင်သည့် ပြစ်မှုအတွက် တရားဥပဒေနှင့် အညီဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ရန် မိမိ၏ စီရင်ခွင့် အာဏာမှာ မည်သို့မျှ ချုပ်ချယ်ခြင်း မရှိချေ။ အရေးယူပိုင်သည့် ပြစ်မှုတစ်ခုနှင့် ရဲက တင်ပို့သူတစ်ဦးကို စစ်ဆေးစီရင်ရာ၌ ရာဇဝတ် တရားသူကြီးက အခြားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို တွဲဖက်တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းလျှင် ထို တရားသူကြီးသည် ရာဇဝတ် ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၀(ဂ) အရ အခွင့်အာဏာ သုံးစွဲမည် မဟုတ်။ ပုဒ်မ ၃၅၁ အရ အခွင့်အာဏာကို သုံးစွဲခြင်းဖြစ်သည်။”

ဤအမှုတွင် တရားရုံးချုပ်က တရားခံဖြည့်စွက် ထည့်သွင်းခြင်းမှာ အမှုစတင် ဆောင်ရွက်သည့် အဆင့်တွင်မဟုတ်ဘဲ စစ်ဆေးစီရင်မှု စတင်ပြီး အဆင့်တွင် ပေါ်ပေါက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်တိုး တရားခံ ထည့်သွင်းခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၀(၁)(ဂ) အရ ထည့်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသာမည် မဟုတ်ပေ။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဖြူလေး (ခ) ဟင်္သာ ပါ - ၄

- ၇၉

တရားခံအား ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ ပြည့်တန်ဆာ နှိပ်ကွပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ နှင့် ၈ (ဂ) တို့အရ စွဲချက်တင်ပြီး၊ နောက်ပုဒ်မ ၈ (ဂ) အရ အပြစ်ဒဏ်ပေးခဲ့ခြင်းသည် ပုဒ်မ ၅ (၁)နှင့် ပတ်သက်၍ တရားသေလွှတ်ရာ ရောက် မရောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အမှန်မှာ မူလ မန္တလေး မဟာအောင်မြေမြို့နယ်တရားရုံးက တရားခံ မိုးသီးအပေါ် ၁၉၄၉-ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာ နှိပ်ကွပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅(၁) နှင့် ပုဒ်မ ၈(ဂ) အရ စွဲချက်တင်ပြီးနောက် ပုဒ်မ ၈(ဂ) အရသာ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ပြီး ပုဒ်မ ၅ (၁)နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အပြစ်မပေးခြင်းမှာ၊ ယင်းစွဲချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၄၀ အရ ဆိုင်းငံ့ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဆိုင်းငံ့ထားခြင်းမှာ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခြင်း မမြောက်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ တရားခံ မိုးသီးအပေါ် ၁၉၄၉-ခုနှစ်၊ ပြည့်တန်ဆာ နှိပ်ကွပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅(၁)နှင့် ပုဒ်မ ၈(ဂ) အရ စွဲချက်တင်သော်လည်း ပုဒ်မ ၈(ဂ) အရသာ အပြစ်ပေးပြီး၊ ပုဒ်မ ၅(၁) အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း ဖြစ်စေ၊ တရားသေလွှတ်ခြင်း ဖြစ်စေ၊ တရားရုံးက ဆက်လက် မဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ ပုဒ်မ ၅(၁) နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခြင်း မမြောက်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မိုးသီး

- ၈၇

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၂ အရ ရဲအရာရှိက ထွက်ဆိုခဲ့သော ထွက်ဆိုချက်မှာ အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုနိုင်ခြင်း

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၂ အရ ရဲအရာရှိထံ ထွက်ဆိုခဲ့သော ထွက်ဆိုချက်မှာ အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြု

ညွှန်းချက်

နိုင်ပေ။ အဆိုပါ အမှုသဘောကို မောင်စို မြင့်နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတနိုင်ငံတော် အမှုတွင် တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ဥပဒေ အရ သက်သေခံ မဝင်သော ရဲအရာရှိထံ ထွက်ဆိုချက်များကို မူလအမှုစစ် တရားရုံးက မှတ်တမ်းတင် ရေးမှတ်ခွင့်ပင် မရှိချေ။ ယင်းအချက်ကို အမှုစစ်တရားရုံး များအနေဖြင့် အထူးသတိပြု လိုက်နာရန် လိုအပ်ပေသည်။

ထို့ပြင် ပူးတွဲ တရားခံတစ်ဦးက ရဲရှေ့တွင် ပြောဆို ဝန်ခံချက်ကို သက်သေခံ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၆ အရလည်း သက်သေခံအဖြစ် အသုံးပြု နိုင်ခွင့် မရှိပေ။ မောင်တိုးနီနှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာ နိုင်ငံတော် အမှုနှင့် ဦးမင်းနှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာ နိုင်ငံတော် အမှုတို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။ ဤအမှုတွင် ရဲအချုပ်တွင် ရှိနေ သော ပူးတွဲတရားခံ မောင်တင်က ရေနံစိမ်းများကို တရားခံ ဒေါ်မြအေ ထံမှ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ စခန်းမှူး ဦးခင်မောင်ဝင်း ရှေ့တွင် ထွက်ဆိုခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သဖြင့် ယင်းထွက်ဆိုချက်ကို သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုနိုင်၍ ဒေါ်မြအေ အား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားခြင်း မှာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များ နှင့် ညီညွတ်မှု ရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

ဒေါ်မြအေ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

- ၁၀၃

ဦးတိုက်လျှောက်ထားမှုတွင် တိုင်လျှောက်သူကိုယ်စား ၎င်း၏ အထွေ
ထွေ ကိုယ်စားလှယ်စာ ရသူအား တရားလိုအဖြစ် ခေါ်ယူ စစ်ဆေး
ခွင့် ပြုသင့် မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ် တရားရုံးက ဒေါ်ရင်အာ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၀၀ အရ စစ်ဆေးပြီးနောက် တရားခံ အောင်မော်လင်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၇/ ၄၄၈ နှင့် ၄၅၄ တို့အရ အရေးယူထားပြီး ဖြစ်ရကား တရားခံ၏ရှေ့တွင် တိုင်လျှောက်သူ တရားလို ဒေါ်ရင်အာ စစ်ဆေးရန် မလွဲမသွေလိုအပ်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဦးလှဖေနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ- ၄ အမှုတွင် အောက်ပါအတိုင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည် -

“တရားမမှုများတွင် အမှုအတောအတွင်း တရားလို သေ ဆုံးခဲ့လျှင် ၎င်း၏ ကိုယ်စား တရား ဝင်ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်း၍

အမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခွင့် ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက် ရှိသော်လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများတွင် တရားလိုသည် အစိုးရသာလျှင် ဖြစ်သောကြောင့် တိုင်တန်းသူ သေဆုံးသော်လည်း အမှုမှာ ရပ်ဆိုင်းသွားခြင်း မရှိပေ။ သေဆုံးသူ၏ကိုယ်စား အခြားသူ တစ်ဦးဦးကို တရားလို အစာ ထိုးရန်လည်း မလိုပေ။ ထိုသို့ အစားထိုးခွင့်လည်း ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိပေ။ အမှုကို တရားရုံးက ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက် စစ်ဆေး ကြားနာရန်သာ ရှိပေသည်။ ထိုနည်းတူ တရားရုံးသို့ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားသော အမှုများတွင်လည်း တိုက်ရိုက် လျှောက်ထားသော တရားလိုရှိနေလျှင် အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ အကျိုးဆောင် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်သော်လည်း တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားသော တရားလို သေဆုံးလျှင် ယင်းကိုယ်စား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးက အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိပေ။”

ဤအမှုတွင် တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားသော တရားလို ဒေါ်ရင် ရှိနေသဖြင့် ၎င်းကိုယ်စား အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာရသူ မပြုံးပြုံးအောင်အား တရားလိုအဖြစ် အမှုတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့် ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ကိုအောင်မော်လင်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၂ - ၁၂၆

အချင်းဖြစ် သက်သေခံ ဖင်ဆီဒိုင်း ဆေးပုလင်းများကို တရားခံထံမှ လက်ဝယ်မှ ဖမ်းဆီးမိကြောင်း တရားလိုဘက်တွင် သက်သေပြရန် တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော တရားလိုပြ သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များအရဆိုလျှင် တရားလို မောင်စန်သီယာဂူး၏ လက်ဝယ်မှ ဖင်ဆီဒိုင်းဆေး ပုလင်းများပါရှိသော ဂုံနီအိတ်ကို ဖမ်းဆီးရမိခြင်း မရှိသည်မှာ အငြင်းမပွားသော အချက်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ဂုံနီအိတ်မှာ မောင်စန်သီယာဂူး သယ်လာသော ပစ္စည်းဖြစ်သည် ဟုလည်း တရားလိုဘက်က တင်ပြနိုင်ခြင်း အလျင်းမရှိပေ။ အမှုတွင် အဓိကသက်သေများ ဖြစ်ရမည့် ကြားပေါက် အလုပ်သမား မောင်မောင်အေးနှင့် မောင်ကျော် ဆွေတို့မှာ

ညွှန်းချက်

အမှုတွင် သက်သေအဖြစ် ပါရှိခြင်း မရှိပေ။ မောင်စန်သီယာဂူးက သယ်ခိုင်းသော ပစ္စည်းဖြစ်သည် ဟု အဆိုပါ အလုပ်သမားနှစ်ဦးက ပြောကြောင်းလည်း အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိချေ။ “အသားမည်းမည်းနှင့် ကုလားဆင် မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦး” က သယ်ခိုင်းသည်ဟု ၎င်းအလုပ်သမားများက ပြောခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း အယူခံ တရားလိုမှာ မြန်မာလူမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကုလားတစ်ဦးသာ ဖြစ်နေပေသည်။

ဦးခင်မောင်လွင်က “မောင်စန်သီယာဂူး၏ ပစ္စည်းဖြစ်ရမည်ဟု မသင်္ကာရသဖြင့် အရေးယူခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “သက်သေခံ ပစ္စည်း ချထားသောနေရာနှင့် စက်လှေဂိတ်မှာ ၂ ဖာလုံခန့် ဝေးပါသည်။ စန်သီယာဂူးနှင့် သက်သေခံပစ္စည်းမှာ တစ်နေရာစီ တွေ့ရှိခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် မှန်ပါသည်။” ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထွက်ဆိုထားပေရာ ၎င်းထွက်ဆိုချက်အရ ဆိုလျှင်ပင် စန်သီယာဂူးအနေဖြင့် ထုချေ ဖြေရှင်းရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ကို မတွေ့ရပေ။

ဤသို့ဖြစ်ပါလျက် စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး (ကလေးခရိုင်) က တရားခံ၏ ထုချေချက်ကို ဝေဖန်သုံးသပ်ကာ လက်မခံထိုက်ကြောင်း ဖော်ပြလျက် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း မှာ အထင်အရှား မှားယွင်းနေပေသည်။ မောင်စန်သီယာဂူး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

- ၂၇

ပြင်ပတွင် ဆရာဝန်က ကိုဒင်းပါသော ဆေးဝါးကိုပေး၍ သုံးစွဲသောကြောင့် တရားခံတွင် မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲသည့် အခြေအနေတွေ့ရှိရခြင်းသည် ပြစ်မှု မြောက် မမြောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပြင်ပတွင် ဆရာဝန်က ကိုဒင်းပါသော ဆေးဝါးများကို ပေး၍ သုံးစွဲသောကြောင့် တရားခံတွင် မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲသည့် အခြေအနေကို တွေ့ရှိရခြင်းသည် ပြစ်မှု မမြောက်ဟုဆိုလျှင် ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အဟောသိကံ ဖြစ်စေရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲသဖြင့် အရေးယူသော ပြစ်မှုများတွင် ပြင်ပဆရာဝန်များက မူးယစ်ဆေး အာနိသင်ပါသော ဆေးဝါးများ ပေးထားကြောင်း အစစ်ခံ ထွက်ဆိုလေ့ရှိကြသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲခြင်း ရှိ မရှိ

စစ်ဆေးရန် တရားဝင် ဖွဲ့စည်းပေးထားသော အဖွဲ့အစည်း အနေဖြင့် သတ်မှတ်ထားသော နည်းလမ်းများဖြင့် စစ်သပ် စစ်ဆေး၍ ဘွဲ့ရှိခြင်းကို ထူးခြားသည့်အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ လွယ်လင့် တကူ ပစ်ပယ်ရန် မသင့်ချေ။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် နိုင်လင်း

ဦးကျော်ရွှေ

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၂*

အခန်း မဖြစ်ပေါ်သေးသော်လည်း ငွေကို ယူထားပြီးကာမှ အခြားသူ
သို့ ရောင်းခြင်းတွင် ပြစ်မှု မမြောက် ဟု ကြိုတင် ဆုံးဖြတ်ရန်
သင့် မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက ဦးစိုးမြင့်နှင့် နိုင်ငံတော်
ပါ - ၂^(၁) စီရင်ထုံးကို ကိုးကား လျှောက်လဲသည်။ ယင်းစီရင်ထုံးတွင်
သစ်လုံး၊ သစ်ခွဲသားများ ပေးသွင်းရန်အတွက် စရံငွေ ကျပ် နှစ်သောင်း
ပေးထားခဲ့ရာ မဆောင်ရွက်နိုင်ပါက စရံငွေ နှစ်ဆပေးရန် ချုပ်ဆိုထားသည့်
ကိစ္စဖြစ်သည်။ ယခုအမှုမှာ တိုက်ခန်းအတွက် စရံငွေပေးချေခြင်း မဟုတ်
ဘဲ တန်ဖိုးငွေ အပြေအကြေ ငွေကျပ် ၇၃၀၀၀၀/- ပေးခဲ့ပြီးမှ အခြားသူ
အား ရောင်းစားသည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ အမှု ဖြစ်ပျက်ပုံခြင်း မတူပေ။ ဤ
အမှုတွင် တခြားသူအား ရောင်းခြင်းတွင် သဘောရိုး ရှိ မရှိ စိစစ်ရန်ရှိ
နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုကြောင်း စွဲဆို၍ ဖြတ်လမ်းလိုက်ရာ ရောက်သည်
ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ အခန်းကို လက်ရောက် မရသေး၍ အလွဲသုံးစားပြုခြင်း
မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။ အရောင်းအဝယ်ပြုစဉ်က ဆောက်လုပ်ဆဲဖြစ်သည်မှာ
မှန်သော်လည်း ဦးမောင်ချိုထံမှ ငွေများကို ကန်ထရိုက်တာ ဦးကျော်ရွှေ
မယူပါ ဟု အတိအလင်း ငြင်းဆိုခြင်း မတွေ့ရချေ။ ယခုအခါ ကန်ထရိုက်
တိုက်အဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်ရာ၌ ကုန်ကျမည့် ငွေကြေးများရရှိရန်

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာ အမှတ် ၁၁၈။

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၈၃၁ တွင် ချမှတ်သော ဗဟန်း
မြို့နယ်တရားရုံး အမှုတွဲအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆၁-က
အရ အမှုတွဲအား ချေဖျက်ပေးပါရန် လျှောက်ထားမှု။

၁၉၉၅
ဦးကျော်ရွှေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ကြိုတင်၍ ရောင်းချကြသည့် အလေ့အထရှိနေသည်။ အခန်း မဖြစ်ပေါ်
သေးသော်လည်း ငွေကို ယူထားပြီးကာမှ အခြားသူသို့ ရောင်းခြင်းတွင်
ပြစ်မှု မမြောက် ဟူ၍ ယခုအချိန်၌ ကြိုတင် ဆုံးဖြတ်ခြင်းငှာ သင့်မည်
မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးမြသောင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဦးမျိုးချစ်၊ လက်ထောက် ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ ဦးဝင်းဆွေဦး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ဗဟန်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးမှု အမှတ် ၈၃၁/၉၄ တွင်
လျှောက်ထားသူ ဦးကျော်ရွှေအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ
တရားစွဲဆို ထားသည့်အမှုကို ချေဖျက်ပေးရန်အတွက် လျှောက်ထားခြင်း
ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ဗဟန်းမြို့နယ် ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်းလမ်း အိမ်အမှတ်
၇၀/၂ မြေပေါ်တွင် ကန်ထရိုက်တာ ဦးကျော်ရွှေက တိုက်ဆောက်လုပ်
သည်။ ဦးကျော်ရွှေက ၎င်း ရောင်းချပိုင်ခွင့် ရှိသည်ဆိုသော အချင်းဖြစ်
အဆောက်အအုံ၏ ဆဋ္ဌမအလွှာ အလယ်ခန်း၊ အမှတ်(ဘီ-၆)ကို ဦးမောင်
ချိုအား ငွေကျပ် ၇၃၀၀၀၀/- ဖြင့် ၇-၃-၉၂ ရက်စွဲပါ စာချုပ်နှင့် ရောင်း
ချခဲ့သည်။ ထို့စဉ်က အဆောက်အအုံမှာ ဆောက်လုပ်ဆဲဖြစ်သည်။ ယင်း
အဆောက်အအုံ ပြီးစီးသွားသောအခါ အခြားသူများ နေထိုင်လျက် ရှိကြ
သော်လည်း ဦးမောင်ချို ဝယ်ယူသောအခန်းကို လွှဲပြောင်းမပေးပဲ ဦးတင်
ချို ဆိုသူအား ရောင်းချလိုက်ကြောင်း သိရသဖြင့် ရဲစခန်းသို့ တိုင်ကြား၍
အမှုဖွင့်ခဲ့သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်ချိုသည်
လျှောက်ထားသူဦးကျော်ရွှေအပေါ် တိုက်ခန်းတန်ဖိုးငွေကျပ် ၇၃၀၀၀၀/-
၏ နှစ်ဆဖြစ်သော ငွေကျပ် ၁၄၆၀၀၀၀/- ရလိုကြောင်းဖြင့် တရားမကြီးမှု
စွဲဆိုထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ အရောင်းအဝယ်ပြုသည့် စာချုပ် အပိုဒ် (ဂ)တွင်
တိုက်ခန်း မပေးနိုင်ပါက တိုက်ခန်း၏ တန်ဖိုး ငွေနှစ်ဆ ပေးလျော်ရန်
သဘောတူသည်ဟု ပါရှိထားသဖြင့် ပြစ်မှုကြောင်းအရ စွဲဆိုခြင်းသည်
ဖြတ်လမ်းလိုက်ရာ ရောက်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူသည် အခန်းကိုလက်

ရောက် မရခဲ့ဘူးသဖြင့် ယုံကြည်အပ်နှံမှု မမြောက်ကြောင်း၊ လက်ရှိနေထိုင်သော ဦးတင်ချိုက သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံရာတွင် လျှောက်ထားသူ ဦးကျော်ရွှေ၏ သဘောတူညီချက်အရ နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ မြေရှင်အား အိမ်လခ ပေးနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုသဖြင့် ပြစ်မှု မဟုတ်ကြောင်း၊ ငွေကို အတိုးဖြင့် ချေးရာမှ ရောင်းပေါင်စာချုပ် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြ၍ အမှုကို ချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်လဲသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ ဥပဒေအရာရှိက ဦးမောင်ချိုသည် ဦးကျော်ရွှေအား ငွေပေးချေခဲ့ရပြီး တိုက်ခန်း မရသောကြောင့် မတရားဆုံးရှုံး နစ်နာလျက် ရှိကြောင်း၊ ဦးကျော်ရွှေသည် ဦးတင်ချိုထံမှ ငွေကျပ် သုံးသိန်းခွဲ ရရှိသောကြောင့် အလွဲသုံးစား ပြုရာရောက်သဖြင့် လျှောက်လွှာ ပယ်သင့်ကြောင်း တင်ပြသည်။ လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေကလည်း တရားမမှု စွဲဆိုထားသောကြောင့် ပြစ်မှုမစွဲရဟု မပိတ်ပင်ကြောင်း၊ တိုက်ခန်းလက်ရောက် မရသေးခြင်းမှာ ဦးကျော်ရွှေက အခြားသူတစ်ဦးအား ရောင်းချထား၍ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးမောင်ချိုအား ရောင်းချပြီး အခန်းကို ဦးတင်ချိုအား ငွေကျပ် ငါးသိန်းနှစ်သောင်း ဖြင့် ထပ်မံ ရောင်းချခြင်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

သက်သေခံ(ခ- ၁)သည် လျှောက်ထားသူ ဦးကျော်ရွှေက လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်ချိုအား အချင်းဖြစ်အခန်း အရောင်းအဝယ်ပြုသော စာချုပ်ဖြစ်သည်။ သက်သေအဖြစ် တိုက်ပိုင်ရှင် (မြေရှင်) ဦးလှရွှေ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေအနေဖြင့် ဦးကျော်ရွှေသည် ဦးမောင်ချိုထံမှ ငွေချေးယူခဲ့ရာ အတိုးအရင်း ပေါင်း၍ ရောင်းပေါင်စာချုပ် ပြုလုပ်သည် ဟု ဆိုသည်။ ထိုအချက်မှာ လျှောက်ထားသူဘက်မှ သက်သေခံ (ခ-၁) စာချုပ်ကို ဆန့်ကျင်၍ သက်သေခံရန် တာဝန်ရှိသည်။ တစ်ဖန် သက်သေခံ (ခ-၁) စာချုပ် အပိုဒ်(ဂ) အရ တိုက်ခန်းတန်ဖိုး၏ နှစ်ဆပေးရန် ပါရှိသဖြင့် တရားမကြောင်းအရ စွဲဆိုထားပြီးလည်းဖြစ်၍ ပြစ်မှု မမြောက် ဟု တင်ပြသည်။ စာချုပ်ကို အခြေပြု၍ တရားမမှု စွဲဆိုသောကြောင့် ပြစ်မှု မစွဲနိုင်ဟူ၍ မရှိချေ။ ပြစ်မှု မြောက်သော အင်္ဂါရပ်များရှိလျှင် ပြစ်မှုကြောင်းအရ စွဲဆိုနိုင်မည်။ လျှောက်ထားသူ၏ရှေ့နေက ဦးစိုးမြင့်နှင့် နိုင်ငံတော် ပါ - ၂^(၁) စီရင်ထုံးကို ကိုးကား လျှောက်လဲသည်။ ယင်းစီရင်ထုံးတွင် သစ်လုံး၊ သစ်ခွဲသားများပေး

၁၉၉၅
ဦးကျော်ရွှေ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

သွင်းရန်အတွက် စရံငွေ ကျပ်နှစ်သောင်း ပေးထားခဲ့ရာ မဆောင်ရွက်နိုင်
ပါက စရံငွေ နှစ်ဆပေးရန် ချုပ်ဆိုထားသည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ ယခုအမှုမှာ
တိုက်ခန်းအတွက် စရံငွေ ပေးချေခြင်း မဟုတ်ဘဲ တန်ဖိုးငွေအပြေအကြေ
ငွေကျပ် ၇၃၀၀၀၀/- ပေးခဲ့ပြီးမှ အခြားသူအား ရောင်းစားသည့်ကိစ္စဖြစ်
သည်။ အမှုဖြစ်ပျက်ပုံခြင်း မတူချေ။ ဤအမှုတွင် တစ်ခြားသူအား ရောင်း
ခြင်းတွင် သဘောရိုး ရှိ မရှိ စိစစ်ရန် ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုကြောင်း
စွဲဆို၍ ဖြတ်လမ်းလိုက်ရာ ရောက်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ အခန်းကို လက်
ရောက် မရသေး၍ အလွဲသုံးစားပြုခြင်း မဟုတ်ဟု ဆိုသည်။ အရောင်းအဝယ်
ပြုစဉ်က ဆောက်လုပ်ဆဲဖြစ်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ဦးမောင်ချိုထံမှ ငွေ
များကို ကန်ထရိုက်တာ ဦးကျော်ရွှေက မယူပါဟု အတိအလင်းငြင်းဆိုခြင်း
မတွေ့ရချေ။ ယခုအခါ ကန်ထရိုက်တိုက် အဆောက်အအုံများ ဆောက်
လုပ်ရာ၌ ကုန်ကျမည့် ငွေကြေးများ ရရှိရန် ကြိုတင်၍ ရောင်းချကြသည့်
အလေ့အထရှိနေသည်။ အခန်း မဖြစ်ပေါ်သေးသော်လည်း ငွေကို ယူထားပြီး
ကာမှ အခြားသူသို့ ရောင်းခြင်းတွင် ပြစ်မှု မမြောက်ဟူ၍ ယခုချိန်၌ ကြို
တင် ဆုံးဖြတ်ခြင်းငှာ သင့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအထွေထွေ လျှောက်လွှာကို ပလပ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးအောင်မြင် ရှေ့တွင်

၁၉၉၅
စက်တင်ဘာလ
၇ ရက်

မောင်ကျော်စွာဦး

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၂*

လူနှစ်ဦးသတ်သော ပြစ်မှုနှစ်ခုအတွက် သီးခြားပြစ်ဒဏ် ခံစေသင့်ခြင်း

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဖြောင့်ချက်တွင် မိမိကိုယ်တိုင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သည် ဟု ပြောလျှင် ထိုဖြောင့်ချက်သည် တရားဝင်ဖြောင့်ချက်ဖြစ်သည်။ မောင်အောင်ထွေးနှင့် ပြည်ထောင်စု^(၁) ဖြောင့်ချက်မှာ တရားဥပဒေနှင့်အညီ ရယူထားသော ဖြောင့်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ဒုတိယမြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးဝင်းမြင့်ဦး (လိုပြ - ၁၂) ၏ ထွက်ချက်အရ တွေ့ရသည်။ သေသူ ကိုညွန့်ရွှေအား ထွန်းလင်းနှင့် ဝင်းသောင်၊ တုတ်ကြီးတို့က ဓားလှံတို့ဖြင့် ထိုးခုတ် သတ်ဖြတ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ပါလျက် ထွက်မပြေးဘဲ လှည်းပေါ်၌ ရပ်၍ဆဲဆိုနေသော ဇနီး မစံရွှေအား လှံဖြင့် ရင်ဝသို့ထိုးခြင်း၊ ဓားနှင့် လည်ပင်းကို ဖြတ်ခြင်း ခုတ်ခြင်းတို့ကို ကိုယ်တိုင်ပါဝင် ကျူးလွန်ကြောင်း ဖြောင့်ဆိုထားသည်။ အလိုအလျောက်ပေးသော ဖြောင့်ချက်ဖြစ်သောကြောင့် ပြစ်မှုမကျူးလွန်ရပါ ဆိုသော ထုချေချက်ကို လက်ခံနိုင်ဖွယ် မရှိပေ။ ယင်းအချက်များကို ခြုံ၍ ကြည့်လျှင် လျှောက်ထားခံရသူ ထွန်းလင်းအား မူလရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုသာချေ။

အမှုပေါ်ပေါက်နေသော အကြောင်းအရာများအရ မူလရုံးသည် လျှောက်ထားခံရသူ ထွန်းလင်းအား လူသတ်မှု နှစ်မှုအတွက် ကျခံရမည့်

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၂ (ခ)
* ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၈၈ တွင် ချမှတ်သော (၁၇-၈-၉၄) ရက်စွဲပါ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး (ရွှေဘိုခရိုင်) ၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု

၁၉၉၅
မောင်ကျော်စွာဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ပြစ်ဒဏ်များကို တစ်ပြိုင်တည်း ချမှတ်ခြင်းသည် ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ်
လျော်ကန် သင့်မြတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ လူနှစ်ဦးသတ်သော ပြစ်မှု
နှစ်ခုအတွက် သီးခြားပြစ်ဒဏ် ခံစေသင့်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးဌေးအောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဦးကျင်စိန်၊ လက်ထောက်ညွှန်
ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ ဦးတင်နု၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး (ရွှေဘိုခရိုင်) ပြစ်မှုကြီး အမှု အမှတ်
၈၈/၉၃ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ မောင်ထွန်းလင်းအပေါ် ဦးညွန့်ရွှေအား
သတ်မှုအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂(၂) အရ အလုပ်ဖြင့်ထောင်
ဒဏ် (၇)နှစ်နှင့် ဒေါ်စံရွှေအား သတ်မှုအတွက် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂
(၂) အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ် ပြစ်ဒဏ်များကို တစ်ပြိုင်တည်း
ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သဖြင့် မောင်ထွန်းလင်းအား ထိရောက် ဟန့်တား
သော ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ပေးပါရန် သေသူများ၏သား ကျော်စွာဦးက ဤ
ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ကန့်ဘလူမြို့နယ်၊ရွာသစ်ရွာနေ မောင်ကျော်စွာဦးက ၁၈-၁၀-၉၃
နေ့ နံနက် ၅:၀၀ နာရီခန့်တွင် ဖခင် ဦးညွန့်ရွှေနှင့် မိခင် ဒေါ်စံရွှေတို့
ဆန် (၉) တင်းခွဲကို လှည်းပေါ်တင်၍ ခင်ဦးဈေးသို့ ဆန်ရောင်းရန် ရွာမှ
ထွက်သွားကြကြောင်း၊ နေ့လယ်(၁)နာရီခန့်တွင် အိုင်ပေါက်ကြီး (ရဝတ)
ဥက္ကဋ္ဌ ဦးကျော်တင် ရောက်ရှိလာ၍ ရွာသစ်ရွာ(ရဝတ) ဦးညွန့်မောင်လေး
အားခေါ်သွားကြောင်း၊ ဦးညွန့်မောင်လေး ပြန်ရောက်လာသောအခါ ပင်တင်း
ရွာနှင့် အိုင်ပေါက်ကြီး ရွာကြား မောဟချောင်း တောင်ဘက်အထက်တွင်
မိဘနှစ်ပါး ဓားဒဏ်ရာများနှင့် သေဆုံးနေကြောင်း ပြောပြသိရကြောင်း၊
အလယ်လျှိုရွာမှ ဦးညိုစိန်၊ ဦးဘကျော်၊ ဦးပြေ၊ ဦးညွန့်ဝေတို့အား ခေါ်ပြီ
မောဟချောင်းအထက် သွားကြည့်ရာ မိခင်၊ ဖခင်တို့ သေဆုံးနေသည်ကို
တွေ့ရသဖြင့် အရေးယူပေးပါရန် ကျော်စွာဦးက တိုင်ကြားသော အမှုဖြစ်
သည်။ ခင်ဦးရဲစခန်းမှ လျှောက်ထားခံရသူ ထွန်းလင်းနှင့် ဦးပြုံးတို့အား
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂/၃၄ အရ တရားစွဲ၍ မောင်ဝင်းသောင်နှင့်

မောင်တုတ်ကြီးတို့အား ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂/၅၁၂ အရ တရားခံပြေးမှု ဖွင့်လှစ် တင်ပို့သည်။

လျှောက်ထားသူ မောင်ကျော်စွာဦး၏ ရှေ့နေက လျှောက်ထားခံရသူ မောင်ထွန်းလင်းသည် အခြားတရားခံများနှင့်အတူ လျှောက်ထားသူ၏ မိဘများကို ဖြောင့်ချက်တွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း ကြိုတင် ကြံရွယ်ချက်ဖြင့် စောင့်ဆိုင်း သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းဖြောင့်ချက်မှာ အလိုအလျောက်ပေး သောဖြောင့်ချက်ဖြစ်သည် ဟု သုံးသပ်ထားကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ၏ ဖခင် မှာ ဒဏ်ရာ (၉) ချက်ဖြင့် အူများထွက်လျက် သေဆုံးနေခြင်း၊ မိခင်မှာ ဒဏ်ရာ (၆) ချက်ဖြင့် လည်ပင်းအရေပြား အနည်းငယ်သာ ကျန်သည်အထိ ပြတ်ပြီး သေဆုံးရကြောင်း၊ တရားခံများက ရက်စက်စွာဖြင့် မသေမချင်း သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလျက် တိုင်းတရားရုံးက ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်သာ ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ် မမျှတကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက လျှောက်ထားခံရသူ၏ ဖြောင့်ချက်ကို ရုပ်သိမ်းသော်လည်း ဥပဒေနှင့်အညီ ရယူ ထားသော ဖြောင့်ချက်ဖြစ်ပါကြောင်း၊ သေသူ ကိုညွန့်ရွှေသည်လူမိုက် လူရမ်းကားဖြစ်ပါကြောင်း၊ ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းသော ဖြောင့်ချက်သာရှိ၍ ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ရန် သင့်မသင့် ချင့်ချိန်သင့်ပါကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ မောင်ထွန်းလင်း၏ ရှေ့နေက ထွန်းလင်းသည် ပြစ်မှု မကျူးလွန်ရကြောင်း၊ ဖြောင့်ချက်ကို ရုပ်သိမ်းထားပါကြောင်း၊ သေသူ ညွန့်ရွှေသည် လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ကျဘူးသူဖြစ်၍ ညွန့်ရွှေနှင့်ဇနီးမစံရွှေ တို့အား တစ်ပြိုင်တည်း အသတ်ခံရခြင်းသည် ထူးခြားသော ရက်စက်မှု မဟုတ်ကြောင်း၊ မောင်ထွန်းလင်းအား ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းထားသောဖြောင့် ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် အပြစ်မပေးသင့်ကြောင်း၊ ဖြောင့်ချက်ပါအချက်များ နှင့် ညီညွတ်သော ပတ်ဝန်းကျင် သက်သေခံချက် မရှိကြောင်း၊ အပြီးအပြတ် လွတ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ဤအမှုတွင် သေသူဦးညွန့်ရွှေ၊ မစံရွှေတို့ လင်မယား အသတ်ခံရ စဉ် မျက်မြင်သက်သေ မရှိ။ လျှောက်ထားခံရသူ မောင်ထွန်းလင်း၏ ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းထားသော ဖြောင့်ချက် (သက်သေခံ-ဆ) သာရှိသည်။ မူလရုံးက သေသူ ကိုညွန့်ရွှေသည် လူသတ်မှုများဖြင့် အရေးယူ ခံရဘူးသူဖြစ်ပြီး လူမုန်းများကြောင်း၊ ဖြောင့်ချက်အပေါ် မူတည်၍ အပြစ်ပေးရခြင်းဖြစ်

၁၉၉၅
မောင်ကျော်စွာဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၁၉၉၅
 မောင်ကျော်စွာဦး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ - ၂

ကြောင်း သုံးသပ်၍ လူသတ်မှု နှစ်မှုအတွက် ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်စီ ချမှတ်၍ တစ်ပြိုင်တည်းကျခံရန် အမိန့်ချမှတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

သေသူ ကိုညွန့်ရွှေသည် အလယ်လျှို့ဝှာမှ ဖိုးပေအား သတ်မှု၊ ကံသာယာရွာမှ မောင်သောင်အား သတ်မှု၊ ရွာသစ်ရွာမှ မောင်မြင့်အား သတ်မှုတို့ဖြင့် ဖမ်းဆီး တရားစွဲဆိုခံရကြောင်း၊ လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူ ဖြစ်၍ နယ်တစ်ဝိုက်တွင် ရာဇဝင်လူဆိုးကဲ့သို့ နာမည်ကြီး၍ လူအများ ကြောက်ရွံ့ရသူ၊ လူမုန်းများသူ ဖြစ်ကြောင်း တရားလိုပြသက်သေများက ထွက်ဆိုကြသည်။

ကိုညွန့်ရွှေနှင့် မစံရွှေတို့မှာ ခင်ဦးမြို့သို့ ဆန်ရောင်းရန် အချင်းဖြစ် နေ့ နံနက် ၅ နာရီခန့်တွင် ရွာမှ နွားလှည်းဖြင့် ထွက်သွားခဲ့ရာ မောဟ ချောင်းအထက်၌ အသတ်ခံရခြင်းဖြစ်သည်။ လူသတ်သူများက လှည်းပေါ်ရှိ ဆန်အပါအဝင် ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မယူဘဲ လင်မယား နှစ်ဦးစလုံး အား ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ သေသူလင်မယား သွားနေကျလမ်း ဖြစ်သည့်အပြင် နွားလှည်းဖြင့် ချောင်းအတက်၌ အသတ်ခံရသဖြင့် သေ သူနှင့် ရန်ငြိုးရှိသူတို့က အချိန်နေရာကို ရွေး၍ တမင်စောင့်ဆိုင်းလုပ်ကြံ သည်ဟု ယူဆဖွယ်ရှိသည်။ ထိုသို့သတ်ဖြတ်ရာ၌ ဇနီးဖြစ်သူ မစံရွှေ ကိုပါ လည်ပင်းပြတ်သည်ထိ ဓားဒဏ်ရာ (၆) ချက်ဖြင့် အသတ်ခံရသည်။ မျက် မြင်သက်သေအဖြစ် မကျန်ရအောင် နှုတ်ပိတ်သည့်သဘောဖြစ်ဟန်တူသည်။ လျှောက်ထားခံရသူ ထွန်းလင်းနှင့် တစ်ရွာတည်းသား တုတ်ကြီးနှင့်ခင်ဦး မြို့နယ် ငါးကြိုင်းရွာသား ဝင်းသောင်တို့မှာ လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍တိမ်း ရောင်နေကြသည်။ ၎င်းတို့မှာ လျှောက်ထားခံရသူ ထွန်းလင်း၏ ဖြောင့် ချက်(သက်သေခံ-ဆ)အရ ကိုညွန့်ရွှေတို့အား ထွန်းလင်းနှင့်အတူ ဝိုင်း၍ ဓားဖြင့် သတ်သူဖြစ်ကြသည်။ ထွန်းလင်း၏ဖခင် ဦးပြုနှင့် ကိုညွန့်ရွှေတို့ မှာ အချင်းမဖြစ်ပွားမီက လယ်ရေသွင်းသည့်ကိစ္စအတွက် စကားများခဲ့ဖူး ကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးထွန်းလင်း၏ဖခင် ဦးပြုအိမ်၌ လူစိမ်း တစ်ဦးရောက်ရှိပြီး ကိုညွန့်ရွှေတို့ အသတ်ခံရသောနေ့မှစ၍ အဆိုပါ လူစိမ်း နှင့် တုတ်ကြီးတို့မှာ ရွာမှ ပျောက်သွားကြကြောင်း ကျော်စွာဦး၏ ထွက် ချက်ရှိသည်။ လျှောက်ထားခံရသူ ထွန်းလင်းက အချင်းဖြစ် နံနက် ၁၀ နာရီတွင် ရွာသစ်ရွာသို့ ပြန်ရောက်ပြီးမှ လူသတ်မှုအကြောင်း ကြားသိရပါ သည် ဟု ခုခံထားသည်။ သို့ရာတွင် လျှောက်ထားခံရသူ ထွန်းလင်းသည်

၂၅-၁၀-၉၃ ရက်နေ့၌ အဖမ်းခံရ၍ ၂၆-၁၀-၉၃ ရက်နေ့၌ သက်သေခံ (ဆ) ဖြောင့်ချက်ကို ပေးသည်။ ဖြောင့်ချက်တွင် မိမိကိုယ်တိုင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သည် ဟုပြောလျှင် ထိုဖြောင့်ချက်သည် တရားဝင်ဖြောင့်ချက်ဖြစ်သည်။ မောင်အောင်ထွေးနှင့် ပြည်ထောင်စု^(၁) ဖြောင့်ချက်မှာ တရားဥပဒေနှင့် အညီ ရယူထားသော ဖြောင့်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ဒုတိယမြို့နယ် တရားသူကြီး ဦးဝင်းမြင့်ဦး (လိုပြ-၁၂)၏ ထွက်ချက်အရ တွေ့ရသည်။ သေသူ ကိုညွန့်ရွှေအား ထွန်းလင်းနှင့် ဝင်းသောင်၊ တုတ်ကြီးတို့က ဓားလှံတို့ဖြင့် ထိုးခုတ် သတ်ဖြတ်နေသည်ကို မြင်တွေ့ပါလျက် ထွက်မပြေးဘဲ လှည်းပေါ်၌ ရပ်၍ ဆဲဆိုနေသော ဇနီး မစံရွှေအား လှံဖြင့် ရင်ဝသို့ထိုးခြင်း၊ ဓားနှင့် လည်ပင်းကိုဖြတ်ခြင်း၊ ခုတ်ခြင်းတို့ကို ကိုယ်တိုင် ပါဝင်ကျူးလွန်ကြောင်း ဖြောင့်ဆိုထားသည်။ အလိုအလျောက် ပေးသော ဖြောင့်ချက်ဖြစ်သောကြောင့် ပြစ်မှု မကျူးလွန်ရပါ ဆိုသော ထုချေချက်ကို လက်ခံနိုင်ဖွယ် မရှိပေ။ ယင်းအချက်များကို ခြံ၍ ကြည့်လျှင် လျှောက်ထားခံရသူ ထွန်းလင်းအား မူလရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုသာချေ။

၁၉၉၅
မောင်ကျော်စွာဦး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

အမှု၌ ပေါ်ပေါက်နေသော အကြောင်းအရာများအရ မူလရုံးသည် လျှောက်ထားခံရသူ ထွန်းလင်းအား လူသတ်မှု နှစ်မှုအတွက် ကျခံရမည့် ပြစ်ဒဏ်များကို တစ်ပြိုင်တည်း ချမှတ်ခြင်းသည် ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ် လျော်ကန် သင့်မြတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ လူနှစ်ဦးသတ်သော ပြစ်မှုနှစ်ခု အတွက် သီးခြားပြစ်ဒဏ် ခံစေသင့်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုသည်။ မူလရုံးက လျှောက်ထားခံရသူ မောင်ထွန်းလင်းအား ဦးညွန့်ရွှေအား သတ်မှုအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သောအမိန့်နှင့် အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ် ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ် စီရင်ချက်ကို လည်းကောင်း၊ ဒေါ်စံရွှေအား သတ်မှုအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သောအမိန့်နှင့် အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ် ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ချက်တို့ကိုလည်းကောင်း အတည်ပြုသည်။ ယင်းထောင်ဒဏ် နှစ်ရပ်ကို တစ်ပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် မူလရုံးက ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

၁။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး(ရုံးချုပ်)၊ စာ-၆၉၄။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်က တရားသူကြီး ဦးတင်အောင် ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
ဧပြီလ ၁၁ ရက်

မခင်နွဲ့

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၂*

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၈၈ (၁) အရ မယားနှင့် သား
သမီးစရိတ် ထောက်ပံ့မှု စွဲဆိုမှုတွင် တရားရုံး၏ နယ်မြေဆိုင်ရာ
စီရင်ပိုင်ခွင့်နှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစားရန် အချက်များ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ လျှောက်ထားခံရသူ ကိုမြင့်လွင်က ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ်
(မြောက်ပိုင်း) တရားရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို လက်ခံယူပြီးကြောင်း ပေါ်ပေါက်
ခြင်း၊ ၎င်းသည် ဇနီးရှိရာ ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ်(မြောက်ပိုင်း) သို့ နောက်မယား
မယူမီက လာရောက်လေ့ရှိသည်ဟု မခင်နွဲ့၏ ချေလွှာအရ ပေါ်ပေါက်ခြင်း၊
ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ် (မြောက်ပိုင်း)တရားရုံးတွင် စစ်ဆေးသည့်တိုင် လျှောက်
ထားခံရသူနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့ရန်
အကြောင်းမရှိခြင်းတို့ကြောင့် အမှုကို ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ်(မြောက်ပိုင်း)တရား
ရုံးတွင် ကြားနာစစ်ဆေးခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟုဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးစိန်ဝင်း၊ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဦးသန်းကျော်၊ လက်ထောက် ညွှန်
ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ ကိုယ်တိုင် (မလာ)

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ်၊ ၄၆၈ (ခ)။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၃၅ တွင် ချမှတ်သော
၃၀-၆-၉၄ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) ၏ အမိန့်
ကို ပြင်ဆင်မှု။

၁၉၉၅
မခင်နွဲ့
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း မြို့နယ်တရားရုံး၏/ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေ
မူ အမှတ် - ၂၂/၉၄ တွင် မခင်နွဲ့က မောင်မြင့်လွင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၈၈(၁) အရ မယားနှင့်သားသမီးစရိတ် ထောက်ပံ့
စေရန် အမိန့်ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားသည်။ လျှောက်ထားခံရသူ
ပထမဦးစွာ ရုံးသို့ လာရောက်သည့် ၂၀-၄-၉၄ ရက်နေ့တွင် ၎င်းက
ကလေး ၃ ဦးအတွက် ကလေးစရိတ် ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မယားစရိတ်
အတွက် ရှေ့နေဖြင့် ကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းလိုကြောင်း ပြော၍ ရုံးချိန်း
တောင်းခဲ့သည်။ လျှောက်ထားခံရသူက မိမိနှင့် လျှောက်ထားသူတို့နောက်
ဆုံး နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ဧရာဝတီတိုင်း မအူပင်မြို့နယ် ဗျိုင်းဆယ်ကျေးရွာ
တွင် နေထိုင်ခဲ့၍ မအူပင်မြို့နယ် တရားရုံး စီရင်ပိုင်ခွင့် အတွင်းသာကျရောက်
ကြောင်း၊ ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံးတွင် စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း
တင်ပြ၍ ကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းသည်။ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း မြို့နယ်
တရားရုံးက အမှုသည် ၎င်း၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်အတွင်း ကျရောက်ကြောင်း
ဆုံးဖြတ်သည်။ ၎င်းအမိန့်ကို မောင်မြင့်လွင်က မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း
တရားရုံး(အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၃၅/၉၄
ဖြင့် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ တိုင်းတရားရုံးက မူလရုံးက ချမှတ်သော
အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ ၎င်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍
မခင်နွဲ့က တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု ဆက်လက်တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း) နေ မခင်နွဲ့က ၎င်းနှင့် ဧရာဝတီ
တိုင်း မအူပင်မြို့နယ် ဗျိုင်းဆယ်ကျေးရွာနေ မောင်မြင့်လွင်သည် လွန်ခဲ့
သည့် ၁၀ နှစ်ခန့်က လက်ထပ်ထိမ်းမြား ပေါင်းသင်းခဲ့ကြရာ အသက်
၈ နှစ်၊ ၇ နှစ်၊ ၅ နှစ် အသီးသီးရှိကြသည့် သားသမီး ၃ ဦး ရရှိကြောင်း၊
မောင်မြင့်လွင်သည် လွန်ခဲ့သည့် ၁နှစ်ခန့်က မယားငယ်ယူပြီး ပြန်မလာ
တော့ကြောင်း၊ မယားနှင့် ကလေး ၃ ဦးအတွက်လည်း ထောက်ပံ့ပေးကမ်း
ခြင်း မပြုတော့၍ မယားနှင့် ကလေး ၃ ဦးအတွက် လစဉ် ၄၀၀/-
ထောက်ပံ့စေရန် အမိန့်ချမှတ်ပေးပါရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ
-၄၈၈ အရ လျှောက်ထားသည့် အမှုဖြစ်သည်။

ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက လျှောက်ထားခံရသူသည်
မူလရုံးတွင် ကလေးများအတွက် စရိတ် ထောက်ပံ့ပါမည် ဟု ပြောကြားခဲ့၍
စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို လက်ခံပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက “လျှောက်ထားသူ
မခင်နွဲ့ရှိရာသို့ လျှောက်ထားခံရသူ ရန်ဖန်ရန်ခါ လာရောက်တတ်ကြောင်း

၁၉၉၅
မခင်နွဲ့
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၂

တွေ့ရသည်”ဟု သုံးသပ်ထားကြောင်း၊ နောက်ဆုံး ပေါင်းသင်းနေခဲ့ရာ ခရိုင်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ကို မျက်ကွယ်ပြု၍ အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေ နှင့် ကိုက်ညီခြင်း မရှိကြောင်း တင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေအရာရှိက ဤပြင်ဆင်မှုတွင် တရားရုံး စီရင်ပိုင်ခွင့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၈၈(ဂ)တွင် နေထိုင်ရာ ဆိုသည့် စကားလုံးကို အသုံးပြုထားကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ကို ရေးသားထားသော စာအုပ်များ၌ ‘နေထိုင်ရာ’ ဆိုသည့် စကားရပ်ကို သုံးသပ်ရာ၌ ‘အပြန်အလည် အပတ်သွားခြင်း’ သက်သက်အလည်အပတ် သွားခြင်း ‘အမြဲနေထိုင်ရာ’ ခေတ္တနေထိုင်ရာ စသည့် စကားလုံးများကို ထည့်သွင်းသုံးသပ်ထားကြောင်း၊ ဥပဒေပြုအဖွဲ့က ၎င်းနေထိုင်ရာ(သို့မဟုတ်) ၎င်းသည် ဇနီးနှင့်အတူ နောက်ဆုံး‘နေထိုင်ရာ’ ဆိုသည့် စကားရပ်များကို သုံးစွဲထားခြင်းမှာ ဤပုဒ်မပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ နစ်နာသူအနေဖြင့် စရိတ် ထောက်ပံ့ငွေကို တတ်နိုင်သမျှ အလွယ်ကူဆုံး ရနိုင်စေရန်အတွက် ရည် ရွယ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် အမြဲမနေသော်လည်း ယင်းစီရင်ပိုင်ခွင့်အတွင်း၌ အလုပ်လုပ်နေသူဖြစ်ပါက ၎င်းအပေါ် စီရင်ပိုင် ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် မခင်နွဲ့၏ ထွက်ချက်အရ ကိုမြင့်လွင်မှာ အရောင်းအဝယ် လုပ်ကိုင်နေသူဖြစ်၍ သွားလိုက်လာလိုက် နေထိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကိုမြင့်လွင်သည် သွားလိုက် လာလိုက် နေထိုင်ခြင်းကို အမြဲနေ ထိုင်သည်ဟု မဆိုနိုင်သည့်တိုင် ယာယီအားဖြင့်နေသည်ဟု ဆိုနိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ နေထိုင်သည် ဆိုရာ၌ ယခုကဲ့သို့ မိန်းမကို ပို့ထားပြီး သွားလိုက် လာလိုက် နေထိုင်မှု ပါဝင်ခြင်းရှိ မရှိ သုံးသပ်ပြီး သင့်လျော်သော အမိန့် ချမှတ် သင့်ပါကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဒဂုံမြို့နယ်သစ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု အမှတ် ၂၂/၉၄ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ကိုမြင့်လွင်သည် ၂၀-၄-၉၄ ရက်နေ့တွင် တရားရုံးသို့ ပထမအကြိမ်အဖြစ် ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့ တွင် ကိုမြင့်လွင်က ကလေး ၃ ဦးအတွက် ကလေးစရိတ် ပေးမည်ဖြစ် ကြောင်း၊ မယားစရိတ်အတွက် ကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းလိုကြောင်း၊ ရှေ့နေဖြင့် ကန့်ကွက်လွှာ တင်သွင်းလို၍ ရုံးချိန်း ပေးပါရန် တရားရုံးသို့ တင်ပြခဲ့သည်။ ကိုမြင့်လွင်က ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံးသို့

လာရောက်၍ အမှုကိုဆိုင်ခြင်း၊ ကလေးများအတွက် စရိတ် ထောက်ပံ့မည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားခဲ့ခြင်းတို့သည် ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာကို လက်ခံယူပြီး ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက် သည်။ လျှောက်ထားသူ မခင်နွဲ့က ပြန်လည်ချေပလွှာတွင် ၎င်းနှင့်လျှောက် ထားခံရသူ နောက်ဆုံး ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့သည့် နေရာမှာ ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)မြို့နယ်တွင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြီးခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော် လျှောက် ထားခံရသူ နောက်မယား မယူမီ ၃ လခန့်တွင်မှ လျှောက်ထားသူထံ မလာရောက်တော့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ချေပထားခဲ့သည်။

စားစရိတ် ရလိုမှု လျှောက်ထားသည့် အမှုများတွင် ရလိုသူ အနေ ဖြင့် ရသင့်ရထိုက်သော အခွင့်အရေးကို အမြန်ဆုံးရစေသင့်သော အမှု အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ ဥပဒေပြုအဖွဲ့အနေဖြင့်လည်း ဇနီးနှင့် သားသမီးများက စရိတ်ထောက်ပံ့ငွေ ရလိုမှု လျှောက်ထားလာပါက မြန်မြန်နှင့် အကျဉ်းနည်း ဖြင့် စစ်ဆေး၍ ကြန့်ကြာမှု မရှိစေဘဲ စရိတ်အကုန်အကျ နည်းစွာဖြင့် လိုအပ်သည့်အကူအညီကို ရနိုင်စေရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၈၈ ကို ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ကိုမြင့်လွင်က ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို လက်ခံယူပြီးကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း၊ ၎င်း သည် ဇနီးရှိရာ ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ် (မြောက်ပိုင်း)သို့ နောက်မယား မယူမီ က လာရောက်လေ့ရှိသည်ဟု မခင်နွဲ့၏ ပြန်လည်ချေပလွှာအရ ပေါ်ပေါက် ခြင်း၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံးတွင် စစ်ဆေးသည့်တိုင် လျှောက်ထားခံရသူနှင့် ပတ်သက်၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့ရန် အကြောင်း မရှိခြင်းတို့ကြောင့် အမှုကို ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံးတွင် ကြားနာစစ်ဆေးခြင်းမှာ မှားယွင်းသည် ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ်-၂၃၅/၉၄ တွင် ၃၀-၆-၉၄ နေ့က ချမှတ်သည့် အမိန့် ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ်(မြောက်ပိုင်း) တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှုအမှတ်- ၂၂/၉၄ တွင် ၂၅-၅-၉၄ နေ့က ချမှတ်သည့် အမှု မှာ ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်အတွင်း ကျရောက်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည့်အမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

၁၉၉၅

မခင်နွဲ့

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

+ ၁၉၉၅
အောက်တိုဘာလ
၂၇ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်ထွတ်နိုင် ရှေ့တွင်

ဒေါ်ခင်မြင့်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၅*

တရားခံဘက် ရှေ့နေအဖြစ် တရားခံများအတွက် တောက်လျှောက်
ဆောင်ရွက်ပြီးကာမှ ရှေ့နေကိုယ်စားလှယ်စာကို ရုပ်သိမ်းကာ
တရားခံပြ သက်သေအဖြစ် သက်သေခံခွင့် ပြုမည်ဆိုလျှင်
တရားမျှတမှု ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄(ဒ)ပါ ပြဋ္ဌာန်း
ချက်အရ တရားရုံးသည် ရှေ့နေတစ်ဦးအား အမှုလိုက်ခွင့်ကို ခွင့်ပြုနိုင်သူ
ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရှေ့နေလိုက်ခွင့်ကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုနိုင်သူမှာလည်း
တရားရုံးပင်ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် တရားခံ၏ ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်
ခွင့်ကို ရုပ်သိမ်း၍ တရားခံပြသက်သေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခွင့်ကို ရှေ့နေ
ဦးသန်းတင်က တောင်းခံသည့်အတွက် မူလရုံးက ခွင့်ပြုသည်မှာတရား
မျှတမှု အလို့ငှာသာလျှင်ဖြစ်သည်။ တရားခံဘက် ရှေ့နေအဖြစ် တရားခံ
များအတွက် တောက်လျှောက် ဆောင်ရွက်ပြီးကာမှ ရှေ့နေကိုယ်စားလှယ်
စာကို ရုပ်သိမ်းကာ တရားခံပြသက်သေအဖြစ် ထပ်မံအားဖြည့် ထွက်ဆို
ပေးခွင့်ပြုမည်ဆိုလျှင် တရားမျှတမှု ချိန်ခွင်လျှာ တိမ်းစောင်းစေရန်အလို့ငှာ
တရားခံများဘက်သို့ အလေးတင်းပေးရာ ရောက်နေပေလိမ့်မည်။ မူလ
ရုံးက ရှေ့နေဦးသန်းတင်ကိုယ်တိုင်က တရားခံများဘက်မှ လျှောက်ထား
တင်ပြချက်များကို လက်မခံဘဲ ပယ်ခဲ့ခြင်းမှာ တရားမျှတမှုရှိစေလို၍သာ
ဖြစ်သဖြင့် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုသာပေ။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၂၃ (ခ)

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၆ တွင် ချမှတ်သော
(၁၇-၃-၉၅) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) ၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးဇော်မင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဦးရဲအောင်မြင့်၊ လက်ထောက် ညွှန်
 ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
 ၂။ ၃။ ၄။ ၅ ဦးမောင်မောင်တင်
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

၁၉၉၅
 မခင်မြင့်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ - ၅

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၄၉၅၄/၈၄ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးဘချစ်၊ ဦးအုန်းမြင့်၊ ဦးမောင်မောင် နှင့် ဦးဘချော တို့အပေါ် လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ခင်မြင့်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄၊ ပုဒ်မ ၅၀၆ အရ ဦးတိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုခဲ့သည်။ ယင်းအမှုတွင် တရားလိုပြ သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီး လျှောက်ထားခံရသူ (၄) ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄ ဖြင့် စွဲချက်တင်ပြီးသည့်နောက် ပြန်ခေါ်သက်သေများ စစ်ဆေးခဲ့သည်။ လျှောက်ထားခံရသူများအား စတင် စစ်ဆေးသည့်နေ့၌ တရားခံပြ သက်သေစာရင်း တင်သွင်းခဲ့ရာ တရားခံပြ သက်သေစာရင်း အမှတ်စဉ် (၃) တွင် တရားခံများ၏ ရှေ့နေ ဦးသန်းတင်ကို ထည့်သွင်း တင်ပြခဲ့သည်။ ဦးသန်းတင်သည် ပြန်ခေါ်သက်သေများ စစ် ဆေးမှု ပြီးဆုံးသည်အထိ ကိုယ်စားလှယ်စာ ရုပ်သိမ်းမှု မရှိဘဲ တစ်ဆက် တည်းလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်ခြင်း၊ ဒေါ်ခင်မြင့်မှာ လျှောက်ထားခံရ သူတို့အပေါ် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမကြီးအမှု အမှတ် ၁၀၅/၈၂ နှင့် ယင်းအမှုနှင့် ဆက်နွှယ်သော တရားမသေးမှု အမှတ် ၉၈/၈၂ တို့ တွင် လျှောက်ထားခံရသူများ၏ ရှေ့နေအဖြစ် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သူဖြစ် ခြင်း၊ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ခင်မြင့်အပေါ် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးဘချစ်မှ လသာမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီး အမှတ် ၃၅/၉၀ တွင် အသရေဖျက်မှုဖြင့် စွဲဆိုသော အမှု၌ ဦးဘချစ်၏ ရှေ့နေအဖြစ် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သူဖြစ် ခြင်းကြောင့် အမှု၏ဖြစ်စဉ်တို့ကို လျှောက်ထားခံရသူတို့၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် သိရှိသူဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားခံပြသက်သေအဖြစ် လက်ခံခွင့် မပြုထိုက်ကြောင်း ကန့်ကွက်တင်ပြခဲ့ရာ နှစ်ဖက်ကြားနာပြီးနောက် သက်သေ အဖြစ် ပြခွင့်မပြုကြောင်း ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ သည်။ လျှောက်ထားခံရသူများက မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရား ရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၆/၉၅ ကို တင်သွင်းရာ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ရှေ့နေ ဦးသန်းတင်အား တရားခံပြ သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးခွင့် ပြုကြောင်း

၁၉၉၅
မခင်မြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၅

အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဒေါ်ခင်မြင့်မှ ဤ
ပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ၉-၂-၈၁ နေ့က လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ခင်မြင့်၏ အစ်မ
အရင်း ဒေါ်ခင်သန်း (ခ) စိတာယာ သာကွယ်လွန်ခဲ့၍ သိန်းပေါင်းများစွာ
တန်သော ပစ္စည်းများကျန်ခဲ့ရာ အမွေဆက်ခံသူ ဒေါ်ခင်မြင့်တစ်ဦးတည်းသာ
ရှိကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်သန်း သေဆုံးပြီးနောက် ဆွေမျိုးတော်စပ်ခြင်း မရှိသော
ဦးဘချစ်နှင့် ဇနီး ဒေါ်မြမြတင်၊ ၎င်းတို့၏ အပေါင်းအဖော် ဦးအုန်းမြင့်၊
ဦးမောင်မောင်၊ မောင်ကဗားလီတို့သည် ဒေါ်ခင်သန်း၏ လက်ဝတ်လက်စား
များ၊ စိန်နားကပ်၊ စိန်လက်ကောက်၊ စိန်ဘယက် အပါအဝင် ငွေများကို
မရိုးမဖြောင့်သော သဘောဖြင့်ယူ၍ အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ကြပြီး အိမ်ခန်းကို
လည်း ကျူးကျော်နေထိုင်ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်မြင့်မိသားစုအားလည်း အိမ်ပေါ်
မှဆင်းရန် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြံစည်အားထုတ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်သန်း မသေမီ
က ဒေါ်ခင်မြင့်၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများဖြစ်သော ကျောက်နီဘယက် ၁ ခု၊
ကျောက်နီနားကပ် ၁ ရံ၊ ဥဿဖယားဘယက် ၁ ခု အပ်ထားရာ ထို
ပစ္စည်းများကို ပြန်တောင်းသော်လည်း ယခုအချိန်အထိ ပြန်လည်မရရှိသေး
ကြောင်း၊ ၎င်းတို့၏သဘောအလျောက် ထင်ရာမြင်ရာ ပြုလုပ်နေကြသဖြင့်
လျှောက်ထားခံရသူများအား အရေးယူပေးရန် ဒေါ်ခင်မြင့်က ဦးတိုက်
လျှောက်ထား စွဲဆိုသောအမှုဖြစ်သည်။

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ်
၄၉၅၄/၈၄ တွင် ရှေ့နေ ဦးသန်းတင်အား တရားခံပြ သက်သေစာရင်းမှ
ပယ်ဖျက်၍ သက်သေအဖြစ် ပြသခွင့်မပြုကြောင်း ၂၄-၁၁-၉၄ နေ့က
အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး(အနောက်ပိုင်းခရိုင်)က ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၆/၉၅တွင် ရှေ့နေဦးသန်းတင်အား တရားခံ
ပြ သက်သေအဖြစ် တင်ပြစစ်ဆေးခြင်းကို ခွင့်ပြု၍ ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်
လက် စစ်ဆေးရန် ၁၇-၃-၉၅ နေ့က အမိန့်ချခဲ့သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက အဓိက အကြောင်းပြချက်များအဖြစ်
လျှောက်ထားခံရသူအပေါ် စွဲဆိုခဲ့သည့် မူလအမှုတွင် ရှေ့နေ ဦးသန်းတင်
သည် (၃-၃-၈၁) နေ့မှစ၍ အမှုကို စွဲချက်တင်ပြီးနောက် ပြန်ခေါ်သက်သေ
များကို စစ်ဆေး မေးမြန်းပြီးသည်အထိ လျှောက်ထားခံရသူတို့၏ ရှေ့နေ
အဖြစ် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သည်ကို တိုင်းတရားရုံးက အလေး

၁၉၉၅
မခင်မြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၅

အနက် ထည့်သွင်း မစဉ်းစားခဲ့ခြင်းမှာ လွဲမှားကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ခင်မြင့်က လျှောက်ထားခံရသူတို့အပေါ် မူလရုံးတွင် ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၉၅၄/၈၄ အရ စွဲဆိုသည့်အပြင် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမကြီးအမှု အမှတ် ၁၀၅/၈၂ နှင့်တကွ ဆက်နွယ်မှုအဖြစ် တရားမသေးမှု အမှတ် ၉၈/၈၂ တို့အရ စွဲဆိုခဲ့ရာ လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေအဖြစ် ဦးသန်းတင် ကဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်မြင့်အပေါ် ဦးဘချစ်မှစွဲဆိုသည့် လသာ မြို့နယ်တရားရုံး၌ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၃၅/၉၀ တွင်လည်း ဦးဘချစ်၏ ရှေ့နေအဖြစ် ဦးသန်းတင်က ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း၊ ရှေ့နေဦးသန်းတင် သည် အမှုဖြစ်စဉ် အားလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ လျှောက်ထားခံရသူထံမှ ညွှန်ကြားချက်များ ရယူပြီး ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သောကြောင့် အမှုဖြစ် အကြောင်း ခြင်းရာနှင့်တကွ အမှုနှင့် ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှု မှန်သမျှကို သိရှိပြီးသူဖြစ် သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ ယင်းအချက်ကို တိုင်းတရားရုံးက အလေးအနက် ထည့်သွင်း မစဉ်းစားခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ မူလရုံး၏ ၂၄-၁၁-၉၄ နေ့စွဲပါ အမိန့်တွင် တရားခံ ရှေ့နေဘက်မှ ကိုးကားတင်ပြ လျှောက်လဲရာ တွင် ကိုးကားသည့် ဒေါ်ခင်မြင့်နှင့် နိုင်ငံတော် (ဦးဘချစ် ပါ -၅) အမှု^(၁) တွင် တရားခံများ ရှေ့နေဦးသန်းတင်အား ရှေ့နေအဖြစ် လိုက်ပါဆောင် ရွက်ခွင့်ပြုကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပြီး သက်သေတစ်ဦးအနေဖြင့် အမှုတွင် ပြသခွင့်ပြု မပြု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ယင်းအချက်ကို တိုင်းတရားရုံးက လေးလေးနက်နက် ထည့်သွင်း မသုံးသပ်ခြင်းမှာ လမ်း ညွှန်စီရင်ထုံးကို မျက်ကွယ်ပြုရာရောက်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူတို့၏ ရှေ့နေဦးသန်းတင်သည် အမှုဖြစ်စဉ်၌ ကိုယ်တိုင်အရေးပါသော အခန်း ကဏ္ဍများ၌ ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်၍သာ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ခင်မြင့်က သက်သေတစ်ဦးအဖြစ် မစစ်ဆေးလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က တရားခံ များဘက်မှ ရှေ့နေအဖြစ် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခွင့် ပြုခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပြီး တရားခံများ၏ သက်သေအဖြစ် တင်ပြ စစ်ဆေးခံခွင့်ပြုသည့် အမိန့်တစ်စုံ တစ်ရာ ချမှတ်ခဲ့ခြင်းလည်း မရှိကြောင်း၊ ယင်းအချက်ကို တိုင်းတရားရုံးမှ ထည့်သွင်း မစဉ်းစားခဲ့ကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူတို့၏ ရှေ့နေ ဦးသန်း တင်သည် မူလရုံးတွင် ဝကပ်ဖ် စာချုပ် ချုပ်ဆိုထားခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံရန် (၃-၃-၈၁)နေ့ မတိုင်မီကတည်းက အကြောင်း

၁။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ (ရုံးချုပ်) စာ-၆။

၁၉၉၅
မခင်မြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၅

ပေါ်သည်ကို ၎င်းကိုယ်တိုင် သိရှိထားပြီးဖြစ်၍ ရှေ့နေအဖြစ် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ရန် မသင့်ကြောင်း သိရှိထားပါလျက် ရှေ့နေအဖြစ် အမှုတွင် တောက်လျှောက် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း၊ ပြန်ခေါ်သက်သေများ စစ်ဆေးမေးမြန်း ပြီးသည့်အချိန် ရောက်မှသာလျှင် ရှေ့နေကိုယ်စားလှယ်စာ ရုပ်သိမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအချက်ကို တိုင်းတရားရုံးမှ လေ့လေ့နက်နက် ထည့်သွင်း မစဉ်းစားခဲ့ခြင်းမှာ လွဲမှားကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားခံရသူများ၏ ရှေ့နေက ဒေါ်ခင်မြင့်နှင့် နိုင်ငံတော် (ဦးဘချစ် ပါ - ၅) မူလအမှုမှာ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီး အမှတ် ၄၉၅၄/၈၄ ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းမူလအမှုတွင် မူလရုံး၏ ကြားဖြတ် အမိန့်၌ ဦးသန်းတင်အား ရှေ့နေအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သက်သေအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုသည့် ကြားဖြတ်အမိန့်ကို ချမှတ်ထားကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က အတည်ပြုခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေ့နေလိုက်သူများ ဥပဒေတွင် ရှေ့နေတစ်ဦးအား သက်သေ အဖြစ် ပြသရန်ရှိသည့် အမှုတွဲ၌ သူ့အား ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုရန် တားမြစ်ထားသည့် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိကြောင်း၊ ဦးခင်မောင်စိ နှင့် နိုင်ငံတော် အမှု^(၁) တွင် စီရင်ထုံးပြုထားကြောင်း၊ ရှေ့နေ ဦးသန်းတင် မှာ လျှောက်ထားခံရသူမှသာ ညွှန်ကြားချက်များ ရယူခဲ့ပြီး လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ခင်မြင့်ထံမှ ညွှန်ကြားချက် လုံးဝရယူခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ဦးသန်းတင်အား တရားခံပြ သက်သေအဖြစ် ပြသခွင့်မရှိဟု မည်သည့် ဥပဒေကမျှ တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်းလည်း မရှိကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ရှေ့နေ ဦးသန်းတင် သည် တရားလို ဒေါ်ခင်မြင့်ဘက်မှ တင်ပြသည့် သက်သေအမှတ် (၁၉) အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သော်လည်း တရားလိုပြ သက်သေအဖြစ် အစစ်မခံခဲ့ကြောင်း၊ မူလရုံး နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအရ ၁၈-၆-၉၂ နေ့တွင် တရားခံများအား ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၄ အရ စွဲချက်တင်ပြီး ဆက်လက်စစ်ဆေးခဲ့ရာ ဦးဘချစ်အား ၃၀-၅-၉၅ နေ့တွင် စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုထားသည်ကိုတွေ့ရကြောင်း၊ ရှေ့နေဦးသန်းတင်သည် ပြန်ခေါ်သက်သေ စစ်ဆေးပြီးနောက် ၂၉-၇-၉၄ နေ့တွင် ရှေ့နေ ကိုယ်စားလှယ်စာ ရုပ်သိမ်းကြောင်း တင်ပြ

၂။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၅၃။

၁၉၉၅
မခင်မြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၅

ခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ တရားလိုပြ သက်သေစာရင်းတွင် ပါဝင်သော်
လည်း မူလ တရားခံများဘက်မှ ရှေ့နေအဖြစ် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခွင့်
ပြုခဲ့သည့် မူလရုံးအမိန့်ကို တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က ယင်း
အမိန့်အတိုင်း အတည်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ဦးသန်းတင်သည် တရားခံ ဦးဘချစ်ပါ
(၄) ဦးထံမှသာ ညွှန်ကြားချက် ယူထားပြီး တရားလို ဒေါ်ခင်မြင့်ထံမှ
ညွှန်ကြားချက် ရယူခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၆၊ ၁၂၉
ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ငြိစွန်းမှု မရှိသောကြောင့် တရားခံပြ သက်သေအဖြစ်
တင်ပြခွင့် ရှိကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

မူလ အမှုတွဲပါ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းများအရ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ
ဦးသန်းတင်သည် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးဘချစ်ပါ (၅) ဦးတို့၏ ရှေ့နေ
အဖြစ် တရားလိုပြသက်သေများအား ပြန်ခေါ် စစ်ဆေးခွင့် ရရှိပြီးအဆင့်
အထိ ထူးရားခံများ၏ရှေ့နေအဖြစ် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း တွေ့
ရှိရသည်။ မူလတရားလို ဒေါ်ခင်မြင့်က ဦးသန်းတင်အား တရားခံဦးဘချစ်
ပါ (၅) ဦးတို့၏ ရှေ့နေအဖြစ် လိုက်ပါခွင့် မပြုရန် လျှောက်ထားရာ၌
ဦးသန်းတင်သည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ခင်သန်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်း များကို
ဝကပ်ဖ် ပြုရာတွင် ဦးစီးပါဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် တရားခံများ၏
ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခွင့် မပြုသင့်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြခဲ့သည်။ ယင်း
အချက်ကို တရားရုံးချုပ်၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၉၁(ခ)/၈၈
တွင် ဦးသန်းတင်အား တရားခံများ၏ ရှေ့နေအဖြစ် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့်
မပြုရန် တရားလိုဘက်မှ ကန့်ကွက်ချက်ကို ပယ်ခဲ့သည့် ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်
တရားရုံး၏အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် ရန်ကုန်တိုင်းတရား
ရုံး၏ အမိန့်တို့ကို ဆက်လက် အတည်ပြုခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးသန်းတင်အား တရားရုံးအဆင့်ဆင့်က
တရားခံဘက် ရှေ့နေအဖြစ် ခွင့်ပြုခြင်းသည် ရှေ့နေ ရှေ့ရပ်တို့၏ ထားရှိ
အပ်သော သိက္ခာနှင့်အညီ လိုက်ပါခွင့် ပြုခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဦးသန်းတင်သည်
၉-၁၁-၈၇ နေ့တွင်မှစ၍ တရားခံဘက် ရှေ့နေအဖြစ် လိုက်ပါဆောင်ရွက်
ရန် ခွင့်တောင်းခဲ့ရာတွင် တရားလိုဘက်မှ ကန့်ကွက်ခဲ့သဖြင့် မူလရုံးမှသည်
အထက်တရားရုံး အဆင့်ဆင့်တွင် အဆုံးအဖြတ် ခံယူကြရာ၌ တရားရုံး
ချုပ်က ၎င်းအား တရားခံဘက် ရှေ့နေအဖြစ် ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄(၁)တွင် “ရှေ့နေဆိုသည့် စကား ရပ်ကို

၁၉၉၅
မခင်မြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၅

တရားရုံးတစ်ရုံးတွင် မှုခင်းကိစ္စ ဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခေါ်ဝေါ် အသုံးပြုလျှင် တည်ဆဲ ဥပဒေ တစ်ရပ်ရပ်အရ အဆိုပါတရားရုံးတွင် အမှု လိုက်ခွင့် ရသူ ရှေ့နေကို ဆိုလိုသည်။ ထို့အပြင် ယင်းစကားရပ်တွင် (၁) ယင်းသို့ အခွင့်ရသော တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေနှင့် (၂) ဆိုခဲ့သည့် မှုခင်းကိစ္စ တွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်နှင့် ခန့်ထားသော အခြားသူတစ်ဦးလည်း ပါဝင်သည်” ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ပင် ဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားရုံး သည် ရှေ့နေတစ်ဦးအား အမှုလိုက်ခွင့်ကို ခွင့်ပြုနိုင်သူပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ ကြောင့် ရှေ့နေလိုက်ခွင့်ကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုနိုင်သူမှာလည်း တရားရုံးပင်ဖြစ် သည်။ ယခုအမှုတွင် တရားခံ၏ရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခွင့်ကို ရုပ်သိမ်း ၍ တရားခံပြသက်သေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခွင့်ကို ရှေ့နေ ဦးသန်းတင်က တောင်းခံသည့်အတွက် မူလရုံးက ခွင့်မပြုသည်မှာ တရားမျှတမှု အလို့ငှာ သာလျှင်ဖြစ်သည်။ တရားခံဘက် ရှေ့နေအဖြစ် တရားခံများအတွက် တောက်လျှောက် ဆောင်ရွက်ပြီးကာမှ ရှေ့နေ ကိုယ်စားလှယ်စာကို ရုပ် သိမ်းကာ တရားခံပြ သက်သေအဖြစ် ထပ်မံအားဖြည့် ထွက်ဆို ပေးခွင့်ပြု မည်ဆိုလျှင် တရားမျှတမှု ချိန်ခွင်လျှာ တိမ်းစောင်းစေရန် အလို့ငှာတရား ခံများဘက်သို့ အလေးတင်းပေးရာ ရောက်နေပေလိမ့်မည်။ မူလရုံးက ရှေ့နေ ဦးသန်းတင် ကိုယ်တိုင်က တရားခံများဘက်မှ လျှောက်ထားတင်ပြ ချက်များကို လက်မခံဘဲ ပယ်ခဲ့ခြင်းမှာ တရားမျှတမှု ရှိစေလို၍သာ ဖြစ် သဖြင့် မှားယွင်းသည် ဟု မဆိုသာပေ။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ခင်မြင့်၏ လျှောက်ထားမှုကို ခွင့်ပြုပြီး ရန်ကုန်တိုင် တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) ၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကာ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ ဦးသန်းတင်အား မူလရုံး တရားခံများဘက်မှ သက်သေအဖြစ် လိုက်ပါခွင့် မပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးအောင်မြင် ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
ဧပြီလ၊
၁၉ ရက်

စောကော့စေး ပါ - ၅

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

ဖြောင့်ချက်တွင်လည်း အမည်မပါရှိ၊ သက်သေ ထွက်ချက်များတွင်
လည်း အမည်မပါရှိသော တရားရုံးများအပေါ် အနည်းဆုံး
ထောင် ၁၀နှစ် ချရမည့် အမှုမျိုးတွင် စိတ်ချလက်ချ အပြစ်
မပေးသင့်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ကျန်အယူခံ တရားလို (၄)ဦးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စဉ်းစား
လျှင် ညွန့်အောင်၏ ဖြောင့်ချက်လည်း မရှိ၊ အခြားသက်သေခံ အထောက်
အထားလည်း ဤအမှု၌ မပေါ်ပေါက်။ တပ်ကြပ်ကြီးတင်စိုး၏ထွက်ချက်
အရပင် ညွန့်အောင်၏ ဖော်ထုတ်ချက်အရ ဖမ်းဆီးပါသည်ဟု တွေ့ရသည်။
ညွန့်အောင်သည် ဖြောင့်ချက်လည်းမပေး၊ ရုံးရှေ့တွင်လည်း ထိုသို့ ထွက်
အောင် အမှုတည်ဆောက်သူများက မစွမ်းနိုင်။ ဤအခြေအနေတွင် ကျန်
အယူခံ တရားလို (၄)ဦးအား ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့်သက်ဆိုင်သော
ပစ္စည်းကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ အနည်းဆုံး
ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် ကို စိတ်ချလက်ချ အပြစ်မပေးသင့်ပေ။ ရရှိသော
သတင်းအရ ညွန့်အောင်၊ မြင့်သိန်းတို့ ကျူးလွန်ရာတွင် အထိုက်အလျောက်
ပတ်သက်သည် ဆိုသည့် တိုင်အောင် (ပတ်သက်သည်ဟု မဆိုလို)
(၂)နှစ်ခွဲခန့် အကျဉ်းခံရခြင်းဖြင့် နောင်တ ရလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - တောင်ငူ အကျဉ်းထောင်မှ တစ်ဆင့် တင်
သွင်းသည်။

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၄၁၃
+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၄၃ တွင် ချမှတ်သော
၂၃-၃-၉၄ရက်စွဲပါ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး(တောင်ငူခရိုင်)၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု

၁၉၉၅
စောကော့စေး
ပါ - ၅
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးမြသိမ်း၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး။

ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး (တောင်ငူခရိုင်) ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၄၃/၉၃
တွင် အယူခံ တရားလိုများအား ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့်သက်ဆိုင်သော
ပစ္စည်းကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်
ဒဏ်(၁၀)နှစ်စီ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။အဆိုပါအမိန့်ကို အယူခံ
တရားလိုများက မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်တွင် တောင်ငူအကျဉ်းထောင်
မှတစ်ဆင့် အယူခံမှု တင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်ငူမြို့ အမှတ် (၃)ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှ ဗိုလ်ကြီးစောစေး
ထူးက တောင်ငူမြို့နယ်၊ ဝဲကြီးခုံကျေးရွာနေ ညွန့်အောင် ပါ (၆) ဦး
သည် အမှတ်(၄၈)ခြေလျင်တပ်ရင်းမှ တပ်ကြပ်မျိုးနိုင်ထံမှ ဘီအေ(၆၃)
သေနတ် (၂) လက်ကို ငှားရမ်းပြီး ၂၂-၆-၉၂ နေ့မှ ၁၂-၇-၉၂ နေ့
အတွင်း ပဲခူးရိုးမအတွင်း တောဆင်ရိုင်းများကို သွားရောက် ပစ်ခတ်ခဲ့ကြောင်း၊
ထိုသို့ ပစ်ခတ်ရာတွင် တောဆင်ရိုင်း (၃)ကောင် ပစ်ခတ်ရရှိပြီး အစွယ်(၆)
ချောင်း ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းဆင်စွယ်များကို အုတ်တွင်းမြို့နယ်၊ တဘက်ကွေ့
ကျေးရွာနေ ဦးကိုကိုထံ အပ်နှံထားကြောင်း ညွန့်အောင်၏ ထွက်ချက်အရ
သိရှိရသဖြင့် ဆင်စွယ် (၆) ချောင်းကို သိမ်းဆည်းခဲ့ကြောင်း၊ ပစ်ခတ်
သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုရန် တားမြစ်ထားသည့် တောဆင်ရိုင်းများအား ပစ်ခတ်
သတ်ဖြတ်ပြီး အစွယ်ရယူမှုအတွက် ညွန့်အောင် ပါ (၆) ဦးအား တရား
ဥပဒေအရ အရေးယူရန် အမှတ် (၃) ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှ ဗိုလ်ကြီး
စောစေးထူးက တောင်ငူမြို့ အမှတ် (၁) ရဲစခန်းတွင် တိုင်ချက် ရေးဖွင့်
ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုဖြစ်သည်။

အယူခံ တရားလိုများက အယူခံလွှာတွင် အကြောင်းပြချက်အဖြစ်
တင်ပြရာ၌ အယူခံတရားလိုများသည် တောဆင်ရိုင်းများကို ပစ်ခတ်သတ်
ဖြတ်ပြီး ဆင်စွယ်များကို ရယူခဲ့ကြကြောင်း အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာ
ကိုမျှ တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ တပ်ကြပ်တင်စိုး ထွက်ချက်အရ ဝါး
ခုတ်သူ၏ သတင်းပေးချက်အရဟု ဆိုသော်လည်း အဆိုပါ ဝါးခုတ်သူကို
ရုံးရှေ့တွင် သက်သေခံ ထွက်ဆိုစေခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဆင်စွယ်(၆)ချောင်း
ကို ဦးကိုကို၏ တောင်ယာခြံအတွင်း၌ မြေမြှုပ် သိမ်းဆည်းထားသည်ကို

ဦးကိုကိုနှင့် သား မောင်စိုးနိုင်တို့က အပ်နှံပေးခဲ့သည် ဟုသာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ အယူခံ တရားလိုများက လိုက်လံ ဖော်ထုတ်ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ထွန်းမြင့်၊ ဖဝေးနှင့် စောကျောစေးနှင့် ဖားတူးတူးတို့အား တရားခံညွှန်အောင်၏ အစစ်ခံချက်အရ ဖမ်းဆီးကြောင်း ထွက်ဆိုထားခြင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အဆိုပါ ဆင်များကို ပစ်ခတ်ကြောင်း သက်သေထင်ရှား ပြသနိုင်ခြင်း မရှိပါကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံး၏ ပြစ်ဒဏ်တို့ကို ပယ်ဖျက်၍ အယူခံ တရားလိုများအား လွတ်ပေးပါရန် တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။

၁၉၉၅
စောကျောစေး
ပါ - ၅
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

မူလရုံး အမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရှုရာတွင် အမှတ်(၃) ထောက်လှမ်းရေးတပ်မှ တပ်ကြပ်ကြီးတင်စိုး (လိုပြ-၂)သည် ဗိုလ်ကြီးစောစေးထူး၏ စာဖြင့် တိုင်ကြားချက်ကို ရုံးတွင် လာရောက် သက်သေခံခြင်းဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော ၁၉၉၂ ခုနှစ်အတွင်းက ဝဲကြီးခုံ ရွာသားဖြစ်သည့် ညွန့်အောင်နှင့် အဖွဲ့ (၆) ဦးသည် ဆွာမြို့ အနောက်ဖက် အနောက်ရိုးမရှိ တောဆင်ရိုင်းများကို သွားရောက် ပစ်ခတ်ကြောင်း၊ ရေတာရှည်မြို့နယ် မကျီးခုံရွာတွင် ဝါးခုတ်သည့် လူ၏ သတင်းပေးချက်အရ သိရှိခဲ့ရကြောင်း၊ ၎င်းသတင်းအရ ညွန့်အောင်နှင့် ရုံးရှေ့တရားခံများအား ဖမ်းဆီးခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းတို့၏ ထွက်ချက်အရ တစ်ဘက်ကွေ့ရွာ၏ တောင်ဘက် နှစ်မိုင်ခန့်ရှိ တောင်ယာခင်းအတွင်းမှ ဆင်စွယ် (၆)ချောင်းကို မြေကြီးထဲမှ တူးဖော်ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ တူးဖော် ချိန်တွင် ၎င်းနှင့်အတူ စခန်းမှူး ဦးစောအုပ်ရှိန်၊ နယ်ထိန်းအဖွဲ့နှင့် ဦးကိုကို (လိုပြ-၄) လည်း ပါဝင်ကြောင်း၊ ဦးကိုကိုက လိုက်ပြကြောင်း၊ ဆင်စွယ်များ မြှုပ်နှံထားသည့် နေရာကို တရားခံ ညွန့်အောင်က ညွှန်ပြခဲ့ကြောင်း၊ အခြားတရားခံများမှာ မြှုပ်ထားသည့်နေရာကို မပြောနိုင်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အုတ်တွင်းမြို့နယ်၊ တဘက်ကွေ့ရွာနေ ဦးကိုကို (လိုပြ - ၄) မှာ ခလရ (၄၈)မှ တပ်သားကျော်ကျော်နိုင်၏ ဖခင်ဖြစ်သည်။ ကျော်ကျော်နိုင်သည် တပ်သားမျိုးနိုင်နှင့်အတူ ဦးကိုကိုထံ ရောက်ရှိလာသည်။ ၎င်းတို့က ဝဲကြီးခုံရွာနေ ညွန့်အောင်နှင့် မြင့်သိန်းတို့အား ခေါ်ခိုင်းသဖြင့် ၎င်းတို့နှစ်ဦးရောက်ရှိလာသည်။ ညွန့်အောင်နှင့်အတူ သေနတ် (၂)လက်၊ ဆင်စွယ် (၆) ချောင်း ယူလာသည်။ သေနတ် (၂) လက်ကို ၎င်းက မသိမ်းဆည်းရဲဟု ငြင်းဆိုသည်။ ဆင်စွယ်ကိုလည်း အိမ်မှာ မသိမ်းရဲကြောင်း ပြောသဖြင့် ညွန့်အောင်နှင့် မြင့်သိန်းတို့က သားဖြစ်သူ စိုးနိုင်(လိုပြ-၃)ကို ခေါ်သွားပြီး

၁၉၉၅
စောကော့စေး
ပါ - ၅
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

မြေကြီးတွင် သွားရောက် မြှုပ်နှံကြသည်။ ၂၃-၇-၉၂ နေ့တွင် ထောက်လှမ်းရေးမှ ခေါ်ယူ စစ်ဆေးသဖြင့် မောင်စိုးနိုင်က ဆင်စွယ်များ မြှုပ်နှံသည့်နေရာကို လိုက်လံပြသပြီး ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သည်။

ကျော်ကျော်နိုင်နှင့် မျိုးနိုင်တို့မှာ ယခုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်တရားရုံးက ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သဖြင့် မျိုးနိုင်က ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်၊ ကျော်ကျော်နိုင်က ထောင်ဒဏ် (၈)နှစ် ကျခံနေရသည်ဟု သိရှိရကြောင်း ဦးကိုကို ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အယူခံ တရားလို စောကော့စေး၊ ဖားတူးတူး၊ ဖဝေး၊ မြင့်သိန်းနှင့် ထွန်းမြင့်တို့က တောဆင်ရိုင်းများကို ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ပြီး ဆင်စွယ်များ ရယူသည် ဆိုခြင်းကို ငြင်းဆိုကြသည်။ တရားခံ ညွန့်အောင်ကလည်း တောဆင်ရိုင်းများကို မပစ်ကြောင်း ငြင်းဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဤအမှုမှာ တပ်မတော် ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့မှ စစ်ကြော ဖော်ထုတ်ခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။ စစ်ကြော ဖော်ထုတ်ချက်အရ ညွန့်အောင်နှင့် ယခု အယူခံတရားလို (၅) ဦး၊ စုစုပေါင်း တရားခံ (၆) ဦးကို အရေးယူရန် ရဲစခန်းသို့ လွှဲအပ်သည်။ ယင်း(၆)ဦးအပြင် သေနတ်များ ငှားရမ်းသူ ခလရ (၄၈)မှ တပ်ကြပ်မျိုးနိုင်နှင့် တပ်သား ကျော်ကျော်နိုင် တို့ကို စစ်တရားရုံးမှ ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်၊ (၈)နှစ် အသီးသီး အပြစ်ပေးခဲ့သည်။ ဤအချက်များမှာ ထောက်လှမ်းရေး(၃)မှ တပ်ကြပ်ကြီးတင်စိုး (လိုပြ-၁) ၏ ထွက်ချက်အရ ပေါ်ပေါက်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီး တင်စိုး၏ ထွက်ချက်အရ ဝါးခုတ်သူသတင်းပေးတစ်ဦး၏ သတင်းပေးချက်အရ ညွန့်အောင်နှင့် အဖွဲ့(၆) ဦးမှာ ဆွာမြို့အနောက်ဖက်ရိုးမရှိ တောဆင်ကို သွားရောက် ဖျက်ခဲ့ကြောင်း၊ ဆင်များပစ်ခတ်၍ သယ်လာကြောင်း သတင်းစ၍ ရရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ညွန့်အောင်တို့အဖွဲ့အား ဖမ်းဆီးပြီး ညွန့်အောင်၏ ဖော်ထုတ်မှုကြောင့် တောင်ယာခင်းအတွင်း မြေကြီးမှ ဆင်စွယ် (၆)ချောင်း ဖော်ထုတ် ရရှိခဲ့သည်။ (ရဝတ) အဖွဲ့ဝင် ဦးကိုကို (လိုသက် - ၄) လိုက်ပြ၍ ၎င်း၏ တောင်ယာခင်းမှပင် ဖော်ထုတ် ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုများအား အရေးယူရခြင်းမှာ ညွန့်အောင်၏ ဖော်ထုတ်ချက်အရ အရေးယူပါသည်ဟု တပ်ကြပ်ကြီးတင်စိုးက ထွက်ဆိုထားသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး တင်စိုး၏ ဖော်ထုတ် စစ်ကြောချက်မှာ သတင်းပေးတစ်ဦး၏သတင်းပေးချက်နှင့် ညွန့်အောင်၏ ဖော်ထုတ်ချက်တို့အပေါ် အခြေ

ခံသည်။ သတင်းပေးဆိုသူမှာ တရားရုံးတွင် သက်သေအဖြစ်ပါဝင်လာခြင်း မရှိ။ ဤသည်မှာလည်း လုပ်ငန်းသဘောအရ သဘာဝကျသည်။ အမှုစစ် ရဲအရာရှိသည် ညွန့်အောင်၏ ဖော်ထုတ်ချက်ကို ဖြောင့်ချက်အဖြစ် ရရှိ အောင် ကြိုးပမ်းသင့်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ ဖြစ်မလာခဲ့။ အမှုစစ် ရဲ အရာရှိသည် ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့၏ စစ်ကြောချက်ကိုသာ တောင်းခံခဲ့ သည်။ မရရှိခဲ့။ နောက်ဆုံး ညွန့်အောင်၏ ဖြောင့်ချက်မရှိဘဲ ဤအမှုကို စွဲတင်ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၉၅
စောကော့စေး
ပါ - ၅
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ညွန့်အောင်၏ ဖြောင့်ချက်မရှိသည့် အခြေအနေတွင် တပ်ကြပ်ကြီး တင်စိုး၏ ထွက်ချက်ကို အမာခံယူ၍ ပတ်ဝန်းကျင် သက်သေခံ အထောက် အထားများနှင့် စပ်ဟပ်၍ ဤအမှုကို ဆုံးဖြတ်ရပေမည်။ ဤအမှုတွင် အခြားပေါ်ပေါက်နေသော သက်သေခံ အထောက်အထားများမှာ -

- (၁) ဦးကိုကို လိုက်လံ ပြသမှုကြောင့် ဝှက်ထားသော ဆင်စွယ် (၆) ချောင်း ဖော်ထုတ် ရရှိခြင်း။
- (၂) သေနတ် ဌားသူ တပ်ကြပ် မျိုးနိုင်နှင့် ဘပ်သား ကျော်ကျော်နိုင် တို့ ဦးကိုကို (တပ်သားကျော်ကျော်နိုင်၏ ဖခင်) ၏ နေအိမ် သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ညွန့်အောင်နှင့် မြင့်သိန်းတို့ကို ခေါ်တွေ့ရာ ညွန့်အောင်နှင့် မြင့်သိန်းတို့ သေနတ် (၂) လက်၊ ဆင်စွယ် (၆) ချောင်းနှင့်အတူ ရောက်လာခြင်း။
- (၃) ဆင်စွယ် (၆) ချောင်းကို ဦးကိုကိုအား အသိမ်းခိုင်းရာ ဦးကို ကိုက နေအိမ်တွင် မသိမ်းရဲသဖြင့် တောင်ယာတဲတွင် မြေ၌ မြှုပ်ထားခြင်းနှင့် ယင်းနေရာမှပင် ဦးကိုကိုက နောက်ပိုင်း ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်း။

ဤအမှုတွင် တပ်ကြပ်ကြီး တင်စိုး၏ ထွက်ချက်မှအပ အခြားသက် သေ အထောက်အထား ဤမျှသာ ပေါ်ပေါက်သည်။ ဤသက်သေခံချက် များနှင့် တပ်ကြပ်ကြီး တင်စိုး၏ ထွက်ချက်ကို ပေါင်းစပ်လျှင် တောဆင်ရိုင်း ပစ်ခတ်သူတို့မှာ ညွန့်အောင်နှင့် မြင့်သိန်းတို့ ဖြစ်သည်မှာ သေချာသည်။ ညွန့်အောင်မှာ ဤအမှုတွင် အယူမခံ။ မြင့်သိန်းကသာလျှင် အယူခံသည်။ ထို့ကြောင့် မြင့်သိန်း၏အယူခံကို ပလပ်ရန်သာ ရှိသည်။

ကျန်အယူခံ တရားလို (၄) ဦးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ စဉ်းစားလျှင် ညွန့်အောင် ၏ ဖြောင့်ချက်လည်း မရှိ။ အခြား သက်သေခံ အထောက်အထား လည်း ဤအမှု၌ မပေါ်ပေါက်။ တပ်ကြပ်ကြီးတင်စိုး ထွက်ဆိုချက်အရပင်

၁၉၉၅
 စောကောစေး
 ပါ - ၅
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

ညွန့်အောင်၏ ဖော်ထုတ်ချက်အရ ဖမ်းဆီးပါသည် ဟု တွေ့ရသည်။ ညွန့်အောင်သည် ဖြောင့်ချက်လည်း မပေး။ ရုံးရှေ့တွင်လည်း ထိုသို့ ထွက်အောင် အမှုတည်ဆောက်သူများက မစွမ်းနိုင်။ ဤအခြေအနေတွင် ကျန်အယူခံ တရားလို (၄) ဦးအား ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့်သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ကို စိတ်ချလက်ချ အပြစ်မပေးသင့်ပေ။ ရရှိသော သတင်းအရ ညွန့်အောင်၊ မြင့်သိန်းတို့ ကျူးလွန်ရာတွင် အထိုက်အလျောက် ပတ်သက် သည် ဆိုသည့်တိုင်အောင် (ပတ်သက်သည်ဟု မဆိုလို) (၂)နှစ် ခွဲခန့် အကျဉ်းခံရခြင်းဖြင့် နောင်တ ရလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက တပ်ကြပ်စိုးနိုင်နှင့် တပ်သားကျော်ကျော်နိုင်တို့ကို ခေါ်ယူ စစ်ဆေးလျှင် တရားမျှတမည် ဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်လဲသည်။ တပ်ကြပ်စိုးနိုင် နှင့် တပ်သားကျော်ကျော်နိုင်တို့မှာ ညွန့်အောင်၊ မြင့်သိန်းတို့နှင့်သာ ဆက်စပ်မှု ရှိကြောင်း သက်သေ အထောက်အထားရှိသည်။ အခြားအယူခံ တရားလို များနှင့် ဆက်စပ်မှုရှိသည်ဟု အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသဖြင့် ၎င်းတို့အား စစ်ဆေးလျှင်လည်း အကျိုးထူးဖွယ် မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလို (၄) မြင့်သိန်း၏ အယူခံကို ပလပ် သည်။ အယူခံတရားလို (၁) စောကောစေး၊ အယူခံတရားလို (၂) ဖားတူးတူး၊ အယူခံ တရားလို (၃) ဖဝေးနှင့် အယူခံတရားလို (၅) ထွန်းမြင့် တို့၏ အယူခံကို ခွင့်ပြု၍ မူလရုံးက ၎င်းတို့အား ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ အများနှင့် သက် ဆိုင်သောပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ ၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားသော အမိန့်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်စီ ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ် စီရင်ချက်တို့ကို ပယ်ဖျက်၍ ၎င်းတို့ (၄) ဦးအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးကျော်ဝင်း ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်

မောင်စန်သီယာဂူး

နှင့်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်*

အချင်းဖြစ် သက်သေခံ ဖင်ဆီဒိုင်းဆေး ပုလင်းများကို တရားခံထံမှ လက်ဝယ်မှ ဖမ်းဆီးမိကြောင်း တရားလိုဘက်တွင် သက်သေပြရန် တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော တရားလိုပြသက်သေများ ၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ဆိုလျှင် အယူခံ တရားလို မောင်စန်သီယာဂူး ၏လက်ဝယ်မှ ဖင်ဆီဒိုင်း ဆေးပုလင်းများ ပါရှိသော ဂုံနီအိတ်ကို ဖမ်းဆီး ရမိခြင်း မရှိသည်မှာ အငြင်းမပွားသော အချက်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ဂုံနီအိတ်မှာ မောင်စန်သီယာဂူး သယ်ယူလာသော ပစ္စည်းဖြစ်သည် ဟုလည်း တရားလိုဘက်က တင်ပြနိုင်ခြင်း အလျင်းမရှိပေ။ အမှုတွင် အဓိက သက်သေများဖြစ်ရမည့် ကြားပေါက် အလုပ်သမား မောင်မောင်အေးနှင့် မောင်ကျော်ဆွေတို့မှာ အမှုတွင် သက်သေအဖြစ် ပါရှိခြင်း မရှိပေ။

မောင်စန်သီယာဂူးက သယ်ခိုင်းသော ပစ္စည်းဖြစ်သည် ဟု အဆိုပါ အလုပ်သမား (၂) ဦးက ပြောကြောင်းလည်း အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိချေ။ “အသားမည်းမည်းနှင့် ကုလားဆင် မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦးက သယ်ခိုင်းသည်” ဟု ၎င်း အလုပ်သမားများက ပြောခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း အယူခံတရားလိုမှာ မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကုလားတစ်ဦးသာ ဖြစ်နေပေသည်။

ဦးခင်မောင်လွင်က “မောင်စန်သီယာဂူး၏ ပစ္စည်းဖြစ်ရမည်ဟု

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၁၃၅။

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၃၉ တွင်ချမှတ်သော ၁-၆-၉၄ ရက်စွဲပါ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး (ကလေးခရိုင်) ၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၉၅
မောင်စန်သီယာဂူး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

မသင်္ကာသဖြင့် အရေးယူခြင်း ဖြစ်သည်” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “သက်သေခံ ပစ္စည်းချထားသော နေရာနှင့် စက်လှေဂိတ်မှာ ၂ ဖာလုံခန့် ဝေးပါသည်။ စန်သီယာဂူးနှင့် သက်သေခံပစ္စည်းမှာ တစ်နေရာစီ တွေ့ရှိခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် မှန်ပါသည်” ဟူ၍လည်းကောင်း ထွက်ဆိုထားပေရာ ၎င်း၏ ထွက် ဆိုချက်အရဆိုလျှင်ပင် စန်သီယာဂူးအနေဖြင့် ထုချေ မြေရှင်းရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ကို မတွေ့ရပေ။

ဤသို့ ဖြစ်ပါလျက် စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး (ကလေးခရိုင်)က တရားခံ၏ ထုချေချက်ကို ဝေဖန်သုံးသပ်ကာ လက်မခံထိုက်ကြောင်း ဖော်ပြလျက် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ အထင်အရှား မှားယွင်းနေပေသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးသန်းစိုး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးရဲမြင့်၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး

စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး(ကလေးခရိုင်)၏ ပြစ်မှုကြီး အမှတ် ၃၉/ ၉၃ တွင် အယူခံတရားလို မောင်စန်သီယာဂူးအား ၁၉၉၃ ခုနှစ် မူးယစ် ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေတတ်သော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(က)အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိပြီး အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၁၂)နှစ် တိတိ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မောင်စန်သီယာဂူး က မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်တွင် ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ (၁၃-၈-၉၃) နေ့တွင် ကလေးရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ် ခင်မောင်လွင်သည် ကလေး မူးယစ်အဖွဲ့မှ ဒုတပ်ကြပ်ခင်မောင်သိန်း၊ ရဲတပ်သား ကျော်မင်းတို့နှင့်အတူ ဂုံနီအိတ်ထုပ် (၂)ထုပ်အတွင်းရှိ တစ်လုံး ထမင်းချိုင့် (၂၀၀)တွင် ထည့်ယူလာသော ဖင်ဆီဒိုင်းဆေးရည် (၉၅)ပုလင်း အား တွေ့ရှိရသဖြင့် မောင်စန်သီယာဂူးအား ၁၉၉၃ ခုနှစ် မူးယစ်ဆေးဝါး နှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေတတ်သော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅/၁၉ (က) အရ အရေးယူပေးရန် ကလေးရဲစခန်းတွင် တိုင်ချက်ရေး ဖွင့်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို မောင်စန်သီယာဂူး၏ ရှေ့နေက တင်ပြရာတွင် အယူခံတရားလို၏ လက်ဝယ်မှ အချင်းဖြစ် မူးယစ်ဆေးဝါးများကို လက်

၁၉၉၅
မောင်စန်သီယာဂူး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပူး၊ လက်ကြပ် မတွေ့ရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများသည် အယူခံ တရားလို၏ အုပ်ထိန်းခွင့်၊ စီမံခန့်ခွဲခွင့်၊ ကြီးကြပ် ကွပ်ကဲခွင့် အောက်တွင် လည်း မရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားလို၏ လက်လှမ်းမီသော ဥပစာ တစ်စုံ တစ်ရာနှင့် ဆက်နွယ် နီးစပ်စွာထားရှိသည်ဟုလည်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ သို့ပါလျက် အချင်းဖြစ် မူးယစ်ဆေးဝါးများသည် အယူခံ တရားလို၏ ပစ္စည်းများ ဖြစ်နိုင်ဖွယ် အခြေအနေရှိသည် ဟူသော ထင်မြင် ယူဆချက် အပေါ် အထောက်အထားပြု၍ ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခြင်းမှာ များစွာ မှားယွင်း ပါကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး ကိုယ်စားလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက တရားလို ဦးခင်မောင်လွင်နှင့် လိုပြသက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ တရားခံ စန်သီယာဂူးထံမှ သက်သေခံပစ္စည်းများကို လက်ပူးလက်ကြပ် သိမ်းဆည်း ရမိခြင်း မရှိဘဲ ဆိပ်ကမ်း ကြားပေါက်လုပ်သား မောင်မောင် အေးနှင့် မောင်ကျော်ဆွေတို့ သယ်ဆောင်လာသော ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မသင်္ကာသူအဖြစ် ဖမ်းဆီးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုတွင် အလုပ်သမား မောင်မောင်အေးနှင့် မောင်ကျော်ဆွေတို့အား သက်သေအဖြစ် ထည့်သွင်း မထားသည့်အပြင် တရားခံ စန်သီယာဂူးအား ဖမ်းဆီး ရမိပြီးချိန်တွင် အဆိုပါ အလုပ်သမားနှစ်ဦးအား ခေါ်ယူပြသရန် ပျက်ကွက်ခဲ့သည့်အတွက် ပစ္စည်းသယ်ခိုင်းသူမှာ စန်သီယာဂူးဖြစ်ကြောင်း မှတ်ယူနိုင်ရန် ခဲယဉ်းပါ ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ဤအမှုတွင် မူလက စန်သီယာဂူး တစ်ဦးအပေါ် တိုင်ချက်ရေးဖွင့် ခဲ့သော်လည်း အမှုကို စွဲဆို တင်ပို့ရာတွင် မောင်စန်သီယာဂူးနှင့် အတူ မောင်ရာချင်း ဆိုသူကိုပါ တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ မူလ တိုင်းတရားရုံးက မောင်ရာချင်းအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခဲ့သည်။

အမှုပေါ်ပေါက်လာပုံမှာ ဒုရဲအုပ် ဦးခင်မောင်လွင် (လိုပြ-၄) နှင့် နယ်ထိန်း ရဲတပ်သား ကျော်မင်း(လိုပြ - ၅)တို့သည် ကလေးဝမြို့လမ်းဆုံ ရှိ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြစဉ် ကုန်ထမ်း အလုပ်သမား-မောင်မောင်အေးနှင့် မောင်ကျော်ဆွေ ဆိုသူတို့ (၂) ဦးက ၎င်းတို့ထမ်းလာသော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ချထားခဲ့ပြီး အဆိုပါ အထုပ်ကို မသင်္ကာသဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုရန် ခေါ်သည်။ ဒုရဲအုပ် ဦး ခင်မောင်လွင် နှင့် ရဲတပ်သား ကျော်မင်းတို့နှစ်ဦးသည် အထုပ်ချထားရာ နေလင်းမောင်

၁၉၉၅
မောင်စန်သီယာဂူး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

စားသောက်ဆိုင်ရှေ့သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာတွင် မြေကြီးပေါ်တွင် ဂုံနီ အိတ်ထုပ် တစ်ထုပ်ချထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအထုပ်ထဲမှ အရည်များ ကျနေသဖြင့် အိတ်ကို မသင်္ကာ၍ နေလင်းမောင် စားသောက်ဆိုင်အတွင်း သို့ အဆိုပါ အထုပ်ကို ရွှေ့ယူပြီး (ရဝတ) ဥက္ကဋ္ဌ ဦးလှမြင့်၊ ဆိုင်ရှင် (ရဝတ) အဖွဲ့ဝင် ဦးလှမောင် (လိုပြ -၃) တို့ရှေ့တွင် ဖွင့်ဖောက် ကြည့်ရှု ရာ ဂုံနီအိတ်အတွင်းမှ စတီးချိုင့် ဆိုက်စုံ (၂၀၀) ကိုတွေ့ရသည်။ ချိုင့် များအတွင်း ထည့်ထားသော ဖင်ဆီဒိုင်း ဆေးပုလင်း (၉၅) လုံးကိုလည်း တွေ့ရှိရသည်။

ဒုရဲအုပ် ခင်မောင်လွင်က အဆိုပါ ကုန်ထမ်း အလုပ်သမား (၂)ဦး အား “ဒီအထုပ် မည်သူ့ပစ္စည်းလဲ”၊ “မည်သူ သယ်ခိုင်းသလဲ”ဟု မေးရာ “အသားမည်းမည်း ကုလားဆင် မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦး”က သယ်ခိုင်းကြောင်း၊ ထိုသူသည် မုံရွာသွားရန် စက်လှေဂိတ်ဘက်သို့ သွားသည် ဟု သတင်း ပေးသည်။ ဦးခင်မောင်လွင်က ရဲတပ်သား ကျော်မင်းကို စက်လှေဂိတ်သို့ သွားပြီး အဆိုပါ ပုံပန်းနှင့် တူသူကို ရှာခိုင်းသည်။ ကျော်မင်းက စက်လှေ ဂိတ်တွင် ရှာဖွေရာ မြန်မာလိုလူကို မတွေ့ရသဖြင့် ကုလားတစ်ဦးဖြစ်သူ စန်သီယာဂူးအား ခေါ်ယူလာခဲ့သည်။ စန်သီယာဂူးနှင့်အတူ ပီနီအိတ်ဖြူ နှစ်လုံး ပါလာသည်။ ထိုအိတ်များထဲတွင် အမွှေးကပ်နှင့် အမွှေးတိုင်များ ကိုသာတွေ့ရသည်။ စန်သီယာဂူးက တမူးက လာကြောင်းနှင့် ရန်ကုန်သို့ သွားမည်ဟု ပြောသည်။ ဂုံနီအိတ်မှာ သူပိုင်ပစ္စည်း မဟုတ်ကြောင်း ငြင်း ဆိုသည်။ ရဲများက ရှာဖွေပုံစံတွင် အတင်း လက်မှတ် ရေးထိုးခိုင်းသဖြင့် လက်မှတ် ရေးထိုးရခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းသည် မူးယစ်ဆေးဝါး ရောင်းချခြင်း၊ သယ်ဆောင်ခြင်း၊ သုံးစွဲခြင်း၊ မပြုကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်နေ့က အမွှေးတိုင်၊ အမွှေးဘူးကိုသာ ၎င်း ယူဆောင်လာခဲ့ပါကြောင်း စန်သီယာဂူး က ထုချေထွက်သည်ကို တွေ့ရသည်။

မူလ တိုင်းတရားရုံးက တရားစွဲ အဖွဲ့အစည်းအနေဖြင့် ပစ္စည်းသယ် ခိုင်းသူသည် စန်သီယာဂူး ဖြစ်ကြောင်း၊ မျက်မြင်တပ်အပ် စွပ်စွဲနိုင်မည့် သူများကို တင်ပြထားနိုင်ခြင်းမရှိဟု ဖော်ပြခဲ့သော်လည်း အယူခံတရား လို၏ ထုချေချက်ကို လက်ခံခြင်း မရှိဘဲ ၎င်းအပေါ် ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခဲ့ ကြောင်း တွေ့ရသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော တရားလိုပြသက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များအရဆိုလျှင် အယူခံတရားလို စန်သီယာဂူး၏ လက်ဝယ်မှ ဖင်ဆီဒိုင်းဆေးပုလင်းများ ပါရှိသော ဂုံနီအိတ်ကို ဖမ်းဆီးရမိခြင်း မရှိသည်မှာ အငြင်းမပွားသော အချက်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ဂုံနီအိတ်မှာ စန်သီယာဂူး သယ်ယူလာသော ပစ္စည်းဖြစ်သည် ဟုလည်း တရားလိုဘက်ကတင်ပြနိုင်ခြင်း အလျဉ်း မရှိပေ။ အမှုတွင် အဓိကသက်သေများဖြစ်ရမည့် ကြားပေါက်အလုပ်သမား မောင်မောင်အေးနှင့် မောင်ကျော်ဆွေတို့မှာ အမှုတွင် သက်သေအဖြစ် ပါရှိခြင်း မရှိပေ။ စန်သီယာဂူးက သယ်ခိုင်းသော ပစ္စည်းဖြစ်သည် ဟု အဆိုပါ အလုပ်သမား (၂) ဦးက ပြောကြောင်းလည်း အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိချေ။ “အသားမည်းမည်းနှင့် ကုလားဆင် မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦး” က သယ်ခိုင်းသည် ဟု အလုပ်သမားများက ပြောခဲ့သည် ဆိုသော်လည်း အယူခံတရားလိုမှာ မြန်မာလူမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကုလားတစ်ဦးသာ ဖြစ်နေပေသည်။

၁၉၉၅
မောင်စန်သီယာဂူး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဦးခင်မောင်လွင်က “စန်သီယာဂူး၏ ပစ္စည်းဖြစ်ရမည်ဟု မသင်္ကာသဖြင့် အရေးယူခြင်း ဖြစ်ပါသည်” ဟူ၍လည်းကောင်း “သက်သေခံ ပစ္စည်း ချထားသောနေရာနှင့် စက်လှေဂိတ်မှာ ၂ ဖာလုံခန့် ဝေးပါသည်။ စန်သီယာဂူးနှင့် သက်သေခံပစ္စည်းမှာ တစ်နေရာစီ တွေ့ရှိခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုလျှင် မှန်ပါသည်။” ဟူ၍လည်းကောင်း ထွက်ဆိုထားပေရာ ၎င်း၏ ထွက်ဆိုချက်အရဆိုလျှင် စန်သီယာဂူးအနေဖြင့် ထုချေဖြေရှင်းရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ကို မတွေ့ရပေ။

ဤသို့ဖြစ်လျက် စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး(ကလေးခရိုင်)က တရားခံ၏ ထုချေချက်ကို ဝေဖန်သုံးသပ်ကာ လက်မခံထိုက်ကြောင်း ဖော်ပြလျက် ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ အထင်အရှား မှားယွင်းနေပေသည်။

ထို့ကြောင့် စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး (ကလေးခရိုင်)က အယူခံတရားလို မောင်စန်သီယာဂူးအား ၁၉၉၃ ခုနှစ် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေတတ်သော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉(က) အရ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီး အယူခံတရားလို မောင်စန်သီယာဂူးအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

+ ၁၉၉၅
ဧပြီလ ၂၀ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးအောင်မြင် ရှေ့တွင်

ဇော်လတ်

အောင်လေး (ခ) ဝဏ္ဏအောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)/၁၁၄ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ကျူး
လွန်သည့် အခြေအနေများ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဆရာဝန်၏ ထွက်ချက်အရ တရားခံ ဇော်လေး
သည် လက်နက်မဲ့ ခုခံကာကွယ်နေသော လှမိုးလွင်၏ ဝဲဘက်ရင်ပတ်ကို
ခါးနှင့်ထိုးပြီး မနှုတ်သေးဘဲ အဆုံးအထိ မြှုပ်ဝင်သွားအောင် တမင်ထိုးသွင်း
နေကြောင်း မြင်သာသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်နိုင်ရန်မှာ လှမိုးလွင်အား မရုန်း
ကန်နိုင်အောင် ဝိုင်းဝန်း ချုပ်ကိုင်ပေးသူများ ရှိနေကြောင်း ညွှန်ပြလျက်ရှိ
သည်။ ချုပ်ကိုင်ပေးသူ မရှိပါက ပထမတစ်ကြိမ် ခါးနှင့် ထိုး၍ ဝဲဘက်
လက်ခံ၌ ကြွက်သားပြတ်သည့် ဒဏ်ရာရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်ထပ်
ရန်မပြုနိုင်ရန် ထွက်ပြေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေ
တွင် လှမိုးလွင်သည် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ဓားနှင့်ထိုးသူ၏ ဂျာကင်
အင်္ကျီ လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲမိဆွဲရာ ဆုတ်ကိုင်ထားစဉ် ဓားနှင့်ထိုးပြီးနောက်
ရုန်းထွက်ပြေးကြသဖြင့် အင်္ကျီလက်တစ်ဖက် ပြုတ်သွားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်
သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံ တရားလို ဇော်လတ်၊ အောင်လေး(ခ)ဝဏ္ဏအောင်
နှင့် ဇော်မင်းထူးတို့က လှမိုးလွင်အား ချုပ်ကိုင်ပေး၍ တရားခံဇော်လေးက
ခလုတ်ဓားနှင့် ထိုးပါသည် ဟူသော မျက်မြင်သက်သေ အောင်လွင်

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၇၆၉၅/၆၉၈

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၂၂၅ တွင် ချမှတ်သော
၄-၁၀-၉၄ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) ၏
အမိန့်ကို အယူခံမှု

(လိုပြ-၄)၏ ထွက်ချက်တစ်ခုတည်းသာ ရှိစေကာမူ အခြားပတ်ဝန်းကျင် အထောက်အထား သက်သေခံချက်များအရ မူလရုံးက အယူခံ တရားလို တို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)/၁၁၄ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၉၅
ဇော်လတ်
အောင်လေး(ခ)
ဝဏ္ဏအောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးတင်ဝင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
ဦးတင်ထွန်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးစောနိုင်၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး(အနောက်ပိုင်းခရိုင်) ပြစ်မှုကြီးမှုအမှတ် ၂၂၅/၉၃ တွင် တရားခံ (၉) ဦးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ အရ စွဲတင်ပို့ခဲ့ရာ တရားခံဇော်လေးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ-ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) အရ ထောင်ဒဏ် (၁၀)နှစ်၊ တရားခံဇော်မင်းထူး၊ ဇော်လတ်နှင့် အောင်လေး (ခ)ဝဏ္ဏအောင် တို့အား ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)/၁၁၄ အရ ထောင် ဒဏ် (၁၀) နှစ်စီ၊ တရားခံတင်ထွန်း၊ အောင်ထွဋ်၊ စိုးတင့်၊ အောင်စိုးဝင်း တို့အား ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂)/၁၁၄ အရ ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်စီ ကျခံ စေရန်နှင့် တရားခံ အာလူး(ခ)မင်းထွန်းမြင့်အား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွတ် ခဲ့သည်။ အပြစ်ကျ တရားခံများအနက် အယူခံတရားလို ဇော်လတ်က ပြစ်မှု အယူခံမှု အမှတ် ၆၉၅/၉၄ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အယူခံတရားလို အောင်လေး(ခ)ဝဏ္ဏအောင်က ပြစ်မှုအယူခံ အမှတ် ၆၉၈/၉၄ ဖြင့်လည်း ကောင်း၊ တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံတင်သွင်းကြသည်။ အယူခံမှု နှစ်မှုစလုံးမှာ မူလမှု တစ်မှုတည်းမှ ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဤစီရင်ချက်သည် အယူခံမှု နှစ်မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။

အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ ၂၈-၁၁-၉၃ နေ့ ည ၈ နာရီခန့်တွင် လမ်းမ တော်မြို့နယ်၊ အနော်ရထာလမ်း၊ ကျုံးကြီးလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ တန်ဆောင် တိုင်မီးထွန်းပွဲတော်သို့ လှမိုးလွင် (သေသူ)၊ စန်းဝင်း (လိုပြ-၃)၊ အောင်လွင် (လိုပြ-၄) တို့ သွားရောက်ကြသည်။ ဘုန်းကြီးလမ်းနှင့် အနော်ရထာလမ်းမ ကြီးထောင့်ရှိ စံပြရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ ရောက်သောအခါ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ခေါင်းစည်း

၁၉၉၅
 ဇော်လတ်
 အောင်လေး(ခ)
 ဝဏ္ဏအောင်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

များ စည်းထားကြသော လူငယ် (၁၀) ဦးက စက်ဘီးနှင့် ဝင်တိုက်ကြသည်။ လှမိုးလွင်တို့အား ဆဲဆိုကြသည့်အပြင် လက်သီးနှင့် ထိုးသည်။ အဆိုပါ လူငယ်များ၏ စက်ဘီးတွင် တုတ်ကို ချည်ထားကြသည်။ အချို့က ချိန်းကြိုးပါသည်။ တစ်ဦးတွင် ဓားပါသည်။ လူကြီးများက ဖြန်ဖြေသဖြင့် ရန်ပွဲငြိမ်းသွားခဲ့သည်။ လှမိုးလွင်၊ စန်းဝင်း၊ အောင်လွင်တို့သည် ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော လှမိုးနှင့် ရှမ်းကြီးတို့ကို တွေ့၍ မော်တင်လမ်းဘက်သို့ ဆက်လက်လျှောက်၍ ကြည့်ရှုကြသည်။ မော်တင်လမ်းထိပ်ရောက်သောအခါ မကြာမီက ရန်ဖြစ်ခဲ့သော စက်ဘီးအုပ်စုက နှစ်စုခွဲ၍ လှမိုးလွင်တို့ နောက်လိုက်ရင်း ရိုက် ရိုက် ဟု အော်သည်။ လှမိုးနှင့် ရှမ်းကြီးတို့ ထွက်ပြေးကြသော်လည်း လှမိုးလွင်၊ စန်းဝင်း၊ အောင်လွင်တို့မှာ ပြေးရန် အချိန်မရလိုက်ချေ။ အောင်လွင် (လိုပြ-၄) မှ တုတ်နှင့် အရိုက်ခံရသည်။ လှမိုးလွင်၏ အော်သံကြားရ၍ အောင်လွင် လှည့်ကြည့်ရာ (၃) ဦးက လှမိုးလွင်အား ချုပ်ပေးထားပြီး တစ်ဦးက ဓားနှင့် ထိုးလိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုသို့ ဓားနှင့် ထိုးပြီးနောက် ခြေနှင့်ကန်ကာ အောင်သွားပြီ ဟု ပြော၍ ထွက်ပြေးကြသည် ဟု ဆိုသည်။ အောင်လွင် (လိုပြ-၄) နှင့် စန်းဝင်း (လိုပြ-၃) တို့သည် ဓားထိုးခံရသော လှမိုးလွင်အား ပွေ့၍ ဆိုက်ကားနှင့် ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့သော်လည်း သေဆုံးသွားသည်။ အောင်လွင်သည် လှမိုးလွင်၏ မိခင် ဒေါ်လှသန်းနု (လိုပြ-၁) ထံ ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားသည်။ ဒေါ်လှသန်းနု ဆေးရုံရောက်သောအခါ လှမိုးလွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ဆွဲကြိုးကို ဆရာဝန်များက ချွတ်ပေးသည်။ လမ်းမတော်ရဲစခန်းသို့ ညတွင်းချင်း တိုင်ကြားခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

အယူခံတွင် အယူခံတရားလို ဇော်လတ်၏ ရှေ့နေက လိုပြသက်သေ အောင်လွင် ထွက်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် အယူခံတရားလို ပါဝင်သည် ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ သေသူနှင့် အောင်လွင်၊ စန်းဝင်းတို့သည် စံပြ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့၌ ရန်ဖြစ်ပြီးနောက် လမ်းမတော်လမ်းဘက်သို့ ပြန်ရန်ဖြစ်ပါလျက် မော်တင်လမ်းဘက်သို့ သွားရောက်ခဲ့ခြင်း၊ ဓားနှင့်ထိုးသူ တရားခံ ဇော်လေး၏ ဂျာကင်အင်္ကျီ ဝဲဘက်လက် ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း စသည့် အချက်များကို မူလရုံးက မသုံးသပ်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားခံ ဇော်လေး၏ ဖြောင့်ချက်တွင် အယူခံတရားလို ဇော်လတ် ပြစ်မှု ကျူးလွန်ရာ၌ ပါဝင်သည်ဟု မပါရှိကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

၁၉၉၅
ဇော်လတ်
အောင်လေး(ခ)
ဝဏ္ဏအောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အယူခံတရားလို အောင်လေး(ခ)ဝဏ္ဏအောင်၏ ရှေ့နေက လိုပြ သက်သေ အောင်လွင်၊ စန်းဝင်း၊ လှမိုးတို့ (၃) ဦးမှာ အချင်းဖြစ်နေရာ ဌိ ရှိကြသည်ဟု မူလရုံးက သုံးသပ်သော်လည်း လှမိုး (လိုပြ-၇) ၏ ထွက်ချက်၌ အယူခံတရားလို ပါဝင်သည်ဟု မပါရှိကြောင်း၊ အောင်လွင် (လိုပြ-၄) ၏ ထွက်ချက် တစ်ခုတည်းအပေါ် အခြေခံ၍ အပြစ်ပေးခြင်းမှာ မမှန်ကန်ကြောင်း၊ ပြောဆိုချက်ပေးသော တရားခံဇော်လေး၏ ဂျာကင်အင်္ကျီ လက်တစ်ဖက်မှာ သေသူ လှမိုးလွင်၏ လက်တွင် ဆုတ်လျက်ပါသွားသဖြင့် အယူခံတရားလိုက လှမိုးလွင်အား ချုပ်ကိုင်ပေးသည် ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင် ကြောင်း၊ အားပေးကူညီသူ မဟုတ်၊ အပြစ်မရှိကြောင်း၊ သေသူနှင့် အောင် လွင်၊ စန်းဝင်းတို့သည် စံပြရုပ်ရှင်ရုံရှေ့၌ ရန်ဖြစ်ပြီးနောက် အခဲမကျေဘဲ အယူခံတရားလို အပါအဝင် မူလရုံး တရားခံများ နောက်သို့ လိုက်လံ ရန်ပြုသဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် ရန်ပွဲဖြစ်ရကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ဤအမှုတွင် အဓိကသက်သေများမှာ စန်းဝင်း (လိုပြ-၃)၊ အောင် လွင် (လိုပြ-၄) တို့အပြင် ရဲအုပ် ဦးဝင်းရှိန် (လိုပြ-၁၁)နှင့် တရားခံဇော် လေး၏ ပြောဆိုချက်(သက်သေခံ-ခ)တို့ဖြစ်ကြသည်။ စန်းဝင်းနှင့် အောင် လွင်တို့သည် သေသူ လှမိုးလွင်နှင့်အတူ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲ ကြည့်ကြသူ များ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့တွင် မည်သည့် လက်နက်မျှ မပါကြချေ။ စံပြ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့၌ တရားခံများက စက်ဘီးနှင့် ဝင်တိုက်ပြီး ဆဲဆို ရန်စခဲ့ကြ သည်။ အယူခံတရားလိုများ၏ ရှေ့နေက သေသူနှင့် စန်းဝင်း၊ အောင်လွင် တို့သည် ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့၌ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားပြီးနောက် အိမ်ပြန်သည်ဆိုသော် လည်း မော်တင်လမ်းဘက်သို့ သွားခြင်းမှာ အခဲမကျေ၍ တရားခံများကို ရန်မူလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု လျှောက်လဲသည်။ သေသူ လှမိုးလွင်နှင့် စန်းဝင်း၊ အောင်လွင်တို့မှာ မီးထွန်းပွဲ လျှောက်ကြည့်လာကြခြင်း ဖြစ်ရာ မော်တင်လမ်းဘက်မှ ကွေ့၍ အိမ်ပြန်ခြင်းသည် ရန်မူလို၍ ဖြစ်သည် ဟု မည်သို့မျှ ကောက်ယူရန် မသင့်ချေ။ ရန်မူရန် လက်နက်လည်း မရှိ၊ လူ အင်အားလည်း မမျှသည့်အပြင် တရားခံများတွင် ဓား၊ တုတ်၊ ချိန်းကြိုးများ ပါရှိသဖြင့် မော်တင်လမ်းဘက် မီးထွန်းပွဲကြည့်ရန် သွားခြင်းသာဖြစ်ပြီး ရန်ရှာလို၍ သွားခြင်း မဟုတ်နိုင်ပေ။ စန်းဝင်း (လိုပြ-၃)က ဓားထိုးခံရသော လှမိုးလွင်အား ပြေးပွေ့ရင်း ကြည့်လိုက်သောအခါ နှာတံပေါ်၍ မေးစေ၌ အမှတ်အသားပါသူ လက်၌ဓားကိုင်ထားကြောင်း၊ နောက်တစ်ဦးမှာ ချိန်း

၁၉၉၅
 ဇော်လတ်
 အောင်လေး(ခ)
 ဝဏ္ဏအောင်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

ကြိုးကိုင်ထားကြောင်း၊ တစ်ဦးမှာ စံပြရုပ်ရှင်ရုံရှေ့၌ စကားများစဉ်ကပါသူ ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထား၍ တရားခံဇော်လေး၊ တင်ထွန်းနှင့် မျိုးအောင် တို့ကို ညွှန်ပြခဲ့သည်။ ဓားထိုးခံရသူနေရာမှာ လမ်းအလယ်၌ မာကျူရီမီးလုံး များရှိ၍ အလင်းရောင်ရသဖြင့် မြင်ရသည် ဟု ဆိုသည်။ အောင်လွင် (လိုပြ-၄)၏ ထွက်ချက်တွင် လှမိုးလွင်အား ဓားနှင့်ထိုးသူမှာ ဇော်လေးဖြစ် ပြီး လှမိုးလွင်ကို ချုပ်ကိုင်ပေးသူမှာ တရားခံ ဇော်မင်းထူး၊ အယူခံတရားလို အောင်လေးနှင့် အယူခံတရားလို ဇော်လတ်တို့ ဖြစ်ကြောင်း ရုံးရှေ့၌ညွှန် ပြခဲ့သည်။ စန်းဝင်း၊ အောင်လွင်၊ လှမိုးလွင်တို့က ရန်ပြုရန် လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက လျှောက်လဲသော်လည်း မည် သည့် တရားခံများတွင်မျှ ဒဏ်ရာမရှိ။ သေသူနှင့် စန်းဝင်း၊ အောင်လွင်တို့၌ လက်နက် တစ်စုံတစ်ရာ ပါကြောင်း စွပ်စွဲထားခြင်းလည်း မတွေ့ရပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဒုတိယအကြိမ် ရန်ပွဲမှာလည်း တရားခံများက လူစုခွဲပြီး လှမိုး လွင်တို့အား ရန်ရှာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်သည်။ မကြာမီ အချိန်ပိုင်း အတွင်း ရင်ဆိုင် ရန်ဖြစ် စကားများခဲ့ပြီး နောက်တစ်ဆက်တည်းလိုပင် ဆက်လက်ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ အောင်လွင်၊ စန်းဝင်းတို့အနေဖြင့် အလင်းရောင် ကောင်းစွာရရှိသော ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေတွင် လှမိုးလွင်အား ဓားနှင့် ထိုးသူ၊ ချုပ်ကိုင်ပေးသူများနှင့် မိမိတို့အား ရိုက်သောသူကို တွေ့မြင်၍ မှတ်မိကြောင်း ထွက်ဆိုချက်ကို လက်ခံရပေမည်။

ရာဇာစိုး (လိုပြ-၅)သည် တရားခံများနှင့် တစ်ဝင်းတည်း နေထိုင် သည်။ အချင်းဖြစ်ညတွင် အယူခံတရားလို အောင်လေးက ရန်ဖြစ်လာ ကြောင်း၊ စက်ဘီးပျောက်၍ လိုက်ရှာနေကြောင်း ပြောပြီး လက်ဖက်ရည် ဆိုင်၌ ထိုင်နေစဉ် တရားခံဇော်လေး ရောက်လာ၍ ခလုပ်ဓားကို ခဏယူ ထားပါဟု ဆို၍ ယူထားကြောင်း၊ ညတွင်းချင်းပင် ဇော်လေး ပေးသော ဓားကို ရဲထံ ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ကိုတင်ဝင်း (လိုပြ- ၆)မှာ တရားခံဇော်လေးနှင့် ဦးလေးတော်စပ်သည်။ ထိုညမှာပင် ဇော်လေး လဲလှယ် ဝတ်ဆင်သွားသော လက်တစ်ဖက်မပါသော ဂျာကင်အင်္ကျီကို ရဲထံပေးအပ်ခဲ့ သည်။ စန်းဝင်း (လိုပြ-၃) နှင့် အောင်လွင် (လိုပြ-၄)၊ လှမိုး (လိုပြ-၇)၊ ဒေါ်လှသန်းနု (လိုပြ-၁)တို့က သေသူ လှမိုးလွင်၏ လက်ထဲတွင် ဂျာကင်အင်္ကျီ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုတ်လျက်တွေ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုထားရာ တရားခံ ဇော်လေး၏ ဂျာကင်အင်္ကျီမှ လက်တစ်ဖက်ဖြစ်

၁၉၉၅
ဇော်လတ်
အောင်လေး(ခ)
ဝဏ္ဏအောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ကြောင်း အငြင်းပွားဖွယ် မရှိပေ။ အယူခံတရားလိုများ၏ ရှေ့နေက သေသူ၏လက်တွင် တရားခံဇော်လေး၏ ဂျာကင်အင်္ကျီ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုတ်ကိုင်လျက် တွေ့ရှိခြင်းကြောင့် အယူခံတရားလိုများက သေသူအား ချုပ်ကိုင်ပေးပါသည်ဆိုသော ထွက်ချက်ကို လက်မခံသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။ လှမိုးလွင်သည် သူ့အား ဝိုင်းဝန်းရန်ပြုသူများအား ကာကွယ်ရန် မည်သည့်လက်နက်မျှ မပါချေ။ လှမိုးလွင်၏ ဝဲဘက်လက်ခုံတွင် ၁.၂ စင်တီမီတာ x ၀.၃ စင်တီမီတာ ကြွက်သားပြတ်လှ ဒဏ်ရာတစ်ချက်လည်း ရရှိထားသည်။ ယင်းဒဏ်ရာမှာ တရားခံ ဇော်လေးထိုးသော ဓါးချက်ကို ပထမအကြိမ် ကာကွယ်ရာမှ ရရှိသော ဒဏ်ရာဖြစ်နိုင်သည်။ ထိုသို့ကာကွယ်ရာမှ ဇော်လေးဝတ်ဆင်ထားသော ဂျာကင်အင်္ကျီကို ဆုတ်ကိုင်မိစဉ် အယူခံတရားလိုများက ဝိုင်းဝန်း ချုပ်ကိုင်ပေးခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေ သေသူ၏လက်၌ တရားခံ ဇော်လေး၏ အင်္ကျီလက်တစ်ဖက် ပါလာခြင်းကြောင့် အယူခံတရားလိုများက ချုပ်ကိုင်ပေးကြောင်း မျက်မြင်သက်သေ အောင်လွင်၏ ထွက်ချက် မမှန်ဟု ဆိုရန်ခဲယဉ်းသည်။ အယူခံတရားလို အောင်လေး ကိုယ်တိုင် စက်ဘီးပျောက်ကြောင်း၊ ရန်ဖြစ်လာကြောင်းတို့ကို ရာဇာစိုး (လိုပြ-၅) အား ပြောပြခဲ့သဖြင့် အယူခံတရားလိုသည် ဇော်လေးက လှမိုးလွင်အား ဓားနှင့်ထိုးစဉ် ရှိနေကြောင်း ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသည်။

ဒေါက်တာဒေးဗစ်ကျော် (လိုပြ-၈)က ထွက်ဆိုရာ၌ သေသူ၏ဝဲဘက်ရင်အုံပေါ်တွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာကြောင့် အသေနှင့် နှလုံးကို ထိုးဖောက်၍ မုချသေဆုံးစေသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ပြင် တရားခံများ၏ ရှေ့နေက ပြန်လှန်စစ်မေးသောအခါ “ရင်ဘတ်တွင်ရသော ဒဏ်ရာမှာ အတွင်းတွင် နှစ်နေရာရှိ၍ ထိုးသွင်းပြီး မနုတ်ဘဲ (အဆုံးအထိ) နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ထိုးသွင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်” ဟုလည်းကောင်း၊ အထိုးခံရသည့် ကလေးတွင် ခုခံကာကွယ်ထားသည့် ဒဏ်ရာရှိပါသည်။ ရင်ဘတ်တွင် ရရှိသောဒဏ်ရာမှာအတွင်း၌ ဒဏ်ရာနှစ်ချက် ရှိသည့်အတွက်ကြောင့် တမင်ထိုးထားခြင်းဖြစ်ပါသည်” ဟုလည်းကောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ဆရာဝန်၏ ထွက်ချက်အရ တရားခံဇော်လေးသည် လက်နက်မဲ့ ခုခံကာကွယ်နေသော လှမိုးလွင်၏ ဝဲဘက်ရင်ပတ်ကို ဓါးနှင့်ထိုးပြီး မနုတ်သေးဘဲ အဆုံးအထိ မြုပ်ဝင်သွားအောင် တမင်ထိုးသွင်းနေကြောင်း မြင်သာသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ်နိုင်ရန်မှာ

၁၉၉၅
ဇော်လတ်
အောင်လေး(ခ)
ဝဏ္ဏအောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

လှမိုးလွင်အား မရန်းကန်နိုင်အောင် ဝိုင်းဝန်း၊ ချုပ်ကိုင်ပေးသူများ ရှိနေကြောင်း ညွှန်ပြလျက်ရှိသည်။ ချုပ်ကိုင်ပေးသူ မရှိပါက ပထမ တစ်ကြိမ် ဓါးနှင့်ထိုး၍ ဝဲဘက်လက်ခံ၌ ကြွက်သားပြတ်သည့် ဒဏ်ရာရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်ထပ် ရန်မပြုနိုင်ရန် ထွက်ပြေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေတွင် လှမိုးလွင်သည် ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ဓားနှင့်ထိုးသူ၏ ဂျာကင်အင်္ကျီလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲမိဆွဲရာ ဆုတ်ကိုင်ထားစဉ် ဓားနှင့်ထိုးပြီးနောက် ရုန်းထွက်ပြေးကြသဖြင့် အင်္ကျီလက်တစ်ဖက် ပြုတ်သွားခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားလို ဇော်လတ်၊အောင်လေး (ခ) ဝဏ္ဏအောင်နှင့် ဇော်မင်းထူးတို့က လှမိုးလွင်အား ချုပ်ကိုင်ပေး၍ တရားခံ ဇော်လေးက ခလုပ်ဓားနှင့် ထိုးပါသည် ဟူသော မျက်မြင်သက်သေအောင်လွင် (လိုပြ-၄) ၏ ထွက်ချက်တစ်ခုတည်းသာ ရှိစေကာမူ အခြားပတ်ဝန်းကျင်အထောက်အထား သက်သေခံချက်များအရ မူလရုံးက အယူခံတရားလိုတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)/၁၁၄ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုများကို ပလပ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာ

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်ထွတ်နိုင် ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
ဧပြီလ ၂၅ရက်

ဦးညက်ဝင်း ပါ - ၃

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်*

စစ်တရားရုံးက မဟုတ်မမှန် သက်သေခံမှုအတွက် သက်ဆိုင်ရာ နယ်ဘက် တရားရုံး တစ်ခုခုသို့ အရေးယူစေရန် အကြောင်းကြား ရမည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ စစ်တရားရုံးသည် တရားရုံးပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ဦး တစ်ယောက်သည် စစ်တရားရုံးရှေ့တွင် မမှန်မကန် ထွက်ဆိုပါက စစ် တရားရုံး၊ သို့မဟုတ် ၎င်း၏အထက်အဆင့်ရှိ တရားစီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာ ရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်က အခြားတရားရုံးသို့ စာဖြင့် တိုင်ကြားမှသာလျှင် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) နှင့် ညီညွတ်မည် ဖြစ်သည်။ စစ်တရားရုံးတွင် သက်သေတစ်ဦးဦးက မဟုတ်မမှန် သက်သေခံမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တပ်မတော်နည်းဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားရှိသည်။ တပ်မတော် နည်းဥပဒေ ၁၄၉(ခ) တွင် “X X X X တပ်မတော် အက်ဥပဒေကို လိုက်နာရသူ မဟုတ်သောသူက တပ်မတော် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၉ (မဟုတ်မမှန် သက်သေခံမှု) အရ ပြစ်မှုမြောက်သော ပြုလုပ်မှုများဖြစ်သည့် ကိစ္စမျိုးတွင် စစ်တရားရုံးသည် လိုအပ်သော အစအဦး စုံစမ်း စစ်ဆေးခြင်း တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ပြီးသည့်နောက် အနီးဆုံးရှိ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာရပထမ တန်း ရာဇဝတ် တရားသူကြီးထံသို့ စုံစမ်း စစ်ဆေးရန်အတွက်သော်လည်း

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာ အမှတ် ၇၄။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၄၀၁၊ ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ် တရားရုံး အမှုတွဲအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားမှု။

၁၉၉၅
 ဦးညွှန်ဝင်း
 ပါ - ၃
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

ကောင်း၊ စစ်ဆေး စီရင်ရန်အတွက်သော်လည်းကောင်း ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး၏ ပုဒ်မ ၄၇၆ နှင့်အညီ အမှုကို ပို့နိုင်သည် ”ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားရှိသည်။ ယင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ စစ်တရားရုံးက မဟုတ်မမှန် သက်သေခံမှုအတွက် သက်ဆိုင်ရာ နယ်ဘက်တရားရုံး တစ်ခုခုသို့ အရေးယူ စေရန် အကြောင်းကြားရန် ဖြစ်ပေသည်။ ယခုအမှုမှာ ထိုသို့အရေးယူ ဆောင်ရွက်ထားခြင်း မရှိကြောင်း စိစစ်တွေ့ရှိရသည်။

ပေါက်ခေါင်း ရဲစခန်းက ရဲအရေး မပိုင်မှု အမှာစာဖြင့် စွဲဆိုခြင်း သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် နှင့်အညီ မဟုတ်သော တိုင်တန်းချက်သာဖြစ်၍ ၎င်း၏ တိုင်တန်းချက် ကို မူလ ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ် တရားရုံးက အရေးယူပိုင်ခွင့် မရှိပေ။

လျှောက်ထားသူများအတွက် - ဦးသိန်းဟံ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။
 လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးမြညိမ်း၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
 ရှေ့နေချုပ်ရုံး။

ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၄၀၁/၉၄ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ အရ တရားစွဲဆိုခံရသူ ဦးညွှန်ဝင်း၊ ဦးသာဇံဝေ၊ ဦးဖိုးဦးတို့က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ အမှုတွဲ ချေဖျက်ပေးရန် ဤ အထွေထွေလျှောက်လွှာ ကို တရားရုံးချုပ်သို့ တင်သွင်းသည်။

အမှုမှာ ၈-၈-၉၄ နေ့တွင် ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့ စခန်းမှူး ဦးသန်းဝင်းက တောင်ငူမြို့ တောင်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ်၏ ၆-၇-၉၄ ရက်စွဲပါ စာအမှတ် ၅၃/၃၀၀၀/ရေး ၃ ပါ အကြောင်းကြားချက် အရ ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဟောင်း ဗိုလ်မှူးအုန်းရှိန်အပေါ် စမ်းချောင်းမြို့နယ်နေ ဗိုလ်မှူးညွှန်ဝင်း (အငြိမ်းစား)၏ တိုင်ကြားစာတွင် ဗိုလ်မှူးအုန်းရှိန်အား ငွေကျပ် ၂၀၀၀၀၀/ ပေးရသည် ဟု ပါရှိခဲ့ကြောင်း၊ ခုံရုံးက စစ်မေးစဉ် ထိုသို့ ငွေပေးရသည် ဟု ထွက်ဆိုပြီး စစ်တရားရုံးမှ မေးသည့်အခါတွင် ငြင်းကွယ် ထွက်ဆိုခဲ့ သောကြောင့် ဗိုလ်မှူးညွှန်ဝင်း(အငြိမ်းစား)၊ ဦးသာဇံဝေ၊ ဦးဖိုးဦးတို့အား

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၃ အရ အရေးယူပေးရန် တိုင်ချက်ဖွင့်ခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူများ၏ ရှေ့နေက ၎င်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ အရ အရေးယူခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁)(ခ) နှင့် မညီကြောင်း၊ ယင်းကျင့်ထုံးအရ သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးက ရေးသားတိုင်ကြားမှသာလျှင် အမှုစစ်တရားရုံးက အရေးယူ ခွင့် ရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးတင်လှိုင် နှင့် ဦးတင်ဝင်း အမှု^(၁) ပါ စီရင်ထုံး အရ တရားစီရင်ရန် အခွင့်အာဏာရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်ကသာ တိုင်တန်း စွဲဆို ခွင့်ရှိကြောင်း အဓိကတင်ပြသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ အရ အရေးယူရန်မှာ သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးက ရေးသား တိုင်တန်းလျှောက်ထား ချက်အရသာ အရေးယူရမည့် အမှုမျိုး ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု အမှုမှာ ရဲစခန်း မှူးက လျှောက်ထားသူများအပေါ် တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်၍ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) နှင့် ညီညွတ်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ တရားရုံး ချုပ်မှ သင့်မြတ်သည့် အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း အဓိကတင်ပြ လျှောက်လဲသည်။

တောင်ငူမြို့ တောင်ပိုင်းတိုင်း စစ်ဌာနချုပ်၏ ၆-၇-၉၄ ရက်စွဲပါ စာအမှတ် ခလရ -၅၃/၃၀၀၀/ရေး ၃ ဖြင့် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်း၊ ပေါက်ခေါင်းမြို့သို့ ပေးပို့ အကြောင်းကြားသည့် စာတွင် အောက်ပါအတိုင်း အဓိက ဖော်ပြထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်-

“ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေး အဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူးအုန်းရှိန်အပေါ် စမ်းချောင်းမြို့နယ် ဗိုလ်မှူး ဉာဏ်ဝင်း (အငြိမ်းစား)၏ တိုင်ကြားစာအရ ဗိုလ်မှူးအုန်းရှိန်အား ငွေ (၂) သိန်း ပေးရသည့် ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ စုံစမ်းစစ်ဆေး ရေး ခုံရုံး ဖွဲ့စည်း စစ်ဆေးစဉ်က ငွေပေးရကြောင်း ညီညွတ်စွာ ထွက်ဆိုကြ သော်လည်း၊ စစ်တရားရုံးဖြင့် စစ်ဆေးစဉ်က မပေးရကြောင်း ငြင်းကွယ်ကာ ကွဲလွဲ ထွက်ဆိုကြပါသည်။ ထိုသို့ စစ်တရားရုံး တွင် ကွဲလွဲစွာ သက်သေ ထွက်ဆိုကြသဖြင့် ဗိုလ်မှူးဉာဏ်ဝင်း

၁၉၉၅
ဦးဉာဏ်ဝင်း
ပါ - ၃
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁။ ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ (ဗဟိုတရားရုံ) စာ-၅၃။

၁၉၉၅
ဦးညွှန်ဝင်း
ပါ - ၃
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

(အငြိမ်းစား)၊ ဦးသာဇံဝေ၊ ဦးဖိုးဦး တို့အား မမှန်မကန် သက်
သေခံခြင်းအတွက် နယ်ဘက်တရားရုံးတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၉၃ အရ အမှုဖွင့် အရေးယူရန် အကြောင်းကြားပါသည်။
X X X X”

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ တွင်-

“တရားရုံးဆိုသည်မှာ တရားစီရင်ဆဲအခါတွင် တစ်ဦးတည်း
တရား စီရင်ရန် ဥပဒေအရ အာဏာရရှိသော တရားသူကြီးကို
သော်လည်းကောင်း၊ အစုံအညီစည်းဝေး၍ တရားစီရင်ရန် ဥပဒေ
အရ အာဏာရရှိသော တရားသူကြီးစုကိုသော်လည်းကောင်း
ဆိုလိုသည်”

ဟူ၍ ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း တွေ့ရှိရ၍ စစ်တရားရုံးသည် တရားရုံးပင်
ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် စစ်တရားရုံးရှေ့တွင် မမှန်မကန်
ထွက်ဆိုပါက စစ်တရားရုံး၊ သို့မဟုတ် ၎င်း၏ အထက် အဆင့်ရှိ တရား
စီရင်ခွင့် အာဏာရှိသူ ပုဂ္ဂိုလ်က အခြား တရားရုံးသို့ စာဖြင့် တိုင်ကြားမှ
သာလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁)(ခ) နှင့်ညီညွတ်
မည် ဖြစ်သည်။ စစ်တရားရုံးတွင် သက်သေ တစ်ဦးဦးက မဟုတ်မမှန်
သက်သေခံမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တပ်မတော်နည်း ဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်း
ထားရှိသည်။ တပ်မတော် နည်းဥပဒေ ၁၄၉ (ခ) တွင် “X X X X
တပ်မတော် အက်ဥပဒေကို လိုက်နာရသူမဟုတ်သောသူက တပ်မတော်
အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၉ (မဟုတ်မမှန် သက်သေခံမှု)အရ ပြစ်မှု မြောက်
သော ပြုလုပ်မှုများ ဖြစ်သည့် ကိစ္စမျိုးတွင် စစ်တရားရုံးသည် လိုအပ်
သော အစအဦး၊ စုံစမ်း စစ်ဆေးခြင်း တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ပြီးသည့်နောက်
အနီးဆုံးရှိ စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာရ ပထမတန်းရာဇဝတ် တရားသူကြီး
ထံသို့ စုံစမ်း စစ်ဆေးရန်အတွက် သော်လည်းကောင်း၊ စစ်ဆေး စီရင်ရန်
အတွက်သော်လည်းကောင်း ရာဇဝတ် ကျင့်ထုံး၏ ပုဒ်မ ၄၇၆ နှင့်အညီ
အမှုကို ပို့နိုင်သည်” ဟု ပြဋ္ဌာန်း ထားရှိသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ
စစ်တရားရုံးက မဟုတ်မမှန် သက်သေခံမှုအတွက် သက်ဆိုင်ရာ နယ်ဘက်
တရားရုံး တစ်ခုခုသို့ အရေးယူစေရန် အကြောင်းကြားရန် ဖြစ်ပေသည်။
ယခု အမှုမှာ ထိုသို့ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ထားခြင်း မရှိကြောင်း စိစစ်
တွေ့ရှိရသည်။

ပေါက်ခေါင်း၊ ရဲစခန်းက ရဲအရေးမပိုင်မှု အမှာစာဖြင့် စွဲဆိုခြင်း
သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) ပါ ပြဋ္ဌာန်း
ချက်နှင့် အညီ မဟုတ်သော တိုင်တန်းချက်သာ ဖြစ်၍ ၎င်း၏ တိုင်တန်း
ချက်ကို မူလ ပေါက်ခေါင်းမြို့နယ် တရားရုံးက အရေးယူပိုင်ခွင့် မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအထွေထွေ လျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြု၍ ပေါက်ခေါင်း
မြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၄၀၁/၉၄ အမှုတွဲအား
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆၁ -က အရ ချေဖျက်လိုက်သည်။

၁၉၉၅
ဦးဉာဏ်ဝင်း
ပါ - ၃
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

+ ၁၉၉၅
ဧပြီလ ၂၈ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးအောင်မြင် ရှေ့တွင်

မောင်ညာဏ်အောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၉၉ (၂) (ဃ) နှင့် အကျုံးဝင်၍ ရုတ်တရက်
ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားရာ၌ တင်ကူးကြံရွယ်ချက် မရှိ၊ မလျော်သော
အခွင့်အရေး မယူဘဲ လူသေစေမှု ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အယူခံတရားလိုက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၉
(၂)(က)(ဃ) တို့နှင့် အကျုံးဝင်သဖြင့် လူသေမှုဖြစ်သည်ဟု လျှောက်လဲ
သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၉၉(၂) (က) တွင် ရုတ်တရက်အကြီး
အကျယ် ဒေါသထွက်အောင် ပြုခြင်းခံရသဖြင့် ဒေါသထွက်အောင်ပြုသူကို
သေစေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် ဘတ်ဂွနှင့် ပစ်တာ မင်းလား ဟု
မေးမြန်းခံရပြီး ဓားနှင့် ထိုးသည်ကို ခုခံကာကွယ်ရပါသည် ဟု ဆိုသဖြင့်
ရုတ်တရက် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်အောင် ပြုခြင်းကို ခံရသည်ဟု
မည်သို့မျှ မဆိုနိုင်ချေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၉၉ (၂) (ဃ) နှင့်
အကျုံးဝင်ရန် ရုတ်တရက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရာ၌ တင်ကူး ကြံရွယ်ချက်
မရှိ၊ မလျော်သော အခွင့်အရေး မယူဘဲ လူသေစေခြင်း ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးတင်နု၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးမြညီမိုး၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၁၈။

+ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ် ၇၈ တွင် ချမှတ်သော
(၁၉-၁၁-၉၂) ရက်စွဲပါ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံး (ရွှေဘိုခရိုင်) ၏ အမိန့်
ကို အယူခံမှု။

၁၉၉၅
 မောင်ညဏ်အောင်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး (ရွှေဘိုခရိုင်) ပြစ်မှုကြီး အမှတ် ၇၀/၉၂ တွင် အယူခံတရားလို ဦးညဏ်အောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၂) အရ ထောင်ဒဏ် (၇)နှစ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ရာ ဦးညဏ်အောင်က တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ အယူခံတင်သွင်းလာသည်။

အမှုမှာ တန့်ဆည်မြို့နယ်၊ မူးဂွရွာနေ မညိုက ၈-၉-၉၂ ရက်နေ့ ည ၁၀ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုဝင်းရွှေသည် ဖုန်းကုန်းရွာမှ နေအိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ အရက်မူး ရန်လုပ်နေကြောင်း၊ ထိုစဉ် အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ နေအိမ်၏ မြောက်ဘက်နေ ဦးညဏ်အောင်က ဘတ်ခွနှင့် တစ်ချက်ပစ်ကြောင်း၊ ကိုဝင်းရွှေက ဘယ်သူ ပစ်တာလဲဟု ပြောဆိုထွက်သွားရာ ဦးညဏ်အောင်က ကိုဝင်းရွှေအား ဓားချွန်ဖြင့် တစ်ချက်ထိုးသဖြင့် ဘယ်ဘက်ရင်အုံအောက် ထိုးမိကြောင်း၊ ထိုသို့ဓားထိုးခံရ၍ ကိုဝင်းရွှေက မိညိုရေ နှင့်ဦးလေး ညဏ်အောင်က ဓားနှင့်ထိုးလိုက်ပြီဟု ပြောကြောင်း၊ ကိုဝင်းရွှေသည် အိမ်ရှေ့ဈေးခန်းလေးပေါ်သို့ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့သဖြင့် ကိုဝင်းရွှေအား လှဲသိပ်လိုက်ရာ သေဆုံးသွားသဖြင့် အရေးယူပေးပါရန် တန့်ဆည်ရဲစခန်းသို့ တိုင်တန်းခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက မညိုသည် အမျိုးမျိုးကွဲလွဲ ထွက်ဆိုသူ ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်ပွားပုံကို မြင်တွေ့ရန်အကြောင်း မရှိပါကြောင်း၊ သက်သေမောင်ကိုကြီး၏ ကြိုတင်ထွက်ချက်နှင့် ရုံးရှေ့ထွက်ဆိုချက် မတူညီကြောင်း၊ သေသူက ဓားနှင့် စတင်ရန်လုပ်သဖြင့် တစ်ချက်သာလျှင် ပြန်လည်ခုခံခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သေသူနှင့် ရန်ငြိုးမရှိကြောင်း၊ သေသူက စတင်ရန်မူသော ကြောင့် ဖြစ်ပွားရသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၉၉(က)နှင့် (ဃ)တို့ နှင့် အကျုံးဝင်၍ မူလရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါသော ဥပဒေအရာရှိက သက်သေခံ ဓားချွန်တွင် သွေး တွေ့ရှိရကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုက သေသူသည် ဘတ်ခွနှင့် ပစ်တဲ့ကောင် မဟုတ်လားဟု ခွေးတိုးပေါက်မှ ထွက်လာပြီး ဓားနှင့်ထိုးသဖြင့် ဓားကိုလုပြီး လက်ကို လိမ်လိုက်ရာ သေသူကိုဝင်းရွှေ ယိုင်လဲကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟူသော ထုချေချက်ကို လက်မခံသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

၁၉၉၅
မောင်ညာဏ်အောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

သေသူ ကိုဝင်းရွှေ၏ ဇနီး မညို (လိုပြ-၁) က ကိုဝင်းရွှေအား အယူခံတရားလို ဦးညာဏ်အောင်က ဓားနှင့်ထိုးသည်ကို ဝါးတစ်ရိုက် အကွာမှ မြင်ရသည်ဟု ဆိုသည်။ သေသူ ကိုဝင်းရွှေသည် ဓားထိုးခံရသော နေရာကို လက်နှင့်အုပ်လျက် အယူခံတရားလိုက ဓားနှင့်ထိုးကြောင်း ဇနီးဖြစ်သူ မညိုအား အော်ပြောသည်။ ဝင်းငွေ (လိုပြ-၄)သည် သေသူ၏ ညီဖြစ်သည်။ အချင်းမဖြစ်ပွားမီ ဝင်းငွေသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုဝင်းရွှေအိမ် သို့ရောက်ရှိခဲ့ရာ ကလေးငို၍ ဇနီးနှင့် ကလေးကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီး ကိုဝင်းရွှေ အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ လမ်းတစ်ဝက် ရောက်သောအခါ ကိုဝင်းရွှေ၏သား အသက် (၇)နှစ် အရွယ်ရှိသော မောင်ဝင်းနှင့် (၁၀)နှစ် အရွယ်ရှိသော သမီး မလင်းတို့က သူတို့၏ ဖခင်ကိုဝင်းရွှေကို ဘကြီးညာဏ်အောင်က ဓားနှင့်ထိုးတယ်ဟု ငိုပြောကြသည်။ ကိုဝင်းရွှေ နေအိမ်သို့ မရောက်မီ ကိုဝင်းရွှေ ဓားထိုးခံရလို့ သေပါပြီဟု မညိုက ပြောသည်။ ဝင်းငွေသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုဝင်းရွှေအား အိမ်ရှေ့ လေးတိုင်စင် ဝဲတံ၌ မှီလျက်တွေ့ရ သည်။ ကိုဝင်းရွှေက ဦးလေးညာဏ်အောင် ဓားနှင့်ထိုးကြောင်း ညီဖြစ်သူ ဝင်းငွေအား ပြောပြီး (၁၅) မိနစ်ခန့် အကြာ၌ သေဆုံးခဲ့သည်။

အယူခံတရားလိုက ထွက်ဆိုရာတွင် သေသူသည် အရက်မူးပြီးထွက် လာ၍ အိမ်ကို ဘတ်ဂွနှင့် ပစ်တဲ့ကောင် မဟုတ်လားဟု မေးပြီး ဓားနှင့် ထိုးကြောင်း၊ လူမှားပါမယ်ဟု ပြောသော်လည်း မရကြောင်း၊ လက်ကိုဖမ်းလိမ် ၍ ဓားကိုလုရာ ယိုင်သွားပြီး“အား”ဟုအော်ကြောင်း၊ ဓားကိုင်၍ အစ်ကို ဖြစ်သူ ညာဏ်မောင် (လိုပြ-၃)ထံ သွားခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ထပ် ရန်ပွားမည် စိုးရိမ်၍ ၎င်းအိမ်၌ အိပ်ရန်ပြောကြကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်ညက အယူခံတရားလိုနှင့် သေသူတို့ တွေ့ဆုံခဲ့ရာ ကိုဝင်းရွှေ ဓားထိုးခံပြီး သေဆုံးရကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ဒေါက်တာဒေါ်တင်ထား (လိုပြ-၆)သည် ကိုဝင်းရွှေအလောင်းကို ခွဲစိတ် စစ်ဆေးသူဖြစ်သည်။ သေသူ၏ ဝဲဘက်နှိုသီး အထက် ၃-လက်မ ခန့်တွင် အလျား ၁-လက်မခန့်ရှိသော အပေါက်တစ်ခု တွေ့ရှိကြောင်း ရင်ခွဲစစ်ဆေးသောအခါ အဆုတ်၏အောက်ပိုင်း ဝမ်းခေါင်းနှင့်တစ်ဆက် တည်း ၂-လက်မခန့် နက်သည့် အပေါက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ယင်းဒဏ်ရာသည် လုံးထွေးရင်းပြုလုပ်၍ ရရှိသောဒဏ်ရာမျိုးမဟုတ်ကြောင်း၊ ပြင်းထန်သည့်အင်အားနှင့် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မုချ သေစေသည့်ဒဏ်ရာ

ဖြစ်ကြောင်း အစစ်ခံသည်။ အယူခံတရားလိုထံမှ သိမ်းဆည်းသော ဓါးချွန်တွင် သွေးတွေ့ရကြောင်း ဓာတုဗေဒပြန်ကြားစာ(သက်သေခံ-င)တွင် ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းအချက်များအရ အယူခံတရားလိုသည် သေသူအား ဓားနှင့်ထိုး၍ သေဆုံးရကြောင်း အငြင်းပွားဖွယ် မရှိချေ။

အယူခံတရားလိုက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၉၉(၂) (က)(ဃ) တို့နှင့် အကျုံးဝင်သဖြင့် လူသေမှုဖြစ်သည်ဟု လျှောက်လဲသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၉ (၂) (က) တွင် ရုတ်တရက် အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်အောင် ပြုခြင်းခံရသဖြင့် ဒေါသထွက်အောင် ပြုသူကို သေစေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် ဘတ်ဂွနှင့်ပစ်တာ မင်းလား ဟု မေးမြန်းခံရပြီး ဓားနှင့်ထိုးသည်ကို ခုခံ ကာကွယ်ရပါသည် ဟု ဆိုသဖြင့် ရုတ်တရက်အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်အောင် ပြုခြင်းကို ခံရသည်ဟု မည်သို့မျှ မဆိုနိုင်ချေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၉၉(၂) (ဃ)နှင့် အကျုံးဝင်ရန် ရုတ်တရက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားရာ၌ တင်ကူးကြံရွယ်ချက် မရှိ၊ မလျှော်သော အခွင့်အရေး မယူဘဲ လူသေစေခြင်းဖြစ်သည်။ မညို (လိုပြ-၁) ၏ ထွက်ချက်၌ သေသူကိုဝင်းရွှေသည် အရက်မူးပြီး စကားများနေစဉ် အိမ်ပေါ်ခဲကျသဖြင့် ခဲနှင့်ပစ်သူကို မေးရန် အိမ်အပြင်သို့ ထွက်ရာ ဓားထိုးခံရကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ သေသူ၌ ဓားပါသွားသည် ဟု မဆိုချေ။ သေသူအား ထိုးသောဓားကို အယူခံတရားလိုထံမှ သိမ်းဆည်းခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လက်နက်မပါသော သေသူကို အယူခံတရားလိုက အင်အားသုံး၍ ဓားနှင့် တစ်ချက်ထိုး၍ သေဆုံးစေခြင်းသည် ဖော်ပြပါ ခြွင်းချက်၌ အကျုံးမဝင်ချေ။ ထို့ပြင်လည်း နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားလျှင် မည်သူမျှ ကာကွယ် ခုခံခွင့် မရချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို လက်ခံရန် အကြောင်း မရှိ၍ ပလပ်လိုက်သည်။

၁၉၉၅
မောင်ညွှန်အောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

+ ၁၉၉၅
အောက်တိုဘာလ
၁၉ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

ဦးတင်အေး

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၂*

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉၈ အရ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံး
က အာမခံ ပေးထားခြင်းကို တရားရုံးချုပ်ကသာလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်
ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆၁ -က အရ ပယ်ဖျက်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၈ အရ အာမခံ
ပေးခြင်းမှာ တရားရုံးချုပ်၊ ပြည်နယ်/တိုင်း တရားရုံးတို့နှင့်သာ သက်ဆိုင်
သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၈ ၌ အာမခံ ပေးထားခြင်းကို
ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉၈ အရ ပြည်နယ်/တိုင်း တရားရုံးက အာမခံပေး
ထားခြင်းကို တရားရုံးချုပ်ကသာလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ
၅၆၁ -က အရ ပယ်ဖျက်နိုင်သည်။ ပြည်နယ်/တိုင်း တရားရုံးက အာမခံ
ပေးထားသည်ကို မြို့နယ်တရားရုံးက ပယ်ဖျက်နိုင်သည့် အာဏာမရှိပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးသောင်းညွန့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက်-၁။ ဒေါ်သင်းသင်းမြ၊ လက်ထောက် -

ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး။

-၂။ ဦးသိန်းထွန်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၂၉(ခ)။

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု အမှတ် ၃၄ တွင် ချမှတ်သော
(၁၀-၄-၉၅) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အနောက်ပိုင်းနေရာ) ၏
အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

လှိုင်မြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် -၉၂၀/၉၂ တွင် ဦးခွေးလေး၊ ဒေါ်ကျင်မေ၊ ဦးအောင်သောင်း၊ ဦးသောင်းစိန်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ -၄၀၉၊ ၄၂၇ /၁၁၄ အရ စွဲဆိုရာတွင် ၎င်းတို့ လေးဦးလုံးက အာမခံ လျှောက်ထားသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးခွေးလေးနှင့် ဦးသောင်းစိန်တို့က အာမခံလျှောက်ထားသည်ကို ပယ်သည်။ ၎င်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဦးခွေးလေးနှင့် ဦးသောင်းစိန်တို့က ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)သို့ ၁၉၉၂ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု အမှတ် -၁၅၉ ဖြင့် လျှောက်ထားခဲ့ရာ တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၈(၁) အရ ၎င်းတို့ ၂ ဦးအား ၅၀၀၀၀၀/-တန် ခံဝင်သူ နှစ်ဦးစီဖြင့် အာမခံပေးသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက အမှုကိုစစ်ဆေးပြီး တရားခံ ဦးခွေးလေး၊ ဒေါ်ကျင်မေ၊ ဦးသောင်းစိန်နှင့် ဦးအောင်သောင်းတို့ကို စွဲချက်မတင်မီ လွှတ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ ၎င်းအမိန့်ကို ဦးတင်အေးက မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ တိုင်းတရားရုံးက ဦးခွေးလေးအား စွဲချက်မတင်မီ လွှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက် စစ်ဆေးရန်နှင့် ကျန်တရားခံများအား စွဲချက်မတင်မီ လွှတ်သည့်အမိန့်ကို အတည်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ ၎င်းအမိန့်ကို ဦးခွေးလေးက မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၂၀(ခ) /၉၄ ဖြင့် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးခွေးလေးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၉ နှင့် ၄၂၇ အရ စွဲချက်တင်ပြီး ချုပ်မိန့်ပေးခဲ့သည်။ ဤသို့ ချုပ်မိန့်ပေးသည်ကို ဦးခွေးလေးက မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး(အနောက်ပိုင်းခရိုင်)သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု အမှတ်-၃၄/၉၅ ဖြင့် လျှောက်ထားရာ ၎င်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉၈(၁) အရ ၅၀၀၀၀၀/- တန် ခံဝင်သူ နှစ်ဦးဖြင့် အာမခံပေးကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ဦးခွေးလေးအား အာမခံပေးသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးပါရန် ဦးတင်အေးက တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက ဦးခွေးလေးအား ချုပ်ရက် (၂၀)ရက် ခန့်အကြာတွင် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက အာမခံဖြင့် ထုချေခွင့်ပြုခဲ့ပြီးနောက် မူလရုံးက စွဲချက်မတင်မီ တရားရှင်လွှတ်ပေးမှု ခံခဲ့ရသဖြင့် အမှုပြီးပြတ်ခဲ့

၁၉၉၅
ဦးတင်အေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၁၉၉၅
ဦးတင်အေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

သည်မှာ ထင်ရှားနေကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်မှ (၂)နှစ်ခန့်အကြာ စွဲချက်တင်ပြီး ပြန်လည်စစ်ဆေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းဖြင့် မူလရုံးက စွဲချက်ပြန်တင်ပြီး တရားရုံးလက်စွဲ အပိုဒ် ၄၈၃ အရ ပြန်လည်ချုပ် မိန့်ပေးခြင်းအပေါ် မူလရုံးတရားခံက မူလရုံးတွင် အာမခံ မလျှောက်ထားတော့ပဲ တစ်ဆင့် ကျော်ကာ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ အာမခံလျှောက်ထားခဲ့ရာ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက မူလရုံး၏ ဆောင်ရွက်ချက်မှာ မှားယွင်းသည်ဟု သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေလုပ်ထုံး လုပ်နည်းအရလည်းကောင်း တရားမျှတ၊ သာနာ ညီမျှမှုအရလည်းကောင်း၊ မှားယွင်းချွတ်ချော်နေပါသဖြင့် တရားရုံးချုပ်က ပြန်လည်ပယ်ဖျက် တည့်မတ် ပေးသင့်ပါကြောင်း၊ တရားခံအား စွဲချက်မတင်မီ တရားရှင် လွှတ်ခဲ့ခြင်းသည် ထိုအမှု၌ တရားခံသည်လွှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ယင်းအား ပေးအပ်ခဲ့သော အာမခံ(အချုပ်လွှတ်ထုချေခွင့်) သည် ထိုတရားခံအား တရားရှင် လွှတ်ခဲ့သည့်အချိန်မှ သက်တမ်း ကုန်ဆုံးသွားပြီဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း ထိုတရားခံအား စွဲချက်ပြန်တင်ပြီး ပြန်လည်စစ်ဆေးစေရန် တရားရုံးချုပ်က ညွှန်ကြား အမိန့်ချမှတ်ခဲ့လျှင် မူလရုံးတွင် အာမခံ (အချုပ်လွှတ် ထုချေခွင့်) ထပ်မံလျှောက်ထားရန် ညွှန်ကြားသင့်ပါလျှက် တိုင်းတရားရုံးက ယခင် အာမခံပေးပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ထပ်မံလျှောက်ထားရန် မလိုဟု သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ပြီး အာမခံထပ်မံ ပေးရန် ညွှန်ကြားအမိန့် ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအရ အလွန်မှားယွင်း ချွတ်ချော်နေပါကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေအရာရှိက ဤအမှုတွင် တရားရှင် လွှတ်ထားသော ဦးခွေးလေးအား တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်အရ မူလ လိုင်မြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၉ ၄၂၇ ဖြင့် စွဲချက်တင်ပြီး ပြန်လည်ချုပ်မိန့်ပေးခဲ့ရာ အဆိုပါပေးခဲ့သည့် ချုပ်မိန့်အပေါ် မကျေနပ်၍ တိုင်းတရားရုံးသို့လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းမှာ မြို့နယ် တရားရုံးက ချမှတ်ခဲ့သော ချုပ်မိန့်အပေါ် ပယ်ဖျက်ပေးရန် တက်ရောက်ခဲ့ခြင်းမျိုးဖြစ်သဖြင့် ဥပဒေနှင့်အညီ တက်ရောက်နိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ အဆိုပါအမှု တွင် စွဲချက်တင်သည့် ပုဒ်မမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၉ ပါဝင် သဖြင့် ယင်းပုဒ်မမှာ အာမခံမပေးနိုင်သည့် ပြစ်မှုမျိုးဖြစ်သည့်ပြင် သေဒဏ် ဖြစ်စေ၊ တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်ဖြစ်စေ စီရင်ထိုက်သောပြစ်မှု တစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိကြောင်း ပေါ်လွင်ခဲ့သဖြင့်

၁၉၉၅
ဦးတင်အေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ (၁) အရလည်းကောင်း၊ တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၄၈၃ အရလည်းကောင်း၊ မူလတရားရုံးက ချုပ်မိန့်ပေးခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း သို့ရာတွင် တိုင်းတရားရုံးမှ အဆိုပါ ချုပ်မိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အာမခံရလိုမှု လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉၈ အရ စဉ်းစားသုံးသပ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း သုံးသပ်ထားချက်မှာ ဥပဒေနှင့် အညီပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၈(၁)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားလွှတ်တော် သို့မဟုတ် စက်ရှင်တရားရုံးသည် မည်သည့်အမှုတွင်မဆို ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းကို အယူခံသည်ဖြစ်စေ၊ အယူမခံသည် ဖြစ်စေ မည်သူ့ကိုမဆို အာမခံပေးခွင့်ပြုရန် သို့မဟုတ် ရဲအရာရှိတစ်ဦးကဖြစ်စေ ရာဇဝတ် တရားသူကြီးတစ်ဦးကဖြစ်စေ တောင်းဆိုသည့်အခါ အာမခံကို လျှော့စေရန် ညွှန်ကြားနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသဖြင့် ဤပြဋ္ဌာန်းချက်အရ စဉ်းစားနိုင်ကြောင်း၊ သို့သော် တိုင်းတရားရုံးက ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)မှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပုဒ်မ ၄၀၉ အရ စွဲဆိုထားခြင်းကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၈ (၁) အရ စဉ်းစားဆင် ခြင်မှုဖြင့် အချုပ်လွှတ် ထုချေခွင့် ပြုထားပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ဤရုံးအနေဖြင့် ထပ်မံအကြောင်းပြ သုံးသပ်ရန် မရှိကြောင်း၊ သုံးသပ်ထားချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထိုစဉ် အာမခံပေးခဲ့စဉ်က လိုပြသက်သေများလည်း စစ်ဆေးပြီးဆုံးခြင်း မရှိသေးဘဲ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ယုံကြည်ရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်သေးစဉ်က ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်သာဖြစ်ပြီး အဆိုပါအမှုမှ တရားခံဦးခွေးလေးအား တရားရှင်လွှတ်ပြီးမှ တရားရုံးချုပ်အမိန့်အရ ပြန်လည် ပြစ်မှု ပုဒ်မ ၄၀၉၊ ၄၂၇ ဖြင့် စွဲချက်တင်ပြီး ချုပ်မိန့်ဖြင့် ဖမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ယခင်အချုပ်လွှတ် ထုချေခွင့်ပြုချက်ကို ပြန်လည်လက်ခံ သုံးသပ်ရန် အကြောင်းမရှိပါဟု ယူဆကြောင်း၊ ဤအမှုတွင် တရားရုံးချုပ်အနေနှင့် ယခုပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၉ ဖြင့် စွဲချက်တင်ပြီး အခြေအနေတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉၈(၁) ပါ လုပ်ပိုင်ခွင့်အရ အာမခံ နှင့်ပတ်သက်၍ စဉ်းစားသုံးသပ် ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ လျော်ကန်သင့်မြတ်သော အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေက အချုပ်ဖြင့် ရောက်လာခြင်းမဟုတ်သူကို ချုပ်မိန့်ပေးခြင်းသည် မူလက အာမခံပေးထားသည်ကို ပယ်ဖျက်ရာ

၁၉၉၅
ဦးတင်အေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ရောက်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက အချုပ်လွှတ်ထု ချေခွင့်ပြုခြင်း သည် မူလ တရားရုံးမှ ချုပ်မိန့်ပေးသဖြင့် ချုပ်ထားသောကြောင့်လည်း ကောင်း၊ ယခင်ကလည်း ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၊ ဒုတိယ တရားသူကြီးမှ အာမခံပေးထားပြီး ဖြစ်သည့် တရားခံဖြစ်၍လည်းကောင်း၊ အာမခံပေးခြင်း ဖြစ်၍ မှန်ကန်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ်-၉၂၀/၉၂ အမှု တစ်မှုတည်း အပေါ်တွင် မူလက စတင်စွဲဆိုသည့် အာမခံ မပေးနိုင်သည့် ပုဒ်မ ၄၀၉ ဖြင့် စွဲဆိုသည်ကို တိုင်းတရားရုံးက အာမခံပေးထားပြီးဖြစ်ရာ ဆက်လက် စစ်ဆေးရန် စွဲချက်တင်စေကာမူ စွဲချက်တင်သည့် ပုဒ်မမှာလည်း ၄၀၉ ဖြစ်စေကာမူ အာမခံပေးစဉ်ကလည်း တိုင်းတရားရုံးအနေဖြင့် ပေးထား၍ မူလမြို့နယ်တရားသူကြီးက အာမခံပေးပြီး ဆက်လက်စွဲချက်တင် စစ်ဆေး ရန်သာဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုတစ်ခုတွင် အာမခံပေးထားပြီးဖြစ်လျှင် တရားခံ သည် ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ခြင်း စသည့် အာမခံပြန်လည် ရုပ်သိမ်းနိုင်သည့် အကြောင်းပြချက်မရှိလျှင် အာမခံကို ဆက်လက်ပေးရန်သာဖြစ်ကြောင်း။ ထိုသို့ အာမခံပေးထားလျှင် နောက်ထပ် အသစ်တဖန် အာမခံလျှောက်ရန် မလိုအပ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် မူလ မြို့နယ်တရားသူကြီးအနေဖြင့် အာမခံ ကို ဆက်လက်ပေးထားရန်သာဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းအပြင် ဦးတင်အေးသည် ဦးခွေးလေးအပေါ် အဆိုပါ စက်ရုံနှင့် ပတ်သက်၍ “ကိုယ်စားလှယ်အား စာရင်း ရှင်းလင်းပေးစေရန်နှင့် အကြီးအကဲများ၏ ပစ္စည်းများ လက်ရောက် ပြန်လည် ပေးအပ်စေလိုမှု” ဖြင့် တရားမကြောင်းအရ ရန်ကုန်တိုင်းတရား ရုံးတွင် တရားမကြီးမှု အမှတ် - ၄/၉၅ ဖြင့် တရားတထုံး စွဲဆိုထားရာ အဆိုပါ တရားမမှုတွင်လည်း ဦးခွေးလေးအနေဖြင့် ရုံးချိန်း သွားရောက် ရင်ဆိုင်နေရပြီဖြစ်ရာ ပြစ်မှုဖြင့် တရားစွဲဆိုစေကာမူ အာမခံ ပေးထားခြင်း မှာ သင့်လျော်ပါကြောင်း၊ ၎င်းအပြင် ဦးခွေးလေးအနေဖြင့် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီး ကျန်းမာရေး မကောင်းသဖြင့် အာမခံပေးခြင်းသည်လည်း မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ အမှုတစ်ခုကို စစ်ဆေးနေသောရာဇဝတ် တရားသူကြီး (သို့) အထူးတရားသူကြီးသည် အထက်အာဏာပိုင်က ပေး ထားသော အာမခံကို ပယ်ဖျက်နိုင်သော အာဏာမရှိကြောင်း၊ ဤအချက်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ပုဒ်မ - ၄၉၇ (၅) အရ ထင်ရှားကြောင်း၊ တရားရုံး များလက်စွဲ အပိုဒ် ၄၉၃ တွင် ခံဝန်မရသည့် အမှုများ၌ တရားခံကိုစွဲချက် တင်ပြီးနောက် ၎င်း၏ခံဝန်ချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းရမည်ဟု ဖော်ပြထားရာတွင်

၁၉၉၅
 ဦးတင်အေး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ - ၂

မြို့နယ်တရားသူကြီးအနေဖြင့် မိမိပေးထားသော ခံဝန်ကို ဖျက်သိမ်းပိုင်ခွင့် သာ ရှိပါလိမ့်မည် ဖြစ်ပြီး အထက်တရားရုံးက ပေးထားသော ခံဝန်ကို ဖျက်သိမ်းပိုင်ခွင့် ရှိမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ တရားရုံးများ လက်စွဲသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေကို လွှမ်းမိုးခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) ရုံးမှာ အာမခံပေးထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုရှိ၍ ဦးခွေးလေးအား ပြင်ပမှ အချုပ်လွှတ် ထုချေစေခြင်းသည် မှန်ကန်ကြောင်း၊ အမှုမှာ ၁၉၉၂ ခုနှစ်ကတည်းက ယနေ့တိုင်ဖြစ်ရာ တာရှည်နေပြီဖြစ်၍ မူလရုံး၌ အာမခံဖြင့်ပင် ဆက်လက် စစ်ဆေးစေသည့် အမိန့်ချမှတ်သင့်ပါကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ ဦးတင်အေး၏ ပြင်ဆင်မှု လျှောက်လွှာကို ပလပ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ အရ အာမခံပေးခြင်းသည် အမှုစစ်တရားရုံး၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ အရ အချုပ်မှ လွတ်ထားသူတစ်ဦးကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ- ၄၉၇ (၅) အရ တရားရုံးချုပ် (သို့မဟုတ်) ပြည်နယ်/တိုင်းတရားရုံး (သို့မဟုတ်) အမှုစစ်သည့်ရုံးက ပြန်လည်ဖမ်းဆီးရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်။ အာမခံကို ဖျက်သိမ်းနိုင်သော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇(၅) အရ အပ်နှင်းထားသည့် အာဏာကို ပုဒ်မ ၄၉၇အရ အချုပ်မှ လွတ်ထားသော တရားခံများ၏အတွက်သာ ကန့်သတ်ထားသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၈ အရ အာမခံပေးခြင်းမှာ တရားရုံးချုပ် ပြည်နယ်/တိုင်း တရားရုံးတို့နှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၈ ၌ အာမခံပေးထားခြင်းကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်း နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၈ အရ ပြည်နယ်/တိုင်း တရားရုံးက အာမခံပေးထားခြင်းကို တရားရုံးချုပ်ကသာလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ပယ်ဖျက်နိုင်သည်။ ပြည်နယ်/တိုင်း တရားရုံးက အာမခံပေးထားသည်ကို မြို့နယ်တရားရုံးက ပယ်ဖျက်နိုင်သည့် အာဏာမရှိပေ။

ဤအမှုတွင် ဦးခွေးလေးအား ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး(အနောက်ပိုင်းခရိုင်)က ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၈ (၁) အရ ၈-၁၂-၉၂ ရက်နေ့က ၅၀၀၀၀ဝိ/ တန် ခံဝန်သူ (၂)ဦးဖြင့် အချုပ်လွှတ် ထုချေခွင့်ပြု

၁၉၉၅
ဦးတင်အေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

ကြောင်းအမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ တရားလိုပြသက်သေများ စစ်ဆေးပြီး မြို့နယ် တရားရုံးက ဦးခွေးလေးပါ (၄) ဦးကို စွဲချက်မတင်မီ လွှတ်ခဲ့သည်။ မူလ ရုံးတရားလို ဦးတင်အေးက ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) တွင် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ ဦးခွေးလေးအား စွဲချက်မတင်မီ လွှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေး စီရင်ရန်အမိန့် ချမှတ်သည်။ ဦးခွေးလေးက ၎င်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်ခြင်းခံရသည်။ သို့ဖြစ်၍ မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးခွေးလေးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၉ နှင့် ပုဒ်မ ၄၂၇ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဦးခွေးလေးအား ချုပ်မိန့်ပေးခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ချုပ်မိန့်ပေးခြင်းမှာ တိုင်းတရားရုံးက ဦးခွေးလေးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉၈ (၁) အရ အာမခံပေးထားသည်ကို မြို့နယ်တရားရုံးက ပယ်ဖျက်သည့် သဘောသက်ရောက်နေသည်။

တရားရုံး လက်စွဲပါ ညွှန်ကြားချက်များ သည် ပြဋ္ဌာန်း ဥပဒေကဲ့သို့ အာဏာ သက်ရောက်ခြင်း မရှိ။ တရားရုံးလက်စွဲ၌ အာမခံပေးထားသည့် တရားခံကို “အာမခံ မပေးနိုင်”ဟု သတ်မှတ်ထားသည့် ဥပဒေပုဒ်မဖြင့် စွဲချက်တင်ပါက ၎င်းအား ပြန်လည် ဖမ်းချုပ်ရမည်ဟု ညွှန်ကြားထားခြင်းမှာ တရားခံထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ခြင်းမှ ကာကွယ်ရန်နှင့် လုံခြုံရေးအတွက် ရည်ရွယ်၍ ညွှန်ကြားထားခြင်းသာဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု အမှတ် ၃၄/၉၅ တွင် ဦးခွေးလေးအား ၅၀၀၀၀၀/- တန် ခံဝန်သူ(၂) ဦးနှင့် အချုပ်လွတ် ထုချေခွင့်ပြုစေရန် ချမှတ်သည့်အမိန့်သည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုသာပေ။

ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅

ဇွန်လ ၃၀ရက်

ဦးတစ်တူး

နှင့်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၂*

တရားခံပြေးမှုသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၂ အရ ဆောင်ရွက်ချက်ဖြစ်၍ စီရင်ချက် ချမှတ်ရန်လည်း မလိုသောကြောင့် အယူခံခွင့် မရှိခြင်း၊ ယင်းအမှုတွင် ချမှတ်သည့် သက်သေခံပစ္စည်း အပေါ် စီမံခန့်ခွဲသည့် အမိန့်ကို အယူခံခွင့် မရှိခြင်း၊ ယင်းအမှုမျိုးတွင် စီရင်ချက် ရေးသားရန် မလိုအပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤစီရင်ချက်တွင် တစ်ပါတည်း မှတ်ချက် ပြုလိုသည် မှာ မူလရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှုအမှတ် ၃၀/၉၄ ၌သက်သေခံ ကားအမှတ် ည/ ၃၆၇၅ ကို တရားလို ဦးတစ်တူးသို့ အယူခံရက်ကျော်က ပြန်လည် ထုတ်ပေးစေရန် ချမှတ်ခဲ့သည့် အမိန့်တွင် အယူခံရက်ကျော်က ပြန်လည်ပေးအပ်စေရန် ဆိုသော စကားရပ်များမှာ လွန်စွာ မှားယွင်းနေကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ တရားခံပြေးမှုတွင် အယူခံခွင့် မရှိကြောင်းကို မူလရုံး တရားသူကြီး သတိချပ်သင့်သည်။ တရားရုံးများ လက်စွဲစာပိုဒ် ၅၁၃ (၅) အရ တရားခံပြေးအပေါ် ပြစ်မှုကြောင်း ယုတ္တိ ထင်ရှား ရှိ မရှိ ကို အမှုစစ်တရားသူကြီးက ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရန်ဖြစ်သည်ကိုလည်း မူလရုံး တရားသူကြီး သတိချပ်သင့်သည်။ စီရင်ချက် ရေးသားရန်လည်း မလိုချေ။ ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုတစ်ခုလုံးအပေါ် (ခြုံ၍) စိစစ်လျှင် ပြစ်မှုဆိုင်

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၇၆၂ (ခ)။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၃၁ တွင် ချမှတ်သော (၁၆-၉-၉၄) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) ၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု

၁၉၉၅
 ဦးတစ်တူး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ - ၂

ရာ အထွေထွေမှု အမှတ် ၃၀/၉၄ သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၂ အရ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ မူလရုံးက ချမှတ်သော အမိန့်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၇ အရ စီမံခန့်ခွဲခြင်း မဟုတ်ချေ။ ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂၃ အရ စီမံခန့်ခွဲခွင့်သာ ရှိပေမည်။ (ဦးဘိုကြီးနှင့် နိုင်ငံတော်အမှုကို ရည်ညွှန်းသည်။)

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးအုန်းညွန့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဦးစောနိုင်၊ လက်ထောက် ညွန့် ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး။
- ၂။ ဦးသန်းအောင်၊ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ။

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု အမှတ် ၃၀/၉၄ တွင် တရားခံပြေး ဦးလှအောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၀ အရ စွဲဆိုတင်ပို့ရာ၌ တရားခံ အပြစ်ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်ပြီး သက်သေခံပစ္စည်း ဘောက်စ်ဝက်ဂွန်ကား အဖြူရောင် ည/၃၆၇၅ အား အယူခံရက် ကျော်လွန်က တရားလို ဦးတစ်တူးသို့ ပြန်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ သက်သေခံပစ္စည်း ဘောက်စ်ဝက်ဂွန်ကားနှင့် ပတ်သက်၍ ချမှတ်ခဲ့သောအမိန့်ကို တရားလိုပြ သက်သေ ဒေါ်တင်တင်အေး (ရှာဖွေပုံစံဖြင့် ပစ္စည်းပေးအပ်ခဲ့သူ) က မကျေနပ်၍ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး(အနောက်ပိုင်းခရိုင်) ၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၃၁/၉၄ တွင် မူလရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး သက်သေခံ ဘောက်စ်ဝက်ဂွန်ကား အမှတ် ည/၃၆၇၅ ကို အမှုအတောအတွင်း ကျပ် တစ်သိန်းတန် ခံဝန်သူ နှစ်ဦးဖြင့် လျှောက်ထားသူ ဒေါ်တင်တင်အေးသို့ ပြန်လည် ပေးအပ်စေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မူလတရားလို ဦးတစ်တူးက မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် အမှတ် (၈) ရပ်ကွက်၊ ရွှေဘုံသာလမ်းနေ တရားလို ဦးတစ်တူးသည် ၃၁-၁-၈၉ နေ့တွင် ညီတစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ ဦးစိန်ဝင်း အမည်ဖြင့် ဘောက်စ်ဝက်ဂွန် ကားအမှတ် ည/၃၆၇၅ ကို လေလံဆွဲ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါကားတွင် ယာဉ်မောင်းအဖြစ် ခိုင်းစေထားသူ ဦးလှအောင်အား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မတ်လအတွင်း ကားဓာတ်ဆီထုတ်

၁၉၉၅
 ဦးတစ်တူး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ - ၂

ရန် စေလွှတ်လိုက်ရာ ဦးလှအောင်က ကားကို ယာဉ်ထိန်းရဲက ဖမ်းထားကြောင်းနှင့် ကားလိုဏ်စင် ပြဿနာမရှိဘဲ ဟုပြော၍ ဦးတစ်တူးက ကားလိုဏ်စင်စာအုပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ကြောင်း၊ ထိုနေ့မှစ၍ ထိုကား အိမ်သို့ပြန်မရောက်လာတော့သဖြင့် ယာဉ်မောင်း ဦးလှအောင်၏ နေအိမ်သို့ အကြိမ်ကြိမ်သွားရောက်မေးမြန်းသော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး တိမ်းရှောင်နေကြောင်း မသိကာ၍ စုံစမ်းကြည့်ရာ ထိုကားကို မရမ်းကုန်းမြို့နယ် ဘုရင့်နောင်ပွဲရုံတန်းနေ ကျောက်စရစ်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူ ဒေါ်တင်တင်အေးထံတွင် ပေါင်နှံထားသည် ဟု သိရှိရကြောင်း ဖော်ပြလျက် ဦးတစ်တူးက ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းသို့ တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုဖြစ်သည်။

တရားခံ ဦးလှအောင် ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်နေသဖြင့် ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် ပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းက အမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၀/၅၁၂ အရ တရားခံပြေးမှုဖြင့် တရားစွဲဆို တင်ပို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးတစ်တူး၏ ရှေ့နေက အဓိက အကြောင်းပြချက်များအဖြစ် ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံးက (၁၄-၇-၉၄) နေ့တွင် ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်သည် အမှု ပြီးဆုံး၍ တရားခံ အပြစ်ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ အရ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ မှန်ကန်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)က အမှု မပြီးဆုံးမီ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂၃ အရ သက်သေခံပစ္စည်းကို ထုခဲ့ခဲ့သည် ဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) မှ ကိုးကားသော ဦးဘိုကြီးနှင့် နိုင်ငံတော် (၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး၊ စာ - ၈၉) သည် လည်းကောင်း၊ ဦးထွန်းခိုင်နှင့် နိုင်ငံတော် ပါ - ၂ (၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတော် စီရင်ထုံး၊ စာ - ၃၃) စီရင်ထုံးသည်လည်းကောင်း၊ ယခု အမှုနှင့် အမှုဖြစ်အကြောင်းအရာချင်း မတူညီသည့်အပြင် စီရင်ထုံး၏ ဆိုလိုရင်းနှင့်လည်း မကိုက်ညီသဖြင့် ယင်းစီရင်ထုံးများကို ကိုးကားပြီး ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ဒေါ်တင်တင်အေး၏ ရှေ့နေက ဦးလှအောင်အပေါ် တိုင်ကြားသော အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ပြစ်မှု ဆုံးခန်းတိုင်မရောက်ရှိသေးဘဲ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၇ ကို ကျင့်သုံး

၁၉၉၅
ဦးတစ်တူး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

၍ တရားလို ဦးတစ်တူးသို့ သက်သေခံကားကို ပြန်ပေးစေသည့် မူလရုံး
၏အမိန့်မှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ဦးတစ်တူးသည် ကားပိုင်ရှင် မဟုတ်ကြောင်း၊
ဒေါ်တင်တင်အေးကို ကားရောင်းချသူ ဦးစိန်ဝင်းမှာ ၎င်း၏ စီးပွားဖက်
ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးစိန်ဝင်းက အရောင်းစာချုပ်တွင် ၎င်း၏လက်မှတ်မဟုတ်
ပါ ဟူ၍ ဥပဒေနှင့်အညီ ထင်ရှားအောင် ငြင်းဆိုနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊
ဦးစိန်ဝင်းက ဒေါ်တင်တင်အေး အမည်သို့ လိုက်ပြောင်းမပေးဘဲ ဒေါ်တင်
တင်အေး အမည်သို့ ပေါက်မြောက်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ တစ်နှစ်ခန့်ကြာ
အောင် ဒေါ်တင်တင်အေးက ယင်းကားကို အသုံးပြုနေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်
အကျိုးတူ စီးပွားဖက်ဖြစ်သူ ဦးတစ်တူးနှင့် ဦးစိန်ဝင်းတို့သည် မိမိတို့၏
ငွေကြေး ပိုင်ဆိုင်မှု ရှယ်ယာကို မိမိတို့ အချင်းချင်း မရှင်းလင်းကြဘဲ
ရာဇဝတ်ကြောင်းဖြင့် ဖြတ်လမ်းလိုက်ကာ မိမိတို့ လက်ဝယ်သို့ ပြန်လည်
ရောက်ရှိအောင် လုပ်ဆောင်နေသည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း အဓိကထား
တင်ပြသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ
လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူးက ဦးလှအောင်အား တရားခံပြေးမှုဖြင့်
တရားစွဲဆို တင်ပို့ရာ လက်ရှိ အမှုကြီးမှာ ပြီးဆုံးခြင်းသို့ မရောက်သေးသည့်
အမှုဖြစ်၍ သက်သေခံပစ္စည်းအပေါ် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၆-က အရ အမိန့်ချမှတ်ရန်သာ ရှိကြောင်း၊ ယင်း
ပုဒ်မအရ သက်သေခံ ပစ္စည်းထိန်းသိမ်းမှုအတွက် လျော်ကန် သင့်မြတ်သည့်
အမိန့်ချမှတ်နိုင်ကြောင်း၊ ဒေါ်တင်တင်အေး၏ အမည်ဖြင့် ကားလိုဏ်စင်
အမည်ပြောင်းထားခြင်း၊ အချင်းဖြစ်ကားမှာ ဒေါ်တင်တင်အေးထံမှ သိမ်း
ဆည်းရမိခဲ့ခြင်းတို့ ပေါ်ပေါက်၍ ကျပ် ၁၀၀၀၀၀/-တန် ခံဝန်ပြုသူ ၂ဦး
ဖြင့် ဒေါ်တင်တင်အေး ထံ ပြန်လည် ပေးအပ်ခဲ့သည့် တိုင်းတရာ ရုံး၏
အမိန့်မှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း အဓိကထား တင်ပြသည်။

မူလရုံး အမှုတွဲအရ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်တင်တင်အေးသည်
အချင်းဖြစ် သက်သေခံ ဘောက်စိတ်ဝန် ကားအမှတ် ည/၃၆၇၅ ကို
ဦးစိန်ဝင်းထံမှ သက်သေခံ (ဈ - ၁) စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူထားရာ၌ ဦးလှ
အောင်က အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ် ရေးထိုးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။
ဦးစိန်ဝင်းသည် ယင်းကားကို ယာဉ်နှင့် စက်ကိရိယာပစ္စည်း ကုန်သွယ်ရေး
ကော်ပိုရေးရှင်းမှ ဈေးပြိုင်စနစ်ဖြင့် လေလံဆွဲ ဝယ်ယူရာတွင် ငွေကျပ်

၁၉၉၅
 ဦးတစ်တူး
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ - ၂

၆၆၀၀၀/- ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း သက်သေခံ (င) အရ ပေါ်လွင်သည်။
 ယင်းကားကို ဦးစိန်ဝင်းက (၂၇-၁-၈၉) နေ့တွင် သက်ဆိုင်ရာမှ လက်ခံ
 ရရှိခဲ့ကြောင်းလည်း သက်သေခံ(စ) ဝန်ခံချက်အရ ပေါ်လွင်သည်။ ယင်း
 ကာ ကို ဦးစိန်ဝင်း အမည်ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် မှတ်ပုံတင် ထားရှိကြောင်း
 လည်း သက်သေခံ (ဆ)အရ ပေါ်လွင်သည်။ ဦးစိန်ဝင်းအနေဖြင့် အချင်း
 ဖြစ်ကာ ကို ဒေါ်တင်တင်အေးထံသို့ ၎င်းက လွှဲပြောင်း ရောင်းချပေးခြင်း
 မှာ မမှန်ကန်ကြောင်းဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ ကုန်းလမ်းပို့ဆောင်ရေး ညွှန်ကြား
 မှု ဦးစီးဌာန၊ ရန်ကုန်တိုင်း ဦးစီးမှူးထံသို့ စာပေးပို့ ကန့်ကွက်ခဲ့သော်လည်း
 ကုန်းလမ်းပို့ဆောင်ရေး ညွှန်ကြားမှု ဦးစီးဌာနက ဒေါ်တင်တင်အေးအမည်
 သို့ပြောင်းလဲထားခြင်းကို ပယ်ဖျက်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ယင်းသို့ဖြင့် ယင်းကား
 သည် ဒေါ်တင်တင်အေး အမည်ဖြင့် (၁၈-၁-၉၄)နေ့အထိ ဓာတ်ဆီထုတ်
 ယူ အသုံးပြုခဲ့ကြောင်း ဓာတ်ဆီထုတ် စာအုပ်အရ ပေါ်လွင်သည်။ သို့ဖြစ်
 ၍ အချင်းဖြစ် သက်သေခံကား၏ ပိုင်ရှင်မှာ ဒေါ်တင်တင်အေးသာဖြစ်သည်
 ဟု မှတ်ယူရန်သာရှိသည်။ ကားကို အပ်ပေးသူမှာလည်း သက်သေခံ (င)
 ရှာဖွေပုံစံအရ ဒေါ်တင်တင်အေးပင် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ထိုအခြေ
 အနေတွင် ဒေါ်တင်တင်အေးထံသို့ အချင်းဖြစ်ကားကို ပြန်ပေးစေရန်
 ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်) က ချမှတ်ခဲ့သည့် အမိန့်မှာ
 မှားယွင်းသည် ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဤစီရင်ချက်တွင် တစ်ပါတည်း မှတ်ချက် ပြုလိုသည်မှာ မူလရုံးသည်
 ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု အမှတ် ၃၀/၉၄ ၌ သက်သေခံ ကားအမှတ်
 ည/၃၆၇၅ ကို တရားလို ဦးတစ်တူးသို့ အယူခံရက်ကျော်က ပြန်လည်ထုတ်
 ပေးစေရန် ချမှတ်ခဲ့သည့်အမိန့်တွင် အယူခံရက် ကျော်လွန်က ပြန်လည်ပေး
 အပ်စေရန် ဆိုသော စကား ရပ်မျာ မှာ လွန်စွာ မှာ ယွင် နေကြောင်း တွေ့ရှိ
 ရသည်။ တရားခံပြေးမှုတွင် အယူခံခွင့် မရှိကြောင်းကို မူလရုံး တရားသူကြီး
 သတိချပ်သင့်သည်။ တရားရုံးများ လက်စွဲစာပိုဒ် ၅၁၃ (၅) အရ တရားခံ
 ပြေးအပေါ် ပြစ်မှုအကြောင်း ယုတ္တိထင်ရှား ရှိ မရှိ ကို အမှု စစ်တရား သူ
 ကြီးက ဆင်ခြင် သုံးသပ်ရန်သာ ဖြစ်သည်ကိုလည်း မူလရုံး တရားသူကြီး
 သတိချပ်သင့်သည်။ စီရင်ချက် ရေးသားရန်လည်း မလိုချေ။

အမှု တစ်ခုလုံးအပေါ် ခြုံ၍ စိစစ်လျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု
 အမှတ် ၃၀/၉၄ သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထံ ၂ပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၂ အရ

၁၉၉၅
ဦးတစ်တူး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ - ၂

အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ မူလရုံးက ချမှတ်သောအမိန့်မှာ ယင်း ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၇ အရ စီမံခန့်ခွဲခြင်း မဟုတ်ချေ။ ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂၃ အရ စီမံခန့်ခွဲခွင့်သာ ရှိပေမည်။ [ဦးဘိုကြီးနှင့် နိုင်ငံတော်အမှု ^(၁) ကို ရည်ညွှန်းသည်။]

ထို့ကြောင့် ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ် တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု အမှတ် ၃၀/၉၄ တွင် သက်သေခံကား အမှတ် ည/ ၃၆၇၅ အား ဦးတစ်တူးသို့ ပေးအပ်စေခဲ့သည် အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်၍ ဒေါ်တင်တင်အေး ထံသို့ ပေးအပ်စေခဲ့သည့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အနောက်ပိုင်းခရိုင်)၏ အမိန့်အပေါ် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် ဦးတစ်တူး တင်သွင်းသည့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

(၁) ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ (ဗဟိုတရားရုံး)၊ စာ-၈၉။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

မောင်ကျော်ညွန့်*

+ ၁၉၉၅
ဇန်နဝါရီလ
၂၄ ရက်

စည်ပင်သာယာရေး အဖွဲ့များ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၈၀ (ခ) အရ သက်သေ
ပြရန် တာဝန်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့များ ဥပဒေပုဒ်မ ၈၀(ခ)တွင်
စွပ်စွဲခံရသူသည် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ကျွဲ၊ နွားကို
သတ်ဖြတ်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် လက်ဝယ်တွေ့ရှိသော ကျွဲ၊ နွား၏အသား
သည် တရားဝင်ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်သော၊ သို့မဟုတ် အခြားအကြောင်း
တစ်ခုခုဖြင့် သေဆုံးသော ကျွဲ၊ နွား၏ အသားဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြရန်
တာဝန်ရှိသည် ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၈၀ (က)တွင်
ကျွဲ၊ နွား၏အသား၊ သို့မဟုတ် သားရေကို ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ လက်ဝယ်ထား
ခြင်းသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ထို့အပြင် ယင်းဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၀(က)တွင် ခွင့်ပြုချက်ရသူသာလျှင် ကျွဲ၊ နွားအသားနှင့် သားရေ
ကို လက်ဝယ်ထားနိုင်သည် ဟု ဆိုသည်။ ဤအမှုတွင် အယူခံ တရားခံ
က ၎င်းလက်ဝယ်ရှိ နွားသားရေ ၂၁ ချပ်မှာ ခွင့်ပြုချက် လိုင်စင်ရထားသော
ဦးတိုက်စိုး၏ နွားသားရေ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဦးတိုက်စိုးကလည်း မှန်ပါသည်
ဟု ထောက်ခံထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သက်သေခံ နွားသား
ရေ ၂၁ ချပ်မှာ ခွင့်ပြုချက် ရရှိထားသော ဦးတိုက်စိုး၏ သားသတ်ရုံမှနွား
သားရေများ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ ခွင့်ပြုချက်ရသူ

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၃၄၉။

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၂၅၄ တွင် ချမှတ်သော
(၅-၁၀-၉၃) ရက်စွဲပါ ဒီပဲယင်းမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ကျော်ညွန့်

ဦးတိုက်စိုး၏ လက်ဝယ်၌မဟုတ်ဘဲ အယူခံတရားခံ၏လက်ဝယ်၌ တွေ့ရသည် ဆိုရုံမျှဖြင့် သက်သေခံနွားသားရေ ၂၁ ချပ်သည် လိုင်စင်မဲ့ သတ်ဖြတ်ထားသော နွားသားရေဖြစ်သည် ဟု ပြောင်းလဲယူဆရန် မဟုတ်ချေ။ မည်သူ၏ လက်ဝယ်၌ ရှိစေကာမူ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်သော နွား၏ သားရေဖြစ်ကြောင်း လက်ဝယ်ရှိသူက ပြသနိုင်လျှင် လုံလောက်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးအောင်သန်းစိုး၊ လက်ထောက်ညွန့်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး။
- အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးဉာဏ်ဝင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

ဒီပဲယင်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၂၅၄/၉၃ တွင် အယူခံ တရားခံ မောင်ကျော်ညွန့်အပေါ် စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့များ ဥပဒေပုဒ်မ ၈၀(က) အရ တရားစွဲဆိုရာ အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွတ်လိုက်သဖြင့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

အမှုမှာ (၁၀-၉-၉၃) ရက်စွဲပါ စာဖြင့် ဒီပဲယင်းရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ်စိုးမြင့်နှင့်အဖွဲ့သည် သက်သေများနှင့်အတူ နမူနာခွာနေ မောင်ကျော်ညွန့်၏အိမ်တွင် ဝင်ရောက် ရှာဖွေရာ လိုင်စင်မဲ့ နွားသားရေ ၂၁ ချပ်ကို သိမ်းဆည်းရမိကြောင်း သိရှိရ၍ မောင်ကျော်ညွန့်အား အရေးယူရန် ဒီပဲယင်းမြို့နယ် အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေးဦးစီးဌာနမှ မြို့နယ်အရာရှိ ဦးကျော်စိုးက ရဲစခန်း၌ တိုင်ချက် ရေးဖွင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ သားသတ် လိုင်စင်ရသူ ဦးတိုက်စိုး၏ သားသတ်လုပ်ငန်းကို ဦးတိုက်စိုးက လွှဲအပ်သဖြင့် ဦးတိုက်စိုး၏ခွင့်ပြုချက်အရ သားရေများကို လက်ဝယ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသော်လည်း စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့များ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၈၀(ခ) တွင် အကျုံးမဝင်ကြောင်း၊ သားရေလက်ဝယ်ထားရှိသူသည် တရားဝင်ခွင့်ပြုချက် ရထားကြောင်း တင်ပြရန် လိုအပ်ကြောင်းဖြင့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ အကြောင်းပြသည်။

အယူခံ တရားခံ မောင်ကျော်ညွန့်၏ ရှေ့နေက နွားသားရေ ၂၁ ချပ်မှာ လိုင်စင်ရ ဦးတိုက်စိုး၏ နွားသားရေ ဖြစ်သည် ဟု ဦးတိုက်စိုးက ထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ ဦးတိုက်စိုးသည် ရွာလယ်တွင် နေထိုင်၍ မောင်ကျော်ညွန့်သည် ရွာအစွန်၌ နေထိုင်သူဖြစ်ရာ နွားသတ်သည့် လုပ်ငန်းမှာ ရွာလယ်တွင်

လုပ်ကိုင် မရဘဲ ရွာအစွန်၌ လုပ်ကိုင်ရကြောင်း၊ မောင်ကျော်ညွန့်သည် ဦးတိုက်စိုး၏တူ တော်စပ်၍ သားသတ်လုပ်ငန်းကို တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ရ၍ နွားသားရေများကို မောင်ကျော်ညွန့်၏ အိမ်ဝင်းအတွင်း တွေ့ရှိခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းနွားသားရေများမှာ လိုင်စင်ဖြင့် သတ်ဖြတ်သော နွားသားရေများဖြစ်၍ ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ သတ်သော နွားသားရေ မဟုတ်ပါကြောင်း တင်ပြသည်။

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မောင်ကျော်ညွန့်

ဤအမှုတွင် တရားလိုဘက်မှ တရားလိုပြ သက်သေ တစ်ဦးတည်းကိုသာ တင်ပြထားပါသည်။ ဦးကျော်စိုး(လိုပြ-၁)က ၎င်းသည် ဒီပဲယင်းရဲစခန်း၏ စာအရ တရားခံ၏ အိမ်မှ လိုင်စင်မဲ့ နွားသားရေ ၂၁ ချပ်ကို သိမ်းဆည်းရမိ၍ အရေးယူရန် တိုင်ကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီပဲယင်းမြို့နယ်စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့ အနေဖြင့် သားသတ်လိုင်စင် ရထားသူများထံမှ သားရေများ ဝယ်ယူရန် သားရေ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး ထားရှိကြောင်း၊ လိုင်စင်ရသူသည် သားရေမည်မျှ လက်ဝယ်ထားရမည်ဟု သတ်မှတ်မထားကြောင်း ဦးတိုက်စိုး ဆိုသူသည် တရားဝင် သားသတ်လိုင်စင် ရထားသူဖြစ်သော်လည်း တရားခံသည် ဦးတိုက်စိုး၏အလုပ်သမား ဟုတ် မဟုတ် မသိကြောင်း၊ ဦးတိုက်စိုး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ သားရေအပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် မသိကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မူလရုံးတွင် အယူခံ တရားခံမောင်ကျော်ညွန့်က သူသည် နမူနာရွာကျေးရွာအုပ်စုအတွက် အမဲလိုင်စင် ရထားသော ဦးတိုက်စိုး၏ သားသတ်ရုံမှ အလုပ်သမားဖြစ်ကြောင်း၊ နွားများကို သတ်ဖြတ်ရ၍ ဦးတိုက်စိုး၏ခွင့်ပြုချက်အရ နွားသားရေများကို နေအိမ်၌ ထိန်းသိမ်းထားခြင်း ဖြစ်၍ အပြစ်မရှိကြောင်း၊ ဦးတိုက်စိုးသည် နမူနာရွာ၌ပင် နေထိုင်၍ နွားသားရေကိုယ်စားလှယ်နှင့် သားရေ အပေးအယူအလုပ်ကို တာဝန်ယူ လုပ်ကိုင်ရကြောင်း၊ သက်သေခံ နွားသားရေ ၂၁ ချပ်မှာ သုံးလအတွက် သိမ်းထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ နှစ်လတစ်ကြိမ် သားရေ ကိုယ်စားလှယ်ထံ အပ်ရကြောင်း၊ ယခု မအပ်ရသည်မှာ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး မကောင်းသဖြင့် အိမ်၌ ထားရန် ပြောသဖြင့် ထားရှိခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသားရေများမှာ တရားဝင်ရထားသော သားရေများဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးတိုက်စိုး (ခံပြ-၂) ကလည်း ၎င်းသည် အသက်ကြီး၍ တူတော်စပ်သူ မောင်ကျော်ညွန့်အား ကိုယ်စားသားသတ် လုပ်ငန်းကို လုပ်ရန် တာဝန်အားလုံး လွှဲပေးထားကြောင်း

၁၉၉၅
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 မောင်ကျော်ညွန့်

စည်ပင်သာယာရေးဌာနသို့ နှုတ်ဖြင့် တင်ပြခဲ့ဖူးကြောင်း ငွေသွင်း ငွေထုတ်
 မောင်ကျော်ညွန့်ကပင် လုပ်ကြောင်း ထောက်ခံ ထွက်ဆိုထားသည်။

စည်ပင်သာယာရေး အဖွဲ့များ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၈၀ (ခ) တွင် စွပ်စွဲခံရ
 သူသည် သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ကျွဲ၊ နွားကို သတ်ဖြတ်
 ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် လက်ဝယ်တွေ့ရှိသော ကျွဲ၊ နွား၏ အသားသည်တရား
 ဝင်ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်သော၊ သို့မဟုတ် အခြားအကြောင်း တစ်ခုခုဖြင့်
 သေဆုံးသော ကျွဲ၊ နွား၏အသား ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြရန် တာဝန်ရှိသည်
 ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၈၀ (က) တွင် ကျွဲ၊ နွား
 အသား သို့မဟုတ် သားရေကို ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ လက်ဝယ်ထားခြင်းသည်
 ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ပြဌာန်းထားသည်။ ထို့အပြင် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ
 ၄၀ (က) တွင် ခွင့်ပြုချက် ရသူသာလျှင် ကျွဲ၊ နွား အသားနှင့် သားရေကို
 လက်ဝယ်ထားနိုင်သည် ဟု ဆိုသည်။ ဤအမှုတွင် အယူခံ တရားခံက
 ၎င်းလက်ဝယ်ရှိ နွားသားရေ ၂၁ ချပ်မှာ ခွင့်ပြုချက် လိုင်စင်ရထားသော
 ဦးတိုက်စိုး၏ နွားသားရေဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဦးတိုက်စိုးကလည်း မှန်ပါသည်
 ဟု ထောက်ခံထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သက်သေခံ နွားသား
 ရေ ၂၁ ချပ်မှာ ခွင့်ပြုချက် ရရှိထားသော ဦးတိုက်စိုး၏ သားသတ်ရုံမှ
 နွားသားရေများ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင် ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ ခွင့်ပြုချက်ရ
 သူ ဦးတိုက်စိုး၏ လက်ဝယ်၌ မဟုတ်ဘဲ အယူခံ တရားခံ၏လက်ဝယ်၌
 တွေ့ရသည် ဆိုရုံမျှဖြင့် သက်သေခံ နွားသားရေ ၂၁ချပ်သည် လိုင်စင်မဲ့
 သတ်ဖြတ်ထားသော နွားသားရေဖြစ်သည်ဟု ပြောင်းလဲယူဆရန် မဟုတ်
 ချေ။မည်သူ၏ လက်ဝယ်၌ရှိစေကာမူ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သတ်ဖြတ်သောနွား
 ၏သားရေဖြစ်ကြောင်း လက်ဝယ်ရှိသူက ပြသနိုင်လျှင် လုံလောက်သည်
 ဟု ဆိုရပေမည်။ဤအခြေအနေတွင် မူလရုံးက အမဲလိုင်စင်ရသူ ဦးတိုက်
 စိုး၏ သားသတ်ရုံ၌ အလုပ်လုပ်သော တူတော်စပ်သူလည်း ဖြစ်သည့်အပြင်
 ငွေသွင်းငွေထုတ် လုပ်ငန်းများကိုပင် လွှဲအပ်ခြင်းခံရသူ အယူခံ တရားခံ၏
 လက်ဝယ်၌ တွေ့ရသော နွားသားရေများသည် ဦးတိုက်စိုး၏ နွားသားရေများ
 သာဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခြင်းသည် အကြောင်း
 ခြင်းရာအရ သော်လည်းကောင်း၊ ဥပဒေအရသော်လည်းကောင်း မှားယွင်း
 သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

မူလ မြို့နယ် တရားရုံးမှ အယူခံ တရားခံ မောင်ကျော်ညွန့်အား
 အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်သော အမိန့်ကို အတည်ပြု၍ အယူခံကို ပလပ်
 လီက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
ဧပြီလ ၂၁ရက်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ဦးညွန့်လှိုင်*

တရားရုံးအပေါ် ဝေဖန် ပြောဆိုမှုများသည် မည်သည့်အခါ တရားရုံး
အား မထိမဲ့မြင် ပြုရာရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒဂုံမြို့နယ်တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ်
၂၆၂/၉၀ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးညွန့်လှိုင်နှင့် ၎င်း၏ဇနီး ဒေါ်မြမြဆွေ
တို့ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၀၆/၁၁၄ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ်
(၁) နှစ်စီ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ၎င်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍
တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံ တင်သွင်းရာ တိုင်းတရားရုံးက ဦးညွန့်လှိုင်အပေါ်
ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်သည်ကို အထည်ပြုပြီး ၎င်း၏ဇနီးကို လွှတ်ခဲ့သည်။ ၎င်း
အမိန့်ကို မကျေနပ်ပါက ဦးညွန့်လှိုင်အနေဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု
တင်သွင်းနိုင်သည်။ ပြင်ဆင်မှုတွင် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို မကျေနပ်သေးပါက
တရားရုံးချုပ်သို့ အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားနိုင်သည်။ ထိုသို့
အဆင့်ဆင့် လမ်းဖွင့်ပေးထားပါလျက် ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြု
ဘဲ “တရားသူကြီးသည် ရာဇဝတ်အာဏာကို အလွဲသုံးစားပြုပြီး ဆုံးဖြတ်ရ
ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အဆိုပါ တရားသူကြီးအပေါ် တရားစွဲဆိုရန် အစီအစဉ်ရှိ
ပါသည်” ဟု ထွက်ဆိုခဲ့ခြင်းမှာ ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို
သေးသိမ်စေသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးအား မထိမဲ့မြင် ပြုရာရောက်သည်။

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေမှု အမှတ် ၁၂၁။

+ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၃၁၉ တွင် ချမှတ်သော
(၁၆-၉-၉၄) ရက်စွဲပါ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် တရားရုံး၏ သက်သေအဖြစ်
အစစ်ခံရာတွင် ထွက်ဆိုချက်နှင့် ပတ်သက်၍ အရေးယူပေးပါရန် လျှောက်
ထားမှု။

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးညွန့်လှိုင်

“အဆိုပါ တရားသူကြီးအပေါ် တရားစွဲဆိုရန် အစီအစဉ် ရှိပါသည်” ဟု ထွက်ဆိုခြင်းမှာလည်း ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ် ၃၁၉/ ၉၀ ကို စစ်ဆေးလျက်ရှိသည့် မြို့နယ်တရားသူကြီး ကိုပါ ခြိမ်းခြောက်သည့်သဘော သက်ရောက်သဖြင့် မှန်ကန်သောတရား စီရင်ရေး လမ်းကြောင်းကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေနိုင်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဒေါ်သွဲ့ဦးမွန်၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး။

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ကိုယ်တိုင် (မလာ)

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၃၁၉/ ၉၀ တွင် တရားခံ ဒေါ်ခင်လဲ့လဲ့ဝင်း ပါ - ၃ တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၃ အရ အရေးယူ စစ်ဆေးလျက် ရှိသည်။ အဆိုပါ အမှုတွင် ၁၁-၈-၉၄ ရက်နေ့နှင့် ၁၆-၉-၉၄ ရက်နေ့တို့တွင် တရားခံပြ သက်သေ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေဟောင်း ဦးညွန့်လှိုင်အား စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ထိုသို့ စစ်ဆေးသည့်အခါ ဦးညွန့်လှိုင်က ၎င်းအား အပြစ်ပေးခဲ့သည့် ဒဂုံ မြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၂၆၂/ ၉၀ တွင် ၁၇-၁-၉၁ ရက်နေ့က ချမှတ်သည့် စီရင်ချက် အမိန့်သည် ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံးအနေ ဖြင့် ရာဇဝတ်အာဏာ အလွဲသုံးစားပြု၍ ချမှတ်ကြောင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်တရား ရုံး၏အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်သည်လည်း မှားယွင်းကြောင်း၊ အမှုစစ်ဆေး ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် ဒဂုံမြို့နယ် တရားသူကြီးအား တရားစွဲဆိုရန် အစီအစဉ်ရှိကြောင်းဖြင့် ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက် ကို မထိမဲ့မြင်ပြုမှု ထွက်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ဦးညွန့်လှိုင်သည် ဥပဒေဘွဲ့ ရရှိသူဖြစ်ပြီး တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေအဖြစ် (၇) နှစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ဥပဒေကျွမ်းကျင် နားလည်ပါလျက် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်တရားရုံး၌ ဒဂုံမြို့နယ်တရားရုံးအပေါ် မထိမဲ့မြင်ပြုမှု ထွက်ဆိုခဲ့သဖြင့် ၎င်းအပေါ်တရားရုံးများ မထိမဲ့မြင်ပြုမှု အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ အရေးယူပေးပါရန် ဖော်ပြကာ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် တရားသူကြီး ဦးတင်ဝင်းက တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအထွေထွေ လျှောက်လွှာ တင်သွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေအရာရှိက ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၃၁၉/ ၉၀ ဦးတင်ဝင်း (စုံစမ်းရေးမှူး) နှင့် ဒေါ်ခင်လဲ့လဲ့ဝင်း ပါ - ၃ အမှု

၁၉၉၅
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 ဦးညွန့်လှိုင်

တွင် ဦးညွန့်လှိုင် (လျှောက်ထားခံရသူ)က တရားခံပြသက်သေအဖြစ်နှင့် အစစ်ခံ ခဲ့စဉ် ဒဂုံမြို့နယ်တရားရုံး၏ ၁၇-၁-၉၁ ရက်နေ့က ချမှတ်ခဲ့သော ပြစ်မှု ကြီးအမှု အမှတ် ၂၆၂/ ၉၀ တရားလို ဒေါ်ခင်လဲ့လဲ့ဝင်းနှင့် တရားခံ ဦးညွန့်လှိုင် ပါ- ၃ အမှု၏ အမိန့်စီရင်ချက်သည် ရာဇဝတ် အာဏာကို အလွဲသုံးစားပြု၍ ချမှတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် တိုင်းတရားရုံး အမိန့်သည်လည်း မှားကြောင်း၊ “အဆိုပါ ဒဂုံမြို့နယ် တရားသူကြီးအား တရားစွဲဆိုရန် အစီအစဉ်ရှိသည်” ဟု ထွက်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါ အစစ်ခံချက်သည် တရားရုံး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးစေပြီး တရားရုံးကို မထိမဲ့မြင်ပြုရာရောက်သည် ဟု ယူဆနိုင်ကြောင်း တရားရုံးများ၏ ဂုဏ်သိက္ခာ မကျဆင်းရေး၊ နောင်တွင် အလားတူကိစ္စရပ် များ မဖြစ်ပွားရေးအတွက် တရားရုံးချုပ်အနေဖြင့် ကြပ်မတ်ပေးရမည်ဖြစ် သည်နှင့်အညီ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် တရားသူကြီးက အရေးယူပေးပါရန် တင်ပြချက်နှင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားသူကြီး၏ ထောက်ခံ တင်ပြချက်များမှာ လျော်ကန် သင့်မြတ်သည်ဟု ယူဆရသောကြောင့် ၎င်းတို့၏ တင်ပြချက်များ အပေါ် လက်ခံ အရေးယူမှု ပြုသင့်သည်ဟု ယူဆပါကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ဦးညွန့်လှိုင်ထံ အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ခဲ့ရာ ဦးညွန့်လှိုင် ကိုယ် တိုင် ၂၇-၁-၉၅ ရက်နေ့က လက်မှတ်ရေးထိုး၍ လက်ခံယူခဲ့သည်။ ၃-၂-၉၅ ရက်နေ့တွင် ဦးညွန့်လှိုင် ကိုယ်တိုင် တရားရုံးချုပ်သို့ လာရောက် ပြီး ကိုယ်တိုင်ရေးသား လျှောက်လဲချက်တင်မည် ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ၆-၄-၉၅ ရက်နေ့ အမှုအား ကြားနာသည့်နေ့တွင် ဦးညွန့်လှိုင် လာရောက်ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၃၁၉/ ၉၀ တွင် ဦးညွန့်လှိုင်က တရားခံပြ သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံရာ၌ ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၂၆၂/၉၀ တွင် ချမှတ် ထားသည့် စီရင်ချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ “အဆိုပါတရားသူကြီးသည် ရာဇဝတ် အာဏာကို အလွဲသုံးစား ပြုပြီး ဆုံးဖြတ်ခြင်း ပြုသဖြင့် အဆိုပါ တရားသူ ကြီးအပေါ် တရားစွဲဆိုရန် အစီအစဉ် ရှိပါသည်” ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၂၆၂/၉၀ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးညွန့်လှိုင်နှင့် ၎င်း၏ ဇနီး ဒေါ်မြမြဆွေတို့ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၀၆/ ၁၁၄ အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၁)

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးညွန့်လှိုင်

နှစ်စီ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ၎င်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ တိုင်း
တရားရုံးသို့ အယူခံ တင်သွင်းရာ တိုင်းတရားရုံးက ဦးညွန့်လှိုင်အပေါ်
ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်သည်ကို အတည်ပြုပြီး ၎င်း၏ ဇနီးကို လွှတ်ခဲ့သည်။ ၎င်း
အမိန့်ကို မကျေနပ်ပါက ဦးညွန့်လှိုင်အနေဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်
မှု တင်သွင်းနိုင်သည်။ ပြင်ဆင်မှုတွင် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို မကျေနပ်သေး
ပါက တရားရုံးချုပ်သို့ အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားနိုင်သည်။
ထိုသို့ အဆင့်ဆင့် လမ်းဖွင့်ပေးထားပါလျက် ဥပဒေနှင့် အညီ ဆောင်ရွက်ခြင်း
မပြုဘဲ “တရားသူကြီးသည် ရာဇဝတ်အာဏာကို အလွဲသုံးစား ပြုပြီး ဆုံး
ဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အဆိုပါ တရားသူကြီးအပေါ် တရားစွဲဆိုရန် အစီ
အစဉ်ရှိပါသည်” ဟု ထွက်ဆိုခဲ့ခြင်းမှာ ဒဂုံမြို့နယ် တရားရုံး၏ ဂုဏ်သိက္ခာ
ကို သေးသိမ်စေသဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးအား မထိမဲ့မြင်ပြုရာ ရောက်သည်။
“အဆိုပါ တရားသူကြီးအပေါ် တရားစွဲဆိုရန် အစီအစဉ် ရှိပါသည်” ဟု
ထွက်ဆိုခြင်းမှာလည်း ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် တရားရုံးပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှု
ကြီး အမှတ် ၃၁၉/ ၉၀ ကို စစ်ဆေးလျက်ရှိသည့် မြို့နယ်တရားသူကြီးကိုပါ
ခြိမ်းခြောက်သည့်သဘော သက်ရောက်သဖြင့် မှန်ကန်သော တရားစီရင်ရေး
လမ်းကြောင်းကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေနိုင်သည်။

ဦးညွန့်လှိုင်သည် တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေအဖြစ် (၇) နှစ် ဆောင်ရွက်
ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၍ ဥပဒေ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တရားရုံးတစ်ရုံး၏
အမိန့်ကို မကျေနပ်ပါက အဆင့်မြင့် တရားရုံးသို့ အယူခံမှု၊ ပြင်ဆင်မှုတို့ကို
အဆင့်ဆင့် တက်ရောက်နိုင်ခွင့်ကို ဥပဒေအရ ပြဌာန်းထားကြောင်းသိပါ
လျက် ထိုသို့ မဆောင်ရွက်ဘဲ ဦးညွန့်လှိုင်သည် တရားရုံး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို
ထိခိုက်စေ၍ စစ်ဆေးဆဲ အမှုမှ တရားသူကြီးအား ခြိမ်းခြောက်သည့်
သဘော သက်ရောက်သော ပြောဆိုမှုများကို ပြုခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးညွန့်လှိုင်သည် တရားရုံးများ
ကို မထိမဲ့မြင် ပြုလုပ်မှု အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ အလုပ်မဲ့ ထောင်ဒဏ်
(၆) လ (ခြောက်လ) ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
အောက်တိုဘာလ၊

၁၃ ရက်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ဌေးမြင့် (ခ) အရှည်ကြီး ပါ - ၅*

ဓားမြတိုက်ရန် အားထုတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ ဓားမြတိုက်ခြင်း
ပင်ဖြစ်သောကြောင့် တရားခံများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ
၃၉၅ နှင့် အပြစ်ပေးရမည် ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉၁ တွင် (၅) ဦး၊ (သို့)
(၅) ဦးထက် ပိုသော လူများသည် လုယက်မှု ကျူးလွန်ရန် အားထုတ်ပါက
၎င်းတို့အသီးသီးသည် ဓားပြမှု ကျူးလွန်ခြင်း မြောက်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထား
သည်။ ဓားမြတိုက်ရန် အားထုတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ ဓားမြတိုက်ခြင်းပင်
ဖြစ်သောကြောင့် တရားခံများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၅ နှင့်ပင်
အပြစ်ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ တရားခံများ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၅၁၁ နှင့် တွဲဖက်၍ အပြစ်ပေးရန် လိုမည် မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးရဲမြင့်၊ လက်ထောက်
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး။

အယူခံတရားခံများအတွက် - ၂၊ ၃၊ ရှေ့နေမလာ။
၄၊ ၅၊ ကိုယ်တိုင် မလာ။

ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး(ပဲခူးမြို့နယ်စု) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ်
၆၁၉/၈၈ တွင် တရားခံ ဌေးမြင့် ပါ ငါးဦးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ

* ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၅၆၁။

+ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၆၁၉ တွင် ချမှတ်သော
၃၀-၁၁-၉၀ ရက်စွဲပါ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး (ပဲခူးမြို့နယ်စု)၏ အမိန့်ကိုအယူခံမှု။

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဌေးမြင့်
(ခ)
အရှည်ကြီး
ပါ - ၅

ပုဒ်မ ၃၉၅ အရ စွဲဆိုတင်ပို့သည်။ ၎င်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၅/ ၅၁၁ အရ စွဲချက်တင် စစ်ဆေးပြီး အပြီးအပြတ်လွတ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ၎င်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးက တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံ တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ၂၆-၁၁-၈၈ နေ့ ည (၈) နာရီကျော်ခန့် အချိန်တွင် နင်းဝိရွာ ဦးသိန်းကျော်၏ တဲသို့ လူ (၅) ယောက်က*တုတ်၊ ဓား လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ပြီး လက်နှိပ်မီး ထိုး၍ တဲအတွင်း ဝင်ရောက်လာသဖြင့် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းပြီး ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးရာ ၃ ဦး ဖမ်းဆီးရမိ၍ ဥပဒေအရ အရေးယူပေးပါရန် ဦးသိန်းကျော်က (သက်သေခံ-က) ဖြင့် ဒိုက်ဦးရဲစခန်းတွင် တိုင်တန်းသည့်အမှု ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေအရာရှိက အမှတ်(၁) အယူခံတရားခံ ဌေးမြင့် (ခ) အရှည်ကြီးထံ တရားရုံးချုပ်က အကြောင်းကြားစာ အကြိမ်ကြိမ်ထုတ်ခဲ့သော်လည်း အတည်မဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်း၏နေရပ်လိပ်စာ အသစ်ကိုလည်း တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိသေး၍ ၎င်းအတွက် အမှုကို ယာယီ ပိတ်သိမ်းရန် သင့် မသင့် အဆုံးအဖြတ် ပေးပါရန် တင်ပြသည်။ အမှတ် (၁) အယူခံတရားခံ ဌေးမြင့် (ခ)အရှည်ကြီး နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အယူခံကို နေရပ်လိပ်စာ အမှန်ဖော်ပြ စွဲဆိုနိုင်သည့်အခါ ထပ်၍ စွဲဆိုခွင့်ကို မထိခိုက်စေဘဲ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ပိတ်သိမ်းကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ ကျန်အယူခံ တရားခံများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဥပဒေအရာရှိ၏ လျှောက်လဲချက်ကို ဆက်လက်ကြားနာသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေအရာရှိက လိုပြသက်သေ ဦးသိန်းကျော် (လိုပြ - ၁)၏ ထွက်ချက်အရ အချင်းဖြစ်နေ့ ညက ၎င်း၏သား ကျော်ဇော၊ သမီး မမြင့်ကြည် တို့အိမ်တွင် ၎င်းနှင့်အတူ ရှိနေစဉ် သားမက် အောင်မြင့်၏ ပြောပြချက်အရ ရွာထဲတွင် မျက်နှာစိမ်း (၅) ယောက်ရောက်နေ၍ စောင့်ကြည့်ရန် ပြောရာ ၎င်းမှ ည (၈) နာရီခန့်အချိန် ၎င်း၏ခြံဝိုင်းအတွင်း ငှက်ပျောပင်များ နောက်မှ စောင့်ကြည့်နေရာ လူစိမ်း (၅) ယောက်သည် ရွာထဲမှ ထွက်လာပြီး ချောင်းကို ဖြတ်ကူးကာ လယ်တဲရှိ ဆီးပင်အောက်တွင် တစ်ကြိမ် နားကြပြီး ၎င်း၏ တဲဝိုင်းအတွင်းသို့ လူ (၄) ဦး ဝင်လာကြောင်း၊ တုတ်များ ထမ်းလာကြောင်း၊ အိမ်ထဲသို့အဝင်တွင် လက်နှိပ်မီးဖြင့်ထိုးပြီး ဘယ်သူလဲ ဟု မေးရာ ထွက်ပြေး

သွားကြောင်း၊ တဲနီးနားချင်းများ၏ အကူအညီဖြင့် ဓားမြများကို ဖမ်းရာ
ဌေးမြင့်နှင့် ကြည်စိုးတို့ကို တုတ်များဖြင့် ဖမ်းမိကြောင်း၊ နောက် ဌေးဝင်း
လာအဖမ်းခံကြောင်း၊ ကျန်တစ်ဦး လွတ်သွားကြောင်း၊ ချောင်းကမ်းစပ်မှ
လူမှာလည်း ထွက်ပြေးသွားသည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ တရားခံများပြေး
ရင်းနှင့် ကျန်ခဲ့သော ဝါးနက်တုတ် (၁) ချောင်းကိုလည်း ရှာဖွေပုံစံ
(သက်သေခံ - ခ)အဖြစ် သိမ်ဆည်းနိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ရပ်ကွက် ငြိမ်ဝပ်ပိပြား
မှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ဝင် ဦးဝင်းကြည် (လိုပြ - ၂) ၏ ထွက်ချက်အရ
အချင်းဖြစ် ညက ဌေးမြင့်၊ ကြည်စိုး၊ ဌေးဝင်းတို့အား ဖမ်းဆီးထားပြီး
၎င်းတို့မှ ဓားပြလာတိုက်သည် ဟု ဝန်ခံခဲ့ကြောင်း၊ လှမောင်က ထမင်းကျွေး
ပြီး အောင်မြင့်နှင့် ပေသီးတို့လည်း ပါသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ဦးခင်ဝင်း
(ဆယ်အိမ်မှူး) (လိုပြ - ၃) ကလည်း ဦးဝင်းကြည်၏ ထွက်ဆိုချက်အား
ထောက်ခံထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ ကိုအောင်မြင့် (လိုပြ - ၄)၏ ထွက်ချက်အရ
ရပ်ကွက် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့မှ မသင်္ကာသူများ တွေ့သည်
ဟု သတင်းပေးချက်အရ သိရှိရကြောင်း၊ ဦးသိန်းကျော် ဝိုင်းထဲသို့ လူ(၄)
ဦး ဝင်ရောက်လာကြောင်း၊ ၎င်းနှင့် ဦးသိန်းကျော်တို့ လက်နှိပ်မီးနှင့် ထိုး
ထားကြောင်း၊ မောင်ကိုကြီးက လေးခွနှင့် ပစ်ပြီး ဓားမြ ဟု အော်ရာထွက်
ပြေးသွားကြသည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ကျန်အယူခံ တရားခံ (၄)ဦးတို့
အပေါ် ပဲခူးခရိုင် တရားရုံးက အပြီးအပြတ် လွတ်သည့်အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်
၍ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၅/၅၁၁ အရ ထိုက်သင့်သည့် ပြစ်ဒဏ်
ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ဦးသိန်းကျော် (လိုပြ - ၁) က ၂၆-၁၁-၈၈ နေ့ ည ၁၀ နာရီခန့်
တွင် တဲ၌ရှိစဉ် လူ (၅) ဦးကို မသင်္ကာဖွယ် တွေ့ကြောင်း၊ လူ (၄)ဦးက
ဝါးတုတ် လက်နက်များ ကိုင်ဆောင်ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးထိုး၍ မိမိတဲထဲ
ဝင်လာစဉ် ဓားပြဟု အော်ဟစ် အကူအညီတောင်း၍ လုံခြုံရေး ကင်းများ
နှင့် တဲနီးချင်းများက ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးရာ ၃ ဦး ကို ဖမ်းဆီးရမိပြီး ၁ ဦး
ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားကြောင်း၊ ဖမ်းဆီးရမိသူများမှာ ဌေးမြင့်၊
ကြည်စိုး၊ ဌေးဝင်းတို့ ဖြစ်ကြောင်း၊ လွတ်မြောက်သွားသူမှာ တစ်ရွာတည်းနေ
အောင်မြင့် ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဦးဝင်းကြည် (လိုပြ - ၂) က
ဦးသိန်းကျော် တဲတွင် ဖမ်းမိထားသူများမှာ အရှည်ကြီး(ခ)ဌေးမြင့်၊ ကြည်
စိုး၊ ဌေးဝင်းတို့ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့က ဓားပြလာတိုက်သည်ဟု ပြောကြောင်း၊

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဌေးမြင့်
(ခ)
အရှည်ကြီး
ပါ - ၅

၁၉၉၅
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 ဌေးမြင့်
 (ခ)
 အရှည်ကြီး
 ပါ - ၅

ပေသီးနှင့် အောင်မြင်တို့လည်း ပါသည် ဟု ပြောကြောင်း၊ ဦးလှမောင်က
 ၎င်းတို့အား ထမင်းကျွေးသည် ဟုပြောကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဦးခင်ဝင်း
 (လိုပြ -၃) က အချင်းဖြစ်ညက လူ ၃ ဦး မသင်္ကာဖွယ် တွေ့သည်ဟု
 လူငယ်များ ပြောသောကြောင့် အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေကြောင်း၊ ည
 ၁၀ နာရီခန့်တွင် ချောင်းကမ်းပါးမှ ဓားပြ ဟု အော်သံ ကြားကြောင်း၊
 အရှည်ကြီးနှင့် ဌေးဝင်းတို့ ပထမမိ၍ ကြည်စိုးကို ထပ်မံမိကြောင်း၊ မိမိ
 တို့က စစ်ဆေးရာ ဓားပြတိုက်ရန် လာသည်ဟု ပြောကြောင်း ၎င်းတို့
 လွယ်အိတ်တွင်းမှ ဓာတ်မီးနှင့် လေးခွကို တွေ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။
 ကိုအောင်မြင် (လိုပြ -၄)က မသင်္ကာဖွယ် လူ ၅ ဦးတွေ့၍ မောင်ကိုကြီး
 က တဲခေါင်းရင်းဘက်တွင် လေးခွဖြင့် စောင့်ပြီး မိမိကတဲ အနောက်တွင်
 ဓာတ်မီးနှင့် စောင့်ကြောင်း၊ ဦးသိန်းကျော်နှင့် အမျိုးသမီးများက အိမ်ဘေးနား
 တွင် ပုန်းနေကြကြောင်း၊ ဓားပြများ တဲအတွင်းဝင်သောအခါ မိမိကဓာတ်
 မီးဖြင့် ထိုးပြီး မောင်ကိုကြီးက လေးခွဖြင့် ပစ်ကြောင်း၊ ဓားပြ ဓားပြ ဟု
 အော်ကြောင်း ဝိုင်းဖမ်းရာ ဓားပြ ၃ ဦးကို မိကြောင်း၊ ၎င်းတို့ ထွက်ပြေး
 သော နေရာများတွင် နှစ်တောင်ခန့်ရှိ ဝါးလုံးတို့များကို တွေ့ကြောင်းထွက်
 ဆိုသည်။ မောင်ကိုကြီး (လိုပြ -၆) ကလည်း အလားတူ ထွက်ဆိုသည်။

တရားခံ ဌေးမြင့်(ခ) အရှည်ကြီး (ခံပြ -၁) က ကြည်စိုးနှင့် ဌေး
 ဝင်းတို့က နှင်းဝိရွာနေ မောင်မြင့်ထံ ကြက်သွားဝယ်မည် ဆို၍ လိုက်သွား
 ကြောင်း၊ နှင်းဝိရွာ အောင်မြင်တဲသို့ ရောက်သောအခါ အောင်မြင်မတွေ့ဘဲ
 ၎င်း၏ဖခင်ကိုသာ တွေ့ကြောင်း၊ မိမိထမင်းစားနေစဉ် နှင်းဝိရွာမှ မိန်းမ
 ယောက်ျားများ ချွေးတပ်ဆွဲသည် ဆိုပြီး ထွက်ပြေးလာကြ၍ မိမိတို့က
 ထမင်းစားရပ်ပြီး လူအုပ်နောက်သို့ ထွက်ပြေးကြကြောင်း မိမိတို့ကချောင်း
 တစ်လျှောက် ထွက်ပြေးရာ မိမိတို့နောက်သို့ ဓားပြဟု အော်၍ လေးခွဖြင့်
 လိုက်ပစ်ကြကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ တရားခံဌေးဝင်း(ခံပြ -၂)နှင့် ကြည်
 စိုး (ခံပြ-၃) တို့ကလည်း အလားတူထွက်ဆိုကြသည် တရားခံ လှမောင်
 (ခ) ဘဲမြီး (ခံပြ -၄) က တရားခံများ ရောက်လာပြီး ထမင်းကျွေးနေစဉ်
 “ချော ချော” ဟု အော်သံကြား၍ ၎င်းတို့ ထွက်ပြေးကြကြောင်း ထွက်ဆို
 သည်။ တရားခံ ပေသီး (ခ) မောင်ခိုင် (ခံပြ -၅) က အရှည်ကြီး (ခ)
 ဌေးမြင့် မှ ကြက်ဝယ်ရန် ခေါ်၍ လိုက်သွားကြောင်း၊ မိမိက လက်ဝှေ့ထိုးရန်
 လိုက်သွားကြောင်း၊ လူ ၄/၅ ယောက်ပါကြောင်း နှင်းဝိရွာဦးလှမောင်တဲတွင်

ထမင်းစားကြောင်း၊ ထမင်းစားနေစဉ် ချောဆွသည် ဟု အော်ပြီး လူများ ထွက်ပြေးလာ၍ မိမိတို့လည်း ထွက်ပြေးကြောင်း၊ မိမိက ချောင်းကိုကျော် ဖြတ်၍ ရွာကိုရှောင်ကွင်းပြီး ပြန်စာဆာသို့ ပြန်ခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

တရားခံများ ဖြစ်ကြသည့် ဌေးမြင့် (ခ) အရှည်ကြီး၊ ကြည်စိုး (ခ) ကီရှူး၊ ဌေးဝင်း(ခ) ကိုရင်လေး၊ မောင်လှိုင်(ခ) ပေသီးတို့က အချင်းဖြစ်သူက မိမိတို့သည် တရားခံ လှမောင်(ခ) ဘဲမြီး၏ တံ၌ ထမင်းစားနေစဉ် နှင်းဝိ၊ ရွာထဲက လူများ ချွေးတပ်ဆွဲသည် ဆိုပြီး ထွက်ပြေးလာကြ၍ မိမိတို့လည်း ထွက်ပြေးခဲ့ကြကြောင်း၊ မိမိတို့အား လူအုပ်က ဓားပြ ဟု အော်ဟစ်၍ဖမ်း ဆီးကြောင်း၊ ဌေးမြင့် (ခ) အရှည်ကြီး၊ ဌေးဝင်း၊ ကြည်စိုး(ခ) ကီရှူး တို့ အား ရွာသားများက ဖမ်းဆီးရမိကြောင်း၊ မိမိတို့မှာ ၎င်းရွာသို့ ကြက်ဝယ် ရန်သွားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ထုချေကြသည်။ သို့ရာတွင် ဓားပြလိုပြ သက်သေများ၏ ထွက်ချက်အရ တရားခံများက ဝါးတုတ်များကို ဆောင်ပြီး ဦးသိန်းကျော် (လိုပြ -၁)၏ တဲသို့ ဓာတ်မီးထိုး ဝင်ရောက်စဉ် ဖမ်းဆီး ခြင်း ခံရကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဖမ်းဆီးရမိပြီးလျှင်ပြီးချင်း ဆယ်အိမ်မှူး ဦးခင်ဝင်း (လိုပြ-၃) က ၎င်းတို့အား စစ်မေးရာ ၎င်းတို့က ဓားပြတိုက်ရန် လာသည် ဟု ပြောခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၅ ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၁ တွင် ၅ ဦး၊ (သို့) ၅ ဦးထက်ပို သော လူများသည် လုယက်မှု ကျူးလွန်ရန် အားထုတ်ပါက ၎င်းတို့အသီး သီးသည် ဓားပြမှု ကျူးလွန်ခြင်းမြောက်ကြောင်း ပြဌာန်းထားသည်။ဓားပြ တိုက်ရန် အားထုတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ ဓားပြတိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သော ကြောင့် တရားခံများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၅ နှင့်ပင် အပြစ် ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ တရားခံများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၁ နှင့် တွဲဖက်၍ အပြစ်ပေးရန် လိုမည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး(ပဲခူးခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၆၁၉/ ၈၈ တွင် ကြည်စိုး (ခ) ကီရှူး၊ ဌေးဝင်း (ခ) ကိုရင်လေး၊ မောင်လှိုင် (ခ) ပေသီး၊ လှမောင် (ခ) ဘဲမြီးတို့အား အပြီးအပြတ် လွတ် သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ၎င်းတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉၅ အရ ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ် (သုံးနှစ်) စီ ကျခံစေရန် အမိန့်ချလိုက်သည်။

ချုပ်ရိုက်ရှိက ထောင်ဒဏ်ကဝသမု ထုတ်နုတ် ခံစားစေ။

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဌေးမြင့်
(ခ)
အရှည်ကြီး
ပါ - ၅

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးအောင်မြင် ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

နိုင်လင်း*

ပြင်ပတွင် ဆရာဝန်က ကိုဒင်းပါသော ဆေးဝါးကို ပေး၍ သုံးစွဲသော
ကြောင့် တရားခံတွင် မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲသည့် အခြေအနေ တွေ့
ရှိရခြင်းသည် ပြစ်မှု မြောက် မမြောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြင်ပတွင် ဆရာဝန်က ကိုဒင်းပါသောဆေးဝါးများကို
ပေး၍ သုံးစွဲသောကြောင့် တရားခံတွင် မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲသည့် အခြေ
အနေကို တွေ့ရှိရခြင်းသည် ပြစ်မှုမမြောက် ဟုဆိုလျှင် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းရခြင်း
၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အဟောသိကံဖြစ်စေရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ မူးယစ်
ဆေးဝါးသုံးစွဲသဖြင့် အရေးယူသော ပြစ်မှုများတွင် ပြင်ပဆရာဝန် များက
မူးယစ်ဆေး အာနိသင်ပါသော ဆေးဝါးများ ပေးထားကြောင်း အစစ်ခံထွက်
ဆိုလေ့ရှိကြသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲခြင်း ရှိ မရှိ စစ်ဆေးရန် တရား
ဝင် ဖွဲ့စည်းပေးထားသော အဖွဲ့အစည်းအနေဖြင့် သတ်မှတ်ထားသော
နည်းလမ်းများဖြင့် စမ်းသပ် စစ်ဆေး၍ တွေ့ရှိခြင်းကို ထူးခြားသည့်
အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ လွယ်လင့်တကူ ပစ်ပယ်ရန် မသင့်ချေ။

အယူခံ တရားလိုအတွက် - ဦးကျင်စိန်၊ လက်ထောက် ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး။
အယူခံ တရားခံအတွက် - ကိုယ်တိုင် (မလာ)

* ၁၉၉၄ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံ အမှတ် ၆၂၈။

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၁၆၁၃ တွင် ချမှတ်သော
အောင်မြေသာဇံမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

အောင်မြေသာဇံမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီး အမှတ် ၁၆၁၃/ ၉၃ တွင် တရားခံ မြတ်ကိုကိုနှင့် နိုင်လင်းတို့အပေါ် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆ (ဂ) / ၂၁/၁၅ အရ တရားစွဲဆို တင်ပို့ခဲ့သည်။ မူလ ရုံးက တရားခံ မြတ်ကိုကိုအား ယင်း ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅ အရ ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ်၊ ပုဒ်မ ၁၆(ဂ) အရ ထောင်ဒဏ် (၅) နှစ် ပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ တရားခံ နိုင်လင်းကိုမူ အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သဖြင့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ မကျေနပ်၍ အယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

၃၀-၅-၉၃ ရက်နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင် ဒုရဲအုပ်အောင်ဇော်လင်းနှင့် အဖွဲ့သည် နယ်မြေအတွင်း သတင်းစုံစမ်းလျက်ရှိသည်။ ထိုစဉ် မန္တလေးမြို့ ၈၆ လမ်း တောင်မှ မြောက်သို့လာသော စက်ဘီးတစ်စီးကို မသင်္ကာ၍ ရပ်တန့်စေပြီး ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ စက်ဘီးကိုနင်းသူမှာ အယူခံ တရားခံ နိုင်လင်း ဖြစ်ပြီး နောက်ထိုင်ခုံ၌ လိုက်လာသူမှာ မြတ်ကိုကို ဖြစ်သည်။ သက်သေ ဦးကျော်လှိုင်၊ ဦးဝင်းမောင် တို့ရှေ့၌ ရှာဖွေသောအခါ အညိုရောင် ထီးတစ်လက်ကို ကိုင်ထားသည့် မြတ်ကိုကို၏ လက်အတွင်းမှ ကျောင်းသုံး ဗလာစာရွက်နှင့် ထုပ်ထားသော ဘိန်းဖြူ (၀.၀၀၀၁၂၅) ကီလိုဂရမ်၊ တန်ဖိုးငွေ ၅၀/- ကျပ်တန် အထုပ်တစ်ထုပ်ကို တွေ့ရသဖြင့် အရေးယူသော အမှုဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက မြတ်ကိုကို ထံမှ သိမ်းဆည်းရမိသောအထုပ်မှာ ဟဲရိုးအင် ဟိုက်ဒရိုကလိုရိဒ် ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံ နိုင်လင်းတွင် တိကျဆေးပြတ်လက္ခဏာ၊ မျက်စိသူငယ်အိမ် ပုံမမှန်သည့် လက္ခဏာများ တွေ့ရသည့်အပြင် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲသည့် အခြေအနေတွေ့ရသည်ဟု တင်ပြချက် ပေးထားသောကြောင့် ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ဘိန်းဖြူထုပ်ကို လယ်ဝယ် ကိုင်ဆောင်လာသူ မြတ်ကိုကိုအား စက်ဘီးနှင့် တင်၍ ခေါ်လာသူဖြစ်၍ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆ (ဂ) / ၂၁ကို လည်း ကျူးလွန်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

အယူခံ တရားခံ နိုင်လင်းအပေါ် ချအပ်သော အကြောင်းကြားစာ အတည်ဖြစ်သော်လည်း ရုံးရှေ့ လာရောက်ခြင်း မရှိချေ။

အယူခံ တရားခံ နိုင်လင်းက စက်ဘီးနင်း၍ မူလရုံး တရားခံ

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
နိုင်လင်း

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
နိုင်လင်း

မြတ်ကိုကိုက စက်ဘီးနောက်ခံတွင်လိုက်ပါလာစဉ် ဒုရဲအုပ်အောင်ဇော်လင်း တို့အဖွဲ့မှ မသင်္ကာ၍ ဖမ်းဆီးရာမှ အမှုပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သက်သေလူကြီးများ ဖြစ်ကြသော ဦးကျော်လှိုင် (လိုပြ -၂)၊ ဦးဝင်းအောင် (လိုပြ -၃) တို့ရှေ့တွင် ဘိန်းဖြူပါသော အထုပ်ကို တရားခံ မြတ်ကိုကိုက ထီးနှင့် ရော၍ ကိုင်ထားရာမှ ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့သည်။ အယူခံ တရားခံ နိုင်လင်းအား လမ်းတွင်တွေ့၍ အဖော်အဖြစ် ခေါ်လာခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘိန်းဖြူထုပ်မှာ နိုင်လင်းနှင့် မပတ်သက်ကြောင်း မြတ်ကိုကိုက ပြောသည် ဟု ဦးကျော်လှိုင်နှင့် ဦးဝင်းအောင်တို့ က ထွက်ဆိုကြသည်။ ထို့အတူ နိုင်လင်းကလည်း မြတ်ကိုကိုနှင့် လမ်းတွင် တွေ့ပြီး လှမ်းခေါ်သဖြင့်အတူ တူပြန်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည် ဟု ဆိုသည်။ နိုင်လင်းထံမှ မူးယစ်ဆေးဝါး တစ်စုံတစ်ရာ မရခဲ့ချေ။ ဒုရဲအုပ် အောင်ဇော်လင်း (လိုပြ -၁) သည် တရားခံ မြတ်ကိုကိုထံမှ ဘိန်းဖြူဟု ယူဆရသော အမှုန့်ထုပ် တစ်ထုပ်၊ ထီးတစ်လက်၊ စက်ဘီး တစ်စီးတို့ကို ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ -ခ) ဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့ကြောင်း၊ တရားခံနှစ်ဦးအား ဖမ်းဆီးစဉ် နိုင်လင်း က စက်ဘီး စီးနင်းသူဖြစ်ပြီး လမ်းကြိုတွင် လိုက်ပါခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မြတ်ကိုကိုထံမှ တွေ့ရသောအထုပ်မှာ ၎င်းပစ္စည်း မဟုတ်သဖြင့် ရှာဖွေပုံစံ၌ လက်မှတ်မထိုး ဟု ငြင်းဆိုခဲ့သည်မှာ မှန်ကြောင်း၊ နိုင်လင်းအား မြတ်ကို ကိုနှင့်အတူ တွေ့ရှိ၍သာလျှင် ဖမ်းဆီး တရားစွဲဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။

တရားလိုပြ သက်သေများ၏ ထွက်ချက်အရ ဘိန်းဖြူစုပ်နှင့်တွေ့ရ သော တရားခံ မြတ်ကိုကိုနှင့် စက်ဘီးအတူ စီးနင်းလာသော်လည်း ဘိန်း ဖြူ လက်ဝယ်တွေ့ရသော မြတ်ကိုကိုအား မည်ကဲ့သို့ ကူညီအားပေးခဲ့ ကြောင်း ထွက်ဆိုနိုင်ခြင်း မရှိချေ။ စက်ဘီးအတူ စီးလာရုံမျှဖြင့် ပြစ်မှု ကူးလွန်ရာ၌ စာစ်နည်းနည်းဖြင့် ပါဝင်သည် ဟု ယူဆရန် မသင့်ချေ။ တရားခံ မြတ်ကိုကို လက်ဝယ်တွင် ဘိန်းဖြူရှိနေမှန်း အယူခံ တရားခံ နိုင်လင်းအနေဖြင့် သိရှိပြီးဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ရန် လိုအပ်သည်။ တရားခံ မြတ်ကိုကို၏ ထွက်ချက်တွင် စက်ဘီးနင်း၍ ပြန်လာစဉ် နိုင်လင်းက လှမ်းခေါ်သဖြင့် သွားရာ အိမ်ပြန်မည့် ဖြစ်၍ စက်ဘီးနှင့် လိုက်မည် ဟု ပြောကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် နိုင်လင်းက စက်ဘီးကိုနင်း၍ မိမိက နောက်ခံ၌ လိုက်ပါခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားရာ တရားလိုပြ သက်သေများ၏

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
နိုင်ငံလင်း

ထွက်ဆိုချက်နှင့် ကွဲလွဲမှု မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ အယူခံ တရားခံ နိုင်လင်း အနေဖြင့် ၎င်းအား မြတ်ကိုကိုနှင့်အတူ အဖမ်းခံရသည့် အချိန် တွင်လည်းကောင်း၊ ရုံးရှေ့၌ အစစ်ခံသောအခါ၌လည်းကောင်း မြတ်ကိုကို လက်ဝယ် တွေ့ရသော ဘိန်းဖြူထုပ်နှင့် မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ကြောင်းကို တသမတ်တည်း ထွက်ဆိုခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။ နှစ်ဖက် သက်သေခံချက် များအရ နိုင်လင်းသည် အိမ်ပြန်ရန်အတွက် မြတ်ကိုကို၏ စက်ဘီးကို နှင်းလာသည် ဆိုသော အချက်သာလျှင် ပေါ်ပေါက်သည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန် ခြင်းကို အားပေးခြင်း၊ ကူပံ့ခြင်းတို့ကို ပြုခဲ့သည် ဟု ကောက်ယူလျှင် ထင်ကြေးဖြင့် အပြစ်ပေးရာ ရောက်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် မူလရုံးက မူးယစ် ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ) အရ မြတ်ကိုကို အား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သော်လည်း အယူခံ တရားခံ နိုင်လင်းအား ယင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ)/ ၂၁ အရ ပြစ်မှု ကျူးလွန်ကြောင်း မတွေ့ရကြောင်း ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်ချက်အရ မှားယွင်းမှု မရှိချေ။

အယူခံ တရားခံ နိုင်လင်း မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှု ရှိ မရှိနှင့် စပ် လျဉ်း၍ ဒေါက်တာလှဘူး (လိုပြ -၆)နှင့် ဒေါက်တာမျိုးသန့်(ခပြ -၃) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်ကို စိစစ်ရန်ရှိသည်။ ဒေါက်တာလှဘူးသည် မန္တလေးဆေး ရုံကြီးမှ မူခင်းဆရာရန်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားခံ နိုင်လင်းအား စမ်းသပ် စစ်ဆေးချက်ကို သက်သေခံ (ဂ) အဖြစ် တင်သွင်းထားသည်။ ဒေါက်တာ လှဘူးက နိုင်လင်းသည် မူးယစ်ဆေးအတွက် မှတ်ပုံတင်ထားခြင်း မရှိ ကြောင်း၊ မူးယစ်ဆေးသောက်သုံးမှုရှိသည် ဟု ဝန်ခံကြောင်း ကိုယ်ကာယ စမ်းသပ် စစ်ဆေးချက် မတွေ့ရှိရကြောင်း၊ တိကျ ဆေးပြတ်လက္ခဏာတွေ့ရ ပြီး မျက်စိသူငယ်အိမ် အနေအထား ပုံမမှန်ကြောင်း ဆီးတွင်မတွေ့ရကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မူးယစ်ဆေးဝါး ဘုတ်အဖွဲ့မှ စမ်းသပ်စစ်ဆေးချိန်တွင် မူးယစ် ဆေးဝါးသုံးစွဲသည် အခြေအနေရှိသည် ဟု ထင်မြင်ချက် ပေးထားပါကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ပြန်လှန် စစ်မေးသောအခါ နိုင်လင်းအား ဆေးထိုး၍ မစမ်းသပ်မီ နှာရည်ယိုခြင်း၊ မျက်ရည်ကျခြင်းတို့ကို တွေ့ရသကဲ့သို့ မူး ယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲခြင်း ရှိ မရှိ ဆေးထိုး စမ်းသပ်သောအခါ၌လည်း ယင်း လက္ခဏာနှစ်ခုကို တွေ့ရကြောင်း ရှင်းလင်းထားသည်။ အယူခံ တရားခံ နိုင်လင်းက မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲခဲ့ကြောင်း အဆုတ်အအေးမိသည့်ရောဂါ

၁၉၉၅
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 နိုင်လင်း

နှင့် အစာအိမ်ရောဂါအတွက် ဒေါက်တာမျိုးသန့် (ခံပြ -၃)ထံ၌ ကုသမှု ခံယူခဲ့ကြောင်း၊လွန်ခဲ့သော (၅)နှစ်က ရင်ကျပ် ချောင်းဆိုးရောဂါ၊ ငှက်ဖျား ရောဂါ၊အစာအိမ်ရောဂါတို့အတွက် ဒေါက်တာမျိုးသန့် ဆေးခန်း၌ ပြသခဲ့ ရာ ဆေးမှတ်တမ်းစာအုပ်များ မရှိတော့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဒေါက်တာ မျိုးသန့် (ခံပြ -၃) က နိုင်လင်းအား ဆေးကုသခဲ့ရာ၌ ကိုဒင်းပါသော ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးနှင့် အစာအိမ်ရောဂါအတွက် ဆေးများပေးခဲ့ကြောင်း၊ ယခင် မှတ်တမ်းများ မရှိသော်လည်း ၁၉၉၂ ခုနှစ်မှ စ၍ ၂၉-၅-၉၃ ထိ ကုသမှု မှတ်တမ်းများကို တင်ပြထားသည်။ နိုင်လင်းနှင့် မြတ်ကိုကိုအား ဖမ်းဆီးအရေးယူသော နေ့ရက်မှာ ၃၀-၅-၉၃ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မူး ယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှု ရှိ မရှိကို ဆေးသွင်း၍ စမ်းသပ် စစ်ဆေးသောအခါ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲသည့် အခြေအနေရှိကြောင်း စမ်းသပ်တွေ့ရှိခဲ့သည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှုကို အတတ်ပညာပိုင်းဆိုင်ရာ စမ်းသပ် စစ်ဆေး၍ တွေ့ရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ပြင်ပတွင် ဆရာဝန်က ကိုဒင်းပါသော ဆေးဝါးများ ကိုပေး၍ သုံးစွဲသောကြောင့် တရားခံတွင် မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲသည့် အခြေအနေကို တွေ့ရှိရခြင်းသည် ပြစ်မှုမမြောက်ဟု ဆိုလျှင် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်း ရခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို အဟောသိက် ဖြစ်စေရာ ရောက်ပေလိမ့်မည်။ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲသဖြင့် အရေးယူသော ပြစ်မှုများတွင် ပြင်ပဆရာဝန် များက မူးယစ်ဆေး အာနိသင်ပါသော ဆေးဝါးများ ပေးထားကြောင်း အစစ်ခံ ထွက်ဆိုလေ့ရှိကြသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲခြင်း ရှိ မရှိ စစ်ဆေး ရန် တရားဝင်ဖွဲ့စည်း ပေးထားသော အဖွဲ့အစည်းအနေဖြင့် သတ်မှတ်ထား သော နည်းလမ်းများဖြင့် စမ်းသပ် စစ်ဆေး၍ တွေ့ရှိခြင်းကို ထူးခြားသည့် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ လွယ်လင့်တကူ ပစ်ပယ်ရန် မသင့်ချေ။ ထို့ကြောင့် မူလရုံးက အယူခံတရားခံ နိုင်လင်းအား မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅ အရ စွဲချက် တင်ပြီးနောက် အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှန်ကန်သည်ဟု မဆို နိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို လက်ခံသည်။ မူလရုံးက အယူခံတရားခံ နိုင်လင်းအား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွှတ်သည့် အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်၍ မူးယစ် ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၅ အရ ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ချုပ်ရက် ရှိပါက ထုတ်နုတ်ရမည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
စက်တင်ဘာလ၊

၂၆ ရက်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ဖြူလေး (ခ) ဟင်္သာ ပါ - ၄*

တရားခံ ထပ်တိုးခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၀

(၁) (ဂ) အရ မဟုတ်ခြင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ

၃၅၁ (၁) အရ ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤအမှုတွင် အဓိက ပေါ်ပေါက်သည့် ပြဿနာမှာ

တရားခံ ထပ်တိုးခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀ (၁)

(ဂ) အရ ဖြစ်သည်၊ သို့မဟုတ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅၁

(၁) အရ ဖြစ်သည် ဆိုသည့် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ တရားရုံး လက်စွဲ

အပိုဒ် ၄၁၄ ၏ ဒုတိယပိုဒ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ညွှန်ကြားထားသည်-

“သို့သော်လည်း ပုဒ်မ ၁၉၀ ပါ နည်းသုံးနည်းအနက်တစ်

နည်းနည်းဖြင့် ပြစ်မှုတစ်ခုကို ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက အရေးယူ

ပြီးသည့်နောက် ထို ရာဇဝတ်တရားသူကြီးသည် ထိုအမှုကို လုံးဝ

လက်ဝယ်ရရှိသဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ၌ ပါဝင်သူဟူသမျှကို အရေးယူ

ပိုင်သည့် ပြစ်မှုအတွက် တရားဥပဒေနှင့်အညီ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ရန်

မိမိ၏စီရင်ခွင့်အာဏာမှာ မည်သို့မျှ ချုပ်ချယ်ခြင်းမရှိချေ။ အရေးယူ

ပိုင်သည့် ပြစ်မှုတစ်ခုနှင့် ရဲက တင်ပို့သူတစ်ဦးကို စစ်ဆေးစီရင်ရာ

၌ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက အခြားသူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကို တွဲ

ဖက်တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းလျှင် ထိုတရားသူကြီးသည် ရာဇဝတ်

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၄၅၆ (ခ)

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၆ တွင် ချမှတ်သော
(၁၀-၂-၉၄) ရက်စွဲပါ ပဲခူးတိုင်း (တောင်ငူခရိုင်) တရားရုံး၏ အမိန့်ကို
ပြင်ဆင်မှု

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဖြူလေး (ခ)
ဟင်္သာ
ပါ - ၄

ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၀ (ဂ) အရ အခွင့်အာဏာ သုံးစွဲမည် မဟုတ်။ ပုဒ်မ ၃၅၁ အရ အခွင့်အာဏာကို သုံးစွဲခြင်း ဖြစ်သည်။”
ဤအမှုတွင် တရားရုံးချုပ်က စာရင်းခံ ဖြစ်မှုကို ထည့်သွင်းခြင်း မှာ အမှု စတင်ဆောင်ရွက်သည့် အဆင့်တွင် မဟုတ်ဘဲ စစ်ဆေး စီရင်မှု စတင်ပြီး အဆင့်တွင် ပေါ်ပေါက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်တိုး တရားခံ ထည့်သွင်းခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၀ (၁) (ဂ) အရ ထည့်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုသာမည် မဟုတ်ပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဒေါ်သွဲ့ဦးမုန့်၊ လက်ထောက်
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရ.
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁၊ ၂၊ ၃၊ ဦးအောင်မြင့်၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၊
၄၊ ကိုယ်တိုင်မလာ

တောင်ငူမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၇၄၆/၉၂ တွင် ဖြူလေး (ခ) စိုင်းဟင်္သာ၊ မိပုံ (ခ) ငြိမ်းငြိမ်းအိ၊ ကျော်ကျော်နိုင်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၄ အရ တရားစွဲဆို တင်ပို့ခဲ့သည်။ တရားလိုပြ သက်သေခံ ဦးစစ်ဆေးပြီးနောက် တရားလို သန်းမိုးအောင်က ဒေါ်မိမိခိုင်နှင့် ခိုခို၊ ထိုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅၁ အရ နောက်တိုး တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းပေးပါရန် လျှောက်ထားသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ၎င်း လျှောက်ထားချက်ကို ပယ် ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ ၎င်းအမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ပထမ တရားလို သန်းမိုးအောင်က တောင်ငူခရိုင် တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုအမတ်မိမိစု/၉၂ ဖြင့် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ ၂၀၁၈-၀၈-၉၂ ရက်နေ့တွင် ဖြူလေးကြောင်း အမိန့်ချခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက အမှုကို ဆက်လက် စစ်ဆေးပြီး ၁၃-၂-၉၃ ရက်နေ့တွင် မောင်ဖြူလေး (ခ) စိုင်းဟင်္သာအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၄ အရလည်းကောင်း၊ မိပုံ (ခ) ငြိမ်းငြိမ်းအိ အပေါ် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၃ အရလည်းကောင်း၊ ကျော်ကျော်နိုင်နှင့် ဒေါ်သန်း သန်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၂၄/မိမိစု အရ လည်းကောင်း အဆီးသီး စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ စွဲချက်တင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မကျေနပ်သောကြောင့် တောင်ငူခရိုင် ဥပဒေရုံးက တောင်ငူခရိုင် တရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၄/၉၄ ကို တင်သွင်းခဲ့သည်။ ခရိုင်တရားရုံးက မူလရုံး အမှုတွဲ တောင်းခေါ်သောအခါ ၎င်းအမှုတွဲမှာ နောက်တိုး တရားခံထည့်သွင်းရန် သင့် မသင့် ကြားနာရန် တရားရုံးချုပ်က တောင်းခေါ်ထားသဖြင့် ၂၁-၉-၉၃ ရက်နေ့တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၄/၉၄ ကို ခေတ္တ ပိတ်သိမ်းထားခဲ့သည်။

ဒေါ်မိမိခိုင်နှင့် ဘိုဘိုတို့အား တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းပေးရန် လျှောက်ထားသည်ကို ပယ်သည့်အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ရှေ့နေချုပ်ရုံးက တရားရုံးချုပ်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇၀(ခ)/ ၉၃ ဖြင့် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်က ဘိုဘိုနှင့် ဒေါ်မိမိခိုင်တို့ကို အမှုတွင် တရားခံအဖြစ် ဖြည့်စွက် ထည့်သွင်းလိုက်သည် ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်မှ အမှုတွဲကို ပြန်လည် လက်ခံ ရရှိသောအခါ ခရိုင် ဥပဒေအရာရှိက ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး(တောင်ငူခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၄/၉၃ ကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ပေးရန် လျှောက်ထား၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၆/၉၄ ကို ၁၃-၁-၉၄ ရက်နေ့က ပြန်လည်ဖွင့်လှစ် နှစ်ဖက်ကြားနာပြီးနောက် တရားရုံးချုပ်က နောက်တိုး တရားခံအဖြစ် ဒေါ်မိမိခိုင်နှင့် မောင်ဘိုဘိုတို့ကို တရားခံအဖြစ် ဖြည့်စွက်သည်ဟု အမိန့်ချထားကြောင်း၊ အမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅၁(၂)အရ အစမှ ပြန်လည်စစ်ဆေး ကြားနာရမည် ဖြစ်၍ လျှောက်ထားခံရသူများ အပေါ် တင်ခဲ့သည့် စွဲချက်များမှာလည်း ပျက်ပြယ်သွားမည်ဖြစ်၍ စွဲချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး လျှောက်ထားခဲ့သော ပြင်ဆင်မှုကို ဆက်လက်သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ရန် မလိုအပ်တော့၍ တရားခံနှစ်ဦးကို ဖြည့်စွက်ပြီး လုပ်ထုံးလုပ်နည်းဖြင့်အညီ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးက ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး(တောင်ငူခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၆/၉၄ တွင် ၁၀-၂-၉၄ နေ့က ချမှတ်ထားသောအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး တရားခံ ဖြူလေး(ခ) ဟင်္သာအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၂၆ အရလည်းကောင်း၊ ကျန်တရားခံ မိပုံ(ခ) ငြိမ်းငြိမ်းအိ၊ ဒေါ်သန်းသန်း၊ ကျော်ကျော်နိုင်တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၆/၁၁၄

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဖြူလေး (ခ)
ဟင်္သာ
ပါ - ၄

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဖြူလေး (ခ)
ဟင်္သာ
ပါ - ၄

အရ လည်းကောင်း စွဲချက်တင် စစ်ဆေးစေသည့်အမိန့် ချမှတ်ပေးပါရန် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေအရာရှိက တရားလိုဘက် တင်ပြ ထွက်ဆိုချက်များအရ သန်းမိုးအောင်အား တရားခံ ဖြူလေး (ခ) ဟင်္သာက ဓားဖြင့် ခုတ်ပြီး မိပုံ (ခ) ငြိမ်းငြိမ်းအိ၊ ကျော်နိုင်၊ ဒေါ်သန်းသန်းတို့က ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက် အားပေးကူညီခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းတို့၏ ပြုလုပ်မှုကြောင့် သန်းမိုးအောင်၏ဦးခေါင်း၊ ခါးနှင့် လက်ဖျံတွင် ဒဏ်ရာ များ ရခဲ့သည်မှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားကြောင်း၊ ရရှိသော ဒဏ်ရာများမှာ စုစု ပေါင်း (၃) ချက်ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံတွင် ၂၃ ရက် ကုသခဲ့ရကြောင်း၊ ဖြူလေး သည် သန်းမိုးအောင်ကို သေစေရန်အကြံဖြင့် တစ်တောင်ကျော်ခန့်ရှိ ဓား ရှည်ဖြင့် ခုတ်ခဲ့သည်မှာ ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၀ အင်္ဂါရပ်တွင် အကျုံးဝင်ရာ ၎င်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၂၆ အရလည်းကောင်း၊ ကျန်တရားခံ မိပုံနှင့် ကျော်ကျော်နိုင်၊ ဒေါ်သန်းသန်းတို့ အပေါ် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၂၆/၁၁၄ အရလည်းကောင်း စွဲချက်တင် စစ် ဆေးမှသာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်းရင်းစားရုံးက ပြင် ဆင်မှုကို ခွင့်မပြုရသည့် အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ တရားရုံးချုပ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၇၀ (ခ)/၉၃ တွင် ဒေါ်မိမိခိုင်နှင့် မောင်ဘိုဘို တို့အား အမှုတွင် နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်း စစ်ဆေးရန်အမိန့် ချမှတ် ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ၃၅၁ (၂) အရ အမှုကို အစမှ ပြန်လည် စစ်ဆေးရမည် ဖြစ်၍ တရားခံများအပေါ် တင်ထားသည့် စွဲချက်မှာ ပျက်ပြယ်သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်မှုကို ဆက်လက် သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ရန် မလိုတော့၍ ပြင်ဆင်မှုကို ပိတ်၍ မူလမြို့နယ် တရားရုံးက တရားရုံးချုပ်၏ ချမှတ်ထားသည့်အမိန့် အတိုင်း နောက်တိုး တရားခံ (၂) ဦးကို ဖြည့်စွက်၍ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် အညီ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားခဲ့ကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက နောက်တိုး တရားခံ (၂) ဦးကို ထည့်သွင်းခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅၁ အရ ထည့်သွင်းရန် ဖြစ်ကြောင်း၊ သုံးသပ်ချက်မှာ မှန် ကန်သည် ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ယင်းပုဒ်မမှာ အခင်းဖြစ်အမှုကို စစ်ဆေး ကြားနာစဉ် အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်ချက်အရ ရုံးသို့လာရောက်သည့် မည်သူ့ ကိုမဆို တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်း စစ်ဆေးနိုင်သည် ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဖြူလေး (ခ)
ဟင်္သာ
ပါ - ၄

ယခုကိစ္စမှာ နောက်တိုး တရားခံ (၂) ဦးသည် ရုံးသို့လာရောက်သည် ဟု မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ယခုအမှုမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၀ (၁)(ခ) အရ ရဲတပ်ဖွဲ့က စွဲဆိုသော အမှုဖြစ်၍ နောက်တိုးတရားခံ (၂)ဦး ကိုလည်း ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၀ (၁) (ဂ) အရ ထည့်သွင်းရမည်ဖြစ် ကြောင်း၊ ဤအမှုတွင် တရားခံဖြူလေးပါ (၄) ဦးတို့အား မူလမြို့နယ်တရား ရုံးက စွဲချက်တင်ပြီးနောက်မှ တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်အရ ဒေါ်မိမိခိုင်နှင့် မောင်ဘိုဘို တို့အား နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းစစ်ဆေးရန်ဖြစ် သော်လည်း ၎င်းတို့ (၂)ဦးအတွက် သီးခြားအမှု ဖွင့်လှစ်၍ တရားလိုပြ သက်သေများကို အစမှ စပြီး စစ်ဆေးရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရ သူ (၄) ဦးအပေါ် စွဲချက်တင်ထားခြင်းမှာ တိုင်းတရားရုံး သုံးသပ်သကဲ့သို့ အလိုအလျောက် ပျက်ပြယ်သွားမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါ၍ ပဲခူး တိုင်း တရားရုံး (တောင်ငူခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၆/၉၄ တွင် ၁၀-၂-၉၄ နေ့က ချမှတ်ထားသော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး တရားခံ ဖြူလေး(ခ) ဟင်္သာအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၂၆ အရလည်း ကောင်း၊ ကျန်တရားခံ မိပုံ(ခ) ငြိမ်းငြိမ်းအိ၊ ဒေါ်သန်းသန်း၊ ကျော်ကျော်နိုင် တို့အပေါ် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၂၆/၁၁၄ အရလည်းကောင်း အသီးသီးစွဲချက် တင် စစ်ဆေးစေသည့် အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြ သည်။

လျှောက်ထားခံရသူများ၏ ရှေ့နေက ဒုတိယ ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဒေါက်တာမျိုးလွင် (လိုပြ -၉)က အဓိကစစ်မေးချက်တွင် ဒေါက်တာရဲလွင် မှ လူနာကို ရန်ကုန် ဆေးရုံကြီး ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြော ခွဲစိတ်ကုဌာန သို့ စေလွှတ်သော ရဲအမှုဖြစ်ပြီး ဒဏ်ရာများမှာကျက်ပြီဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ ပြီး လူနာနှင့် ဖခင်မှ သတိမေ့ပြီး စကားအပြောအဆို ပုံမှန်မဖြစ်သဖြင့် ဦးနှောက်ကို စစ်ဆေးလိုကြောင်း ပြောဆို စောဒကတက်လာ၍ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြော စစ်ဆေးမှု ပြုနိုင်ရန်အတွက် ထောက်ခံရေးသား ပေးထားသောစာ ဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုထားပြီး ပြန်လှန်မေးတွင် ဒဏ်ရာ(၃)ခုနှင့် ပတ်သက်၍ ဒဏ်ရာရသူသည် မိမိနေ့စဉ် ဆောင်ရွက်မြဲလုပ်ငန်းများကို ဆေးရုံတက်ရ သော ရက်များအတွင်း လုပ်ဆောင်နိုင်သည် ဆိုလျှင် မှန်ကြောင်း၊ယခုရရှိ သော ဒဏ်ရာများမှာ ၁၀ ရက်အတွင်း ကျက်သွားနိုင်သော ဒဏ်ရာများ ဟုတ်ပါသလား ဆိုလျှင် အချို့လူနာများတွင် (၇)ရက်ခန့်နှင့် ကျက်ပြီး

၁၉၉၅
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 ဖြူလေး (ခ)
 ဟင်္သာ
 ပါ - ၄

အချို့လူနာများမှာ (၁၄) ရက်အတွင်း ကျက်နိုင်ပါကြောင်း၊ ဒဏ်ရာရရှိသော လူနာမှာ ဒဏ်ရာများကျက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် နာကျင်လျက် ရှိသေးသည် ဟု အကြောင်းပြလာလျှင် မိမိတို့အနေနှင့် ဆေးရုံတွင် ဆက်လက်စောင့်ကြည့် ပေးရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆပြီး ဆေးရုံတွင် ဆက်လက် ထားရှိပေး ကြောင်း၊ ဒဏ်ရာ (၃) ခုလုံးနှင့် ပတ်သက်၍ ကုသခံရာတွင် အကြောများ ပြတ်တောက်ခြင်း၊ အာရုံကြောများ ထိခိုက်ခြင်း ရှိ မရှိကို ကုသစဉ်က ပြတ်တောက် ထိခိုက်ခြင်းများ မတွေ့ခဲ့ရကြောင်း၊ အဆိုပါခေါင်းမှ ဒဏ်ရာ နှင့်ပတ်သက်၍ ၎င်းဒဏ်ရာကြောင့် လူနာမှာ ရပ်ပျက်ဆင်းပျက် အမာရွတ် များမကျန်ရှိနိုင် ဆိုက မှန်ပါသည် ဟုထွက်ဆိုထားပါကြောင်း၊ ဒေါက်တာ မျိုးလွင် (လိုပြ - ၉) ၏ ထွက်ချက်များအရ လူနာသည် ရက် (၂၀)ကျော် ဆေးရုံတက်ခဲ့ရသည်မှာ မှန်သော်လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၂၀ ၏ ဆဋ္ဌမနှင့် အဋ္ဌမ အပိုဒ်များနှင့် အကျုံးမဝင်သည်ကို တွေ့ရှိနိုင်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူ (၁)၊ (၂) နှင့် (၃) တို့ အပေါ်တွင် တင်ရှိထားသည့် စွဲချက်ပုဒ်မများကို ပြောင်းလဲတိုးမြှင့်ခြင်း မပြုထိုက်ပါကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ဤအမှုတွင် အဓိကပေါ်ပေါက်သည့် ပြဿနာမှာ တရားခံထပ်တိုး ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၀(၁)(ဂ) အရဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅၁ (၁) အရဖြစ်သည် ဆိုသည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။ တရားရုံးလက်စွဲ အပိုဒ် ၄၁၄ ၏ ဒုတိယပိုဒ် တွင် အောက်ပါအတိုင်း ညွှန်ကြားထားသည်-

“သို့သော်လည်း ပုဒ်မ ၁၉၀ ပါ နည်းသုံးနည်းအနက်တစ် နည်းနည်းဖြင့် ပြစ်မှုတစ်ခုကို ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက အရေးယူပြီး သည့်နောက် ထိုရာဇဝတ်တရားသူကြီးသည် ထိုအမှုကို လုံးဝလက် ဝယ်ရရှိသဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ၌ ပါဝင်သူ ဟူသမျှကို အရေးယူ ပိုင်သည့် ပြစ်မှုအတွက် တရားဥပဒေနှင့်အညီ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ရန် မိမိ၏ စီရင်ခွင့် အာဏာမှာ မည်သို့မျှ ချုပ်ချယ်ခြင်း မရှိချေ။ အရေးယူပိုင်သည့် ပြစ်မှုတစ်ခုနှင့် ရဲက တင်ပို့သူတစ်ဦးကို စစ် ဆေးစီရင်ရာ၌ ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက အခြားသူ တစ်ဦးတစ် ယောက်ကို တွဲဖက်တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းလျှင် ထိုတရားသူကြီး သည် ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၀ (ဂ) အရ အခွင့်အာဏာ

သုံးစွဲသည် မဟုတ်။ ပုဒ်မ ၃၅၁ အရ အခွင်အာဏာကို သုံးစွဲခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤအမှုတွင် တရားရုံးချုပ်က တရားခံ ဖြည့်စွက် ထည့်သွင်းခြင်းမှာ အမှုစတင် ဆောင်ရွက်သည့် အဆင့်တွင် မဟုတ်ဘဲ စစ်ဆေးစီရင်မှုစတင် ပြီး အဆင့်တွင် ပေါ်ပေါက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နောက်တိုးတရားခံ ထည့်သွင်းခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၀ (၁) (ဂ) အရ ထည့်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဆိုသာမည် မဟုတ်ပေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅၁(၂) တွင် အခန်း ၁၈ အရ စုံစမ်း စစ်ဆေးဆဲအခါတွင်ဖြစ်စေ၊ စစ်ဆေး စီရင်မှု စတင်ပြီးနောက်ဖြစ်စေ ချုပ်ထားခြင်းကို ပြုလုပ်သောအခါ ထိုသူနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် မှုခင်းကိစ္စ ဆောင်ရွက်ချက်များကို အသစ်ပြန်လည် ဆောင်ရွက်၍ သက်သေများကို ပြန်လည် ကြားနာရမည် ဟု ပြဌာန်းထားသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅၃ တွင်လည်း သက်သေခံချက် အားလုံးကို တရားခံ၏ရှေ့ တွင်၊ (သို့မဟုတ်) ၎င်းကိုယ်တိုင် လာရောက်ခြင်းကို ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုထား သောအခါ ၎င်း၏ရှေ့နေရှေ့တွင် ရယူရမည် ဟု ပြဌာန်းထားသည်။ အမှု ကို အသစ်ပြန်လည် ဆောင်ရွက်စေခြင်းမှာ စစ်ဆေးပြီး သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ထပ်မံဖြည့်စွက် ထည့်သွင်းခြင်းခံရသည့် တရားခံများ အပေါ် အသုံးပြုနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။

အမှုကို အစကနဦးက ပြန်လည်စစ်ဆေးရသောကြောင့် ယခင်တင် ထားသော စွဲချက်များမှာ ပျက်ပြယ်မည် ဖြစ်သည်။ တရားလိုပြ သက်သေများ ကို အသစ်ပြန်လည် စစ်ဆေး၍ စွဲချက်ကိုလည်း အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် တင်ရမည်ဖြစ်သည်။

အမှုကို အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်စစ်ဆေး၍ စွဲချက်တင်ရန်အဆင့် ရောက်သောအခါ တရားခံများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၂၆ အရလည်းကောင်း၊ ၃၂၆/ ၁၁၄ အရလည်းကောင်း စွဲချက်တင်သင့်ကြောင်း တင်ပြနိုင်သည့် အခွင့်အရေးရှိသည်။

ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး (တောင်ငူခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆/၉၄ တွင် အမှုကို အစမှ ပြန်လည်စစ်ဆေး ကြားနာရန် လိုအပ်၍ တင် ထားခဲ့သော စွဲချက်များမှာ အလိုအလျောက် ပျက်ပြယ်သွားမည် ဖြစ်သော ကြောင့် ပြင်ဆင်မှုကို ဆုံးဖြတ်ရန် မလိုတော့ကြောင်း မူလမြို့နယ်တရားရုံးက

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဖြူလေး (ခ)
ဟင်္သာ
ပါ - ၄

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မိန့်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဖြူလေး (ခ)
ဟင်္သာ
ပါ - ၄

တရားရုံးချုပ်မှ ချမှတ်ထားသည့် အမိန့်အတိုင်း တရားခံ (၂) ဦးကို ဖြည့်စွက်၍ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန် ညွှန်ကြားသည်မှာ မှားယွင်းသည် ဟု ဆိုသာမည် မဟုတ်ပေ။
ထို့ကြောင့် ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

မိုးသီး*

+၁၉၉၅
ဧပြီလ၊ ၃ရက်

တရားခံအား ၁၉၄၉ ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာ နှိပ်ကွပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅(၁) နှင့် ၈(ဂ) တို့ အရ စွဲချက်တင်ပြီးနောက် ပုဒ်မ ၈ (ဂ) အရ အပြစ်ဒဏ် ပေးခဲ့ခြင်းသည် ပုဒ်မ ၅ (၁) နှင့် ပတ်သက်၍ တရားသေ လွှတ်ရာ ရောက် မရောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှန်မှာ မူလ မန္တလေး မဟာအောင်မြေမြို့နယ်တရားရုံးက တရားခံ မိုးသီးအပေါ် ၁၉၄၉ ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာ နှိပ်ကွပ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅(၁)နှင့် ပုဒ်မ ၈(ဂ) အရ စွဲချက်တင်ပြီးနောက် ပုဒ်မ ၈ (ဂ) အရသာ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ပြီး ပုဒ်မ ၅(၁)နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အပြစ်မပေးခြင်းမှာ ယင်းစွဲချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၄၀ အရ ဆိုင်းငံ့ထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဆိုင်းငံ့ထားခြင်းမှာ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခြင်း မမြောက်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ တရားခံ မိုးသီးအပေါ် ၁၉၄၉ ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာနှိပ်ကွပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅(၁) နှင့် ပုဒ်မ ၈(ဂ) အရ စွဲချက်တင်သော်လည်း ပုဒ်မ ၈(ဂ) အရသာ အပြစ်ပေးပြီး ပုဒ်မ ၅(၁) အရ ပြစ်မှု ထင်ရှား စီရင်ခြင်းဖြစ်စေ၊ တရားသေလွှတ်ခြင်းဖြစ်စေ တရားရုံးက ဆက်လက်မဆောင်ရွက်ခြင်းမှာ ပုဒ်မ ၅(၁) နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခြင်းမမြောက်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၆၄၉။

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၂၃၇၇ တွင် ချမှတ်သော (၂၁-၁-၉၄) ရက်စွဲပါ မဟာအောင်မြေမြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မိုးသီး

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဒေါ်သွဲ့ဦးမွန်၊ လက်ထောက် ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး။
အယူခံတရားခံအတွက် - ကိုယ်တိုင် (မလာ)

မန္တလေး မဟာအောင်မြေမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၂၃၇၇/၉၃ တွင် မောင်မိုးသီးအား ၁၉၄၉ ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာနှိပ် ကွပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅(၁)နှင့် ပုဒ်မ ၈(ဂ) အရ တရားစွဲဆိုတင်ပို့ရာ မြို့နယ်တရားရုံးက ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၅(၁) နှင့် ပုဒ်မ ၈(ဂ)အရ စွဲချက် တင်ခဲ့သော်လည်း အပြီးသတ်အမိန့် ချမှတ်ရာတွင် တရားခံ မိုးသီးအား ၁၉၄၉ ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာ နှိပ်ကွပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၈(ဂ) အရသာ ထောင်ဒဏ် (၆) လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၅(၁) အရ အပြစ်မပေးခဲ့ခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၄၂ အရ အပြီးအပြတ်လွှတ်ရာ ရောက်ကြောင်း ဖော်ပြ လျက် ရှေ့နေချုပ်ရုံးက တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ မန္တလေး အနောက်တောင်မြို့နယ် အမှတ် (၇) ပြည်သူ့ရဲ တပ်ဖွဲ့စခန်းမှ ဒုရဲအုပ်ဦးအေးအောင်က ၇-၆-၉၃ ရက်နေ့ ၂၁:၃၅အချိန် တွင် သတင်းအရ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ သက်သေလူကြီးများနှင့်အတူ စိန်ပန်း အကွက် (၃၂၃) နေ မိုးသီး၏ အိမ်ကို ဝင်ရောက် ရှာဖွေရာ မိုးသီး၏ နေအိမ် အနောက်ဘက်ခန်းတွင် မယုယုသော်နှင့် မျိုးမင်းထွန်းတို့ ပျော်ပါးနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ အိမ်ခန်းအတွင်း၌ မခင်မူကို တွေ့ရပြီး ပျော်ပါးရန်ရောက်ရှိ နေသူ ဖိုးပုကိုလည်း တွေ့ရကြောင်း၊ မျိုးမင်းထွန်းနှင့် ဖိုးပုတို့က တစ်ယောက် လျှင် ကျပ် ၅၀ နှုန်းဖြင့် မိုးသီးအား ငွေပေးပြီး ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မယုယု သော်နှင့် မခင်မူ တို့ကလည်း တစ်ယောက်လျှင် ကျပ် ၂၅ နှုန်းဖြင့် မိုးသီးက ၎င်းတို့အား ပြန်ပေးသည် ဟု ပြောပြကြောင်း၊ မိုးသီးအပေါ် ၁၉၄၉ ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာ နှိပ်ကွပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ (၁) နှင့် ပုဒ်မ ၈ (ဂ) အရ အရေးယူ ပေးပါရန် (သက်သေခံ - ခ)ဖြင့် အမှတ် (၇) ရဲစခန်းတွင် တိုင်ချက်ဖွင့်ခဲ့သည့် အမှုဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေအရာရှိက မိုးသီးအား ၁၉၄၉ ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာ နှိပ်ကွပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅(၁) နှင့် ပုဒ်မ ၈(ဂ) တို့အရ စွဲချက်တင် စစ်ဆေးပြီးနောက် အပြီးသတ်

၁၉၉၅
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 မိုးသီး

အမိန့်ချမှတ်သောအခါ မိုးသီးအား ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၈(ဂ)အရ ထောင်ဒဏ် (၆) လ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သောအခါ မိုးသီးအား ယင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၅(၁) အရ အပြစ်မရှိဟု သုံးသပ်ကာ အပြစ်မပေးခြင်းမှာ တရားသေ လွတ်ရာ ရောက်ကြောင်း၊ ရဲအုပ် ဦးအေးမောင် (လိုပြ-၁) ခေါင်းဆောင် သော အဖွဲ့သည် သက်သေလူကြီး ဦးစိန်သန်း (လိုပြ-၄)၊ ဦးစိုးတင့် (လိုပြ-၅)၊ ဦးသောင်းကျော် (လိုပြ-၆) တို့နှင့်အတူ တရားခံ မိုးသီး၏ နေအိမ်ကို ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ မျိုးမင်းထွန်း (လိုပြ -၂)သည် ပြည့်တန်ဆာမ မယုယုသော်(လိုပြ -၇) နှင့် ပျော်ပါးနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ဖိုးပု (လိုပြ -၃) ကိုလည်း ပြည့်တန်ဆာ မခင်မူ (လိုပြ-၈) နှင့် ပျော်ပါးနေသည် ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ မျိုးမင်းထွန်း (လိုပြ-၂) နှင့် ဖိုးပု (လိုပြ-၃) တို့က ပျော်ပါးခ ငွေကျပ် ၅၀ စီကို တရားခံမိုးသီးအား ပေးအပ်ရကြောင်း၊ မိမိတို့နှစ်ဦးသည် မယုယု သော်(လိုပြ-၇)နှင့် မခင်မူ (လိုပြ-၈)တို့အသီးသီး ပျော်ပါးစဉ် အဖမ်းခံရသည်ဟု ထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ မယုယုသော် (လိုပြ -၇)နှင့် မခင်မူ (လိုပြ -၈) တို့ကလည်း ၎င်းတို့အား တစ်ဦးလျှင် ကျပ် ၂၅ စီ မိုးသီးက ပြန်ပေးကြောင်း၊ အခန်းတွင်းရှိနေစဉ် အဖမ်းခံရသည် ဟု ထွက်ဆိုထား ကြကြောင်း၊ ဤအမှုတွင် မယုယုသော်နှင့် မခင်မူတို့နှစ်ဦး ထွက်ဆိုချက်အရပင် တရားခံ မိုးသီးသည် ပြည့်တန်ဆာကိစ္စအတွက် နေအိမ်ကိုအသုံး ပြုခဲ့သည်သာမက ပြည့်တန်ဆာများ ရှာဖွေရရှိသည့် စီးပွားအပေါ် အကျိုးအမြတ် ရရှိခံစားခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေ၍ ပြည့်တန်ဆာ နှိပ်ကွပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ (၁) အရ ပြစ်ဒဏ် ထိုက်သင့်ပါလျက် အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်း ကြောင်း၊ မိုးသီးအပေါ် အပြီးအပြတ် လွတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ၁၉၄၉ ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာ နှိပ်ကွပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ (၁) အရ ထိုက်သင့်သည့် ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလ မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမှုတွဲကို စိစစ်ရာတွင် တရားခံ မိုးသီး အပေါ် ၁၉၄၉ ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာ နှိပ်ကွပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ (၁) နှင့် ပုဒ်မ ၈(ဂ) အရ စွဲချက်တင်ခဲ့ပြီး ပုဒ်မ ၈(ဂ) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင် ထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ရှေ့နေချုပ်ရုံးက ယင်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ (၁) အရ အပြစ် မပေးခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၄၂ အရ တရားခံကို တရားသေ လွတ်ရာ ရောက်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြထားသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၄၂ မှာ သမ္မန်မှုများတွင် တရားခံ

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မိုးသီး

ရုံးရှေ့ ရောက်ရှိလာချိန်၌ တရားရုံးက ၎င်းအပေါ် စွပ်စွဲသည့် ပြစ်မှုနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် အကြောင်းအရာများကို ပြောပြပြီး မည်သည့်အတွက်ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်း မပြုထိုက်ကြောင်း ထုချေရန် အကြောင်း ရှိ မရှိ မေးမြန်းရန် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၁၇ ကို ရည်ညွှန်းလိုဟန် ရှိပေသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၇ ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာလည်း တရားခံတစ်ဦးအပေါ် အမှုမှကွင်းလုံးကျွတ် အပြီးအပြတ် လွှတ်သည့် အမိန့်နှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ မူလရုံး၏ အမိန့်တွင် ပြစ်မှုတစ်ရပ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သုံးသပ်ထားသော်လည်း အပြီးအပြတ် လွှတ်ရာရောက်သည့်အမိန့် မပါရှိပါက ယင်းသုံးသပ်ချက်အပေါ် အခြေပြု၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၁၇ အရ ဆောင်ရွက်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၁၇ မှာ တရားခံတစ်ဦးအပေါ် တစ်ခုထက် ပိုသော စွဲချက်ဖြင့် စွဲချက်တင်ပြီး စွဲချက်တစ်ခုဖြင့်သာ ပြစ်မှု ထင်ရှား စီရင်သည့် အမှုမျိုးနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိပေ။ စွဲချက်တစ်ခုထက် ပိုသော စွဲချက်များဖြင့် တင်သည့်ကိစ္စရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၄၀ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“စစ်ဆေး စီရင်မှု တစ်ခုတည်းတွင် လူတစ်ဦးတည်းအပေါ် စွဲချက်အများအပြား တင်သည့်အခါနှင့် အဆိုပါ စွဲချက်များအနက် မှစွဲချက်တစ်ခု၊ သို့မဟုတ် တစ်ခုထက်ပိုသော စွဲချက်များဖြင့်ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့်အခါ တိုင်တန်းသူက ဖြစ်စေ၊ တရားလိုဘက် အမှုလိုက်ကဖြစ်စေ စီရင်ချက် မချမီ၊ သို့မဟုတ် ဂျူရီလူကြီး၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မရမီ မည်သည့်အချိန်တွင်မဆို ကျန်စွဲချက်၊ သို့မဟုတ် ကျန်စွဲချက်များကို တရားရုံးက ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ရုပ်သိမ်းနိုင်သည်။ သို့မဟုတ် အဆိုပါ စွဲချက် သို့မဟုတ် စွဲချက်များဖြင့် စစ်ဆေး စီရင်မှုကို တရားရုံးက မိမိသဘောဖြင့် ရပ်ဆိုင်းနိုင်သည်။ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်လျှင် အဆိုပါ ရုပ်သိမ်းမှု၊ သို့မဟုတ် ဆိုင်းငံ့မှုသည် ဆိုခဲ့သည့်စွဲချက် သို့မဟုတ် စွဲချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ရာ ရောက်စေရမည် ဆိုခဲ့သည့် ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်လျှင် တရားရုံးသည် (ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းကို ပယ်ဖျက်ပေးသောတရားရုံး၏ အမိန့်

ကို လိုက်နာ၍) ထိုသို့ ရုပ်သိမ်းထားသော၊ သို့မဟုတ် ဆိုင်းငံ့ထားသော စွဲချက်၊ သို့မဟုတ် စွဲချက်များကို ဆက်လက် စစ်ဆေးစီရင်နိုင်သည်။”

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မိုးသီး

ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဆိုလျှင် မူလ အမှုစစ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အထက် တရားရုံးက အယူခံမှု၊ သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်မှုတွင် ပယ်ဖျက်ခြင်း မပြုသည့်အခါမှသာလျှင် မူလက စွဲချက်တင်ခဲ့သော်လည်း ယင်းစွဲချက်အပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်မှု မပြုခဲ့ခြင်းမှာ အပြီးအပြတ်လွှတ်ရာရောက်မည် ဖြစ်သည်။ ယခုအမှုတွင် မန္တလေး မဟာအောင်မြေမြို့နယ် တရားရုံးက တရားခံ မိုးသီးအပေါ် ၁၉၄၉ ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာနှိပ်ကွပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၈ (ဂ) အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သည့်အမိန့်ကို မည်သည့်အထက် တရားရုံးကမျှ အတည်ပြုခြင်း မရှိ (မပယ်ဖျက်)သေးသဖြင့် တရားခံမိုးသီး အပေါ် ဆိုခဲ့သည့် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ (၁) အရ စွဲချက်တင်ခဲ့သော်လည်း အပြစ် မပေးခြင်းမှာ အပြီးအပြတ်လွှတ်ရာ မရောက်သေးကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ထို့အပြင် တရားရုံး လက်စွဲ အပိုဒ် ၄၄၀ တွင် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိနိုင်သည်-

“တစ်ဦးတည်းသော သူအပေါ်၌ တစ်ရပ်ထက် ပိုသော စွဲချက်များတင်ထား၍ ထိုစွဲချက်များအနက် စွဲချက်တစ်ရပ်နှင့် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ပြီးဖြစ်သောအခါ ကျန်စွဲချက်များအပေါ်တွင် တရားခံကို ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ရန် ဖြစ်စေ၊ တရားသေလွှတ်ရန် ဖြစ်စေ တရားရုံးက ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် မလို။ ပုဒ်မ ၂၄၀ အရ တရားလိုဘက်မှ အမှုစွဲဆို ဆောင်ရွက်သူ အရာရှိက ကျန်စွဲချက်များကို ရုပ်သိမ်းနိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် တရားရုံးသည် မိမိသဘောအလျောက် ထိုစွဲချက်များအပေါ်တွင် စစ်ဆေးစီရင်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းထားနိုင်ခွင့် ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုစွဲချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်သည့်အမိန့် တစ်စုံတစ်ရာ ချမှတ်ရန် မလိုချေ”

အမှန်မှာ မူလ မန္တလေး မဟာအောင်မြေမြို့နယ် တရားရုံးက တရားခံ မိုးသီးအပေါ် ၁၉၄၉ ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာနှိပ်ကွပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ (၁) နှင့် ပုဒ်မ ၈ (ဂ) အရ စွဲချက်တင်ပြီးနောက် ပုဒ်မ ၈ (ဂ)အရသာ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ပြီး ပုဒ်မ ၅(၁) နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အပြစ်မပေးခြင်းမှာ ယင်းစွဲချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မိုးသီး

ပုဒ်မ ၂၄၀ အရ ဆိုင်းငံ့ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဆိုင်းငံ့ထားခြင်း မှာ အပြီးအပြတ် လွတ်ခြင်း မမြောက်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ တရားခံ မိုးသီးအပေါ် ၁၉၄၉ ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာနှိပ်ကွပ် ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ (၁) နှင့် ပုဒ်မ ၈ (ဂ) အရ စွဲချက်တင်သော်လည်း ပုဒ်မ ၈ (ဂ) အရသာ အပြစ်ပေးပြီး ပုဒ်မ ၅ (၁) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင် ခြင်းဖြစ်စေ၊ တရားသေ လွတ်ခြင်းဖြစ်စေ တရားရုံးက ဆက်လက်မဆောင် ရွက်ခြင်းမှာ ပုဒ်မ ၅(၁)နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အပြီးအပြတ်လွတ်ခြင်း မမြောက် ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၁၇ တွင် တရားရုံးချုပ်မှ တစ်ပါး အခြားမည်သည့် တရားရုံးကမဆို အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွတ်ကြောင်း ဖြင့် မူလမှု၊ သို့မဟုတ် အယူခံမှုတွင် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးက တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံ တင်သွင်းနိုင်သည် ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၁၇ မှာ တရားခံအား အပြီးအပြတ်လွတ် သည့် အမိန့်မျိုးနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၀၄ တွင် -

“ဤကျင့်ထုံး ဥပဒေတွင် ဖြစ်စေ၊ အခြား တည်ဆဲ ဥပဒေ တစ်ရပ်ရပ်တွင် ဖြစ်စေ ပြဋ္ဌာန်း ပါရှိချက်မှတစ်ပါး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ တရားရုံးက ချမှတ်သည့်စီရင်ချက်၊ သို့မဟုတ် အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာ ကို အယူခံခွင့် မရှိစေရ” ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ဤအမှုတွင် တရားခံ မိုးသီးအား ၁၉၄၉ ခုနှစ် ပြည့်တန်ဆာနှိပ်ကွပ် ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ (၁) အရ အပြီးအပြတ် လွတ်ခြင်း မမြောက်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၁၇ အရ တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံ တင်သွင်းခွင့် မရှိပေ။

သို့ဖြစ်၍ အယူခံမှုကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးအောင်မြင် ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

မြတ်မင်းစိုး*

+ ၁၉၉၅
ဖေဖော်ဝါရီလ၊
ရက်

သေသူမှာ ထွန်စက်ပေါ်တွင် ပေါ့လျော့စွာ လိုက်ပါခြင်း၊ ဆော့ကစား
လေ့ရှိပြီး ၎င်းလိမ့်ကျ သေဆုံးခြင်းမှာ တရားခံ၏ ပေါ့လျော့စွာ
မောင်းနှင်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆနိုင် မယူဆနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထွန်စက်ပေါ်တွင် စီးနင်း လိုက်ပါသူများမှာ အမျိုး
သမီး (၃)ဦးနှင့် အမျိုးသား (၂) ဦးတို့ ဖြစ်ကြသည်။ အကယ်၍ ထွန်စက်
ကို အရှိန်မလျှော့ဘဲ ကျောက်တုံးများ ခင်းထားသော လမ်းကြမ်းတွင်
မောင်းနှင်မည် ဆိုပါက ထွန်စက်၏ဘီးဖုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသော
အမျိုးသမီးများလည်း ပြုတ်ကျသွားနိုင်ပေသည်။ ယခုမူ ထွန်စက်ဘီးဖုံးပေါ်
တွင် စီးနင်းလာသူများ ပြုတ်မကျဘဲ ထွန်စက်နောက်တွဲပေါ်ရှိ သေတ္တာ
ပေါ်တွင် တစ်ဦးတည်း စီးနင်း လိုက်ပါရသူ ယာဉ်နောက်လိုက် ပြုတ်ကျခြင်း
ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထွန်စက်မောင်းသူက မဆင်မခြင် ပေါ့ဆစွာမောင်း
နှင်ခြင်းကြောင့် ပြုတ်ကျခြင်း မဖြစ်နိုင်ဘဲ ထွန်စက် နောက်လိုက်အနေ
ဖြင့် ပေါ့ဆစွာ ဆော့ကစားပြီး စီးနင်းလိုက်ပါခြင်းကြောင့်သာ ပြုတ်ကျ
သွားသည် ဆိုသော သက်သေထွက်ချက်များမှာ ယုံကြည် လက်ခံနိုင်ဖွယ်
ရှိသည်။

တရားခံသည် အရမ်းမောင်းနှင်ခြင်း၊ ပေါ့လျော့စွာ မောင်းနှင်ခြင်း
မရှိသည့်ပြင် ကျောက်ခင်းလမ်း ဖြစ်၍ သတိထား မောင်းနှင်ခဲ့ကြောင်း၊
သေသူမှာ ထွန်စက်ပေါ်တွင် ပေါ့လျော့စွာ လိုက်ပါခြင်း ဆော့ကစားလေ့

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၅၈၆။

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၂၀၁ တွင် ချမှတ်သော
၂၈-၁-၉၄ ရက်စွဲပါ ရပ်စောက်မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၉၅
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 မြတ်မင်းစိုး

ရှိပြီး ၎င်းလိမ့်ကျ သေဆုံးခြင်းမှာ တရားခံ၏ ပေါ့လျော့စွာ မောင်းနှင်မှုကြောင့် မဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်၍ တရားခံ မြတ်မင်းစိုးအား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းမှု မရှိဟု ဆိုရပေမည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဒေါ်သွဲ့ဦးမွန် (လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး)
 ရှေ့နေချုပ်ရုံး
 အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးအုန်းကျော်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ (မလာ)

ရပ်စောက်မြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၂၀၁/၉၃ တွင် အယူခံ တရားခံ မြတ်မင်းစိုးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၄- က အရ စွဲချက်တင် စစ်ဆေးပြီးနောက် အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သည့် အမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးက မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်တွင် အယူခံမှု တင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ၂၄-၇-၉၃ နေ့ ၁၄:၀၀ နာရီ အချိန်တွင် ပြောင်းကော်ရွာ သွားလမ်းတွင် မြတ်မင်းစိုး မောင်းနှင်သော ထွန်စက်ပေါ်မှ မောင်ရဲဝင်းဆိုသူ ယာဉ်နောက်လိုက် လိမ့်ကျပြီး ဦးခေါင်းတွင် ဒဏ်ရာ (၁)ချက် ရရှိကာ ဆေးရုံတွင် သတိမေ့ ရောက်ရှိနေကြောင်း သိရှိရသဖြင့် ရပ်စောက်မြို့ရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ် စခန်းမှူး ဦးအောင်မြင့်က တိုင်ချက် ရေးဖွင့်သော အမှု ဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးက အယူခံ အကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြရာတွင် မောင်ရဲဝင်းသည် တရားခံ မြတ်မင်းစိုး မောင်းနှင်သော ထွန်စက်နောက်တွဲပေါ်မှ လိမ့်ကျ သေဆုံးခဲ့သည်မှာ အငြင်းမပွားကြောင်း၊ သေသူ မောင်ရဲဝင်းသည် ထွန်စက် နောက်လိုက်ဖြစ်ပြီး အသက်ငယ်ရွယ်သူ၊ အတွေ့အကြုံ မရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်ရဲဝင်းသည် ဆော့ကစားတတ်ကြောင်း ထွက်ဆိုကြသော်လည်း ကြီးကြပ်ရန် တာဝန်မှာ ယာဉ်မောင်း၏တာဝန် ဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်ရဲဝင်း လိမ့်ကျသည်ကို မသိဘဲ ကျပြီး ၇၅ ပေ အကွာရောက်မှ သိရှိခြင်းကပင် ယာဉ်မောင်း၏ပေါ့ဆမှုကြောင့် ဖြစ်သည် ဟု ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ မြေပုံအရ အဆင်းကွေ့သွားသည့် နေရာတွင်ဖြစ်သဖြင့် ထွန်စက်ကို မူလ မောင်းနှုန်းအတိုင်း မောင်းနှင်ခဲ့၍ မောင်ရဲဝင်း စင်ကျခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံးက ယာဉ်နောက်လိုက် မောင်ရဲဝင်း သေဆုံးရခြင်းမှာ

တရားခံ၏ ပေါ့လျောမှုကြောင့် မဟုတ် ဟု သုံးသပ်ပြီး တရားသေလွှတ်ခြင်း မှာ မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

အယူခံ တရားခံ အမှုကြားနာသောနေ့တွင် လာရောက် လျှောက်လဲ ခြင်း မရှိပေ။

အချင်းဖြစ်နေ့က တရားခံမြတ်မင်းစိုး မောင်းသောထွန်စက် ပြောင်း ကော်ရွာသို့ နွားချေး သွားချပေးသည်။ ထိုသို့ နွားချေးသွားချပြီး အပြန် တွင် ထွန်စက်ပေါ်၌ မောင်ထွန်းကို (လိုပြ -၁)၊ မလှလှဝင်း(လိုပြ -၂)၊ မသက်သက်ထွေး (လိုပြ -၃)၊ မတင်မေဦး (လိုပြ -၄)၊ မောင်နေဦး (လို ပြ -၅) တို့ ၅ ဦး စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ကြပြီး ယာဉ်နောက်လိုက် မောင်ရဲဝင်း မှာ ထွန်စက် နောက်တွဲပေါ်ရှိ ပုံးတစ်ပုံးပေါ်တွင် ထိုင်၍ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ထွန်စက်ပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ကြသူ မောင်ထွန်းကို၊ မလှလှ ဝင်း၊ မသက်သက်ထွေး၊ မတင်မေဦးနှင့် မောင်နေဦးတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များ အရ လမ်းမှာ ကျောက်တုံးများကို ခင်းထားသော လမ်းကြမ်းဖြစ်သဖြင့် ထွန်စက်ကို အမြန်မမောင်းဘဲ ပုံမှန်သာ မောင်းနှင်ကြောင်း၊ လမ်းတစ်ဖက် တစ်ချက်တွင် ချုံများလည်းရှိကြောင်း၊ လမ်းအနေအထားအရ လှည်းသာသာ မောင်းနှင်၍ ရကြောင်း၊ သေဆုံးသူ မောင်ရဲဝင်းသည် ထွန်စက်နောက်တွဲ ပေါ်တွင် ထိုင်၍ လိုက်ပါသည် ဆိုရာတွင် ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲ ဆော့နေသဖြင့် ၎င်းတို့ အားလုံးက မဆော့ရန် လှမ်းပြီး သတိပေးကြကြောင်း၊ ထိုသို့သတိပေး ပြောဆို၍ ၂ မိနစ်ခန့် အကြာတွင် မောင်ရဲဝင်းမှာ ထွန်စက်နောက်တွဲပေါ် မှ ပြုတ်ကျသည်ကို မြင်ရကြောင်း၊ မောင်ရဲဝင်းအား သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ တွင် ဦးခေါင်းနှင့် ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာများ ရရှိပြီး သတိမေ့နေသဖြင့် ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရာ ထိုနေ့ ည (၇) နာရီတွင် သေဆုံးသွားသည် ဟု ထွက်ဆိုကြသည်။

ဆရာဝန် ဦးမောင်မောင်လှ(လိုပြ -၈)က မောင်ရဲဝင်း၏ ဦးခေါင်း တွင် ရရှိသော ဒဏ်ရာကြောင့် ဦးနှောက်သား ပြဲသွား၍ သေဆုံးရကြောင်း၊ အခြား အရိုးကျိုးသွားသော ဒဏ်ရာ မရှိကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

ဦးအောင် (လိုပြ -၅) က မောင်မြတ်မင်းစိုး မောင်းနှင်သော ထွန် စက်မှာ ၎င်းပိုင်ထွန်စက် ဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်မြတ်မင်းစိုးအား ၎င်း၏ထွန် စက်တွင် ထွန်စက်မောင်းအဖြစ် လွန်ခဲ့သော (၇) လ (၈) လ ခန့်မှစ၍ ခန့်ထားခဲ့ကြောင်း၊ ယာဉ်မောင်းနှင်ရာတွင် ကျွမ်းကျင်ကြောင်း၊ သေသူ

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မြတ်မင်းစိုး

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မြတ်မင်းစိုး

ရဲဝင်းမှာ ယာဉ်နောက်လိုက်အဖြစ် လုပ်သည်မှာ (၂) လခန့် ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယာဉ်နောက်လိုက် လုပ်ရာတွင် အသက်ငယ်သေး၍ ထွန်စက်ပေါ်တွင် ငြိမ်ငြိမ်နေလေ့ မရှိကြောင်း၊ လုပ်ငန်းလိုအပ်သဖြင့် ၎င်းအား ခိုင်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

တရားခံမြတ်မင်းစိုးက အချင်းဖြစ်နေ့က နောက်ချေးများကို ပြောင်းကော်ရွာတွင် သွားချခဲ့ပါသည်။ နေ့လယ် (၁၂) နာရီခွဲခန့်တွင် နောက်ချေးချပြီး ပြန်ထွက်လာရာတွင် ၎င်း၏ဘေးတွင် မတင်မေဦးက ထိုင်၍ လှလှဝင်းနှင့် တင်ထွန်းတို့သည် ဘီးဖုံးပေါ်တွင် ထိုင်ကြပါသည်။ သေဆုံးသူရဲဝင်းမှာ နောက်တွဲ၏ ညာဘက်ဒေါင့်တွင် ရှိသော ပစ္စည်းထည့်သည့် သေတ္တာတစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်လာပါသည်။ နောက်တွဲတွင် နောက်ချေးအရည်များဖြင့် အနည်းငယ် စိုနေပါသည်။ သေဆုံးသူသည် နောက်တွဲဘောင်ပေါ်တွင် မကြာခဏတက်ထိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်စက်ထွက်သည်နှင့် မဆော့ရန် ၎င်းအား ပြောကြားခဲ့ရပါသည်။ အဆိုပါ နေ့က လမ်းမှာ ကျောက်ခင်းထားသော လမ်းကြမ်းဖြစ်သဖြင့် ထွန်စက်ကို မြန်မြန်မောင်းမရသဖြင့် ဖြည်းဖြည်းမောင်းပါသည်။ ထွန်စက်ထွက်လာပြီး (၁၀) မိနစ်ခန့်အကြာတွင် သက်သက်ထွေးမှ “ဟိုမှာ စပယ်ရာ လမ်းဘေးလိမ့်ကျပြီ” ဟု ပြောသောကြောင့် ထွန်စက်ကို ရပ်ပြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ထွန်စက်နှင့် (၃)ပေကွာ လောက်တွင် ရဲဝင်း ပြုတ်ကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အလုပ်သမားများကို ပြေးဆင်းကြည့်ခိုင်းပြီး မိမိက စက်ရပ်မှ ဆင်းပြီး ပွေ့ချီပါသည်။ ရဲဝင်း၏ ဦးခေါင်းနောက်စေ့တွင် ဒဏ်ရာရရှိသည်ကို တွေ့ရပြီး စကားမေး မရ၍ ရဲဝင်းအား ဆေးရုံသို့ ချက်ချင်းခေါ်သွားပါသည်။ ည ၇:၃၀ နာရီ အချိန်တွင် ရဲဝင်း သေဆုံးသွားပါသည်။ သင်္ဂြိုဟ်စရိတ် အပါအဝင် စုစုပေါင်း ငွေကျပ် ၅၀၀၀/- ခန့်ကို အကုန်အကျ ခံခဲ့ပါသည်။ ထွန်စက်မောင်းသည့် လုပ်သက် (၁၇) နှစ်ခန့် ရှိပြီဖြစ်၍ ပေါ့ဆစွာ၊ ကြမ်းတမ်းစွာ မမောင်းရသဖြင့် အပြစ် မရှိ ဟု ထုချေသည်။

မမိနီသေး (ခ) မမြင့်ရီ (ခံပြ -၂) က တရားခံ၏ ထွန်စက်ကို ၎င်းတို့ စီးခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ကြမ်းတမ်းစွာ မောင်းနှင်သည်များ မတွေ့ရကြောင်း၊ ယာဉ်နောက်လိုက် ရဲဝင်းမှာ ဘောင်ပေါ်တွင် တက်စီးခြင်းမျိုး ပြုလုပ်တတ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ထွန်စက်မောင်း မောင်စိုး (ခံပြ -၃) ကလည်း တရားခံ မြတ်မင်းစိုးသည် ထွန်စက်မောင်းရာတွင် ကြမ်းတမ်းခြင်း မရှိ

ကြောင်း၊ ယခင်က ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရမှုမျိုး မရှိခဲ့ဖူးကြောင်း၊ တရားခံ အား ထောက်ခံ ထွက်ဆိုသည်။

ဤအမှုတွင် အချင်းဖြစ်ချိန်က ထွန်စက်ပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ ကြသူ အားလုံးက ထွန်စက်မောင်းသူ မြတ်မင်းစိုးသည် ပေါ့ဆစွာ မောင်း နှင်ကြောင်း ထွက်ဆိုကြခြင်း မရှိချေ။ လမ်းမှာ ကြမ်းသဖြင့် အမြန်မောင်း ခဲ့၍ မရကြောင်းနှင့် ဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းနှင်ကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။

မြေပုံအရ အချင်းဖြစ် နေရာမှာ အဆင်းကွေ့ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ သည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေရာ၌ ထွန်စက်မောင်းမြတ်မင်းစိုးသည် ထွန်စက်ကို မဆင်မခြင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း မောင်းနှင်ကြောင်း မည်သည့်တရားလိုပြ သက်သေ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ထွက်ဆိုထားသည်ကို မတွေ့ရပေ။ ထွန်စက်ပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါသူများမှာ အမျိုးသမီး (၃) ဦးနှင့် အမျိုး သား (၂) ဦးတို့ ဖြစ်ကြသည်။ အကယ်၍ ထွန်စက်ကို အရှိန်မလျှော့ဘဲ ကျောက်တုံးများ ခင်းထားသော လမ်းကြမ်းတွင် မောင်းနှင်မည် ဆိုပါက ထွန်စက်၏ဘီးဖုံးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်ကြသောအမျိုးသမီးများလည်း ပြုတ် ကျသွားနိုင်ပေသည်။ ယခုမူ ထွန်စက် ဘီးဖုံးပေါ်တွင် စီးနင်းလာသူများ ပြုတ်မကျဘဲ ထွန်စက် နောက်တွဲပေါ်ရှိ သေတ္တာပေါ်တွင် တစ်ဦးတည်း စီးနင်းလိုက်ပါရသူ ယာဉ်နောက်လိုက် ပြုတ်ကျခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထွန်စက်မောင်းသူက မဆင်မခြင် ပေါ့ဆစွာ မောင်းနှင်ခြင်းကြောင့် ပြုတ် ကျခြင်း မဖြစ်နိုင်ဘဲ ထွန်စက်နောက်လိုက်အနေဖြင့် ပေါ့ဆစွာ ဆော့ကစား ပြီး စီးနင်းလိုက်ပါခြင်းကြောင့်သာ ပြုတ်ကျသွားသည် ဆိုသော သက်သေ ထွက်ချက်များမှာ ယုံကြည် လက်ခံနိုင်ဖွယ် ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် မူလ မြို့နယ်တရားရုံးက တရားခံသည် အရမ်းမောင်း နှင်ခြင်း၊ ပေါ့ဆစွာ မောင်းနှင်ခြင်း မရှိသည့်ပြင် ကျောက်ခင်းလမ်းဖြစ်၍ သတိထား မောင်းနှင်ခဲ့ကြောင်း၊ သေသူမှာ ထွန်စက်ပေါ်တွင် ပေါ့လျော့စွာ လိုက်ပါခြင်း၊ ဆော့ကစားလေ့ရှိပြီး ၎င်းလိမ့်ကျ သေဆုံးခြင်းမှာ တရားခံ၏ ပေါ့လျော့စွာ မောင်းနှင်မှုကြောင့် မဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်၍ တရားခံ မြတ်မင်းစိုးအား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းမှု မရှိ ဟု ဆိုရပေမည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ပလပ်လိုက်သည်။

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မြတ်မင်းစိုး

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

+ ၁၉၉၅
ဇန်နဝါရီလ၊
၆ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးသန်းဖေ ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

မြင့်အောင် *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၈၀ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ကင်းလွတ်ခွင့်ရနိုင်သော
အခြေအနေ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၈၀ နှင့် အကျုံးဝင်ရန်
အယူခံတရားခံ၏ ပြုလုပ်မှုသည် ဥပဒေနှင့် မဆန့်ကျင်ဘဲ ဥပဒေနှင့် ညီ
ညွတ်သောအပြုအမူ နည်းလမ်းအတိုင်း သတိကောင်းစွာထား၍ ပြုလုပ်ခဲ့
ခြင်းရှိရမည် ဖြစ်သည်။ အယူခံ တရားခံသည် အိမ်အပြန်ဖြစ်၍ ကားမှတ်
တိုင်ဥရပ်တန့် ရန်မလိုသည် မှန်သော်လည်း အရှိန်လျှော့၍ မောင်းနှင်ရန်
လည်း မလိုအပ် ဟူသော မူလရုံး၏ သုံးသပ်ချက်မှာ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်း
ကလည်း မောင်းခွင့် ရှိသည့်သဘောဖြစ်၍ ယာဉ်တိုက်မှု တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ကာ
ကင်းလွတ်ခွင့် ရနိုင်ခွင့် ရှိသည့်ပမာ သုံးသပ်ရာရောက်သဖြင့် မည်သို့မျှ
လက်ခံနိုင်ဖွယ် မရှိပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးသိန်းထွန်း၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

အယူခံတရားခံအတွက် - ကိုယ်တိုင် မလာ

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှု အမှတ် ၃၃၇/၉၃ တွင်

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၄၇၂။

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၃၃၇ တွင် ချမှတ်သော
(၁၇-၁၂-၉၃) ရက်စွဲပါ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ် တရားရုံး၏အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၉၅
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 နှင့်
 မြင့်အောင်

အယူခံ တရားခံ မြင့်အောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၄-က/
 ၂၀၂ အရ တရားစွဲဆိုတင်ပို့ရာ အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်လိုက်သဖြင့်
 ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

အမှုမှာ ၂၆-၂-၉၃ နေ့ ၁၂:၃၀ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် မင်္ဂလာဒုံမြို့
 နယ် ပြည်လမ်းအတိုင်း မြောက်မှ တောင်သို့ တရားခံ မြင့်အောင် မောင်း
 နှင်လာသော ဒေရူး ဘ/၉၉၁ သည် ရေကြည်အိုင်မှတ်တိုင်၌ ရပ်ထားသော
 ကိုစိုးလွင် မောင်းနှင်သည့် ဇာ/၄၅၇၃ (၅၃) လိုင်းကားကို နောက်မှ ဝင်
 တိုက်ရာ အတိုက်ခံရသည့် အရှိန်ကြောင့် ဇာ/၄၅၇၃ မှာ ရေကြည်အိုင်
 မှတ်တိုင် အဆောက်အအုံကို တိုက်မိပြီး ရှေ့သို့ ဆက်လက်လွင့်သွားရာ
 အတိုက်ခံရသော နေရာမှ ၅၇ ပေ အကွာ၌ ရပ်သွားကြောင်း၊ ကားပေါ်ပါခရီး
 သည်နှစ်ဦး သေဆုံးပြီး အများအပြား ဒဏ်ရာရရှိသဖြင့် ဒုရဲအုပ် ဦးတင်
 အုန်းလွင်က ပထမ သတင်းပေး တိုင်ချက်ရေးဖွင့်သော အမှုဖြစ်သည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ အယူခံ အကြောင်းပြချက်အဖြစ် တင်ပြရာတွင်
 အယူခံ တရားခံ မြင့်အောင် မောင်းနှင်သော ဒေရူးကားသည် ရပ်ထားသော
 ဒိုင်နာကားကို ဝင်တိုက်သဖြင့် ပေ ၄၀ ခန့် လွင့်သွားပြီး လူနှစ်ဦးသေဆုံး၍
 လူအချို့ ဒဏ်ရာရခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်ပါလျက် အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခြင်း
 မှာ မှားယွင်းပါကြောင်း တင်ပြသည်။

မူလရုံးတွင် ဒုရဲအုပ်ဦးတင်အုန်းလွင် (လိုပြ -၁)က တိုင်ချက်ပါ
 အတိုင်း အယူခံတရားခံ မြင့်အောင် မောင်းနှင်သော ဒေရူးကားသည် ရပ်
 ထားသော ခရီးသည်တင် အမှတ်(၅၃) လိုင်းကား ဇာ/၄၅၇၃ အား
 နောက်မှ ဝင်တိုက်သောကြောင့် ကားပေါ်ပါ ခရီးသည်နှစ်ဦး သေဆုံး၍
 (၇) ဦး ဒဏ်ရာရရှိကြောင်း မြင့်အောင်ထွက်ပြေးသွားသော်လည်း ညတွင်
 အဖမ်းခံခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဦးစံထွန်း(လိုပြ -၂)မှာ သေသူ မောင်
 သိန်းနိုင်၏ ဖခင်ဖြစ်ပြီး ဒေါ်တင်ကြည်(လိုပြ - ၃)မှာ သေသူဦးမောင်ဟန်
 ၏ဇနီးဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့က တရားခံမှ လူမှုရေးအရကူညီသဖြင့် ကျေအေး
 ပါကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။ မောင်စိုးဝင် (လိုပြ -၄) မှာ သေသူဦးမောင်
 ဟန်၏သားဖြစ်ပြီး ကားတိုက်ခံရစဉ်က ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်အတူ စီ ခဲ့ရာကား
 တိုက်သောအခါ လွင့်ကျသွားပြီး သွားသုံးချောင်းကျိုးသည်။ ပါးကွဲသွား
 သည်။ ယာဘက်လက်မနှင့် လက်ညှိုးအကြားနှင့် လက်ပြင်ကွဲသွားသည်။
 ဝင်းထွန်း(လိုပြ -၅)က ထွက်ဆိုရာတွင် အတိုက်ခံရသော အမှတ် (၅၃)

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မြင့်အောင်

လိုင် က နဲ့ လိုက်ပါလာစဉ် ရေကြည်အိုင်မှတ်တိုင်တွင် ခရီးသည်တစ်ဦး ဆင်းသဖြင့် ကားရပ်လိုက်ကြောင်း၊ ခရီးသည်လည်း ကားပေါ်မှဆင်းရန် ခြေနင်း ခုံပေါ်အရောက် နောက်မှကားမှ လျှပ်တစ်ပြက် ဝင်တိုက်၍ ကားခြေနင်းခုံပေါ် ရောက်နေသော ကျောင်းဆရာမ ကားပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားကြောင်း၊ အတိုက်ခံရသော အရှိန်ကြောင့် အမှတ် (၅၃) လိုင်းကားသည် ကားမှတ်တိုင် အဆောက်အအုံကို ဝင်တိုက်ပြီး ပေ ၃၀ ခန့်သို့ လွင့်သွားကြောင်း၊ ကားမတိုက်မီကပင် နောက်ဘက်မှ ဒေဂူးကား ပါလာသည်ကို သတိထား မိကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ လိုပြသက် သေများမှာ ကားပေါ်တွင် ဒဏ်ရာရရှိသော ခရီးသည်များ ဖြစ်ပြီး လိုပြ သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးစဉ်က အယူခံ တရားခံ မြင့်အောင် မောင်းသော ဒေဂူးကားက နောက်မှ ပါလာ ပြီး ရပ်ထားသော ကားကို ဝင်တိုက်သည် ဟု ထွက်ဆိုကြသော်လည်း တရားခံအား စွဲချက်တင်ပြီးနောက် ပြန်ခေါ် သက်သေအဖြစ် စစ်ဆေးသောအခါ စီးနင်း လိုက်ပါလာသော အတိုက်ခံရ သည့် အမှတ် (၅၃) လိုင်းကားက ဒေဂူးကားကို ကျော်တက်ပါသည် ဟု လည်းကောင်း၊ အမှုလည်း ကျေအေးလိုပါသည် ဟု လည်းကောင်း ထွက် ဆိုထားကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကိုအောင်သန်း(လိုပြ -၆) မှာ အတိုက် ခံရသော အမှတ် (၅၃) လိုင်းကား ယာဉ်နောက်လိုက်ဖြစ်ပြီး ၎င်းက ရေကြည်အိုင် မှတ်တိုင်တွင် ခရီးသည်များဆင်းရန် အရှိန်လျှော့၍ ရပ်လိုက် ကြောင်း၊ ကားထဲဝင်၍ ငွေတောင်းနေခိုက် ဒေဂူးကားက နောက်ဘက်မှ ဝင်တိုက်ကြောင်း၊ ဆေးဖိုးရရှိကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဦးအောင်မိုး (လိုပြ-၁၁) မှာ အချင်းဖြစ်နေရာပြ မြေပုံ (သက်သေခံ-ခ) ရေးဆွဲသူ ဖြစ်သည်။

မူလရုံးတွင် အယူခံ တရားခံ မြင့်အောင်က ကားကို ကီလိုမီတာ ၂၀နှုန်းနှင့် မောင်းနှင်လာသော်လည်း မိုင်အားဖြင့် မသိကြောင်း၊ အတိုက် ခံရသော အမှတ် (၅၃) လိုင်းကားက ကျော်တက်ပြီး ယာဘက်ဘေးသို့ ဖြတ်ဝင်ကာ သုံးပေ လေးပေခန့် အကွာတွင် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်သော ကြောင့် ဘရိတ်ဖမ်းရန် အချိန်မရဘဲ ဖြစ်သဖြင့် တိုက်မိခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က အမှတ် (၅၃) လိုင်းကားမှာ အရှိန်ရပ်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခုခံ ထွက်ဆိုသည်။

ဤအမှုတွင် အယူခံ တရားခံ မောင်းနှင်သော ဒေဂူးကားသည်

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မြင့်အောင်

ခရီးသည်တင် အမှတ် (၅၃) လိုင်းကားကို တိုက်မိသောကြောင့် (၂) ဦး
သေပြီး (၇) ဦး ဒဏ်ရာရခဲ့သည်မှာ အငြင်းမထွက်ပေ။ မူလရုံးက အယူခံ
တရားခံ မောင်းနှင်သော ဒေဂူးကားမှာ ဂိတ်ပိတ်၍ အိမ်ပြန်ခြင်း ဖြစ်
သောကြောင့် မှတ်တိုင်၌ ရပ်တန့်ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်
မှတ်တိုင်အနီး ဖြစ်သော်လည်း အရှိန်လျှော့ရန် မလိုအပ်ကြောင်း၊ မဆင်မခြင်
မောင်းနှင်လျှင် ရှေ့မှကား၏ အလယ်တည့်တည့် ဝင်တိုက်နိုင်ဖွယ်ရှိ
ကြောင်း၊ အတိုက်ခံရသော ဒိုင်နာကားက ကျော်တက်ပြီး မလွတ်မလပ်
ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်စဉ် အယူခံ တရားခံအနေဖြင့် ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့
ရှောင်တိမ်းသောကြောင့်သာလျှင် ရှေ့ကား၏ ဝဲအစွန်ကို ငြိသွားခြင်းဖြစ်
ကြောင်း၊ ကား အရွယ်အစား မမျှတမှု၊ အယူခံ တရားခံ မောင်းနှင်သော
ကား၏ မောင်းနှင်မှု အရှိန်ကြောင့် ရှေ့ကားမှာ ပေ ၄၀ ခန့် လမ်းဘေးသို့
ဆင်းသွားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၈၀ အရ ကင်း
လွတ်ခွင့်ရသည်ဟု ဖော်ပြ၍ အမှုမှ လွတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၈၀ နှင့် အကျုံးဝင်ရန် အယူခံ တရားခံ
၏ ပြုလုပ်မှုသည် ဥပဒေနှင့် မဆန့်ကျင်ဘဲ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သော အပြု
အမူ နည်းလမ်းအတိုင်း သတိကောင်းစွာထား၍ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း ရှိရမည်ဖြစ်
သည်။ အယူခံ တရားခံသည် အိမ်အပြန်ဖြစ်၍ ကားမှတ်တိုင်၌ ရပ်တန့်ရန်
မလိုသည် မှန်သော်လည်း အရှိန်လျှော့၍ မောင်းနှင်ရန်လည်း မလိုအပ်
ဟူသော မူလရုံး၏ သုံးသပ်ချက်မှာ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းကလည်းမောင်း
ခွင့် ရှိသည့်သဘောဖြစ်၍ ယာဉ်တိုက်မှု တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်က ကင်းလွတ်ခွင့်
ရနိုင်ခွင့် ရှိသည့်ပမာ သုံးသပ်ရာ ရောက်သဖြင့် မည်သို့မျှ လက်ခံနိုင်ဖွယ်
မရှိပေ။ တစ်နည်းဆိုလျှင် ကိုယ်ပိုင်ကားများသည် ခရီးသည်တင်ကားမဟုတ်
သောကြောင့် မည်သည့် လမ်းစည်းကမ်း ယာဉ်စည်းကမ်းကိုမျှ မလိုက်နာဘဲ
စိတ်ထင်တိုင်း မောင်းနှင်ခွင့် ရှိပါမည်လား ဟု စောဒက တက်ဖွယ်ဖြစ်ပေ
သည်။

အယူခံ တရားခံမောင်းနှင်သော ဒေဂူးကား၏ အရှိန်ကြောင့် အတိုက်
ခံရသော ခရီးသည်တင်ကားမှာ စတင်တိုက်မိသည့်နေရာမှ ၄၆ ပေအကွာ
ရှိ ရေကြည်အိုင် မှတ်တိုင်အဆောက်အုံကို ဝင်တိုက်ပြီးနောက် ရပ်တန့်သွား
ခြင်းမရှိဘဲ ၁၁ ပေ အကွာအဝေးသို့ပင် ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်

၁၉၉၅
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
မြင့်အောင်

စတင်တိုက်သော နေရာမှ ၅၇ ပေ အကွာသို့ ရောက်သွားသည်ထိ ရောက်
ရှိသွားခြင်း ထောက်လျှင် မဆင်မခြင် အရမ်းမောင်းနှင်ကြောင် ယုံမှားဖွယ်
မရှိချေ။

ဤအမှုတွင် အမှတ် (၅၃)ခရီးသည်တင် လိုင်းကားပေါ်မှ ကျောင်
ဆရာမတစ်ဦး ဆင်းရန် ခြေနင်းခုံပေါ်အရောက် အယူခံ တရားခံ၏ကားက
နောက်ဘက်မှ ဝင်တိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အယူခံ တရားခံ ခုခံထွက်ဆိုသကဲ့သို့
(၃)ပေ (၄)ပေ အကွာမှ ဖြတ်၍ ရပ်တန့်လိုက်သည် ဆိုလျှင် ကားခြေနင်း
ခုံသို့ ခရီးသည် မရောက်မီ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း တိုက်မိမည်ဖြစ်သည်။ ထို့
ကြောင့် ဒေဂူးကားကြီး အရှိန်နှင့် မောင်းနှင်စဉ် ရုတ်တရက် (၃)/(၄)ပေ
အကွာမှ ဖြတ်၍ ရပ်တန့်လိုက်သည် ဆိုခြင်းမှာ ယုတ္တိ မတန်ပေ။ အရှိန်
ပြင်းစွာ မောင်းနှင်နေသော ကားကြီးတစ်စီး၏ရှေ့ (၃)ပေ (၄)ပေ အကွာ
မှ ဖြတ်၍ ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်ပါက မချအတိုက်ခံရမည် ဖြစ်သည်မှာ
ယာဉ်မောင်းသူတိုင်း ကောင်းစွာ သိတန်ရာ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့အပြင်
အမှတ် (၅၃)လိုင်းကား ယာဉ်မောင်းသူ ကိုစိုးလွင်အား လိပ်စာဉ်ရှာမတွေ့
ဟု ဆိုကာ စစ်ဆေးခြင်းမရှိဘဲနှင့် ၎င်းတစ်ဖက်က ယာဉ်မောင်းကိုစိုးလွင်
၏ ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဟု ဆိုခြင်းမှာလည်း သင့်လျော်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ အယူခံ တရားခံ မောင်မြင့်အောင်
အား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့သည့် မူလ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ် တရားရုံး၏
အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံ တရားခံ မောင်မြင့်အောင်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်
ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၄-က အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်၍ ထောင်ဒဏ် (၄)
နှစ် (လေးနှစ်တိတိ) ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ချုပ်ရက်များ ရှိပါက ချမှတ်သည့် ထောင်ဒဏ်မှ ထုတ်နုတ်ကျခံစေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူးအယူခံမှု

+ ၁၉၉၅
မေလ ၂ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊

တရားသူကြီးများ ဖြစ်ကြသော

ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးအောင်မြင်၊ ဦးသန်းဖေ၊ ဦးတင်အုံးနှင့်

ဦးတင်ထွတ်နိုင် တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်မြအေး

နှင့်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၂ အရ ရဲအရာရှိထံ ထွက်ဆိုခဲ့သော
ထွက်ဆိုချက်မှာ အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ အရ ရဲအရာရှိ
ထံ ထွက်ဆိုခဲ့သော ထွက်ဆိုချက်မှာ အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြု
နိုင်ပေ။ အဆိုပါ မူသဘောကို မောင်စိုးမြင့်နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်
လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် အမှုတွင် တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ဥပဒေအရ
သက်သေခံ မဝင်သော ရဲအရာရှိထံ ထွက်ဆိုချက်များကို မူလ အမှုစစ်
တရားရုံးက မှတ်တမ်းတင် ရေးမှတ်ခွင့်ပင် မရှိချေ။ ယင်းအချက်ကို
အမှုစစ် တရားရုံးများအနေဖြင့် အထူးသတိပြု လိုက်နာရန် လိုအပ်ပေသည်။

ထို့ပြင် ပူးတွဲ တရားခံတစ်ဦးက ရဲရှေ့တွင် ပြောဆို ဝန်ခံချက်ကို
သက်သေခံ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၆ အရလည်း သက်သေခံအဖြစ် အသုံးပြု
နိုင်ခွင့် မရှိပေ။ မောင်တိုးနီနှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာ
နိုင်ငံတော် အမှုနှင့် ဦးမင်းနှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာ
နိုင်ငံတော် အမှုတို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။ ဤအမှုတွင် ရဲအချုပ်တွင် ရှိနေ

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူးအယူခံမှု အမှတ် ၁။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၁၅၁ တွင် ချမှတ်သော
၂၉-၃-၉၃ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို အထူးအယူခံ တင်သွင်းမှု။

၁၉၉၅
ဒေါ်မြအေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

သော ပူးတွဲ တရားခံ မောင်တင်က ရေနံစိမ်းများကို တရားခံ ဒေါ်မြအေး
ထံ မှ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း စခန်းမှူး ဦးခင်မောင်ဝင်း ရှေ့တွင် ထွက်ဆိုခဲ့ခြင်း
သာ ဖြစ်သဖြင့် ယင်းထွက်ဆိုချက်ကို သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုနိုင်၍
ဒေါ်မြအေးအား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားခြင်း မှာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်
ညီညွတ်မှု ရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးအောင်ကြည်၊ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ
အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးဟန်ရီ၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး

မကွေးတိုင်း တရားရုံး(မကွေးခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ်
၉၀/၉၃ တွင် မောင်တင်နှင့် ဒေါ်မြအေးတို့အား ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့်
သက်ဆိုင်သောပစ္စည်း ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ
အလုပ်နှင့် ထောင် (၁၀) နှစ်စီ ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်း
အမိန့်ကို ဒေါ်မြအေးက မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံ
မှု အမှတ် ၁၅၁/၉၄ တွင် အယူခံ ဝင်ရောက်ခဲ့သော်လည်း အကျဉ်းနည်း
ပလပ်ခြင်းခံရသဖြင့် တရားစီရင်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ အရ အထူးအယူခံခွင့်
ရရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာ အမှတ် ၇၆/၉၄ ကို တင်
သွင်းခဲ့ရာ အောက်ပါ အရေးယူလောက်သော ပြဿနာကို စုံညီ ခုံရုံးဖြင့်
စစ်ဆေး စီရင်ရန် အထူးအယူခံ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

“တရားလိုပြ သက်သေ အမှတ် (၁) ဦးခင်မောင်ဝင်းအား
ပြန်ရှင်း စစ်မေးရာ၌ ပင်မတရားခံ မောင်တင်က ပူးတွဲ တရားခံ
ဒေါ်မြအေးအပေါ် ရဲစခန်း၌ ငြိစွန်းသည့် အချက်များကို ထည့်သွင်း
ထွက်ဆိုခဲ့ရာ ထိုအချက်များကို တရားရုံးက မှတ်တမ်းတင်ပြီးနောက်
ထိုအချက်ကိုပင် အခြေခံ၍ ပူးတွဲ တရားခံ ဒေါ်မြအေးကို ပင်မ
တရားခံနည်းတူ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ညီ
မညီ”

အမှုမှာ ဗိုလ်ဇော်ငွေသိန်းက ရေနံချောင်းမြို့ ရေနံ (၁) ရဲစခန်း
မှ စခန်းမှူး ဦးခင်မောင်ဝင်းထံသို့ ၄-၈-၉၃ နေ့ (၁၂) နာရီ အချိန်
ခန့်တွင် ရေနံစိမ်းများ ဖမ်းဆီးထားကြောင်း ဆက်သွယ် အကြောင်းကြား
သဖြင့် ဦးခင်မောင်ဝင်းနှင့် ရဲတပ်ကြပ် ခင်မောင်ညွန့်၊ ရဲတပ်သား
သိန်းလွင်တို့သည် ရေနံချောင်းမြို့၊ ကျောက်ကုန်းရပ်၊ အမှတ် ၈၃၆ ရေနံ
မြေ ဗိုလ်အိမ်တန်းသို့ လိုက်သွားကြသည်။ တရားခံ မောင်တင်အား ရေနံ

၁၉၉၅
ဒေါ်မြအေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

စိမ်း ဟု ထင်ရသော ပလပ်စတစ် ဆာလာအိတ်နှင့် ထည့်ထားသည့် (၃) ဂါလံစီပါ (၆) အိတ်ကို ထမ်းပိုးတစ်ချောင်းနှင့်တကွ မိုလ်ဇော်ငွေသိန်းက ဖမ်းဆီးထားပြီး ဦးခင်မောင်ဝင်းသို့ ထပ်ဆင့် လွှဲပြောင်း ပေးအပ်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ ပစ္စည်းများသည် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားသူ ခင်မောင်ဝင်း၊ ကျော်မြင့်နှင့် ၎င်းတို့ သုံးဦးပိုင် ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း မောင်တင်က ပြောဆို ပေးအပ်သဖြင့် သက်သေခံ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေပုံစံ (သက်သေခံ-ခ) ဖြင့် သိမ်းဆည်း၍ ဦးခင်မောင်ဝင်းက မောင်တင် ပါ (၁) ဦးတို့အပေါ် ရဲစခန်းတွင် ပထမ သတင်းပေး တိုင်တန်းချက် (သက်သေခံ-က) ရေး ဖွင့်ခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

စခန်းမှူး ဦးခင်မောင်ဝင်းမှာ ဤအမှုတွင် အမှုစစ် အရာရှိအဖြစ်လည်း ထမ်းဆောင်သူဖြစ်သည်။ အမှုအား တရားစွဲဆို တင်ပို့ရာတွင် သက်သေခံ ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ဖမ်းဆီးမိသော တရားခံ မောင်တင်နှင့် မောင်တင်၏ ဖော်ထုတ်ချက်အရ ဒေါ်မြအေး ဆိုသူကိုပါ ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့်သက် ဆိုင်သောပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ (၃) ဖြင့် တရား စွဲဆို တင်ပို့ပြီး ထွက်ပြေး တရားခံ ခင်မောင်ဝင်းနှင့် ကျော်မြင့်တို့ကိုလည်း ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၂ တို့အရ တရားစွဲဆို တင်ပို့ခဲ့သည်။ သိမ်းဆည်းရမိသော ပစ္စည်းများမှာ ရေနံစိမ်းများ ဖြစ်ကြောင်း မြန်မာ့ရေနံနှင့် သဘာဝဓာတ်ငွေ့လုပ်ငန်း ရေနံချောင်းရေနံ မြေက ၁၉-၈-၉၃ ရက်စွဲပါ ပြန်ကြားစာ (သက်သေခံ -ဂ) ဖြင့် ပြန်ကြား ခဲ့ပြီး တရားခံ မောင်တင်၊ ဒေါ်မြအေးနှင့် ထွက်ပြေး တရားခံ ခင်မောင်ဝင်း၊ ကျော်မြင့်တို့အား ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သောပစ္စည်းကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ အရ ခွင့်ပြုမိန့်ကို ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနက ၂၀-၆-၉၃ ရက်စွဲ ပါစာ (သက်သေခံ-ဃ) ဖြင့် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည့် ရှေ့နေချုပ်ရုံး ညွှန် ကြားရေးမှူးကလည်း မူလရုံး တရားလို ရဲစခန်းမှူး ဦးခင်မောင်ဝင်းထံ ပင်မတရားခံ မောင်တင်သည် လျှောက်ထားသူ ဒေါ်မြအေးအပေါ် ပြစ်မှု နှင့် ပတ်သက်၍ ငြိစွန်းသည့် အချက်အလက်များကို ထွက်ဆိုထားသဖြင့် ယင်းထွက်ဆိုချက်မှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၂ (၁) နှင့် သက်သေခံ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၅၊ ၆၀ တို့အရ သက်သေခံ ဝင်သော

၁၉၉၅
ဒေါ်မြအေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ထွက်ဆိုချက် မဟုတ်သည့်အပြင် တရားရုံး အမှုတွဲတွင် မှတ်တမ်းတင်ထိုက်သော ထွက်ဆိုချက် မဟုတ်သောကြောင့် လျှောက်ထားသူအား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှု မရှိ ဟု ယူဆကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသွားသည်။

ဒေါ်မြအေးအား ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သော ပစ္စည်းကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူလ မကွေးတိုင်း တရားရုံး (မကွေးခရိုင်) က ၎င်း၏ စီရင်ချက်တွင် အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်ထားသည် -

“ယခု အမှုမှာ မောင်တင်၏ ထွက်ဆို အစစ်ခံချက်အရ ၎င်းထံ မမြအေးက ရေနံစိမ်းများ ရောင်းချသည် ဟု သိရ၍ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။”

ထိုသို့ စီရင်ချက်တွင် ဖော်ပြ သုံးသပ်ခြင်းမှာလည်း တရားလိုနှင့် အမှုစစ်အရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်သူ စခန်းမှူးဦးခင်မောင်ဝင်း(လိုပြ -၁) အား ဥပဒေအရာရှိက ပြန်ရှင်း စစ်မေးရာ၌ ဦးခင်မောင်ဝင်းက အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုခဲ့ခြင်းကို အခြေပြု၍ သုံးသပ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည် -

“ယခုအမှုနှင့် ဒေါ်မြအေးကို စွဲဆိုခြင်းမှာ တရားခံမောင်တင်၏ အစစ်ခံချက်အရ တွေ့ရသော ရေနံစိမ်းများကို ဒေါ်မြအေးထံမှ ဝယ်ယူခဲ့သည် ဟု အစစ်ခံ၍ စစ်ဆေး ပေါ်ပေါက်ချက်အရ ယခုအမှုနှင့် ဒေါ်မြအေးကို တရားစွဲဆို တင်ပို့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။”

အမှုတွင် တရားလိုပြ သက်သေ (၄) ဦးကို စစ်ဆေးထားသည်။ (လိုပြ -၁) မှာ စခန်းမှူး ဦးခင်မောင်ဝင်း ဖြစ်ပြီး (လိုပြ -၂) မှာ သက်သေခံပစ္စည်းများသည် ရေနံစိမ်း ဖြစ်ကြောင်း စိစစ်ပြန်ကြားသော ရေနံချောင်းရေနံမြေမှ စတုတ္ထအင်ဂျင်နီယာ ဦးဝင်းဦး ဖြစ်သည်။ (လိုပြ -၃) ဒေါ်ဇီးကွက်မှာ အမှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တစ်စုံတစ်ရာ သိသူမဟုတ်ချေ။ (လိုပြ-၄) တပ်ကြပ်သန်းအေးမှာ အချင်းဖြစ်ညက လုံခြုံရေးတာဝန် ထမ်းဆောင်စဉ် တရားခံ မောင်တင် ပါ (၃) ဦး (၂ ဦးမှာ ထွက်ပြေးသွားသူ) တို့ကို ရေနံအိတ် အထမ်းကိုယ်စီနှင့် တွေ့ရသဖြင့် ဖမ်းဆီး၍ ဗိုလ်ဇော်ငွေသိန်းထံ အပ်နှံခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြအေးနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် ငြိစွန်းချက်ကို မည်သည့် တရားလိုပြ သက်သေကမျှ တစ်စုံတစ်ရာ ထွက်ဆိုနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိချေ။ တရားခံ မောင်တင်ထံမှ သိမ်းဆည်းရမိသော သက်သေခံ ရေနံစိမ်းများ

၁၉၉၅
ဒေါ်မြအေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

မှာ ပူးတွဲတရားခံ ဒေါ်မြအေးထံမှ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း တရားခံ မောင်တင်၏ ရဲအရာရှိရှေ့၌ ထွက်ဆို အစစ်ခံချက်အရသာ ဒေါ်မြအေးအား ပြစ်မှု ထင်ရှား စီရင်ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ဤအမှုတွင် မောင်တင်၏အစစ်ခံချက်အရ ဒေါ်မြအေး၏နေအိမ်သို့ ဝင်ရောက် ရှာဖွေရာတွင် ရေနံပေးနေသော သံပုံး တစ်လုံး၊ ပလပ်စတစ် အိတ်တစ်လုံးနှင့် ကြိုး၊ သံခွက်တို့ကို တွေ့ရခြင်းအတွက်လည်း ဒေါ်မြအေးအား ရေနံချောင်းမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၄၇၇/၉၃ တွင် ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆(၁) ဖြင့် သီးခြား တရားတစ်ထုံး စွဲဆို၍ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း လည်းတွေ့ရသည်။

ရဲစခန်းတွင် တရားခံမောင်တင်က သက်သေခံ ရေနံစိမ်းနှစ်အိတ်ကို ပူးတွဲတရားခံ ဒေါ်မြအေးထံမှ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း အစစ်ခံခဲ့သည် ဟု အမှုစစ် အရာရှိ ဦးခင်မောင်ဝင်း (လိုပြ -၁) က ရုံးရှေ့၌ ထွက်ဆိုခဲ့သော်လည်း မောင်တင် (ခံပြ -၁) က ရုံးရှေ့ အစစ်ခံရာတွင် ဒေါ်မြအေးကို မသိမမြင်ဖူးကြောင်း၊ ဒေါ်မြအေးထံမှလည်း မည်သည့်ရေနံထွက် ပစ္စည်းမျှ ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း အဓိကစစ်မေးချက်နှင့် ဥပဒေအရာရှိ၏ပြန်လှန် စစ်မေးချက်တို့တွင် ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ တရားခံဒေါ်မြအေးကလည်း တရားခံ မောင်တင်ကို မသိကြောင်း၊ မောင်တင်ကိုလည်း ရေနံစိမ်း ရောင်းခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း အလားတူ ထွက်ဆိုထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ခြုံ၍ကြည့်လျှင် တရားခံမောင်တင်အား အချုပ်နှင့်ထားစဉ် ရဲအရာရှိ ဦးခင်မောင်ဝင်း၏ရှေ့တွင် မောင်တင်၏ထွက်ဆိုချက်ကို အခြေပြု၍ ပူးတွဲ တရားခံ ဒေါ်မြအေးအား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ မောင်တင်၏ ရဲရှေ့ အစစ်ခံချက်အား ထောက်ခံနိုင်သော အခြားလွတ်လပ်သည့် သက်သေခံချက် တစ်စုံတစ်ရာလည်း အမှုတွဲတွင် မတွေ့ရချေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၂ အရ ရဲအရာရှိထံ ထွက်ဆိုခဲ့သော ထွက်ဆိုချက်မှာ အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုနိုင်ပေ။ အဆိုပါ မူသဘောကို “မောင်စိုးမြင့်နှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်”^(၁) အမှုတွင် တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ဥပဒေအရ သက်သေခံမဝင်သော ရဲအရာရှိထံ ထွက်ဆိုချက်များကို မူလ အမှုစစ် တရားရုံးက

(၁) ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံးများ၊ စာ-၂၈

၁၉၉၅
ဒေါ်မြအေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

မှတ်တမ်းတင် ရေးမှတ်ခွင့်ပင် မရှိချေ။ ယင်းအချက်ကို အမှုစစ်တရားရုံးများအနေဖြင့် အထူးသတိပြု လိုက်နာရန် လိုအပ်ပေသည်။

ထို့ပြင် ပူးတွဲတရားခံ တစ်ဦးက ရဲရှေ့တွင် ပြောဆို ဝန်ခံချက်ကို သက်သေခံ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၆ အရလည်း သက်သေခံအဖြစ် အသုံးပြု နိုင်ခွင့် မရှိပေ။ “မောင်တိုးနီနှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်^(၁)” အမှုနှင့် “ဦးမင်းနှင့် ပြည်ထောင်စု ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်^(၂)” အမှုတို့ကို ရည်ညွှန်းသည်။ ဤအမှုတွင် ရဲအချုပ်တွင် ရှိ နေသော ပူးတွဲတရားခံ မောင်တင်က ရေနံစိမ်းများကို တရားခံ ဒေါ်မြအေးထံမှ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း စခန်းမှူး ဦးခင်မောင်ဝင်း ရှေ့တွင် ထွက်ဆိုခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သဖြင့် ယင်းထွက်ဆိုချက်ကို သက်သေခံ အဖြစ် အသုံးမပြုနိုင်၍ ဒေါ်မြအေးအား ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ထားခြင်းမှာ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းထားချက်များနှင့် ညီညွတ်မှု ရှိသည် ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

သို့အတွက် ဤပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထူး အယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ အယူခံ တရားလို ဒေါ်မြအေးအား ၁၉၆၃ ခုနှစ် အများနှင့် သက်ဆိုင်သောပစ္စည်း ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့ သည့် မကွေးတိုင်း တရားရုံး (မကွေးခရိုင်) ၏အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သော တရားရုံးချုပ်တို့၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်မြအေး အား အမှုမှ အပြီးအပြတ် လွှတ်လိုက်သည်။

(၁) ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံးများ၊ စာ-၇

(၂) ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံးများ၊ စာ-၂၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

လန်ကစွတောင်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်

+ ၁၉၉၅
ဖေဖော်ဝါရီလ၊
၁၀ ရက်

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားနေစဉ်တွင် ထိုသို့ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြ
သူများကို ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို အကာအကွယ် မယူနိုင်ခြင်း

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပထမအကြိမ် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားခြင်းနှင့် ဒုတိယ
အကြိမ်ဖြစ်ပွားခြင်းမှာ နာရီဝက်ခန့်သာ ကွာခြားသည်။ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားခြင်း
နှစ်ခုမှာ ဆက်စပ်၍နေသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားနေစဉ်တွင်
ထိုသို့ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြသူများသည် ခုခံ ကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို အကာအကွယ်
မယူနိုင်ပေ။ ထို့ပြင်လည်း သေသူမှာ အချင်းဖြစ်စဉ်က လက်နက် တစ်စုံ
တစ်ရာ ကိုင်ဆောင်ထားသည် ဟု ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပေ။ အယူခံတရား
လိုက လက်နက်မဲ့သေသူအား သုံးမြောင့်ချွန်ဖြင့် ထိုးခြင်းဖြစ်၍ ၎င်းသည်
မလျော်သော အခွင့်အရေးယူရာ ရောက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မူလ တိုင်းတရား
ရုံးက အယူခံ တရားလိုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ၂ပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂(၂) အရ ပြစ်
မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည် ဟု ဆိုသာမည် မဟုတ်ပေ။ ထောင်
ဒဏ်မှာလည်း များလွန်းသည် ဟု မဆိုသာ၍ ပြစ်ဒဏ်နှင့် ပတ်သက်၍
လည်း ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမမြင်ပေ။

အယူခံ တရားလိုအတွက် - ဦးမြင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံ တရားခံအတွက် - ဦးမျိုးချစ်၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၃၁၅။
+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၂၈၆ တွင် ချမှတ်သော
၂၄-၂-၉၄ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) ၏အမိန့်ကို
အယူခံမှု။

၁၉၉၅
 လန်ကစွတောင်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) က ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ် ၂၈၆/၉၃ တွင် တရားခံ လန်ကစွတောင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂(၂) အရ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်ကို မကျေနပ်၍ ဤအယူခံမှုကို ၎င်းက တရားရုံးချုပ်သို့ တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ၄-၅-၉၃ နေ့ ညဉ့် ၈:၃၀ နာရီခန့်တွင် ကျော်သူဦးနှင့် စံကျော်တို့ စကားပြောရင်း လျှောက်လာစဉ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ လန်ကစွတောင်နှင့် အဖော်တစ်ဦးတို့ စက်ဘီးစီးလာကြသည်ကို ကျော်သူဦးက 'ဟေ့ကောင် ဂျိန်းစဘွန်း' ဟု ပြောဆို နောက်ပြောင်ရာမှ အချင်းချင်း စကားများကြသည်။ ကျော်သူဦးက လန်ကစွတောင်၏ စက်ဘီးကို ဆွဲခါလိုက်သဖြင့် လန်ကစွတောင်က ကျော်သူဦးကို လက်သီးဖြင့် (၂) ချက်ထိုးရာ စံကျော်က ဖျန်ပေးလိုက်သည်။ လန်ကစွတောင်သည် ကျော်သူဦး၏ မိခင်ထံသို့ အချင်းဖြစ်ပွားပုံကို သွားရောက် တိုင်ကြားသည်။ နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် လန်ကစွတောင် ဘုရားဘက်မှ ပြန်လာသည်ကို လမ်းဘေးအုတ်ပုံ၌ ထိုင်နေသည့် ကျော်သူဦးက 'မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငါ့အမေ သွားတိုင်သလဲ' ဟု ပြောဆို၍ စကားများကြပြန်သည်။ စံကျော် အပေါ်သွားပြီး ပြန်အလာတွင် ကျော်သူဦးက ဗိုက်ကို လက်ဖြင့်အုပ်ပြီး ၎င်းကို ထိုးသွားပြီ ဟု ပြောသည်။ လန်ကစွတောင်၏ လက်တွင် အချွန်တစ်ချောင်း ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျော်သူဦးကို ဆေးရုံသို့ပို့ရာ လမ်းတွင် သေဆုံးသွားသည်။ ၎င်းအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဒုရဲအုပ်ထွန်းဦးက တိုင်ချက် ဖွင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အယူခံ တရားလို၏ ရှေ့နေက ပထမအကြိမ်နှင့် ဒုတိယအကြိမ် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် သေသူမှ စတင်ရန်စ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ထိုးကြိတ်သည်မှာ ထင်ရှား ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်၍ အယူခံ တရားလိုက ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်ပြီး ပြန်လည် သတ်ပုတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၉၀၊ ပုဒ်မခွဲ (၂) ပထမ ချွင်းချက်နှင့် အကျုံးဝင်ပါသဖြင့် အယူခံ တရားလိုအပေါ် မူလရုံးက ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ထားခြင်းကို ပြန်လည် သုံးသပ် ဆင်ခြင်သင့်ပါကြောင်း၊ သေသူတွင် ဒဏ်ရာတစ်ချက်သာ ရရှိပြီး သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်၍ ကာကွယ် ခုခံပိုင်ခွင့်ကို အယူခံ တရားလိုသည် ခံစားသင့်ကြောင်း၊ အယူခံ တရားလိုမှာ ဆိုးသွမ်း

လူငယ်တစ်ဦး မဟုတ်ခြင်း၊ ဘုရားတရားနှင့် လူကြီးသူမများကို ရိုသေ
တတ်ခြင်း၊ အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်တတ်သူဖြစ်ခြင်း စသည်တို့မှာ
မူလရုံး သက်သေခံချက်များက ညွှန်ပြနေကြောင်း၊ သေသူမှာ အရက်သေစာ
အမြဲသောက်စားမှုးယစ်ပြီး ရန်စရန်ပြုတတ်သူဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ပါ၍ မူလ
တရားရုံးက အယူခံ တရားလိုအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)
အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းနှင့် ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်
ထားသော မူလရုံးအမိန့် စီရင်ချက်ကို ပယ်ဖျက်၍ အယူခံ တရားလိုကျူး
လွန်သော ပြစ်မှုအတိုင်းအတာအရ ပြစ်မှု ထင်ရှား စီရင်၍ သက်ညှာသော
ပြစ်ဒဏ်ကို ပြင်ဆင် ပြောင်းလဲချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေအရာရှိက
နှစ်ဘက်သက်သေထွက်ချက်များအရ ပထမအကြိမ်တွင် လမ်းပေါ်၌ လန်ကစွ
တောင်နှင့် အဖော်တစ်ယောက် စက်ဘီးစီးလာစဉ် ကျော်သူဦးနှင့် မောင်စံ
ကျော်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လမ်းလျှောက်လာကြောင်း၊ အချင်းများပြီး
လက်သီးနှင့် ထိုးကြသည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ဒုတိယအကြိမ်တွင်
ကျော်သူဦးက လမ်းထိပ် အုတ်ခုံတွင် ထိုင်နေစဉ် လန်ကစွတောင်သည်
ဘုရားဘက်မှ ပြန်လာစဉ် တွေ့ရပြီး စကားများကြရာမှ လန်ကစွတောင်က
ကျော်သူဦးအား ပါလာသော သုံးမြောင့်ချွန်နှင့် ထိုးလိုက်ရာ သေဆုံးသည်မှာ
ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် လန်ကစွတောင် ပြုလုပ်မှုကြောင့် ကျော်သူဦး
သေဆုံးရသည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ ကာကွယ်ခံခိုင်ခွင့် ဝင် မဝင်ဟူသော
အချက်ကိုသာ စဉ်းစား သုံးသပ်ရန် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါက်တာသိန်းဌေး
(လိုပြ -၈) ထွက်ချက်နှင့် ဆေးစာ (သက်သေခံ -၁) တို့အရ သေသူတွင်
ရရှိသော ဒဏ်ရာသည် မုချသေစေနိုင်သော ဒဏ်ရာဖြစ်ကြောင်း၊ အသုံးပြု
သော လက်နက်မှာ သုံးမြောင့်ချွန် လက်နက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အင်အားအတော်
သုံးသည့် အနေအထားဖြစ်ကြောင်း၊ ပြုလုပ်သူက သေသူ၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်
မှ ပြုလုပ်သော အနေအထားမျိုး ဖြစ်ကြောင်းတို့မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉၇ အရ မိမိကိုယ်ကို ဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါးကိုယ်ကို
ဖြစ်စေ မည်သူမဆို ခုခံ ကာကွယ်နိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ သို့သော် ပုဒ်မ ၉၉
ပါ စည်းကမ်းချက်များနှင့် အညီသာလျှင် ခုခံကာကွယ်နိုင်ကြောင်း၊ ခြံ၍
သုံးသပ်ပါက လန်ကစွတောင်သည် အချင်းဖြစ်နေရာသို့ သုံးမြောင့်ချွန်ကို
အင်္ကျီအတွင်း ထည့်ပြီးယူဆောင်လာခဲ့ခြင်း၊ လန်ကစွတောင်တွင် မည်သည့်

၁၉၉၅
လန်ကစွတောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၉၅
လန်ကစွတောင်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဒဏ်ရာမျှ မရရှိခြင်း၊ ပထမရန်ဖြစ်ပြီးနောက် သေသူနှင့် ထပ်မံရန်ဖြစ်မည်
ကို ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားပြီး သုံးမြှောင့်ချွန်ကို ယူလာ၍ သေသူရှိရာသို့
ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ရှိလာခြင်းတို့အရ ရုတ်တရက် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း၊
မကာကွယ် မခုခံလျှင် သေဘေးသို့ ရောက်နိုင်ခြင်း မဟုတ် ဟု သုံးသပ်
ရကြောင်း၊ လက်နက်မဲ့သူ သေသူအား သုံးမြှောင့်ချွန်နှင့် ထိုးခြင်းသာဖြစ်
ကြောင်း၊ မူလတရားရုံးက ပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့
ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည် ဟု ယူဆကြောင်း အယူခံလွှာကို ပလပ်သင့်ပါကြောင်း
လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

တရားခံ လန်ကစွတောင်၏ ပြောဆိုချက် (သက်သေခံ -ဂ) အရ
လန်ကစွတောင် စီးလာသည့် စက်ဘီးကို ကျော်သူဦးက ခြေဆောက်ဖြင့်ကန်
ရာမှ စတင်စကားများပြီး ကျော်သူဦးက စက်ဘီးကို ထပ်ကန်ပြီး မျက်နှာ
နှင့် ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးကြောင်း၊ ၎င်းက စက်ဘီးချိန်းကြိုးနှင့်ရိုက်
ရန် ရွယ်၍ စံကျော်က ၎င်း၏လက်ကို သိမ်းလိုက်ကြောင်း၊ မောင်ငယ်
ဆိုသူက ဖျန်ဖြေလိုက်ပြီးနောက် စက်ဘီးကို ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ အငြိမ်းစား
မိုလ်ကြီးခင်အောင်ထံ အပ်နှံပြီးနောက် ပြန်လာစဉ် ကျော်သူဦး၊ စံကျော်နှင့်
လန်ကစွတောင်၏ ညီတော်သူ ကာဒူး(ခ) စာရာမစ်ကို (၅၅)လမ်းဖိပ်တွင်
ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ကျော်သူဦးက ‘အမေ့ကို မင်းဘာလို့
သွားတိုင်ရသလဲ’ ဟု ပြောပြီး လက်သီးဖြင့်ထိုး ခံပင်ကို ဆွဲပြီး ရင်ဘတ်
ကို ဒူးဖြင့်တိုက်ကြောင်း၊ လန်ကစွတောင်က ၎င်းကောက်ရထားသည့်
သုံးမြှောင့်သံချွန်ဖြင့် တစ်ချက်ထိုးလိုက်ကြောင်း၊ မကြာမီ ၎င်းသံချွန်ကို
ရဲများက ရှာခိုင်း၍ ၎င်းလွှင့်ပစ်ခဲ့သည့် အမှတ် (၄)ရပ်ကွက် ဓမ္မာရုံနားတွင်
ရှာပေးလိုက်ကြောင်း ပြောဆိုထားသည်။ (သက်သေခံ-င) ရှာဖွေပုံစံတွင်
ဖော်ပြချက်များအရ အထက်ဖော်ပြပါ သုံးမြှောင့်သံချွန်နှင့် ပန်းနုရောင်ရှည်
လက်တို အင်္ကျီကို ရင်ဘတ်တွင် သွေးစွန်းလျက် တွေ့ရှိရပြီး လန်ကစွတောင်
အပ်ပေးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ (သက်သေခံ-စ) ဆေးစာနှင့် ဒေါက်တာ
သိန်းဌေး (လိုပြ -ဂ) တို့၏ထွက်ချက်အရ သေသူ ကျော်သူဦး၏ မေးစေ
တွင် စုတ်ပြဒဏ်ရာနှင့် ရင်ခေါင်းတွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာ တွေ့ရှိရကြောင်း၊
ရင်ခေါင်းရှိ သုံးမြှောင့်ပုံ ထိုးသွင်းဒဏ်ရာမှာ (၁၁) စင်တီမီတာနက်ဝင်
ပြီး နှလုံး၏ လက်ယာဘက် သွေးလွှတ်ကြောခန်းမကို စူးဖောက်ပြီး
သွေးလွန်ကာ သေဆုံးရသည်မှာ ပေါ်ပေါက်သည်။

လန်ကစွတောင် က ၎င်းအား ကျော်သူဦးက သူ၏အိမ်ကို သွားတိုင်

၁၉၉၅
 လန်ကစွတောင်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

မလားဟု ရန်စကာ ၎င်း၏လည်ပင်းကို ညှစ်၍ ညီဖြစ်သူ ဘာဘူကိုလည်း ကန်သဖြင့် ၎င်းတို့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရာ ဘေးနားရှိ အချွန်နှင့် ကာလိုက်ကြောင်း ခုခံထွက်ဆိုထားသည်။ သို့ရာတွင် ဘာဘူကို သက်သေပြမထား၍ ၎င်းထွက်ဆိုချက်ကို ထောက်ခံသည့် သက်သေခံချက် မရှိဟု ဆိုရပေမည်။

အယူခံတရားလို လန်ကစွတောင်သည် သန်းဝင်းနှင့်အတူ စက်ဘီးစီးလာရာ သေသူကျော်သူဦးက ဟောကောင် ဂျိန်းစဘွန်း ဟု ပြောင်ရာမှ ၎င်းတို့နှစ်ဦး စကားများကြသည်။ ကျော်သူဦးက လန်ကစွတောင် စီးလာသော စက်ဘီးကို ဆွဲခါပြီး လန်ကစွတောင်အား လက်သီးဖြင့်နှစ်ချက် ထိုးခဲ့သည်။ ဒုတိယအကြိမ် လန်ကစွတောင်က ၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်း မတိုင်မီက ၅၃ လမ်းကြား ‘ဇော်’သစ်စက် အုတ်နံရံကြားတွင် မှတ်ထားသည့် သုံးမြှောင့်သံချွန်ကို အင်္ကျီအတွင်းထည့်ပြီး ယူလာခဲ့သည်။ လန်ကစွတောင် ဘုရားဘက်က ပြန်လာသောအခါ လမ်းထိပ်အုတ်ခုံတွင် ထိုင်နေသည့် ကျော်သူဦးက လှမ်းခေါ်ပြီး ၎င်း၏မိခင်ကို သွားတိုင်သည့်ကိစ္စကို မကျေနပ်၍ မေးမြန်းရာမှ ထပ်မံ အချင်းဖြစ်ပွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်းနှင့် ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်ပွားခြင်းမှာ နာရီဝက်ခန့်သာ ကွာခြားသည်။ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း နှစ်ခုမှာ ဆက်စပ်၍နေသည်။ နှစ်ဦး နှစ်ဘက် ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားနေစဉ်တွင် ထိုသို့ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားကြသူများသည် ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ကို အကာအကွယ် မယူနိုင်ပေ။ ထို့ပြင်လည်း သေသူမှာ အချင်းဖြစ်စဉ်က လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ ကိုင်ဆောင်ထားသည်ဟု ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိပေ။ အယူခံတရားလိုက လက်နက်မဲ့သေသူအား သုံးမြှောင့်ချွန်ဖြင့် ထိုးခြင်းဖြစ်၍ ၎င်းသည် မလျော်သော အခွင့်အရေးယူရာ ရောက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မူလတိုင်း တရားရုံးက အယူခံ တရားလိုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) အရ ပြစ်မှုတင်ရှား စီရင်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုသာမည် မဟုတ်ပေ။ ထောင်ဒဏ်မှာလည်း များလွန်းသည်ဟု မဆိုသာ၍ ပြစ်ဒဏ်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်း မမြင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်)၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၂၈၆/၉၃ တွင် လန်ကစွတောင် အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် (တစ်ဆယ်နှစ်) ကျခံစေရန် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို အတည်ပြု၍ ဤအယူခံကို ပလပ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

+ ၁၉၉၅

ဖေဖော်ဝါရီ၊

၁၀ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးအောင်မြင် ရှေ့တွင်

ဦးသိန်းကြံ ပါ - ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၀၅ (ခ) ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ကျူးလွန်သော
အခြေအနေ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လမ်းပိတ်ဆိုနေသော အိမ်ကို ဖယ်ရှားရန် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက အချိန်ပေးခဲ့သည်။ လျှောက်ထားသူများ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာဌာန အကြီးအကဲများမှတစ်ဆင့် အေးချမ်းစွာ ဖယ်ရှားပေးရေးအတွက် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဤသို့ အချိန်ပေးခြင်း၊ ညှိနှိုင်းခြင်း၊ ကြိုးစားခြင်းမှာ မလွဲမသွေ အင်အားသုံး၍ ဖယ်ရှားရမည့် အခြေအနေမျိုး မဖြစ်ပေါ်စေရန်အတွက် အာဏာပိုင်များက လိုက်လျော ကြိုးပမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မလွဲမရှောင်သာ အင်အားသုံး ဆောင်ရွက်ရမည် ဆိုလျှင် အများပြည်သူအတွက် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နိုင်ပြီး မလိုလားသူများက အေးချမ်းသာယာရေးကို ထိပါးစေသည့် ပြစ်မှုများ ကျူးလွန်လာဖွယ် အခြေအနေများ ပေါ်ပေါက်နိုင်ခြင်းကြောင့် ကြိုတင် ကာကွယ်သည့်အနေဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက အချိန်ပေးခြင်း၊ ညှိနှိုင်းခြင်း၊ အေးချမ်းစွာ ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အထက်ပါ အခြေအနေများကို လျှောက်ထားသူများ အသိဖြစ်သည်။ ထိုသို့ သိပါလျက် ဖယ်ရှားရန် ငြင်းဆန်နေခြင်းသည် ဖော်ပြပါ အခြေအနေများ ပေါ်ပေါက်စေရန် လျှောက်ထားသူတို့တွင် ကြံရွယ်ချက်

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၅၄ (ခ)။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၄၇ တွင် ချမှတ်သော (၁၅-၆-၉၄) ရက်စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း (မန္တလေးခရိုင်) တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု။

ရှိကြောင်းမှာ မငြင်းသာပေ။လျှောက်ထားသူတို့၏ အကျိုးဆောင် လျှောက်လဲ သကဲ့သို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ မိဘဘိုးဘွား လက်ထက်က နေထိုင်ခဲ့သော နေအိမ်ကို စွန့်ခွာရန် နှမော့တသပြီး ဖယ်ရှားခြင်း မပြုဘဲ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ နေရပါသည်။ အများပြည်သူ အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေရန် အကြံ မရှိပါ ဟု ဆိုလျှင်လည်း ထိုသို့ အများပြည်သူ အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေသည်မှာ မငြင်းသာပေ။

၁၉၉၅
ဦးသိန်းကြံ
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အယူခံ တရားလိုအတွက် - ဦးမြင့်အောင်၊ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ
အယူခံ တရားခံများအတွက် - ဦးသန်းကျော်၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြား
ရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး။

မန္တလေးမြို့၊ ချမ်းအေးသာခံမြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီး အမှတ် ၁၄၄၅/၉၄ တွင် တရားခံ ဦးသိန်းကြံ၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီ၊ ဦးကျော်ဝင်းနှင့် ဦးသိန်းကြည်တို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၀၅ (ခ) အရ တရားစွဲ ဆိုရာ ဦးသိန်းကြံနှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၀၅ (ခ)အရ ထောင်ဒဏ် (၁)(တစ်)နှစ်စီ၊ ဦးကျော်ဝင်းနှင့် ဦးသိန်းကြည် တို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၀၅ (ခ)/၁၁၄ အရ ထောင်ဒဏ် (၆) လ (ခြောက်လ) စီ ကျခံကြစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ တရားခံများက မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်) သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၄၇/၉၄ တွင် အယူခံ ဝင်ရောက်ရာ တိုင်းတရားရုံးက အမှုကို ကြားနာပြီးနောက် ဦးသိန်းကြံ အပေါ် ချမှတ်ထားသော ထောင်ဒဏ် (၁) (တစ်)နှစ်ကို အတည်ပြု၍ ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီအား ထောင်ဒဏ်(၆)(ခြောက်လ)၊ ဦးကျော်ဝင်းနှင့် ဦးသိန်းကြည် တို့အား ထောင်ဒဏ် (၄) လ (လေးလ) စီ ကျခံကြစေရန် အမိန့်ချခဲ့သည်။ ဦးသိန်းကြံနှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီတို့က တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ မန္တလေးမြို့၊ ဟေမာဇလရပ်ကွက် မီးလောင်မြေနှင့် ပတ် သက်၍ သက်ဆိုင်ရာ တိုင်းငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့နှင့် ခရိုင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့တို့၏ အစီအမံဖြင့် ချထားပေးလျက် ရှိရာတွင် ဦးသိန်းကြံနှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီတို့သည် အကွက် အမှတ် (၆၀၉) ဦးပိုင်အမှတ် (၆၀) နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အထက်ပါ အဖွဲ့အစည်းတို့၏ စီမံခန့်

၁၉၉၅
ဦးသိန်းကြ
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ခွဲချထားမှုကို မနာခံဘဲ ဆန့်ကျင်လျက် လမ်းပိတ်နေသော အိမ်မှမဖယ်ရှားဘဲနေခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ၁၄-၂-၉၄ နေ့ ၀၈:၀၀ နာရီ အချိန်တွင် အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေးသော်လည်း ဖယ်ရှားရန် ငြင်းဆန်သည့်အပြင် ၎င်းတို့၏ အိမ်ဝင်းထဲ ဝင်ရဲရင် ဝင်လာဟု စိန်ခေါ်ပြီး ပြန်လည်ရန်ပြုမည့် စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိစေခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ အင်အားသုံးပြီး ဖယ်ရှားရန် ပြင်ဆင် ဆောင်ရွက်ရသည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိခဲ့သဖြင့် ဦးသိန်းကြ၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ရှိနှင့်တကွ ပါဝင်ကျူးလွန်သူတို့အား အရေးယူပေးရန် သက်ဆိုင်ရာမှ ညွှန်ကြားချက်အရ အမှတ် (၈) ရဲစခန်းမှ ရဲအုပ် စခန်းမှူး ဦးအောင်သိန်းမောင်က သက်သေခံ (က) တိုင်ချက်ဖွင့်၍ အရေးယူ တရားစွဲဆိုသော အမှုဖြစ်သည်။

ပြင်ဆင်ရန် အကြောင်းပြချက်များအနေဖြင့် တင်ပြရာတွင် လျှောက်ထားသူ များသည် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းများ၏ အမိန့်ကို နာခံသောအားဖြင့် သတ်မှတ်သော နေ့ရက် အချိန်အတွင်း ပြောင်းရွှေ့ဖယ်ရှားနိုင်ရေး ကြိုးစားဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၀၅ (ခ) ပါ ပြစ်မှု အင်္ဂါရပ်များနှင့် ညီညွတ်သော သက်သေခံချက်များ မရှိပါဘဲလျက် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူများအနေဖြင့် မိဘဘိုးဘွားပိုင် နေအိမ်ကို နှမေျောတသသောကြောင့် နောက်ဆုံး သတ်မှတ်ရက် ဖြစ်သည့် ၁၄-၂-၉၄ နေ့ နံနက်ပိုင်း အထိ နေထိုင်ပြီး သတ်မှတ်သော အချိန် မကုန်ဆုံးမီ ပစ္စည်း တစ်ဝက်ခန့် ပြောင်းရွှေ့ပြီးဖြစ်ကာ နောက်ဆုံးသတ်မှတ်ချိန် ရောက်သောအခါ လုပ်အားပေးများဖြင့် ပြောင်းရွှေ့ပြီးစီးကြောင်း၊ နေအိမ်ကို စက်ယန္တရားဖြင့် ဖျက်သိမ်းရကြောင်း၊ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အား တစ်စုံတစ်ရာ ခုခံ နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုခဲ့ကြောင်း၊ သားဖြစ်သူ မောင်စိုးမြတ်ရှိမှာ မြန်မာစာအဓိက ပထမနှစ်ကျောင်းသားဖြစ်ပြီး ထိုနေ့က ကျောင်းသား ၂ ဦး၊ ကျောင်းသူ ၃ ဦးတို့မှာ စာမေးပွဲဖြေရက် စာကျက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျောင်းသား ၅ ဦး စာကျက်နေခြင်း၊ တီးလုံးတိုက်နေခြင်း၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများက ဝိုင်းကြည့်နေခြင်းနှင့် တိုက်ဆိုင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အမှတ် (၁) လျှောက်ထားသူမှာ မြန်မာ့မီးရထားမှ ကျွမ်းကျင်အဆင့် (၄) ဝန်ထမ်းဖြစ်ပြီး လုပ်သက် (၁၅) နှစ် ကာလအတွင်း ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ အမှတ် (၂) မှာလည်း အထက်တန်းပြဆရာ

တစ်ဦးဖြစ်ပြီး လုပ်သက် ၂၈ နှစ် ကာလအတွင်း ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာ မရှိ ခဲ့ကြောင်းဖြင့် အကြောင်းပြသည်။

လျှောက်ထားသူများ၏ ရှေ့နေက ဦးသိန်းကြံသည် ဖယ်ရှားရန် ငြင်းဆန်ပြီး တုတ်ကိုင်၍ ခုခံပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့ကြောင်း၊ အများပြည်သူ ထိတ်လန့်စေခြင်းလည်း မရှိကြောင်း၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့သည့်အိမ် ကို စွန့်ခွာခြင်း မပြုဘဲ သတ်မှတ်သည့် အချိန်စေ့ရောက်သည်ထိ နေထိုင် ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၅ (ခ) ပါ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန် သည် ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုမြောက်သည် ဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ဦးစီး ဦးသိန်းကြံတွင် တာဝန်ရှိ၍ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီမှာ ပြစ်မှု မကျူးလွန် ကြောင်း လျှောက်ထားသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး အတွက် ဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေအရာရှိက လျှောက် ထားသူများအား အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ယူ ဆွေးနွေးခဲ့သော်လည်း မရသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးများမှ သွားရောက် ပြောကြားခဲ့ပါကြောင်း၊ ဦးသိန်းကြံ သည် အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရဲသူ ဝင်ကြည့် အသေခံမည် ဟု ပြောကာ တုတ်ကိုင် ထားပါကြောင်း၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီအား ဖယ်ရှားရန် ပြောသောအခါ ဖယ်မပေး နိုင်၊ အသက် အသေခံမည် ဟု ပြောကြောင်း၊ ၎င်းတို့၏အပြုအမူမှာ ငြိမ် ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိခိုက်စေသော ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်လာအောင် ပြုခြင်းဖြစ် ၍ ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၅ (ခ) တွင် မည်သူမဆို ဖော်ပြချက် ကိုဖြစ်စေ၊ ကောလာဟလကိုဖြစ်စေ၊ သတင်းကိုဖြစ်စေ ပြုရာတွင် XXX နိုင်ငံတော်အစိုးရကိုဖြစ်စေ၊ နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကိုဖြစ်စေ ထိခိုက် သည့် ပြစ်မှုကို တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူက ကျူးလွန်ချင်လာအောင်၊ အများပြည်သူကိုသော်လည်းကောင်း၊ အများပြည်သူ၏ သီးခြား လူတစ်စု ကိုသော်လည်းကောင်း ကြောက်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း တစ်ခုခုဖြစ်စေရန် အကြံရှိလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ထိုသို့ ဖြစ်စေတန်ရာသည့် အကြောင်းရှိလျှင် ပြစ်မှုမြောက်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

လမ်းပိတ်ဆိုနေသော အိမ်ကိုဖယ်ရှားရန် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင် များက အချိန်ပေးခဲ့သည်။ လျှောက်ထားသူများ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ဌာန အကြီးအကဲများမှ တစ်ဆင့် အေးချမ်းစွာ ဖယ်ရှားပေးရေးအတွက် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက ကြိုးစားခဲ့သည်။ ဤသို့ အချိန်ပေးခြင်း၊

၁၉၉၅
ဦးသိန်းကြံ
ပါ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၉၅ .
 ဦးသိန်းကြ
 ပါ - ၂
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

ညှိနှိုင်းခြင်း၊ ကြိုးစားခြင်းမှာ မလွဲမသွေ အင်အားသုံး၍ ဖယ်ရှားရမည့် အခြေအနေမျိုး မဖြစ်ပေါ်စေရန်အတွက် အာဏာပိုင်များက လိုက်လျော ကြိုးပမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မလွဲမရှောင်သာ အင်အားသုံးဆောင် ရွက်ရမည် ဆိုလျှင် အများပြည်သူအတွက် အထိတ်တလန့် ဖြစ်နိုင်ပြီး မလိုလားသူများက အေးချမ်းသာယာရေးကို ထိပါးစေသည့် ပြစ်မှုများ ကျူးလွန်လာဖွယ် အခြေအနေများ ပေါ်ပေါက်နိုင်ခြင်းကြောင့် ကြိုတင် ကာကွယ်သည့် အနေဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက အချိန်ပေးခြင်း၊ ညှိနှိုင်းခြင်း၊ အေးချမ်းစွာ ပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အထက်ပါ အခြေအနေများကို လျှောက်ထားသူများအဆီ ဖြစ်သည်။ ထို သို့ သိပါလျက် ဖယ်ရှားရန် ငြင်းဆန်နေခြင်းသည် ဖော်ပြပါ အခြေအနေများ ပေါ်ပေါက်စေရန် လျှောက်ထားသူတို့တွင် ကြံရွယ်ချက် ရှိကြောင်းမှာ မငြင်းသာပေ။ လျှောက်ထားသူတို့၏ အကျိုးဆောင် လျှောက်လဲသကဲ့သို့ နှစ်ပေါင်း များစွာ မိဘဘိုးဘွား လက်ထက်က နေထိုင်ခဲ့သော နေအိမ်ကို စွန့်ခွာရန် နှမော့တစပြီ ဖယ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ နောက်ဆုံးအချိန်ထိနေရပါ သည်။ အများပြည်သူ အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေရန် အကြံမရှိပါ ဟု ဆိုလျှင် လည်း ထိုသို့ အများပြည်သူ အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေသည်မှာ မငြင်းသာပေ။

လျှောက်ထားသူတို့၏ အကျိုးဆောင်က လျှောက်ထားသူများသည် အများပြည်သူ ထိတ်လန့်စေရန် ဖော်ပြချက် တစ်စုံတစ်ရာ မပြုလုပ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၀၅(ခ) နှင့် အကျိုးမဝင်ကြောင်း လျှောက်လဲ သည်။ ဖော်ပြချက် (statement) ဆိုသည်မှာ စာဖြင့် ရေးသားချက်ကိုသာ ကျဉ်းမြောင်းစွာ ကောက်ယူရန် မဟုတ်ဘဲ အခြားနည်းဖြင့် ဖော်ပြချက်မျိုး လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဤအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ အမှတ် (၁) (၂) တို့ က သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်များအပေါ် ပြောဆို ပြုမူချက်များသည် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၀၅ က ရည်ညွှန်းသော ဖော်ပြချက် (statement) ကို ပြုလုပ်ရာရောက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤအချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ လျှောက် ထားသူတို့၏ အကျိုးဆောင် တင်ပြချက်ကို လက်ခံရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

ခြုံ၍ သုံးသပ်ရလျှင် လျှောက်ထားသူ နှစ်ဦးစလုံး၏ ပြုမူ ပြောဆို မှုများသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၀၅ (ခ) နှင့် အကျိုးဝင်နေသဖြင့် ယင်းပုဒ်မအရ မူလရုံးက ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းသည် မှားယွင်းသည်

ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ပြစ်ဒဏ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း အယူခံရုံး ဖြစ်သော တိုင်း
တရားရုံးမှ အထိုက်အလျောက် လျှော့ပေါ့ပေးပြီး ဖြစ်၍ ဤရုံးအနေဖြင့်
ထပ်မံလျှော့ပေါ့ သက်ညှာရန် မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်သည်။

၁၉၉၅
ဦးသိန်းကြ
၀၁ - ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

ဦးအေး (ခ) လီရှန်ဖွဲ

နှင့်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၂*

မြေစာရင်း ဦးစီးဌာန လက်ထောက် ညွှန်ကြားရေးမှူး၏ ဆောင်ရွက်မှုသည် တရားရုံးအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းသာ ဖြစ်၍ ယင်းထံ မမှန် သက်သေခံလျှင်၊ သို့မဟုတ် မမှန်သက်သေခံကို တမင်ဖန်တီးလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ (ဒုတိယပိုင်း) နှင့်သာ အကျုံးဝင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မြေစာရင်းဦးစီးဌာန၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ဆောင်ရွက်ခြင်းသည် တရားရုံးအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်းအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်၍ ၎င်းထံတွင် မမှန်သက်သေခံလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် မမှန်သက်သေကို တမင်ဖန်တီးလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ (ဒုတိယပိုင်း) နှင့်သာ အကျုံးဝင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးမဝင်။ တရားရုံး၏ စာဖြင့် ရေးသား တိုင်တမ်းခြင်း မရှိဘဲ တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ (ဒုတိယပိုင်း) အရ အရေးယူ နိုင်ခွင့်ရှိသည်။ အမ်အီးအာရပ်နှင့် နိုင်ငံတော်အမှုကို ရည်ညွှန်းသည်။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှု အမှတ် ၁၁၈(ခ)။

+ ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၆ တွင် ချမှတ်သော ၃၁-၃-၉၅ ရက်စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်) ၏ အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးစိန်ဝင်း၊ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ။
 လျှောက်ထားခံရသမားအတွက် - ၁။ ဦးရဲအောင်မြင့်၊ လက်ထောက်
 ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
 ၂။ ဦးစိုးမြင့်၊ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ။

၁၉၉၅
 ဦးအေး (ခ)
 လီရှန်ဖွဲ
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ-၄

မန္တလေး မဟာအောင်မြေမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး
 အမှတ် ၂၈၀၆/၉၄ တွင် ဦးလှမောင် (ခ) ဦးလူလှ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
 ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ အရ စွဲချက်တင်သည့် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ၎င်းအမိန့်
 ကို ဦးလှမောင်က မကျေနပ်၍ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်)
 သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၆/၉၅ ဖြင့် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ
 မူလရုံး၏ စွဲချက်တင်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ စွဲချက်မတင်မီ လွှတ်
 ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သဖြင့် မူလရုံး တရားလို ဦးအေး (ခ) လီရှန်ဖွဲက
 တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ မန္တလေးမြို့နေ ဦးအေး(ခ) လီရှန်ဖွဲက မိမိသည် မန္တလေး
 မြို့ ဒေးဝန်းအရှေ့ရပ်၊ အကွက် ၂၈၆၊ ဦးပိုင် (၁/ဈ) ဘိုးဘွားပိုင်မြေကွက်
 ပိုင်ရှင် ဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေ ရာဇဝင်နှင့် မြေပုံတို့တွင် မိမိ၏
 အမည်ပေါက်ကြောင်း၊ မိမိက ဦးလှမောင်အား ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ယင်းမြေနှင့်
 အဆောက်အအုံတွင် ထားရှိရာမှ ယင်းမြေကွက်ကို ဦးလှမောင်နှင့် ဇနီး
 ဒေါ်ဌေးဌေးတို့က ၎င်းတို့၏ အမည်သို့ ပြောင်းကြောင်း၊ ထိုသို့ ပြောင်းလဲခွင့်
 ရန် ဦးလှမောင်က ဦးအေး ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အမွေဆက်ခံသူ
 တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိကြောင်း၊ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (မန္တလေးမြို့
 နယ်စု) ဒုတိယဦးစီးအရာရှိ ဒေါ်မြင့်မြင့်စန်း၏ ရှေ့မှောက်၌ လိမ်လည်၍
 ကျမ်းကျိန်ဆိုခဲ့ကြောင်း တရားခံသည် အမှန်ထွက်ဆိုရန် တာဝန်ရှိလျက်
 မမှန်သည်လည်း ဖြစ်သည့်အပြင် မမှန်ကန်မှန်း မိမိသိသည်လည်း ဖြစ်
 သောဖော်ပြချက်ကို ပြုလုပ် ကျူးလွန်သည် ဖြစ်သောကြောင့်လည်းကောင်း၊
 မမှန်မှန်း သိသည့်အပြင် မမှန်သော အချင်းအရာကို အခွင့်ရ အရာရှိရှေ့တွင်
 လိမ်လည်၍ ကျမ်းသစ္စာပြသောကြောင့်လည်းကောင်း ဦးလှမောင်အပေါ်
 အရေးယူပေးပါရန် ဦးအေးက မန္တလေး မဟာအောင်မြေမြို့နယ် တရားရုံး
 တွင် တိုက်ရိုက် လျှောက်ထားသော အမှုဖြစ်သည်။

၁၉၉၅
 ဦးအေး (ခ)
 လီရှန်ဖွဲ
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ-၄

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက အဓိက အကြောင်းပြချက်အဖြစ် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးလှမောင်သည် လျှောက်ထားသူ အသက်ထင်ရှား ရှိကြောင်း သိပါလျက်နှင့် မြေစာရင်းဌာနတွင် လိမ်လည် တင်ပြထွက်ဆို သည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူသည် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် ကို ချိုးဖောက်ကြောင်း ပေါ်လွင်၍ ထိုသို့ ချိုးဖောက်ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ (ဒုတိယ အပိုဒ်) ကို ကျူးလွန်သဖြင့် စွဲချက်တင်ထိုက် ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) တွင် ပြစ်မှုဆိုင် ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ အရ ပြစ်ဒဏ်ထိုက်သော ပြစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာကို တရားရုံးက စစ်ဆေးနေစဉ် ဖြစ်စေ၊ ယင်းစစ်ဆေး စီရင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်စေ၊ ကျူးလွန်ခဲ့သည် ဟု စွပ်စွဲထားသည့်အခါ အဆိုပါ တရားရုံး၊ သို့မဟုတ် ယင်းတရားရုံး၏ အထက်ဖြစ်သော တရားရုံး တစ်ရုံးက စာ ဖြင့် ရေးသားတိုင်ကြားခြင်း မပြုလျှင် အရေးမယူရ ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်၍ ယင်းပြစ်မှုမျိုးကို တရားရုံး ပြင်ပတစ်နေရာရာတွင် ကျူးလွန်ခဲ့လျှင် အရေးမယူရကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မဟုတ်ပါဘဲလျက် တိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) အရ လျှောက်ထားခံရသူ အပေါ် စွဲချက် တင်ထားခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှု မရှိကြောင်း အကြောင်းပြထားခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူ အနေဖြင့် မြေစာရင်းဌာနတွင် လိမ်လည် ထွက်ဆိုခြင်း၊ လိမ်လည်၍ ကျမ်းကျိန်ဆို ခြင်းတို့သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းပင် ဖြစ်၍ ၎င်းတွင် ဖြေရှင်းရန် တာဝန် ရှိသည်မှာ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်) ၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ လျှောက်ထားခံရသူအပေါ် သင့်လျော်သည့် ပုဒ်မဖြင့် စွဲချက်တင်စေသည့် အမိန့် ချမှတ်ပေးပါရန် တင်ပြထားသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သည့် ဥပဒေအရာရှိက ဦးလှမောင် (ခ) ဦးလူလှသည် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၊ ဒုတိယဦးစီးအရာ ရှိ ဒေါ်မြင့်မြင့်စန်းထံတွင် ဦးအေး (ခ) လီရှန်ဖွဲသည် ကွယ်လွန်သွားပြီး နောက် အမွေစားအမွေခံ ကျန်ရစ်ခြင်း မရှိကြောင်း လိမ်လည် ကျမ်းသစ္စာ ပြုပြီးနောက် မန္တလေး အနောက်တောင်မြို့နယ် မြေစာရင်းဦးစီးဌာနသို့ မမှန်မကန် တင်ပြလျှောက်ထား၍ ဦးအေး ပိုင်သည့် မန္တလေး ဒေးဝန်အရှေ့ အကွက် ၂၈၆၊ ဦးပိုင် ၁/ဈ မြေကွက်ကို ၎င်းအမည်သို့ ပြောင်းခဲ့သဖြင့် ဦးအေး (ခ) လီရှန်ဖွဲက မြို့နယ်တရားရုံးတွင် တိုက်ရိုက် လျှောက်ထားခဲ့

၁၉၉၅
ဦးအေး (ခ)
လီရှန်ဖွဲ့
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၄

ကြောင်း၊ မြို့နယ် တရားရုံးက တရားလိုပြ သက်သေ (၄) ဦးကို စစ်ဆေး
ပြီးနောက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ အရ စွဲချက်တင်ကြောင်း၊
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ အရ တရားစွဲမည် ဆိုပါက သက်ဆိုင်ရာ
အရာရှိကဖြစ်စေ၊ အထက်အရာရှိကဖြစ်စေ ဦးတိုက်လျှောက်ထား စွဲဆိုမှ
သာ လက်ခံနိုင်သည် ဟု ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁)
တွင် ဖော်ပြပါရှိ၍ မူလ ရုံးက စွဲချက်တင်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် မညီညွတ်
ဟု သုံးသပ်ပြီး မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးက စွဲချက်ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့ကြောင်း
ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အညီ
ဆောင်ရွက်ခဲ့သော မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်သည် ဥပဒေအရ
မှန်ကန်သည် ဟု သုံးသပ် တွေ့ရှိရကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို
အတည်ပြုသင့်ပါကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးလှမောင်(ခ)ဦးလူလှ၏ ရှေ့နေက ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) အရ ဆိုလျှင် အမှုအခင်းဖြစ်
ပွားနေလျှင် အဆိုပါ အမှုအခင်း၌ ပေါ်ပေါက်သော အချက်အလက်များ
နှင့် ပတ်သက်၍ တရားရုံး၊ သို့မဟုတ် အထက်တရားရုံး၏ ညွှန်ကြားချက်
အရသာလျှင် အမှုစွဲဆိုခွင့် ရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေရာ မူလရုံးသည်
အဆိုပါအချက်များကို မသုံးသပ်ဘဲ စွဲချက် တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ခရိုင်တရားရုံး
စွဲချက်ကို ပယ်ဖျက်၍ တရားရှင်လွတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းချွတ်ချော်မှု မရှိ
ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် ဖြစ်ပွားသောကိစ္စ၌ ကာယကံရှင်အနေဖြင့် တရား
ရုံးသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုနိုင်ခြင်း မရှိသည်မှာ မြင်သာသော
အချက်ဖြစ်၍ ခရိုင်တရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့ခြင်း
သည် မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း၊ အခြားသင့်တော်သော ပုဒ်မဖြင့်လည်း
စွဲချက်တင်၍ မရနိုင်ကြောင်း၊ ထိုသို့ စွဲချက်တင်စေလိုလျှင်လည်း လျှောက်
ထားသူက ခရိုင်တရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခဲ့ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊
ခရိုင်တရားရုံးသို့ မြို့နယ်၏ အမိန့်တွင် စွဲချက်တင်ရာ၌ ပုဒ်မလိုသေး၍
လျှောက်ထားခြင်း မရှိခဲ့သဖြင့် တရားရုံးချုပ်၌လည်း တင်ပြနိုင်ခွင့် မရှိ
တော့ကြောင်း၊ မူလရုံးမှ စွဲချက်တင်သောအမိန့်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၉၃ နှင့်ဖြစ်ရာ ထိုသို့ တင်ပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း ဥပဒေအရ ထင်ရှား
စွာ မှားယွင်းနေကြောင်း ပေါ်ပေါက်၍ ခရိုင်တရားရုံးက ပယ်ဖျက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
၍ ဥပဒေအရ သော်လည်းကောင်း၊ အကြောင်းခြင်းရာအရ သော်လည်း

၁၉၉၅
 ဦးအေး (ခ)
 လီရှန်ဖွဲ့
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ-၄

ကောင်း မှားယွင်းမှု မရှိပါသဖြင့် လျှောက်ထားချက်ကို ပလပ်သင့်ပါကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) တွင် အောက် ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည် -

“ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃၊ ၁၉၄၊ ၁၉၅၊ ၁၉၆၊ ၁၉၉၊ ၂၀၀၊ ၂၀၅၊ ၂၀၆၊ ၂၀၇၊ ၂၀၈၊ ၂၀၉၊ ၂၁၀၊ ၂၁၁၊ နှင့် ၂၂၈ တို့အရ ပြစ်ဒဏ် စီရင်ထိုက်သော ပြစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာကို တရားရုံးတစ်ရုံးက ဆောင်ရွက်သည့် မှုခင်းတစ်စုံတစ်ရာတွင်၊ သို့မဟုတ် ထိုမှုခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျူးလွန်သည် ဟု စွပ်စွဲချက် ရှိသောအခါ အဆိုပါ တရားရုံး၏ သို့မဟုတ် အဆိုပါ တရားရုံး၏ အထက် တရားရုံး၏ စာဖြင့် ရေးသား တိုင်တန်းချက်အရ မဟုတ်လျှင် အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခြင်း မပြုရ”

ဤအမှုတွင် ဦးလှမောင် (ခ) ဦးလူလှက မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး ဒုတိယဦးစီးအရာရှိ ဒေါ်မြင့်မြင့်စန်းထံတွင် ဦးအေး (ခ)လီရှန်ဖွဲ့ ကွယ်လွန် သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေကို မိမိတစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ဦးအေးနှင့် ပတ်သက်၍ အမွေစား အမွေခံ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိ ကြောင်း ကျမ်းကျိန်ဆိုပြီး မန္တလေး အနောက်တောင်မြို့နယ် မြေစာရင်း ဦးစီးဌာန၊ မြို့နယ်ဦးစီးမှူးထံ ၎င်း၏အမည် ပြောင်းလဲ အမည်ပေါက် ပြု လုပ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ထိုသို့ လျှောက်ထားချက်အရ မြေ စာရင်းဦးစီးဌာန လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ဦးလှမောင်၏ အမည် သို့ ပြောင်းခွင့်ပြုခဲ့သည်။

မြေစာရင်းဦးစီးဌာန လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ဆောင်ရွက် ခြင်းသည် တရားရုံးအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း အနေဖြင့် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၍ ၎င်းထံတွင် မမှန်သက်သေခံလျှင်၊ သို့ တည်းမဟုတ် မမှန်သက်သေကို တမင်ဖန်တီးလျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ (ဒုတိယပိုင်း) နှင့်သာ အကျုံးဝင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ခ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် အကျုံးမဝင်၊ တရားရုံး၏ စာဖြင့် ရေးသားထိုင်တန်းခြင်း မရှိဘဲ တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင် ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၃ (ဒုတိယပိုင်း) အရ အရေးယူနိုင်ခွင့်ရှိ သည်။ အမ်အီးအာရပ်နှင့် နိုင်ငံတော်^(၁) အမှုကို ရည်ညွှန်းသည်။

(၁) ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး (လွှတ်တော်)၊ စ-၂၃။

ထို့ကြောင့် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်) ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၃၆/၉၅ တွင် ဦးလှမောင် (ခ) ဦးလှလှကို စွဲချက်
မတင်မီ လွှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ၎င်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၉၃ (ဒုတိယပိုင်း) ဖြင့် စွဲချက်တင်ကာ ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်
စစ်ဆေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

၁၉၉၅

ဦးအေး (ခ)

လီရှန်ဖွဲ့

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပါ-၄

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု

၁၉၉၅
ဧပြီလ၊ ၆
ရက်။

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးကျော်ဝင်း ရှေ့တွင်

ကိုအောင်မော်လင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၂ *

ဦးတိုက် လျှောက်ထားမှုတွင် တိုင်လျှောက်သူ ကိုယ်စား ၎င်း၏အထွေ
ထွေ ကိုယ်စားလှယ် စာရသူအား တရားလိုအဖြစ် ခေါ်ယူ စစ်ဆေး
ခွင့် ပြုသင့် မပြုသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ် တရားရုံးက ဒေါ်ရင်အား ပြစ်
မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၀၀ အရ စစ်ဆေးပြီးနောက် တရားခံ
အောင်မော်လင်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၇၊ ၄၄၈ နှင့် ၄၅၄
တို့အရ အရေးယူထားပြီး ဖြစ်ရကား တရားခံ၏ရှေ့တွင် တိုင်လျှောက်သူ
တရားလို ဒေါ်ရင်အား စစ်ဆေးရန် မလွဲမသွေ လိုအပ်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဦးလှဖေနှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၄ အမှု တွင်
အောက်ပါအတိုင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည် -

“တရားမမှုများတွင် အမှုအတောအတွင်း တရားလို သေ
ဆုံးခဲ့လျှင် ၎င်း၏ ကိုယ်စား တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်း၍
အမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိသော်
လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများတွင် တရားလိုသည် အဓိ-ရသာလျှင်
ဖြစ်သောကြောင့် တိုင်တန်းသူ သေဆုံးသော်လည်း အမှုမှာရပ်ဆိုင်း
သွားခြင်း မရှိပေ။ သေဆုံးသူ၏ကိုယ်စား အခြားသူတစ်ဦးဦးကို
တရားလို အစားထိုးရန်လည်း မလိုပေ။ ထိုသို့ အစားထိုးခွင့်လည်း

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၉၃ (ခ)။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၉၂ တွင် ချမှတ်သော
၂၅-၇-၉၄ ရက်စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်) ၏
အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု။

ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိပေ။ အမှုကို တရားရုံးက ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေး ကြားနာရန်သာရှိပေသည်။ ထိုနည်းတူ တရားရုံး သို့ တိုက်ရိုက် လျှောက်ထားသော အမှုများတွင်လည်း တိုက်ရိုက် လျှောက်ထားသော တရားလို ရှိနေလျှင် အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ အကျိုးဆောင် ကိုယ်စားလှယ် လွှဲခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်သော်လည်း တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားသော တရားလို သေဆုံးလျှင် ယင်းကိုယ်စား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးက အမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိပေ။”

၁၉၉၅
ကိုအောင်မော်လင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၂

ဤအမှုတွင် တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားသော တရားလိုဒေါ်ရင် ရှိနေသဖြင့် ၎င်းကိုယ်စား အထွေထွေ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ မပြုံးပြုံးအောင်အား တရားလိုအဖြစ် အမှုတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့် ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ
- လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဦးတင်ရှိန်၊ ဒုတိယ ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ ဦးခင်ဇော်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီး အမှတ် ၂၆၈၇/၉၄ ကွင် ဒေါ်ရင်က ကိုအောင်မော်လင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၇၊ ၄၄၈၊ ၄၅၄ တို့အရ အရေးယူပေးရန် ဦးတိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုမှုတွင် ဒေါ်ရင်က မိမိကိုယ်စား သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ပြုံးပြုံးအောင်အား တရားလိုအဖြစ် အထွေထွေကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာလွှဲ၍ အစစ်ဆေးခံရန် လျှောက်ထားသည်။ ၎င်းလျှောက်လွှာကို မူလရုံးက ၂၅-၇-၉၄ နေ့တွင် ပလပ်ခုံသဖြင့် ဒေါ်ရင်က မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်) သို့ ပြင်ဆင်မှု ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၉၂/ ၉၄ တွင် မူလရုံးက ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ကိုယ်စားလှယ် လွှဲအပ် စစ်ဆေးခွင့်ကို လက်ခံကာ အမှုကို ဆက်လက် စစ်ဆေးစေရန် ၉-၉-၉၄ နေ့က အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်မှာ ဥပဒေနှင့် မညီညွတ် ဟု အကြောင်းပြကာ ကိုအောင်မော်လင်းက တရားရုံးချုပ်တွင် လျှောက်ထားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၉၅
 ကိုအောင်မော်လင်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ-၂

အမှုမှာ မန္တလေးမြို့၊ ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ်၊ ကျွန်းလုံးဥသျှောင်
 ရပ်နေ ဒေါ်ရင်က ၎င်းအမည်ပေါက် ပိုင်ဆိုင်သည့် မြေနှင့် နှစ်ထပ်တိုက်
 အဆောက်အအုံတို့ကို လက်ရှိ ထားရှိပြီး သော့ (၃) လုံး ခတ်ပိတ်ထားရာ
 သားအရင်းအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်ထားသူ ကိုအောင်မော်လင်းမှ သော့များကို
 ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီး၍ တိုက်အတွင်း အတင်းအဓမ္မ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ကာ
 လင့်ရိဘာကား သ/၄၀၂၈ ကို လည်းကောင်း၊ ကုန်ပစ္စည်း ထည့်ထား
 သော ကုန်သေတ္တာကို လည်းကောင်း ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ထားကြောင်း၊
 တရားခံသည် တရားလို ခတ်ထားသော သော့များကို ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးသဖြင့်
 တန်ဖိုးငွေ ၁၀၀၀/-ခန့် ပျက်စီးဆုံးရှုံးကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ကိစ္စကို သက်
 ဆိုင်ရာ ရဝတသို့ တိုင်ကြားပြီးနောက် ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ် တရားရုံး
 သို့ ဦးတိုက် လျှောက်ထား စွဲဆိုရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသော အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ ကိုအောင်မော်လင်း၏ ရှေ့နေက အခံကအကြောင်း
 ပြချက်အဖြစ် တင်ပြရာတွင် ဒေါ်ရင်၏လျှောက်လွှာကို ပယ်ခဲ့သော မူလ
 ရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများတွင် တရားလို၏ကိုယ်စား စစ်ဆေးခံနိုင်ရန်
 အထွေထွေ ကိုယ်စားလှယ် လွှဲအပ်၍ ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် ရှိသည် ဟု
 ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိပေ ဟု သုံးသပ်ခဲ့ကြောင်း၊ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး
 (မန္တလေးခရိုင်) က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉၀၊ ၁၉၅မှ
 ၁၉၉၊ ၄၈၀၊ ၄၈၅၊ ၁၃၂ နှင့် ၁၈၈ တို့ကို ရည်ညွှန်း၍ “ဤအမှုတွင်
 ကိုယ်စားလှယ်စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါက ပြစ်မှုများတွင်လည်း အစစ်
 ခံခွင့်ပါ လွှဲအပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့အတွက် လျှောက်ထားသူ၏
 တင်ပြချက်သည် ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှ တင်ပြ တောင်းခံချက် မဟုတ်ပါ
 ဟု ဆိုရန် ခဲယဉ်းနေသည်”ဟု သုံးသပ်ပြီး ဒေါ်ရင်၏ တင်ပြချက်ကို
 လက်ခံကာ အမှုကို ဆက်လက် စစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြားလိုက်ခြင်းသည်
 မှားယွင်းနေကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက ရည်ညွှန်း ဖော်ပြသော ကျင့်ထုံး
 ဥပဒေ ပုဒ်မများမှာ တရားလိုသည် မည်သူဖြစ်ရမည်၊ မည်သည့်အမှုများတွင်
 မည်သူကသာလျှင် တရားလို ပြုလုပ်နိုင်သည်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြဋ္ဌာန်း
 ချက်များသာ ဖြစ်ကြောင်း အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် ပြဿနာသည် မည်သည့်
 ပုဂ္ဂိုလ်က တရားလိုအဖြစ် ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့် ရှိသည်၊ မရှိသည် ဆိုသော
 အချက် မဟုတ်ဘဲ တရားလိုအဖြစ် စွဲဆိုခဲ့သူက အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်
 ရွက်ရန် အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများ၌ လွှဲအပ်ခွင့်

ရှိ မရှိ ဆိုသောအချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများတွင် တရားလို ကိုယ်စား အထွေထွေ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ ရသက အမှုကို ဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ ရာဇဝတ်မှုများတွင် မည်သူမဆို တိုင်လျှောက်သူအဖြစ် တရားလို ပြုလုပ်နိုင်သော်လည်း တရားလိုအဖြစ် စွဲဆိုသူက အမှုကို မိမိ ကိုယ်စား ဆက်လက် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာ အပ်နှင်းခွင့် မရှိကြောင်း၊ တရားလိုပြုလုပ်ခြင်းနှင့် တရားလိုက အထွေထွေကိုယ်စားလှယ် စာ လွှဲအပ်၍ မိမိကိုယ်စား ဆောင်ရွက်စေခြင်းမှာ သီးခြားကိစ္စ ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေတွင် အထွေထွေကိုယ်စားလှယ် လွှဲအပ်နိုင် ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိသဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက တရားလို၏အထွေထွေ ကိုယ်စားလှယ်စာ ရသူအား တရားလို ကိုယ်စား အမှုကို ဆောင်ရွက်ခွင့် ပြုခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

အမှတ် (၂) လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်ရင်၏ရှေ့နေက ဒေါ်ရင်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၀၀ အရ ကိုယ်တိုင်အစစ်ခံပြီးနောက် မှ အသက်အရွယ် ကြီးရင့်ပြီး သွေးတိုးရောဂါရှိသူ ဖြစ်၍ အတူနေ သမီး မပြုံးပြုံးအောင်အား ကိုယ်စားလှယ်စာပေး၍ အစစ်ခံစေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဤအမှုတွင် တရားလိုနှင့် တရားခံတို့မှာ သားအမိဖြစ်ပြီး ကိုယ်စားလှယ်မှာ လည်း အတူနေ သမီးဖြစ်၍ အမှု အကြောင်းအရာများနှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သိရှိပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် အစစ်ခံခြင်းအားဖြင့် အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်ရန်အကြောင်း မရှိကြောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး ၏ အာဏာဘောင်အတွင်းက ဆောင်ရွက်မှုအတွက် အကြီးအကဲတွင်လည်း တာဝန်ရှိမည် ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး ကိုယ်စား လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိ က တင်ပြရာတွင် ဒေါ်ရင်က ၎င်း၏ သမီး မပြုံးပြုံးအောင်အား ၎င်း၏ ကိုယ်စား စစ်ဆေးပေးရန် ကိုယ်စားလှယ်စာ လွှဲအပ်ခြင်းမှာ အမှု အဖြစ် အပျက်ကို သိရှိသူ တစ်ဦးအနေနှင့် လွှဲအပ် စစ်ဆေးစေခြင်းဖြစ်၍ ၎င်း ကိုယ်တိုင် အစစ်ခံရန် ပျက်ကွက်ပါက ၎င်းတွင်သာ ထိခိုက် နစ်နာဖွယ်ရာရှိ ကြောင်း၊ သို့အတွက် မပြုံးပြုံးအောင်အား စစ်ဆေးစေရန် ဒေါ်ရင်၏တင်ပြ ချက်ကို ငြင်းပယ်ရန် အကြောင်းမရှိ ဟု ယူဆကြောင်း၊ ဒေါ်ရင်က လွှဲ အပ်ထားသူ မပြုံးပြုံးအောင်နှင့်တကွ အခြားသက်သေများကို စစ်ဆေးပြီး နောက် လျှောက်ထားသူသည် စွပ်စွဲသည့် ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း

၁၉၉၅
 ကိုအောင်မော်လင်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ-၂

မပေါ်ပေါက်ပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၅၃ အရ စွဲချက် မတင်မီ လွှတ်ထားခွင့် ရှိမည် ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

မူလရုံး အမှုတွဲကို ကြည့်ရှုရာတွင် ဒေါ်ရင်က ၎င်း၏ သားအရင်း တော်စပ်သူ အောင်မော်လင်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၇၊ ၄၄၈ နှင့် ၄၅၄ တို့အရ အရေးယူပေးရန် ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် ဦးတိုက် လျှောက်ထား စွဲဆိုသည်။ ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ် တရားရုံးက တိုင်လျှောက်သူ ဒေါ်ရင်အား ၁၀-၆-၉၄ နေ့တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၀၀ အရ စစ်ဆေးပြီးနောက် အောင်မော်လင်းအား ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၇၊ ၄၄၈ နှင့် ၄၅၄ တို့အရ အရေးယူရန် ထိုနေ့ မှာပင် အမိန့်ချသည်။ ထိုသို့ အမိန့်ချပြီးနောက် တရားခံ၏ ရှေ့မှောက်တွင် တရားလိုအား စစ်ဆေးရန် ခေါ်သည့်အခါကျမှ တရားလိုမှာ နေမကောင်း ဖြစ်နေသဖြင့် သမီးဖြစ်သူ မပြုံးပြုံးအောင်အား၊ ဒေါ်ရင်၏ အထွေထွေ ကိုယ်စားလှယ်စာ ရသူအဖြစ် ဒေါ်ရင် ကိုယ်စား စစ်ဆေးပေးရန် တင်ပြ လျှောက်ထားရာမှ ယခုအမှု ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် အဆုံးအဖြတ်ပြုရမည့် ပြဿနာမှာ ဦးတိုက်လျှောက် ထားမှုတွင် တိုင်လျှောက်သူ ဒေါ်ရင် ကိုယ်စား ၎င်း၏အထွေထွေကိုယ်စား လှယ်စာ ရသူ မပြုံးပြုံးအောင်အား တရားလိုအဖြစ် ခေါ်ယူ စစ်ဆေးခွင့် ပြုသင့် မပြုသင့် ဆိုသော အချက်ပင်ဖြစ်သည်။

ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ် တရားရုံးက ဒေါ်ရင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့် ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၀၀ အရ စစ်ဆေးပြီးနောက် တရားခံ အောင်မော်လင်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၇၊ ၄၄၈ နှင့် ၄၅၄ တို့အရ အရေးယူထားပြီး ဖြစ်ရကား တရားခံ၏ ရှေ့တွင် တိုင်လျှောက်သူ တရားလို ဒေါ်ရင်အား စစ်ဆေးရန် မလွဲမသွေ လိုအပ်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ဦးလှဖေနှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ - ၄ အမှု ^(၁) တွင် အောက်ပါအတိုင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည် -

“တရားမမှုများတွင် အမှုအတောအတွင်း တရားလို သေဆုံး ခဲ့လျှင် ၎င်း၏ ကိုယ်စား တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ထည့်သွင်း၍ အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခွင့် ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိသော် လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုများတွင် တရားလိုသည် အစိုးရသာလျှင်

(၁) ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်) စာ-၁၈၅။

ဖြစ်သောကြောင့် တိုင်တန်းသူ သေဆုံးသော်လည်း အမှုမှာရပ်ဆိုင်းသွားခြင်း မရှိပေ။ သေဆုံးသူ၏ကိုယ်စား အခြားသူတစ်ဦးဦးကို တရားလို အစားထိုးရန်လည်း မလိုပေ။ ထိုသို့ အစားထိုးခွင့်လည်း ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် မရှိပေ။ အမှုကို တရားရုံးက ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေး ကြားနာရန်သာရှိပေသည်။ ထိုနည်းတူ တရားရုံးသို့ တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားသော အမှုများတွင်လည်း တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားသော တရားလို ရှိနေလျှင် အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ အကျိုးဆောင်ကိုယ်စားလှယ် လွှဲခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်သော်လည်း တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားသော တရားလိုသေဆုံးလျှင် ယင်းကိုယ်စား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦးက အမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခွင့် မရှိပေ။”

ဤအမှုတွင် တိုက်ရိုက် လျှောက်ထားသော တရားလို ဒေါ်ရင် ရှိနေသဖြင့် ၎င်းကိုယ်စား အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာရသူ မပြုံးပြုံးအောင်အား တရားလိုအဖြစ် အမှုတွင် ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခွင့် ပြုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ ၉-၉-၉၄ ရက်စွဲပါ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ မူလ မြို့နယ် တရားရုံး၏ ၂၅-၇-၉၄ ရက်စွဲပါ အမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးသည် အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက် စစ်ဆေး စီရင်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

၁၉၉၅
ကိုအောင်မော်လင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ-၂

၁၉၉၅ ခုနှစ်

တရားမဆိုင်ရာအမှုများ

စီရင်ထုံး ပြုသော တရားမမှုများ

စာမျက်နှာ

ကိုကျော်မြင့် ပါ- ၂	နှင့် ဦးလှငွေ ပါ- ၂	၁
ကိုကျော်ကျော်အေး	နှင့် ဒေါ်အေးအေးမြင့်	၆
ဒေါ်ကြည်	နှင့် ဒေါ်ဖြိုး	၁၁
ဒေါ်ခင်သူဇာ ပါ- ၃	နှင့် ဦးလှမြင့် (ခ) ဦးအယ်လ်ဒူးရေ	၁၇
ဒေါ်ခင်မိ	နှင့် ဒေါ်နီလာလူ ပါ- ၃	၂၄
ဒေါ်ခင်ဝင်း ပါ- ၂	နှင့် ဦးစန် ညီ	၃၂
ဦးစင်းတစ် (ခ) ဦးတင်မြင့်		
ပါ- ၂	နှင့် ဦးစိန်မြင့်	၃၈
ဒေါ်စန်းအုန်း	နှင့် ဦးလှငွေ ပါ- ၂	၄၂
ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ရီ	နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း	၄၈
ဦးညွန့်သိန်း ပါ- ၅	နှင့် ဒေါ်အေဒါစန်းမောင်	၅၄
ဦးတင်မောင် ပါ- ၃	နှင့် ဦးမြမောင် ပါ- ၃	၆၁
ဦးတုန်ကီး (ခ)		
ဦးတင်အောင်ကြည်	နှင့် ဦးထွန်းဝေ ပါ- ၄	၆၆
ဦးထွန်းလှိုင်	နှင့် ဦးစံထွေး	၇၃
ဦးဖြိုး ပါ- ၂	နှင့် ဦးမြသောင်း ပါ- ၂	၇၉
ဒေါ်ဖွားသက်	နှင့် ဦးစိုးအောင်	၈၄
ဦးဘတင်	နှင့် ဦးမောင်ခိုင် ပါ- ၂	၉၂
ဒေါ်မိမိကျော်	နှင့် ဒေါ်နန်းအေးအေး	၉၇
မိုဟာမက်ယူစွပ် (ခ)		
ဦးမြသန်း ပါ- ၄	နှင့် ဒေါ်ဖာတမာဘီဘီ ပါ- ၁၀	၁၁၀
ဦးမြမောင်	နှင့် <u>ဦးဝမ်စွို (ခ) တန်ဝမ်စွို ပါ- ၇</u>	၁၁၅
	နှင့် ဦးတင်ဦး ပါ- ၈	
ဒေါ်မြရင်	နှင့် မခင်မြင့်ကြည် (ခ) မမြင့်မြင့်ကျော်	၁၂၈
ဒေါ်မြင့်သိန်း (ခ) အမိန့် ပါ- ၂	နှင့် ဦးမြင့်သိန်း ပါ- ၆	၁၃၅

ဦးရွှေတင်	နှင့် ဦးအောင်တင်	၁၄၄
ဦးရွှေမိုး ပါ- ၃	နှင့် ဦးအိုက်ဖုန် ပါ- ၂	၁၅၁
ဒေါ်လှစိန်	နှင့် ဒေါ်ကြည် ပါ- ၂	၁၆၂
ဒေါ်လှမြင့်	နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ယု	၁၆၅
ဦးလှရွှေ ပါ- ၂	နှင့် ဦးသန်းဆွေ	၁၇၁
ဒေါ်ဝင်းကြည် (ခ)		
ဒေါ်ဝင်းကြည်ညွန့်	နှင့် ဒေါ်သိန်းသိန်း ပါ- ၃	၁၇၆
ဒေါ်ဝင်းဝင်း ပါ- ၅	နှင့် ဒေါ်အေးစန္ဒာမြင့်	၁၈၃
<u>ဒေါ်ပိုင်ချစ်(ခ)ဒေါ်ပိုင်</u>	နှင့် ဦးမောင်ကြည် ပါ- ၂	၁၈၈
ဒေါ်ရွှေရင်		
ဦးသန်းဝင်း (ခ) ဦးရာရင်	နှင့် ဦးနိုးဝင်း(ခ)	၁၉၃
	မမက်အီးဘား ပါ- ၅	
ဒေါ်သိန်းဆင့်	နှင့် ဒေါ်စောရင် ပါ- ၂	၁၉၇
ဒေါ်အေးအေးယု	နှင့် ဦးဂါယု ပါ- ၂	၂၀၅

ညွှန်းချက်

တရားမဆိုင်ရာ အမှုများ

ဥပဒေများ -

- ကာလ စည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ
- စာချုပ်စာတမ်းများ မှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေ
- တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ
- ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေ
- ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ
- မြန်မာ့ခလေ့ ထုံးထမ်းဥပဒေ
- လွှဲပြောင်းနိုင်သော စာချုပ်စာတမ်းများ အက်ဥပဒေ
- သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ
- သယ်ယူပို့ဆောင်သူများ အက်ဥပဒေ
- ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်
ရေးအက်ဥပဒေ

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ ။ ။ ကာလ စည်းကမ်း သတ်ပြဿနာမှာ ဥပဒေဆိုင်ရာ ပြဿနာ သက်သက်ဖြစ်လျှင် တရားရုံးသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ မိမိ သဘော ဆန္ဒအလျောက် ဖော်ထုတ် အဆုံးဖြတ်ပေးရန် တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ပြဿနာမှာ တရားရုံးရှေ့မှောက်ရှိ ဝန်ခံထားသော၊ သို့မဟုတ် သက်သေထင်ရှား ပြပြီးဖြစ်သော အကြောင်းခြင်း ရာများအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သည့် ဥပဒေဆိုင်ရာ ပြဿနာသက်သက် ဖြစ်လျှင် တရားရုံးသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ မိမိသဘောဆန္ဒအလျောက် ပြဿနာကို ဖော်ထုတ် အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် တာဝန်ရှိသည်။ တစ်ဖက်တွင် ယင်းပြဿနာသည် အဆိုလွှာမှ ပေါ်ပေါက် ခြင်း မရှိဘဲ အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာအပေါ် တည်လျှင် တရားပြိုင်သည် ယင်းပြဿနာကို မိမိချေလွှာ၌ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၈ - နည်း ၂ အရ တင်ပြရန် တာဝန်ရှိသည်။ ထိုသို့တင်ပြရန် ပျက်ကွက်လျှင် ယင်း ပြဿနာကို တင်ပြခွင့် ပေးသင့် မပေးသင့် တရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရားအရ စဉ်းစားရန်ဖြစ်သည်။

၆၆

ဦးတုန်ကီး (ခ) ဦးတင်အောင်ကြည် နှင့် ဦးထွန်းဝေ ပါ - ၄
(၄င်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်တင်ရီ)

အထူးကာလ စည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂။ ။ တရားရုံးများသည် မည်သည့်နေ့ရက်မှ မည်သည့်နေ့ရက်အထိ ပိတ်ထားသည် ဟု မှတ်ယူရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားရာ တရားရုံး ပိတ်ထား သည့်ရက်များကို ကာလစည်းကမ်းသတ် အချိန်အပိုင်းအခြားမှ နုတ် ရန် မဟုတ်ခြင်း၊ တရားရုံးပိတ်ထားသည့် ကာလအတွင်း အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေလျှင် ရုံးဖွင့်သည့်နေ့၌ အမှု ကို တင်နိုင်ခြင်း၊ ရုံးများ ပြန်လည်ဖွင့်သည့် နေ့ရက်တွင်မှ ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကို ပြန်လည် ရေတွက်ရန် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အထူးကာလ စည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ (နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဥပဒေ အမှတ် ၉/၈၈ ၏ အနက်

ညွှန်းချက်

အဓိပ္ပာယ်အရ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၁) ရက်နေ့မှ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၃၁) ရက်နေ့အထိ ပိတ်ထားသည်ဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဆိုလျှင် တရားရုံး ပိတ်ထားသည့်ရက်များကို ကာလစည်းကမ်းသတ် အချိန်အပိုင်းအခြားမှ နုတ်ရမည်မဟုတ်ပေ။ တရားရုံး ပိတ်ထားသည့်ကာလအတွင်း အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေလျှင် ရုံးဖွင့်သည့်နေ့၌ အမှုကို တင်နိုင်သည်ဟုသာ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရုံးများ ပြန်ဖွင့်သည့် နေ့ရက်တွင်မှ ကာလ စည်းကမ်းသတ်ကို ပြန်လည်ရေတွက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း အယူခံတရားလို ရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်သည် မှန်ကန်ခြင်း မရှိပေ။

ဦးထွန်းလှိုင် နှင့် ဦးစံထွေး

- ၇၃

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉ (၂)။ ။ ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍သော်လည်းကောင်း၊ အခွင့်အရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သော်လည်းကောင်း တာဝန်ရှိကြောင်း ရေးသား လက်မှတ်ထိုး၍ ဝန်ခံချက် ပြုသောကိစ္စတွင် ထိုဝန်ခံချက်၌ မည်သို့သော အကြောင်းအရာများ ပါရှိကြောင်း နှုတ်သက်သေ တင်ပြခွင့် မရှိခြင်း

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉ (၂) တွင် သက်သေခံ အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက ခွင့်ပြုသည့်အခါမှတစ်ပါး ထိုဝန်ခံချက်တွင် မည်သို့သော အကြောင်းအရာများပါရှိကြောင်း နှုတ်သက်သေ တင်ပြခြင်းကို လက်ခံခြင်း မပြုစေရ ဟု တားမြစ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် တရားပြိုင် ဦးမြသောင်းတို့က တရားလို ဦးပြုံးတို့အား ငွေပေးဆပ်ရန် တာဝန်ရှိခြင်းကို ဝန်ခံသည်ဆိုသည့် ဝန်ခံကတိ စာချုပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ နှုတ်သက်သေ တင်ပြခြင်းကို လက်ခံခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ဦးပြုံး ပါ - ၂ နှင့် ဦးမြသောင်း ပါ - ၂

- ၇၉

စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေ။ မှတ်ပုံတင် စာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်း၏ အကျိုးသက်ရောက်မှု၊ စာချုပ်နှစ်ရပ် ရှိရာတွင် မည်သည့် စာချုပ်ကို လက်ခံရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက် ။ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်တစ်ရပ် အကျိုးသက်ရောက်သော အချိန်မှာ (commence to operate) မှတ်ပုံတင်သည့် အချိန်မဟုတ်ဘဲ စာချုပ် ချုပ်ဆိုသည့်အချိန် ဖြစ်သည် ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၇ အရ မှတ်ပုံတင်ရန် မလွဲမသွေ လိုအပ်ပါလျက် မှတ်ပုံ မတင်လျှင် စာချုပ်ပါ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မည်သို့မျှ အကျိုးခံစားခွင့် မရှိ။ သို့ရာတွင် ယင်းစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ချက်ခြင်းပင် မှတ်ပုံတင်သောနေ့ရက်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ စာချုပ် ချုပ်ဆိုသော နေ့ရက်ကို နောက်ကြောင်းပြန် အကျိုးသက်ရောက်သည်။ စာချုပ်၌ အကျိုးသက်ရောက်စေမည့် နေ့ရက် ဖော်ပြချုပ်ဆိုလျှင် ထိုနေ့ရက်ဖြစ်သည်။ မည်သည့်နေ့ရက်တွင် စတင်အကျိုးသက်ရောက်သည် ဟု မပါရှိလျှင် မှတ်ပုံတင်သောစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုသော နေ့ရက်တွင် အကျိုးသက်ရောက်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ဦးမောင်မောင်သည် အချင်းဖြစ် မြေကွက်နှစ်ကွက်ကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ဒေါ်နီလာလူနှင့် ဒေါ်ခင်မိတို့အား နေ့ရက်မတူဘဲ သီးခြားစီ ရောင်းချသည်။ ထိုသို့ရောင်းချရာ၌ စာချုပ် ချုပ်လိုသော ရက်စွဲ (date of execution) ကိုသာ ဦးစားပေး၍ ဆုံးဖြတ်ရမည်။ စာချုပ် ချုပ်ဆိုရာ၌ အရင်စော၍ ချုပ်ဆိုလျှင် မှတ်ပုံတင်သည့် နေ့ရက် (date of registration) နောက်ကျစေကာမူ ယင်းစာချုပ်ကိုသာ ဦးစားပေးအတည်ပြု၍ လက်ခံရပေမည်။ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို နောက်ကျသော ရက်စွဲဖြင့် ချုပ်ဆိုပြီး မှတ်ပုံတင်ရာ၌ စောနေသောကြောင့် ယင်းမှတ်ပုံတင်စာချုပ်ကို ဦးစားပေး အတည်ပြုရန် မဟုတ်ပေ။ သို့မှသာလျှင် စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မည် ဖြစ်သည်။

ညွှန်းချက်

စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၇ ပြဋ္ဌာန်းချက်၏ ရည်ရွယ်ချက် မည်သည့်အခါတွင် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းအပေါ် အမှုသည်တစ်ဦးဦး၏ အခွင့်အရေးကို ထိခိုက် (affect) စေသည့် လွှဲပြောင်းမှု ဖြစ်စေသည်။ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ရောင်းချသည့်ကိစ္စ၌ မှတ်ပုံတင်ခြင်းသည် ထိရောက်သော လွှဲပြောင်းမှုကို အပြီးသတ်ရာရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေသည် ဥပဒေအရ အတည်ဖြစ်သော မှတ်ပုံတင် လွှဲပြောင်းစာချုပ် မည်သည့်အချိန်မှစ၍ အကျိုးသက်ရောက်သည်ကို သတ်မှတ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းတစ်ရပ်တည်းကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ၂ ခု သို့မဟုတ် ၂ ခုထက် ပိုသော စာချုပ်စာတမ်းများဖြင့် ရောင်းချရာတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို မည်သည့်ဝယ်ယူသူအား ဦးစားပေးရမည်ကို အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်ရန် ပုဒ်မ ၄၇ ကို ပြဋ္ဌာန်းထားဟန်တူသည်။ စာချုပ်တွင် အကျုံးဝင်သည့် ပစ္စည်းအား လွှဲပြောင်းခြင်းကိစ္စကို အတိအလင်း ရည်ညွှန်းထားခြင်း မရှိသည်ကို သတိချပ်ရန်လိုသည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂ တွင်လည်းကောင်း၊ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉ (က) တွင်လည်းကောင်း (affect) ဟူသော စကားရပ်ကို သုံးထားကြောင်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။ အမှုဆိုင်ဆဲတွင် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းအပေါ် အမှုသည်တစ်ဦး၏ အခွင့်အရေးကို ထိခိုက် (affect) စေသည့် လွှဲပြောင်းမှုသည် စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉ (က) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် မှတ်ပုံတင် စာချုပ်စာတမ်း ဖြစ်သည်။ စာချုပ်စာတမ်းကို မှတ်ပုံ မတင်မချင်း စာချုပ်တွင် အကျုံးဝင်သည့် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို ထိခိုက်ခြင်း မရှိသည့်အလျောက် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အတိုင်း အမှုသည်၏ အခွင့်အရေးများကို ထိခိုက်စေမည် မဟုတ်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက ပိတ်ပင်သည့်လွှဲပြောင်းမှု သို့မဟုတ် စီမံမှုသည် အမှုသည်၏ အခွင့်အရေးများကို ထိခိုက်စေသည့် လွှဲပြောင်းမှု သို့မဟုတ် စီမံမှုဖြစ်သည့်အလျောက် စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉

(က) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆက်စပ် သုံးသပ်ကြည့်လျှင် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် စာတမ်းဖြင့် လွှဲပြောင်းမှု သို့မဟုတ် စီမံမှု ဖြစ်သည် ဟု ကောက်ယူရပေမည်။ ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ထိရောက်သော လွှဲပြောင်းမှု မရှိလျှင် ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်း မမည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ ပါ “act”သည် ပစ္စည်းကို ထိထိရောက်ရောက် လွှဲပြောင်းသော ပြုလုပ်မှု ဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိနိုင်။ အဆိုပါ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ ကို ပုဒ်မ ၅ နှင့် တွဲဖက် ဖတ်ရှုလျှင် ပုဒ်မ ၅၂ အရ ပိတ်ပင်ချက်သည်ထိရောက်သော လွှဲပြောင်းမှုနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်ဟု ကောက်ယူရန်သာ ရှိပေသည်။ ကျပ် ၁၀၀ သို့မဟုတ် ကျပ် ၁၀၀ ထက် ပိုသော အဖိုးဖြင့် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို ရောင်းချသည့်ကိစ္စ၌ မှတ်ပုံတင်ခြင်းသည် ထိရောက်သော လွှဲပြောင်းမှုကို အပြီးသတ်သည်ဖြစ်၍ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်သည့်နေ့တွင်မှ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂ ၏ အဓိပ္ပာယ်အရ ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းသည် ဟု ကျွန်ုပ်တို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူသည်။

၁၅၁

ဦးရွှေမိုး ပါ - ၃ နှင့် ဦးအိုက်ဖုန်း ပါ - ၂
 (ကိုယ်တိုင်နှင့် ကွယ်လွန်သူ ဦးအိခန်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)

ဇာရီရုံးက အတည်ပြုလုပ်ပေးရမည့် ဒီကရီ။ ။ အယူခံကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၄၁ - နည်း ၁၁ အရ အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခြင်း မပြုလျှင် ဇာရီရုံးက အတည်ပြုရမည့် ဒီကရီသည် အယူခံရုံး၏ ဒီကရီ ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဦးအေး ပါ- ၃ နှင့် ဒေါ်နှင်းရီ ပါ- ၂ အမှုတွင် မူလ မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဒီကရီကို တိုင်းတရားရုံးက အတည်ပြုခဲ့သဖြင့် တရားဥပဒေသဘောအရ တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီသည် မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဒီကရီနှင့် ပေါင်းစပ်သွားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဇာရီမူတွင် အတည်ပြုလျက်ရှိသော ဒီကရီသည် တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီဖြစ်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့သည်။

အယူခံကို တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၄၈၊ နည်း ၁၁ အရ အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခြင်း မပြုလျှင် အတည်ပြုရမည့်ဒီကရီသည် အယူ

ညွှန်းချက်

ခံရုံး ဒီကရီ ဖြစ်ကြောင်း ဘီလား(လ်) ဒွာကာဒက်(စ်) နှင့် မြန်မာနိုင်ငံ မီးရထားကုမ္ပဏီ အမှုတွင် ပြဆိုသည်။

သို့ဖြစ်ရာ တရားနိုင် ဦးစိန်မြင့်က အတည်ပြုလုပ်ရမည့် ဒီကရီမှာ ရာရားရုံးချုပ်၏ ဒီကရီ ဖြစ်ပေသည်။ မူလရုံးက အတည်ပြုလုပ်ပေးရမည့် ဒီကရီမှာ မိမိရုံးက ချမှတ်သည့် ဒီကရီ မဟုတ်ဘဲ တရားရုံးချုပ်၏ ဒီကရီ ဖြစ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်၏ ဒီကရီ၏ တာဝန်ခံ မိတ္တူကို တင်ပြရန် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၁ (၃) အရ ဆင့်ဆိုရန် လိုပေ လိမ့်မည်။

ဦးစင်းတစ် (ခ) ဦးတင်မြင့် ပါ - ၂ နှင့် ဦးစိန်မြင့်

- ၃၈

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၄ အရ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ပြန်ထား ရန် လျှောက်ထားချက်သည် ပုဒ်မ ၄၇ တွင် အကျုံးဝင် မဝင်၊ ပုဒ်မ ၃၅-က အရ လျော်ကြေးစရိတ်၏ အဓိပ္ပာယ် ။ ပုဒ်မ ၁၄၄ အရ လျှောက်ထားသည့် အထွေထွေမှုတွင် ပေးသွင်းခဲ့ရသော လျော်ကြေးငွေကို ဇာရီမှုတွင် ထည့်သွင်း အတည်ပြုနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၇ တွင် ဒီကရီကို အတည်ပြုခြင်း၊ ဒီကရီအရ ပေးဆပ်ခြင်း၊ ဒီကရီကို ကျေအေး ပြေငြိမ်းခြင်း နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့သည့် အမှုမှ အမှုသည်များ အကြားတွင် ပေါ်ပေါက်လာသော အငြင်းပွားမှုများကို ဒီကရီ အတည်ပြုသည့် တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း သီးခြားတရားတစ်ထုံး စွဲဆို၍ အဆုံး အဖြတ် ခံယူခြင်း မပြုရကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄၄ အရ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ပြန်ထားရန် လျှောက်ထားချက် သည် ဒီကရီ အတည်ပြုရာတွင် အမှုသည်များ အကြား၌ ပေါ်ပေါက်လာသော ပြဿနာ မဟုတ်သောကြောင့် တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၇ တွင် အကျုံးမဝင်ချေ။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ လျော်ကြေးစရိတ် (compensatory costs) နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅-က တွင် မှုခင်းတစ်ရပ် ရပ်၌ အမှုသည် တစ်ဦးဦး၏ စွဲဆိုချက်၊ သို့မဟုတ် ခုခံ ချေပချက်သည်

မဟုတ်မမှန်ကြောင်း သို့မဟုတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေကြောင်း၊ ပေါ်ပေါက်သည့်အခါ တစ်ဖက်အမှုသည်အား လျော်ကြေးအဖြစ် စရိတ်ပေးနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ဦးလှငွေတို့က တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄၄ အရ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ပြန်ထားရန် လျှောက်ထားရာ၌ ဒေါ်စန်းအုန်းက ဦးလှငွေတို့အား ပေးခဲ့ရသည့် လျော်ကြေးငွေသည် ပုဒ်မ ၃၅-က ၌ ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် လျော်ကြေးစရိတ် မဟုတ်ချေ။

လျော်ကြေးစရိတ် ဆိုသည်မှာ တရားမ မှုခင်းတစ်ရပ်ရပ်တွင် တစ်ဖက်အမှုသည်၏ မဟုတ်မမှန်သော အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသော စွဲဆိုမှု၊ ခုခံ ချေပမှု ပြုလုပ်ခြင်း ခံရသည့် အမှုသည်အား တရားရုံးက လျော်ကြေးအဖြစ် အမိန့်၊ သို့မဟုတ် ဒီကရီတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြ၍ ပေးအပ်သော စရိတ်ငွေ ဖြစ်သည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားရုံး၏ ဒီကရီတွင် လျှောက်ထားသူအား လျော်ကြေးစရိတ်အဖြစ် ရခွင့်ရှိကြောင်း ထည့်သွင်း ဖော်ပြထားခြင်းမရှိဘဲ နှင့် ယခင် တရားမ အထွေထွေမှုတွင် လျှောက်ထားသူက ပေးသွင်းခဲ့ရသော လျော်ကြေးငွေကို ပြန်လည်ရရှိရန်အတွက် ဇာရီမှု၌ မိမိရရှိထားသည့် တရားစရိတ် ငွေများအပြင် ယင်းလျော်ကြေးငွေကိုပါ ထည့်သွင်း အတည်ပြုပေးရန် တရားနိုင်၏ တောင်းဆိုချက်ကို မူလရုံးက ပလပ်ခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းခြင်း မရှိပေ။

၄၂ - ဒေါ်စန်းအုန်း နှင့် ဦးလှငွေ ပါ - ၂

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၃၉ - နည်း ၁ တွင် ပစ္စည်းဟူသောစကားနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အထူးအဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ချက် မရှိခြင်း၊ ယင်းစကားရပ်ကို သဘာဝကျသည့်ပြင် တိုက်ရိုက်လည်း ကျသော အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူရမည် ဖြစ်ခြင်း၊ တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၃၉ - နည်း ၂ အရ မည်သည့်အခါတွင် ယာယီ တားဝရမ်း ထုတ်ပေးခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၃၉ - နည်း ၁ တွင် ပစ္စည်း ဟူသော စကားနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အထူးအဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ထား

ညွှန်းချက်

ခြင်း မရှိရကား ယင်းစကားရပ်ကို သဘာဝကျသည့်ပြင် တိုက်ရိုက်လည်း ကျသော အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူမှု ပြုရမည်ဖြစ်သည်။ အမ်၊ အယ်(လ်)ချကရာ ဘာတီ နှင့် ဂျေအယ်(လ်) မူဟူရီ အမှုတွင် ဖွင့်ဆိုချက်အရ ယခုအမှု၌ လမ်းကို အသုံးပြုနိုင်သည့် အခွင့်အရေးသည် ပစ္စည်းတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်များ (jura in repropria)၌ အကျုံးဝင်သဖြင့် ခြပ်မရှိသော ပစ္စည်း (in corporeal) ဖြစ်သည် ဟူ၍ ကောက်ယူနိုင်ပေသည်။

အဆိုပါ ခြပ် မရှိသည့်ပစ္စည်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် လမ်းကို ဝင် ထွက် သွားလာ အသုံးပြုနိုင်သည့် အယူခံတရားပြိုင်၏ အခွင့်အရေးကို အယူခံတရားလိုက ပိတ်ဆို့ ဟန့်တားခြင်း၊ လွှဲပြောင်းပေးခြင်း ပြုလုပ်လိမ့် မည်ဟု စိုးရိမ်ရန် အကြောင်းရှိလျှင် ယင်းကဲ့သို့ မပြုလုပ်ရန် တိုင်းတရားရုံးက ယာယီ တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်နိုင်ပေသည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၃၉၊ နည်း ၂ တွင် တရားပြိုင်အား ပဋိညာဉ် ချိုးဖောက်ခြင်းကို တားမြစ်ပေးရန် စွဲဆို သောအမှုနှင့် အခြားနစ်နာစေမှု ပြုခြင်းကို တားမြစ်ပေးရန် စွဲဆိုသောအမှု များ၌ အမှုစွဲဆိုပြီးနောက် စီရင်ချက် မချမှတ်မီ အတောအတွင်း ထိုသို့စွဲ ဆိုသည့်အတိုင်း ပဋိညာဉ် ချိုးဖောက်ခြင်း သို့မဟုတ် နစ်နာစေမှု ပြုလုပ် ခြင်းကို တားမြစ်ရန် ယာယီ တားဝရမ်းကို တရားလိုက လျှောက်ထား တောင်းဆိုနိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ထို့ကြောင့် ထာဝရ တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးရန် စွဲဆိုသည့် ယခု အမှုတွင် အမှုအတောအတွင်း တရားပြိုင်က နစ်နာမှုပြုလုပ်ခြင်းကို တား မြစ်ရန် ယာယီ တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့် ပေးခြင်းသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၃၉၊ နည်း ၂ အရ ထုတ်ပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပေ သည်။

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ရီ နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း

တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ (က) - ယင်း နည်းဥပဒေ အရ အဆိုလွှာတွင် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း ရှိ မရှိ ဆန်းစစ်ရာတွင် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းဟူသော စကားရပ်၏ သဘောအဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ကြည့်ရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အဆိုလွှာအရ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်သည် ဟု သိသာထင်ရှားစေခြင်း ရှိ မရှိ သုံးသပ်ရာတွင် တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း

(cause of action) ဟူသော စကားရပ်၏ သဘောအဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ကြည့်ရှုရန် လိုမည်ဖြစ်သည်။

“တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်း” ဆိုရာ၌ တစ်ဖက်မှ ငြင်းဆိုပါက တရားလိုအနေဖြင့် မိမိ၏အခွင့်အရေးကို အထောက်အခံအဖြစ် သက်သေ ထင်ရှားပြရန် လိုအပ်သော အကြောင်းခြင်းရာ အသီးသီးဖြစ်သည် ဟု အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ အဆိုလွှာတွင် တရားစွဲဆိုရခြင်း အကြောင်းခံ များအဖြစ် ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်သည် ဟု အယူခံ တရားလိုက လျှောက်လဲစေ ကာမူ အမှန်စင်စစ်တွင် အကြောင်းအချက်တို့မှာ အထက်တွင် ဖော်ပြပြီးသည့် အကြောင်းများအရ တရားပြိုင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အေဒါစန်းမောင်အနေဖြင့် မလွှဲ မရှောင်သာ ခုခံချေပရန် လိုအပ်သောအချက်များ ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင် သည်မှာ အဆိုလွှာအရပင် ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ ထိုအကြောင်းရင်းခံတို့ကို ဒေါ်အေဒါစန်းမောင်က တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅/၈၈ တွင် ထိန်ချန် စွဲဆို သည်ဟု ဤအမှုအဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြကာမျှဖြင့် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည် ဟု ထင်ရှား သိသာစေသည့်အချက် မဖြစ်နိုင်ပေ။

၅၄ ဦးညွှန်သိန်း ပါ - ၅ နှင့် ဒေါ်အေဒါစန်းမောင်

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၁- နည်း ၃၅၊ အမိန့် ၂၁- နည်း ၃၅ အရ အပ်ဝရမ်းကို တစ်ကြိမ်သာ ထုတ်ပေးရမည်ဟု ကန့်သတ်ထားမှု မရှိခြင်း၊ တရားနိုင်က အပ်ဝရမ်း ထပ်မံထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားတိုင်း တရားရုံးက အပ်ဝရမ်း ထပ်မံ ထုတ်ပေးနိုင်ခြင်း၊ တရားရုံးသည် မိမိ သဘောအရဖြစ်စေ၊ ဘီလစ်၏ အစီရင်ခံစာအရဖြစ်စေ၊ တရားရုံး၏ လျှောက်ထားချက်အရ ဖြစ်စေ၊ ကြားလူတို့၏ လျှောက်ထားချက်အရ ဖြစ်စေ အမိန့် ၂၁- နည်း ၉၇ အရ စုံစမ်းမှု မပြုလုပ်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အပ်ဝရမ်းကို အတည်မပြုနိုင်သည့်အခါ တရားနိုင်သည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၁ - နည်း ၃၅၊ သို့မဟုတ် နည်း ၃၆ အရ ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် ထပ်မံလျှောက်ထားနိုင်သည်။ တရားနိုင်က အပ်ဝရမ်း ထပ်မံထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားတိုင်း တရားရုံးက အပ်ဝရမ်း ထပ်မံ ထုတ်ပေးနိုင်ပေသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၁- နည်း

ညွှန်းချက်

၃၅ တွင် အပ်ဝရမ်းကို တစ်ကြိမ်သာ ထုတ်ပေးရမည်ဟု နာန့်သတ်ထားခြင်း မရှိပေ။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ လက်ရောက် ပေးအပ်ရန် လျှောက်ထားရာတွင် ခုခံ တားဆီး ဟန့်တားခြင်းခံရသူက တရားနိုင်သည် တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁- နည်း ၃၅၊ သို့မဟုတ် နည်း ၃၆ အရ အပ်ဝရမ်း ထပ်မံ ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း မပြုဘဲ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၁- နည်း ၉၇ အရလည်း လျှောက်ထားနိုင်သည်။ တရားရုံးသည် သင့်သည် ထင်မြင်သည့်အတိုင်း စုံစမ်းမှုပြု၍ နည်း ၉၈ နှင့် ၉၉ အရ အမိန့် ချမှတ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဤနည်းဥပဒေအရ စုံစမ်းမှု မပြုမီ တရားနိုင်က တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားရန် လိုသည်။ တရားရုံးသည် မိမိသဘောအရ ဖြစ်စေ၊ ဘီလစ်၏ အစီရင်ခံစာအရ ဖြစ်စေ၊ တရားရုံး၏ လျှောက်ထားချက် အရဖြစ်စေ၊ ကြားလူတို့၏ လျှောက်ထားချက်အရဖြစ်စေ စုံစမ်းမှု ပြုလုပ် ရန်အမိန့် မချနိုင်ပေ။

ဦးတင်မောင် ပါ - ၃ နှင့် ဦးမြမောင် ပါ - ၃
(ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သြ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များ)

- ၆၁

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၀ နည်း ၁။ ။ အမိန့် ၁၀ နည်း ၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ အမိန့် ၁၀ အရ စစ်မေးခြင်း သည် အငြင်းပွားသည့် ပြဿနာကို ဖော်ထုတ် စိစစ်ရန်သာဖြစ်ခြင်း၊ ပြန်လှန်စစ်မေးခြင်း မပြုရသည့်အတွက် အမှုသည်တို့ ထွက်ဆိုချက်များကို အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၀၊ နည်း ၁ တွင် အမှုကို ပထမအကြိမ် ကြားနာရန် ချိန်းဆိုထားသောနေ့တွင် အဆိုအချေများ၌ ဖော်ပြပါရှိသော စွပ်စွဲချက်များကို အမှုသည်က ဖြောင့်ဆိုမည် သို့မဟုတ် ငြင်းကွယ်မည်ကို တရားရုံးက အမှုသည်များထံမှ ဖြစ်စေ၊ ရှေ့နေများထံမှ ဖြစ်စေ စစ်မေးခွင့်ရကြောင်း၊ ဤသို့ စစ်မေးရာ၌ သိရှိရသော ဖြောင့်ဆိုချက်၊ ငြင်းကွယ်ချက်များကို တရားရုံးက ရေးမှတ်ထားရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၀၊ နည်း ၁ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အဆိုအချေများ ပီပြင်မှုရှိစေရန် အမှုသည်များအကြား အငြင်းပွားမှုကို တိတိကျကျ သိရှိရန်၊ တစ်ဖက်အမှုသည်သည် စွပ်စွဲချက်ကို အခြားတစ်ဖက်က မည်မျှထိ ဝန်ခံကြောင်း သိရှိစေရန် ဖြစ်သည်။

အမိန့် ၁၀ အရ စစ်မေးခြင်းသည် အငြင်းပွားသည့် ပြဿနာကို ဖော်ထုတ် စိစစ်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ သက်သေခံချက် ရယူရန် မဟုတ်ပေ။ ငြင်းချက် မထုတ်မီ အမှုသည်များအား ကျမ်းနှင့် စစ်မေးခြင်း၊ ပြန်လှန် စစ်မေးခြင်း မပြုရသည့်အတွက် အမှုသည်တို့ ထွက်ဆိုသည့် အချက်များကို အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုရပေ။

၁၁၀ မိုဟာမက်ယူစွပ်(ခ)ဦးမြသန်း ပါ - ၄ နှင့် ဒေါ်ဖာတမာဘီဘီ ပါ - ၁၀

တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉၆။ ။ အယူခံ ဝင်ခွင့်၊ အမှုသည် တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ခြင်း မရှိသူ တစ်ဦးက အယူခံဝင်ခွင့် ရှိ မရှိ တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ရလျှင် အယူခံ ဝင်ခွင့်ရှိခြင်း၊ မည်သည့် အခါ တရားရုံးက အယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုသင့်ခြင်း၊ ထူးခြားသည့် အခြေအနေရှိလျှင် အယူခံ ဝင်ခွင့် ပြုသင့်ခြင်း၊ ပုဒ်မ ၉၆ (၃) သည် သဘောတူညီချက် ပေးခဲ့သူ အမှုသည်နှင့်သာ သက်ဆိုင်ခြင်း၊ အမိန့် ၁၂၊ နည်း ၆ တွင် ဝန်ခံသည့်အတိုင်း ဒီကရီ ချမှတ်ရမည် ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ၊

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မူလမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်သူတစ်ဦးသည် စည်းကမ်းသတ်ကာလအတွင်း တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ကို တောင်းခံရန်မလိုဘဲ အယူခံဝင်နိုင်သည်။ အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခြင်း မရှိသူ တစ်ဦးသည် ဒီကရီကို လိုက်နာရန် တာဝန်ရှိလျှင်၊ သို့မဟုတ် ဒီကရီအရ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်နစ်နာမှုရှိလျှင်၊ သို့မဟုတ် အကျိုးဆုတ်ယုတ်ထိခိုက်စေလျှင် တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိသော်လည်း တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ကို ရသင့်ကြောင်း မြင်သာသည့်အချက်ကို တင်ပြနိုင်လျှင် အယူခံဝင်ခွင့် ရနိုင်သည်။ ဤသို့ အယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုခြင်းသည် သင့်မြတ်မှုတူမှုနှင့် ကိုက်ညီသဖြင့် တရားရုံးများက လိုက်နာအပ်သည့် ကျင့်စဉ်ဖြစ်သည်။

ညွှန်းချက်

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ အမှတ် (၂) မှ အမှတ် (၆) အထိ အယူခံ တရားပြိုင်တို့က အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်းအပေါ် အချင်း ဖြစ်ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားစွဲဆိုရာတွင် အမှတ် (၁) အယူခံ တရား ပြိုင် ဦးမြင့်သိန်းက အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို အယူခံတရားလိုတို့အား ရောင်းချ ထားကြောင်း တင်ပြခြင်း မပြုဘဲ ဝန်ခံလွှာတင်သွင်းခဲ့ခြင်းမှာ ဖတူမိကွဲ မောင်နှမအချင်းချင်း မမှန်မကန် ပူးပေါင်း၍ ဒီကရီ ရယူခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အယူခံတရားလိုတို့ အနေဖြင့် ယူဆနိုင်စရာ အကြောင်းရှိကြောင်းလည်း မြင်သာသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမှန်တရား ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် အမှု၏ ထူးခြားသော အခြေအနေအရ အယူခံ တရားလိုတို့၏ အယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းခြင်းကို ခွင့်ပြုရန် သင့်ပေသည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ (၃) တွင် အမှုသည်များ၏ သဘောတူညီချက်အရ တရားရုံးက ချမှတ်သော ဒီကရီ ကို အယူခံဝင်ခွင့် မရှိစေရ ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မူလ ရုံး၏ ဒီကရီသည် အယူခံတရားလိုတို့၏ သဘောတူညီချက်အရ ချမှတ်သည့် ဒီကရီမဟုတ်ပေ။ အယူခံတရားလိုတို့သည် အယူခံ တရားပြိုင်တို့၏ အဆိုလွှာကို ဝန်ခံခဲ့ခြင်း မရှိပါဘဲနှင့် ဦးမြင့်သိန်းက ဝန်ခံခဲ့သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဒီကရီအရ ထိခိုက် နစ်နာသူ တစ်ဦးအနေဖြင့် အဆိုပါ ဒီကရီကို အယူခံ ဝင်ခွင့် မရှိ ဆိုပါက ပုဒ်မ ၉၆ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၏ဘောင်ကို ချဲ့ထွင် လွန်းရာ ရောက်ပေမည်။ ပုဒ်မ ၉၆(၃) သည် သဘောတူညီချက်ပေးခဲ့သူ အမှုသည် နှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံးက ချမှတ်သည့် ဝန်ခံဒီကရီအပေါ် မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကမျှ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိ ဆိုသည့် အယူခံတရား ပြိုင်ရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်ကို လက်ခံရန်အကြောင်း မရှိပေ။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဦးမြင့်သိန်းက ဒေါ်ခင်သန်းဆွေတို့၏ အဆိုလွှာ ကို ဝန်ခံခဲ့သော်လည်း တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၂-နည်း ၆ တွင် ဝန်ခံပြီးသည့် အကြောင်းအရာကို စစ်ဆေးရန် မလို၊ ဝန်ခံသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်ရမည် ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။ ဝန်ခံသည့်အကြောင်းအရာ အပေါ် အခြေခံ၍ စီရင်ချက် ချမှတ်နိုင်သည် ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းသာဖြစ် သည်။ တရားလို အရေးဆိုသော အခွင့်အရေးသည် အမှန်စင်စစ် ဥပဒေအရ မတည်ရှိလျှင်ဖြစ်စေ၊ တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်းလုံးဝ မပေါ်ပေါက်လျှင်

ဖြစ်စေ တရားလိုက ဝန်ခံခြင်းကြောင့် တရားလိုသည် တစ်ထစ်ချ ဒီကရီ ရခွင့် ရှိမည်မဟုတ်ပေ။ တရားရုံးအနေဖြင့် တရားမြှောင့်မှန်သည် ဟုထင် မြင်သည့်အတိုင်းသာ အမိန့်ချမှတ်ရန် တာဝန်ရှိသည်ဖြစ်ရာ အမှုစွဲဆိုပုံ စွဲဆိုနည်း အထင်အရှား လွဲမှားနေသည့်အခါ တရားပြိုင်က ဝန်ခံရုံမျှဖြင့် တရားလို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီ ချမှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

၁၃၅

ဒေါ်မြင့်သိန်း (ခ) အမိန့် ပါ - ၂ နှင့် ဦးမြင့်သိန်း ပါ - ၆

တရားစီရင်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ အရ အထူးအယူခံ ခွင့်ပြုရန် အရေးယူ လောက်သည့် ပြဿနာ

တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၄၁ - နည်း ၂၃ အရ ချမှတ် သောအမိန့်၊ ယင်းအမိန့်တွင် အထူးအယူခံ ခွင့်ပြုလောက်သော ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၄၁ - နည်း ၂၃ အရ တရားရုံးချုပ်က ညွှန်ကြားခဲ့သည့်အမိန့်တွင် အထူးအယူခံ ခွင့်ပြုလောက် သည့် ပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိသည် ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

၁၆၂

ဒေါ်လှစိန်နှင့် ဒေါ်ကြည် ပါ - ၂

တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၃ - နည်း ၁ (၂) ။ အမှုကို ရုပ် သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားရာ၌ ခွင့်ပြုသင့် မသင့် စိစစ်ရန် အကြောင်းနှစ်ရပ်၊ မည်သည့်အခါ အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်နှင့်တကွ အမှု ကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုနိုင်ခြင်း၊ စွဲဆိုပုံ ချွတ်ယွင်းသည့် အကြောင်း ကြောင့် အမှုရှုံးနိမ့်မည့် အချက်များ ဆိုသည်မှာ မည်သည့် အချက် များကို ဆိုလိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းလျက် အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားရာ၌ ခွင့်ပြုသင့် မသင့် စိစစ်ရန် အကြောင်း နှစ်ရပ်ကို အမိန့် ၂၃ - နည်း ၁ (၂) (က) နှင့် (ခ) တွင် သတ်မှတ်ထား သည်။ အမှုရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုရန် လျှောက်ထားသူက ယင်းသတ်မှတ်ချက် တစ်ရပ်ရပ်နှင့် အညီ အမှု ရုပ်သိမ်းလိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို တရားရုံးက ကျေနပ်လျှင် အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်နှင့်တကွ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုနိုင်ပေသည်။

ညွှန်းချက်

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ အမွေဆိုင် မစုံလင်ခြင်း၊ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ဖြည့်စွက်ရန် လိုအပ်ခြင်း စသည့် ချွတ်ယွင်းချက်များကို လိုအပ်ချက်များ ထည့်သွင်းခြင်းဖြင့် ကုစားနိုင်သည့်အတွက် ယင်းအချက်များသည် စွဲဆိုပုံ ချွတ်ယွင်းသည့် အကြောင်းကြောင့် အမှုရှုံးနိမ့်မည့် အချက်များဖြစ်သည် ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

လျှောက်ထားခံရသူ၏ အဆိုလွှာသည် တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၇ - နည်း ၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် မညီညွတ်ခြင်းသည် အမှုရှုံး နိမ့်မည် ဖြစ်သည့် စွဲဆိုပုံ ချွတ်ယွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဝင်းဝင်း ပါ - ၅ နှင့် ဒေါ်အေးစန္ဒာမြင့်

- ၁၈၃

တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၃ - နည်း ၁ နှင့် နည်း ၂ ။ ။

အမှုသည်၏ လက်ဝယ်တွင်၊ သို့မဟုတ် ၎င်း၏ ထိန်းသိမ်းမှု အောက်တွင် မရှိသော စာရွက်စာတမ်းများကို ပထမဆုံးအကြိမ် အမှုကြားနာ သည့်နေ့တွင် တင်ပြရန် မလိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ လျှောက်ထားသူ တင်သွင်းလိုသည့် စာရွက်စာတမ်း များမှာ ပြည်နယ်တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅၅/၉၃ အမှုတွဲတွင်ရှိ သည့် စာရွက်စာတမ်းများဖြစ်သည်။ ထိုစာရွက်စာတမ်းများသည် လျှောက် ထားသူ၏ လက်ဝယ်တွင်ဖြစ်စေ၊ ၎င်း၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် ဖြစ်စေ ရှိသော စာရွက်စာတမ်းများ မဟုတ်ချေ။ အမှုသည်၏ လက်ဝယ်တွင်၊ သို့မဟုတ် ၎င်း၏ ထိန်းသိမ်းမှုအောက်တွင် မရှိသော စာရွက်စာတမ်း များကို ပထမဆုံးအကြိမ် အမှုကြားနာသည့်နေ့တွင် တင်ပြရန် မလိုပေ။ တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၃၊ နည်း ၁ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် ဤစာ ရွက်စာတမ်းမျိုးနှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။ ဤ စာရွက်စာတမ်းမျိုးကို လက်မခံရ ကြောင်း အမိန့် ၁၃၊ နည်း ၂ က တားမြစ်ထားခြင်း မရှိပေ။

ဦးသန်းဝင်း(ခ) ဦးရာရှင် နှင့် ဦးစိုးဝင်း(ခ) မာမက်အီဘား ပါ - ၅

- ၁၉၃

စာချုပ်ခေါင်းစဉ်နှင့် စာချုပ်အတွင်း စာသားပါ အနှစ်သာရများ ကိုက်ညီမှု မရှိသည့်အခါ စာချုပ်ခေါင်းစဉ်မှာ အရေးမပါတော့ခြင်း၊ စာချုပ်အတွင်းစာသားပါ အနှစ်သာရကို အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူ၍ မည်သည့် ကိစ္စအတွက် ချုပ်ဆိုသည် ဟု ကောက်ယူရခြင်း၊ အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်းသည် ပဋိညာဉ်ဖွဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေအရ တရားဝင် ပဋိညာဉ် မြောက်ရန် လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံရန်သာ လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ စာချုပ်စာတမ်း တစ်ရပ်သည် ယေဘုယျအားဖြင့် ခေါင်းစဉ်နှင့် စာချုပ်အတွင်းစာသားပါ အနှစ်သာရများကို ကိုက်ညီစီလျော်မှုရှိရန် လိုအပ်သည် မှန်သော်လည်း စာချုပ်ခေါင်းစဉ်နှင့် အတွင်းစာသားပါ အနှစ်သာရများ ကိုက်ညီမှု မရှိသည့်အခါ စာချုပ်ခေါင်းစဉ်မှာ အရေးမပါတော့ပေ။ စာချုပ်အတွင်းစာသားပါ အနှစ်သာရကို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူ၍သာ မည်သည့်ကိစ္စအတွက် ချုပ်ဆိုကြောင်း ဖွင့်ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်းသည် ပဋိညာဉ် ဖွဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေအရ တရားဝင်ပဋိညာဉ် မြောက်ရန် လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံရန်သာလိုသည်။ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေအရ တရားဝင် ပဋိညာဉ် မြောက်ရန် အဓိက လိုအပ်ချက်မှာ တစ်ဖက်က ကမ်းလှမ်းချက်ကို အခြားတစ်ဖက်ကလက်ခံခြင်းဖြင့် သဘောတူညီချက် တစ်ရပ်ဖြစ်ပေါ်စေခြင်း၊ ထိုသဘောတူညီချက်မှာ ဥပဒေတစ်ရပ်ရပ်နှင့် ဆန့်ကျင်မှု မရှိခြင်း၊ ကမ်းလှမ်းသူနှင့် လက်ခံသူတို့မှာ ပဋိညာဉ်ပြုနိုင်သည့် အရည်အချင်း ချို့တဲ့သူ မဟုတ်ခြင်း၊ ကမ်းလှမ်းချက်နှင့် လက်ခံခြင်းတို့ကို သဘောတူပြုခဲ့ရာ၌ အဖိုးစားနား ထားရှိခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

၁၄၄ ဦးရွှေတင် နှင့် ဦးအောင်တင့်
(၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဦးခင်မောင်)

အခွင့်အမိန့်အရ ထားသူအား ဖယ်ရှား ထွက်ခွာ ပေးစေလိုမှု ။ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ အမျိုးမျိုးရှိခြင်း၊ အခွင့်အမိန့် သက်သက်အရ နေသူနှင့် ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူဟူ၍ ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ အမျိုးမျိုးရှိရာ စည်းကမ်းချက်ဖြင့် နောင်ဖွဲ့ခြင်း မပြုဘဲ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူကို အခွင့်အမိန့်

ညွှန်းချက်

သက်သက်အရ နေထိုင်သူ (Bare Licensee) ဟုခေါ်သည်။ ဤကဲ့သို့အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုထားသူ ထားလိုသမျှ ကာလအတွင်း သာ ခွင့်ပြုသည့်ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရမည်ဖြစ်သည်။ ခွင့်ပြုသူနှင့်အခွင့် အမိန့်အရ နေသူတို့ သဘောတူညီကြသည့် စည်းကမ်းချက်၊ သို့မဟုတ် စည်းကမ်းချက်များအရ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူအား ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူ (contractual Licensee) ဟုခေါ်သည်။ ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူအား ပေးထားသည့် အခွင့်အမိန့်ကို ၎င်းတို့ ပြုလုပ် ထားသည့် အတိအလင်း၊ သို့မဟုတ် သဘောသက်ရောက်သည့် ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းချက်များအရသာ ရုပ်သိမ်းနိုင်ပေသည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဦးလှရွှေတို့သည် ဦးသန်းဆွေ၏ အခမဲ့ခွင့်ပြုချက် သက်သက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဦးသန်းဆွေက ၎င်းချေးထားသည့် ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/- ကို ပြန်ဆပ်နိုင်သဖြင့် နေထိုင်ခွင့် ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးလှရွှေတို့သည် ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူသာဖြစ် သည်။ ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူကို သာမန်အခွင့်အမိန့် သက် သက်အရ နေထိုင်သူကဲ့သို့ ခွင့်ပြုချက်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး ခွင့်ပြုထားသည့် ဥပစာမှ နှင်ထုတ် ဖယ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ၎င်းတို့ ပြုလုပ်ထားသည့် ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းချက်များအရ သာလျှင် (ဥပမာ- ချေးယူထားသည့် ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/- ကို ပြန်ဆပ်ခြင်း) နှင်ထုတ်နိုင်ပေမည်။

ဦးလှရွှေ ပါ - ၂ နှင့် ဦးသန်းဆွေ

- ၁၇၁

အောက်မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပြနှင့် ကျေးရွာ အက်ဥပဒေနှင့် အကျုံးဝင် သက်ဆိုင်သည့် ရွာမြေ၊ ယင်းမြေကို ၁၉၅၃ ခုနှစ် လယ်ယာမြေ နိုင်ငံပိုင် ပြုလုပ်ရေး အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တရား ဝင် ရောင်းချပိုင်ခွင့် ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ခရိုင်မြေစာရင်းအရာရှိ ဦးသန်းဦးနှင့် မြေတိုင်းစာရေး ဦးဝင်းဇော်တို့၏ ထွက်ချက်များအရ အချင်းဖြစ်မြေမှာ လယ်ယာမြေမဟုတ် ဘဲ ရွာမြေဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ရွာမြေဖြစ်၍ ဦးပိုင် မထွက်ချေ။

ယင်းမြေမှာ ဂရန်၊ သို့မဟုတ် လိုင်စင် အငှားချထားနိုင်သည့် မြေမျိုးလည်း မဟုတ်ချေ။ အစိုးရပိုင် ရွာမြေသာဖြစ်သည်။ အစိုးရပိုင် ကျေးရွာမြေဖြစ်၍ အောက်မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပြနှင့် ကျေးရွာအက်ဥပဒေနှင့် အကျုံးဝင် သက်ဆိုင်သော မြေဖြစ်သည်။ အချင်းဖြစ်မြေကို ရောင်းချခဲ့သူ ဦးတင်အောင်သည် ရောင်းချစဉ်က မြေကို လက်ဝယ်ထားပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေး ရရှိထားသူတစ်ဦးလည်း မဟုတ်ချေ။ မြေကို လက်ဝယ်ထားပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေး ရရှိသူကသာ ယင်းမြေကို လွှဲပြောင်းနိုင်ခွင့် ရရှိကြောင်း အောက်မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပြနှင့် ကျေးရွာအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄(၁၀) အရ တွေ့ရှိရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးတင်အောင် အနေဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကို တရား ဝင်လွှဲပြောင်း ရောင်းချပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်းမှာ ထင်ရှားသည်။

၁၁ ဒေါ်ကြည် နှင့် ဒေါ်ပြီး၊ (၎င်း၏ အထွေထွေ ကိုယ်စားလှယ်စာရယူ ဦးအေးမြိုင်)

ခွင့်ပြုမိန့် ရပ်စဲခြင်း။ ဂရန်ချထား ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စီမံခန့်ခွဲပိုင်ခွင့် ပြောင်းလဲမှု ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ထိုသို့ အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့်ပြုသူ အယူခံ တရားလိုသည် မိမိက နေထိုင်ခွင့် ပေးထားသော အယူခံ တရားပြိုင်များအား ခွင့်ပြုချက်ကို ရပ်သိမ်း၍ နှင်ထုတ်ခွင့်ရှိသည် ဆိုသည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် ဤအမှု တရားမစွဲဆိုမိကပင် အယူခံတရားပြိုင် (၁) ဦးလှငွေ၏ ဇနီး ဒေါ်ခင်တင့် အမည်ဖြင့် ဂရန် ချထား ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အချင်းဖြစ်မြေကို စီမံ ခန့်ခွဲပိုင်ခွင့်မှာ ပြောင်း လဲသွား သည်။ ထိုအချိန် ထိုကာလမှစ၍ အယူခံတရားလိုတို့၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခဲ့ကြသော အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် အစိုးရထံမှ မြေငှား အခွင့်အရေးအရ နေထိုင်ကြသူများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပြီ ဟု ဆိုရပေမည်။ ထိုသို့ မြေငှားအခွင့်အရေးအရ နေထိုင်ကြသူများအား တစ်ချိန်က အယူခံတရားလိုက ခွင့်ပြုချက်အရ နေခဲ့သည် ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် နှင်ထုတ်ခွင့် မပြုနိုင်တော့ပေ။

ဦးကျော်မြင့် ပါ - ၂ နှင့် ဦးလှငွေ ပါ - ၂

ညွှန်းချက်

သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၇၀၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ နှင့် ပုဒ်မ ၁၂၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ။ မရွေးမပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို မေတ္တာဖြင့် ပေးသောစာချုပ်တွင် အနည်းဆုံးသက်သေ နှစ်ဦးက မှန်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးရန် လိုအပ်ခြင်း၊ “မှန် ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း” ဟူသော စကားရပ်၏ အဓိပ္ပာယ်၊ အသိသက်သေ လက်မှတ်ရေးထိုးရန် လိုအပ်သည့် စာတမ်းအမှတ် အသားကို စာချုပ် ချုပ်ဆိုသူက ကိုယ်တိုင်ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံ ရုံမျှဖြင့် တရားဝင် စာတမ်း ဖြစ်လာနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းသော စာချုပ်တွင် အနည်းဆုံး သက်သေနှစ်ဦးက မှန်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးမှသာ ထိုစာချုပ်သည် တရားဝင်မည် ဖြစ်သည်။ မှန်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းကို ပစ္စည်းလွှဲ ပြောင်းခြင်း ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ တွင် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထားရာ အနည်းဆုံး သက်သေနှစ်ဦးသည် စာချုပ် ချုပ်ဆိုသူ၊ သို့မဟုတ် ၎င်းမှ ညွှန်ကြားသူက လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း သို့မဟုတ် အမှတ်အသားပြုခြင်းကို တွေ့မြင်ကြရမည်။ သို့မဟုတ် ပေးသူက စာချုပ်တွင် မိမိလက်မှတ် ရေးထိုးထားကြောင်း သက်သေများအား ဝန်ခံရမည်။ ထို့နောက် သက်သေများသည် ပေးသူရှေ့၌ စာချုပ်တွင် အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးကြရမည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဥပဒေအရ အသိသက်သေ လက်မှတ် ရေးထိုး ရန် လိုအပ်သည့် စာတမ်းအမှတ်အသားကို စာချုပ် ချုပ်ဆိုသူ ကိုယ်တိုင်က ချုပ်ဆိုကြောင်း ဝန်ခံလျှင် ယင်းစာတမ်း အမှတ်အသား ချုပ်ဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထင်ရှားအောင် သက်သေခံတင်ပြရန် လိုအပ်တော့မည်မဟုတ် ပေ။ ထိုဝန်ခံချက်သည်ပင်လျှင် စာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း လုံလောက်သည့် သက်သေခံချက် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဥပဒေအရ အသိသက်သေ လက် မှတ်ရေး ထိုးရန် လိုအပ်သည့် စာတမ်းအမှတ်အသားကို ယင်းလိုအပ်ချက် အတိုင်း အသိသက်သေများက လက်မှတ်ရေးထိုးထား ကြမှသာ တရားဝင် မည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ စာချုပ်စာတမ်းတစ်ခုသည် ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက် နှင့်အညီ အသိသက်သေများက လက်မှတ်ရေးထိုးထား ခြင်း မရှိပါက

ယင်းစာတမ်းအမှတ်အသားကို ချုပ်ဆိုကြောင်း ဝန်ခံစေကာမူ တရားဝင်သည့် စာတမ်းအမှတ်အသား ဖြစ်မလာနိုင်ပေ။

၈၄

ဒေါ်ဖွားသက် နှင့် ဦးစိုးအောင်

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၆ ပြဋ္ဌာန်းချက် ။ အပေး စာချုပ်အရ ပြုလုပ်ခဲ့သည့် နောက်ဆက်တွဲ နှုတ်ကတိ ပဋိညာဉ် ကို ဖောက်ဖျက်သည့် ဖြစ်ရပ် အမှန်တကယ် ပေါ်ပေါက်မှု မရှိသေး ခြင်း- ပေးကမ်းသူက မိမိ သဘောဆန္ဒအတိုင်း အပေးစာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်ခွင့်ရှိလျှင် မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းရာ မရောက်နိုင်ခြင်း- သို့သော် ပေးသူ အသက်ရှင် နေစဉ်အတွင်း ပစ္စည်းရယူသူက ရောင်းချ၊ ပေါင်နှံ၊ လွှဲပြောင်းခြင်း မပြုရ၊ ပြုလျှင် ပေးကမ်းမှုကို ဖျက်သိမ်းမည်ဟု သဘောတူညီခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မေတ္တာဖြင့်ပေးသည် ဆိုခြင်းမှာ လူတစ်ဦးက မိမိပိုင် ပစ္စည်းကို အခြားသူ တစ်ဦးဦးအား အဖိုးစားနား မပါဘဲ လွှဲပြောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ပေးသူက ထိုကဲ့သို့ လွှဲပြောင်းခြင်းကို မိမိသဘော ဆန္ဒအတိုင်း ပယ်ဖျက်ခွင့်ရှိလျှင် မေတ္တာဖြင့် ပေးရာမရောက်နိုင်။ သို့ရာတွင် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်ပါက မေတ္တာဖြင့် ပေးခြင်း ပျက်ပြယ်စေရမည် ဟု ပေးသူနှင့် ရယူသူတို့ သဘောတူညီခွင့်ရှိသည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ထိုသဘောတူညီချက်တွင် ပေးသူ၏ သဘော ဆန္ဒသက်သက်အရ မေတ္တာဖြင့်ပေးခြင်းကို ပယ်ဖျက်နိုင်သည်ဆိုသောစည်း ကမ်းချက် မပါဝင်ရပေ။ သို့သော် မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းချိန်တွင် ပေးကမ်း သည့် စာချုပ်၌ဖြစ်စေ၊ သီးခြား နှုတ်ကတိဖြင့်ဖြစ်စေ ပေးသူ အသက်ရှင်နေ ထိုင်စဉ်အတွင်း ပစ္စည်းရယူသူက ရောင်းချ၊ ပေါင်နှံခြင်း မပြုရ၊ ပြုလျှင် မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းထားခြင်းကို ဖျက်သိမ်းမည် ဟု သဘောတူညီခွင့်ရှိသည်။ ထို သဘောတူညီချက်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် ပထမစာပိုဒ်၏ ဒုတိယပိုင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ငြိစွန်းခြင်း မရှိနိုင်။ ထို့ပြင် ထိုသဘောတူညီချက် မဟုတ်သဖြင့် ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁ အရ လုံးဝ ပျက်ပြယ်ခြင်းလည်း မရှိပေ။

ညွှန်းချက်

အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် မိဘများနှင့် ခွဲခွာနေထိုင်သည့် လင်ပါ
မယားပါ သားသမီးများသည် အမွေဆက်ခံခွင့် ဆုံးရှုံးခြင်း ရှိ မရှိ၊
အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးရန် လင်ပါသမီးနှင့် အပတိဋ္ဌ သမီးတို့
ယှဉ်ပြိုင် လျှောက်ထားရာတွင် မည်သူ့ကို အမွေထိန်းစာ ထုတ်
ပေးသင့်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ လင်ပါ မယားပါ
သားသမီးများသည် အမွေရှင်၏ အပတိဋ္ဌ သားသမီးများအား အမွေမှဖယ်
ထုတ်သည်။ ဒေါ်ပု ပါ - ၄ နှင့် မအေးမြင့် ပါ - ၂ အမှုကို ကြည့်ပါ။
အမွေဆက်ခံရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဆိုလျှင်
ကွယ်လွန်သူ၏ မိသားစု ဥပဒေအရ သူ၏အမွေတစ်ရပ်လုံးကို ဖြစ်စေ၊
တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဖြစ်စေ ရထိုက်သူသာလျှင် အမွေထိန်းစာ ရထိုက်သူ
ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်သိန်းဆင့်သည် အမွေထိန်းစာ ရထိုက်သူဖြစ်သည်။
ဒေါ်သိန်းဆင့်သည် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် ခင်ပွန်းသည် အလုပ်လုပ်ရာတွင်
လိုက်နေရသူဖြစ်၍ မိဘနှင့်အတူ နေရန်မှာ မလွယ်ကူပေ။ အိမ်ထောင်ကျ
ပြီးနောက် မိဘများနှင့် ခွဲခွာနေသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး လင်ပါမယားပါ
သားသမီးများ၏ အမွေဆက်ခံခွင့် ဆုံးရှုံးသည်ဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ရန်
မဖြစ်နိုင်ပေ။ အကြောင်းမူ အပတိဋ္ဌ သားသမီးမှအပ အခြားသားသမီးများ
သည် မိဘ၏အမွေကို ဆက်ခံနိုင်ရန် အလို့ငှာ မိဘနှင့်အတူ နေထိုင်ရန်မလို
ပေ။ မောင်ကျော်ရန်နှင့် မောင်မိုးဝင်း အမှုကိုကြည့်ပါ။ သို့ဖြစ်ရာ အထူး
ခုံရုံးက ထုတ်ခဲ့သည့် ပြဿနာကို အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် မိဘများနှင့်ခွဲ
ခွာနေထိုင်သည့် လင်ပါ မယားပါ သားသမီးများသည် အမွေဆက်ခံခွင့်ဆုံး
ရှုံးခြင်း မရှိ ဟု ဖြေဆိုလိုက်သည်။ အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးရန် လင်ပါသမီး
နှင့် အပတိဋ္ဌသမီးတို့ ပြိုင်သည့်ကိစ္စတွင် လင်ပါသမီးကို အမွေထိန်းစာထုတ်
ပေးရန်ဖြစ်သည် ဟု ဖြေဆိုသည်။

ဒေါ်သိန်းဆင့် နှင့် ဒေါ်စောရှင် ပါ - ၂

- ၁၉၇

မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေ၊ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ လင်မယား နှစ်ဦး
ပိုင် ပစ္စည်းကို တစ်ဦးဦးက မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းရာတွင် ကျန်တစ်
ဦးက အတိအလင်းဖြစ်စေ၊ သဘောသက်ရောက်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်စေ

သဘောတူလျှင် ထိုသူ၏ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသော အစုအတွက်ပါ အတည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ သို့ဖြစ်ရာ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ လင်မယားကိုသည် လင်မယား နှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းကို လင်ကဖြစ်စေ၊ မယားကဖြစ်စေ မေတ္တာဖြင့် ဆေးကမ်းရာတွင် ထိုသို့ပေးကမ်းခြင်းကို ကျန်ခင်ပွန်း ဖြစ်သူက အတိအလင်း ဖြစ်စေ၊ သဘောသက်ရောက်ခြင်းဖြင့်ဖြစ်စေ သဘောတူပါက ထိုသူ၏ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသော အစုပါ အတည်ဖြစ်သည် ဟု ဆုံးဖြတ်သင့်သည်။ ဤသို့ ကောက်ယူဆုံးဖြတ်မှသာ လင်မယား နှစ်ဦးပိုင်ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်းတို့နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် တရားရုံးများက အစဉ်တစိုက် ကျင့်သုံးလာခဲ့သည့် မူများနှင့် ညီညွတ် ကိုက်ညီပေလိမ့်မည်။

၁၇၆

ဒေါ်ဝင်းကြည် (ခ) ဒေါ်ဝင်းကြည်ညွန့် နှင့် ဒေါ်သိန်းသိန်း ပါ - ၃

လွှဲပြောင်းနိုင်သော စာချုပ်စာတမ်းများ ဥပဒေ၊ ငွေပေးချေရန် ကတိ စာချုပ်၏အဓိပ္ပာယ်။ ငွေပေးချေရန် ကတိစာချုပ် မြောက်ရန် အတွက် လိုအပ်သည့် အချက်များ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ လွှဲပြောင်းနိုင်သော စာချုပ်စာတမ်းများသည် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ တွင် ငွေပေးချေရန် ကတိစာချုပ် (Promissory Note) ဆိုသည်မှာ (ဘဏ်လက်မှတ် သို့မဟုတ် ငွေစက္ကူမဟုတ်) ငွေတစ်စုံတစ်ရာကို တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသို့သာ ဖြစ်စေ၊ ၎င်းက အခွင့်လွှဲအပ်သူသို့ လာဖြစ်စေ၊ လက်မှတ်ဆောင်ယူလာသူသို့သာ ဖြစ်စေ ပေးချေရန် စည်းကမ်းချက် တစ်စုံတစ်ရာမထားဘဲ ခံဝန်လက်မှတ် ရေးသားချုပ်ဆိုသူက လက်မှတ်ရေးထိုးသည့် စာချုပ်ကို ဆိုလိုကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ငွေပေးချေရန် ကတိစာချုပ်သည် အောက်ပါ အချက်များနှင့် ညီညွတ်ရန် လိုသည်-

- (၁) ငွေပေးချေရန် စာချုပ်သည် စာနှင့် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ရမည်။
- (၂) စည်းကမ်းချက် တစ်စုံတစ်ရာ မထားဘဲ ငွေပေးချေပါမည် ဟု ခံဝန်ကတိပြုချက် ဖြစ်ရမည်။

- (၃) ငွေပေးချေရန် ရှိသည်ဟု သာမန် အသိအမှတ်ပြုရုံဖြင့် မလုံလောက်။ ၎င်းငွေကို ပေးပါမည်ဟု ကတိပြုချက် ဖြစ်ရမည်။
- (၄) ပေးရန် ကတိပြုသောငွေသည် အတိအကျဖြစ်ရမည်။
- (၅) ရေးသာသူ(ကတိပြုသူ)က လက်မှတ်ရေးထိုးရမည်။
- (၆) ငွေပေးရမည့်သူ၏ အမည်ကို အတိအကျ ဖော်ပြထားရမည်။
- (၇) ငွေပေးရန် ကတိပြုခြင်း ဖြစ်ရမည်၊ အခြားပစ္စည်းပေးရန် ကတိပြုခြင်း မဖြစ်စေရ။

ကိုကျော်ကျော်အေး နှင့် ဒေါ်အေးအေးမြင့်

၆

မသမာစိတ်ထားဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း။ မသမာသော စိတ်ထားဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း မြောက်ရန် လိုအပ်ချက်များ၊ လျော်ကြေးပေးစေခြင်းသည် မသမာစိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်းကို ဟန့်တား ကာကွယ်ရာ ရောက်သည့်အပြင် နစ်နာသူအားလည်း သက်သာခွင့် ရရှိစေသည့် နည်းလမ်းဖြစ်ခြင်း၊ အထွေထွေလျော်ကြေးနှင့် အထူးလျော်ကြေး ခြားနားချက်၊ အထွေထွေ လျော်ကြေးငွေ ပေးရန်အတွက် အခြေခံ စဉ်းစားရမည့်အချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မသမာသောစိတ်ထားဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း မြောက်ရန် နောက်ပါ အချက်များနှင့် ပြည့်စုံရန် လိုသည်-

- (၁) တရားပြိုင်က တရားလိုကို ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုခြင်း။
- (၂) ယင်းအမှုတွင် တရားလိုကို အသာပေး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း။
- (၃) တရားပြိုင် စွဲဆိုသော ပြစ်မှုသည် အခြေအမြစ် မရှိခြင်း။
- (၄) တရားပြိုင်သည် မသမာစိတ် သို့မဟုတ် မလိုမုန်းထား စိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်း။

- (၅) တရားလိုတွင် နစ်နာဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ပေါ်ခြင်း။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားရုံးဟူသည် အမှန်တရားကို အဆုံးအဖြတ်ပေးသည်။ အငြင်းပွားမှုများကို ဖြေရှင်းပေးသည်။ မမျှမတ မမှန်မကန်လုပ်ဆောင်မှုများကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပေးသည့် နေရာဌာန ဖြစ်ပေသည်။ ပြည်သူလူထု၏ ယုံကြည်အားကို ရာဖြစ်သော တရားရုံးတွင် တရားရုံး၏

အာဏာကို အလွဲသုံးစားပြုကာ မလိုမုန်ထားသူတို့အား နှိပ်စက်၊ ညှဉ်းပမ်းရန် မသမာစိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်းမျိုးကို မပြုလုပ်သင့်ပေ။ လျော်ကြေးပေးစေခြင်းသည် မသမာစိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်းကို ဟန့်တား ကာကွယ်ရာ ရောက်သည့်အပြင် နစ်နာသူအား သက်သာခွင့် ရရှိစေသည့် နည်းလမ်းတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားလိုတစ်ဦးက တရားပြိုင်၏ ပြုမူချက်ကြောင့် မိမိတွင် ထိခိုက်နစ်နာခဲ့ရသည့်အတွက် လျော်ကြေးငွေ တောင်းဆိုသည့်ကိစ္စ၌ အထွေထွေလျော်ကြေးငွေနှင့် အထူးလျော်ကြေးငွေ ဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိသည်။ အထွေထွေလျော်ကြေးငွေမှာ တရားပြိုင်၏ မတရားသောပြုမူချက်ကြောင့် တရားလိုတွင် နစ်နာခဲ့ရသည့်အလျောက် လျော်ကြေးငွေရထိုက်သည် ဟု ဥပဒေက ခွင့်ပြုထားသည့် လျော်ကြေးငွေပင်ဖြစ်သည်။ ထိုလျော်ကြေးငွေနှင့်ပတ်သက်၍ တရားလိုသည် ၎င်း၏အဆိုလွှာတွင် တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ခန့်မှန်းကာ ဖော်ပြနိုင်သည်။ အချက်အလက်အသေးစိတ်ကို ဖော်ပြရန်မလို။ ထိုလျော်ကြေးငွေအား တွက်ချက်ရန် တာဝန်မှာ တရားရုံးအပေါ်၌တည်ရှိနေသည်။ အထူးလျော်ကြေးငွေမှာ ပစ္စည်း သို့မဟုတ် ငွေအရေအတွက်အား ဖြင့် တွက်ချက်၍ရသည့် လျော်ကြေးငွေ ဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုလျော်ကြေးငွေမျိုးကို တောင်းဆိုလျှင် တရားလိုသည် မိမိ မည်သို့ကုန်ကျခဲ့ရသည်။ မည်ရွေ့မည်မျှ ကုန်ကျခဲ့ရသည် ဟု အချက်အလက် အသေးစိတ်ဖော်ပြရန် လိုပေသည်။ ဥပဒေက အထူးလျော်ကြေးငွေကို သာမန်အားဖြင့် အသိအမှတ် မပြုချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ လျော်ကြေးငွေ အရေအတွက်သည် တောင်းဆိုသူ၏ လူနေမှု အဆင့်အတန်း၊ မြင့်မားမှု၊ သို့မဟုတ် ရာထူး အဆင့်အတန်း ကြီးမြင့်မှုအပေါ် မူမတည်ပေ။ နစ်နာသူက ၎င်းရထိုက်သည့် အခွင့်အရေးကို ခိုင်ခိုင်မာမာ သက်သေထင်ရှား ပြသနိုင်မှုသည်သာ အဓိကအချက်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ အထွေထွေလျော်ကြေးငွေကို မည်မျှပေးသင့်သည် ဟု သတ်မှတ်ရန်ကိစ္စမှာ ခက်ခဲသည့် ကိစ္စရပ်ဖြစ်သော်လည်း တရားရုံးက အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၍ ချိန်ဆရပေမည်။

ညွှန်းချက်

သီးခြား သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ အရ သီးခြား ဆောင်
ရွက် ပေးစေလိုမှု။

အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်တွင် အခြားသူတစ်ဦးဦးအား လွှဲ
ပြောင်း ရောင်းချလျှင် ရောင်းသူမှ ဝယ်သူသို့ စရန်ငွေ နှစ်ဆ ပေးလျော်ရန်
စည်းကမ်းချက်ပါရှိခြင်း၊ ရောင်းသူက ပဋိညာဉ် ဖောက်ဖျက်သည့်အခါ
ဝယ် သူအား လျော်ကြေးငွေ ပေးစေလျှင် လုံလောက်သည့် သက်သာခွင့်
ရသည် ဟုဆိုနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။ ပုဒ်မ ၂၇ (ခ) အရ မူလ ပဋိညာဉ်ပြု
ပြီးမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိသူ တစ်ဦးအပေါ် မူလ
ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြားအတည်ပြု ဆောင်ရွက်စေနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဦးမြမောင်နှင့် ဦးတင်ဦးတို့ ချုပ်ဆိုသည့်သက်သေခံ
(ဂ) အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်တွင် ဝယ်သူမှ စရန်ငွေ ပေးချေပြီးနောက်
တွင် ရောင်းသူများ၏ ပျက်ကွက်မှုကြောင့် အရောင်းအဝယ် အထမမြောက်
ပါကလည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ဦးဦးအား လွှဲပြောင်း ရောင်းချလျှင်သော်
လည်းကောင်း ရောင်းသူများက ဝယ်ယူသူ၏ နှစ်နာ ကုန်ကျစရိတ်များနှင့်
ဝယ်သူထံမှ ကြိုတင်ရယူထားသော စရန်ငွေ၏ နှစ်ဆဖြစ်သည့် ငွေကျပ်
တစ်သိန်းကို ဝယ်သူသို့ ရောင်းသူမှ ပေးလျော်ရန် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘော
တူညီကြကြောင်း စည်းကမ်းချက်တစ်ရပ်ပါရှိသည်။

ယင်းစည်းကမ်းချက်မှာ ရောင်းသူက အရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ်ကို
ပျက်ကွက်မှု မရှိစေရန်အတွက် အာမခံချက် တစ်ရပ်အဖြစ် ထည့်သွင်းထား
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝယ်ယူသူသည် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည့် ပစ္စည်းကို
ရယူလိုသဖြင့် အဖိုးစားနားပေးကာ ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်သည်။ အရောင်းအဝယ်
ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်းမှာ ရောင်းသူက အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သည့်
ပစ္စည်းကို အဖိုးစားနားဖြင့် ဝယ်သူအား လွှဲပြောင်း ရောင်းချရန်သာ ဖြစ်
သည်။ ဝယ်သူက ရောင်းသူထံမှ လျော်ကြေးတောင်းရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်
ချုပ်ဆိုခြင်း မဟုတ်ကြောင်း မြင်သာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သီးခြား
သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ ၏ ရှင်းလင်းချက်တွင် မရွှေ့မပြောင်း
နိုင်သည့် ပစ္စည်းအား လွှဲပြောင်းပေးရန် ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်သည့်အတွက်
ငွေကြေးအားဖြင့် လျော်ကြေးပေးသော်လည်း လုံလောက်သည့် သက်သာခွင့်
မရနိုင် ဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ အရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ်တွင် ရောင်းသူက ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်ပါက လျော်ကြေးငွေ ပေးလျော်ရန် စည်းကမ်းချက် ပါရှိလျှင် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေရန် သက်သာခွင့်နှင့် လျော်ကြေး ပေးစေရန် သက်သာခွင့်တို့အနက် မည်သည့် သက်သာခွင့်ကို ရယူလိုခြင်း မှာ တရားလို၏ ရွေးချယ်ခွင့် ဖြစ်ပေသည်။ တရားလိုက လျော်ကြေးငွေ တောင်းရန် သက်သာခွင့်ကို ရွေးချယ်ပါက တရားလို၏ နစ်နာမှုသည် လျော်ကြေးပေးလျှင် လုံလောက်သည် ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဦးမြမောင်နှင့် ဦးတင်ဦးတို့သည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရန် ကတိ ပဋိညာဉ်ရှိခဲ့ကြောင်းကို ဦးခင်သန်း (လိုပြ - ၅) ၏ ပြောပြချက်အရ သိရှိပါလျက် ဦးဝမ်စွိတို့သည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ဦးတင်ဦးတို့ထံမှ မှတ်ပုံတင် အရောင်းစာချုပ် ပြုလုပ်ဝယ်ယူခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၇ (ခ) အရ ဦးမြမောင်က ဦးတင်ဦးတို့၏ ပိုင်ရေး ပိုင်ခွင့်ကို ရရှိလာသူ ဦးဝမ်စွိတို့အပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြားအတည် ပြုလုပ်နိုင်သည်။

၁၁၅ ဦးမြမောင် နှင့်
$$\frac{\text{ဦးဝမ်စွိ (ခ) တန်ဝမ်စွိ ပါ - ၇}}{\text{ဦးတင်ဦး ပါ - ၈}}$$

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၊ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ ပါ “တရားဝင် အခြေအနေဟူသော စကားရပ်တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူ၏ အဆင့်အတန်းလည်း အကျုံးဝင်ခြင်း၊ တရားဝင် သားသမီးဖြစ်ခြင်းသည် အဆင့်အတန်းတစ်ရပ် ဖြစ်သဖြင့် တရားလိုတစ်ဦးက တရားဝင် သားသမီး ဖြစ်မှုကို မြွက်ဟ ကြေညာပေးရန် စွဲဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ ပါ “တရားဝင်အခြေအနေ” ဟူသော စကားရပ်တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူ၏ အဆင့်အတန်းလည်း အကျုံးဝင်သည်။ တရားလိုသည် တစ်စုံတစ်ရာသော အဆင့်အတန်းကို ရရှိကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပေးရန် စွဲဆိုသော

ညွှန်းချက်

အမှုသည် တရားလို တောင်းဆိုသည့် တရားဝင်အခြေအနေကို မြွက်ဟာ ကြေညာပေးရန် စွဲဆိုသော အမှုဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုအမှုမျိုးကို ပုဒ်မ ၄၂ အရ စွဲဆိုခွင့်ရှိသည်။ တရားဝင်သားသမီး ဖြစ်ခြင်းသည် အဆင့်အတန်း တစ်ရပ် ဖြစ်သဖြင့် တရားလိုတစ်ဦးက တရားဝင် သားသမီး ဖြစ်ရမှုကို မြွက်ဟာ ကြေညာပေးရန် စွဲဆိုနိုင်သည်။ တရားလိုအရေးဆိုသော မြွက်ဟာ ကြေညာပေးစေလိုမှုသည် ၎င်းအား ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာတွင် လတ်တလော အခွင့်အရေး ရရှိစေခြင်း မရှိ၍ တစ်စုံတစ်ရာသော အဆင့်အတန်းနှင့် စပ် လျဉ်း၍ မြွက်ဟာ ကြေညာပေးစေလိုမှု မစွဲဆိုနိုင်ဟု မှတ်ယူခြင်း မပြုနိုင်။ တရားလိုသည် တရားပြိုင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြောင်း မြွက်ဟာ ကြေညာရုံ ကြေညာပေးရန် ပုဒ်မ ၄၂ အရ မစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ် မရှိပေ။ သို့ရာတွင် ထိုသို့တော်စပ်မှုသည် ပစ္စည်းတွင် ရပိုင်ခွင့်ကို ထိခိုက်ခြင်းမရှိ စေကာမူ သို့တည်းမဟုတ် ပစ္စည်းတွင် ရပိုင်ခွင့်နှင့် ပတ်သက်မှုမရှိစေကာ မူ တရားဥပဒေအရ အကျိုးဆက်များ သက်ဝင်နေပါက ထိုသို့ တော်စပ်မှုရှိ ကြောင်း မြွက်ဟာ ကြေညာပေးစေလိုမှု စွဲဆိုနိုင်သည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားလို မခင်မြင့်ကြည် (ခ)မမြင့်မြင့်ကျော် အား ကွယ်လွန်သူ ကျားကြီး ကျော်ညွန့်(ခ) ဦးကျော်ညွန့်၏သမီးဖြစ်ကြောင်း ကြေညာပေးခြင်းသည် တရားလိုအား ကွယ်လွန်သူ ဖခင် ကျန်ရစ်သည့် အမွေကို ဆက်ခံခွင့် တည်းဟူသော အရေးပါသည့် တရားဥပဒေအရ အကျိုးသက်ရောက်မှုများ ပေါ်ထွန်းစေမည် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကွယ်လွန်သူ ဖခင်၏သမီး ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟာကြေညာ ပေးရန် စွဲဆိုသောအမှုမှာ ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြောင်း မြွက်ဟာ ကြေညာရုံ ကြေညာပေးစေလိုမှု မဟုတ်ဘဲ သမီးဟူသည့် အဆင့်အတန်းကို မြွက်ဟာ ကြေညာပေးစေလိုမှု ဖြစ်၍ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ အရ စွဲဆိုခွင့်ရှိသည်။

ဒေါ်မြရင် နှင့် မခင်မြင့်ကြည် (ခ) မမြင့်မြင့်ကျော် ပါ - ၅

သယ်ယူပို့ဆောင်သူများ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၊ ဤပုဒ်မပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် နှင့်အညီ အပ်နှံခြင်း မရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် သယ် ဆောင်သူက ပေးလျော်ရန် တာဝန် မရှိသည့် ပစ္စည်းများမှာ ယင်း အက်ဥပဒေပါ ဇယားတွင် ပါရှိသည့် ပစ္စည်းအမျိုးအစားမျိုးသာဖြစ်ခြင်း ဆုံးဖြတ်ချက်။ သယ်ယူပို့ဆောင်သူများ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ အပ်နှံခြင်း မရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် သယ်ဆောင်သူက

ပေးလျော်ရန် တာဝန်မရှိသည့် ပစ္စည်းများမှာ ယင်းအက်ဥပဒေပါ ဇယားတွင် ပါရှိသည့် ပစ္စည်းအမျိုးအစားမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းပစ္စည်းစာရင်းတွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားမှ စ၍ အခြားအဖိုးတန်ပစ္စည်း အစရှိသည် များပါဝင်သည်။ အယူခံတရားလိုများ သယ်ဆောင်သည့် ပစ္စည်းများမှာ ထန်းလျက်နှင့် ကုန်စိမ်းပစ္စည်း အစရှိသည့် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများ ဖြစ်သော ကြောင့် ထိုပစ္စည်းများသည် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ တွင် အကျုံးဝင်သော ပစ္စည်းများ မဟုတ်ပေ။ ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ တွင် သယ်ယူပို့ဆောင်ရန် အလိုငှာ အများအတွက် သယ်ယူပို့ဆောင်သူအား ပေးအပ်သော ဤအက်ဥပဒေပါ ဇယားတွင် ပါရှိသည့် မျိုးမည် မဟုတ်သော ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပျောက်ဆုံးသည့်အတွက် သို့မဟုတ် ပျက်စီးသည့်အတွက် အများအတွက် သယ်ယူပို့ဆောင်သူ၏ တာဝန်ကို ကန့်သတ်ထားခြင်း မရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

၁၈၈

ဒေါ်ဝိုင်းချစ် (ခ) ဒေါ်ဝိုင်း နှင့် ဦးမောင်ကြည် ပါ - ၂
ဒေါ်ရွှေရင်

ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသူအား နှင်လိုမှု။ မည်သည့်အခါ အမွေဆက်ခံ သည့် ပြဿနာ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်း ဟုတ် မဟုတ် ဆိုသည့် ပြဿနာများကို ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသူအား နှင်လိုမှု၌ စိစစ် ဆုံးဖြတ်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အမွေဆက်ခံမှု မထင်ရှား၊ သားသမီးအဖြစ် မွေးစား ခြင်းမပေါ်လွင်သေးသည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ယင်းပြဿနာများကို အခွင့် အမိန့်နှင့် နေထိုင်သူအား နှင်ထုတ်လိုမှု၌ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မသင့်တော် သည် မှာ မှန်သော်လည်း အမွေဆိုင်အဖြစ် အငြင်းမပွား၊ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလျှင် ၎င်းတို့သည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေသူ ဟုတ် မဟုတ် စိစစ် ဆုံးဖြတ်ရန် လိုပေသည်။

၉၂

ဦးဘတင် နှင့် ဦးမောင်ခိုင် ပါ - ၂

ညွှန်းချက်

မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ စွဲဆိုမှု။ ယင်းပုဒ်မ ၁၂(၁) (စ) အရ စွဲဆိုသူသည် အိမ်ရှင် ဖြစ်သကဲ့သို့ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်ရန် လိုခြင်း၊ အိမ်ရှင်တစ်ဦးထက် ပိုလျှင် အိမ်ရှင်အားလုံးက အငှားချထားမှု ရပ်စဲသည့် အကြောင်းကြား စာ ပေးပို့ရန် လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ယင်းဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ဥပစာမှ အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်ရန်အတွက် စွဲဆိုမှုတွင် ငှားရမ်းခြင်းကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေနှင့်အညီ ရပ်စဲကြောင်း အကြောင်းကြားရန် လိုသည်။ ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၆ အရ အငှားချထားသူက ဖြစ်စေ ငှားယူသူက ဖြစ်စေ အကြောင်းကြားစာ ပေး၍ ငှားရမ်းခြင်းကို ရပ်စဲရသည်။ အငှားချထားသူသည် ငှားရမ်းခကို ရထိုက်ခွင့် ရှိသူဖြစ်၍ ထိုသူသည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂(ဂ) တွင် ဖော်ပြထားသည့် အိမ်ရှင်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ စွဲဆိုသည့် အမှုတွင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက ပစ္စည်းလွှဲ ပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၆ နှင့် အညီ အကြောင်းကြားစာ ပေး၍ ငှားရမ်းခြင်းကို ရပ်စဲရန် လိုကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ ထိုအိမ်ရှင်သည် ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်သည့် အဆောက် အအုံ၏ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်ရပေမည်။ သို့မှသာ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ ထိုဥပစာမှ အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်သည့် ဒီကရီ ရရှိမည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အိမ်ရှင်တစ်ဦးထက် ပိုလျှင် အိမ်ရှင်အားလုံးက အငှားချထားမှု ရပ်စဲသည့် အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ရန် လိုကြောင်းကို တရားရုံးများက အစဉ်တစိုက် လက်ခံကျင့်သုံးခဲ့၍ အခြေကျနေသည့် မူ တစ်ရပ် ဖြစ်နေပေသည်။

ဒေါ်ခင်သူဇာ ပါ - ၃ နှင့် ဦးလှမြင့် (ခ) ဦးအယ်လ်ဒူးရေ

- ၁၇

ရပ်ကွက်အတွင်း မကောင်းသော အမျိုးသမီးများ တွေ့ရှိခြင်းကို မြန်မာ လူနေမှုစနစ်က လက်မခံခြင်း၊ မကောင်းသော အမျိုးသမီးများ ရှိနေခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင် လူနေမှု အသိုင်းအဝိုင်းကို ထိခိုက်

စေသည်။ နစ်နာစေသည်ဟု ယူဆကြသည့်အပြင် အနီးအနားတွင် နေထိုင်ကြသည့် မိကောင်းဖခင် သားသမီးများအား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် ကိစ္စအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဤသို့ ရပ်ကွက်အတွင်း မကောင်းသောအမျိုးသမီးများ တွေ့ရှိခြင်းကို မြန်မာ့လူနေမှုစနစ်က လက်မခံချေ။ မကောင်းသောအမျိုး သမီးများ ရှိနေခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင် လူနေမှုအသိုင်းအဝိုင်းကို ထိခိုက် စေသည်။ နစ်နာစေသည် ဟု ယူဆကြသည်။ အနီးအနားတွင် နေထိုင်ကြ သည့် မိကောင်းဖခင် သားသမီးများအား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် ကိစ္စအဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။

ထပ်မံ ဆုံးဖြတ်ချက်။ ထို့ကြောင့် မကောင်းသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ကို အခြားအမျိုးသားနှစ်ဦးနှင့်အတူ အိမ်ငှား ငှားရမ်းနေထိုင်သည့် ဥပစာ တွင်အချိန်မတော်တွေ့ရှိမှုသည် အနီးအနားတွင် နေထိုင်သူများအား စိတ် ပြိုင်စေသည့် ကိစ္စ၊ သို့မဟုတ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့်ကိစ္စ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ယင်းအမှုကို အိမ်ငှား၏သားက ပြုကျင့်ခြင်း ဖြစ်၍ အိမ်ရှင်သည် ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ ဥပစာမှ အိမ်ငှားအား နှင် ထုတ်သည့် ဒီကရီကို ရခွင့်ရှိပေသည်။

၃၂

ဒေါ်ခင်ဝင်း ပါ - ၂ နှင့် ဦးစန်းညီ
(ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်နွယ်၏
တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များ)

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ အရ ငှားရမ်းထားသည့် ဥပစာမှ အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်ပေးရန် စွဲ ဆိုမှု ။ အိမ်ရှင်ကဏ္ဍဦးသည် ကျန်ပူးတွဲ ပိုင်ရှင်များအား တရားလို များအဖြစ် ထည့်သွင်းခြင်း မပြုဘဲ အိမ်ငှားအား အချင်းဖြစ် ဥပစာ မှ နှင်ထုတ်ပေးရန် တရား စွဲဆိုနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလက အချင်းဖြစ် ဥပစာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အိမ်ရှင် ဒေါ်လှကြူ၊ သမီးဒေါ်ခင်ခင်ထူးတို့နှင့် အိမ်ငှားဒေါ်လှမြင့်သည် အိမ်ရှင် အိမ်ငှား ဆက်သွယ်မှု လုပ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြူကြူ ကွယ်လွန်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင်

ညွှန်းချက်

ဒေါ်လှမြင့်သည် ဒေါ်ခင်ခင်ထူးတို့ လင်မယားနှင့်သာ ဆက်သွယ်၍ အိမ်လခများ အပေးအယူ ဆက်လက်လုပ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ထူး၏ ခင်ပွန်းမှာ ဦးရဲလွင်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်ခင်ခင်ထူးတို့ လင်မယားနှင့် ဒေါ်လှမြင့်တို့ အကြားသာ အိမ်ရှင် အိမ်ငှား ဆက်သွယ်မှုရှိသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ထူး၏ ကျန်ညီအစ်ကို မောင်နှမများသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာ၏ ပူးတွဲပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသော်လည်း အိမ်ငှား ဒေါ်လှမြင့်နှင့် အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ဆက်သွယ်မှု ရှိခဲ့ကြကြောင်း အမှုတွင် လုံးဝမပေါ်ပေါက်ခဲ့ချေ။ အိမ်ရှင်တစ်ဦးသည် ကျန်ပူးတွဲ ပိုင်ရှင်များအား တရားလိုများအဖြစ် ထည့်သွင်းခြင်းမပြုဘဲ အိမ်ငှားအား အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ နှင်ထုတ်ပေးရန် တရားစွဲဆိုနိုင်သည်။ ကေပီ မဟာမက် အိဘရာဟင်နှင့် ကေအီး မဟာမက် အမှု ကို ကြည့်ပါ။

ဒေါ်လှမြင့် နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထူး

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးအောင်မြင် ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
စက်တင်ဘာလ၊
၂၁ ရက်

ဦးကျော်မြင့် ပါ - ၂

နှင့်

ဦးလှငွေ ပါ - ၂

ခွင့်ပြုမိန့် ရပ်စဲခြင်း။ ။ ဂရန် ချထားပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
စီမံခန့်ခွဲပိုင်ခွင့် ပြောင်းလဲမှု ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထိုသို့ အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့်ပြုသူ အယူခံ တရားလိုသည်
မိမိက နေထိုင်ခွင့်ပေးထားသော အယူခံတရားပြိုင်များအား ခွင့်ပြုချက်ကို
ရုပ်သိမ်း၍ နှင်ထုတ်ခွင့်ရှိသည် ဆိုသည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် ဤအမှု
တရားမစွဲဆိုမိကပင် အယူခံတရားပြိုင် (၁) ဦးလှငွေ၏ ဇနီး ဒေါ်ခင်တင့်
အမည်ဖြင့် ဂရန်ချထားပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အချင်းဖြစ်မြေကို
စီမံခန့်ခွဲပိုင်ခွင့်မှာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ထိုအချိန် ထိုကာလမှစ၍ အယူခံ
တရားလိုတို့၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခဲ့ကြသော အယူခံ တရားပြိုင်တို့သည်
အစိုးရထံမှ မြေငှားအခွင့်အရေးအရ နေထိုင်ကြသူများအဖြစ် ပြောင်းလဲသွား
ပြီဟု ဆိုရပေမည်။

အယူခံ တရားလိုများအတွက်-တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးခင်ထွန်း(ကိုယ်စား)
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးအောင်ခင်မှ
ရေးသားချက် တင်သွင်းသည်။

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၆၄။

+ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၂ တွင် ချမှတ်သော ၈-၈-၉၄
ရက်စွဲပါ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး (ပြည်မြို့နယ်စု) ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
အယူခံမှု။

၁၉၉၅
ဦးကျော်မြင့်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးလှငွေ
ပါ - ၂

အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်-၁။ ဦးခင်မောင်မြင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
၂။ ဦးဌေးဝင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး (ပြည်မြို့နယ်စု) ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၂ တွင် အယူခံတရားလို ဦးကျော်မြင့်၊ ဒေါ်သန်းသန်းတို့က ပြည်မြို့၊ ဆံတော်ရပ်ကွက်၊ ၉-ဒီ ဆံတော်အနောက်၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၄၊ မြေချိန်ဧရိယာ ၁၀၆ မြေပေါ်တွင် အယူခံတရားပြိုင်(၁) ဦးလှငွေ အား စာချုပ်ဖြင့် အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်(၂) ဦးမျိုးမြင့်သည် ဦးလှငွေထံမှ အယူခံ၊ တရားလိုများ၏ ဂရန်မြေ အရှေ့ဘက် ဧရိယာ(၀.၀၂၀)ဧကကို ဝယ်ယူသူဖြစ်ကြောင်း၊ ဖယ်ရှားပေးရန် အကြောင်းကြားသော်လည်း မလိုက်နာကြောင်း အဆိုပြု၍ တရားစွဲဆိုရာ ပလပ်ခံရသဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံ ဝင်ရောက်သည်။

အယူခံ တရားလိုများ၏ ရှေ့နေက အယူခံ တရားပြိုင်များသည် ဂရန်အမည် ပြောင်းခြင်း၊ ရောင်းစားခြင်းအပေါ် တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိ ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း၊ ဂရန်ကိစ္စကို အသားပေး ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း၊ အခွင့်အမိန့်အရ နေသူအား နှင်လိုမှုတွင် ပိုင်ဆိုင်မှုကို အဓိက စဉ်းစားရန် မလိုပါကြောင်း၊ ဂရန် ချထားပေးခြင်းနှင့် အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပေးခြင်းတို့သည် သီးခြားစီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂရန်သက်တမ်း မကုန်မီ အခမဲ့ နေထိုင်သူအား နှင်ခွင့်ရှိကြောင်း မောင်ကြွယ် ပါ - ၃ နှင့် မအရှာဘီ အမှု^(၁) ဌ် ညွှန်ပြထားပါသည်ဟု လျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက အယူခံ တရားပြိုင်(၁) ဦးလှငွေ သည် အယူခံတရားလို (၂) ဒေါ်သန်းသန်းထံမှ အချင်းဖြစ်မြေနေရာကို ကျပ် ၇၀၀၀/-နှင့်ဝယ်ယူခဲ့သော်လည်း အသုံးပြုခွင့်ပေးထားသည့်သဘောဖြင့် ဟန်ဆောင်စာချုပ် ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ၃၀-၁၂-၈၈ တွင် ဦးလှငွေ၏ ဇနီး ဒေါ်ခင်တင့် အမည်ဖြင့် မြေငှားဂရန် ချထားပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရား ပြိုင်(၂) ဦးမျိုးမြင့်နေထိုင်သော မြေကိုလည်း ဦးမျိုးမြင့်အမည်ဖြင့် မြေငှား

၁။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး၊ စာ - ၃၂၃။

ဂရန် ချထားပေးပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုများ တရားစွဲဆိုသည့်အချိန်တွင် တရားဝင် အကျိုးခံစားခွင့် မရှိတော့ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

အယူခံ တရားလို (၂) ဒေါ်သန်းသန်း၏ ထွက်ချက်တွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အယူခံ တရားလို (၁) ဦးကျော်မြင့် ရခိုင်ပြည်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် အယူခံတရားပြိုင်(၁) ဦးလှငွေအား အချင်းဖြစ်မြေ၌ အခမဲ့နေခွင့် ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကျော်မြင့် ပင်စင်ယူသောအခါ ဖယ်ရှားပေးရန် ဦးလှငွေက သဘောတူထားပါကြောင်း၊ အယူခံတရားလို ဦးကျော်မြင့်၏ ထွက်ချက်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းသန်းက အယူခံ တရားပြိုင်(၁) ဦးလှငွေအား နေခွင့် ပြုသည့် စာချုပ် (သက်သေခံ-က)ကို တင်ပြထားကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေကို ဦးလှငွေက အလွဲသုံးစားပြုသဖြင့် ပြည်သူ့ကောင်စီသို့ တိုင်ကြားခဲ့ဘူးကြောင်း၊ မြို့မြေခ ပေးဆောင်သည့် ၁၉၈၇-၈၈ ပြေစာများနှင့် အချင်းဖြစ်မြေ အကျိုးခံစားခွင့် အရပ်ရပ်ကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြေညာသည့်စာချုပ် (သက်သေခံ-ဃ)ကို တင်ပြခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဦးလှငွေ နေထိုင်သောမြေမှာ ယခုအခါ ဦးလှငွေ၏ဇနီး ဒေါ်ခင်တင့် အမည်ဖြင့် ၂၉-၁၂-၈၈ နေ့တွင် ဂရန်ချထားပေးပြီး ဖြစ်၍ ၎င်းအနေဖြင့် အကျိုးခံစားခွင့် မရှိတော့ဟု ဆိုလျှင် မှန်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်ခန့်က ၎င်း၏အမည်ဖြင့် ဆက်လက် ဂရန်ချပေးရန် လက်ထောက်အခွန်ဦးစီးဌာနသို့ လျှောက်ထားခဲ့သည့်အပြင် မြေပေါ်၌ လက်ရှိ နေထိုင်သူများအား ဂရန်ထုတ်မပေးရန် ကန့်ကွက်ခဲ့ပါကြောင်း၊ ထိုသို့ ကန့်ကွက်ခဲ့သော်လည်း ဒေါ်ခင်တင့်(အယူခံတရားပြိုင် ဦးလှငွေ၏ ဇနီး) အမည်ဖြင့် ဂရန်ထုတ်ပေးခဲ့သည် ဆိုလျှင် မှန်ပါကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေကို ငွေကျပ် ၇၀၀၀/-ဖြင့် ဝယ်ယူ၍ နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အယူခံ တရားလို ဦးကျော်မြင့်နှင့် ဇနီး ဒေါ်သန်းသန်း တို့၏ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုစေကာမူ တရားစွဲဆိုသည့်အခါ၌ အယူခံတရားပြိုင် ဦးလှငွေ၏ ဇနီး ဒေါ်ခင်တင့်၏ အမည်ဖြင့် ဂရန်ချထားပေးပြီး ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံထားသည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ဂရန်ချထားပေးခြင်းနှင့် အခမဲ့နေထိုင်ခြင်းသည်သီးခြားစီဖြစ်ကြောင်း၊ ဂရန်သက်တမ်းမကုန်မီ အခမဲ့နေထိုင်သူ

၁၉၉၅
ဦးကျော်မြင့်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးလှငွေ
ပါ - ၂

၁၉၉၅
ဦးကျော်မြင့်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးလှငွေ
ပါ - ၂

အား နှင်ထုတ်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ မောင်ကြွယ် ပါ - ၃ နှင့် မအရှာဘီ အမှု^(၁) ၌ ညွှန်ပြထားကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြထားသည်။ အဆိုပါ စီရင်ထုံးတွင် အစိုးရမြေပေါ်တွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူက အခွင့်မရှိဘဲ မြေပေါ်၌ နေထိုင်သူအား တရားရုံးတွင် ဖယ်ရှားထွက်ခွာ ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုနိုင်ကြောင်း အဆုံးအဖြတ် ပေးထားခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် အယူခံတရားလို သည် ၁၈-၁၁-၉၁ ရက်နေ့၌ ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး (ပြည်ခရိုင်) ၌ တရား စွဲဆိုခဲ့သည်။ အယူခံ တရားပြိုင် ဦးလှငွေ၏ဇနီး ဒေါ်ခင်တင့်အမည်ဖြင့် ၂၉-၁၂-၈၈ ရက်နေ့၌ ဂရန်ချထားပေးပြီးဖြစ်သည်။ တရားစွဲဆိုသည့်အချိန်၌ အချင်းဖြစ်မြေပေါ်၌ နေထိုင်ခွင့်ရသူသည် အယူခံ တရားပြိုင်များသာဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေ ရည်ညွှန်းသော စီရင်ထုံးပါ အကြောင်း အရာနှင့်မတူချေ။

မြေငှား ဂရန်ခံယူရာ၌ ခံယူသူသည် မြေငှား အခွင့်အရေးများကို လွှဲပြောင်းခံယူ ရရှိသည်။ အချင်းဖြစ်မြေမှာ အယူခံတရားလို ဦးကျော်မြင့်၏ အမည်ဖြင့် ဂရန်ချထားပေးခဲ့သဖြင့် မြေကို စီမံခန့်ခွဲ အသုံးချနိုင်သူ ဖြစ် သည့်အလျောက် အယူခံတရားပြိုင်ဦးလှငွေတို့အား နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အယူခံတရားလို ဦးကျော်မြင့်သည် မိမိအမည်ဖြင့် ရရှိ ထားသော ဂရန်ကို အကြောင်းပြု၍ အယူခံတရားပြိုင်တို့အား အခမဲ့နေထိုင် ခွင့်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့်ပြုသူ အယူခံတရားလိုသည် မိမိက နေထိုင်ခွင့်ပေးထားသော အယူခံ တရားပြိုင်များအား ခွင့်ပြုချက်ကို ရုပ်သိမ်း၍ နှင်ထုတ်ခွင့် ရှိသည်ဆိုသည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် ဤအမှု တရားမစွဲဆိုမီကပင် အယူခံ တရားပြိုင်(၁) ဦးလှငွေ၏ ဇနီး ဒေါ်ခင်တင့် အမည်ဖြင့် ဂရန်ချထားပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အချင်းဖြစ်မြေကို စီမံခန့်ခွဲ ပိုင်ခွင့်မှာ ပြောင်းလဲသွားသည်။ ထိုအချိန် ထိုကာလမှစ၍ အယူ ခံတရားလိုတို့၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခဲ့ကြသော အယူခံ တရားပြိုင်တို့ သည် အစိုးရထံမှ မြေငှားအခွင့်အရေးအရ နေထိုင်ကြသူများအဖြစ် ပြောင်းလဲ သွားပြီဟု ဆိုရပေမည်။

ထိုသို့ မြေငှားအခွင့်အရေးအရ နေထိုင်ကြသူများအား တစ်ချိန်က အယူခံတရားလို၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေခဲ့သည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့်

နှင်ထုတ်ခွင့် မပြုနိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် မူလ တိုင်တရားရုံး၏ စီရင်
ချက်နှင့် ဒီကရီအပေါ် စွက်ဖက်ရန် အကြောင်း မရှိချေ။
ဤ အယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်သည်။
ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၁၉၉၅
ဦးကျော်မြင့်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးလှငွေ
ပါ - ၂

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
စက်တင်ဘာလ၊

၂၉ ရက်

ကိုကျော်ကျော်အေး

နှင့်

ဒေါ်အေးအေးမြင့်*

လွှဲပြောင်းနိုင်သော စာချုပ်စာတမ်းများ ဥပဒေ၊ ငွေပေးချေရန် ကတိ
စာချုပ်၏ အဓိပ္ပာယ်၊ ငွေပေးချေရန် ကတိစာချုပ် မြောက်ရန်
အတွက် လိုအပ်သည့်အချက်များ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လွှဲပြောင်းနိုင်သော စာချုပ်စာတမ်းများ အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄ တွင် ငွေပေးချေရန် ကတိစာချုပ် (Promissory Note) ဆို
သည်မှာ (ဘဏ်လက်မှတ် သို့မဟုတ် ငွေစက္ကူမဟုတ်) ငွေ တစ်စုံတစ်ရာကို
တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသို့သာ ဖြစ်စေ၊ ၎င်းက အခွင့်လွှဲအပ်သူသို့သာ
ဖြစ်စေ၊ လက်မှတ်ဆောင်ယူလာသူသို့သာ ဖြစ်စေ ပေးချေရန် စည်းကမ်းချက်
တစ်စုံတစ်ရာ မထားဘဲ ခံဝန်လက်မှတ် ရေးသားချုပ်ဆိုသူက လက်မှတ်
ရေးထိုးသည့် စာချုပ်ကို ဆိုလိုကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ငွေပေးချေရန် ကတိစာချုပ်သည် အောက်ပါအချက်များနှင့် ညီညွတ်
ရန်လိုသည်—

- (၁) ငွေပေးချေရန် စာချုပ်သည် စာနှင့် ရေးသားထားခြင်းဖြစ်ရမည်။
- (၂) စည်းကမ်းချက် တစ်စုံတစ်ရာ မထားဘဲ ငွေပေးချေပါမည်ဟု
ခံဝန် ကတိပြုချက်ဖြစ်ရမည်။
- (၃) ငွေပေးချေရန် ရှိသည်ဟု သာမန် အသိအမှတ်ပြုရုံဖြင့် မလုံ
လောက်၊ ၎င်းငွေကို ပေးပါမည်ဟု ကတိပြုချက် ဖြစ်ရမည်။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၄၈။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၉ တွင် ချမှတ်သော (၆-၁-၉၅)
ရက်စွဲပါ မကွေးတိုင်းတရားရုံး (မကွေးခရိုင်) ၏ အမိန့်ကိုလျှောက်ထားမှု။

- (၄) ပေးရန်ကတိပြုသော ငွေသည် အတိအကျ ဖြစ်ရမည်။
- (၅) ရေးသားသူ (ကတိပြုသူ)က လက်မှတ် ရေးထိုးရမည်။
- (၆) ငွေပေးရမည့်သူ၏ အမည်ကို အတိအကျ ဖော်ပြထားရမည်။
- (၇) ငွေပေးရန် ကတိပြုခြင်း ဖြစ်ရမည်၊ အခြားပစ္စည်းပေးရန် ကတိပြုခြင်း မဖြစ်စေရ။

၁၉၉၅
ကိုကျော်ကျော်အေး
နှင့်
ဒေါ်အေးအေးမြင့်

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးလှိုင်မြင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးမျိုးချစ်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၁၉၉၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၉ မကွေးတိုင်း တရားရုံး (မကွေးခရိုင်)တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အေးအေးမြင့်က လျှောက်ထားသူ ကိုကျော်ကျော်အေးအပေါ် ကုန်ပစ္စည်း အထည်အိတ်(၁)အိတ် ပျောက်ဆုံး သွားသဖြင့် ပေးလျော်ပါမည်ဟု ဝန်ခံကတိအတိုင်း ငွေ ၆၂၆၆၃/- ရလိုမှုစွဲ ဆိုသည်။ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အေးအေးမြင့်အား စစ်ဆေးစဉ် ဒေါ်အေး အေးမြင့်နှင့် ကိုကျော်ကျော်အေးတို့ ချုပ်ဆိုသည့် ၂၃-၁-၉၄ ရက်စွဲပါ နှစ်ဦးသဘောတူ ကတိစာချုပ်ကို သက်သေခံအဖြစ် တင်သွင်းရာ တိုင်း တရားရုံးက အဆိုပါစာချုပ်ကို မြန်မာနိုင်ငံတံဆိပ်ခေါင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၃ အရ သိမ်းချုပ်ပြီး သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံကြောင်း အမိန့် ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ အဆိုပါ အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် လျှောက်ထားသူ ကိုကျော်ကျော်အေးက တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အေးအေးမြင့် တင်ပြသည့် စာချုပ်မှာ ငွေပေးချေရန် ကတိစာချုပ် (Promissory Note) မဟုတ် ကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အေးအေးမြင့် ကားပေါ်တင်ပေးလိုက် သည့် ပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးသည့်အတွက် လျှောက်ထားသူ ကိုကျော်ကျော် အေးက လျော်ကြေးပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေများ၏ ရှေ့တွင် နှစ်ဦး သဘောတူ ချုပ်ဆိုထားသည့် စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီးနောက် ယင်း စာချုပ်ကို သိမ်းချုပ်ပြီး သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ် သည်။

၁၉၉၅
ကိုကျော်ကျော်အေး
နှင့်
ဒေါ်အေးအေးမြင့်

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက လျှောက်ထားခံရသူ တင်ပြသည့် စာချုပ်မှာ ငွေပေးချေရန် ကတိစာချုပ်ဖြစ်၍ တံဆိပ်ခွန် ဥပဒေ ပထမ ဇယား စာတိုင် ၄၉ အရလည်းကောင်း၊ စာတိုင် ၁၃ အရ လည်းကောင်း ဥပဒေနှင့်အညီ သတ်မှတ်သည့် တံဆိပ်ခေါင်း ကပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တံဆိပ်ခွန် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅ ၏ ခြွင်းချက် (၁) တွင် အခြားစာချုပ် စာတမ်းများကို သိမ်းချုပ်နိုင်သော်လည်း ငွေပေးချေရန် ကတိစာချုပ်ကို သိမ်းချုပ်ခွင့် မရှိဟု ပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိပါလျက် ယင်းအချက်ကို မျက်ကွယ်ပြု၍ သိမ်းချုပ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေက လျှောက်ထားသူသည် မူလရုံး တွင် လျှောက်ထားခံရသူမှ အဆိုလွှာနှင့်အတူ ပူးတွဲ စာင်သွင်းခဲ့သည့် ၂၃-၁-၉၄ နေ့စွဲပါ စာချုပ်သည် စာချုပ်ခေါင်းစီးအရပင် နှစ်ဦးသဘောတူ ကတိစာချုပ်ဟု သိသာထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်နေပါလျက် ငွေပေးချေရန် ကတိစာချုပ်ဟု တင်ပြပြောဆို လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို စာချုပ် တွင် နှစ်ဦးသဘောတူ ကိုကျော်ကျော်အေးနှင့် ဒေါ်အေးအေးမြင့်တို့မှ သက်သေများရှေ့တွင် ရေးသားချုပ်ဆိုခဲ့သော စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း အငြင်း ပွားမှု မရှိ၊ အထင်အရှား ပေါ်ပေါက်နေ၍ မူလရုံးက တံဆိပ်ခေါင်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅ ခြွင်းချက်(က)အရ ထိုက်သင့်သော အခွန်တော်ငွေနှင့် ၎င်း၏ ဆယ်ဆဒဏ်ကြေးကို ပေးသွင်းစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်မျှတကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူ တင်ပြသည့် စာချုပ်သည် ငွေပေးချေ ရန် ကတိစာချုပ်ဖြစ်သည် သို့မဟုတ် နှစ်ဦးသဘောတူ ကတိစာချုပ် ဖြစ် သည်ကို အငြင်းပွားလျက်ရှိသည်။

လွှဲပြောင်းနိုင်သော စာချုပ်စာတမ်းများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄ တွင် ငွေပေးချေရန် ကတိစာချုပ် (Promissory Note)ဆိုသည်မှာ (ဘဏ် လက်မှတ် သို့မဟုတ် ငွေစက္ကူ မဟုတ်) ငွေ တစ်စုံတစ်ရာကို တစ်စုံ တစ်ယောက်သောသူသို့သာဖြစ်စေ၊ ၎င်းက အခွင့်လွှဲအပ်သူသို့သာ ဖြစ်စေ၊ လက်မှတ် ဆောင်ယူလာသူသို့သာ ဖြစ်စေ ပေးချေရန် စည်းကမ်းချက် တစ်စုံတစ်ရာမထားဘဲ ခံဝန်လက်မှတ် ရေးသားချုပ်ဆိုသူက လက်မှတ် ရေးထိုးသည့် စာချုပ်ကို ဆိုလိုကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ငွေပေးချေရန် ကတိစာချုပ်သည် အောက်ပါအချက်များနှင့် ညီညွတ်ရန် လိုသည်-

၁၉၉၅
ကိုကျော်ကျော်အေး
နှင့်
ဒေါ်အေးအေးမြင့်

- (၁) ငွေပေးချေရန် စာချုပ်သည် စာနှင့် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ရမည်။
- (၂) စည်းကမ်းချက် တစ်စုံတစ်ရာ မထားဘဲ ငွေပေးချေပါမည်ဟု ခံဝန်ကတိပြုချက် ဖြစ်ရမည်။
- (၃) ငွေပေးချေရန် ရှိသည်ဟု သာမန် အသိအမှတ်ပြုရုံဖြင့် မလုံလောက်၊ ၎င်းငွေကို ပေးပါမည်ဟု ကတိပြုချက် ဖြစ်ရမည်။
- (၄) ပေးရန် ကတိပြုသော ငွေသည် အတိအကျ ဖြစ်ရမည်။
- (၅) ရေးသားသူ (ကတိပြုသူ)က လက်မှတ်ရေးထိုးရမည်။
- (၆) ငွေပေးရမည့်သူ၏ အမည်ကို အတိအကျ ဖော်ပြထားရမည်။
- (၇) ငွေပေးရန် ကတိပြုခြင်း ဖြစ်ရမည်။ အခြားပစ္စည်းပေးရန် ကတိပြုခြင်း မဖြစ်စေရ။

လျှောက်ထားခံရသူက သက်သေခံအဖြစ် တင်သွင်းသည့် စာချုပ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်-

၂၃-၁-၉၄

နှစ်ဦးသဘောတူ ကတိစာချုပ်

ကားအမှတ် ဈ/၄၇၅၇ ကားမှ ကိုကျော်ကျော်အေး (MBU-097468) သည် မကွေးမြို့ ဈေးအတွင်း မအေးအေးမြင့်၏ အထည်ကုန်အိတ်ကျဆုံး ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရာ ကုန်အိတ်တန်ဖိုး ၆၂၆၆၃/- ကျပ် တန်ဖိုးကို ကိုကျော်ကျော်အေးသည် အောက်ပါအတိုင်း ပေးလျော်ရန် ကတိပြုပါသည်-

- (၁) ယခုလ (၂၇-၁-၉၄)နေ့တွင် ငွေကျပ်သုံးသောင်း ပေးချေပါမည်။
- (၂) ကျန်ငွေကို (၉၄ ဖေဖော်ဝါရီ၊ မတ်၊ ဧပြီ၊ မေ) လကန်နှင့် အကျေပေးဆပ်မည်။

ပုံ/XXXX
(အေးအေးမြင့်)

ပုံ/XXXX
(ကိုကျော်ကျော်အေး)
MBU - 097468

၁၉၉၅
ကိုကျော်ကျော်အေး
နှင့်
ဒေါ်အေးအေးမြင့်

အဆိုပါ စာချုပ်သည် ကိုကျော်ကျော်အေးက မအေးအေးမြင့်၏ အထည်ကုန်အိတ် ပျောက်ဆုံးမှုအတွက် အထည်အိတ်တန်ဖိုး ငွေ ၆၂၆၆၅/- ကို အရစ်ကျ ပေးလျော်ရန် ကိုကျော်ကျော်အေးနှင့် မအေးအေးမြင့်တို့ နှစ်ဦး သဘောတူချုပ်ဆိုထားသည့် စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ယင်းစာချုပ်တွင် လျော်ကြေးငွေကို အရစ်ကျပေးဆောင်ရန် နှစ်ဦး သဘောတူညီထားသည့် စည်းကမ်းချက် ပါရှိနေရာ 'ထိုစာချုပ်သည် လွှဲပြောင်းနိုင်သော စာချုပ်စာတမ်းများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄ တွင် ဖော်ပြထားသည့်အချက်နှင့် မကိုက်ညီသဖြင့် ငွေပေးချေရန် ကတိစာချုပ်(Promissory Note) မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်သည်။

သို့ဖြစ်၍ မူလရုံးက အဆိုပါ စာချုပ်ကို နှစ်ဦးသဘောတူ ကတိစာချုပ်အဖြစ် မှတ်ယူပြီး မြန်မာနိုင်ငံ တံဆိပ်ခေါင်းခွန် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၃ အရ စာချုပ်အား သိမ်းချုပ်ကာ သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။
ရှေ့နေခ ကျပ် ၁၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ အထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးအောင်မြင်၊
ဦးသန်းဖေ၊ ဦးတင်အုံးနှင့် ဦးတင်ထွတ်နိုင် တို့ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
စက်တင်ဘာလ၊
၁၄ ရက်

ကြည်

နှင့်

ဒေါ်ဖြိုး

(၎င်း၏ အထွေထွေ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဦးအေးကြိုင်)

အောက်မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပြနှင့် ကျေးရွာ အက်ဥပဒေနှင့် အကျုံးဝင်
သက်ဆိုင်သည့် ရွာမြေ၊ ယင်းမြေကို ၁၉၅၃ ခုနှစ် လယ်ယာမြေ
နိုင်ငံပိုင် ပြုလုပ်ရေး အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တရားဝင်
ရောင်းချ ပိုင်ခွင့် ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ခရိုင် မြေစာရင်းအရာရှိ ဦးသန်းဦးနှင့် မြေတိုင်း
စာရေး ဦးဝင်းဇော်တို့၏ ထွက်ချက်များအရ အချင်းဖြစ်မြေမှာ လယ်ယာ
မြေ မဟုတ်ဘဲ ရွာမြေဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ရွာမြေဖြစ်၍ ဦးပိုင်
မထွက်ချေ။ ယင်းမြေမှာ ဂရန်၊ သို့မဟုတ် လိုင်စင် အငှားချထားနိုင်သည့်မြေ
မျိုးလည်း မဟုတ်ချေ။ အစိုးရပိုင် ရွာမြေသာ ဖြစ်သည်။ အစိုးရပိုင်ကျေးရွာ
မြေဖြစ်၍ အောက်မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပြနှင့် ကျေးရွာအက်ဥပဒေနှင့် အကျုံးဝင်
သက်ဆိုင်သောမြေဖြစ်သည်။ အချင်းဖြစ်မြေကို ရောင်းချခဲ့သူ ဦးတင်အောင်
သည် ရောင်းချစဉ်က မြေကို လက်ဝယ်ထားပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးရရှိထားသူ

* ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထူး အယူခံမှု အမှတ် ၁၆။

+ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၂၈ တွင် ချမှတ်သော
၂၈-၅-၉၂ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အထူး
အယူခံ ဝင်ခွင့် လျှောက်ထားမှု။

၁၉၉၅
ဒေါ်ကြည်
နှင့်
ဒေါ်ဖြိုး

တစ်ဦးလည်း မဟုတ်ချေ။ မြေကို လက်ဝယ်ထားပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးရရှိသူ ကသာ ယင်းမြေကို လွှဲပြောင်းနိုင်ခွင့် ရရှိကြောင်း အောက်မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပြနှင့် ကျေးရွာအုပ်စုပဒေ ပုဒ်မ ၄(၁၀) အရတွေ့ရှိရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးတင်အောင်အနေဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားဝင် လွှဲပြောင်း ရောင်းချ ပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်းမှာ ထင်ရှားသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးသိန်းဟန်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးတင်ဝင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ဒေါ်ဖြိုးက (ကိုယ်စားလှယ် ဦးအေးကြိုင်ဖြင့်) ၎င်း၏ အစ်မအရင်း ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်အုန်းသည် ပြည်မြို့နယ်၊ဝက်ထီးကန်ကွင်းအမှတ် ၃၀၁၊ မြေကွက် အမှတ် ၃၈၆၆ စာရင်းပေါက်သော ၀.၁၀ ဧကရှိ မြေ၏အကျိုးခံစား ခွင့်နှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံတို့ကို ကတိစာချုပ်ဖြင့် ပထမဝယ် ယူခဲ့ပြီးနောက် မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ် အမှတ် ၈/၈၅ ကို ၂၁-၂-၈၅ နေ့၌ ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါမြေ၏အနောက်ဘက်ခြမ်းတွင် ဒေါ်အုန်းနှင့် ဆွေမျိုးများက နေအိမ်နှင့် ဈေးဆိုင်ဆောက်လုပ်ပြီး မောင်အရင်း ဦးကျင်သိန်းနှင့်ဇနီး ဒေါ်ကြည်တို့အား ယင်းအဆောက်အအုံတွင် အမွေဆိုင် တစ်ဦးအဖြစ် နေခွင့်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ဦးကျင်သိန်း ကွယ်လွန်ပြီးသည့်နောက် တွင်လည်း ဒေါ်ကြည်သည် ဆက်လက် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းဥပစာကို ဒေါ်အုန်း ကွယ်လွန်သည့်အခါ မိမိ (ဒေါ်ဖြိုး)က အမွေဆက်ခံကြောင်း၊ ဒေါ်ကြည်အား အချင်းဖြစ်မြေပေါ်မှ ဖယ်ရှားပေးရန်ပြောရာ လိုက်နာခြင်း မရှိ၍ ယင်းမြေကို တရားလို အကျိုးခံစားခွင့်ရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပြီး လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် ဒေါ်ကြည်အပေါ် ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး (ပြည်ခရိုင်) ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၅ တွင် တရားစွဲဆိုသည်။

ဒေါ်ကြည်က အချင်းဖြစ်မြေမှာ ရွာမြေ ဖြစ်ပြီး ဒေါ်အုန်း၊ ဒေါ်ဖြိုး နှင့် မိမိ၏ခင်ပွန်း ဦးကျင်သိန်းတို့ လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း အတူတကွလုပ် ကိုင် ရရှိသည့်ငွေဖြင့် ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ယင်းမြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံကို ဝယ်ယူရာတွင် မြေပါ ပါလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေပေါ်တွင်

၁၉၉၅
ဒေါ်ကြည်
နှင့်
ဒေါ်မြိုး

နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် နေထိုင်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ တရားစွဲဆိုရန် ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေကြောင်း၊ လက်ရှိပုံစံအတိုင်းလည်း တရားစွဲ ဆိုခွင့် မရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် ချေပသည်။

အမှုကို စစ်ဆေးကြားနာပြီးနောက် မူလတရားရုံးက တရားလို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချပေးသည်ကို ဒေါ်ကြည်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင် ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၂၈ အရ အယူခံဝင်ရာ မအောင်မြင်၍ တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ အထူး အယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမ အထွေထွေလျှောက်လွှာ အမှတ် ၃၂၉ ကို တင်သွင်းသည့်အခါ အောက်ပါ ပြဿနာအား စုံညီခုံရုံး ဖြင့် ကြားနာ ဆုံးဖြတ်ရန် အထူး အယူခံဝင်ခွင့် ပြုခဲ့၍ ဤအထူး အယူခံ မှု ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်သည်-

“အချင်းဖြစ်မြေသည် ရွာမြေ သို့မဟုတ် လယ်ယာမြေ ဟုတ်မဟုတ် နှင့် ရွာမြေ သို့မဟုတ် လယ်ယာမြေ ဖြစ်ပါက ယင်းမြေကို ၁၉၅၃ ခုနှစ် လယ်ယာမြေ နိုင်ငံပိုင် ပြုလုပ်ရေး အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်း ချက်များအရ တရားဝင် ရောင်းချပိုင်ခွင့် ရှိ မရှိ ”

အယူခံတရားလို၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်မြေသည် ကျေးရွာဘုံမြေဖြစ်၍ နိုင်ငံတော်ကသာ ပိုင်ကြောင်း၊ ၎င်းမြေမှာ အောက် မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပြနှင့်ကျေးရွာ အက်ဥပဒေနှင့် အကျုံးဝင်လျက်ရှိကြောင်း၊ အဆိုပါ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈ အရ မြေကိုလက်ဝယ်ထားပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေး ရရှိထားသူမှသာ လွှဲပြောင်း ရောင်းချပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဦးတင်အောင်သည် မြေကို လက်ဝယ်ထားပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးရရှိထားသူ မဟုတ်၍ လွှဲပြောင်း ရောင်းချခွင့် မရှိကြောင်း၊ ဦးတင်အောင်ထံမှ ဝယ်သူ ဒေါ်အုန်း အနေဖြင့် လည်း မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆို ဝယ်ယူရုံမျှဖြင့် ပိုင်ရှင် ဖြစ်မလာနိုင်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ဦးတင်အောင်သည် မြေကို လက်ဝယ်ထား ပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေး ရရှိခဲ့လျှင်ပင် ထိုမြေကို ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် အရပ် စာချုပ်ဖြင့် လွှဲပြောင်းရောင်းချခဲ့ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ထိုမြေကို လက်လွှတ် ခဲ့သည်မှာ ၁၂ နှစ်ကျော်ပြီဖြစ်၍ မြေကို လက်ဝယ်ထားပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေး မှာ ရပ်စဲခဲ့သည်ဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ်၍ ဦးတင်အောင်သည် ရောင်းချပိုင်

၁၉၉၅
ဒေါ်ကြည်
နှင့်
ဒေါ်ဖြိုး

ခွင့် မရှိတော့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဦးတင်အောင်ထံမှ အချင်းဖြစ်မြေကို ဝယ်ယူသူ ဒေါ်အုန်းသည် လည်းကောင်း၊ ၎င်းကို ဆက်ခံသည်ဟု ဆိုသူ ဒေါ်ဖြိုးသည်လည်းကောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေကို ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့် မရှိသောကြောင့် မူလရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည် မှားယွင်းနေသဖြင့် ပယ်ဖျက်၍ ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုသင့်ကြောင်း အကျယ်တဝင့် လျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက သက်သေခံချက်များအရ အချင်းဖြစ်မြေသည် ရွာမြေဖြစ်၍ လယ်ယာမြေကဲ့သို့ လွှဲပြောင်းခြင်း၊ ရောင်းချခြင်း မလုပ်ရန် တားမြစ်ပိတ်ပင်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အိမ်ယာမြေအဖြစ် လက်ရှိထား အကျိုးခံစားလာသူ ဦးတင်အောင်က ဝယ်ယူသူ ဒေါ်အုန်းအား မှက်ပုံကင် စာချုပ်ဖြင့် လွှဲပြောင်း ရောင်းချခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုတွင် အချင်းဖြစ်မြေကို ၁၉၅၃ ခုနှစ် လယ်ယာမြေနိုင်ငံပိုင်ပြုလုပ်ရေး အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တရားဝင် ရောင်းချခွင့်ရှိ မရှိ ပြဿနာကိုသာ အဖြေပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချင်းဖြစ်ရွာမြေကို လွှဲပြောင်းရောင်းချ ပိုင်ခွင့် မရှိဟု ဥပဒေက ပိတ်ပင်ထားခြင်း မရှိဘဲ တရားဝင်လွှဲပြောင်း ရောင်းချ ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်းကို သက်ဆိုင်ရာ ခရိုင်မြေစာရင်း အရာရှိ၏ ထွက်ချက်နှင့် တိုင်းရားသူကြီးတို့၏ သုံးသပ်တင်ပြချက်တို့အရလည်း ကောင်းစွာပေါ်လွင်၍ အထူးခုံရုံးက ထုတ်ခဲ့သည့် ပြဿနာကို အယူခံ တရားပြိုင်ဘက် အသာပေးဖြေဆိုပြီး ဤအထူးအယူခံမှုကို ပယ်သင့်ကြောင်း ချေပ လျှောက်လဲသည်။

ခရိုင်မြေစာရင်း အရာရှိ ဦးသန်းဦးနှင့် မြေတိုင်းစာရေး ဦးဝင်းဇော်တို့၏ ထွက်ချက်များအရ အချင်းဖြစ်မြေမှာ လယ်ယာမြေ မဟုတ်ဘဲ ရွာမြေဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ရွာဘုံမြေဖြစ်၍ ဦးပိုင် မထွက်ချေ။ ယင်းမြေမှာ ၈၇၆ သို့မဟုတ် လိုင်စင်အမှတ်ချထားနိုင်သည့် မြေမျိုးလည်း မဟုတ်ချေ။ အစိုးရပိုင်ရွာမြေသာ ဖြစ်သည်။ အစိုးရပိုင် ကျေးရွာမြေဖြစ်၍ အောက်မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပြနှင့် ကျေးရွာ အက်ဥပဒေနှင့် အကျိုးဝင်သက်ဆိုင်သောမြေ ဖြစ်သည်။ အချင်းဖြစ်မြေကို ရောင်းချခဲ့သူ ဦးတင်အောင်သည်

၁၉၉၅
ဒေါ်ကြည်
နှင့်
ဒေါ်ပြီး

ရောင်းချစဉ်က မြေကို လက်ဝယ်ထားပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေး ရရှိထားသူ တစ်ဦးလည်း မဟုတ်ချေ။ မြေကို လက်ဝယ်ထားပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးရှိသူက သာ ယင်းမြေကို လွှဲပြောင်းနိုင်ခွင့် ရရှိကြောင်း အောက်မြန်မာနိုင်ငံ မြို့ပြ နှင့် ကျေးရွာ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄(၁၀)အရ တွေ့ရှိရသည်။ သို့ဖြစ်ရ ဦးတင်အောင်အနေဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားဝင်လွှဲပြောင်း ရောင်းချပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်းမှာ ထင်ရှားသည်။ ဒေါ်အုန်းသည် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားဝင် လွှဲပြောင်း ရောင်းချပိုင်ခွင့် မရှိသူထံမှ ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ၎င်းအနေဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ထိုနည်းတူ ဒေါ်အုန်း ကို ဆက်ခံသူ ဒေါ်ပြီးအနေဖြင့်လည်း အချင်းဖြစ်မြေ၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ရရှိနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။ သက်သေခံ (ဂ) စာချုပ်အရ အချင်းဖြစ်မြေကို ၂-၅-၆၇ နေ့တွင် ဦးတင်အောင်နှင့် ဒေါ်နုခင်တို့ထံမှ ဒေါ်အုန်းက ငွေ ကျပ် ၅၅၀၀/-ဖြင့် ဝယ်ယူပြီးနောက် မောင်အငယ် ဦးကျင်သိန်းနှင့် ဇနီး ဒေါ်ကြည်တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေပေါ်တွင် ၁၉၆၈ ခုနှစ်မှ စတင်၍ ခွင့်ပြု ချက်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု တရားလိုဘက်မှ အဆိုပြုခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြည်ဘက်မှ အချင်းဖြစ်မြေပေါ်ရှိအိမ်ကို ဒေါ်အုန်း၊ ဒေါ်ပြီး၊ ဦးကျင် သိန်းနှင့်မိခင် ဒေါ်မြခဲတို့ အသက်ရှင်ကြစဉ်က စီးပွားမခွဲကြဘဲ လုပ်ကိုင် ရာမှ ဖြစ်ထွန်းလာသော ငွေဖြင့် ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် အိမ်ကိုဝယ်ယူရာ၌ အချင်းဖြစ်မြေပါ ပါလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထိုမြေပေါ်တွင် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ ပိုင်ရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ၁၉၆၈ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စဉ်ဆက် မပြတ် နေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ ၁၂ နှစ်ကျော်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ချေပသည်။ ဒေါ်ကြည်နှင့် မရခင်က ဦးကျင်သိန်းသည် မောင်နှမများဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်အုန်း၊ ဒေါ်ပြီး၊ မိခင် ဒေါ်မြခဲနှင့်အတူ တစ်စီးပွားတည်း လက်ရည်တပြင် တည်း လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းကို အငြင်းမပွားခဲ့ကြ၍အများ သာသနာ့အဖွဲ့အစည်းတို့နှင့်အတူ အလုပ်အကိုင်အသွယ်အသွယ်ကြွင်း မှာလည်းကောင်း၊ အခြားအဖွဲ့အစည်းများတွင် အလုပ်အကိုင်အသွယ်အသွယ်ကြွင်း သည် အချင်းဖြစ်မြေပေါ်တွင် အခွင့်အရေး တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ နေခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ကြည်၏ခင်ပွန်း ဦးကျင်သိန်း ကွယ်လွန် ပြီးသည့်နောက်တွင် ဒေါ်အုန်းက ၁၉၈၂ ခုနှစ်၌ အချင်းဖြစ်မြေပေါ်တွင်

၁၉၉၅
ဒေါ်ကြည်
နှင့်
ဒေါ်ပြီး

ဒေါ်ကြည်အား အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေသည်ဟု အဆိုပြု၍ နှင်ထုတ်ပေးရန် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ ပြည်မြို့နယ် တရားရုံးမှ ယခင် ဗဟိုတရားရုံးထိတရားရုံး အဆင့်ဆင့်က အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် အယူခံတရားလိုနှင့် ကွယ်လွန်သူ ၎င်း၏ခင်ပွန်းတို့ နေထိုင်ခြင်းသည် ဒေါ်အုန်း၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင် ခြင်းမဟုတ်ဘဲ အမွေဆိုင်တစ်ဦး၏ အခွင့်အရေးအရ နေထိုင်ခြင်းဖြစ် ကြောင်း သုံးသပ်ကာ ဒေါ်အုန်း၏အမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဆုံးဖြတ်ချက် မှာ တည်မြဲလျက်ရှိသည်။

ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် အထူးခုံရုံးက ထုတ်ခဲ့သည့် ပြဿနာကို အချင်းဖြစ်မြေသည် အစိုးရပိုင် ရွာမြေဖြစ်ကြောင်း၊ ရောင်းချသူ သည် မြေကို လက်ဝယ်ထားပိုင်ခွင့် အခွင့်အရေးရှိသူ မဟုတ်၍ ရောင်းချခွင့် မရှိကြောင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအထူး အယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး မူလရုံးနှင့် ပထမ အယူခံရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ပြီးနောက် အယူခံ တရားဖြင့် စွဲဆိုသည့်အမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်အတူ ပလပ် လိုက်သည်။

တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅

ဧပြီလ

၂၈ ရက်

ဒေါ်ခင်သူစာ ပါ - ၃

နှင့်

ဦးလှမြင့် (ခ) ဦးအယ်လ်ဒူးရေ*

မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ စွဲဆိုမှု။ ယင်းပုဒ်မ ၁၂(၁) (စ)အရ စွဲဆိုသူသည် အိမ်ရှင်ဖြစ်သကဲ့သို့ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်ရန်လိုခြင်း၊ အိမ်ရှင်တစ်ဦးထက် ပိုလျှင် အိမ်ရှင်အားလုံးက အငှားချထားမှု ရပ်စဲသည့် အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ရန် လိုခြင်း

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ယင်းဥပဒေနှင့်သက်ဆိုင်သည့် ဥပစာမှ အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်ရန်အတွက် စွဲဆိုမှုတွင် ငှားရမ်းခြင်းကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေနှင့်အညီ ရပ်စဲကြောင်း အကြောင်းကြားရန်လိုသည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ အရ အငှားချထားသူကဖြစ်စေ၊ ငှားယူသူကဖြစ်စေ အကြောင်းကြားစာပေး၍ ငှားရမ်းခြင်းကို ရပ်စဲရသည်။ အငှားချထားသူသည် ငှားရမ်းခကို ရထိုက်ခွင့်ရှိသူ ဖြစ်၍ ထိုသူသည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂ (ဂ) တွင် ဖော်ပြထားသည့် အိမ်ရှင်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ)အရ စွဲဆိုသည့် အမှုတွင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၆ နှင့်အညီ အကြောင်းကြားစာ ပေး၍ ငှားရမ်းခြင်းကို ရပ်စဲရန် လိုကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ ထိုအိမ်ရှင်သည် ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်သည့် အဆောက်အအုံ၏ ပိုင်ရှင်လည်း

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၁။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှု အမှတ် ၆၈ တွင် ချမှတ်သော ၂၂-၉-၉၄ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်သူဇာ
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးလှမြင့် (ခ)
ဦးအယ်လ်ဒူးရေ

ဖြစ်ရပေမည်။ သို့မှသာ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ ထိုဥပစာမှ အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်သည့် ဒီကရီ ရရှိမည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အိမ်ရှင်တစ်ဦးထက်ပိုလျှင် အိမ်ရှင်အားလုံးက အငှားချထားမှု ရပ်စဲသည့် အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ရန် လိုကြောင်းကို တရားရုံးများက အစဉ်တစိုက် လက်ခံ ကျင့်သုံးခဲ့၍ အခြေကျနေသည့် မူ တစ်ရပ် ဖြစ်နေပေသည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးဌေးအောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးသိန်းဝင်းလှိုင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း၊ မြို့နယ် တရားရုံး(တရားမ) ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမကြီး မှုအမှတ် ၂၅၅ တွင် အယူခံတရားလိုများဖြစ်ကြသော ဒေါ်ခင်သူဇာဦးထွန်း ဝင်းနှင့် ဒေါ်စန္ဒာစိန်တို့က အယူခံတရားပြိုင် ဦးလှမြင့်(ခ) ဦးအယ်လ် ဒူးရေ အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ အိမ်ရှင်လိုမှု စွဲဆိုသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက အခြားငြင်းချက်များနှင့်အတူ ၁၃-၁၂-၉၁ ရက်စွဲပါ တရားလိုအကျိုးဆောင် ပေးပို့သည့် အကြောင်းကြားစာမှာ တရားမဝင်ဆိုခြင်း မှန်ပါသလား ဟု သည့် ငြင်းချက်တစ်ရပ်ကို ထုတ်နုတ်ခဲ့သည်။ ယင်းငြင်းချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်သေအထောက်အထားများ ရယူပြီးနောက် တရားလို ပေးပို့သည့် နို့တစ်စာမှာ တရားမဝင်ဟု ဖြေဆိုကာ တရားလို စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် ဒေါ်ခင်သူဇာတို့က ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိသဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤတရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု ကို တင်သွင်းသည်။

အဆိုလွှာတွင် ဒေါ်ခင်သူဇာတို့က မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ သပြေကုန်းရပ်ကွက်၊ ၁၃၀ လမ်း၊ အမှတ် ၂၇ တိုက်ခံ နှစ်ထပ်အိမ်နှင့် ယင်းအိမ် တည်ရှိရာမြေကို တရားလိုများ၏အဖိုး ဦးအေဆက္ကား ပိုင်ဆိုင် ခဲ့ပြီး၊ ယင်းဥပစာအောက်ထပ် အခန်း အမှတ်(၁) ကို မိခင် ဒေါ်အေးသိန်းမှ တစ်ဆင့် တရားလိုတို့က အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ဦးလှမြင့် (ခ) ဦးအယ်လ်ဒူးရေသည် အဖိုး ဦးအေဆက္ကား လက်ထက်မှစ၍ အချင်းဖြစ်

အခန်းကို ငှားရမ်း နေထိုင်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး၊ တရားလိုများ အမွေရ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး နောက်တွင်လည်း ငှားရမ်းခများကို တရားလိုတို့ထံ ပေးဆောင်ပြီး ဆက်လက်ငှားရမ်းနေထိုင်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် အခန်းကို အမှတ်(၃) တရားလို ဒေါ်စန္ဒာစိန် ကိုယ်တိုင်နေထိုင်ရန်အတွက် သဘောရိုးဖြင့် ပြန်လည်ရယူလိုကြောင်း အဆိုပြုသည်။

ချေလွှာတွင် ဦးလှမြင့်က အခြားအချက်များအပြင် အမှတ် (၃) တရားလို တစ်ဦးတည်းသာ အချင်းဖြစ် ဥပစာ၏ ပိုင်ရှင် မဟုတ်သဖြင့် တရားလို ပေးပို့သည့် အကြောင်းကြားစာမှာ တရားမဝင် ပျက်ပြယ်ကြောင်း ချေပသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက နို့တစ်စာမှာ တရားလို(၃) ဦးလုံး ကိုယ်စားပေး ပို့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဒေါ်စန္ဒာစိန် တစ်ဦးတည်းက ပေးပို့ခဲ့သော နို့တစ်စာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် အိမ်ခန်း၏ အိမ်ရှင်မှာ တရားလို သုံးဦးလုံးဖြစ်၍ အိမ်ရှင်အားလုံးက နို့တစ်စာ ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုဒေါ်စန္ဒာစိန် တစ်ဦးတည်းက ပေးပို့သည့် နို့တစ်စာသည် တရားမဝင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုသည်။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေတွင် အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထားခြင်းမရှိသော ပိုင်ရှင် ဟူသော စကားရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူလရုံးနှင့် ပထမအယူခံရုံးတို့က ပိုင်ရှင်တိုင်းသည် အိမ်ရှင် ဖြစ်ရမည်။ အဆိုပါ ပိုင်ရှင်က ပိုင်ဆိုင်သည့် ဥပစာတွင် ငှားရမ်းနေထိုင်သူ အိမ်ငှားကို မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် တစ်ရပ်ရပ်အရ အိမ်နှင့်လိုမှု စွဲဆိုမည်ဆိုပါက ဥပစာ၏ ပိုင်ရှင်တိုင်းက နို့တစ်စာပေးပို့ရမည် ဟု စကားရပ်အနက် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို ဆုံးဖြတ်ရာရောက်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယင်းဥပဒေပါ ပိုင်ရှင် ဟူသော စကားရပ်နှင့်အိမ်ရှင် ဟူသော စကားရပ်တို့ ကွဲပြားခြားနားနေမှုကို ဒုတိယ အယူခံ ရုံးတော်က မှန်ကန်သင့်မြတ်သည့် အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ပေးရန် လိုအပ်ပါကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံ တရားပိုင်၏ ရှေ့နေက အယူခံ တရားလိုတို့သည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ-၁၂

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်သူဇာ
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးလှမြင့် (ခ)
ဦးအယ်လ်ဒူးရှေ

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်သူစာ
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးလှမြင့် (ခ)
ဦးအယ်လ်ဒူးရေ

(၁)(စ) ခြွင်းချက်အရ တရားလိုတို့သည် ပိုင်ရှင်ဖြစ်ရန် လိုအပ်သကဲ့သို့ အိမ်ရှင်ဖြစ်ရန်လည်း လိုအပ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အိမ်ရှင်၊ သို့မဟုတ် ပိုင်ရှင်အားလုံးက အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ရန် လိုအပ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

၁၂ (၁) ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ တွင်သော်လည်းကောင်း၊ ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေတွင်သော်လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့တော် တရားမရုံး အက်ဥပဒေတွင် သော်လည်းကောင်း မည်သို့ပင် ပါရှိစေကာမူ၊ ဤအက်ဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်သော ဥပစာကို ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရန်အတွက် ဖြစ်စေ၊ ထို ဥပစာမှ အိမ်ငှားကို နှင်ထုတ်ရန်အတွက် ဖြစ်စေ မည်သည့်အမိန့်၊ သို့တည်းမဟုတ် ဒီကရီကိုမျှ အောက်ပါကိစ္စများတွင် မှတစ်ပါး ချမှတ်ခြင်း မပြုရ-

(စ) ဤ အက်ဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အဆောက်အအုံ၊ သို့တည်းမဟုတ် အဆောက်အအုံ အစိတ်အပိုင်းကို ပိုင်ရှင်က အကြောင်းအားလျော်စွာ ရိုးဖြောင့်သော သဘောဖြင့် မိမိကိုယ်တိုင် နေထိုင်ရန်ကိစ္စအတွက် သက်သက် ရယူလို၍ ဆိုခဲ့သည့် ဥပစာကို မိမိကိုယ်တိုင် နေထိုင်ပါ မည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထိုဥပစာမှ အိမ်ငှားပြောင်းရွှေ့ပေးသည့် နေ့ရက်ကစ၍ သုံးလအတွင်း ထိုကိစ္စကို ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်ပါမည်ဟူ၍ လည်းကောင်း တရားရုံးသင့်သည် ထင်မြင်သည့် ငွေအရေအတွက်ဖြင့် ခံဝန်ချုပ်ဆိုသည့် ကိစ္စ။ သို့ရာတွင် ဤအပိုဒ်ပါကိစ္စအလိုငှာ “ပိုင်ရှင်” ဆိုသည့် စကားရပ်တွင် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မေလ ၁ ရက်နေ့၌ ဆိုခဲ့သည့် ဥပစာပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ သို့တည်းမဟုတ် ထိုနေ့ရက်နောက်မှ အမွေဆက်ခံခြင်းဖြင့် ထို ဥပစာ ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသူမှတစ်ပါး အခြား

ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (စ) အရ စွဲဆိုသည့်အမှုတွင် တရားလိုသည် ဥပစာ၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ရန် လိုအပ်ကြောင်း ယင်းပုဒ်မပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရပင် မြင်သာသည်။

ယင်း ဥပဒေနှင့်သက်ဆိုင်သည့် ဥပစာမှ အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်ရန် အတွက် စွဲဆိုမှုတွင် ငှားရမ်းခြင်းကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေနှင့် အညီ ရပ်စဲကြောင်း အကြောင်းကြားရန် လိုသည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ အရ အငှားချထားသူက ဖြစ်စေ၊ ငှားယူသူကဖြစ်စေ အကြောင်းကြားစာပေး၍ ငှားရမ်းခြင်းကို ရပ်စဲရသည်။ အငှားချထားသူသည် ငှားရမ်းခကို ရထိုက်ခွင့် ရှိသူဖြစ်၍ ၎င်းသည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ဂ) တွင် ဖော်ပြထားသည့် အိမ်ရှင်ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁) (စ) အရ စွဲဆိုသည့်အမှုတွင် အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆ နှင့်အညီ အကြောင်းကြားစာပေး၍ ငှားရမ်းခြင်းကို ရပ်စဲရန်လိုကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။ ထိုအိမ်ရှင်သည် ပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်သည့် အဆောက်အအုံ၏ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်ရပေမည်။ သို့မှသာ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(စ)အရ ထိုဥပစာမှ အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်သည့် ဒီကရီ ရရှိမည် ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ မူလအိမ်ရှင်မှာ အယူခံ တရားလိုတို့၏အဖိုးဦးအဆတ္တာဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုတို့သည် အချင်းဖြစ်ဥပစာ ကို ဦးအဆတ္တာထံမှ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်သည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့အားလုံးသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာ၏ အိမ်ရှင်များ ဖြစ်ကြပေသည်။

အယူခံ တရားလိုတို့၏ အဆိုလွှာအပိုဒ် ၄ တွင် အောက်ပါအတိုင်း အဆိုပြုထားသည်—

၄။ တရားပြိုင်သည် အချင်းဖြစ်အခန်းကို မူလက ဦးအဆတ္တာထံမှ ငှားရမ်းနေထိုင်ပါသည်။ ဦးအဆတ္တာ၏ သားသမီးများ အမွေခွဲဝေကြပြီး နောက်ပိုင်း၌ အချင်းဖြစ်အခန်း၏ ငှားရမ်းခကို တရားလိုတို့ မိသားစုထံ တရားပြိုင် ပေးဆောင်ပြီး ဆက်လက် ငှားရမ်းနေထိုင်ပါသည်။

တရားလိုတို့၏ မိခင်ဒေါ်အေးသိန်းသည် ၁-၁၀-၇၄ ရက်နေ့တွင် လည်းကောင်း၊ ဘခင် ဦးစိန်အောင်သည်

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်သူဇာ
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးလှမြင့် (ခ)
ဦးအယ်လ်ဒူးရေး

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်သူဇာ
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးလှမြင့် (ခ)
ဦးအယ်လ်ဒူးရေ

၁၃-၁၁-၈၁ ရက်နေ့တွင် လည်းကောင်း အသီးသီး ကွယ်လွန်
ခဲ့ကြပြီးဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်အခန်းကို တရားလိုတို့ မောင်နှမ
(၃) ဦးက ဆက်လက် အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်ကြပါသည်။

အထက်ပါ အဆိုပြုချက်အရ အယူခံတရားလိုတို့သည် အချင်းဖြစ်
ဥပစာ၏ အိမ်ရှင်များ ဖြစ်ကြကြောင်း အငြင်းပွားဖွယ် မရှိပေ။

အိမ်ရှင်တစ်ဦးထက်ပိုလျှင် အိမ်ရှင်အားလုံးက အငှားချထားမှုရပ်စဲ
သည့် အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ရန်လိုကြောင်းကို တရားရုံးများက အစဉ်
တစိုက် လက်ခံကျင့်သုံးခဲ့၍ အခြေကျနေသည့်မူ တစ်ရပ် ဖြစ်နေပေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဤအမှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးချုပ် ပြင်ဆင်မှု
အမှတ် ၂၂၉/၉၂ တွင် တရားရုံးချုပ်က “အိမ်ရှင်တစ်ဦးဦးထက် ပိုလျှင်
တစ်ဦးတည်းက အိမ်ငှားထံ နို့တစ်စာပေး၍ အိမ်ရှင် အိမ်ငှားအဖြစ်မှ
ရပ်စဲခွင့်မရှိ၊ အိမ်ရှင်အားလုံးက နို့တစ်စာပေးမှသာ တရားဝင် နို့တစ်စာ
ဖြစ်မည်ဆိုသည့် ဥပဒေအချက်မှာ အငြင်းထွက်စရာ အကြောင်း မရှိပေ။
အိမ်ရှင်သုံးဦးဖြစ်လျှင် သုံးဦးစလုံးက နို့တစ်စာပေးမှသာ တရားဝင်နို့တစ်
စာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ XXX ဒေါ်ခင်သူဇာနှင့် ဦးထွန်းဝင်းတို့၏ တရားစွဲဆိုခွင့်၊
ခုခံပိုင်ခွင့်နှင့် တရားရုံးရှေ့ ပြောဆိုခွင့်အရပ်ရပ် လွှဲအပ်ခံရသူ ဒေါ်စန္ဒာစိန်က
အိမ်ငှား ဦးလှမြင့်ထံ ၎င်း၏ ရှေ့နေမှတစ်ဆင့် ၁၃-၁၂-၉၁ နေ့စွဲပါ နို့တစ်
စာ ပေးပို့ခဲ့ရာ ထိုသို့ပေးပို့ခြင်းသည် အိမ်ရှင်သုံးဦးစလုံးအတွက် ကိုယ်စား
ပြုပေးပို့ရာ ရောက် မရောက် အလေးပေးသုံးသပ် စဉ်းစားစရာ ပေါ်ပေါက်
နေသည်။ သို့မှသာ နို့တစ်စာ တရားဝင် မဝင်ဆိုသည့်ပြဿနာကို ဥပဒေ
နှင့်အညီ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်ပေလိမ့်မည်” ဟု လမ်းညွှန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အယူခံတရားပြိုင်ထံ ပေးပို့သည့် ၁၃-၁၂-၉၁ နေ့စွဲပါ (သက်သေခံ
ည) အကြောင်းကြားစာတွင် အယူခံ တရားလိုတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါ်စန္ဒာစိန်
၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဒေါ်စန္ဒာစိန်၏ ရှေ့နေများက ပေးပို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အဆိုပါ အကြောင်းကြားစာတွင် အိမ်ရှင် သုံးဦး
အတွက် ဒေါ်စန္ဒာစိန်က ကိုယ်စားပြု ပေးပို့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထား
ခြင်း မရှိချေ။

ဒေါ်စန္ဒာစိန်ကလည်း ကျန်အိမ်ရှင်များအတွက်ပါ ကိုယ်စားပြု၍
အကြောင်းကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မထွက်ဆိုပေ။ ယင်းအချက်နှင့်

ပတ်သက်၍လည်း သက်သေအထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာ တင်ပြခြင်း မရှိချေ။

သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားပြိုင်ထံ ပေးပို့သည့် အကြောင်းကြားစာသည် အိမ်ရှင်တစ်ဦးတည်းက ပေးပို့သည့် နို့တစ်စာဖြစ်၍ တရားမဝင်ကြောင်း မူလရုံးနှင့် ပထမ အယူခံရုံးတို့က ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

၁၉၉၅

ဒေါ်ခင်သူစာ

ပါ - ၃

နှင့်

ဦးလှမြင့် (ခ)

ဦးအယ်လ်ဒူးရေ

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးအောင်မြင် ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
အောက်တိုဘာလ
၉ ရက်

ဒေါ်ခင်မိ

နှင့်

ဒေါ်နီလာလူ ပါ - ၃*

စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေ။ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်း၏ အကျိုးသက်ရောက်မှု၊ စာချုပ် နှစ်ရပ်ရှိရာတွင် မည်သည့် စာချုပ်ကို လက်ခံရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မှတ်ပုံတင် စာချုပ်တစ်ရပ် အကျိုးသက်ရောက်သော အချိန်မှာ (Commence to operate) မှတ်ပုံတင်သည့် အချိန်မဟုတ်ဘဲ စာချုပ် ချုပ်ဆိုသည့် အချိန်ဖြစ်သည် ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ အရ မှတ်ပုံတင်ရန် မလွဲမသွေလို အပ်ပါလျက် မှတ်ပုံမတင်လျှင် စာချုပ်ပါ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မည်သို့မျှ အကျိုးခံစားခွင့်မရှိ။ သို့ရာတွင် ယင်းစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းပင် မှတ်ပုံတင်သော နေ့ရက်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ စာချုပ်ချုပ်ဆိုသော နေ့ရက်ကို နောက်ကြောင်းပြန် အကျိုးသက်ရောက်သည်။ စာချုပ်၌ အကျိုးသက်ရောက်စေမည့် နေ့ရက် ဖော်ပြချုပ်ဆိုလျှင် ထိုနေ့ရက် ဖြစ်သည်။ မည်သည့် နေ့ရက်တွင် စတင် အကျိုးသက်ရောက်သည်ဟု မပါရှိလျှင် မှတ်ပုံတင်သော စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုသော နေ့ရက်တွင် အကျိုးသက်ရောက်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ဦးမောင်မောင်သည် အချင်းဖြစ် မြေကွက်နှစ်ကွက်ကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ဒေါ်နီလာလူနှင့် ဒေါ်ခင်မိတို့အား နေ့ရက် မတူဘဲ သီးခြားစီ ရောင်းချသည်။ ထိုသို့ ရောင်းချရာ၌ စာချုပ် ချုပ်

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၃။

+ ၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၆၉၅ တွင် ချမှတ်သော ၆-၁၂-၉၄ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ဆိုသော ရက်စွဲ (Date of Execution) ကိုသာ ဦးစားပေး၍ ဆုံးဖြတ်ရသည်။ စာချုပ်ချုပ်ဆိုရာ၌ အရင်စော၍ ချုပ်ဆိုလျှင် မှတ်ပုံတင်နေ့ရက် (Date of Registration) နောက်ကျစေကာမူ ယင်းစာချုပ်ကိုသာ ဦးစားပေး အတည်ပြု၍ လက်ခံရပေမည်။ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို နောက်ကျသော ရက်စွဲဖြင့် ချုပ်ဆိုပြီး မှတ်ပုံတင်ရာ၌ စောနေသောကြောင့် ယင်း မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ကို ဦးစားပေး အတည်ပြုရန် မဟုတ်ပေ။ သို့မှသာလျှင် စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မည် ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကျား၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ၁။ ဦးသန့် တင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
၂။ ဒေါ်လှလှလွင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
(ကိုယ်စား)
ဦးကျား၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေမှ
ရေးသားချက် တင်သည်။
၃။ ကိုယ်တိုင် (မလာ)

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၉၆၅/၇၇ တွင် ဒေါ်နီလာလူက ဗိုလ်မှူးကြီးတင်အေး(အငြိမ်းစား)၊ ဦးမောင်မောင်၊ ဒေါ်ခင်မိတို့အပေါ် ရန်ကုန်မြို့၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်၊ အမှတ် ၅၅၊ မြေကွက်အမှတ် ၄/စ/၁ (ဧရိယာ ဒဿမ ၁၃၁ ဧက) နှင့် မြေကွက် အမှတ် ၄/စ/၂ (ဧရိယာ ဒဿမ ၀၃၁ ဧက) တို့ကို တရားဝင် ဝယ်ယူ လက်ရောက် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေငြာပေးရန်၊ (၁) တရားပြိုင်ထံ မှ ငွေကျပ် ၄၀၀၀၀/- (၂) (၃) တရားပြိုင်တို့ထံမှ ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/-စီ လျော်ကြေးပေးရန်၊ အချင်းဖြစ်မြေ အိမ်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မနှောင့်ယှက်စေရေးအတွက် အမြဲတမ်း တားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန် တရားစွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက (၁) တရားပြိုင် ဗိုလ်မှူးကြီးတင်အေး (အငြိမ်းစား) ထံမှ ငွေကျပ် ၄၀၀၀၀/- လျော်ကြေးပေးရန် တောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်မှ တစ်ပါး စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဒေါ်ခင်မိက မကျေနပ်၍ အယူခံမှု အမှတ် ၃၁/၉၅ ဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံ ဝင်ရောက်သည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်မိ
နှင့်
ဒေါ်နီလာလူ
ပါ - ၃

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်မိ
နှင့်
ဒေါ်နီလာလူ
ပါ - ၃

မူလရုံး တရားပြိုင် ဦးမောင်မောင် ကွယ်လွန်သဖြင့် ဦးမောင်မောင် ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဒေါ်မြင့်မြင့်အား အယူခံတရားပြိုင် အဖြစ် ထည့်သွင်းထားသည်။

အမှုမှာ ဒေါ်နီလာလူသည် ဦးမောင်မောင်ထံမှ မြေကွက်များကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၂၄၄/၇၅ ဖြင့် ဝယ်ယူ၍ မြေပေါ်ရှိ နေသူများ အား ဖယ်ရှားစေခဲ့ကြောင်း၊ မြေပေါ်ရှိ အိမ်သို့ ပစ္စည်းများနှင့် သန်းခေါင် စာရင်းပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးမောင်မောင်သည် ဒေါ်နီလာလူအား ရောင်းချထားပြီးသော မြေကွက်အမှတ် ၄/စ/၁ နှင့် ၄/စ/၂ တို့ကို ဒေါ်ခင်မိအား ထပ်မံရောင်းချခဲ့ကြောင်း၊ တစ်ဖန် ဒေါ်ခင်မိက ဗိုလ်မှူးကြီးတင်အေး (အငြိမ်းစား)အား ရောင်းချခဲ့ကြောင်း၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတင်အေးသည် အရှိန်အဝါ ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ခဲ့ပါကြောင်း အဆိုပြု၍ စွဲဆိုသည်။

မူလရုံးတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးတင်အေးက အချင်းဖြစ်မြေကို မှတ်ပုံတင် စာချုပ်အမှတ် ၆၇၆/၇၅ ဖြင့် ဒေါ်ခင်မိထံမှ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ဝယ်ယူခဲ့သည့်မြေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အရှိန်အဝါသုံးပြီး ဝယ်သည် ဟု ဒေါ်နီလာလူက စွပ်စွဲတိုင်တန်းသဖြင့် ၁၂-၆-၇၇ ရက်နေ့တွင် ဒေါ်ခင်မိအား ပြန်လည် ရောင်းချခဲ့သဖြင့် လက်ဝယ် မရှိတော့ကြောင်း ထုချေခဲ့သည်။

တရားပြိုင် ဦးမောင်မောင်က မြေကွက်အမှတ် ၄/ဆ နှင့် ၄/က/၁၁ ကိုသာ ဒေါ်နီလာလူအား ရောင်းခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် မြေကွက်အမှတ် ၄/စ/၁နှင့် ၄/စ/၂ တို့ကို ဒေါ်ခင်မိအား ရောင်းပြီးဖြစ်သည်ကို ဒေါ်နီလာလူ သိရှိပါကြောင်း၊ မှတ်ပုံတင်၍ ရောင်းချခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်မိအား ရောင်းချခဲ့သည့် မြေကွက်အမှတ် ၄/စ/၁ ကို ဒေါ်နီလာလူအား ရောင်းချသည့် စာချုပ်၌ မှားယွင်းထည့်ထားခြင်းဖြစ်၍ မြေကွက်အမှတ် ၄/စ/၂ ကိုမူ ဒေါ်နီလာလူအား မှားယွင်း ရောင်းချခဲ့မိကြောင်း ချေပခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်မိက အချင်းဖြစ် မြေနှစ်ကွက် အပါအဝင် မြေကွက် (၃)ကွက်ကို ဦးမောင်မောင်ထံမှ မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်နီလာလူသည် အချင်းဖြစ် မြေကွက်နှစ်ကွက်ကို ရောင်းချပြီးမှန်း သိလျက်နှင့် မတရား ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းမြေကွက်များကို ဒေါ်နီလာလူ လက်ရောက် မရခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်နီလာလူသည် ဗိုလ်မှူးကြီး (အငြိမ်းစား) တစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်၍ ခြိမ်းခြောက်ခံရသည် ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း ခုခံခဲ့သည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်မိ
နှင့်
ဒေါ်နီလာလူ
ပါ - ၃

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်မြေကွက် နှစ်ကွက်မှာ ဒေါ်ခင်မိက မှတ်ပုံတင်စာချုပ် အမှတ် ၄၄၁/၇၅ ဖြင့် ဝယ်ယူ၍ အမည် ပေါက်နေပါကြောင်း၊ ဒေါ်နီလာလူ ဝယ်ယူသော မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် မှာ ၁၂၂၄/၇၅ ဖြစ်၍ နောက်ကျကြောင်း၊ ဒေါ်နီလာလူ ဝယ်ယူရန် ချုပ်ဆိုသော ကတိစာချုပ်တွင် မြေကွက်အမှတ် ၄/၈/၁ မပါဟု ဒေါ်နီလာလူက ဝန်ခံထားကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်မိ ဝယ်ယူသော စာချုပ်မှတ်ပုံတင် အမှတ် ၄၄၁/၇၅ မှာ ရှေးဦး ကျသောကြောင့် အတည်ပြုသင့်ကြောင်း အဓိက အကြောင်းပြချက်တစ်ခုဖြင့် တင်ပြ လျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်နီလာလူ၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ် မြေကွက်များကို မည်သူက တရားဝင် ဝယ်ယူမှု မြောက်သည်ကို စိစစ်ရန် ဖြစ်ပါကြောင်း၊ ဒေါ်နီလာလူသည် ၁၈-၂-၇၅ နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ခင်မိက ၂၅-၃-၇၅ နေ့၌ လည်းကောင်း မှတ်ပုံတင်ရန် တင်သွင်းခဲ့ကြောင်း၊ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်သည် စာချုပ် ချုပ်ဆိုသော နေ့မှစ၍ လွှဲပြောင်းရာရောက်ကြောင်း၊ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်၌ လက်မှတ်ရေးထိုးသော ရောင်းသူ ဦးမောင်မောင်က မရောင်းချပါ ဟု ငြင်းဆိုခွင့် မရှိကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

အချင်းဖြစ် မြေကွက်နှစ်ကွက်စလုံးကို နှစ်ဖက် အမှုသည်များက မှတ်ပုံတင် စာချုပ်များဖြင့် ဝယ်ယူထားကြသည်။ မြေကွက်ရောင်းသူ ဦးမောင်မောင်က အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်နီလာလူအား ရောင်းချခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်မိကိုသာ ရောင်းသည်ဟု ဆိုသည်။ ဒေါ်နီလာလူအား ရောင်းသည့် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်၌ မှားယွင်း ထည့်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အကြောင်းပြသည်။ ဒေါ်ခင်မိအား ရောင်းချပြီးသော မြေကွက်များ ဖြစ်ကြောင်းကို ဒေါ်နီလာလူ သိရှိပြီး ဖြစ်ပါသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။ သူတစ်ပါးအား ရောင်းချပြီးသော မြေကိုဝယ်ယူလျှင် ယခုကဲ့သို့ ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်နိုင်ကြောင်း ဒေါ်နီလာလူ ကောင်းစွာသိရှိတန်ရာသည်။ ထိုသို့ သိလျက်နှင့် ပြဿနာ အဖြစ်ခံ၍ ဝယ်ယူသည်ဟု ယူဆရန်မှာ ခဲယဉ်းသည်။ ရောင်းသူ ဦးမောင်မောင်အနေဖြင့်လည်း ဒေါ်ခင်မိအား ရောင်းချပြီးဖြစ်ခဲ့လျှင် ဒေါ်နီလာလူအား ထပ်မံရောင်းချရန် မသင့်ပေ။ လိမ်လည်ဖုံးကွယ်၍ ရောင်းချခြင်းမဟုတ်ဘဲ မှားယွင်းခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ တန်ဖိုးကြီးမားသောမြေကို မှားယွင်းရောင်းချခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုသောအချက်ကို ယုံကြည်ရန် မလွယ်လှပေ။ ဒေါ်နီလာလူသည် အရောင်းအဝယ်မှတ်ပုံ

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်မိ
နှင့်
ဒေါ်နီလာလူ
ပါ - ၃

တင်ပေးရန် တင်သွင်းခဲ့သောနေ့ရက်မှာ ၁၈-၂-၇၅ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်မိ မှတ်ပုံတင်ရန် တင်ပြသော နေ့ရက်မှာ ၂၅-၃-၇၅ ဖြစ်သည်။ ယင်းအချက် ကို ထောက်ရှုလျှင် ဒေါ်နီလာလူ ဝယ်ယူသည့်အခါက အချင်းဖြစ် မြေ နှစ်ကွက်မှာ ဒေါ်ခင်မိအား ရောင်းချခြင်း မပြုရသေးဟု အမြင်အားဖြင့် ကောက်ယူမှသာလျှင် သဘာဝကျမည်၊ မျှတသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်နီလာလူ၏စာချုပ် မှတ်ပုံတင်အမှတ်မှာ ၁၂၂၄/၇၅ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်မိ၏ စာချုပ်မှတ်ပုံတင် အမှတ်မှာ ၄၄၁/၇၅ ဖြစ်သည်။ မှတ်ပုံ တင်သောနေ့ရက်မှာ ဒေါ်ခင်မိက စောသည်။ ထိုသို့ မှတ်ပုံတင်သော နေ့ရက် စောသောကြောင့် ဒေါ်ခင်မိသာလျှင် မြေကို တရားဝင်ဝယ်ယူသည် ဟု ဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအမှုတွင် အဓိကဆုံးဖြတ်ရန်မှာလည်း ယင်းအချက်သာလျှင် ဖြစ်သည်။

စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

" A registered document shall operate from the time from which it would have commenced to operate if no registration there of had been required or made, and not from the time of its registration."

မှတ်ပုံတင် စာချုပ်တစ်ရပ် အကျိုးသက်ရောက်သော အချိန်မှာ (commence to operate) မှတ်ပုံတင်သည့် အချိန်မဟုတ်ဘဲ စာချုပ် ချုပ်ဆိုသည့် အချိန်ဖြစ်သည် ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ အရ မှတ်ပုံတင်ရန် မလွဲမသွေ လိုအပ် ပါလျက် မှတ်ပုံမတင်လျှင် စာချုပ်ပါ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မည်သို့မျှ အကျိုးခံစားခွင့်မရှိ။ သို့ရာတွင် ယင်းစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းပင် မှတ်ပုံတင်သော နေ့ ရက်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ စာချုပ် ချုပ်ဆိုသော နေ့ရက်ကို နောက်ကြောင်း ပြန် အကျိုးသက်ရောက်သည်။ စာချုပ်၌ အကျိုးသက်ရောက်စေမည့်နေ့ရက် ဖော်ပြချုပ်ဆိုလျှင် ထိုနေ့ရက်ဖြစ်သည်။ မည်သည့်နေ့ရက်တွင် စတင် အကျိုးသက်ရောက်သည် ဟု မပါရှိလျှင် မှတ်ပုံတင်သောစာချုပ်ကို ချုပ် ဆိုသော နေ့ရက်တွင် အကျိုးသက်ရောက်သည်။

ထို့ပြင် ယခုအမှု၌ ပေါ်ပေါက်သော မှတ်ပုံတင်ထားသည့် စာချုပ် နှစ်ရပ်ရှိသည့်အခါ ပစ္စည်းတစ်မျိုးတည်းကို သီးခြားသူများအား ရောင်းချ ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မျှတ မှန်ကန် သဖြင့် လက်ခံသည်-

" As between two registered documents, the date of execution determines the priority. Of two registered deeds, executed by same persons in respect of the same property to two different persons at two different times the one which is executed first has under Sec. 47 priority over the other, although the former deed is registered subsequently to the latter.

(Maung Myat Thu V. Maung Than Zan, 1.L.B.R. 1900/1902 Page 293)

ဦးမောင်မောင်သည် အချင်းဖြစ်မြေကွက်နှစ်ကွက်ကို မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ဖြင့် ဒေါ်နီလာလူနှင့် ဒေါ်ခင်မိတို့အား နေ့ရက်မတူဘဲ သီးခြားစီ ရောင်းချသည်။ ထိုသို့ ရောင်းချရာ၌ စာချုပ်ချုပ်ဆိုသော ရက်စွဲ (date of execution) ကိုသာ ဦးစားပေး၍ ဆုံးဖြတ်ရမည်။ စာချုပ် ချုပ်ဆိုရာ၌ အရင်စော၍ ချုပ်ဆိုလျှင် မှတ်ပုံတင်သည့် နေ့ရက် (date of registra- tion) နောက်ကျစေကာမူ ယင်းစာချုပ်ကိုသာ ဦးစားပေး အတည်ပြု၍ လက်ခံ ရပေမည်။ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို နောက်ကျသော ရက်စွဲဖြင့် ချုပ်ဆိုပြီး မှတ်ပုံတင်ရာ၌ စောနေသောကြောင့် ယင်းမှတ်ပုံတင် စာချုပ်ကို ဦးစားပေး အတည်ပြုရန် မဟုတ်ပေ။ သို့မှသာလျှင် စာချုပ် စာတမ်း မှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မည် ဖြစ် သည်။ ဤအမှုတွင် ဒေါ်နီလာလူသည် ၁၈-၂-၇၅ ရက်စွဲဖြင့် စာချုပ် ချုပ်ဆိုထား၍ ဒေါ်ခင်မိက ၂၅-၃-၇၅ ရက်စွဲဖြင့် ချုပ်ဆိုထားသည်။ စာချုပ် မှတ်ပုံတင်ရန် တင်ပြသော ရက်စွဲများ မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်နီလာလူ၏ မှတ်ပုံတင် စာချုပ်အမှတ် ၁၂၂၄/၇၅သည် ဒေါ်ခင်မိ၏ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် အမှတ် ၄၄၁/၇၅ ထက် နောက်ကျသည် ဆိုသော မှတ်ပုံတင်သည့် ရက်စွဲကို အကြောင်းပြု၍ ခုခံချက်ကို လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိ။

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်မိ
နှင့်
ဒေါ်နီလာလူ
ပါ - ၃

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်မိ
နှင့်
ဒေါ်နီလာလူ
ပါ - ၃

မူလရုံးက အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်မိနှင့် ဦးမောင်မောင်တို့သည် ဒေါ်နီလာလူအား ငွေကျပ် တစ်သောင်းစီ လျော်ကြေးပေးစေသည်။ ဦးမောင်မောင်သည် ဒေါ်နီလာလူအား ရောင်းပြီးသော မြေကို ဒေါ်ခင်မိအား ထပ်မံ ရောင်းချသောကြောင့် တရားမမှုနှင့် ရာဇဝတ်မှုများ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသဖြင့် လျော်ကြေးပေးသင့်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ ဒေါ်နီလာလူ၏အဆိုလွှာ အပိုဒ် (၅)၌ (၁)တရားပြိုင် (ဗိုလ်မှူးကြီးတင်အေး)သည် စစ်ဒေသမှူး ဖြစ်၍ ၎င်း၏ခြိမ်းခြောက်ခြင်းကို များစွာခံခဲ့ရကြောင်း၊ အဆိုလွှာ အပိုဒ် (၈)၌ တရားလိုအား ခြိမ်းခြောက်ပြီး ကြောက်ရွံ့ဒုက္ခရောက်စေသည့် အတွက် (၁) တရားပြိုင်ထံမှ နှစ်နာကြေး လျော်ကြေး ငွေကျပ် ၄၀၀၀၀/ ကို လည်းကောင်း၊ (၂) တရားပြိုင် ဦးမောင်မောင်သည် ဒေါ်ခင်မိအား မြေကို ထပ်မံရောင်းချသဖြင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရ၍ လျော်ကြေးငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/-စီ ပေးရန်လည်းကောင်း တောင်းဆိုထားသည်။ မူလရုံးက (၁) တရားပြိုင် ဗိုလ်မှူးကြီးတင်အေးသည် ဒေါ်နီလာလူအား မည်ကဲ့သို့ ခြိမ်းခြောက်ကြောင်း သက်သေထင်ရှား မပြနိုင်ဟု သုံးသပ်သည်။ ဦးမောင်မောင်က ဒေါ်ခင်မိအား အချင်းဖြစ်မြေကို ထပ်မံ ရောင်းချခြင်းသည် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သည်ဆိုရုံမျှဖြင့် လျော်ကြေးငွေ ရထိုက်သည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်မှာမူ စဉ်းစားရန် ရှိသည်။ ဒေါ်ခင်မိသည် ဦးမောင်မောင်ထံမှ အချင်းဖြစ် မြေနှစ်ကွက်အပါအဝင် မြေကွက်သုံးကွက်ကို ၇-၉-၇၂ ရက်နေ့၌ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် သဘောတူခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်မိနှင့် ဦးမောင်မောင်တို့ ရောင်းဝယ်ရန် သဘောတူခဲ့သော ၇-၉-၇၂ ရက်နေ့ နောက်ပိုင်းဖြစ်သော ၂၁-၈-၇၄ (သက်သေခံ-က) ရက်နေ့တွင်မှ ဒေါ်နီလာလူက အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်မိမှာ ဝယ်ယူရန် သဘောတူထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ၂၅-၃-၇၅ ရက်နေ့မှသာ အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုသောကြောင့် အမှုရှုံးနိမ့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်ခင်မိနှင့် ဦးမောင်မောင်တို့ အရောင်းအဝယ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ပြုလုပ်၍ ဒေါ်နီလာလူ အပေါ် အာဃာတထားပြီး တရားစွဲဆိုကြောင်း အကြောင်းယုတ္တိ လုံလောက်စွာ မရှိဘဲ ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူရန် တိုင်တန်းကြောင်း အထင်အရှား ပြသရန် လိုအပ်သည်။ တမင်သက်သက် သူတစ်ပါးအား နှိပ်စက်လို၍ စွဲဆိုသည်ဟု ယူဆရန် အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရပေ။ ထိုသို့ မသမာသော စိတ်မရှိလျှင် လျော်ကြေးငွေ ရခွင့်လည်း ရှိမည် မဟုတ်ချေ။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံမှုကို တစ်စိတ်
တစ်ဒေသ ခွင့်ပြုသည်။ အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်မိနှင့် ဦးမောင်မောင် တို့
အပေါ် လျော်ကြေးငွေပေးရန် ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ တိုင်း
တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုသည်။ အမှုသည်များ
သည် ပေါ်ပေါက်နေသော အမှုအကြောင်းအရာများအရ တရားစရိတ်များ
ကို မိမိတို့ဘာသာ ကျခံစေရမည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်မိ
/နှင့်
ဒေါ်နီလာလူ
ပါ - ၃

* ၁၉၉၅
မတ်လ ၃ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

ဒေါ်ခင်ဝင်း ပါ - ၂

(ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်နွယ်၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များ)

နှင့်

ဦးစန်းညီ*

ရပ်ကွက်အတွင်း မကောင်းသော အမျိုးသမီးများ တွေ့ရှိခြင်းကို မြန်မာ လူနေမှုစနစ်က လက်မခံခြင်း၊ မကောင်းသော အမျိုးသမီးများ ရှိနေခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင် လူနေမှု အသိုင်းအဝိုင်းကို ထိခိုက်စေသည်။ နစ်နာစေသည် ဟု ယူဆကြသည့်အပြင် အနီးအနားတွင် နေထိုင်ကြသည့် မိကောင်းဖခင် သားသမီးများအား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် ကိစ္စအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဤသို့ ရပ်ကွက်အတွင်း မကောင်းသော အမျိုးသမီးများ တွေ့ရှိခြင်းကို မြန်မာ လူနေမှုစနစ်က လက်မခံချေ။ မကောင်းသော အမျိုးသမီးများ ရှိနေခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင် လူနေမှု အသိုင်းအဝိုင်းကို ထိခိုက်စေသည်။ နစ်နာစေသည်ဟု ယူဆကြသည်။ အနီးအနားတွင် နေထိုင်ကြသည့် မိကောင်းဖခင် သားသမီးများအား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် ကိစ္စအဖြစ် သတ်မှတ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထို့ကြောင့် မကောင်းသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို အခြားအမျိုးသား ၂ ဦးနှင့်အတူ အိမ်ငှား ငှားရမ်းနေထိုင်သည့် ဥပစာတွင် အချိန်မတော် တွေ့ရှိမှုသည် အနီးအနားတွင် နေထိုင်သူများအား စိတ်ငြိုငြင်စေသည့်ကိစ္စ သို့မဟုတ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ယင်းအမှုကို အိမ်ငှား၏သားက ပြုကျင့်ခြင်းဖြစ်၍ အိမ်ရှင်

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၄၅။

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှု အမှတ် ၁၁၇တွင်ချမှတ်သော ၁၅-၁၂-၉၃ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

သည် ပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဂ) အရ ဥပစာမှ အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်သည့် ဒီကရီကို ရခွင့်ရှိပေသည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်ဝင်း
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးစန်းညီ

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးမင်းဆွေ၊ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်း၊ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၉၁ တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်နွယ်က အယူခံတရားပြိုင်ဦးစန်းညီ အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) နှင့်(ဂ) တို့အရ အိမ်ငှားအား ငှားရမ်းထားသော အိမ်ခန်းမှ နှင်ထုတ်ဖယ်ရှား ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက အယူခံတရားလို ဒေါ်နွယ် စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလုပ်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံ တရားလို ဒေါ်နွယ်က ၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဦးမင်းလွင် မှတစ်ဆင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက်သည့်အခါ တိုင်းတရားရုံးက ပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) ဒုတိယပိုင်းနှင့် ၁၂(၁) (ဂ) တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မြို့နယ်တရားရုံး၏ တွေ့ရှိချက်ကို အတည်ပြုပြီး ပုဒ်မ ၁၂(၁) (က) ပထမပိုင်းအရ ဒီကရီချမှတ်ပေးသည်။ အယူခံတရားလို ဒေါ်နွယ်က ပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) ဒုတိယပိုင်းနှင့် ၁၂(၁) (ဂ) တို့အရ ဒီကရီ မရသည်ကို မကျေနပ်သဖြင့် အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဦးမင်းလွင်မှတစ်ဆင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤတရားမ ဒုတိယအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။ အယူခံ အတောအတွင်း အယူခံ တရားလို ဒေါ်နွယ် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ဒေါ်ခင်ဝင်းနှင့် ဦးစန်းလှိုင်တို့က ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်နွယ်၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။

ဒေါ်နွယ်က တာမွေမြို့နယ် ပုသိမ်ညွန့်ရပ်ကွက် စိတ္တသုခလမ်း၊ အိမ်အမှတ် ၉၃ ၏ အောက်ထပ် ခြေရင်းခန်းကို ဦးစန်းညီအား လစဉ်ငှားစနစ်ဖြင့် ငှားရမ်းခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်ငှား ဦးစန်းညီသည် ၂ လအတွက် အိမ်လခပေးရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်ရှင်အိမ်ငှား နှစ်ဦးသဘောတူချက်ကို ဖောက်ဖျက်ပြီး အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် စီးပွားဖြစ် သရက်သီးသနပ်ထုတ်လုပ်ရောင်းချကြောင်း၊ အိမ်ရှင်၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် နေကာ မျက်နှာကျက် ပြုလုပ် တပ်ဆင်ကြောင်း၊ စီးပွားဖြစ် သရက်သီး

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်ဝင်း
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးစန်းညီ

သနပ်လုပ်ငန်းမှ အညော်နံ့များနံ့ခြင်း၊ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် အုပ်စုဖွဲ့သီဆို
တီးမှုတ်ခြင်း၊ အခြားမှ အမျိုးသားများနှင့် အမျိုးသမီးတို့ကို ဧည့်စာရင်းမတိုင်
ကြားဘဲ မရိုးမသား လက်ခံထားခြင်း တို့ကြောင့် အနီးအနားရှိ နေထိုင်သူ
များအား စိတ်ငြိုငြင်စေမှု ဖြစ်ရကြောင်း၊ ရေကို မဆင်မခြင် သုံးစွဲမှုကြောင့်
ခင်းထားသော လျှာထိုးများ သစ်များ ပျက်စီးကြောင်း၊ သံမံတလင်းအား
စည်းကမ်းမဲ့ နေထိုင် အသုံးပြုသဖြင့် ကွဲအက်ပျက်စီးကြောင်းတို့ကို အဆို
ပြုပြီး အိမ်ငှား ဦးစန်းညီအား ငှားရမ်းထားသည့် ဥပစာမှ နှင်ထုတ် ဖယ်
ရှားပေးရန် တရားစွဲဆိုသည်။

ဦးစန်းညီက ဒေါ်နွယ်၏ စွပ်စွဲချက်များကို ငြင်းဆိုသည်။ အချင်း
ဖြစ်အိမ်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး၍ သဘာဝအလျောက် ပျက်စီး
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်ရှင်က ပြုပြင်မွမ်းမံပေးရန် တာဝန်ရှိသော်လည်း ပြု
ပြင်ပေးခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ရာသီဥတုဒဏ်ကို ကာကွယ်ရန် နေကာ
မျက်နှာကျက်ကို သဘောရိုးဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ပြုလုပ်
သည့်အတွက် အိမ်မှာ ပျက်စီးမှု တစ်စုံတစ်ရာ မရှိကြောင်း၊ တရားလို
ပေးပို့သည့် နို့တစ်စာသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်း မရှိကြောင်း ချေပသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက နို့တစ်စာ တရားမဝင်ဆိုသည်မှာ မမှန်ကြောင်း
ဖြေဆိုသော်လည်း၊ တရားပြိုင်သည် အိမ်လခများ ပေးသွင်းရန် ပျက်ကွက်
ခြင်းမရှိကြောင်း၊ အိမ်ငှား တာဝန်ချိုးဖောက်ခြင်း မပြုကြောင်း၊ အိမ်နီးချင်း
များအား စိတ်ငြိုငြင်စေသည့် ပြုလုပ်မှု မပြုလုပ်ကြောင်း၊ ဥပစာ၏အခြေ
အနေ ပျက်စီးရခြင်းမှာ တရားပြိုင်၏ပေါ့လျောမှုကြောင့် မဟုတ်ကြောင်း
သုံးသပ်ကာ ဒေါ်နွယ် စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက အိမ်ငှားသည် အိမ်လခ ပေးသွင်းရန် ပျက်ကွက်
သဖြင့် အိမ်ရှင်သည် ပုဒ်မ ၁၂(၁) (က)အရ ဒီကရီ ချထိုက်သည်ဟု တွေ့
ရှိသည်။ ပုဒ်မ ၁၂(၁) (က) အိမ်ငှားတာဝန် ချိုးဖောက်မှုနှင့် ပုဒ်မ ၁၂
(၁) (ဂ) တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူလရုံးက အမှု ပလပ်ခဲ့ခြင်းကို ပြင်ဆင်ရန်
မရှိကြောင်း သုံးသပ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက တရားပြိုင်သည် ဥပစာကို လူနေထိုင်
ရန်သက်သက် မဟုတ်ဘဲ သရက်သီးသနပ် ပြုလုပ် ရောင်းချခြင်းသည်
အိမ်ငှား ပဋိညာဉ်ကို ချိုးဖောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင်
အခြားမှ အမျိုးသားများနှင့် အမျိုးသမီးများကို ဧည့်စာရင်းမတိုင် လက်ခံ

ထားခြင်း၊ အမျိုးသမီးမှာ မကောင်းသော အမျိုးသမီး ဖြစ်ခြင်းကြောင့် အိမ်ရှင်နှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိတ်ငြိုငြင်မှု ဖြစ်ရကြောင်း၊ အိမ်ငှားနှင့် အတူနေသူတို့၏ ပြုလုပ်မှုကြောင့် ဥပစာ၏အခြေအနေ ဆိုးဝါးသွားကြောင်း အထောက်အထားများ တွေ့ရှိရပါလျက် ပုဒ်မ ၁၂(၁)(က) ဒုတိယပိုင်းနှင့် ၁၂(၁) (ဂ)တို့ အရ ဒီကရီ မချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက တရားလိုက တရားပြိုင်ထံ ပေးပို့သော နို့တစ်စာမှာ တရားမဝင်ဆိုသည်မှာ မှန်ကြောင်း မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဖြေဆိုချက်မှာ ဥပဒေအရလည်းကောင်း အကြောင်းခြင်းရာအရ လည်းကောင်း မှန်ကန်ကြောင်း ရှေးဦးစွာ တင်ပြသည်။

မူလရုံး၏ စီရင်ချက်တွင် တရားလိုမှ တရားပြိုင်ထံပေးပို့သော နို့တစ်စာမှာ တရားမဝင်ဆိုသည်မှာ မမှန်ကြောင်းဟူ၍သာ ဖြေဆိုထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ခိုင်းတရားရုံးသည် မူလရုံး၏ စီရင်ချက် မူရင်းကို ကြည့်ရှုခြင်း မပြုဘဲ တိုင်းတရားရုံးသို့ အယူခံလွှာနှင့် ပူးတွဲတင်ပြသည် မူလရုံး၏ စီရင်ချက် မိတ္တူမှန်ကို ပတ်ရှုခဲ့သဖြင့် နို့တစ်စာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မြို့နယ်တရားရုံး၏ တွေ့ရှိချက်ကို မှားယွင်း ဖော်ပြခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

အယူခံတရားပြိုင်သည် နို့တစ်စာ တရားဝင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်အပေါ် မကျေနပ်ပါက ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားရန် သာရှိသည်။ အယူခံတရားလို တင်သွင်းသည့် အယူခံတွင် ဤပြဿနာကို စဉ်းစား သုံးသပ်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက သရက်သီးသနပ်လုပ်ငန်းကို စီးပွားဖြစ် အကြီးကျယ်လုပ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ယင်းလုပ်ငန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပတ်ဝန်းကျင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကြောင်း တိုင်ကြားခံရခြင်း မရှိကြောင်း၊ အိမ်ငှားတာဝန် ဖေါက်ဖျက်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ နေကာဗျက်နှာကျက် တပ်ဆင်ခြင်းမှာ မိုးကာ နေကာရန် အိမ်ရှင်၏ သဘောတူညီချက်ဖြင့် ယာယီ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၂၄-၄-၉၁ ညက ခြစ်ပွားသည့်ကိစ္စမှာ သားဖြစ်သူ၏စိတ်ဆွေက အမျိုးသမီးခေါ်လာခြင်းဖြစ်ပြီး အိမ်မပြန်သဖြင့် တစ်ညတည်းခိုခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းနေစဉ် လာရောက်စစ်ဆေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဥပစာ၏ အခြေအနေ ပျက်စီးရခြင်းမှာ နှစ်ကြာ၍ သဘာဝအလျောက် ပျက်စီးရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်ခင်ဝင်း
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးစန်းညို

၁၉၉၅
 ဒေါ်ခင်ဝင်း
 ၈၁ - ၂
 နှင့်
 ဦးစန်းညီ

၂၄-၄-၉၁ ညက အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် သူစိမ်းအမျိုးသား ၂ ဦး နှင့် အမျိုးသမီး ၁ ဦးတို့ကို ရဝတ မှ လာရောက် စစ်ဆေးစဉ် တွေ့ရှိခဲ့ခြင်းမှာ အငြင်းမပွားသည့် အချက်ဖြစ်သည်။ ယင်းအမျိုးသမီးမှာ မကောင်းသော အမျိုးသမီး ဖြစ်ကြောင်း ရဝတ ဥက္ကဋ္ဌ၊ လမ်းကိုယ်စားလှယ်နှင့် အရံမီးသတ် အဖွဲ့ဝင်များက မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ ရပ်ကွက်အတွင်း မကောင်းသော အမျိုးသမီးများ တွေ့ရှိခြင်းကို မြန်မာလူနေမှုစနစ်က လက်မခံချေ။ မကောင်းသော အမျိုးသမီးများ ရှိနေခြင်းသည် ပတ်ဝန်းကျင် လူနေမှု အသိုင်းအဝိုင်းကို ထိခိုက်စေသည်။ နှစ်နာစေသည်ဟု ယူဆကြသည်။ အနီးအနားတွင် နေထိုင်ကြသည့် မိကောင်းဖခင် သားသမီးများအား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် ကိစ္စအဖြစ် သတ်မှတ်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် မကောင်းသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို အခြားအမျိုးသား ၂ ဦးနှင့်အတူ အိမ်ငှား ငှားရမ်းနေထိုင်သည့် ဥပစာတွင် အချိန်မတော်တွေ့ရှိမှုသည် အနီးအနားတွင် နေထိုင်သူများအား စိတ်ငြိုငြင်စေသည့် ကိစ္စသို့မဟုတ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသည့် ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ယင်းအမှုကို အိမ်ငှား၏သားက ပြုကျင့်ခြင်းဖြစ်၍ အိမ်ရှင်သည် ပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဂ) အရ ဥပစာမှ အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်သည့် ဒီကရီကို ရခွင့် ရှိပေသည်။

တိုင်းတရားရုံးသည် အမှုတွင် ထင်ရှားပေါ်ပေါက်နေသည့် အချက်အလက်များကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး ပုဒ်မ ၁၂ (၁)(ဂ) အရ အရေးယူလောက်သည့် အထောက်အထားများ မတွေ့ရဟု သုံးသပ်ခြင်းသည် မှားယွင်းပေသည်။

ပုဒ်မ ၁၂(၁) (က) ဒုတိယပိုင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားပြိုင်သည် အိမ်ငှားတာဝန် ချိုးဖောက်ကြောင်း မတွေ့ရဟု မူလရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ တွေ့ရှိချက်များ အပေါ်တွင် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ခွင့်ပြုသည်။ အယူခံတရားလို၏ ပုဒ်မ ၁၂(၁) (က) ဒုတိယပိုင်းအရ စွဲဆိုမှုကို ပလပ်သည့် တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုသည်။

ပုဒ်မ ၁၂(၁)(ဂ) အရ အယူခံ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုကို ပလပ်
 သည့် မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီနှင့် ယင်းဒီကရီကို အတည်
 ပြုသည့် တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံ
 တရားလို စွဲဆိုသည့် အမှုအား ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) အရ စရိတ်နှင့်တကွ
 အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သည်။

ရေ.နေခ ကျပ် ၃၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၁၉၉၆
 ဒေါ်ခင်ဝင်း
 ပါ - ၂
 နှင့်
 ဦးစန်းညီ

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

+ ၁၉၉၅
နိုဝင်ဘာလ၊

၂၄ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

ဦးစင်းတစ် (ခ) ဦးတင်မြင့် ပါ - ၂

နှင့်

ဦးစိန်မြင့်*

ဇာရီရုံးက အတည် ပြုလုပ်ပေးရမည့် ဒီကရီ၊ အယူခံကို တရားမ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁၁ အရ အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်
ခြင်း မပြုလျှင် ဇာရီရုံးက အတည်ပြုရမည့် ဒီကရီသည် အယူခံ
ရုံး၏ ဒီကရီ ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဦးအေး ပါ - ၃ နှင့် ဒေါ်နှင်းရီ ပါ-၂ အမှုတွင်
မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ ဒီကရီကို တိုင်းတရားရုံးက အတည်ပြုခဲ့သဖြင့်
တရားဥပဒေသဘောအရ တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီသည် မြို့နယ်တရားရုံး၏
ဒီကရီနှင့်ပေါင်းစပ်သွားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဇာရီမူတွင် အတည်ပြုလျက်
ရှိသော ဒီကရီသည် တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြဲ့သည်။

အယူခံကို တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁၁ အရ
အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခြင်း မပြုလျှင် အတည်ပြုရမည့် ဒီကရီသည်
အယူခံရုံး ဒီကရီဖြစ်ကြောင်း ဘီလား(လ်) ခွာကာဒတ်(စ်) နှင့် မြန်မာ
နိုင်ငံ မီးရထားကုမ္ပဏီ အမှု တွင် ပြဆိုသည်။

သို့ဖြစ်ရာ တရားနိုင် ဦးစိန်မြင့်က အတည်ပြုလုပ်ရမည့် ဒီကရီမှာ
တရားရုံးချုပ်၏ ဒီကရီဖြစ်ပေသည်။ မူလရုံးက အတည်ပြုလုပ်ပေးရမည့်
ဒီကရီမှာ မိမိရုံးကချမှတ်သည့် ဒီကရီမဟုတ်ဘဲ တရားရုံးချုပ်၏ ဒီကရီ
ဖြစ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ် ဒီကရီ၏ တာဝန်ခံမိတ္တူကို တင်ပြရန် တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၁(၃) အရ ဆင့်ဆိုရန် လိုပေလိမ့်မည်။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၈၆။
+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဇာရီမူ အမှတ် ၂ တွင် ချမှတ်သော ၂-၆-၉၅
ရက်စွဲပါ မဲရွာမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု။

လျှောက်ထားသူများအတွက်- ဦးကျော်ကျော်ဝင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူအတွက်- ဦးအောင်ကြည်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၁၉၉၅
ဦးစင်းတစ်
(၁)
ဦးစင်မြင့်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးစိန်မြင့်

မုံရွာမြို့နယ် တရားရုံး၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ဇာရီအမှတ် အမှတ်
၂ တွင် တရားနိုင် ဦးစိန်မြင့်က တရားရုံးများဖြစ်ကြသော ဦးစင်းတစ်(၁)
ဦးစင်မြင့်နှင့် ဒေါ်လှမြင့်တို့အပေါ် မုံရွာမြို့နယ် တရားရုံး၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ်
တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၈ တွင် ရရှိထားသည့် အနိုင်ဒီကရီကို အလျော်
ပေးရန် လျှောက်ထားသည်။

တရားရုံးများက မူလရုံးက ချမှတ်သော ဒီကရီသည် တရားရုံးချုပ်
၁၉၉၃ ခုနှစ် တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၁၄၃ တွင် ချမှတ်ထားသော
ဒီကရီနှင့် ပေါင်းစပ်သွားသဖြင့် အဆိုပါတရားရုံးချုပ် ဒီကရီ၏ တာဝန်
မိတ္တူကို တင်သွင်းရန် လိုအပ်နေကြောင်း၊ တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ
အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၇ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ လိုအပ်ချက်များကို ပြင်
ဆင်ခြင်း မပြုပါက ဇာရီလျှောက်လွှာကို ပယ်ချသင့်ကြောင်း ကန့်ကွက်တင်ပြ
သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက တရားရုံးချုပ်သည် မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဒီကရီ
ကို အတည်ပြုထားသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံး၏ ဒီကရီဆိုသည်မှာ
မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဒီကရီဖြစ်ကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်၏ဒီကရီကို တင်ပြ
ရန် မလိုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ အဆိုပါ မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်
ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဦးစင်းတစ် (၁) ဦးစင်မြင့်တို့က တရားရုံးချုပ်သို့
ဤ ပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက မူလရုံး၏ ဒီကရီကို တရားရုံးချုပ်က
အတည်ပြုခဲ့သဖြင့် မူလရုံး၏ ဒီကရီသည် တရားရုံးချုပ်၏ ဒီကရီတွင်
ပေါင်းစပ်သွားပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် အတည်ပြုရမည့် ဒီကရီသည်
တရားရုံးချုပ်၏ ဒီကရီဖြစ်ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊
နည်း ၁၁ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားရုံးချုပ်၏ ဒီကရီမိတ္တူပူးတွဲပါရှိ
ရန် လိုအပ်ကြောင်း၊ မူလရုံးက ထိုသို့ လိုအပ်ခြင်းမရှိဟု ချမှတ်ခဲ့သည့်
အမိန့်ကို ပုဒ်မ ၁၁၅ အရ ပြင်ဆင် ပေးထိုက်ကြောင်း လျှောက်လဲ
တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေက ဇာရီရုံးတွင် တရားနိုင် ဦးစိန်မြင့်က
ဇာရီမူပြုလုပ်ရန် လျှောက်ထားသည့် အမိန့် ဒီကရီမှာ မူလ မြို့နယ်တရားရုံး

၁၉၉၅
 ဦးစင်းတစ်
 (ခ)
 ဦးတင်မြင့်
 ပါ - ၂
 နှင့်
 ဦးစိန်မြင့်

တွင် အနိုင်ရရှိသည့် အမိန့်နှင့် ဒီကရီဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ တရားနိုင်က ဇာရီမှု ဖွင့်လှစ် လျှောက်ထားဆဲကာလအတွင်း တရားရုံး ဦးစင်းတစ် (ခ) ဦးတင်မြင့် ပါ - ၂ ဦးတို့မှ မုံရွာခရိုင် တရားရုံးနှင့် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ် တို့သို့ အဆင့်ဆင့် အယူခံမှုများကို လျှောက်ထားခဲ့ရာ အဆင့်ဆင့်သော တရားရုံးများမှ မူလမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်နှင့်ဒီကရီ ကို အတည်ပြုပြီး ဦးစိန်မြင့်ကို အနိုင်ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားနိုင် လျှောက်ထားသည့် ဇာရီမှုမှာ မူလ မြို့နယ်တရားရုံး၏ ချမှတ်ထားသော အမိန့်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုသည့် ဇာရီမှုဖြစ်ကြောင်း၊ အဆင့်ဆင့်သော တရားရုံးများ၏ အမိန့်နှင့် ဒီကရီကို ဇာရီမှု လျှောက်ထားခြင်း မဟုတ်သည့်အတွက် ဇာရီမှု ကို ဆက်လက်၍ ဆောင်ရွက်သွားမည်ဟု ချမှတ်သည့် မြို့နယ်တရားရုံး ၏ အမိန့်သည် မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

မုံရွာမြို့နယ် တရားရုံး၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၈ တွင် ဦးစိန်မြင့်က ဦးစင်းတစ်(ခ) ဦးတင်မြင့်တို့အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဂ) အရ အနိုင် ဒီကရီ ရရှိသည်။ မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က အတည်ပြုသည်။

တရားနိုင် ဦးစိန်မြင့်က ၎င်းအနိုင်ရရှိသည့် ဒီကရီကို အတည်ပြု ပေးရန် လျှောက်ထားရာ၌ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) ၁၉၉၃ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၄၃ ၏ စီရင်ချက် တာဝန်ခံ မိတ္တူကို ၁၉-၄-၉၅ နေ့က ဇာရီရုံးတွင် တင်ပြခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အဆိုပါအမှု ၏ ဒီကရီမိတ္တူ ပူးတွဲမပါရှိခဲ့ပေ။

ဦးအေး ပါ - ၃ နှင့် ဒေါ်နှင်းရီ ပါ - ၂ အမှု^(၁) တွင် မူလမြို့နယ် တရားရုံး၏ ဒီကရီကို တိုင်းတရားရုံးက အတည်ပြုခဲ့သဖြင့် တရားဥပဒေ သဘောအရ တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီသည် မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဒီကရီနှင့် ပေါင်းစပ်သွားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဇာရီမှုတွင် အတည်ပြုလျက်ရှိသော ဒီကရီသည် တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီဖြစ်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့သည်။

အယူခံကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၁၁ အရ အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခြင်း မပြုလျှင် အတည်ပြုရမည့် ဒီကရီသည်

(၁) ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ - ၃၃၇။

အယူခံရုံး ဒီကရီ ဖြစ်ကြောင်း ဘီလား(လ်)ဒွာကာဒတ်(စ်) နှင့် မြန်မာ နိုင်ငံ မီးရထား ကုမ္ပဏီ အမှု^(၂) တွင် ပြဆိုသည်။

သို့ဖြစ်ရာ တရားနိုင် ဦးစိန်မြင့်က အတည်ပြုလုပ်ရမည့် ဒီကရီမှာ တရားရုံးချုပ်၏ ဒီကရီ ဖြစ်ပေသည်။ မူလရုံးက အတည် ပြုလုပ်ပေးရမည့် ဒီကရီမှာ မိမိရုံးက ချမှတ်သည့် ဒီကရီ မဟုတ်ဘဲ တရားရုံးချုပ်၏ ဒီကရီ ဖြစ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ် ဒီကရီ၏ တာဝန်ခံမိတ္တူကို တင်ပြရန် တရားမူ ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၁(၃) အရ ဆင့်ဆိုရန် လိုပေလိမ့်မည်။

မြို့နယ်တရားရုံးသည် အတည်ပြုလုပ်ပေးရမည့် ဒီကရီ၏ တာဝန်ခံ မိတ္တူမရှိဘဲနှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးနိုင်မည် မဟုတ်သဖြင့် တရားရုံး ချုပ်ဒီကရီ၏ တာဝန်ခံမိတ္တူ တင်သွင်းရန် မလိုဟု အမိန့်ချမှတ်ခြင်း သည် မှားယွင်းသည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ခွင့်ပြုပြီး မူလရုံး၏ ၇-၆-၉၅ နေ့စွဲပါ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးစိန်မြင့်အား တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၁ (၃) အရ တရားရုံးချုပ် ဒီကရီ၏ တာဝန်ခံ မိတ္တူကို ဇာရီရုံးတွင် တင်ပြစေရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၁၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၁၉၉၅
ဦးစင်းတစ်
(ခ)
ဦးတင်မြင့်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးစိန်မြင့်

(၂) အောက်မြန်မာပြည် စီရင်ထုံး၊ အတွဲ- ၁၀၊ စာ - ၂၈၀။

တရားမပြင်ဆင်မှု

+ ၁၉၉၅
အောက်တိုဘာလ
၅ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးကျော်ဝင်း ရှေ့တွင်

ဒေါ်စန်းအုန်း

နှင့်

ဦးလှငွေ ပါ - ၂*

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄၄ အရ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ပြန်
ထားရန် လျှောက်ထားချက်သည် ပုဒ်မ ၄၇ တွင် အကျုံးဝင်
မဝင်၊ ပုဒ်မ ၃၅-က အရ လျော်ကြေးစရိတ်၏ အဓိပ္ပာယ်။ ပုဒ်မ
၁၄၄ အရ လျှောက်ထားသည့် အထွေထွေမှုတွင် ပေးသွင်းခဲ့ရသော
လျော်ကြေးငွေ ကို ဇာရီမှုတွင် ထည့်သွင်း အတည်ပြုနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၇ တွင် ဒီကရီကို
အတည်ပြုခြင်း၊ ဒီကရီအရ ပေးဆပ်ခြင်း၊ ဒီကရီကို ကျေအေးပြေငြိမ်း
ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည့် အမှုမှ အမှုသည်များအကြားတွင်
ပေါ်ပေါက်လာသော အငြင်းပွားမှုများကို ဒီကရီ အတည်ပြုသည့် တရားရုံး
က အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သီးခြားတရား တစ်ထုံး စွဲဆို
၍ အဆုံးအဖြတ် ခံယူခြင်း မပြုရကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ တရားမ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၄ အရ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ပြန်ထားရန် လျှောက်
ထားချက်သည် ဒီကရီ အတည်ပြုရာတွင် အမှုသည်များအကြား၌ ပေါ်ပေါက်
လာသော ပြဿနာ မဟုတ်သောကြောင့် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၄၇ တွင် အကျုံးမဝင်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျော်ကြေးစရိတ် (Compensatory Costs)နှင့်
စပ်လျဉ်း၍ တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅-က တွင် မှုခင်းတစ်ရပ်ရပ်
၌ အမှုသည် တစ်ဦးဦး၏ စွဲဆိုချက် သို့မဟုတ် ခုခံ ချေပချက်သည်
မဟုတ်မမှန်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေကြောင်း

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၄၄။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ဇာရီမှု အမှတ် ၅ တွင် ချမှတ်သော ၁-၂-၉၅
ရက်စွဲပါ ပြည်မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု။

ပေါ်ပေါက်သည့်အခါ တစ်ဖက်အမှုသည်အား လျော်ကြေးအဖြစ် စရိတ် ပေးနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ဦးလှငွေတို့က တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄၄ အရ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ပြန်ထားရန် လျှောက်ထားရာ၌ ဒေါ်စန်းအုန်းက ဦးလှငွေတို့အား ပေးခဲ့ရသည့် လျော်ကြေးငွေသည် ပုဒ်မ ၃၅-က ၌ ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် လျော်ကြေးစရိတ် မဟုတ်ချေ။

လျော်ကြေးစရိတ်ဆိုသည်မှာ တရားမ မှုခင်းတစ်ရပ်ရပ်တွင် တစ် ဘက်အမှုသည်၏ မဟုတ်မမှန်သော၊ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသော စွံဆိုမှု၊ ခုခံချေပမှု ပြုလုပ်ခြင်းခံရသည့် အမှုသည်အား တရားရုံးက လျော်ကြေးအဖြစ် အမိန့် သို့မဟုတ် ဒီကရီတွင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြ၍ ပေးအပ်သောစရိတ်ငွေ ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံး၏ ဒီကရီတွင် လျှောက်ထားသူအား လျော်ကြေးစရိတ်အဖြစ် ရခွင့်ရှိကြောင်း ထည့်သွင်းဖော်ပြထားခြင်း မရှိဘဲ နှင့် ယခင်တရားမ အထွေထွေမှုတွင် လျှောက်ထားသူက ပေးသွင်းခဲ့ရ သော လျော်ကြေးငွေကို ပြန်လည်ရရှိရန်အတွက် ဇာရီမှု၌ မိမိ ရရှိထား သည့် တရားစရိတ်ငွေများအပြင် ယင်းလျော်ကြေးငွေကိုပါ ထည့်သွင်း အတည်ပြုပေးရန် တရားနိုင်၏ တောင်းဆိုချက်ကို မူလရုံးက ပလပ်ခဲ့ သည်မှာ မှားယွင်းခြင်း မရှိပေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးအိုက်ထွန်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ဦးကြည်ညွန့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

ပြည်မြို့နယ် တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၃/၈၇ တွင် ဒေါ်စန်းအုန်းက ဦးလှငွေတို့အပေါ် မြေပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အအုံကို ဖျက်သိမ်းဖယ်ရှား၍ မြေကို လက်ရောက်ပေးအပ် စေ လိုမှုစွဲဆိုရာ မူလရုံးက တရားလိုစွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေး ခဲ့သည်။ ယင်းဒီကရီကို ဦးလှငွေတို့က မကျေနပ်သောကြောင့် ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၆၄/၈၉ တွင် အယူ ခံဝင်ရောက် သော်လည်း မအောင်မြင်ချေ။ ဦးလှငွေတို့က တရားရုံးချုပ် တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၃၅/၉၀ တွင် ဆက်လက်၍ အယူခံ ဝင်ရောက်

၁၉၉၅
ဒေါ်စန်းအုန်း
နှင့်
ဦးလှငွေ
ပါ - ၂

၁၉၉၅
ဒေါ်စန်းအုန်း
နှင့်
ဦးလှငွေ
ပါ - ၂

သည့်အခါ တရားရုံးချုပ်က မူလရုံးနှင့် ပထမအယူခံရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီများကို ပယ်ဖျက်၍ မူလရုံးတွင် တရားလိုအား ပြင်ဆင် အဆိုလွှာ တင်စေပြီး အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

မူလရုံးက အမှုကို မူလ အမှုအမှတ်ဖြင့်ပင် ပြန်လည် စစ်ဆေးပြီး နောက် တရားလို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။ ဦးလှငွေတို့က ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၄၄/၉၀ တွင် အယူခံဝင်ရောက်ရာ အယူခံကို ပလပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ တရားရုံးချုပ် တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှုအမှတ် ၃၃/၉၁ တွင် ဦးလှငွေတို့ ကဆက်လက်၍ အယူခံ ဝင်ရောက်သည့်အခါ တရားရုံးချုပ်က မူလရုံးနှင့် ပထမ အယူခံရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်ပြီး မူလရုံး တရားလို ဒေါ်စန်းအုန်း စွဲဆိုသော အမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်စန်းအုန်းက တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပြန်လည် စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားရာ တရားရုံးချုပ် တရားမ အထူးအယူ ခံမှုအမှတ် ၃၆/၉၃ တွင် တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို တရား ရုံး အဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားလို ဒေါ်စန်းအုန်း စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အချင်းဖြစ်မြေကို အယူခံတရားပိုင်က အယူခံတရားလို အား လက်ရောက် ပေးအပ်စေရန် အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။

ယင်းဒီကရီကို ဒေါ်စန်းအုန်းက ပြည်မြို့နယ် တရားရုံး တရားမ ဇာရီမှုအမှတ် ၅/၉၄ တွင် အတည်ပြုပေးရန် လျှောက်ထားသည်။ ထိုသို့ လျှောက်ထားရာ၌ ဒေါ်စန်းအုန်းက တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီအရ ဦးလှငွေတို့သည် အချင်းဖြစ်မြေပေါ်မှ တစ်ကြိမ်ဖယ်ရှား ပေး ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ ထို့နောက် တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီအရ ဦးလှ ငွေတို့က ပြန်လည် အနိုင်ရလာသည့်အခါ အချင်းဖြစ်မြေပေါ်၌ ၎င်းတို့ အနေဖြင့် ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ပြန်လည်နေထိုင်ခွင့် ရရန်အတွက် ပြည်မြို့ နယ်တရားရုံး၏ တရားမ အထွေထွေမှုအမှတ် ၂၀/၉၁ တွင် လျှောက်ထား ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းအမှုတွင် ဒေါ်စန်းအုန်းက ဦးလှငွေတို့အား လျော်ကြေးငွေ ကျပ် ၃၇၀၀/- ကို ပေးခဲ့ရကြောင်း၊ ဤဇာရီမှုတွင် တရားရုံး အဆင့်ဆင့်၏ စရိတ်များအပြင် အဆိုပါ လျော်ကြေးငွေကျပ် ၃၇၀၀/-ကိုပါ ထည့်သွင်း အတည်ပြု ပေးစေလိုကြောင်း ဒေါ်စန်းအုန်းက လျှောက်ထားသည်။ လျော်ကြေးငွေ ကျပ် ၃၇၀၀/-ကိုပါ တစ်ပါတည်း ထည့်သွင်းအတည်ပြု

၁၉၉၅
ဒေါ်စန်းအုန်း
နှင့်
ဦးလှငွေ
ပါ - ၂

ပေးရန် ဒေါ်စန်းအုန်း၏ လျှောက်ထားချက်ကို မူလ မြို့နယ်တရားရုံးက ပလပ်လိုက်သောကြောင့် ဒေါ်စန်းအုန်းက တရားရုံးချုပ်တွင် ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အမှုသည်များအကြား၌ ပေါ်ပေါက်လာသော ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ဒီကရီအတည်ပြုသည့် တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ သီးခြားတရားတစ်ထုံး စွဲဆို၍ အဆုံးအဖြတ် ခံယူခြင်း မပြုရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပုဒ်မ ၁၄၄ အရ လျှောက်ထားသော ယခင် တရားမအထွေထွေမှုတွင် ဒေါ်စန်းအုန်းက ဦးလှငွေတို့အား ပေးခဲ့ရသည့် လျော်ကြေးငွေကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်၏ စရိတ်အပြင် နောက်ထပ် ကုန်ကျသော စရိတ်အဖြစ် လျှောက်ထားသူက ရထိုက်ကြောင်း၊ ဒေါ်စန်းအုန်းက ဦးလှငွေအားပေးခဲ့ရသော လျော်ကြေးငွေမှာ အမှုမှ ကင်းလွတ်သော သီးခြားလျော်ကြေးမဟုတ်ဘဲ လျော်ကြေးစရိတ်သာ ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူများ၏ ရှေ့နေက တရားရုံး၏ ဒီကရီတွင် လျော်ကြေးငွေကျပ် ၃၇၀၀/-ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထားခြင်း မရှိသဖြင့် ဇာရီမှုတွင် တရားစရိတ်အဖြစ် ထည့်သွင်းတောင်းဆိုပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၄ အရ လျှောက်ထားသော ကိစ္စသည် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ အရ ဒီကရီ အတည်ပြုသော ရုံးက ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာများ၌ အကျုံးဝင်ခြင်း ရှိ မရှိ ရှေးဦးစွာ စဉ်းစားရန် ရှိသည်။

မောင်လှမောင် နှင့် မနှင်းဒေါက် အမှု^(၁) တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်—

" In application for the restitution consequent on a degree of an appellate Court is not an application to execute that degree. Such a proceeding under S.144 of the Civil Procedure Code is not a question arising between the parties in execution of a degree, and an appeal from an order passed under that section is not an appeal from an order under S.47.

(၁) ရန်ကုန်၊ အတွဲ ၈၊ စာ - ၂၇၁။

၁၉၉၅
ဒေါ်စန်းအုန်း
နှင့်
ဦးလှငွေ
ပါ - ၂

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၇ တွင် ဒီကရီကို အတည်ပြုခြင်း၊
ဒီကရီအရ ပေးဆပ်ခြင်း၊ ဒီကရီကို ကျေအေး ပြေငြိမ်းခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍
ဒီကရီ ချမှတ်ခဲ့သည့်အမှုမှ အမှုသည်များအကြားတွင် ပေါ်ပေါက်လာသော
အငြင်းပွားမှုများကို ဒီကရီအတည်ပြုသည့် တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေး
ရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သီးခြား တရားတစ်ထုံးစွဲဆို၍ အဆုံးအဖြတ်ခံယူခြင်း
မပြုရကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄၄
အရ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ ပြန်ထားရန် လျှောက်ထားချက်သည် ဒီကရီ
အတည်ပြုရာတွင် အမှုသည်များအကြား၌ ပေါ်ပေါက်လာသော ပြဿနာ
မဟုတ်သောကြောင့် တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇ တွင် အကျုံးမဝင်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ ယခင် ပုဒ်မ ၁၄၄ အရ လျှောက်ထားသော အထွေထွေမှု
တွင် ပေးသွင်းခဲ့ရသော လျော်ကြေးငွေကို ဤဇာရီမှုတွင် တစ်ပါတည်း
အတည်ပြုပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေ တင်ပြသောအချက်
ကို လက်ခံရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

လျော်ကြေးစရိတ် (Compensatory Costs) နှင့် စပ်လျဉ်း၍
တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၃၅-က တွင် မူခင်းတစ်ရပ်ရပ်၌ အမှုသည်
တစ်ဦးဦး၏ စွဲဆိုချက် သို့မဟုတ် ခုခံချေပချက်သည် မဟုတ်မမှန်ကြောင်း၊
သို့မဟုတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အခါ တစ်
ဘက် အမှုသည်အား လျော်ကြေးအဖြစ် စရိတ်ပေးနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထား
သည်။

ဦးလှငွေတို့က တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၄ အရ ပိုနေမြဲ
ကျားနေမြဲ ပြန်ထားရန် လျှောက်ထားရာ၌ ဒေါ်စန်းအုန်းက ဦးလှငွေတို့
အား ပေးခဲ့ရသည့် လျော်ကြေးငွေသည် ပုဒ်မ ၃၅-က ၌ ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်
လျော်ကြေးစရိတ် မဟုတ်ချေ။

လျော်ကြေးစရိတ်ဆိုသည်မှာ တရားမ မူခင်းတစ်ရပ်ရပ်တွင် တစ်
ဘက် အမှုသည်၏ မဟုတ်မမှန်သော၊ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသော စွဲဆို
မှု၊ ခုခံချေပမှု ပြုလုပ်ခြင်း ခံရသည့် အမှုသည်အား တရားရုံးက လျော်
ကြေးအဖြစ် အမိန့် သို့မဟုတ် ဒီကရီတွင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြ၍ ပေးအပ်
သော စရိတ်ငွေဖြစ်သည်။

ယင်းကဲ့သို့ တရားရုံး၏ ဒီကရီတွင် လျှောက်ထားသူအား လျော်
ကြေးစရိတ်အဖြစ် ရခွင့်ရှိကြောင်း ထည့်သွင်းဖော်ပြထားခြင်း မရှိဘဲနှင့်

ယခင် တရားမ အထွေထွေမှုတွင် လျှောက်ထားသူက ပေးသွင်းခဲ့ရသော
 လျော်ကြေးငွေကို ပြန်လည်ရရှိရန်အတွက် ဇာရီမှု၌ မိမိရရှိထားသည့်
 တရားစရိတ်ငွေများအပြင် ယင်းလျော်ကြေးငွေကိုပါ ထည့်သွင်း အတည်ပြု
 ပေးရန် တရားနိုင်၏ တောင်းဆိုချက်ကို မူလရုံးက ပလပ်ခဲ့သည်မှာ မှား
 ယွင်းခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ပြည်မြို့နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုပြီး ဤ
 ပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၁၂၀/- သတ်မှတ်သည်။

၁၉၉၅
 ဒေါ်စန်းအုန်း
 နှင့်
 ဦးလှငွေ
 ပါ - ၂

+ ၁၉၉၅
စက်တင်ဘာလ၊

၇ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးကျော်ဝင်း ရှေ့တွင်

ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ရီ

နှင့်

ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း*

တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၃၉၊ နည်း ၁ တွင် ပစ္စည်းဟူသော စကားနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အထူးအဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ချက် မရှိခြင်း၊ ယင်းစကားရပ်ကို သဘာဝကျသည့်ပြင်၊ တိုက်ရိုက်လည်း ကျသော အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူရမည် ဖြစ်ခြင်း၊ တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၃၉၊ နည်း ၂ အရ မည်သည့်အခါတွင် ယာယီ တားဝရမ်း ထုတ်ပေးခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၃၉၊ နည်း ၁ တွင် ပစ္စည်း ဟူသော စကားနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အထူးအဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ် ထားခြင်း မရှိရကား ယင်းစကားရပ်ကို သဘာဝကျသည့်ပြင် တိုက်ရိုက် လည်းကျသော အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူမှု ပြုရမည် ဖြစ်သည်။

အမ်၊ အယ်(လ်) ချကရာဘာတီ နှင့် ရှေ့အယ် (လ်) မူဟူရီ အမှုတွင် ဖွင့်ဆိုချက်အရ ယခု အမှု၌ လမ်းကို အသုံးပြု နိုင်သည့် အခွင့်အရေးသည် ပစ္စည်းတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်များ (jura in repropria) ၌ အကျုံးဝင်သဖြင့် ခြပ်မရှိသော ပစ္စည်း (in corporeal) ဖြစ်သည်ဟူ၍ ကောက်ယူနိုင်ပေသည်။

အဆိုပါ ခြပ်မရှိသည့်ပစ္စည်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် လမ်းကို ဝင်ထွက် သွားလာ အသုံးပြုနိုင်သည့် အယူခံတရားပြိုင်၏ အခွင့်အရေးကို အယူခံ တရားလိုက ပိတ်ဆို့ ဟန့်တားခြင်း၊ လွှဲပြောင်းပေးခြင်း ပြုလုပ်လိမ့်မည်

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု အမှတ် ၁၈။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၅၁ တွင် ချမှတ်သော ၇-၂-၉၅ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (တရားမ) ၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

ဟု စိုးရိမ်ရန် အကြောင်းရှိလျှင် ယင်းကဲ့သို့ မပြုလုပ်ရန် တိုင်းတရားရုံးက ယာယီ တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်နိုင်ပေသည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ရီ
နှင့်
ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၃၉၊ နည်း ၂ တွင် တရားပြိုင်အား ပဋိညာဉ်ချိုးဖောက်ခြင်းကို တားမြစ်ပေးရန် စွဲဆိုသော အမှုနှင့် အခြားနစ်နာစေမှု ပြုခြင်းကို တားမြစ်ပေးရန် စွဲဆိုသောအမှုများ ဌ် အမှုစွဲဆိုပြီးနောက် စီရင်ချက် မချမှတ်မီအတောအတွင်း ထိုသို့ စွဲဆို သည့်အတိုင်း ပဋိညာဉ်ချိုးဖောက်ခြင်း သို့မဟုတ် နစ်နာစေမှု ပြုလုပ်ခြင်း ကို တားမြစ်ရန် ယာယီ တားဝရမ်းကို တရားလိုက လျှောက်ထား တောင်းဆိုနိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ထို့ကြောင့် ထာဝရ တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးရန် စွဲဆိုသည့် ယခု အမှုတွင် အမှုအတောအတွင်း တရားပြိုင်က နစ်နာမှု ပြုလုပ်ခြင်းကို တားမြစ်ရန် ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးခြင်းသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၃၉၊ နည်း ၂ အရ ထုတ်ပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပေ သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမင်းလွင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးခင်မောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၅၁/၉၄ တွင် ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းက ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ရီအပေါ် ရန်ကုန်မြို့ ကန်တော်မင်တိုက် နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်၊ အမှတ်-၅၂၊ မြေကွက်အမှတ် ၂၀-အေ/၁ နှင့် ၂၀-အေ/၂၊ ဧရိယာ ၀.၅၁၆ ဧကရှိ မြေကွက်ကြီးထဲတွင် ဖောက်လုပ်ထား သောလမ်း၌ နှစ်ပေါင်းများစွာ စဉ်ဆက်မပြတ် ဝင်ထွက် သွားလာသဖြင့် ရရှိထားပြီးဖြစ်သော အခွင့်အရေးကို အသုံးပြု၍ ဝင်ထွက် သွားလာခြင်းကို ပိတ်ဆို့ခြင်း၊ ပယ်ဖျက်ခြင်း၊ ဟန့်တားနှောင့်ယှက်ခြင်း၊ အခြားအနှောင့် အယှက် ပြုလုပ်ခြင်း အရပ်ရပ်တို့ကို မပြုလုပ်စေရန် ထာဝစဉ် တားမြစ်မိန့် ထုတ်ဆင့် တားမြစ်စေသည့် ဒီကရီချမှတ်ပေးရန် တရားစွဲဆိုသည်။

ယင်းအမှုတွင် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်းက တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၃၉ နည်း ၁ နှင့် ၃ တို့အရ ယာယီ တားဝရမ်း ကို ဆောလျင်စွာ ထုတ်ဆင့်ပေးရန် လျှောက်ထားရာ တိုင်းတရားရုံးက ယာယီ တားဝရမ်းကို တစ်ဖက်သတ် ထုတ်ဆင့်ပေးခဲ့သည်။ အယူခံတရား

၁၉၉၅
ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ရီ
နှင့်
ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း

လို ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ရီက ယာယီ တားဝရမ်းကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားမ
ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၃၉ နည်း ၄ အရ လျှောက်ထားသော်လည်း
မအောင်မြင်သောကြောင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအထွေထွေ အယူခံမှုကို
တင်သွင်းသည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက တရားဆိုင်လျက်ရှိသော ကိစ္စမှာ
အချင်းဖြစ်လမ်းအား အသုံးပြုခွင့်နှင့်သာ သက်ဆိုင်ပြီး တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၃၉ နည်း ၁ တွင် ရည်ညွှန်းထားသည့် ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း
၍ အငြင်းပွားသောအမှု မဟုတ်သဖြင့် ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ခွင့်
မရှိပါဘဲလျက် ထုတ်ဆင့်ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုအား
ဖြစ်ပေါ်သည့် နစ်နာမှုများကို ကုစားနိုင်ရန် အယူခံ တရားပြိုင်အား
အာမခံပေးသွင်းစေရန် လိုအပ်သည့် ခံဝန် ချုပ်ဆိုစေသင့်ပါလျက် တိုင်း
တရားရုံးက ညွှန်ကြားမှု မပြုခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းကြောင်း အဓိကအားဖြင့်
လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက လျှောက်လဲတင်ပြရာတွင် ရန်ကုန်
တိုင်း တရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရားကို လက်ကိုင်ထားပြီး တရားဥပဒေ
နှင့်အညီ ယာယီ တားဝရမ်း ထုတ်ပေးရန် အမိန့်နှင့် အတည်ပြုအမိန့်များ
ချမှတ်ပေးခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းခြင်း မရှိကြောင်း၊ နှစ်ရှည်လများ အသုံးပြု
ခဲ့သည့်လမ်းကို ပိတ်ပင်ခြင်း ခံရမည့် အခြေအနေရှိနေသဖြင့် ကုစား၍
မရအောင် ဆုံးရှုံးနစ်နာမည်ဖြစ်သောကြောင့် ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲအတိုင်း
ထားရှိခြင်းသည်သာ မျှတ မှန်ကန်မည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

မူလရုံး အမှုတွဲကို စိစစ်ကြည့်ရှုရာတွင် တိုင်းတရားရုံးက တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၃၉ နည်း ၁ နှင့် ၃ အရ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်
ပေးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၃၉ နည်း ၁ အရ အမှုတွင်အငြင်းပွား
လျက်ရှိသော ပစ္စည်းကို အမှုသည် တစ်ဦးဦးက ဖြန့်တီးခြင်း၊ ဖျက်ဆီး
ခြင်း၊ လွှဲပြောင်းပေးခြင်း ပြုလုပ်လိမ့်မည်ကို စိုးရိမ်ရန် အကြောင်းရှိလျှင်
ယင်းကဲ့သို့ မပြုလုပ်ရန် ယာယီ တားဝရမ်း အမိန့်ထုတ်ဆင့်နိုင်ပေသည်။

အယူခံ တရားလို၏ ရှေ့နေက တရားဆိုင်လျက်ရှိသော ကိစ္စမှာ
အချင်းဖြစ်လမ်းအား အသုံးပြုခွင့်နှင့်သာ သက်ဆိုင်ပြီး ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း
၍ အငြင်းပွားမှု မဟုတ်သဖြင့် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၃၉ နည်း

၁ နှင့် ဆန့်ကျင်လျက်ရှိကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြထားသဖြင့် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၃၉ နည်း ၁ တွင် ပါရှိသည့် ပစ္စည်းဟူသော ဝေါဟာရ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မည်သို့ကောက်ယူသင့်ကြောင်း စိစစ်ရန် လိုအပ်သည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ရီ
နှင့်
ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၃၉ နည်း ၁ တွင် ပစ္စည်းဟူသော စကားနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အထူးအဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ထားခြင်း မရှိရကား ယင်းစကားရပ်ကို သဘာဝကျသည့်ပြင် တိုက်ရိုက်လည်းကျသော အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူမှု ပြုရမည် ဖြစ်သည်။

အမ်၊ အယ်(လ်) ချကရာဘာတီ နှင့် ဂျေ၊ အယ်(လ်)မူဟူရီ အမှု^(၁) တွင် အောက်ပါအတိုင်း ညွှန်ပြထားသည်။

“ပစ္စည်းနှစ်မျိုးရှိသည်။ ခြပ်ရှိသောပစ္စည်း (corporeal) ခြပ်မရှိသော ပစ္စည်း (Incorporeal) တို့ ဖြစ်သည်။ ခြပ်မရှိသော ပစ္စည်းများတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်များ (Jura in repropria) နှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်များ (jura in realiena) တို့ ပါဝင်သည်။ ပစ္စည်းဟု ခေါ်နိုင်သော ပိုင်ဆိုင်ခွင့်တို့ကို ဥပမာပေးရလျှင် ကုန်တံဆိပ်သုံးစွဲပိုင်ခွင့်များ (trademark rights) တီထွင်မှုဆိုင်ရာ ကန့်သတ်ပိုင်ခွင့်များ (patent rights) နှင့် မူပိုင်ခွင့်များ (copyrights) တို့ ပါဝင်သည်။ ပစ္စည်းဟု ခေါ်နိုင်သော လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို ဥပမာ ပေးရလျှင် အငှားချထားခြင်း (leases)၊ အပေါင်ပြုခြင်း (mortgages) နှင့် ယုံကြည်အပ်နှံခြင်း (trusts) တို့ ပါဝင်သည်။ တရားမကျင့်ထုံး အမိန့် ၃၉ နည်းဥပဒေ ၁ ၏ အပိုဒ်ခွဲ (က)နှင့် (ခ)တို့ကို ကြည့်သည့်အခါ၌ ခြပ်ရှိသော ပစ္စည်းများကိုသာ ရည်ညွှန်းသည်ဟု ထင်ရှားစွာ မပေါ်လွင်ပေ။ ထိုအမိန့်တွင် ပစ္စည်း (property) ဟူ၍သာ ရေးသားထားသဖြင့် ကန့်သတ်သမှုပြုသော အခြားစကားရပ်များလည်း မပါဝင်သောကြောင့် ပစ္စည်းဟူသော စကားကို ဥပဒေတွင် သာမန်အားဖြင့် သုံးစွဲသည့်အတိုင်း ကျယ်ပြန့်စွာ အဓိပ္ပာယ် မကောက်ယူနိုင်ကြောင်း ထင်ရှားစွာ မပေါ်လွင်ပေ။”

အထက်ပါ ဖွင့်ဆိုချက်အရ ယခုအမှု၌ လမ်းကို အသုံးပြုနိုင်သည့် အခွင့်အရေးသည် ပစ္စည်းတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်များ (jura in repropria) ၌

(၁) ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၀ (၁၇)။

၁၉၉၅
ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ရီ
နှင့်
ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း

အကျုံးဝင်သဖြင့် ဒြပ်မရှိသော ပစ္စည်း (in corporeal) ဖြစ်သည် ဟူ၍ ကောက်ယူနိုင်ပေသည်။

အဆိုပါ ဒြပ်မရှိသည့် ပစ္စည်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် လမ်းကိုဝင်ထွက် သွားလာ အသုံးပြုနိုင်သည့် အယူခံတရားပြိုင်၏ အခွင့်အရေးကို အယူခံ တရားလိုက ပိတ်ဆို့ဟန့်တားခြင်း၊ လွှဲပြောင်းပေးခြင်း ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟု စိုးရိမ်ရန် အကြောင်းရှိလျှင် ယင်းကဲ့သို့ မပြုလုပ်ရန် တိုင်းတရားရုံးက ယာယီ တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်နိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် မူလတိုင်းတရားရုံးက တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၃၉ နည်း ၁ အရ ယာယီ တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ထားခြင်းသည် တရား ဥပဒေအရ ထင်ရှားစွာ မှားယွင်း ချွတ်ချော်နေသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

အကယ်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၃၉ နည်း ၁ အရ အကျုံးမဝင်သည့်တိုင်အောင် တိုင်းတရားရုံး အနေဖြင့် ယင်းဥပဒေအမိန့် ၃၉ နည်း ၂ အရ ယာယီ တားဝရမ်း ထုတ် ဆင့်နိုင်ပေသည်။

တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၃၉ နည်း ၂ တွင် တရားပြိုင်အား ပဋိညာဉ် ချိုးဖောက်ခြင်းကို တားမြစ်ပေးရန် စွဲဆိုသော အမှုနှင့်အခြား နစ်နာစေမှုပြုခြင်းကို တားမြစ်ပေးရန် စွဲဆိုသောအမှုများ၌ အမှုစွဲဆိုပြီး နောက် စီရင်ချက် မချမှတ်မီ အတောအတွင်း ထိုသို့ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ပဋိညာဉ် ချိုးဖောက်ခြင်း သို့မဟုတ် နစ်နာစေမှု ပြုလုပ်ခြင်းကို တားမြစ် ရန်ယာယီ တားဝရမ်းကို တရားလိုက လျှောက်ထား တောင်းဆိုနိုင် ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ထို့ကြောင့် ထာဝရတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးရန် စွဲဆိုသည့် ယခု အမှုတွင် အမှုအတောအတွင်း တရားပြိုင်က နစ်နာမှုပြုလုပ်ခြင်းကို တား မြစ်ရန် ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ပေးခြင်းသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၃၉ နည်း ၂ အရ ထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံးအနေဖြင့် ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ပေးသည့် အမိန့်တွင် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၃၉ နည်း ၂ အရ ထုတ်ပေး ကြောင်း ရည်ညွှန်းဖော်ပြပါက ပိုမို၍ ဆီလျော်မှန်ကန်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ယာယီတားဝရမ်းပေးခြင်း သို့မဟုတ် ပေးရန် ငြင်းပယ်ခြင်းအမိန့် တို့ကို အယူခံဝင်ရာ၌ အယူခံရုံးအနေဖြင့် မူလရုံး၏ ဆင်ခြင်တုံတရား

၁၉၉၅
ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ရီ
နှင့်
ဒေါ်မြင့်မြင့်သန်း

နှင့် ချင့်ချိန်၍ ဆုံးဖြတ်ထားချက် တစ်စုံတစ်ရာသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်
နေလျှင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် မရှိချေ။ မူလရုံးက ဆင်ခြင်တုံ တရားနှင့်
ချင့်ချိန်ရာ၌ မှားယွင်းသော ဥပဒေမူတစ်ရပ်အပေါ် မှီငြမ်း၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့လျှင်
သို့မဟုတ် တရားလက်မဲ့ ထင်ရာစိုင်း၍ တစ်ဘက် စောင်းနင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့
လျှင် အယူခံရုံးက ဝင်ရောက် စွက်ဖက်လေ့ရှိပေသည်။

ယခုအမှု၌ တိုင်းတရားရုံးသည် ယာယီတားဝရမ်းကို တရားမကျင့်
ထုံးဥပဒေအမိန့် ၃၉ နည်း ၁ အရ ဖြစ်စေ၊ နည်း ၂ အရ ဖြစ်စေထုတ်
ပေးနိုင်သော အာဏာရှိသည်ဖြစ်ရာ အမှုသည်များ ရထိုက်သော သက်သာ
ခွင့်ဖြစ်သည့် ယာယီတားဝရမ်းကို တိုင်းတရားရုံးက ထုတ်ပေး ခဲ့ခြင်းမှာ
မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

သို့ရာတွင် တိုင်းတရားရုံးသည် ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်ရာ၌
မူလရုံးတရားလို (အယူခံတရားပြိုင်) အား အာမခံပေးသွင်းရန် လိုအပ်
သည့် ခံဝန်ချုပ်ဆိုစေသင့်ပါလျက် ချုပ်ဆိုရန် ညွှန်ကြားခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း
တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ ၂-၁၂-၉၄ ရက်စွဲပါ
ယာယီ တားဝရမ်း ထုတ်ဆင့်သည့်အမိန့်တွင်-

“တရားလို (အယူခံတရားပြိုင်) သည် ၎င်းစွဲဆိုထားသည့် တရားမ
ကြီးအမှု အမှတ် ၄၅၁/၉၅ ကို ပလပ်ခြင်း ခံရပါက တရားပြိုင်
(အယူခံတရားလို) အား တရားရုံးက သတ်မှတ်မည် ဖြစ်သည့်
၅၀၀၀/- ထက် မများသော လျော်ကြေးကို ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း
တရားလိုက ၅၀၀၀/-တန် ခံဝန်ပြု၍ လုံလောက်သည့် အာမခံ
တင်သွင်းရမည်”

ဟူသော စည်းကမ်းချက်ကို ဖြည့်စွက်ထည့်သွင်းရန် တိုင်းတရားရုံးအား
ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ထို့နောက် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ ၇-၂-၉၅ ရက်စွဲပါ အမိန့်
ကို အတည်ပြု၍ ဤအယူခံကို ပလပ်လိုက်သည်။

ဤအယူခံမှုအတွက် တရားစရိတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှုသည်များ
သည် မိမိတို့၏ စရိတ်ကို မိမိတို့ ကျခံစေရမည်။

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးအောင်မြင် ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
အောက်တိုဘာလ
၂၅ ရက်။

ဦးညွန့်သိန်း ပါ - ၅

နှင့်

ဒေါ်အေဒါစန်းမောင်*

တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ (က) ယင်းနည်း
ဥပဒေအရ အဆိုလွှာတွင် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်
ခြင်း ရှိ မရှိ ဆန်းစစ်ရာတွင် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်း ဟူသော
စကားရပ်၏ သဘော အဓိပ္ပါယ်ကိုလည်း ကြည့်ရန်လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အဆိုလွှာအရ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်
သည်ဟု သိသာထင်ရှားစေခြင်း ရှိ မရှိ သုံးသပ်ရာတွင် တရားစွဲဆိုရန်
အကြောင်း (cause of action) ဟူသော စကားရပ်၏ သဘောအဓိပ္ပါယ်
ကိုလည်း ကြည့်ရှုရန် လိုမည် ဖြစ်သည်။

“တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်း” ဆိုရာ၌ တစ်ဘက်မှ ငြင်းဆိုပါက
တရားလို အနေဖြင့် မိမိ၏အခွင့်အရေးကို အထောက်အခံအဖြစ် သက်သေ
ထင်ရှားပြရန် လိုအပ်သော အကြောင်းခြင်းရာ အသီးသီးဖြစ်သည် ဟု
အဓိပ္ပါယ် ဆောင်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အဆိုလွှာတွင် တရား စွဲဆိုရခြင်း၏ အကြောင်း
ခံများအဖြစ် ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်သည်ဟု အယူခံတရားလိုက လျှောက်လဲ
စေကာမူ အမှန်စင်စစ်တွင် အကြောင်းအချက်တို့မှာ အထက်တွင် ဖော်ပြ
ပြီးသည့် အကြောင်းများအရ တရားပိုင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အေဒါစန်းမောင်အနေ
ဖြင့် မလွဲမရှောင်သာ ခုခံချေပရန် လိုအပ်သော အချက်များဖြစ်သည် ဟု
မဆိုနိုင်သည်မှာ အဆိုလွှာအရပင် ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ ထိုအကြောင်း

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၈၂။

+ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၅၈ တွင် ချမှတ်သော ၃၀-၈-၉၄
ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ရင်းခံတို့ကို ဒေါ်အေးဒါစန်းမောင်က တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅/၈၈ တွင် ထိန်ချန် ခွဲဆိုသည်ဟု ဤအမှုအဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြကာမျှဖြင့် တရားစွဲ ဆိုရန်အကြောင်း ‘ပေါ်ပေါက်သည်ဟု ထင်ရှားသိသာစေသည့် အချက် မဖြစ်နိုင်ပေ။

၁၉၉၅
ဦးညွန့်သိန်း
ပါ - ၅
နှင့်
ဒေါ်အေးဒါစန်းမောင်

အယူခံတရားလိုများအတွက် - အမှတ် ၁ ကိုယ်တိုင်နှင့် မိမိကိုယ်တိုင် အတွက်နှင့် ကျန်အယူခံ တရားလိုများ အတွက် ရေးသားလျှောက်လဲချက် တင် သွင်းသည်။

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးခင်မောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

အယူခံတရားလို ဦးညွန့်သိန်း ပါ (၅) ဦးတို့က အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်အေးဒါစန်းမောင်အပေါ် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅/၈၈ (ဗဟန်း) အမှုတွင် ယင်းအမှုကို မူလကတည်းကပင် စွဲဆို ပိုင်ခွင့်မရှိဘဲ တရားလိုက မရိုးမဖြောင့် ထိန်ချန်ထားကာ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ရယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယင်း စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ သည် ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးရန် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ)၏ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၅၈/၉၂ အရစွဲဆိုသည်။ မူလရုံးက အဆိုလွှာအား လေ့လာချက်အရ အမှုစွဲဆိုရန် အကြောင်း ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိဟု ကောက်ယူပြီး အဆိုလွှာအား တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁(က)အရ ပယ်လိုက်သည်။ အဆိုပါ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီအပေါ် အယူခံတရားလို ဦးညွန့်သိန်းတို့က မကျေနပ်၍ ဤ တရားမ ပထမ အယူခံမှုကို တင်သွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုဖြစ်စဉ်မှာ ဒေါ်အေးဒါစန်းမောင်၏ခင်ပွန်း ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး စန်းမောင်(ကွယ်လွန်)က ဦးညွန့်သိန်းအပေါ် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ပိုင်ဆိုင် ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာ၍ လက်ရောက်ရလိုကြောင်း တိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၉၆/၈၃ ကို စွဲဆိုပြီး ယင်းအမှုကို အမှုသစ် စွဲဆို ခွင့်နှင့်တကွ ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုကြောင်း ဗဟိုတရားရုံးက ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆၆/၈၈ တွင် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ယင်းသို့ ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုပြီးနောက် ဒေါ်အေးဒါစန်းမောင်က ဦးညွန့် သိန်းတို့အပေါ် အချင်းဖြစ် မြေကွက် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာ၍

၁၉၉၅
 ဦးညွန့်သိန်း
 ပါ - ၅
 နှင့်
 ဒေါ်အေးဒါစန်းမောင်

မြေကွက်ပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံကို ဖျက်ပြီး မြေကွက် လက်ရောက်ပေးအပ်
 စေလိုကြောင်း တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅/၈၈ ကို ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး
 တွင် အမှုသစ်စွဲဆိုသည်။ ယင်းအမှုတွင် ဒေါ်အေးဒါစန်းမောင်၏ အဆိုလွှာ
 ပါအတိုင်း တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၂ နည်း ၆ အရ ဒီကရီ ရရှိ
 သွားသည်။ တရားနိုင် ဒေါ်အေးဒါစန်းမောင်က ဇာရီအမှု အမှတ် ၄၁/၉၂
 ဖွင့်လှစ် ဆောင်ရွက်သည်။ ဇာရီမှုအတွင်း ဦးညွန့်သိန်းတို့က ဒေါ်အေးဒါ
 စန်းမောင်အပေါ် ဤတရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၅၈/၉၂ ကို စွဲဆိုသည်။

အယူခံတရားလို အားလုံးကိုယ်စား ဦးညွန့်သိန်းက အခြားအချက်
 များအပြင် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁(က) ပြဋ္ဌာန်းချက်
 သည် ငြင်းချက်များ မထုတ်မီအမှု၏ ကနဦးအဆင့်၌ အဆိုလွှာတွင်
 တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်မှုကို ဖော်ပြ မပါရှိသည့် ကိစ္စရပ်များ
 နှင့်သာ သက်ဆိုင်ကြောင်း၊ မူလရုံးက ငြင်းချက်များထုတ်၍ တရားလိုကိုပင်
 စစ်ဆေးနေဆဲ အချိန်ရောက်ခါမှ အမှုအကြောင်းခြင်းရာနှင့် သက်သေ
 အထောက်အထားတို့အပေါ် သုံးသပ်၍ ယင်းနည်းဥပဒေအရ အဆိုလွှာကို
 ပယ်ခြင်းမှာ အခြေခံအားဖြင့် ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ် မှားယွင်းကြောင်း၊
 ဤအမှု၏ အဆိုလွှာတွင် တရားလိုက ယခင် တရားမကြီးမှု ၁၉၆/၈၃
 တွင် တရားစရိတ် ပေးသွင်းပြီး မပြီး၊ ယင်းအမှုကို ရုပ်သိမ်းပြီး မပြီး
 ယင်းအမှုကို ပိတ်သိမ်းပြီး မပြီး စသည်တို့ကို ထိမ်ချန် စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်
 သည်ဟု တရားစွဲဆိုရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းတို့ကို တစ်ပိုဒ်စီ ဖော်ပြထား
 သဖြင့် အဆိုလွှာတွင် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်း ဖော်ပြပါရှိပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊
 ထို့ကြောင့် အမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ (က) အရ အဆိုလွှာပယ်ရန် အကျိုးမဝင်
 ကြောင်း အဓိက လျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ အကျိုးဆောင်က တရားလိုအား စစ်ဆေး၍
 သက်သေခံစာရွက်စာတမ်းများ လက်ခံပြီးသည့်အချိန်တွင် တရားစွဲဆိုရန်
 အကြောင်း မပေါ်ပေါက်သည့်အချက် သိသာစွာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြောင်း၊
 ထိုအဆင့်တွင် ပေါ်ပေါက်လာသော အခြေအနေအရ အယူခံတရားပြိုင်
 တို့က တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၅၁ နှင့် အမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ (က)
 အရ လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မူလရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီမှားယွင်း
 ခြင်း မရှိကြောင်း ခုခံလျှောက်လဲသည်။

မူလမှုတွင် ငြင်းချက် (၆) ရပ်အနက် “တရားလိုသည် ဤအမှုကို

၁၉၉၅
 ဦးညွန့်သိန်း
 ပါ - ၅
 နှင့်
 ဒေါ်အေးစန်းမောင်

စွဲရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ဆိုသည်မှာ မှန်သလား”ဟူသော ငြင်းချက် အမှတ် (၁) ပါဝင်သည်။ ယခုအယူခံသည့် ဒီကရီမချမီ ၂၇-၇-၉၃ နေ့စွဲ ပါ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း အမိန့်တွင် အဆိုပါ ငြင်းချက် အမှတ် (၁) ကို မူလ က ပဏာမ ငြင်းချက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားရာမှ အကြောင်းခြင်းရာဆိုင်ရာ ငြင်းချက်အဖြစ် အယူခံတရားလိုတို့၏ လျှောက်ထားချက်အရ ပြင်ဆင် သတ်မှတ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ အမိန့်ချမှတ်ထားပါလျက် တရားလိုကိုပင် စစ်ဆေးမပြီးဆုံးသေးမီ သက်သေ အထောက်အထား မပြည့်စုံသေးဘဲ အဆိုပါ ငြင်းချက် အမှတ် (၁)ကိုပင် မူလရုံးက ဖြေဆို၍ အဆို လွှာပယ်ခဲ့သည်မှာ မိမိချမှတ်ခဲ့ပြီးသော အမိန့်ကို အခွင့်အာဏာမရှိဘဲ ပြန်လည် ပယ်ဖျက်ရာ ရောက်သည်ဟု အယူခံအကြောင်းပြချက် တစ်ရပ် အနေဖြင့် အယူခံတရားလိုက ထည့်သွင်း လျှောက်လဲသည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ (က) ကို ပြဋ္ဌာန်းခြင်း မှာ နောက်ပိုင်းအဆင့်တွင် အမှု ပလပ်ခံရခြင်းကြောင့် တရားလိုအနေဖြင့် အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့် မဆုံးရှုံး မနစ်နာစေရန်အတွက် အဓိက ရည်ရွယ်ဟန် ရှိသည်။ အခြားသော ရည်ရွယ်ချက်များလည်း ရှိကောင်းရှိမည်။ ထို့ကြောင့် ယေဘုယျအားဖြင့် ဤပြဋ္ဌာန်းချက်အရ တရားပြိုင်အပေါ် ဆင့်စာ မထုတ်မီ၊ ချေလွှာ မတင်ရသေးမီ၊ ငြင်းချက်များ မထုတ်မီ အဆင့်တို့၌ပင်လျှင် အဆိုလွှာကို စောစီးစွာ ပယ်ခွင့်ရှိမည်မှာ သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာ မရှိ။ သို့ ဖြစ်ရာ မူလရုံး၏ ဒီကရီမှာ ယခင် ၂၇-၇-၉၃ နေ့တွင် ချမှတ်ထား သော နေ့စဉ်မှတ်တမ်း အမိန့်ကို အခွင့်အာဏာမရှိဘဲ ဆန့်ကျင်ပယ်ဖျက် ရာ ရောက်သည်ဟု လျှောက်လဲချက်ကို စဉ်းစားရန် အကြောင်း မရှိနိုင်၊ မူလရုံးက ငြင်းချက်အမှတ် (၁) ကိုပင် ပြန်လည်ရည်ညွှန်း ဖြေဆို ဆုံး ဖြတ်ရာ ရောက်နေစေကာမူ အနှစ်သာရအားဖြင့် ဤ အကြောင်းကြောင့် ယင်း၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ထိခိုက် ပျက်ပြယ်စေနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁ တွင် အဆိုလွှာ ပယ် ရမည့် အကြောင်းအရာများအနက် အပိုဒ်ခွဲ (က) တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

(a) where it does not disclose a cause of action;

အယူခံတရားလိုက အဆိုပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ အဆိုလွှာ၌ တရားစွဲ ဆိုရန် အကြောင်းခြင်းရာ ပေါ်ပေါက်ချက်ကို တရားလိုက မဖော်ပြ၊ မပါ

၁၉၉၅
ဦးညွန့်သိန်း
ပါ - ၅
နှင့်
ဒေါ်အေးဒေါ်စန်းမောင်

ရှိခြင်းနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ ယင်းသို့ မဖော်ပြ မပါရှိသော အဆိုလွှာများကိုသာ ဤပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ပယ်ခွင့်ရှိသည်ဟု အရေးဆိုသည်။

ယင်းသို့ ကျဉ်းမြောင်းစွာ ဘောင်ခတ်၍ အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူမည် ဆိုလျှင် တရားလိုက အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြထားသော တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းခြင်းရာများသည် အမှုဆက်စစ်ရန် အခြေခံရှိသည်ဟု ထင်ရှားသိသာသည် ဖြစ်စေ၊ မသိသာသည် ဖြစ်စေ အမှုကို ဆက်စစ်ဆေးသွားရန်သာဖြစ်သည်။ တရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံတရား လက်ကိုင်ပြု၍ အဆိုလွှာ ပယ်ရန် သင့် မသင့် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် အာဏာ မရှိသည့်သဘော၊ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို တရားလိုလက်သို့ ဝကွက်အပ်နှင်းသည့်သဘော သက်ရောက်မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမှု၏ မည်သည့်အဆင့်တွင်မဆို၊ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်း အဆိုလွှာတွင် မပေါ်ပေါက်ပါက၊ တစ်နည်း အဆိုလွှာပါ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းသည် အခြေအမြစ် မရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါက အမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁(က) အရ အဆိုလွှာကို ပယ်နိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။

အဆိုလွှာအရ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်ဟု သိသာထင်ရှားစေခြင်း ရှိ မရှိ သုံးသပ်ရာတွင် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်း (cause of action) ဟူသော စကားရပ်၏ သဘောအဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း ကြည့်ရှုရန် လိုမည်ဖြစ်သည်။

“တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်း” ဆိုရာ၌ တစ်ဘက်မှ ငြင်းဆိုပါက တရားလိုအနေဖြင့် မိမိ၏ အခွင့်အရေးကို အထောက်အခံအဖြစ် သက်သေထင်ရှားပြရန် လိုအပ်သော အကြောင်းခြင်းရာ အသီးသီးဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ဆောင်သည်။ ဦးဖိုးသီး ပါ - ၂ နှင့် မောင်ကျော်ဆင့် အမှု^(၁) တွင် ကြည့်ပါ။

ဗဟိုတရားရုံး တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆၆/၈၈ ၏ စီရင်ချက်မိတ္တူတွင် တိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၉၆/၈၃ နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ချမှတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်-

“xxx တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁(၂) အရ ဒေါ်အေးဒေါ်စန်းမောင် လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်ဖြင့် ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုလိုက်သည်။

တရားစရိတ် ငွေ ၁၀၀၀/-ကို ဒေါ်အေးဒေါ်စန်းမောင်က ဦးညွန့်သိန်း အား ပေးစေ။”

(၁) ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး (တရားလွှတ်တော်) စာ - ၄၁၀။

အဆိုပါ စီရင်ချက်မှာ ရှင်းသည်။ တရားစရိတ် ပေးသွင်းပြီးမှသာ ထိုအမိန့်စီရင်ချက် အတည်ဖြစ်စေရမည်ဟု စည်းကမ်းချက်၊ ခြွင်းချက် ဖြင့် ချမှတ်ခြင်း မရှိ။ အမှု ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုသည့် အမိန့် ချမှတ်ပြီးနောက် တစ်ဆက်တည်း တရားစရိတ်ကို သီးခြားချမှတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗဟိုတရားရုံးက အမှုရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုခဲ့သည့် အမိန့်သည် တရားစရိတ်၏ အမိန့်အပေါ် အမှီပြုထားခြင်း မရှိ၊ တရားစရိတ်အမိန့်မှာ ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြု ခဲ့သည့် အမိန့်၏ နောက်ဆက်တွဲ အစွယ်အပွား အမိန့်တစ်ရပ်သာလျှင် ဖြစ်သည်။ အဆွယ်အပွားကိစ္စဖြစ်သည့် တရားစရိတ် မသွင်းရုံဖြင့် ပင်မ အမိန့်ထိခိုက် ပျက်ပြယ်ရန်အကြောင်း မရှိ။ သက်ဆိုင်ရာ ပြဋ္ဌာန်းချက် အရ တရားစရိတ်အတွက် သီးခြားဆက်လက် အရေးယူ ဆောင်ရွက်သွား ရန်သာ ရှိမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တရားစရိတ် ပေးသွင်းပြီး မပြီး သေချာခြင်း မရှိ၊ သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာများ ရှိကြောင်း၊ ယင်းအချက်အရ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၉၆/၈၃ ပြီးပြတ်ခြင်း မရှိသေးမီ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅/၈၈ ကို စွဲဆိုရာရောက်ကြောင်း အယူခံတရားလို၏ အကြောင်း ပြချက်တို့မှာ ယခု အငြင်းပွားချက်များတွင် အရေးပါ စပ်ဆိုင်သော အချက်များ ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၉၅
ဦးညွန့်သိန်း
ပါ - ၅
နှင့်
ဒေါ်အေးဒေါ်စန်းမောင်

ဒေါ်အေးဒေါ်စန်းမောင်သည် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၉၆/၈၃ ရုပ် သိမ်းခွင့်ကို ဖော်ပြပါ ဗဟိုတရားရုံး၏ ၂၇-၆-၈၈ နေ့စွဲပါ အမိန့်စီရင် ချက်အရ ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။တိုင်းတရားရုံးက ၁-၈-၈၈ နေ့တွင်ချမှတ် သည့် နေ့စဉ်မှတ်တမ်း အမိန့်အရ ရရှိခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ အထက်ရုံး၏အမိန့် ကို လက်အောက်ခံ မူလရုံးက ထပ်မံ အတည်ပြုသည့်အမိန့် ချမှတ်ရန် မလို၊ ယင်းသို့ ထပ်မံ ချမှတ်ခွင့်လည်း မရှိ။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက ဗဟိုတရားရုံး၏အမိန့်အရ ဒေါ်အေးဒေါ်စန်းမောင်သည် ဦးညွန့်သိန်းအား တရားစရိတ်ငွေ ၁၀၀၀/-ပေးက အမှု ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုသည်ဟု မလိုအပ်ဘဲ ထပ်မံ ချမှတ်သည့် အမိန့်မှာ တရားဝင်အမိန့် မဖြစ်နိုင်။ တရားမဝင် သော အမိန့်ပါ အချက်များကို အကြောင်းပြု၍ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၉၆/၈၃ မပြီးပြတ်သေးဟု လျှောက်လဲချက်ကို လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိ။ တိုင်းတရားသူကြီးက လက်ထောက် တိုင်းတရားသူကြီးထံ ယင်းအမှု လွှဲ ပြောင်းပေးခြင်းကြောင့် အမှုစစ်ဆေးဆဲ မပြီးပြတ်သေးဟု ဆိုသော အကြောင်းပြချက်မှာလည်း မှန်ကန်ဖွယ်ရာမရှိ။ တရားမကျင့်ထူး ဥပဒေ

၁၉၉၅
 ဦးညွန့်သိန်း
 ပါ - ၅
 နှင့်
 ဒေါ်အေးဒေါ်စန်းမောင်

အမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁(က) အရ လျှောက်လွှာတွင် ကတိသစ္စာပြုလွှာ လိုအပ်သည်ဟု ဖော်ပြထားသဖြင့် ယင်းအချက်မှာလည်း အဓိက မကျနိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်ရာ အထက်ဖော်ပြပါ အချက်တို့ကို မူလရုံးတရားမကြီးမှ အမှတ် ၄၅၈/၉၂ ၏ အဆိုလွှာတွင် တရားစွဲဆိုခြင်း၏ အကြောင်းရင်းခံ များအဖြစ် ဖော်ပြထားပြီး ဖြစ်သည်ဟု အယူခံ တရားလိုက လျှောက်လဲ စေကာမူ အမှန်စင်စစ်တွင် ထိုအကြောင်းအချက်တို့မှာ အထက်တွင်ဖော်ပြ ပြီးသည့် အကြောင်းများအရ တရားပြိုင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အေးဒေါ်စန်းမောင် အနေဖြင့် မလွဲမရှောင်သာ ခုခံချေပရန် လိုအပ်သော အချက်များဖြစ်သည် ဟု မဆိုနိုင်သည်မှာ အဆိုလွှာအရပင် ထင်ရှားလျက်ရှိသည်။ ထို အကြောင်းရင်းခံတို့ကို ဒေါ်အေးဒေါ်စန်းမောင်က တရားမကြီးမှ အမှတ် ၅/၈၈ တွင် ထိမ်ချန်စွဲဆိုသည်ဟု ဤအမှု အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြကာမျှဖြင့် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်သည် ဟု ထင်ရှား သိသာစေသည့် အချက် မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဖော်ပြပါ အချက်တို့မှာ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း စင်စစ်ဖြစ်သည် ဟု မဆိုနိုင်သဖြင့် ယင်းအချက်များ ထင်ရှားသည့်တိုင်အောင် တရားလို တောင်းဆိုသော သက်သာခွင့် ရနိုင်ဖွယ်ရာရှိမည် မဟုတ်သည်မှာ ထင်သာ မြင်သာသည်။ ထိုသို့ သိသာစွာ ပေါ်ပေါက်နေပါလျက် မူလမှုကို ဆက် စစ်ရမည်ဆိုလျှင် အဓိပ္ပာယ် မရှိနိုင်။ ယင်းအခြေအနေမျိုးတွင် တရားလို စစ်ဆေးသည့် အဆင့်ပင် ရောက်နေစေကာမူ မူလရုံးက အဆိုလွှာကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၁၁(က) အရ ပယ်ခွင့်ရှိမည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ဤပထမအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။
 ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ အထွေထွေအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
နိုဝင်ဘာလ၊
၂၄ ရက်

ဦးတင်မောင် ပါ - ၃

(ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သြ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များ)

နှင့်

ဦးမြမောင် ပါ - ၃*

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ အပ်ဝရမ်းကို တစ်ကြိမ်သာ ထုတ်ပေးရမည်ဟု ကန့်သတ်ထားမှု မရှိခြင်း၊ တရားနိုင်က အပ်ဝရမ်း ထပ်မံထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားတိုင်း တရားရုံးက အပ်ဝရမ်း ထပ်မံထုတ်ပေးနိုင်ခြင်း၊ တရားရုံးသည် မိမိသဘောအရ ဖြစ်စေ၊ ဘီးလစ်၏ အစီရင်ခံစာအရဖြစ်စေ၊ တရားရှုံး၏ လျှောက်ထားချက်အရ ဖြစ်စေ၊ ကြားလူတို့၏ လျှောက်ထားချက်အရ ဖြစ်စေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၇ အရ စုံစမ်းမှု မပြုလုပ်နိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အပ်ဝရမ်းကို အတည်မပြုနိုင်သည့်အခါ တရားနိုင်သည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ သို့မဟုတ် နည်း ၃၆ အရ ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် ထပ်မံလျှောက်ထားနိုင်သည်။ တရားနိုင်က အပ်ဝရမ်း ထပ်မံထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားတိုင်း တရားရုံးက အပ်ဝရမ်း ထပ်မံထုတ်ပေးနိုင်ပေသည်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ တွင် အပ်ဝရမ်းကို တစ်ကြိမ်သာ ထုတ်ပေးရမည်ဟု ကန့်သတ်ထားခြင်း မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ လက်ရောက် ပေးအပ်ရန် လျှောက်ထားရာတွင် ခုခံတားဆီး ဟန့်တားခြင်းခံရသူ တရားနိုင်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ သို့မဟုတ် နည်း ၃၆ အရ အပ်ဝရမ်း ထပ်မံထုတ်

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေ အယူခံမှု အမှတ် ၁၄။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ စာရိတ္တ အမှတ် ၂၉ တွင် ချမှတ်သော ၂၇-၁-၉၅ ရက်စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အယူခံမှု။

၁၉၉၅
ဦးတင်မောင်
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးမြမောင်
ပါ - ၃

ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း မပြုဘဲ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၇ အရလည်း လျှောက်ထားနိုင်သည်။ တရားရုံးသည် သင့်သည် ထင်မြင်သည့်အတိုင်း စုံစမ်းမှုပြု၍ နည်း ၉၈ နှင့် ၉၉ အရ အမိန့်ချမှတ် နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဤနည်းဥပဒေအရ စုံစမ်းမှု မပြုမီ တရားနိုင်က တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားရန် လိုသည်။ တရားရုံးသည် မိမိသဘောအရ ဖြစ်စေ၊ ဘီးလစ်၏ အစီရင်ခံစာအရ ဖြစ်စေ၊ တရားရုံး၏ လျှောက်ထား ချက်အရဖြစ်စေ၊ ကြားလူ၏ လျှောက်ထားချက်အရဖြစ်စေ စုံစမ်းမှု ပြု လုပ်ရန် အမိန့်မချနိုင်ပေ။

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးမြစိန်၏ ရေးသား လျှောက်လဲချက်ကို တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးမင်းဆွေမှ ကိုယ်စားတင်သွင်းသည်။
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - (၁) ကိုယ်တိုင်
(၂) နှင့် (၃) အတွက် ဦးအောင်ဌေး၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၊ ၁၉၉၄ ခုနှစ် တရားမ ဇာရီမူ အမှတ် ၂၉ တွင် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ဩ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များဖြစ်ကြသည့် အယူခံတရားလို ဦးတင်မောင် ပါ-၃ ဦးတို့က အယူခံတရားပြိုင်ဦးမြမောင်၊ ဦးစိန်မင်းနှင့် ဒေါ်သီသီတို့အပေါ် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၉၂ (အနောက်တောင်)တွင် ရရှိထားသည့်အနိုင် ဒီကရီကိုအတည်ပြုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက ဒီကရီကိုအတည်ပြုရန်အတွက် မြေအပ်ဝရမ်း ထုတ်ဆင့်သည်။ ဝရမ်းအတည်ပြုသူ ဘီးလစ်က အချင်းဖြစ် မြေတွင် ဦးသိန်းရွှေနှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ခိုင်တို့ လက်ရှိ နေထိုင်လျက်ရှိပြီး ဒေါ်မြင့်မြင့်ခိုင်နှင့် တရားရုံး ဒေါ်သီသီတို့က တရားမစွဲမိကပင် ပူးတွဲဝယ်ယူ ထားသည်ကို စုံစမ်းတွေ့ရှိရကြောင်း၊ လက်ရှိနေထိုင်သူ ဦးသိန်းရွှေနှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ခိုင်တို့က ဖယ်ရှားပေးခြင်း မရှိကြောင်း အစီရင်ခံ တင်ပြသည်။ တရားနိုင်တို့က ဝရမ်းထပ်မံ ထုတ်ဆင့်ပေးရန်လျှောက်ထားသည်။ တိုင်း တရားရုံးက တရားနိုင်တို့၏ လျှောက်ထားချက်ကို လက်မခံဘဲ ဇာရီမူကို ပိတ်သိမ်းကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ အဆိုပါ အမိန့်ကို

မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံတရားလို ဦးတင်မောင်တို့က တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအထွေထွေအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်မြေတွင် လက်ရှိနေထိုင် သူဒေါ်မြင့်မြင့်ခိုင်သည် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားရှုံး ဒေါ်သီသီနှင့် ၎င်းတို့ ဝယ်ယူထားသည်ဟု အကြောင်းပြ၍ ဇာရီမှုကို ပလပ်ပေးရန် လျှောက် ထားခဲ့ရာ တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်မြင့်မြင့်ခိုင်၏ လျှောက်လွှာကို ပလပ်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခိုင်သည် အချင်းဖြစ်မြေကို အမှုအတောအတွင်း ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်၍ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂ အရ တည်မြဲခိုင်မာခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခိုင်သည် အချင်းဖြစ်နေရာတွင် နေထိုင်သူ မဟုတ်ကြောင်း၊ ယင်းကိစ္စများကို တိုင်းတရားရုံးက တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇အရ စုံစမ်းစစ်ဆေး သင့်ကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက တစ်စုံတစ်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု မပြုဘဲ ဇာရီမှုကို ပိတ်သိမ်းခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း ရေးသားလျှောက်လဲချက် တင်ပြသည်။

အမှတ်(၁) အယူခံ တရားပြိုင်က မူလရုံးမှ အပ်ဝရမ်းထုတ်ရာတွင် အမှတ်(၁)အယူခံ တရားပြိုင်အား တိုက်ရိုက် ထိခိုက်နစ်နာမှု မရှိသော ကြောင့် အထူးတင်ပြရန် မရှိသော်လည်း ဇာရီရုံးတော်မှ ချမှတ်သည့် အမိန့်သည် မှားယွင်းခြင်း မရှိကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အမှတ် (၂)နှင့် အမှတ် (၃) အယူခံ တရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက အရောင်းအဝယ်ပြုပြီးမှ ယာယီတားဝရမ်း ထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်၍ အရောင်း အဝယ်မှာ ဥပဒေအရ တည်မြဲခိုင်မာကြောင်း၊ ဇာရီမှုကို အတည်ပြု၍မရနိုင် သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိပါက ပိတ်သိမ်းနိုင်ကြောင်း၊ ယခု ဇာရီမှု မှာ ဘီးလစ် အစီရင်ခံစာ အရလည်းကောင်း၊ အရောင်းအဝယ်စာချုပ် အရ လည်းကောင်း အတည်ပြု မရနိုင်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက အကြောင်းပြ ချက် ခိုင်လုံစွာဖြင့် ပိတ်သိမ်းခြင်းမှာ မှန်ကန်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြ သည်။

အပ်ဝရမ်းကို အတည်ပြုရာ၌ ဘီးလစ်က ဆောင်ရွက်ရန်နည်းလမ်း ကို ဒေါ်သန်းညွန့် ပါ-၄ နှင့် ဦးအုန်းမြိုင် အမှု^(၁) တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ညွှန်ပြထားသည်-

“ဘီးလစ်ဖြစ်သူသည် အပ်ဝရမ်းကို အတည်ပြုရာ၌ လက်ရောက် ပေးအပ်ရန်ရှိသော ဥပစာ၌ တရားရှုံးနေထိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ မိမိတတ်စွမ်း

၁၉၉၅	
ဦးတင်မောင်	
ပါ -	၃
နှင့်	
ဦးမြမောင်	
ပါ -	၃

(၁) ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်စုများ၊ စာ - ၁၂၄။

၁၉၉၅
ဦးတင်မောင်
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးမြမောင်
ပါ - ၃

သမျှ စုံစမ်းစိစစ်ရသည်။ တရားရုံး မရှိသည့်တိုင်အောင် ပေးအပ်ရန်ဖြစ်သော ဥပစာတွင် လက်ရှိ နေထိုင်လျက်ရှိသူများသည် ဒီကရီကို လိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသူများ ဟုတ် မဟုတ် ထပ်ဆင့်စုံစမ်းရမည်။ လိုက်နာရန်တာဝန်ရှိသူများဖြစ်ကြောင်း စိစစ် တွေ့ရှိရလျှင် အပ်ဝရမ်း၌ အခွင့်အာဏာ ပေးအပ်ထားသည့်အတိုင်း ထိုသူတို့ကို ဖယ်ရှားရန် ဖြစ်သည်။ ပေးအပ်ရန်ဖြစ်သော ဥပစာ၌ တရားရုံးလည်း မရှိ၊ ဒီကရီကို လိုက်နာရန်တာဝန်ရှိသူများလည်း နေထိုင်ခြင်း မပြုကြောင်း တွေ့ရပြီး အခြားသူများ နေထိုင်လျက်ရှိခြင်းကြောင့် ပစ္စည်းကို တရားနိုင်အား မပေးအပ်နိုင်လျှင် အကျိုးအကြောင်းဖော်ပြ၍ အပ်ဝရမ်းကို အတည်မပြုရကြောင်း တရားရုံးသို့ အစီရင်ခံရန်ဖြစ်သည်။”

ဤကဲ့သို့ အပ်ဝရမ်းကို အတည်မပြုရကြောင်း ဘီးလစ်က အစီရင်ခံတင်ပြလာသည့်အခါ တရားရုံးက ဇာရီမူကို ပိတ်သိမ်းရန် မဟုတ်ပေ။

အပ်ဝရမ်းကို အတည်မပြုနိုင်သည့်အခါ တရားနိုင်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ သို့မဟုတ် နည်း ၃၆ အရ ဒီကရီကို အတည်ပြုပေးရန် ထပ်မံ လျှောက်ထားနိုင်သည်။ တရားနိုင်က အပ်ဝရမ်း ထပ်မံထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားတိုင်း တရားရုံးက အပ်ဝရမ်း ထပ်မံထုတ်ပေးနိုင်ပေသည်။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ တွင် အပ်ဝရမ်းကို တစ်ကြိမ်သာထုတ်ပေးရမည်ဟု ကန့်သတ်ထားခြင်း မရှိပေ။

လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် လျှောက်ထားရာတွင် ခုခံတားဆီးဟန့်တားခြင်းခံရသူ တရားနိုင်သည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ သို့မဟုတ် နည်း ၃၆ အရ အပ်ဝရမ်း ထပ်မံထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမပြုဘဲ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၁၊ နည်း ၉၇ အရလည်း လျှောက်ထားနိုင်သည်။ တရားရုံးသည် သင့်သည် ထင်မြင်သည့်အတိုင်း စုံစမ်းမှုပြု၍ နည်း ၉၈ နှင့် ၉၉ အရ အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဤနည်းဥပဒေအရ စုံစမ်းမှုမပြုမီ တရားနိုင်က တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားရန်လိုသည်။ တရားရုံးသည် မိမိသဘောအရဖြစ်စေ၊ ဘီးလစ်၏ အစီရင်ခံစာအရဖြစ်စေ၊ တရားရုံး၏ လျှောက်ထားချက်အရဖြစ်စေ၊ ကြားလူတို့၏ လျှောက်ထားချက်အရဖြစ်စေ စုံစမ်းမှု ပြုလုပ်ရန် အမိန့်မချနိုင်ပေ။

မူလရုံးသည် တရားနိုင်က အပ်ဝရမ်း ထပ်မံ ထုတ်ဆင့်ပေးရန် လျှောက်ထားပါလျှက် အပ်ဝရမ်း ထပ်မံထုတ်ဆင့်ပေးခြင်း မပြုဘဲ ဇာရီမူကို ပိတ်သိမ်းကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ခွင့်ပြုပြီး မူလရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ မူလရုံးအား ဇာရီမှုကို ပြန်လည်ဖွင့်လှစ် ပြီ တရားနိုင် လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ အပ်ဝရမ်း ထပ်မံ ထုတ်ဆင့်ပေးရန် ညွှန်ကြားလိုက် သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၁၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၁၉၉၅
ဦးတင်မောင်
ပါ - ၃
နှင့်
ဦးမြမောင်
ပါ - ၃

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅

ဇူလိုင်လ၊

၂၈ ရက်

ဦးတုန်ကီး (ခ) ဦးတင်အောင်ကြည်
(၎င်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်တင်ရီ)

နှင့်

ဦးထွန်းဝေ ပါ - ၄*

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ပြဿနာမှာ ဥပဒေဆိုင်ရာ ပြဿနာ သက်သက်ဖြစ်လျှင် တရားရုံး သည် ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ မိမိ သဘော ဆန္ဒအလျောက် ဖော်ထုတ် အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် တာဝန်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ပြဿနာမှာ တရားရုံးရှေ့မှောက် ရှိ ဝန်ခံထားသော သို့မဟုတ် သက်သေထင်ရှားပြပြီး ဖြစ်သော အကြောင်း ခြင်းရာများအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သည့် ဥပဒေဆိုင်ရာ ပြဿနာသက် သက်ဖြစ်လျှင် တရားရုံးသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ မိမိသဘောဆန္ဒအလျောက် ပြဿနာကို ဖော်ထုတ် အဆုံးအဖြတ်ပေး ရန် တာဝန်ရှိသည်။ ဘစ်ဘက်တွင် ယင်းပြဿနာသည် အဆိုလွှာမှ ပေါ် ပေါက်ခြင်းမရှိဘဲ အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာအပေါ်တည်လျှင် တရားပြိုင် သည် ယင်းပြဿနာကို မိမိချေလွှာ၌ တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေမမိန့်၊ ၈၊ နည်း ၂ အရ ဖောင်ပြရန် တာဝန်ရှိသည်။ ထိုသို့တင်ပြရန် ပျက်ကွက်လျှင် ယင်းပြဿနာကို တင်ပြခွင့် ပေးသင့် မပေးသင့် တရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံ တရားအရ စဉ်းစားရန်ဖြစ်သည်။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၅၆။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှု အမှတ် ၁၀တွင် ချမှတ်သော ၃၀-၁၁-၉၃ ရက်စွဲပါ ရခိုင်ပြည်နယ် တရားရုံး (စစ်တွေခရိုင်) ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ ကို အယူခံမှု။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးအေးသောင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။
 အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - မိုလ်ကြီး စိန်သောင်း (အငြိမ်းစား)၊
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ။

၁၉၉၅
 ဦးတုန်ကီး (ခ)
 ဦးတင်အောင်ကြည်
 နှင့်
 ဦးထွန်းဝေ
 ပါ - ၄

စစ်တွေမြို့နယ် တရားရုံး၊ ၁၉၈၈ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂ တွင် အယူခံ တရားပြိုင်များဖြစ်ကြသည့် ဦးထွန်းဝေ ပါ- ၄ ဦးတို့က အယူခံတရားလို ဦးတုန်ကီး (ခ) ဦးတင်အောင်ကြည်အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့် နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဂ) အရ ငှားရမ်းထားသည့် ဥပစာမှ ဖယ်ရှား နှင်ထုတ်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက အယူခံတရားပြိုင်တို့ စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံတရား ပြိုင်တို့က ရခိုင်ပြည်နယ် တရားရုံး(စစ်တွေခရိုင်)သို့ အယူခံဝင်ရာ ပြည် နယ်တရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံ တရားပြိုင်တို့ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဂ) အရ ဒီကရီချ မှတ်သည်။ ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံတရားလို ဦးတုန်ကီး(ခ) ဦးတင်အောင်ကြည်က ၎င်း၏ ကိုယ်စား လှယ်စာရသူ ဒေါ်တင်ရီ မှတစ်ဆင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

စစ်တွေမြို့၊ မိမံအကွက်၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၁၅၆ မြေပေါ်တွင် ဆောက် လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက်ကို ဦးဘဦးနှင့် ဒေါ်သိန်းကြိုင်တို့ ပိုင်သည်။ ဦးတုန်ကီး(ခ)ဦးတင်အောင်ကြည်သည် အဆိုပါအိမ်ကို ဦးဘဦး တို့ထံမှ ငှားရမ်းနေထိုင်သူ အိမ်ငှားဖြစ်သည်။ ဦးဘဦးတို့ ကွယ်လွန်သွားသည့်အခါ ဦးဘဦး၏သားသမီးများဖြစ်ကြသော တရားလို ဦးထွန်းဝေတို့၏ အိမ်ငှား အဖြစ် ဦးတုန်ကီး(ခ)ဦးတင်အောင်ကြည်က ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့သည်။

ဦးထွန်းဝေတို့က တရားပြိုင်သည် အိမ်ရှင်၏ ခွင့်ပြုချက် မရရှိဘဲ မြေပေါ်တွင် စိုက်ပျိုးထားသည့် သစ်ပင်သီးနှံပင်များကို ခုတ်လဲပြီးခိုင်မာ သော အဆောက်အအုံတစ်ခုကို အိမ်နှင့်တွဲဖက်ပြီး တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ထား ကြောင်း၊ ယင်းအဆောက်အအုံကို ဓနိမိုးကာသဖြင့် မီးဘေးအန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်နေရကြောင်း၊ သစ်ပင်သီးနှံပင်များကို ခုတ်လဲလိုက်သဖြင့် ဥပစာ၏ အခြေအနေ ဆိုးရွားသွားကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ

၁၉၉၅
ဦးတုန်ကီး (ခ)
ဦးတင်အောင်ကြည်
နှင့်
ဦးထွန်းဝေ
ပါ - ၄

ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဂ)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ကျူးလွန်ကြောင်း အဆိုပြုသည်။

ဦးတုန်ကီး(ခ)ဦးတင်အောင်ကြည်က အိမ်၏နောက်ဖေးတွင် ရှိသည့် မန်ကျည်းပင်ကြီးတစ်ပင်မှာ လေပြင်းမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် အရင်းမှ ပြိုလဲသွားကြောင်း၊ အိမ်ရှင်ဦးဘဦးက လဲကျနေသည့် မန်ကျည်းပင်ကို အရင်းမှ နေ၍ ပိုင်းဖြတ်ရန် ပြောသဖြင့် ရှင်းဇင်း သုတ်သင်ဇီဝိတ်ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဘဦး၏ ခွင့်ပြုချက်အရ အိမ်သာဆောက်လုပ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ နေအိမ်များမှာလည်း ခနီကိုသာ မိုးထားကြကြောင်း၊ ခနီမိုးထားသဖြင့် မီးဘေး စိုးရိမ်ရသည်ဆိုခြင်းမှာ အဓိပ္ပာယ် မရှိကြောင်း ချေပသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက တရားလို စွဲဆိုသည့်အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေကြောင်း သုံးသပ်ပြီး တရားလို စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်သည်။

ပြည်နယ်တရားရုံးက အဆိုအချေတွင် အငြင်းပွားမှုမရှိဘဲ မြို့နယ်တရားရုံးက ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သည်ဟု ဖြေဆို ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် မညီကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် အိမ်၏ အောက်ထပ်တွင် မြေတိုက်ခန်း ပြုလုပ်ခြင်း၊ စားပင်များကို ခုတ်ခြင်း၊ အဆောက်အအုံကို တိုးချဲ့ခြင်းတို့မှာ ဥပစာ၏ အခြေအနေကို ဆိုးရွားစေသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်၍ ပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဂ)အရ ဒီကရီ ချမှတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက မူလရုံး တရားလိုစွပ်စွဲသည့် သီးပင်များကို ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းခြင်းနှင့် ပိုင်ရှင်မသိဘဲ အဆောက်အအုံ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆောက်လုပ်ခြင်းတို့မှာ ၁၉၇၃ ခုနှစ်က ဖြစ်ပွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မူလရုံး တရားလိုကိုယ်တိုင်က ပြန်ကြားလွှာ အပိုဒ်(၁)တွင် အတိုအလင်း ဝန်ခံထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤအချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ငြင်းချက် ထုတ်ရန် မလိုကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားလို စွဲဆိုသည့် အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ကြောင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်ကန်ပြီး ပြည်နယ်တရားရုံးက ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သည်ကို မသုံးသပ်ဘဲ မူလရုံး တရားလိုအား အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက မူလရုံးသည် ငြင်းချက် မရှိဘဲ တရားလို စွဲဆိုသည့်အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှု မရှိကြောင်း၊ ပြည်နယ် တရားရုံး၏ သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၈၊ နည်း ၂ အရ ချေလွှာတွင် တရားလို စွဲဆိုသည့် အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေကြောင်းကို ထုချေရန် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ထိုသို့ ထုချေခြင်း မရှိလျှင် တရားလို တင်ပြချက်ကို ဝန်ခံသည်ဟု ကောက်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် ကာလစည်း ကမ်းသတ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ထုချေခဲ့ခြင်း မရှိသောကြောင့် ယင်းအချက်အပေါ် အငြင်းပွားမှုမရှိဟု ကောက်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

" 3. Subject to the provisions contained in sections 4 to 25 (inclusive), every suit instituted, appeal preferred, and application made after the period of limitation prescribed therefor by the First Schedule shall be dismissed, although limitation has not been set up as a defence."

ကာလစည်းကမ်းသတ်ပြဿနာမှာ တရားရုံးရှေ့မှောက်ရှိ ဝန်ခံ ထားသော သို့မဟုတ် သက်သေ ထင်ရှားပြပြီးဖြစ်သော အကြောင်းခြင်းရာ များအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သည့် ဥပဒေဆိုင်ရာ ပြဿနာသက်သက်ဖြစ် လျှင် တရားရုံးသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ မိမိ သဘောဆန္ဒအလျောက် ပြဿနာကို ဖော်ထုတ် အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် တာဝန်ရှိသည်။ တစ်ဘက်တွင် ယင်းပြဿနာသည် အဆိုလွှာမှ ပေါ်ပေါက် ခြင်းမရှိဘဲ အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာအပေါ် တည်လျှင် တရားပြိုင်သည် ယင်းပြဿနာကို မိမိချေလွှာ၌ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၈၊ နည်း ၂ အရ တင်ပြရန် တာဝန်ရှိသည်။ ထိုသို့ တင်ပြရန် ပျက်ကွက်လျှင် ယင်းပြဿနာကို တင်ပြခွင့် ပေးသင့် မပေးသင့် တရားရုံးက ဆင်ခြင်တုံ တရားအရ စဉ်းစားရန် ဖြစ်သည်။ လွှဲအပ်ပစ္စည်းထိန်းဝန် နှင့် မစွပ်စေရ ဘမ်း နှင့် အခြားသူများ အမှု^(၁) ကို ကြည့်ပါ။

၁၉၉၅
ဦးတုန်ကီး (ခ)
ဦးတင်အောင်ကြည်
နှင့်
ဦးထွန်းဝေ
ပါ - ၄

(၁) ၁၉၄၀၊ ရန်ကုန်၊ စာ - ၂၇၃။

၁၉၉၅
ဦးတုန်ကီး (ခ)
ဦးတင်အောင်ကြည်
နှင့်
ဦးထွန်းဝေ
ပါ - ၄

အမ်၊ အက်(စ်)၊ ချစ်တီးယားဖမ်း နှင့် အက်(စ်)အီး၊ ဘိုလတ်
အမှု^(၁) တွင်လည်း အောက်ပါအတိုင်း ထုံးဖွဲ့သည်—
“အဆိုလွှာကို အပေါ်ယံကြော ကြည့်ရုံမျှဖြင့် အမှုမှာ ကာလ
စည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်နေသည်ဟု ထင်ရလျှင် တရားပြိုင်က
တင်ပြသည် ဖြစ်စေ၊ မတင်ပြသည်ဖြစ်စေ တရားရုံးသည် ယင်း
အချက်ကို စဉ်းစားရန် တာဝန်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကာလစည်းကမ်း
သတ်ပြဿနာမှာ အကြောင်းခြင်းရာနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အဆုံးအဖြတ်
ပေါ် တည်နေလျှင်ဖြစ်စေ၊ လိုအပ်သည့် သက်သေ အချက်အလက်
များကို သက်သေထင်ရှား ပြမထားလျှင်ဖြစ်စေ၊ တရားပြိုင်ကတင်ပြ
ခြင်းမပြုလျှင်ဖြစ်စေ၊ ကာလစည်းကမ်းသတ် ပြဿနာကို စွန့်လွှတ်
လျှင်ဖြစ်စေ တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုနိုင်။”

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေကလည်း လွှဲအပ် ပစ္စည်းထိန်းဝန်
အမှု^(၁) နှင့် အမ်၊ အက်(စ်)၊ ချစ်တီးယားဖမ်း အမှု^(၁) တို့ကိုပင် ကိုးကား
ပြီး ဝန်ခံချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါဘဲလျက် မူလရုံးက အယူခံတရားပြိုင်တို့
စွဲဆိုသည့်အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်း
သည် မှားယွင်းသဖြင့် ပြည်နယ်တရားရုံးက မူလရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ပယ်ဖျက်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပြည်နယ်တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည်
ဥပဒေအရ မှန်ကန်ကြောင်း တင်ပြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဝန်ခံထားသည့် သို့မဟုတ် အငြင်းမပွား ထင်ရှားပေါ်ပေါက်
သည့် အကြောင်းအချက်များရှိလျှင် တရားပြိုင်က ကာလ စည်းကမ်းသတ်
ပြဿနာကို တင်ပြသည်ဖြစ်စေ၊ မတင်ပြသည်ဖြစ်စေ တရားရုံးက ယင်း
ပြဿနာကို ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ အရ ဖော်ထုတ်
အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် တာဝန်ရှိကြောင်းကို နှစ်ဖက်စလုံးမှ နားလည် သိရှိ
ပြီး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

ဤအမှုတွင် စိစစ်ရမည့်အချက်မှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်နှင့် စပ်
လျဉ်း၍ ဝန်ခံထားသည့်အချက်ရှိ မရှိ ဆိုခြင်းသာဖြစ်သည်။

အယူခံ တရားပြိုင်တို့က အယူခံတရားလိုသည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်
မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဂ) ပါ
ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ၎င်းတို့၏ အဆိုလွှာ အပိုဒ် (၂) တွင်
အောက်ပါအတိုင်း အဆိုပြုထားသည်—

(၂) ရန်ကုန်၊ အတွဲ ၁၃၊ စာ - ၄၃။

“(၂) ထိုကဲ့သို့ နေထိုင်ရှိနေစဉ်အတွင်း တရားပြိုင်သည် အိမ်ပိုင် ရှင်မြေပိုင်ရှင်တို့အား အသိမပေးဘဲနှင့် ခွင့်ပြုချက် တစ်စုံတစ်ရာ မရရှိဘဲ အဆိုပါမြေပေါ်ရှိ မြေလပ်တွင် စိုက်ပျိုးထားရှိသည့်သစ်ပင် သီးနှံပင်များကို ခုတ်လှဲပြီး တိတ်တဆိတ် ခိုင်ခိုင်မာမာ အဆောက် အအုံ တစ်ခုကို အိမ်နှင့်တွဲဖက်ပြီး တိုးချဲ့ ဆောက်လုပ်ထားရှိသည် ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။ အဆိုပါ အဆောက်အအုံမှာလည်း ဓနိမိုး၊ ဝါးကာ ဖြစ်သည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် မီးဘေးအန္တရာယ်ကို အထူးစိုးရိမ်နေရပါသည်။ ထို့ပြင် သစ်ပင်သီးနှံပင်များကို ခုတ်လှဲ လိုက်သဖြင့် တရားပြိုင်၏ ပျက်ကွက်မှုကြောင့် ဥပစာ၏ အခြေအနေ ဆိုးရွားသွားခဲ့ပါသည်။ သို့နှင့် တရားပြိုင်၏ ပြုမူချက်များမှာမြို့ပြ ဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (ဂ) အရ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ကျူးလွန်လျက်ရှိနေပါသည်။ ”

၁၉၉၅
ဦးတုန်ကီး (ခ)
ဦးတင်အောင်ကြည်
နှင့်
ဦးထွန်းဝေ
ပါ - ၄

အယူခံတရားလို ကျူးလွန်သည့်အချိန်ကာလကို အယူခံတရားပြိုင် တို့က ပြန်လွှာအပိုဒ် (၁)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့သည်-

“(၁) တရားပြိုင်သည် မန်ကျည်းပင်မှအပ အခြားသစ်ပင် များကို ခုတ်လှဲပြီး တိတ်တဆိတ် ခိုင်ခိုင်မာမာ အဆောက်အအုံ တစ်ခုကို အိမ်နှင့်တွဲပြီး တိုးချဲ့ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုကဲ့သို့ တိုးချဲ့ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းမှာ ၁၉၇၃ ခုနှစ် လောက်တွင် ဆောက်လုပ်ထားပါလေသည်။ xxxxxx ”

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ အဆိုလွှာနှင့် ပြန်လွှာတို့အရ အယူခံတရား လိုမှ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) (ဂ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ဖောက်ဖျက် ကျူးလွန်သည့် အချိန်ကာလသည် ၁၉၇၃ ခုနှစ်ဖြစ်ကြောင်း အယူခံတရားပြိုင်တို့ ကိုယ် တိုင်ဝန်ခံထားသည်မှာ မငြင်းနိုင်သည့်အချက် ဖြစ်သည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁) အရ အိမ်ရှင်က အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်ပေးရန် စွဲဆိုသော အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၁၂၀ နှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ဦးကိုကိုလေး နှင့် ဦးအေးမင်း အမှု^(၃) ကို ကြည့်ပါ။

(၃) ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ - ၁။

၁၉၉၅
ဦးတုန်ကီး (ခ)
ဦးတင်အောင်ကြည်
နှင့်
ဦးထွန်းဝေ
ပါ - ၄

သို့ဖြစ်ရာ အယူခံ တရားပြိုင်တို့ စွဲဆိုသည့်အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်အက်ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၁၂၀ တွင် သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် (၆) နှစ်ထက် များစွာကျော်လွန်နေကြောင်း မြင်သာသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားလိုသည် အချင်းဖြစ်အိမ်၏အောက်ထပ်တွင် မြေအောက်ခန်း ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြင့် ဥပစာ၏အခြေအနေကို ဆိုးရွားသွားစေသောကြောင့် ပြည်နယ်တရားရုံးက ပုဒ်မ ၁၂(၁) (ဂ) အရ ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခြင်းသည် မှန်ကန်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ အဆိုလွှာတွင် အယူခံတရားလိုက အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် မြေအောက်ခန်း ပြုလုပ်ထားကြောင်း အဆိုပြုခဲ့ခြင်းမရှိပေ။

အဆိုလွှာတွင် အဆိုပြုခြင်း မရှိသည့်အချက်ကို ပထမ အယူခံရုံးဖြစ်သော ပြည်နယ်တရားရုံးက ဖော်ထုတ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

တရားမမှုများတွင် အမှုသည်များ၏ အဆိုအချေတို့ အပေါ်တွင် အမှု၏ အနိုင်အရှုံးကို ဆုံးဖြတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ မူလရုံးအနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အယူခံရုံး အနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အဆိုအချေ၌ မပါဝင်၊ ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲသည့် ကိစ္စကို ဖော်ထုတ်ဆုံးဖြတ်၍ သက်သာခွင့်ပေးခြင်း မပြုရပေ။ ဦးဂဖူး နှင့် ဦးစိန်မောင် ပါ-၂ အမှု^(၄) ကို ကြည့်ပါ။

အထက်ပါ အကြောင်းများကြောင့် ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည် မှားယွင်းပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြုပြီး ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည် အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၃၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

(၄) ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ - ၄၆။

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
အောက်တိုဘာလ၊
၆ ရက်

ဦးထွန်းလှိုင်

နှင့်

ဦးစံထွေး*

အထူးကာလ စည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၂။ တရားရုံးများသည် မည်သည့်နေ့ရက်မှ မည်သည့်နေ့ရက်အထိ ပိတ်ထားသည် ဟု မှတ်ယူရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားရာ တရားရုံး ပိတ်ထားသည့် ရက်များကို ကာလစည်းကမ်းသတ်အချိန် အပိုင်းအခြားမှ နုတ်ရန် မဟုတ်ခြင်း၊ တရားရုံး ပိတ်ထားသည့် ကာလအတွင်း အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေလျှင် ရုံးဖွင့်သည့်နေ့၌ အမှုကို တင်နိုင်ခြင်း၊ ရုံးများ ပြန်လည် ဖွင့်သည့်နေ့ရက်တွင်မှ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို ပြန်လည်ရေတွက်ရန် မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အထူးကာလ စည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ (နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဥပဒေအမှတ် ၉/၈၈) ပုဒ်မ ၂ တွင် တရားရုံးများသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်အရ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၁) ရက်နေ့မှ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၃၁) ရက်နေ့အထိ ပိတ်ထားသည်ဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဆိုလျှင် တရားရုံး ပိတ်ထားသည့်ရက်များကို ကာလစည်းကမ်းသတ်အချိန် အပိုင်းအခြားမှ နုတ်ရမည် မဟုတ်ပေ။ တရားရုံးပိတ်ထားသည့် ကာလ

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၂၆။
+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၄၁ တွင် ချမှတ်သော ၂၈-၂-၉၅ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ) ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၉၅
ဦးထွန်းလှိုင်
နှင့်
ဦးစံထွေး

အတွင်း အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေလျှင် ရုံးဖွင့်သည့်နေ့၌ အမှုကို တင်နိုင်သည်ဟုသာ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရုံးများ ပြန်ဖွင့်သည့်နေ့ရက်တွင်မှ ကာလစည်းကမ်း သတ်ကို ပြန်လည် ရေတွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း အယူခံတရားလို ရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်သည် မှန်ကန်ခြင်း မရှိပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကိုကို၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးဌေးလှိုင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၄၁ တွင် အယူခံတရားလို ဦးထွန်းလှိုင်က အယူခံတရားပြိုင် ဦးစံထွေးအပေါ် “ကန်တော်ကလေး သိန်းဆုဌာန”ဟူသော မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ပါ(၃)ဦးအမည်တွင် မိမိပါဝင်လျက်ရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေး စေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံ တရားလို၏ အဆိုလွှာကို ပယ်ပယ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီအပေါ် မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံတရားလို ဦးထွန်းလှိုင်က တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအယူခံမှုကို တင် သွင်းသည်။

ဦးထွန်းလှိုင်က ၎င်းနှင့် ဒေါ်ခင်သန်းမှာ မောင်နှမတော်စပ်သဖြင့် ဒေါ်ခင်သန်း၏ခင်ပွန်း တရားပြိုင် ဦးစံထွေးသည် ယောက်ဖဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ရေစစ္စတြီ မှတ်ပုံတင်ရုံး၌ ရေစစ္စတြီ မှတ်ပုံတင် အမှတ် ၂၅၆၂/၅၆၊ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၄၊ အတွဲ၁၂၅၊ စာမျက်နှာ ၉၉ ဖြင့် မှတ်ပုံတင်ထားသည့် “ကန်တော်ကလေး သိန်းဆုဌာန”ဟူသော အမည်နှင့် ထိဆိုင်ကို တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်လင်မယားတို့ (၃)ဦး ညီတူ ညီမျှ ဖက်စပ်လုပ်ကိုင် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ တရားလို အိမ်ထောင်ကျသည့်အခါ တရားပြိုင်က (၃) ဦးပိုင် အစုရှယ်ယာများအပေါ်တွင် သူစိမ်းဖက်လာပြီး နောင်တွင် ပြဿနာများ ရှုပ်ထွေးမည်စိုး၍ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့ ပိုင်သော “ကန်တော်ကလေး သိန်းဆုဌာန”မှ တရားလို နုတ်ထွက်သော စာချုပ်တစ်ခုကို တရားပြိုင်တို့ဖာသာ ရေးသား လက်မှတ်ရေးထိုးစေပြီး မှတ်ပုံတင်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုအား နုတ်ထွက်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး ပေးပါက ဖက်စပ်လုပ်ငန်းမှ အကျိုးအမြတ်များအား ခွဲဝေပေးမည်ဟု

၁၉၉၅
ဦးထွန်းလှိုင်
နှင့်
ဦးစံထွေး

သွေးဆောင်၍ နတ်ထွက်စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုး ပေးခဲ့ရသော်လည်း ခွဲဝေပေးခြင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသဖြင့် တရားလိုက တရားပြိုင် ဦးစံထွေးနှင့် ဒေါ်ခင်သန်း တို့အပေါ် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့ အစုရှယ်ယာအဖြစ် ပါသော (၃) ဦးပိုင် စာချုပ်အမှတ် ၂၅၆၂/၅၆ သာလျှင် အစဉ် ထင်ရှား လျက်ရှိကြောင်း၊ မြွက်ဟ ဒီကရီ ရထိုက်ကြောင်းဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၉/၇၉ တွင် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ အဆိုလွှာကို ပလပ်ခြင်းခံရကြောင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံ ဝင်ရောက်သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ နိုင်ငံတော်ကောင်စီကလည်း ဗဟိုတရားရုံး ၏အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ဗဟိုတရားရုံးနှင့် နိုင်ငံတော်ကောင်စီသည် အစုစပ်မဟုတ်သော လုပ်ငန်း အမည်တွင် (၃) ဦး ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ထင်ရှားရန်ချုပ်ဆိုသော ကြေညာ စာတမ်းအပေါ် အစုစပ်လုပ်ငန်းအဖြစ် မှတ်ယူ၍ အစုစပ် ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိသောကိစ္စကို ကြည့်ရှု ဆုံးဖြတ်သဖြင့် မိမိတောင်းဆို သော သက်သာခွင့်အား ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုခဲ့သောကြောင့် ယင်းကိစ္စအပေါ် အဆုံးအဖြတ်ပြုခြင်းကို ခံယူလိုကြောင်း အဆိုပြုပြီး မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ပါ (၃) ဦး အမည်တွင် မိမိပါဝင်လျက်ရှိကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။

ဦးစံထွေးက မှတ်ပုံတင်စာချုပ် အမှတ် ၂၅၆၂/၅၆ ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း ယင်းမှတ်ပုံတင် စာချုပ်၏ လုပ်ငန်းမှ တရားလိုသည် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် အမှတ် ၂၀၃/၆၄ ဖြင့် နတ်ထွက်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် ၎င်း၏ဆန္ဒအလျောက် လုပ်ငန်းမှ နတ်ထွက်သွားခြင်းကြောင့် တရားပြိုင်က လေဟာပြင်ဈေးဆိုင်ရှိ ဆိုင်ခန်း(၃)ခန်းကို တရားလိုအား အပြီးအပိုင် ပေးအပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အရင်းအနှီး ငွေငါးထောင်ကိုထုတ် ပေးခဲ့ကြောင်း၊ နတ်ထွက်စာချုပ် ပြုလုပ်ပြီးနောက် တရားလိုသည် တရား ပြိုင်မိသားစု စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် လုံးဝမသက်ဆိုင်တော့ကြောင်း၊ တရား လိုစွဲဆိုသော အမှုသည် မီးသေ ဆုံးဖြတ်ပြီးသည့် အမှုဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ ပြန်လည်စွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်း၊ တရားလို၏ အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် အားဖြင့်လည်း များစွာ ကျော်လွန်နေကြောင်း ချေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုစွဲဆိုသည့် အမှုသည် မီးသေဆုံးဖြတ်ပြီး အမှု ဖြစ်ကြောင်း၊ ကာလစည်းကမ်းသတ်လည်း ကျော်လွန်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်၍ တရားလို၏ အဆိုလွှာကို ပလပ်သည်။

၁၉၉၅
ဦးထွန်းလွင်
နှင့်
ဦးစံထွေး

အယူခံတရားလိုဖြစ် ရှေ့နေက ယခင်စွဲဆိုသော အမှုသည် တံဆိပ် အမှတ်အသား မှတ်ပုံတင်ထားရာတွင် တရားလို ဆက်လက်ပါဝင်နေကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပေးစေလိုမှု ဖြစ်သော်လည်း ယင်းကိစ္စကို အဆုံးအဖြတ် မပြုခဲ့ကြောင်း၊ ယခင်နိုင်ငံတော်ကောင်စီမှ အစုစပ်လုပ်ငန်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အဖြစ် သုံးသပ်ခဲ့သဖြင့် ထပ်မံစွဲဆိုသည့် အမှုသည် မတူညီသောကိစ္စ ဖြစ်၍ မီးမသေကြောင်း၊ အယူခံတရားလို စွဲဆိုသော အမှုသည် သာမန်အား ဖြင့် (၂) လနှင့် (၂၁) ရက်ကျော်လွန်သည်ဟု ယူဆရန် ရှိကြောင်း၊ အထူး ကာလ စည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၂ အရ ၁၉၈၈ ခုနှစ် ဇွန်လ (၁)ရက် နေ့မှ ၁၉၈၉ ခုနှစ် မတ်လ (၃၁) ရက်အထိ ပိတ်ထားသည်ဟု မှတ်ယူရ မည်ဖြစ်၍ ရုံးများပြန်ဖွင့်သည့် ဧပြီလ (၁) ရက်နေ့မှ ပြန်လည်ရေတွက်လျှင် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ခြင်း မရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံ တရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက ယခုအမှုကို တရားလို တရားပြိုင် တို့သည် ယခင်အမှုတွင်လည်း ၎င်းတို့ပင် ဖြစ်သည့်အပြင် ဤအမှုတွင် အခြေပြုသည့်အကြောင်းအရာသည် ယခင်တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၉/၇၉ အမှုတွင် အငြင်းပွားခဲ့သော အကြောင်းအရာများနှင့် တူညီနေသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယခု အမှုသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ အရ မီးသေ ဆုံးဖြတ်ပြီး အမှုဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို စွဲဆိုသည့် အမှု သည် ကာလစည်းကမ်းသတ် (၂)လ (၂၁)ရက် ကျော်လွန်နေပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ အရ ရုံးပိတ်ရက်အတွင်း ကျရောက် သည့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ရက်ကိုသာလျှင် ထုတ်နုတ်ခွင့်ရကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

ဦးထွန်းလွင်က ဦးစံထွေးအပေါ် ယခုစွဲဆိုသည့်အမှုမှာ တံဆိပ် အမှတ်အသားကို (၃) ဦးအမည်ဖြင့် မှတ်ပုံတင်ထားရာ၌ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ပါ (၃) ဦးအမည်တွင် မိမိပါဝင်လျက်ရှိကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပေးလိုမှု ဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းလွင်၏ အဆိုလွှာ အပိုဒ် (၂၅)တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည် -

“၂၅။ တရားလိုသည် တရားပြိုင်၏ ဖြောင်းဖြူနုတ်ထွက်ခိုင်း၍ နုတ်ထွက်ခဲ့ရသည့်အတွက် ပြောဆိုထားသည့်အတိုင်း မိမိပိုင် ရေးပိုင်ခွင့်များကို ခွဲဝေပေးရန် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များ

၁၉၉၅
 ဦးထွန်းလှိုင်
 နှင့်
 ဦးစံထွေး

မှတစ်ဆင့် ညှိနှိုင်းတိုင်ကြား တောင်းဆိုသော်လည်း တရားပြိုင်က ငြင်းဆန်ခဲ့သဖြင့် တရားလိုသည် မိမိရှေ့နေမှ တစ်ဆင့် ၁၅-၁၁-၇၇ နေ့စွဲဖြင့် တရားပြိုင်တို့အား ခွဲဝေပေးရေးကိစ္စ ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ရန် ပြောဆိုသော်လည်း တရားပြိုင်ကလိုက်နာခြင်းမရှိသဖြင့် တရားလိုသည် မိမိဖက်စပ်ပါဝင် လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ဖက်စပ်စာချုပ် အမှတ် ၂၅၆၂/၅၆ အရ အစုဝင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်က ဖက်စပ်လုပ်ငန်းမှ အကျိုးအမြတ်များအား ခွဲဝေပေးမည်။ နုတ်ထွက်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးပေးပါက ဆောင်ရွက်ပေးမည် ဟု သွေးဆောင်၍ ၁၀-၂-၆၄ တွင် နုတ်ထွက်စာချုပ်ကို လက်မှတ် ထိုးပေးခဲ့ရသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် ခွဲဝေပေးခြင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိခဲ့ကြောင်း၊ နုတ်ထွက်စာချုပ်တွင် မည်သည့် အဖိုးစားနား တစ်စုံတစ်ရာ မပါဝင်ဘဲ နုတ်ထွက်စေခဲ့သဖြင့် တရားမဝင်၍ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့ အစုရှယ်ယာ အဖြစ်ပါသော သုံးဦးပိုင် စာချုပ် အမှတ် ၂၅၆၂/၅၆ သာလျှင် အစဉ်ထင်ရှားလျက်ရှိကြောင်း မြွက်ဟ ဒီကရီ ရထိုက်ကြောင်းဖြင့် ယခင် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၉/၇၉ အား စွဲဆိုဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးတော်မှ ၂၉-၃-၈၅ နေ့တွင် တရားလို၏ အဆိုလွှာကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်ခဲ့ပါသည်။”

အဆိုလွှာ အပိုဒ်(၂၅)တွင် ဖော်ပြထားချက်အရ ဦးထွန်းလှိုင်က ဦးစံထွေးတို့အပေါ် ယခင် စွဲဆိုခဲ့သည့်အမှုမှာ အဖိုးစားနား တစ်စုံတစ်ရာ မရရှိဘဲ တရားလို နုတ်ထွက်ခဲ့ခြင်းမှာ တရားမဝင်သဖြင့် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့ အစုရှယ်ယာအဖြစ် ပါဝင်သော သုံးဦးပိုင်စာချုပ် အမှတ် ၂၅၆၂/၅၆ သာလျှင် အစဉ်ထင်ရှားလျက်ရှိကြောင်း မြွက်ဟ ဒီကရီ ရထိုက်ကြောင်း စွဲဆိုမှုဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းလှိုင် စွဲဆိုခဲ့သည့် ယခင်အမှု၏ အနှစ်သာရမှာ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် အမှတ် ၂၅၆၂/၅၆ တွင် ၎င်းဆက်လက် ပါဝင်လျက်ရှိကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပေးစေလိုမှုပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဗဟိုတရားရုံး၊ တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၁၂၂/၈၅ တွင် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၉/၇၉

၁၉၉၅
ဦးထွန်းလှိုင်
နှင့်
ဦးစံထွေး

တွင် ဦးထွန်းလှိုင်က ဦးစံထွေးနှင့် ဒေါ်ခင်သန်းတို့အပေါ် “ကန်တော်ကလေး သိန်းဆုရွာန” လုပ်ငန်း၏ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၂၅၆၂/၅၆ တွင် မိမိဆက်လက် ပါဝင်လျက်ရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးရန် တရားစွဲဆို ခဲ့သည်ဟု ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။

သို့ဖြစ်၍ တိုက်ရိုက်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဓိကအားဖြင့် လည်းကောင်း အငြင်းပွားလျက်ရှိသည့် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၂၅၆၂/၅၆ပါ (၃)ဦး အမည်တွင် ဦးထွန်းလှိုင် ပါဝင်လျက်ရှိသော အကြောင်းအရာကို ယခင်တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ဤအကြောင်းအရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးထွန်းလှိုင်က ဦးစံထွေးအပေါ် ထပ်မံစွဲဆိုသည့် ယခုအမှုတွင် ယင်းငြင်းချက်ကို စစ်ဆေးစီရင်ခြင်း မပြုရန် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ က ပိတ်ပင်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် တရားလိုစွဲဆိုသည့် အမှုသည် မီးသေဆုံးဖြတ်ပြီး အမှုဖြစ်သည်ဟု တိုင်းတရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းခြင်း မရှိပေ။

အထူးကာလ စည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ (နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ဥပဒေအမှတ် ၉/၈၈) ပုဒ်မ ၂ တွင် တရားရုံးများသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်အရ ၁၉၈၈ ခုနှစ် ဇွန်လ (၁) ရက်နေ့မှ ၁၉၈၉ ခုနှစ် မတ်လ (၃၁) ရက်နေ့အထိ ပိတ်ထားသည်ဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် တရားရုံးပိတ်ထားသည့်ရက်များကို ကာလစည်းကမ်းသတ် အချိန်အပိုင်း အခြားမှ နုတ်ရမည်မဟုတ်ပေ။ တရားရုံးပိတ်ထားသည့် ကာလအတွင်း အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်နေလျှင် ရုံးဖွင့်သည့်နေ့၌ အမှုကို တင်နိုင်သည်ဟုသာ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရုံးများ ပြန်ဖွင့်သည့် နေ့ရက်တွင်မှ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို ပြန်လည်ရေတွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း အယူခံတရားလို ရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်သည် မှန်ကန်ခြင်း မရှိချေ။

သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

ဦးပြုံး ပါ - ၂

နှင့်

ဦးမြသောင်း ပါ - ၂*

+ ၁၉၉၅
ဇေဇော်ဝါရှိလ၊
၁၃ ရက်

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (၂)။ ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း
၍ သော်လည်းကောင်း၊ အခွင့်အရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍သော်လည်း
ကောင်း၊ တာဝန်ရှိကြောင်း ရေးသား လက်မှတ်ထိုး၍ ဝန်ခံချက်
ပြုသောကိစ္စတွင် ထိုဝန်ခံချက်၌ မည်သို့သော အကြောင်းအရာ
များ ပါရှိကြောင်း နုတ်သက်သေ တင်ပြခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉ (၂) တွင်
သက်သေခံ အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက ခွင့်ပြုသည့်အခါမှ တစ်ပါး
ထိုဝန်ခံချက်တွင် မည်သို့သော အကြောင်းအရာများ ပါရှိကြောင်း နုတ်
သက်သေ တင်ပြခြင်းကို လက်ခံခြင်း မပြုစေရဟု တားမြစ်ထားသည်။
ထို့ကြောင့် တရားပြိုင် ဦးမြသောင်းတို့က တရားလို ဦးပြုံးတို့အား ငွေပေး
ဆပ်ရန် တာဝန်ရှိခြင်းကို ဝန်ခံသည်ဆိုသည့် ဝန်ခံကတိစာချုပ်နှင့် စပ်
လျဉ်း၍ နုတ်သက်သေ တင်ပြခြင်းကို လက်ခံခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးခင်မြင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးဌေးမောင် ကိုယ်စား
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးအောင်သန်းမှ
ရေးသား လျှောက်လဲချက် တင်သည်။

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၁၃၉။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမအယူခံမှု အမှတ် ၁၁ တွင် ချမှတ်သော ၂၈-၄-၉၄
ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၉၅
ဦးမြိုး
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးမြသောင်း
ပါ - ၂

ရန်ကုန်တိုင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံး(တရားမ) ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၅၄ တွင် အယူခံတရားလိုများ ဖြစ်ကြသော ဦးမြိုးနှင့် ဒေါ်တိုး တို့က ၎င်းတို့၏ ကိုယ်စားလှယ် ဦးဌေးအောင်မှ တစ်ဆင့် အယူခံတရား ပြိုင်များ ဖြစ်ကြသော ဦးမြသောင်းနှင့် ဒေါ်ဝင်းတို့အပေါ် လက်လှည့်သုံး ငွေ ၃၀၀၀၀/- ရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုရာ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ရရှိခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဦးမြသောင်း တို့က မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ) သို့ အယူခံ သည့်အခါ တိုင်းတရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ အယူခံတရားလိုတို့ စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ အယူခံ တရားလို ဦးမြိုးတို့က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤတရားမ ဒုတိယအယူခံမှုကို တင် သွင်းသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက တရားလိုများသည် တရားပြိုင်များထံမှ ငွေ ၃၀၀၀၀/- ရထိုက်ခွင့်ရှိသည်မှာ မှန်ကြောင်းနှင့် တရားလို စွဲဆိုသည့်အမှု မှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (၁) အရ စည်းကမ်းသတ် ကာလ တိုးမြှင့်ခွင့်ရ၍ ကာလစည်းကမ်းသတ် မကျော်လွန်သေးကြောင်း သုံးသပ်ပြီး တရားလို တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်ကို ချမှတ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက မူလရုံး တရားလိုတို့သည် ချေးငွေ ရလိုမှုကို (၃)နှစ်ကျော်ပြီးမှ တရားစွဲဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလရုံးတရားပြိုင်က ကြွေးငွေများ ပေးဆပ်ရန် ဝန်ခံချက်ကို (ရဝတ)ရုံးတွင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း နှုတ်သက်သေခံချက်များ ရှိသော်လည်း ကာလစည်းကမ်းသတ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉ (၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အတိုင်း စာဖြင့် ရေးသားထားသည့် ဝန်ခံချက်ကို တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိ၍ စည်းကမ်းသတ်ကာလကို တိုးမြှင့် တွက်ချက်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး မူလရုံး တရားလို စွဲဆိုသည့် အမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ဤအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(၁)အရ ငွေရလိုမှု အခွင့်အရေးအပေါ် စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ပြီး ပုဒ်မ ၁၉(၂) အရ ဝန်ခံချက်ရှိကြောင်း (ရဝတ) သက်သေ၏ နှုတ်သက်သေခံ ချက်အရလည်းကောင်း၊ မူလရုံး တရားပြိုင် ဦးမြသောင်းနှင့် ဒေါ်ဝင်း၊

ခံပြ မောင်ထွန်းထွန်းတို့၏ နှုတ်သက်သေခံချက်များအရလည်းကောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်သည့်အပြင် မူလရုံး တရားပြိုင်တို့၏ ယခင် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၄/၉၀ ရှိ သက်သေခံ(ခ) ချေလွှာပါ ဖော်ပြချက်များနှင့် ပူးတွဲ ပါ စာရွက်စာတမ်းများအရလည်းကောင်း၊ မူလရုံး တရားပြိုင်တို့ တင် သွင်းသည့် ယခင် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၄/၉၀ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ ဖြစ်သည့် သက်သေခံ(၂) အရလည်းကောင်း ကာလစည်းကမ်းသတ်ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၅၇ နှင့်အညီ (၃)နှစ်အတွင်း စွဲဆိုကြောင်း ကောက်ယူ တွေ့မြင်နိုင်ပါလျက် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၂ အရ အယူခံ တရားပြိုင်တို့ သက်သေပြရမည့် တာဝန်ကို အယူခံတရားလို တို့ ဘက်သို့ ပခုံးပြောင်း၍ ပထမအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ လည်းကောင်း၊ အကြောင်း ခြင်းရာအရလည်းကောင်း များစွာ လွဲမှားကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံ တရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉(၁) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားချက်အရ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကို တိုး မြှင့် ရေတွက်လိုလျှင် စာဖြင့် ရေးသားထားသော ဝန်ခံချက် ရှိရမည်ဖြစ် ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့ (ရဝတ) ရှေ့တွင် ရေးထိုးထားသည်ဆိုသော ဝန်ခံကတိစာချုပ်ကို သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားခြင်း မရှိကြောင်း၊ ယင်းဝန်ခံချက်မှတ်တမ်းသည် လိုအပ်သော တံဆိပ်ခေါင်း ထမ်းဆောင်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် တရားရုံးက သက်သေခံအဖြစ် လက်မခံခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ကြောင်း တိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှားယွင်းခြင်း မရှိကြောင်း လျှောက်ထား တင်ပြသည်။

မူလရုံးတရားလို ဦးပြုံးတို့၏ အဆိုလွှာအပိုဒ်(၂)တွင် ဖော်ပြထား ချက်အရ မူလရုံး တရားပြိုင် ဦးမြသောင်းတို့က ဦးပြုံးတို့ထံမှ အကြိမ်ကြိမ် လက်လှည့်သုံးငွေ ချေးယူခဲ့ရာ ၇-၅-၈၇နေ့တွင် ငွေပေါင်း ၃၁၁၂၀/- ပေးဆပ်ရန် ရှိလာခဲ့သည်။

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေ ပထမဇယား အမှတ်စဉ် ၅၇ အရ ချေးငွေ ပေးဆပ်စေလိုမှုကို ငွေချေးယူသည့် အခါကစ၍ (၃)နှစ်အတွင်း တရားစွဲဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

မူလရုံး တရားလိုက ၂၄-၁၀-၉၁ နေ့တွင် တရားစွဲဆိုရာ သတ်

၁၉၉၅
ဦးပြုံး
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးမြသောင်း
ပါ - ၂

၁၉၉၅
ဦးဖြိုး
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးမြသောင်း
ပါ - ၂

မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ပြီးမှ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(၁) တွင် ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သော်လည်းကောင်း၊ အခွင့်အရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သော်လည်းကောင်း တရားမကြီးမှု စွဲဆိုရန် သို့တည်းမဟုတ် လျှောက်ထားမှုပြုရန် သတ်မှတ်ထားသည့် စည်းကမ်းသတ်ကာလ အပိုင်းအခြား မကုန်ဆုံးမီ ထိုပစ္စည်းကိုဖြစ်စေ၊ ထိုအခွင့်အရေးကိုဖြစ်စေ တောင်းဆိုခြင်းခံရသူက သို့တည်းမဟုတ် ထိုတောင်းဆိုခြင်း ခံရသူအား ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို သော်လည်းကောင်း၊ တာဝန်ရှိခြင်းကိုသော်လည်းကောင်း သက်ဆင်းစေသော အခြားသူက အဆိုပါပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သို့တည်းမဟုတ် အဆိုပါ အခွင့်အရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တာဝန်ရှိကြောင်း ရေးသားလက်မှတ်ထိုး၍ ဝန်ခံချက်ပြုသော ကိစ္စတွင် ထိုသို့ ဝန်ခံချက်ပြုသည့်အခါမှစ၍ စည်းကမ်းသတ်ကာလ အပိုင်းအခြားကို အသစ်ရေတွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

မူလရုံး တရားပြိုင် ဦးမြသောင်းက မူလရုံး တရားလိုတို့အား ပေးရန်ရှိငွေ ၃၀၀၀၀/-ကို ၃၀-၁၁-၈၉ နေ့မှစ၍ လစဉ် ၃၀၀၀/- ပေးဆပ်ပါမည်ဟု သာကေတမြို့နယ် (၆) အနောက်ရပ်ကွက် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ရုံးတွင် ၁၅-၆-၈၉ နေ့က ဝန်ခံကတိပြု လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သည်ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် တရားလိုတို့က ဝန်ခံ ကတိစာချုပ် မူရင်းကို တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိ၍ တရားရုံးက သက်သေခံအဖြစ် လက်မခံခဲ့ပေ။

ကာလစည်းကမ်းသတ် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉(၂) တွင် သက်သေခံ အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက ခွင့်ပြုသည့်အခါမှတစ်ပါး ထိုဝန်ခံချက်တွင် မည်သို့သော အကြောင်းအရာများပါရှိကြောင်း နှုတ်သက်သေ တင်ပြခြင်းကို လက်ခံခြင်း မပြုစေရဟု တားမြစ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် တရားပြိုင် ဦးမြသောင်းတို့က တရားလို ဦးဖြိုးတို့အား ငွေပေးဆပ်ရန် တာဝန်ရှိခြင်းကို ဝန်ခံသည်ဆိုသည့် ဝန်ခံကတိစာချုပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ နှုတ်သက်သေ တင်ပြခြင်းကို လက်ခံခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ဦးဖြိုးတို့သည် ဦးမြသောင်းတို့က အကြွေးပေးဆပ်ရန် တာဝန်ရှိကြောင်း ရေးသားလက်မှတ်ထိုးထားသည့် ဝန်ခံချက်ကို တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် စည်းကမ်းသတ်ကာလ အပိုင်းအခြားကို အသစ်ရေတွက်ရန် အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ပေ။

ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက ဦးမြိုးတို့ စွဲဆိုသည့် အမှုသည်
ကာလ စည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းမှု
မရှိချေ။

ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၃၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၁၉၉၅
ဦးမြိုး
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးမြသောင်း
ပါ - ၂

+ ၁၉၉၅
မေလ ၃ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးသန်းဖေနှင့် ဦးတင်အုံးတို့ ရှေ့တွင်

ဒေါ်ဖွားသက်

နှင့်

ဦးစိုးအောင်*

သက်သေခံ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၇၀၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေ ပုဒ်မ
၃ နှင့် ပုဒ်မ ၁၂၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ။

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို မေတ္တာဖြင့် ပေးသောစာချုပ်တွင် အနည်းဆုံး သက်သေနှစ်ဦးက မှန်ကြောင်းလက်မှတ်ရေးထိုးရန် လိုအပ်ခြင်း၊ “မှန်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း” ဟူသော စကားရပ်၏ အဓိပ္ပါယ်၊ အသိသက်သေ လက်မှတ်ရေးထိုးရန် လိုအပ်သည့် စာတမ်းအမှတ်အသားကို စာချုပ်ချုပ်ဆိုသူက ကိုယ်တိုင်ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံရုံမျှဖြင့် တရားဝင် စာတမ်း ဖြစ်လာနိုင်ခြင်း ၏ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းသော စာချုပ်တွင် အနည်းဆုံး သက်သေနှစ်ဦးက မှန်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးမှသာ ထိုစာချုပ်သည် တရားဝင်မည်ဖြစ်သည်။ မှန်ကြောင်းလက်မှတ် ရေးထိုးခြင်းကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၃ တွင် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားရာ အနည်းဆုံးသက်သေ နှစ်ဦးသည် စာချုပ်ချုပ်ဆိုသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှ ညွှန်ကြားသူက လက်မှတ်ရေး ထိုးခြင်း သို့မဟုတ် အမှတ်အသားပြုခြင်းကို တွေ့မြင်ကြရမည်။ သို့မဟုတ် ပေး သူက စာချုပ်တွင် မိမိလက်မှတ်ရေးထိုးထားကြောင်း သက်သေများအား ဝန်ခံရမည်။ ထို့နောက် သက်သေများသည် ပေးသူရှေ့၌ စာချုပ်တွင် အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးကြရမည် ဖြစ်သည်။

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၉၂။

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂ တွင် ချမှတ်သော ၁၈-၃-၉၄ ရက်စွဲပါ တနင်္သာရီတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံဝင်မှု

၁၉၉၅
ဒေါ်ဖွားသက်
နှင့်
ဦးစိုးအောင်

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ဥပဒေအရ အသိသက်သေ လက်မှတ်ရေးထိုးရန် လိုအပ်သည့်စာတမ်း အမှတ်အသားကို စာချုပ်ချုပ်ဆိုသူ ကိုယ်တိုင်က ချုပ်ဆိုကြောင်း ဝန်ခံလျှင် ယင်းစာတမ်း အမှတ်အသား ချုပ်ဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထင်ရှားအောင် သက်သေခံတင်ပြရန် လိုအပ်တော့မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုဝန်ခံချက်သည် ပင်လျှင် စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း လုံလောက်သည့် သက်သေခံချက်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဥပဒေအရ အသိသက်သေလက်မှတ်ရေးထိုးရန် လိုအပ်သည့် စာတမ်းအမှတ်အသားကို ယင်းလိုအပ်ချက်အတိုင်း အသိသက်သေများက လက်မှတ်ရေးထိုးထားကြမှသာ တရားဝင်ဖြစ်မည်။ သို့ဖြစ်ရာ စာချုပ်စာတမ်း တစ်ခုသည် ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ အသိသက်သေများက လက်မှတ်ရေး ထိုးထားခြင်း မရှိပါက ယင်းစာတမ်း အမှတ်အသားကို ချုပ်ဆိုကြောင်း ဝန်ခံစေကာမူ တရားဝင်သည့် စာတမ်း အမှတ်အသား ဖြစ်မလာနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဘကျော်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးတင်ယု၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

တနင်္သာရီတိုင်း တရားရုံး ၁၉၉၃ ခုနှစ် တရားမကြီးအမှု အမှတ် ၂ တွင် တရားလို ဒေါ်ဖွားသက်က တရားပြိုင် ဦးစိုးအောင်အပေါ် ထားဝယ်မြို့ မြောက်ရွာရပ်၊ အကွက်အမှတ်(၄၀) ဦးပိုင်အမှတ် ၁၀၉/စ၊ မြေချိန် ၈၆၂ ဧကရှိ၊ ဒေါ်ဖွားသက် အမည်ပေါက်မြေနှင့် ၎င်းမြေပေါ်ရှိ အမှတ် ၆၅၆၊ အာဇာနည်လမ်း၊ မြောက်ရွာရပ်၊ ထားဝယ်မြို့၊ ဒေါ်ဖွားသက် အမည်ပေါက်နေအိမ်အား ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း အဆိုပြု၍ အဆိုပါမြေနှင့် အိမ်အပိုင် ပေးကမ်းခြင်း စာချုပ်အား ဖျက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ ပလပ်ခြင်း ခံရသဖြင့် ဒေါ်ဖွားသက်က တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အဆိုလွှာအရ မူလမှ၌ တရားလိုက တင်ပြရာတွင် ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် ဧပြီလ ၂၃ ရက်နေ့က တရားလို နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေသည်ကို တရားပြိုင် ဦးစိုးအောင်က ဆရာဝန်ထံပြပေးမည်ဟု လှည့်ဖြား ပြောဆို၍ ဦးဟွမ်စိန် နေအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ အသင့်ရောက်နှင့်နေကြသော စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်အရာရှိ ဆိုသူရှေ့တွင် စာချုပ်တစ်စောင်

၁၉၉၅
ဒေါ်ဖွားသက်
နှင့်
ဦးစိုးအောင်

ကို ပြသကြောင်း၊ ထို့နောက် အမွေဆိုင် အိမ်နှင့်မြေဖြစ်သော အမှတ် ၆၅၊ အာဇာနည်လမ်း၊ မြောက်ရွာရပ် ထားဝယ်မြို့ နေအိမ်နှင့် မြေကို တရားလို တစ်ဦးတည်းပိုင်အဖြစ် ပြောင်းလဲပေးပြီး တရားလို တစ်ဦးတည်းပိုင် ဖြစ်သော အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို တရားပြိုင်အား ပြန်လည်လွှဲပြောင်း ပေးသည့်ကိစ္စဖြစ်ကြောင်း လိမ်လည်ပြောဆို၍ လက်မှတ်များ ရေးထိုးခိုင်း ကာ လက်ဗွေများ နှိပ်ခဲ့ကြောင်း၊ စာချုပ်ကိုလည်း မှတ်ပြခဲ့ခြင်း မရှိ ကြောင်း၊ တရားလိုအနေဖြင့် တရားပြိုင်ပြောသည့်အတိုင်း အမှန်ထင်မှတ်၍ လက်မှတ် ထိုးပေးပြီးနောက် သမီးနှင့် သားမက်တို့ ရောက်လာသည့်အခါမှ စာချုပ် သွားဖတ်ကြည့်စေရာ တရားပြိုင်ပြောသကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ လိမ်လည် လှည့်ဖြား၍ တရားလိုအား လက်မှတ် ရေးထိုးစေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရ သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် စာချုပ်အား ပယ်ဖျက်ပေးရန်ပြောဆိုရာ လက်မခံ သဖြင့် တရားစွဲဆိုရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

တရားပြိုင်က ချေလွှာတင်သွင်းရာတွင် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်သည် ဒေါ်ဖွားသက် အမည်ဖြင့်မဟုတ်တော့ဘဲ တရားပြိုင် အမည်ပေါက်ပြီး တရား ပြိုင်သာလျှင် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ အမှန်မှာ မောင်နှမ(၄) ဦး ရှိသည့်အနက် မောင်(၂) ဦး ကွယ်လွန်ပြီး ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်သူ အပျိုကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါ်အုန်းသင်နှင့် တရားလို ဒေါ်ဖွားသက် က မိမိတို့လည်း အသက်အရွယ် ကြီးကြပြီဖြစ်၍ ကျောထောက်နောက်ခံ သားသမီးလည်း မရှိသောကြောင့် ထားဝယ်မြို့မှ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော မြေနှင့်အိမ်များကို တူ၊ တူမများ၏ အမည်ဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးရန် ဆွေမျိုးမိသားစုအားလုံး သဘောတူ ဆုံးဖြတ် ကြသည့်အတိုင်း စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် ပေး ကမ်းခြင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုစဉ်ကလည်း ဒေါ်ဖွားသက်သည် ၎င်း၏သဘော ဆန္ဒအရ ကျေကျေနပ်နပ် လက်မှတ်ရေးထိုး လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ လိမ်လည်လှည့်ဖြား ဖြားယောင်းသွေးဆောင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ စာချုပ် မှတ်ပုံတင်ပြုလုပ်စဉ်က အချင်းဖြစ် ပေးကမ်းခြင်း စာချုပ်ကို စာချုပ်ပါ ပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးက လိုလိုလားလား လက်မှတ်ရေးထိုး ချုပ်ဆိုပေးသဖြင့် မှတ်ပုံတင်အရာရှိက ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ကန့်ကွက်ပြောဆို ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်စာချုပ်တွင် တရားလိုက လက်မှတ်ရေးထိုး ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့သည့်အပြင် စာချုပ်ပေါ်ရှိ လက်မှတ်များမှာလည်း

၁၉၉၅
ဒေါ်ဖွားသက်
နှင့်
ဦးစိုးအောင်

အငြင်းမပွားကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်စာချုပ်သည် အမှန်တကယ်ချုပ်ဆိုခဲ့သော စာချုပ်ဖြစ်ပြီး တရားလိုကိုယ်တိုင်က တရားဝင်ပြုလုပ်ပေးခဲ့သော စာချုပ် ဖြစ်၍ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း ခုခံ ချေပသည်။

တရားလို တရားပြိုင်နှစ်ဘက် တင်ပြကြသော အဆိုအချေများအရ မူလရုံးက အောက်ပါ ငြင်းချက်များ ထုတ်နုတ်ခဲ့သည်-

- (၁) အချင်းဖြစ်နေအိမ်နှင့် မြေအပိုင် ပေးကမ်းခြင်းစာချုပ်ကို တရားပြိုင် က တရားလိုအား လိမ်လည်ဖြားယောင်း ပြောဆိုသဖြင့် တရားလိုက လက်မှတ် ရေးထိုးပေးခဲ့ရသည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား။

(သို့မဟုတ်)

အချင်းဖြစ် နေအိမ်နှင့် မြေအပိုင် ပေးကမ်းခြင်း စာချုပ်မှာ တရား ဥပဒေနှင့်အညီ မှတ်ပုံတင်ထားသော တရားဝင်စာချုပ်ဖြစ်သည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား။

- (၂) တရားလိုသည် မည်သည့် သက်သာခွင့် ရထိုက်သနည်း။

ဖော်ပြပါ ငြင်းချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချင်းဖြစ် နေအိမ်နှင့်မြေ အပိုင် ပေးကမ်းခြင်းစာချုပ်ကို တရားပြိုင်က တရားလိုအား လိမ်လည်ဖြား ယောင်းပြောဆိုသဖြင့် တရားလိုက လက်မှတ်ရေးထိုးပေးခဲ့ရသည် ဆိုခြင်း မှာ မမှန်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်နေအိမ်နှင့် မြေအပိုင် ပေးကမ်းခြင်းစာချုပ်မှာ တရားဥပဒေနှင့်အညီ မှတ်ပုံတင်ထားသော တရားဝင်စာချုပ် ဖြစ်သည်ဆို ခြင်းမှာ မှန်ကြောင်း ဖြေဆိုကာ တရားလို စွဲဆိုသောအမှုကို တိုင်းတရားရုံး က ပလပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

အယူခံ တရားလိုက ဤအယူခံမှု၌ အကြောင်းပြချက်များ အဖြစ် အဓိကလျှောက်လဲ တင်ပြရာတွင် အချင်းဖြစ် ပေးကမ်းစာချုပ်ကို ချုပ်ဆို ထားခြင်းမှာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၃ တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားသော စည်းကမ်းချက်များနှင့် ကိုက်ညီခြင်း မရှိကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် ပေးကမ်းသူက စာချုပ်ပေါ်၌ ၎င်း၏လက်မှတ်ကို ရေးထိုးခြင်းနှင့် လက်ဗွေ နှိပ်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပေးခဲ့ခြင်းမှာ လက်ခံသူက နှစ်ဦးနှစ်ဘက် နားလည် သဘောတူ ထားသည့်အတိုင်း စာချုပ်ပေါ်တွင် ဖော်ပြထားသည်ဟု လိမ် လည် ပြောဆိုသည်ကို ယုံကြည်ခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ စာချုပ်တွင် ရေးထိုးထားသော လက်မှတ်နှင့် လက်ဗွေတို့မှာ ပေးကမ်းသူ ဒေါ်ဖွားသက်

၁၉၉၅
ဒေါ်ဖွားသက်
နှင့်
ဦးစိုးအောင်

၏ လွတ်လပ်သော သဘောတူညီချက်ဖြင့် ရေးထိုး ရိုက်နှိပ်ထားသော လက်မှတ်နှင့် လက်ဗွေများ မဟုတ်သည့်အတွက် ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၄ တွင် ဖော်ပြထားသည့် လွတ်လပ်သော သဘောတူညီချက် မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယင်းစာချုပ်မှာ ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၃ အရ ပျက်ပြယ်နေသော စာချုပ် ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက လျှောက်လဲတင်ပြရာတွင် သက်သေခံ (က) ပေးကမ်းစာချုပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်းကို မူလရုံး တရားလိုကိုယ်တိုင်က ဝန်ခံထားသဖြင့် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၇၀ အရ စာချုပ်ချုပ်ဆိုကြောင်း လုံလောက်သည့် သက်သေခံချက် ဖြစ်ကြောင်း၊ မှန်ကြောင်း သက်သေခံလက်မှတ် ရေးထိုးခြင်းကို သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၇၀ အရ အသိသက်သေ လက်မှတ် ရေးထိုးရန် လိုအပ်သည့် စာတမ်းအမှတ် အသားပင် ဖြစ်စေကာမူ ယင်းစာတမ်းအမှတ်အသားကို စာချုပ် ချုပ်ဆို သူ ကိုယ်တိုင်က ချုပ်ဆိုကြောင်း ဝန်ခံလျှင် လုံလောက်သည့် သက်သေခံ ချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ချုပ်ဆိုသူ ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံလျှင် အသိသက်သေ ကိုပင် ခေါ်ယူစစ်ဆေးရန် မလိုအပ်ကြောင်း၊ သက်သေခံ (က)စာချုပ်သည် ပေးသူ ကိုယ်တိုင်က ချုပ်ဆိုကြောင်း ဝန်ခံထားပြီး အပေးစာချုပ်ပြုလုပ် လက်မှတ်ရေးထိုး ချုပ်ဆိုကြောင်း သိသူ သက်သေများကလည်း အသိ သက်သေအဖြစ်လက်မှတ်ရေးထိုး၍ မှတ်ပုံတင်ထားသော အပေးစာချုပ်ဖြစ်၍ တရားဝင် နည်းလမ်းတကျ ချုပ်ဆိုပြုလုပ်ထားသော စာချုပ်တစ်ရပ် ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုနှင့် သက်သေများ၏ထွက်ချက်အရ သက်သေခံ (က) စာချုပ်ကို လှည့်ဖြား ပြောဆို၍ ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ရကြောင်း မပေါ်ပေါက်ဘဲ နောက်ကျမှ မွေးစားသမီးဖြစ်လာသူတို့က ပစ္စည်းကိုပြန်လိုချင်၍ အယူခံ တရားလိုက တရားစွဲဆိုခြင်းသာ ဖြစ်သည်မှာ ပေါ်လွင်နေပါကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အချင်းဖြစ်အမှုတွင် ၂၁-၄-၉၀ ရက်နေ့စွဲပါ နေအိမ်နှင့်မြေအပိုင် ပေးကမ်းခြင်းစာချုပ် (သက်သေခံ-က)ကို ဒေါ်ဖွားသက်နှင့် ဦးစိုးအောင် တို့ချုပ်ဆိုခဲ့ကြကြောင်း၊ ယင်းစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ထားခဲ့ကြောင်း အမှုတွင် အငြင်းမပွား ထင်ရှားပေါ်ပေါက်သည်။ သို့ရာတွင် ဦးစိုးအောင်က လိမ်လည် လှည့်ဖြား ပြောဆို၍ ယင်းစာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးစေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ စာချုပ်လက်မှတ် ရေးထိုးစဉ်က အသိသက်သေများလည်း

မရှိကြောင်း၊ တရားလိုက စွပ်စွဲတင်ပြ၍ တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ပုံ အခြေအနေများနှင့် စာချုပ်၏ တရားဝင် ခိုင်မာမှုအနေအထားများကို အယူခံတွင် စိစစ်သုံးသပ်ရန် ဖြစ်သည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်ဖွားသက်
နှင့်
ဦးစိုးအောင်

မူလအမှုတွင် တရားလို ဒေါ်ဖွားသက်က အချင်းဖြစ် ပေးကမ်းစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းထွက်ခြင်း မရှိပေ။ ၎င်းကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြောင်းလည်း ဝန်ခံ ထွက်ဆိုထားသည်။ သို့ရာတွင် မောင်စိုးအောင်က သဘောဆိပ်ရီ အိမ်နှင့် မိမိလက်ရှိနေသည့် အိမ်ကို သမီးများအား လွှဲပြောင်းပေးမည်ဟု ပြော၍ စာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် စာချုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ခိုင်းသည့်အခါမှသာ မိမိလက်ရှိနေသည့် အိမ်အပေါ်ထပ်ကိုသာ ပေးထားကြောင်း သိရ၍ မိမိက သဘောမတူဘဲ စာချုပ်ကို ဖျက်ပေးရန် ပြောခဲ့ကြောင်း၊ မောင်စိုးအောင်က မိမိသဘောဆန္ဒအတိုင်း ပြီးစီးအောင် လုပ်ပေးမည်ဟု ပြောဆိုသော်လည်း လုပ်မပေးကြောင်း၊ မောင်စိုးအောင်အား ထိုကိစ္စဆောင်ရွက်ပေးရန် အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ယူသော်လည်း မလာသဖြင့် မိမိက စည်ပင်နှင့် မြေ စာရင်းဌာနတို့တွင် ကန့်ကွက်စာများ တင်သွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စာချုပ်တွင်လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော သက်သေလူကြီးများမှာ နောက်မှ ရေးထိုးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ ယင်းထွက်ဆိုချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားလိုပြ သက်သေများက ထောက်ခံ ထွက်ဆိုခဲ့ကြပြီး အချင်းဖြစ် အဆောက်အအုံအား အခွန်ထမ်းအမည် လွှဲပြောင်း၍ အခွန်စည်းကြပ်ရန် ဦးစိုးအောင်၏ လျှောက်ထားချက်ကို သဘောမတူ ကန့်ကွက်ကြောင်း၊ ထားဝယ်မြို့နယ် စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့သို့ ဒေါ်ဖွားသက်က ကန့်ကွက် တင်ပြသည့် ၁၈-၆-၉၀ ရက်နေ့စွဲပါ စာကို သက်သေခံ(ခ) အဖြစ် တင်ပြထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဖော်ပြပါ အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်နေသော အခြေအနေများအရ ဒေါ်ဖွားသက်သည် အချင်းဖြစ် ပေးကမ်းစာချုပ်ကို မိမိသဘောဆန္ဒအလျောက် ကြည်ဖြူစွာ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးခဲ့သည် ဟု ဆိုရန် ခံယဉ်းသည်။

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းသည့်ကိစ္စများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၃ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

ပုဒ်မ ၁၂၃ ။ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို မေတ္တာဖြင့်ပေးလျှင် အနည်းဆုံး သက်သေနှစ်ဦးနှင့် ပေးသူက

၁၉၉၅
ဒေါ်ဖွားသက်
နှင့်
ဦးစိုးအောင်

ဖြစ်စေ၊ ပေးသူအတွက်ဖြစ်စေ၊ လက်မှတ်ရေးထိုး
ထားသည့် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးရ
မည်။

သို့ဖြစ်ရာ မေတ္တာဖြင့်ပေးသော စာချုပ်တွင် အနည်းဆုံးသက်သေ
နှစ်ဦးက မှန်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးမှသာ ထိုစာချုပ်သည် တရားဝင်
မည်ဖြစ်သည်။ မှန်ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း
ဥပဒေပုဒ်မ ၃ တွင် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားရာ အနည်းဆုံးသက်သေ နှစ်ဦး
သည် စာချုပ် ချုပ်ဆိုသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှ ညွှန်ကြားသူက လက်မှတ်ရေး
ထိုးခြင်း သို့မဟုတ် အမှတ်အသားပြုခြင်းကို တွေ့မြင်ကြရမည်။ သို့မဟုတ်
ပေးသူက စာချုပ်တွင် မိမိလက်မှတ်ရေးထိုးထားကြောင်း သက်သေများအား
ဝန်ခံရမည်။ ထို့နောက် သက်သေများသည် ပေးသူရှေ့၌ စာချုပ်တွင်
အသိသက်သေအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးကြရမည် ဖြစ်သည်။

သက်သေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၇၀တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထား
သည်—

ပုဒ်မ ၇၀ ။ ဥပဒေအရ အသိသက်သေ လက်မှတ်ရေးထိုးရန်
လိုအပ်သည့် စာတမ်း အမှတ်အသားပင် ဖြစ်စေကာမူ
ယင်း စာတမ်းအမှတ်အသားကို ချုပ်ဆိုသူက ကိုယ်
တိုင် ချုပ်ဆိုရကြောင်း ဝန်ခံလျှင် ၎င်းအပေါ် ချုပ်ဆို
ကြောင်း လုံလောက်သည့် သက်သေခံချက်ဖြစ်သည်။

အထက်ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် ဥပဒေအရ အသိသက်သေ
လက်မှတ်ရေးထိုးရန် လိုအပ်သည့် စာတမ်းအမှတ်အသားကို စာချုပ်ချုပ်
ဆိုသူကိုယ်တိုင်က ချုပ်ဆိုကြောင်း ဝန်ခံလျှင် ယင်းစာတမ်း အမှတ်အသား
ချုပ်ဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထင်ရှားအောင် သက်သေခံတင်ပြရန် လို
အပ်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုဝန်ခံချက်သည်ပင်လျှင် စာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့
ကြောင်း လုံလောက်သည့် သက်သေခံချက် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဥပဒေ
အရ အသိသက်သေ လက်မှတ်ရေးထိုးရန် လိုအပ်သည့် စာတမ်း အမှတ်
အသားကို ယင်းလိုအပ်ချက်အတိုင်း အသိသက်သေများက လက်မှတ်ရေး
ထိုးထားကြမှသာ တရားဝင်မည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ စာချုပ်စာတမ်း
တစ်ခုသည် ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ အသိသက်သေများက လက်
မှတ်ရေးထိုးထားခြင်း မရှိပါက ယင်းစာတမ်းအမှတ်အသားကို ချုပ်ဆို

ကြောင်း ဝန်ခံစေကာမူ တရားဝင်သည့် စာတမ်းအမှတ်အသား ဖြစ်မလာနိုင်ပေ။ ဦးမင်းဆင်နှင့် မဟာမတ်ရှဖီး အမှု^(၁) ကို ရည်ညွှန်းသည်။ ယင်းအမှုတွင် အောက်ပါအတိုင်း ညွှန်ပြထားသည်--

" Section 70 of The Evidence Act would only come into play if the document was proved to have been duly attested."

၁၉၉၅
ဒေါ်ဖွားသက်
နှင့်
ဦးစိုးအောင်

အလားတူပင် မောင်ဘိုးကြီးနှင့် မောင်မင်းဒင် အမှု ^(၂) တွင်လည်း စာတမ်း အမှတ်အသားကို ချုပ်ဆိုသူက ချုပ်ဆိုကြောင်း ဝန်ခံသော်လည်း ဥပဒေနှင့်အညီ အသိသက်သေများက လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း မရှိ၍ တရားမဝင်ပါဟု ထုချေလျှင် ချုပ်ဆိုကြောင်း ဝန်ခံသည်ဆိုသော အကြောင်းကြောင့် စာတမ်းအမှတ်အသားသည် တရားဝင် ဖြစ်မလာကြောင်း ဆုံးဖြတ်ညွှန်ပြထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်အမှုတွင် ဒေါ်ဖွားသက်နှင့် ဦးစိုးအောင်တို့ ပေးကမ်းခြင်းစာချုပ် လက်မှတ် ရေးထိုးကြစဉ်က သက်သေများရှေ့၌ ရေးထိုးကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း မပေါ်ပေါက်သည့်အပြင် အဆိုပါ ပေးကမ်းစာချုပ်မှာလည်း ပေးကမ်းသူ ဒေါ်ဖွားသက်၏ သဘောဆန္ဒအလျောက် ကြည်ဖြူစွာ ပေးကမ်းခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်သဖြင့် ယင်းစာချုပ်သည် တရားဥပဒေအရ တည်မြဲ ခိုင်မာမှုရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားလို ဒေါ်ဖွားသက် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း စရိတ်နှင့်တကွ အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးလိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ငွေကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

(၁) ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ - ၆၂၇။

(၂) အတွဲ ၅၊ ရန်ကုန် ၅၆၁။

+ ၁၉၉၅
ဖေဖော်ဝါရီလ၊

၂၄ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

ဦးဘတင်

နှင့်

ဦးမောင်ခိုင် ပါ - ၂*

ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသူအား နှင်လိုမှု။ မည်သည့်အခါ အမွေဆက်ခံ
သည့် ပြဿနာ၊ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်း ဟုတ် မဟုတ်
ဆိုသည့် ပြဿနာများကို ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသူအား နှင်လိုမှု
၌ စိစစ် ဆုံးဖြတ်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အမွေဆက်ခံမှု မထင်ရှား၊ သားသမီးအဖြစ်မွေးစားခြင်း
မပေါ်လွင်သေးသည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ယင်းပြဿနာများကို အခွင့်အမိန့်
နှင့် နေထိုင်သူအား နှင်ထုတ်လိုမှု၌ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မသင့်တော်သည်
မှာ မှန်သော်လည်း အမွေဆိုင်အဖြစ် အငြင်းမပွား၊ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ နေ
ထိုင်သူ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလျှင် ၎င်းတို့သည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေသူ
ဟုတ် မဟုတ် စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရန် လိုပေသည်။

တရားခံတရားလိုအတွက် - ဦးခင်မောင်ကြီး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်- ဦးအုံးမောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ကျိုက်ထိုမြို့နယ် တရားရုံး၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ်
၄၃ တွင် အယူခံတရားလို ဦးဘတင်က အယူခံတရားပြိုင်များ ဖြစ်ကြ
သော ဦးမောင်ခိုင်နှင့် ဒေါ်လှစိန်တို့အပေါ် မေတ္တာရိ အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်
ပြုထားသည့်နေအိမ်နှင့် ခြံမြေအတွင်းမှ ဖယ်ရှား ထွက်ခွာပေးစေလိုမှု စွဲ

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၁၇၃။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ အယူခံမှု အမှတ် ၂ တွင် ချမှတ်သော ၁၅-၇-၉၄
ရက်စွဲပါ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး၏ အမိန့်စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၉၅
ဦးဘတင်
နှင့်
ဦးမောင်ခိုင်
ပါ - ၂

ဆိုသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက အယူခံတရားလို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်
ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့သော်လည်း မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးက မြို့နယ်တရားရုံး
၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ အယူခံတရား လိုစွဲဆိုသည့်အမှုကို
ပလပ်ခဲ့သည်။ အယူခံတရားလိုက ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်
ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

ဦးဘတင်က ကျိုက်ထိုမြို့၊ မြောက်ပိုင်းရပ်ကွက်၊ ကုန်သည်လမ်း၊
အကွက် အမှတ် ၂၁-အင်၊ ဦးပိုင်အမှတ် $\frac{၁}{၄၇}$ မြေဧရိယာ ၁၂ ရှိ မြေ
ကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး ယင်းမြေပေါ်တွင် အချင်းဖြစ်
အိမ်ကို ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ အမှတ် (၁) တရားပြိုင် ဦးမောင်ခိုင်
သည် ၎င်း၏မယားပါ သားတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်ဦးမောင်ခိုင်နှင့်
ဇနီး ဒေါ်လှစိန်တို့အား အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် မေတ္တာရိ အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့်
ပြုခဲ့ကြောင်း၊ တရားပြိုင်တို့အား ခွင့်ပြုခဲ့သည့် အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့်ကို ရုပ်
သိမ်းပြီးနောက် အချင်းဖြစ်နေအိမ်မှ ဖယ်ရှားပေးရန် အကြောင်းကြားခဲ့
သော်လည်း တရားပြိုင်တို့က လိုက်နာခြင်းမရှိဘဲ ပျက်ကွက်ခဲ့ကြောင်း
အဆိုပြု၍ တရားစွဲဆိုသည်။

ဦးမောင်ခိုင်တို့က တရားလို ဦးဘတင်နှင့်အမှတ်(၁) တရားပြိုင်၏
မိခင်ဒေါ်လေးဖြူတို့သည် လင်မယားဖြစ်ပြီး အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို
ဦးဘတင်နှင့် ဒေါ်လေးဖြူတို့ လင်မယားအမည်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ကြောင်း၊ တရားပြိုင်တို့သည် မိဘအမွေကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိသော အမွေ
ဆိုင်အဖြစ် အမွေဆိုင်ပစ္စည်းတွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်ခြင်းသာ
ဖြစ်ကြောင်း အဓိက ချေပသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက အချင်းဖြစ်မြေတွင် ဦးမောင်ခိုင်နှင့်ဒေါ်လှစိန်
တို့သည် ဦးဘတင်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးမောင်
ခိုင်တို့သည် အိမ်ထောင်ကြီးများ၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းပေါ်တွင် အမွေ
တောင်းခဲ့ခြင်းမရှိ၍ အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ အမွေဆိုင်
တစ်ဦးအနေဖြင့် နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်ကာ ဦးဘတင် စွဲ
ဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်သည်။

ပြည်နယ်တရားရုံးက ဦးမောင်ခိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်အိမ်တွင်
ဦးဘတင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ အမွေဆက်ခံခွင့်
အခွင့်အရေးရှိသည့် အမွေဆိုင်အဖြစ် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းသာ

၁၉၉၅
ဦးဘတင်
နှင့်
ဦးမောင်ခိုင်
ပါ - ၂

ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ကာ မြို့နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ ဦးဘတင် စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပယ်ပယ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက ဦးစံရှိန် ပါ - ၂ နှင့် ဦးညွန့်မောင် အမှု (၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၈) ၌ အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအား နှင်ထုတ် ပေးစေလိုမှုတွင် အမွေဆက်ခံခြင်း ပြဿနာကို အဆုံးအဖြတ် မပေးသင့်ကြောင်း တားမြစ်ထားပါလျက် မွန်ပြည်နယ် တရားရုံးက ဦးမောင်ခိုင်သည် အမွေဆက်ခံသူ တစ်ဦးဖြစ်၍ ၎င်း၏အမွေဆက်ခံခွင့် အခွင့်အရေးအရ နေထိုင်ခံခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ခြင်းသည် အဆိုပါ လမ်းညွှန် စီရင်ထုံးကို မျက်ကွယ်ပြု၍ အမိန့်ချမှတ်ထားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ဥပဒေအရလည်း ကောင်း၊ အကြောင်းခြင်းရာ အရလည်းကောင်း၊ လမ်းညွှန် စီရင်ထုံးအရ လည်းကောင်း မှားယွင်းပါကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက မွန်ပြည်နယ်တရားရုံးက အမွေဆိုင်တစ်ဦးကို ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအဖြစ် နှင်ထုတ်လိုမှု မစွဲဆိုနိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မွန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ကြောင်းကို ဒေါ်ခေါ - ၈ ဦး နှင့် ဒေါ်ကြင်မိုး ပါ - ၃ ဦး အမှု (၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၂) ဒေါ်ခင်ရီနှင့် ဒေါ်ရီရီသန့် အမှု (၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၂၅) တို့ကို ကိုးကား၍ လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဦးဘတင်နှင့် ဒေါ်လေးဖြူတို့သည် အိမ်ထောင်ကြီး လင်မယားဖြစ်ကြသည်။ ဦးမောင်ခိုင်သည် မယားပါသားဖြစ်၍ ဦးဘတင်သည် ပထွေးဖြစ်သည်။ အချင်းဖြစ်နေအိမ်မှာ ဦးဘတင်နှင့် ဒေါ်လေးဖြူတို့၏ လက်ထက် ပွားပစ္စည်း ဖြစ်သည်။ ဤသည်တို့မှာ အမှုတွင် အငြင်းမပွား ပေါ်ပေါက်သည့် အချက်များဖြစ်သည်။

ဤအယူခံတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့် အချက်မှာ ခွင့်ပြုချက်နှင့် နေထိုင်သူကို နှင်ထုတ်လိုမှုတွင် တရားပြိုင်တို့က အချင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် အမွေဆိုင်များအဖြစ် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသည့် ထုချေချက်ကို အဆုံးအဖြတ် ပေးရန် သင့် မသင့် ပင်ဖြစ်သည်။

ဦးစံရှိန် ပါ - ၂ နှင့် ဦးညွန့်မောင် အမှု^(၁) တွင် အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူအား နှင်ထုတ်လိုမှု စွဲဆိုရာတွင် ဥပစာ၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်သည် မည်သူ့

(၁) ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၈။

ထံ၌ ရှိသည် ဆိုခြင်းကို နက်နက်နဲနဲ စိစစ်ရန် မဟုတ်ကြောင်း၊ ယင်းအမှု မျိုးကို အမွေဆက်ခံသည့်ပြဿနာ၊ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်း ဟုတ် မဟုတ် ဆိုသည့်ပြဿနာများကို အဆုံးအဖြတ် မပေးသင့်ကြောင်း၊ ထိုကဲ့ သို့ နက်နဲသိမ်မွေ့သည့် ပြဿနာများကို ဤအမှုမျိုးတွင် ဆုံးဖြတ်ပေး မည်ဆိုပါက မည်သူကမျှ တံဆိပ်ခေါင်းဖိုး အကုန်ခံကာ ပစ္စည်းတန်ဖိုးပေါ် တွင် တံဆိပ်ခေါင်းကပ်ရသည့် အမွေမှု၊ လက်ရောက်ရလိုမှု စသည့် အမှု တို့ကို စွဲဆိုခြင်း ပြုမည်မဟုတ်ဘဲ တံဆိပ်ခေါင်း ၂၀/-ကပ်ကာ ပေါ့ပေါ့ နှင့်လွယ်လွယ် စွဲဆိုကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသို့ စွဲဆိုလျှင် နိုင်ငံတော် အစိုးရ၏ ဘဏ္ဍာတော် ထိခိုက် နစ်နာဖွယ်ရာ ရှိကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ယင်းအမှုတွင် ဦးညွန့်မောင်က ဦးစံရှိန်တို့အပေါ် အခမဲ့ခွင့်နှင့်နေ ထိုင်သူအဖြစ်ဖြင့် နှင်ထုတ်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ ဦးစံရှိန်တို့က ၎င်းသည် အမွေရှင် ဦးအုန်းဖေ၊ ဒေါ်မမလေးတို့၏ မွေးစားသားအဖြစ် နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထုချေသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းအမှု၌ ဦးစံရှိန်အား ဦးအုန်းဖေနှင့် ဒေါ်မမလေးတို့ က မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် မွေးစားခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗဟိုတရားရုံးက အခမဲ့ခွင့်နှင့် နေသူအား နှင်ထုတ်လိုမှုစွဲဆိုသည့် ယင်းအမှုမျိုးတွင် တရားဝင် မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ဖြင့် မွေးစားထားသည့် ကိစ္စမှတစ်ပါး သားသမီး မွေးစားခြင်း ဟုတ် မဟုတ် ပြဿနာကို နက် နက်နဲနဲ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရန် မသင့်ဟု လမ်းညွှန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုသည် ဦးစံရှိန် ပါ- ၂ နှင့် ဦးညွန့်မောင် အမှုနှင့် ဖြစ်ရပ်ချင်း မတူညီပေ။ ယခုအမှုမှ တရားလို ဦးဘတင်နှင့် အမှတ်(၁)တရား ပြိုင် ဦးမောင်ခိုင်တို့သည် ပထွေးနှင့် မယားပါသားများဖြစ်ကြ၍ အမွေဆိုင် များဖြစ်ကြောင်း အငြင်းပွားမှု မရှိပေ။ မငြိမ်းအေး နှင့် မောင်မောင် အမှု^(၁) ဦးလှဖေ နှင့် မလှခင် အမှု^(၃) များကို ကြည့်ပါ။

အချင်းဖြစ်မြေတွင် အမွေဆိုင်များအဖြစ် နေထိုင်သူတို့အား အခွင့် အမိန့်နှင့် နေထိုင်သူများအဖြစ် တရားမစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း ဒေါ်ခ ပါ-၈ ဦး နှင့် ဒေါ်ကြင်မို့ ပါ-၃ ဦး အမှု^(၄) တွင် ထုံးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

(၂) ရန်ကုန်၊ အတွဲ ၃၊ စာ - ၅၄၉။
(၃) ၁၉၄၁၊ ရန်ကုန်၊ စာ - ၄၄၀။
(၄) ၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ - ၁၂။

၁၉၉၅
ဦးဘတင်
နှင့်
ဦးမောင်ခိုင်
ပါ - ၂

ထို့အတူ ဒေါ်ခင်ရီ ပါ-၂ နှင့် ဒေါ်ရီရီသန့် အမှု^(၅) တွင်လည်း ဥပစာတွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ နေသူသည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေသူမဟုတ်ကြောင်း ညွှန်ပြခဲ့သည်။

အမွေဆက်ခံမှု မထင်ရှား၊ သားသမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်း မပေါ်လွင်သေးသည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ယင်းပြဿနာများကို အခွင့်အမိန့်နှင့် နေထိုင်သူအား နှင်ထုတ်လိုမှု၌ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မှသင့်တော်သည်မှာ မှန်သော်လည်း အမွေဆိုင်အဖြစ် အငြင်းမပွား၊ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလျှင် ၎င်းတို့သည် ခွင့်ပြုချက်အရ နေသူ မဟုတ်မဟုတ် စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရန် လိုပေသည်။

အမှတ်(၁) တရားပြိုင် ဦးမောင်ခိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် အမွေဆိုင်များအဖြစ် နေထိုင်သည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့သည် တရားလို ဦးဘတင်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူမဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။

ထို့ကြောင့် ပြည်နယ်တရားရုံးက ဦးမောင်ခိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် ဦးဘတင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။
ရှေ့နေခ ကျပ် ၃၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

(၅) ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံး၊ စာ - ၁၂၅။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

+ ၁၉၉၅
ဧပြီလ ၂၆ ရက်

ဒေါ်မိမိကျော်

ဦးကျော်လှ (၎င်း၏အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဦးကျော်စိုးညွန့်)

နှင့်

ဒေါ်နန်းအေးအေး*

မသမာ စိတ်ထားဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း။ မသမာသော စိတ်ထားဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း မြောက်ရန် လိုအပ်ချက်များ၊ လျော်ကြေးပေးစေခြင်းသည် မသမာစိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်းကို ဟန့်တားကာကွယ်ရာရောက်သည့်အပြင် နစ်နာသူအားလည်း သက်သာခွင့် ရရှိစေသည့် နည်းလမ်းဖြစ်ခြင်း၊ အယေထွေ လျော်ကြေးနှင့် အထူးလျော်ကြေး ခြားနားချက်၊ အထွေထွေလျော်ကြေးငွေပေးရန်အတွက် အခြေခံ စဉ်းစားရမည့်အချက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မသမာသောစိတ်ထားဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း မြောက်ရန် အောက်ပါအချက်များနှင့် ပြည့်စုံရန် လိုသည်—

- (၁) တရားပြိုင်က တရားလိုကို ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုခြင်း။
- (၂) ယင်းအမှုတွင် တရားလိုကို အသာပေး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း။
- (၃) တရားပြိုင် စွဲဆိုသော ပြစ်မှုသည် အခြေအမြစ် မရှိခြင်း။
- (၄) တရားပြိုင်သည် မသမာစိတ် သို့မဟုတ် မလိုမုန်ထားစိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်း။
- (၅) တရားလိုတွင် နစ်နာဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ပေါ်ခြင်း။

* ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၉ နှင့် ၂၀။
 + ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁ နှင့် ၅ တွင် ချမှတ်သော ၃၀-၁၀-၉၂
 ၃-၁၁-၉၂ ရက်စွဲပါ ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှုများ

၁၉၉၅
ဒေါ်မိမိကျော်
ဦးကျော်လှ
(၎င်း၏အထွေ
ထွေကိုယ်စား
လှယ်စာသူ
ဦးကျော်စိုးညွန့်.)
နှင့်
ဒေါ်နန်းအေးအေး

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားရုံးဟူသည် အမှန်တရားကို အဆုံးအဖြတ် ပေးသည်။ အငြင်းပွားမှုများကို ဖြေရှင်းပေးသည်။ မမျှမက မမှန်မကန် လုပ်ဆောင်မှုများမှ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးသည့် နေရာဌာနဖြစ်ပေသည်။ ပြည်သူလူထု၏ ယုံကြည်အားကိုးရာဖြစ်သော တရားရုံးတွင် တရားရုံး၏ အာဏာကို အလွဲသုံးစားပြုကာ မလိုမုန်းထားသူတို့အား နှိပ်စက်၊ ညှဉ်းပန်း ရန် မသမာစိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်းမျိုးကို မပြုလုပ်သင့်ပေ။ လျော်ကြေး ပေးစေခြင်းသည် မသမာစိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်းကို ဟန့်တားကာကွယ်ရာ ရောက်သည့်အပြင် နစ်နာသူအား သက်သာခွင့် ရရှိစေသည့် နည်းလမ်း တစ်ရပ်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားလိုတစ်ဦးက တရားပြိုင်၏ ပြုမူချက် ကြောင့် မိမိကွင် ထိခိုက် နစ်နာခဲ့ရသည့်အတွက် လျော်ကြေးငွေ ဟောင်း ဆိုသည့် ကိစ္စ၌ အထွေထွေလျော်ကြေးငွေနှင့် အထူးလျော်ကြေးငွေ ဟူ၍ နစ်မျိုးနှစ်စားရှိသည်။ အထွေထွေလျော်ကြေးငွေမှာ တရားပြိုင်၏ မတရား သော ပြုမူချက်ကြောင့် တရားလိုတွင် နစ်နာခဲ့ရသည့်အလျောက် လျော်ကြေး ငွေ ရထိုက်သည်ဟု ဥပဒေက ခွင့်ပြုထားသည့် လျော်ကြေးငွေပင်ဖြစ်သည်။ ထိုလျော်ကြေးငွေနှင့် ပတ်သက်၍ တရားလိုသည် ၎င်း၏ အဆိုလွှာတွင် တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ခန့်မှန်းကာ ဖော်ပြနိုင်သည်။ အချက်အလက် အသေး စိတ်ကို ဖော်ပြရန်မလို။ ထိုလျော်ကြေးငွေအား တွက်ချက်ရန် ဟာဝန်မှာ တရားရုံးအပေါ်၌ တည်ရှိနေသည်။ အထူးလျော်ကြေးငွေမှာ ပစ္စည်းသို့မဟုတ် ငွေအရေအတွက်အားဖြင့် တွက်ချက်၍ ရသည့်လျော်ကြေး ငွေဖြစ်သည့် အလျောက် ထိုလျော်ကြေးငွေမျိုးကို တောင်းဆိုလျှင် တရားလိုသည် မိမိ မည်သို့ကုန်ကျခဲ့ရသည်။ မည်ရွှေ့မည်မျှ ကုန်ကျခဲ့ရသည်ဟု အချက်အလက် အသေးစိတ်ဖော်ပြရန် လိုပေသည်။ ဥပဒေက အထူး လျော်ကြေးငွေကို သာမန်အားဖြင့် အသိအမှတ် မပြုချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျော်ကြေးငွေ အရေအတွက်သည် တောင်းဆို သူ၏ လူနေမှုအဆင့်အတန်း မြင့်မားမှု သို့မဟုတ် ရာထူး အဆင့်အတန်း ကြီးမြင့်မှုအပေါ် မူမတည်ပေ။ နစ်နာသူက ၎င်းရထိုက်သည့် အခွင့်အရေး ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ သက်သေထင်ရှား ပြသနိုင်မှုသည်သာ အဓိကအချက် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အထွေထွေ လျော်ကြေးငွေကို မည်မျှပေးသင့်သည်ဟု သတ်မှတ်ရန် ကိစ္စမှာ ခက်ခဲသည့် ကိစ္စရပ်ဖြစ်သော်လည်း တရားရုံးက အစွမ်းကုန် ကြိုးစား၍ ချိန်ဆရပေမည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဝင်းမောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
ဦးကိုနီ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ကိုယ်တိုင် (မလာ)

၁၉၉၅
ဒေါ်မိမိကျော်
ဦးကျော်လှ
(၎င်း၏အထွေ
ထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးကျော်စိုးညွန့်၊
နှင့်
ဒေါ်နန်းအေးအေး

ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး၊ ၁၉၉၁ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁ တွင် ဒေါ်မိမိကျော်က ၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ် ဦးကျော်စိုးညွန့်မှ တစ်ဆင့် ဒေါ်နန်းအေးအေးအပေါ် နှစ်နာကြေးငွေကျပ် ၁၀၀၀၀၀/- ရလိုမှုစွဲဆိုသည်။ ယင်းတရားရုံး ၁၉၉၁ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅ တွင် ဦးကျော်လှက ၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ် ဦးကျော်စိုးညွန့်မှတစ်ဆင့် ဒေါ်နန်းအေးအေး အပေါ် ဆုံးရှုံး နှစ်နာမှုများအတွက် နှစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၁၆၀၀၀၀/- ရလိုမှု စွဲဆိုသည်။ ပြည်နယ်တရားရုံးက ဒေါ်မိမိကျော် စွဲဆိုသည့် အမှုနှင့် ဦးကျော်လှ စွဲဆိုသည့် အမှုများကို ပလပ်သည်။ ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဒေါ်မိမိကျော်က တရားရုံးချုပ်သို့ တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၁၉/၉၃ အရလည်းကောင်း၊ ဦးကျော်လှက တရားရုံးချုပ်သို့ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၀/၉၃ အရလည်းကောင်း အသီးသီး အယူခံ ဝင်ကြသည်။ ဤ အယူခံမှုများတွင် ဆုံးဖြတ်ရမည့် အကြောင်းအရာနှင့် ဥပဒေပြဿနာတို့မှာ တူညီကြသည့်အတွက် ဤစီရင်ချက်သည် အမှုနှစ်မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

ဒေါ်မိမိကျော်သည် တောင်ကြီးကောလိပ် သမိုင်းဌာနမှ နည်းပြဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခုအခါ ရန်ကုန်မြို့၊ သမိုင်းဌာနတွင် သုတေသနလက်ထောက် အရာရှိတစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လျက်ရှိသည်။ ဦးကျော်လှသည် ဒေါ်မိမိကျော်၏ ဖခင်ဖြစ်သည်။ လွိုင်ကော်မြို့တွင် နေထိုင်ပြီး “ခိုင်သဇင်” ဆေးလိပ်ရုံလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သည်။ ဦးကျော်လှသည် ၁၉၈၆ ခုနှစ်က တောင်ကြီးမြို့တွင် အိမ်ခြေတစ်ကွက်ကို ဝယ်ယူပြီး ယင်းနေရာတွင် ဆေးလိပ်ရုံလုပ်ငန်းခွဲအဖြစ် သားသမီးများအား လုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။ ဦးကျော်လှ ဝယ်ယူသည့် အဆိုပါမြေကွက်မှာ ဒေါ်နန်းအေးအေး၏

၁၉၉၅
ဒေါ်မိမိကျော်
ဦးကျော်လှ
(၄င်း၏အထွေ
ထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးကျော်စိုးညွန့်)
နှင့်
ဒေါ်နန်းအေးအေး

မြေကွက်နှင့် ခြံချင်းကပ်လျက်ရှိသည်။ ဦးကျော်လှ ဝယ်ယူသည့် မြေကွက်
နှင့် ဒေါ်နန်းအေးအေး၏ မြေကွက်အကြားရှိ ခြံစည်းရိုးတွင် ဝင် ထွက်
ပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်ရှိသည်။ ယင်းအပေါက်ကို ပိတ်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း
မြေရောင်းသူ ဦးလှမြင့်က တာဝန်ခံသည့်အတွက် ဦးကျော်လှက အဆိုပါ
မြေကို ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုသည်။ မြေကွက်ကို ဦးကျော်လှက ဝယ်
ယူပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဦးလှမြင့်သည် သက်ဆိုင်ရာဌာနများမှ ခွင့်ပြုချက်ရ
ယူပြီး ခြံစည်းရိုး အပေါက်ကို ပိတ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်နန်းအေးအေးသည် တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့ အကြားရှိ ခြံစည်းရိုးအပေါက်ကို ကာရံသည့်
ကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဒေါ်နန်းအေးအေးက (၁) ဦးလှမြင့်၊ (၂) ဦးနောင်း(ခ)
ဦးစောထွန်းနိုင်၊ (၃) ဦးတင်အောင်၊ (၄) ဦးကျော်လှနှင့် (၅) ဒေါ်မိမိကျော်
တို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁၊ ၃၄၄ နှင့် ၅၀၄ တို့အရ အရေး
ယူပေးရန် တောင်ကြီးမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီး အမှတ် ၇၄၂/၈၈တွင်
ဦးတိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ တောင်ကြီးမြို့နယ် တရားရုံးက
ဒေါ်မိမိကျော်အပေါ် စွဲချက်တင်ခဲ့သော်လည်း ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံးက
ဒေါ်မိမိကျော်အား တရားရှင်လွှတ်ခဲ့သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးကျော်လှ
အား စွဲချက်တင် ဖြေရှင်းစေပြီး နောက်ဆုံးတွင် တရားသေလွှတ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်မိမိကျော်နှင့် ဦးကျော်လှတို့က ဒေါ်နန်းအေးအေးသည် တရား
ရုံးချုပ် ရှေ့နေကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက်နှင့် တောင်ကြီးမြို့နယ် တရားရုံး၊
ပြစ်မှုကြီး အမှတ် ၇၄၂/၈၈ တွင် အမှုနှင့် မပတ်သက်၊ မသက်ဆိုင်သူတို့
အား မမှန်မကန် စွပ်စွဲချက်များနှင့် နစ်နာစေရန် တမင်ရာဇဝတ်မှု စွဲဆိုခဲ့
သည့်အတွက် တရားလိုတို့အဖို့ များစွာ ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်ကျဆင်းပြီး
အရှက်ရသည့်အပြင် (၂) နှစ်နီးပါးခန့် ရာဇဝတ်မှုကို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းခဲ့ရ
ခြင်းကြောင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲပင်ပန်းရကြောင်း၊ စရိတ်စကလည်း
များစွာ ကုန်ကျခဲ့ရကြောင်း၊ တရားလိုတို့တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့် အဆိုပါနစ်
နာမှုတို့အတွက် တရားပြိုင်က နစ်နာကြေး ပေးလျော်ရန် တာဝန်ရှိကြောင်း
အဆိုပြု၍ ဒေါ်နန်းအေးအေးအပေါ် လျော်ကြေးငွေ ရလိုကြောင်းသီးခြား
စီ အမှုစွဲဆိုသည်။

ဒေါ်နန်းအေးအေးက တောင်ကြီးမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီး
အမှတ် ၇၄၂/၈၈ စွဲဆိုရာ၌ ဒေါ်မိမိကျော်အား တရားခံတစ်ဦးအဖြစ်

ထည့်သွင်းရခြင်းမှာ မလိုမုန်းထားစိတ်ဖြင့် စွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ လုံလောက်သောအကြောင်း အခြေအမြစ် မရှိဘဲနှင့် တရားစွဲဆိုခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ အိမ်ဖြတ်သန်း သွားလာရာလမ်းကို မတရားသဖြင့် ပိတ်ဆို့ခံခဲ့ရသည့်အတွက် သဘောရိုးဖြင့် ဥပဒေ၏ အကာအကွယ်ကို ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုအား နစ်နာစေရန်အကြံဖြင့် တမင်ထည့်သွင်း စွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားပြိုင်၌ လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန် မရှိကြောင်း၊ တရားလို ဦးကျော်လှ၏ အဆိုပြုချက်အရပင် ဦးကျော်လှသည် ဝင်ပေါက် ထွက်ပေါက်ကို ပိတ်ဆို့ကာရံသည့် ကိစ္စတွင် မိမိ၏အကျိုးစီးပွား အလိုငှာ လှုံ့ဆော် အားပေးခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ ခြံစည်းရိုး ပိတ်ဆို့ကာရံသည့် ကိစ္စတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း မြင်သာမှုရှိခဲ့သဖြင့် တရားရုံးအဆင့်ဆင့်က ဦးကျော်လှအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၄၁/၁၁၄ နှင့် ၃၄၄/၁၁၄ တို့အရ ဖြေရှင်းရန် စွဲချက်တင်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားလို ဦးကျော်လှသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ရာ၌ ပါဝင်သည်ဟု အခြေအမြစ်ရှိသော အချင်းအရာတို့ကို အမှန်ယုံကြည်မှုရှိ၍ တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုအား တမင်နစ်နာစေလိုသော အကြံဖြင့် မမှန်မကန် စွပ်စွဲချက်များဖြင့် အမှုတွင် တမင်ထည့်သွင်း စွဲဆိုခဲ့သည်ဆိုခြင်းကို ငြင်းဆိုကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တရားပြိုင်အနေဖြင့် လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်မရှိကြောင်း ချေပသည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်မိမိကျော်
ဦးကျော်လှ
(၎င်း၏အထွေ
ထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးကျော်စိုးညွန့်)
နှင့်
ဒေါ်နန်းအေးအေး

ပြည်နယ် တရားရုံးက ဒေါ်နန်းအေးအေးသည် ရှေးမဆွကပင် အသုံးပြုခဲ့သည့် ရိရင်းစွဲလမ်းကို ပိတ်ဆို့ခံရသဖြင့် နစ်နာမှု ပေါ်ပေါက်ပြီး ဦးလှမြင့် အပါအဝင် ဒေါ်မိမိကျော်နှင့် ဦးကျော်လှတို့ကို တောင်ကြီးမြို့နယ် တရားရုံးတွင် တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ယင်းသို့တရား စွဲဆိုရာ၌ အခြေအမြစ်မရှိ၊ အကြောင်းမဲ့ တရားစွဲဆိုသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ဒေါ်နန်းအေးအေးသည် အကြောင်မဲ့သက်သက် မသမာသော စိတ်နှင့် တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်မြင်သာသည့် အထောက်အထားမရှိကြောင်း၊ ထိုသို့ တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းအတွက် ဒေါ်နန်းအေးအေး တွင် လျော်ကြေးပေးရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး ဒေါ်မိမိကျော်နှင့် ဦးကျော်လှတို့ စွဲဆိုသည့်အမှုများကို ပလပ်သည်။

အယူခံတရားလို ဒေါ်မိမိကျော်၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားပြိုင်သည် ခြံစည်းရိုး ကာရံသည့်ဖြစ်ရပ်နှင့် လုံးဝပါဝင် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိရုံမက

၁၉၉၅
ဒေါ်မိမိကျော်
ဦးကျော်လှ
(၄င်း၏အထွေ
ထွေကိုယ်စား
လှယ်စာသူ
ဦးကျော်စိုးညွန့်)
နှင့်
ဒေါ်နန်းအေးအေး

ခြံစည်းရိုး ကာရံစဉ်ကလည်း ပါဝင်ခြင်း မရှိသည့် ဒေါ်မိမိကျော်အား ဖြစ်ပွားခြင်း မရှိသည့် ရာဇဝတ်ပြစ်မှု (၃)ရပ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းသည် အကြောင်းယူ၍ အခြေအမြစ် လုံးဝမရှိဘဲ နစ်နာစေရန် အကြံဖြင့် မလို မုန်းတီးစိတ်ထားကာ တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါသည်ဟု လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားလို ဦးကျော်လှ၏ ရှေ့နေက ဒေါ်နန်းအေးအေးသည် ခြံစည်းရိုး အပိတ်ခံရ၍ နစ်နာသဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်လျှင် ခြံစည်းရိုး ပိတ်သူ၊ နစ်နာအောင်ပြုသူကိုသာ သက်ဆိုင်ရာ ပုဒ်မဖြင့် တရားစွဲဆိုသင့် ကြောင်း၊ တောင်ကြီးမြို့တွင် မရှိသူ၊ လွိုင်ကော်မြို့တွင် နေထိုင်သူ ဦးကျော်လှအား ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ကျူးလွန်သည်ဟု တရားစွဲဆိုခွင့်အကြောင်း မရှိကြောင်း၊ လုံးဝဖြစ်ပွားခြင်း မရှိသော ရာဇဝတ်ပြစ်မှုများကို အယူခံ တရားလိုကိုယ်တိုင် ပါဝင် ကျူးလွန်ပါသည်ဟု မဟုတ်မမှန် စွဲဆိုတိုင် ကြားသည့်အချက်ကပင်လျှင် မသမာစိတ်၊ မလိုမုန်းထား စိတ်ရှိ၍သာ မဟုတ် မမှန်စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်နန်းအေးအေးသည် လာရောက် လျှောက်လဲ တင်ပြခြင်း မပြုပေ။

တောင်ကြီးမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီး အမှတ် ၇၄၂/၈၈ တွင် ဒေါ်နန်းအေးအေးက ဒေါ်မိမိကျော်နှင့် ဦးကျော်လှတို့အပါအဝင် ဦးလှမြင့် ပါ- ၅ ဦးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁၊ ၃၄၄ နှင့် ၅၀၄ ဘို့အရ အရေးယူပေးရန် တရားစွဲဆိုသည့် လျှောက်လွှာတွင် အောက်ပါ အတိုင်း စွပ်စွဲဖော်ပြထားသည်-

“၆။ သို့ရာတွင် ၁၊ ၂၊ ၃၊ ၄၊ ၅ တရားခံများက ၁၃-၁၁-၈၇ နေ့တွင် မြေကွက်အမှတ် ၃၈၃ တရားလို၏ ခြံဝင်းသို့ဝင်ထွက်ရာ ပေ ၂၀ လမ်းကို သစ်သားတိုင် ဖိုက်ထူ အကာများ ကာရံပြီး ပိတ် ဆို့ လိုက်ခြင်းဖြင့် တရားလို၏ ဝင်ထွက် သွားလာခွင့်ကို မတရား ပိတ်ဆို့ထားပါသည်။ တရားလိုတွင် ထိုလမ်းမှတစ်ပါး အခြားဝင် ထွက်ရန် ထွက်ပေါက်မရှိသဖြင့် တရားလိုအား မိမိပိုင် ဝင်းခြံအတွင်း ဌ် ဝင်ထွက်ခွင့်မရအောင် မတရား ချုပ်နှောင်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသို့ ပြုလုပ်ခဲ့သည်မှာ ၁၃-၁၁-၈၇ နေ့မှ ယနေ့တိုင်ဖြစ်ပါ

သည်။ ထိုအတွက် တရားလိုအဖို့ တောင်ဘက်ပိုင်းတွင် (၃) ပေ ခန့်ရှိ လူဝင်ထွက်သာရုံ တံခါးငယ်တစ်ခုကိုသာ အိမ်နီးချင်းများ ၏ အကူအညီဖြင့် ဖောက်လုပ် သုံးစွဲ ဝင်ထွက်နေရပါသည်။

၇။ အထက်ပါအတိုင်း ၁၃-၁၁-၈၇ နေ့တွင် တရားခံ(၅)ဦး စလုံးနှင့် အမည်မသိလူ (၄) (၅) ဦးတို့ပါဝင်လျက် တရားလို၏ ဝင်းတံခါးပေါက်ကို တိုင်စိုက် ထရံကာ ပိတ်ဆို့ရာ တရားလိုက တားမြစ်သော်လည်း လက်မခံဘဲ အတင်းပိတ်ဆို့၍ တရားခံများမှ တမင်စော်ကား၍ ဒေါသထွက်စေရန် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တရားလိုမှာ မိန်းမသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး (၁၂) နှစ်အရွယ် သားငယ် နှင့်သာ နေထိုင်သူ ဖြစ်၍ တရားခံများ၏ အထက်ပါ တမင်ပြုမှုချက်၊ စော်ကားမှုများကို ကြိတ်ခံနေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

ဒေါ်နန်းအေးအေးက မတရား တားဆီးကန့်ကွက်ခြင်းအတွက်လည်း ကောင်း၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး ပျက်ပြားစေရန် အကြံဖြင့် တမင်စော်ကားခဲ့ခြင်း အတွက်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်မိမိကျော်အား ထည့်သွင်း စွဲဆိုရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက ဒေါ်မိမိကျော်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၄ အရ စွဲချက်တင်ခဲ့သော်လည်း ပြည်နယ် တရားရုံးက ဒေါ်မိမိကျော် အား တရားရှင်လွှတ်ခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်ကလည်း ဒေါ်နန်းအေးအေး တင်သွင်းသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၁၄၆(ခ)/ ၈၉ ၌ ခြံစည်း ရိုးကာရံသည့်နေရာတွင် ဒေါ်မိမိကျော် ပါဝင်ခြင်း မရှိကြောင်း စီရင်ဆုံးဖြတ် ခဲ့သည်။

ဒေါ်နန်းအေးအေးသည် ဒေါ်မိမိကျော်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေ ၃၄၁၊ ၃၃၄ နှင့် ၅၀၄ တို့အရ အရေးယူပေးရန် တရားစွဲဆိုခဲ့သော်လည်း အချင်းဖြစ်ချိန်က ဒေါ်မိမိကျော် ပါဝင်ခြင်းမရှိ၊ ငြိမ်ဝပ်ရေးကို ပျက်ပြားစေရန် အကြံဖြင့် တမင်စော်ကား၍ ဒေါသထွက်စေမှုကို ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းလည်း မရှိ ကြောင်း၊ ဒေါ်နန်းအေးအေး၏ ထွက်ဆိုချက်တွင် အထင်အရှားတွေ့ရှိ ရသည်။ ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်ခြင်း မရှိသူ၊ ယင်းကဲ့သို့ အချင်းဖြစ် ရာတွင် ပါဝင်ခြင်း မရှိသူ တစ်ဦးအပေါ် တရားစွဲဆိုခြင်းသည် မသမာသော စိတ်ထားဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း (Malicious Prosecution) ဟုတ် မဟုတ် စိစစ်သုံးသပ်ရပေမည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်မိမိကျော်
ဦးကျော်လှ
(၄င်း၏အထွေ
ထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးကျော်စိုးညွန့်.)
နှင့်
ဒေါ်နန်းအေးအေး

၁၉၉၅
ဒေါ်မိမိကျော်
ဦးကျော်လှ
(၄င်း၏အထွေ
ထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးကျော်စိုးညွန့်.)
နှင့်
ဒေါ်နန်းအေးအေး

မသမာသော စိတ်ထားဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်း မြောက်ရန် အောက်
ပါအချက်များနှင့် ပြည်စုံရန် လိုသည်—

- (၁) တရားပြိုင်က တရားလိုကို ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆို
ခြင်း၊
- (၂) ယင်းအမှုတွင် တရားလိုကို အသာပေး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း၊
- (၃) တရားပြိုင်စွဲဆိုသော ပြစ်မှုသည် အခြေအမြစ် မရှိခြင်း၊
- (၄) တရားပြိုင်သည် မသမာစိတ် သို့မဟုတ် မလိုမုန်းထားစိတ်
ဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်း၊
- (၅) တရားလိုတွင် နစ်နာဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ပေါ်ခြင်း။

ဦးတိုက်ကောင်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ ပါ-၂ အမှု^(၁)
တွင် မသမာစိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုသည့်အမှု၌ တရားလိုက ပြသရန်လိုအပ်
သည့်အချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ညွှန်ပြထားသည်—

“အာဃာတ ထား၍ ဖွင့်လှစ် စွဲဆိုသည်ဟု စွပ်စွဲကာ လျော်ကြေး
ရရှိရန် စွဲဆိုသော အမှုတစ်ခုတွင် တရားလိုက မိမိအပေါ်သို့ ဖွင့်
လှစ် တိုင်တန်းသော အမှုသည် အာဃာတ ထား၍ ဖွင့်လှစ်
ကြောင်း၊ ယုတ္တိမရှိဘဲ တိုင်တန်းကြောင်းတို့ကို အထင်အရှားပြသ
ရန် လိုအပ်သည်”

ဒေါ်နန်းအေးအေးက ဒေါ်မိမိကျော်တို့အပေါ် တရားစွဲဆိုသည့်အမှု
အဖြစ်အပျက်မှာ ဦးကျော်လှဝယ်သည့် မြေကွက်နှင့် ဒေါ်နန်းအေးအေး
နေထိုင်သည့် မြေကွက်ကြားရှိ မူလက ဒေါ်နန်းအေးအေးတို့ ဝင်ထွက်ပေါက်
အဖြစ် အသုံးပြုနေသည့်လမ်းကို မူလမြေရှင် ဦးလှမြင့်က ပိတ်ဆို့ကာရံရာမှ
ပေါ်ပေါက်လာသည့်အငြင်းပွားမှု ဖြစ်သည်။ လမ်းကို ပိတ်ဆို့ကာရံသူမှာ
ဦးလှမြင့်တို့သာဖြစ်ပြီး ဒေါ်မိမိကျော် မပါဝင်ကြောင်း သိပါလျက်နှင့်
ဒေါ်နန်းအေးအေးက ဒေါ်မိမိကျော်ကိုပါ ဦးလှမြင့် တို့နှင့်အတူ တရားခံ
အဖြစ် ထည့်သွင်းစွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်သည်။ ထိုအမှု
တွင် ဒေါ်မိမိကျော်အား တရားရှင် လွှတ်ခဲ့သော်လည်း ဒေါ်မိမိကျော်သည်
ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲစွာဖြင့် အမှုရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီး နစ်နာခဲ့ရသည်မှာ မငြင်းနိုင်
သည့်အချက်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်နန်းအေးအေးသည် အခြေအမြစ်မရှိဘဲ ဒေါ်မိမိ
ကျော်အား အမှုတွင် ထည့်သွင်း တရားစွဲဆိုခြင်းသည် မသမာစိတ်ဖြင့်
စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူရမည် ဖြစ်သည်။

(၁) ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၁၀၂၆။

ဒေါ်နန်းအေးအေးက ဦးကျော်လှသည် ခြံစည်းရိုး ကာရံသည့်နေရာတွင် ပါဝင်ခြင်း မရှိသော်လည်း ခြံကာသည့်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် ပါဝင်သူဖြစ်၍ ဦးကျော်လှအား ထည့်သွင်း စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

ဒေါ်ခင်စိန်လှိုင် (ပြိုင်ပြ-၁) မှာ တောင်ကြီးမြို့နယ် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီး အမှတ် ၇၄၂/၈၈ အမှုတွင် ဒေါ်နန်းအေးအေး ဘက်မှ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ရှေ့နေဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်စိန်လှိုင် (ပြိုင်ပြ-၁)က “တံခါးပိတ်ရာတွင် ဦးလှမြင့်နှင့် အပေါင်းအပါတို့က ပိတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ဦးကျော်လှက ၎င်း၏အကျိုးငှာ ညွှန်ကြားသူဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ထို့ပြင် ဦးကျော်လှကိုယ်တိုင်ကိုက ထွက်ပေါက် ဝင်ပေါက် ပိတ်ဆိုရာတွင် အသုံးပြုသော ဝါးကပ်များ၊ တိုင်များ စသည်တို့ကို ဝယ်ယူပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးကျော်လှနှင့် သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်မိမိကျော်တို့ကို အချင်းဖြစ်ကိစ္စတို့၌ အားပေးသူများအဖြစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ကို တပ်ပြီး တိုင် လျှောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်”ဟု ထွက်ဆိုသည်။

ဒေါ်နန်းအေးအေးက ဦးကျော်လှအား တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်း စွဲဆိုခြင်းမှာ ဦးလှမြင့်တို့က လမ်းပိတ်ဆို ကာရံရာတွင် အားပေးအားမြှောက်ပြုသူတစ်ဦးအဖြစ် ထည့်သွင်းစွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း မြင်သာသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးကျော်လှအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၄၁/၁၁၄ နှင့် ၃၄၄/၁၁၄ တို့အရစွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ ရှေးဦးအမြင်အားဖြင့် ဦးကျော်လှသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သည့် လက္ခဏာများ ပေါ်ပေါက်သဖြင့် မြို့နယ်တရားရုံးက စွဲချက်တင် ဖြေရှင်းစေခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူ သုံးသပ်နိုင်သည်။

ဒေါ်နန်းအေးအေးသည် ဦးကျော်လှအား အခြေအမြစ်မရှိဘဲ တရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်း တရားစွဲဆိုသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ မိမိနှစ်ပေါင်းများစွာ အသုံးပြုခဲ့သည့် ဝင်ထွက်ပေါက်ကို ဦးကျော်လှတို့ ရောက်ရှိလာပြီးနောက်မှ အပိတ်ခံရခြင်းသည် ဦးကျော်လှက အားပေးအားမြှောက်ပြုခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဒေါ်နန်းအေးအေးက ယူဆခဲ့သည်။ ဝင်ထွက်ပေါက် ပိတ်ဆိုကာရံခြင်းခံရ၍ ဒေါ်နန်းအေးအေးတွင် နစ်နာမှုလည်း ရှိခဲ့သည်။ ဤအခြေအနေတွင် ဦးကျော်လှအား အားပေးသူတစ်ဦးအနေဖြင့် ထည့်သွင်း တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ မသမာစိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၁၉၉၅
ဒေါ်မိမိကျော်
ဦးကျော်လှ
(၎င်း၏အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဦးကျော်စိုးညွန့်.)
နှင့်
ဒေါ်နန်းအေးအေး

၁၉၉၅
ဒေါ်မိမိကျော်
ဦးကျော်လှ
(၄င်း၏အထွေ
ထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးကျော်စိုးညွန့်)
နှင့်
ဒေါ်နန်းအေးအေး

ဒေါ်နန်းအေးအေးသည် ဒေါ်မိမိကျော်အား မသမာစိတ်ဖြင့် တရား
စွဲဆိုခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည်ဖြစ်ရာ ဒေါ်မိမိကျော်သည် ဒေါ်နန်းအေးအေး
ထံမှ လျော်ကြေး ရထိုက်ပေသည်။

ဦးစံပေ (ခ) စရစ်အိမ်နဲ့ ဂျက်ကရူး အမှု^(၁) တွင် မတရား
စွဲဆိုခြင်းအတွက် လျော်ကြေးပေးသင့်ကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း
ညွှန်ပြခဲ့သည်-

“မတရားစွဲဆိုခြင်းအတွက် လျော်ကြေး တောင်းခံနိုင်ခွင့် ပေးခြင်း
၏အဓိက သဘောမှာ မလိုမုန်းထားသူ တစ်ဦးသည် အခြားသူ
တစ်ဦးအား ရာဇဝတ်ရုံးများကို အသုံးပြု၍ နှိပ်စက်ကလူ မပြုနိုင်
ရန် ဟန့်တားခြင်းဖြစ်သည်။ နစ်နာသူအားလည်း လျော်ကြေးဖြင့်
သက်သာမှုကို ပေးခြင်းဖြစ်သည်”

မှန်ပေသည်။ တရားရုံးဟူသည် အမှန်တရားကို အဆုံးအဖြတ်ပေး
သည့် အငြင်းပွားမှုများကို ဖြေရှင်းပေးသည့်၊ မမျှမတ မမှန်မကန် လုပ်
ဆောင်မှုများကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးသည့် နေရာဌာန ဖြစ်ပေသည်။
ပြည်သူလူထု၏ ယုံကြည် အားကိုးရာဖြစ်သော တရားရုံးတွင် တရားရုံး၏
အာဏာကို အလွဲသုံးစားပြုကာ မလိုမုန်းထားသူတို့အား နှိပ်စက်၊ ညှဉ်းပန်းရန်
မသမာစိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်းမျိုးကို မပြုလုပ်သင့်ပေ။ လျော်ကြေးပေး
စေခြင်းသည် မသမာစိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခြင်းကို ဟန့်တား ကာကွယ်ရာ
ရောက်သည့်အပြင် နစ်နာသူအားလည်း သက်သာခွင့် ရရှိစေသည့်နည်း
လမ်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။

တရားလိုတစ်ဦးက တရားပြိုင်၏ ပြုမူချက်ကြောင့် မိမိတွင်ထိခိုက်
နစ်နာခဲ့ရသည့်အတွက် လျော်ကြေးငွေ တောင်းဆိုသည့်ကိစ္စ၌ အထွေထွေ
လျော်ကြေးငွေနှင့် အထူးလျော်ကြေးငွေဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိသည်။ အထွေထွေ
လျော်ကြေးငွေမှာ တရားပြိုင်၏ မတရားသော ပြုမူချက်ကြောင့် တရားလို
တွင် နစ်နာခဲ့ရသည့်အလျောက် လျော်ကြေးငွေ ရထိုက်သည်ဟု ဥပဒေက
ခွင့်ပြုထားသည့် လျော်ကြေးငွေပင် ဖြစ်သည်။ ထိုလျော်ကြေးငွေနှင့် ပတ်
သက်၍ တရားလိုသည် ၎င်း၏အဆိုလွှာတွင် တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းခန့်မှန်း
ကာ ဖော်ပြနိုင်သည်။ အချက်အလက် အသေးစိတ်ကို ဖော်ပြရန် မလို။
ထိုလျော်ကြေးငွေအား တွက်ချက်ရန်တာဝန်မှာ တရားရုံးအပေါ်၌ တည်ရှိ

(၁) ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၂၅၃။

နေသည်။ အထူးလျော်ကြေးငွေမှာ ပစ္စည်း သို့မဟုတ် ငွေအရေအတွက်အား ဖြင့် တွက်ချက်ရသည့် လျော်ကြေးငွေ ဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုလျော်ကြေး ငွေမျိုးကို တောင်းဆိုလျှင် တရားလိုသည် မိမိ မည်သို့ကုန်ကျခဲ့ရသည်၊ မည်ရွေ့မည်မျှ ကုန်ကျခဲ့ရသည်ဟု အချက်အလက် အသေးစိတ်ဖော်ပြရန် လိုပေသည်။ ဥပဒေက အထူးလျော်ကြေးငွေကို သာမန်အားဖြင့် အသိအမှတ် မပြုချေ။ ဦးတင်မောင်ဦး နှင့် မအေးပို့ ပါ - ၅ အမှု^(၃) ကို ကြည့်ပါ။

ဦးတင်မောင်ဦး နှင့် မအေးပို့ ပါ - ၅ အမှု^(၃) တွင် အထွေထွေ လျော်ကြေးငွေကို Halsbury's Law of England စာအုပ်၌ အောက်ပါ အတိုင်း အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုထားကြောင်း ရည်ညွှန်းဖော်ပြခဲ့သည်။

"General damage, on the otherhand, is defined as matters which cannot be stated in money or money's worth, and includes such things as bodily or mental suffering; loss of reputation and the like."

ဒေါ်နန်းအေးအေးက မသမာစိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့သဖြင့် ဒေါ်မိမိကျော်တွင် ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဒုက္ခနှင့် ဂုဏ်သတင်း ပျက်ပြားခြင်း များ ခံစားခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ ဒေါ်မိမိကျော်၏ နစ်နာမှုမှာ ငွေကြေးဖြင့်ဖော်ပြ နိုင်သည့် နစ်နာမှု မဟုတ်ပေ။ ယင်းနစ်နာမှုအတွက် ပေးရသည့် လျော် ကြေးသည် အထွေထွေ လျော်ကြေးဖြစ်သည်။

ဒေါ်မိမိကျော်က ၎င်းခံစားရသည့် နစ်နာမှုအတွက် လျော်ကြေးငွေ ကျပ် ၁၀၀၀၀၀/- တောင်းဆိုသည်။ ဒေါ်မိမိကျော်သည် သမိုင်းဌာန သုတေသန လက်ထောက်အရာရှိ တစ်ဦးအနေဖြင့် လျော်ကြေးငွေ ကျပ် ၁၀၀၀၀၀/- ရထိုက်သည်ဟု တောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

လျော်ကြေးငွေအရေအတွက်သည် တောင်းဆိုသူ၏ လူနေမှု အဆင့် အတန်းမြင့်မားမှု သို့မဟုတ် ရာထူးအဆင့်အတန်း ကြီးမြင့်မှုအပေါ် မူ မတည်ပေ။ နစ်နာသူက ၎င်းရထိုက်သည့် အခွင့်အရေးကို ခိုင်ခိုင်မာမာ သက်သေ ထင်ရှား ပြသနိုင်မှုသည်သာ အဓိကအချက်ဖြစ်သည်။ လျော်ကြေး ငွေကို မည်သည့်အချက်အပေါ် အခြေခံပြီး သတ်မှတ်သင့်ကြောင်း ဦးအုန်းခင် ပါ - ၆ ဦး နှင့် ဒေါ်စောဟန် အမှု^(၄) တွင် အောက်ပါအတိုင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

(၃) ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၆၃၆။

(၄) ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၃၉၈။(လွှတ်တော်)

၁၉၉၅

ဒေါ်မိမိကျော်

ဦးကျော်လှ

(၎င်း၏အထွေ

ထွေကိုယ်စား

လှယ်စာရသူ

ဦးကျော်စိုးညွန့်)

နှင့်

ဒေါ်နန်းအေးအေး

၁၉၉၅
ဒေါ်မိမိကျော်
ဦးကျော်လှ
(၄င်း၏အထွေ
ထွေကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးကျော်စိုးညွန့်)
နှင့်
ဒေါ်နန်းအေးအေး

"The greatest moment in a defamation suit, especially concerning a person of high social standing, or who holds high official position, is not the quantum of damage, but whether he has fully vindicated his rights."

ဒေါ်နန်းအေးအေးက မသမာစိတ်ဖြင့် တရားစွဲဆိုခဲ့သည့်အတွက် ဒေါ်မိမိကျော်တွင် မည်ကဲ့သို့ ထိခိုက်ခံစားခဲ့ရသည်ကို ဒေါ်မိမိကျော်၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဦးကျော်စိုးညွန့်က အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုသည်—

“ကျွန်တော်တို့ မိသားစုတစ်စုလုံးတွင် ရှေးယခင်က မည်ကဲ့သို့သော အမှုအခင်းမျိုးမျှ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရခြင်းလည်း မရှိပါ။ ယခုကဲ့သို့ ရာဇဝတ် တရားခံအဖြစ် တရားစွဲ ခံခဲ့ရသည့်အတွက် ကျွန်တော့်အစ်မသည် (၂) နှစ်နီးပါးခန့် ရာဇဝတ်တရားခံအဖြစ် အာမခံဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရပါ သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကျောင်းတွင် တပည့်များအကြားတွင်လည်းကောင်း၊ ဆက်ဆံနေရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်လည်းကောင်း များစွာစိတ်ဆင်း ရဲစရာ၊ အရှက်ရစရာဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထို့အပြင် ထိုကဲ့သို့ ရာဇဝတ် တရားခံအဖြစ် စွဲဆိုခံထားရသည့်အတွက် အလုပ်အကိုင်တိုးတက်မှု အခွင့်အလမ်းတွင်လည်း များစွာထိခိုက် နစ်နာခဲ့ရပါသည်။ နိုင်ငံခြား သွားရန် အခွင့်အလမ်းများနှင့် ဌာနဆိုင်ရာ ကိစ္စရပ်များအတွက် ကိုယ်ရေးရာဇဝင် ရေးဖြည့်ရာတွင် အဆိုပါ ရာဇဝတ်မှုခင်း စွဲဆိုခံ ထားရခြင်း ကိစ္စကြောင့် အလွန်စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ နစ်နာခြင်းများ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကျွန်တော့်အစ်မတွင် ဖြစ်ပေါ်ရသည့် ထိခိုက်နစ်နာမှုများမှာ ဒေါ်နန်းအေးအေးက ကျွန်တော်အစ်မအပေါ် မဟုတ်မမှန် တရားစွဲဆိုခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

အထွေထွေ လျော်ကြေးငွေကို မည်မျှပေးသင့်သည်ဟု သတ်မှတ်ရန် ကိစ္စမှာ ခက်ခဲသည့် ကိစ္စရပ်ဖြစ်သော်လည်း တရားရုံးက အစွမ်းကုန်ကြိုး စား၍ ချိန်ဆရပေမည်။

တန်ချွေကင်း ပါ - ၃ နှင့် စောချိန်ပွန် ပါ - ၂ အမှု^(၅) တွင် အောက်ပါအတိုင်း လမ်းညွှန်ထားသည်—

"In awarding general damages, a Judge has to do his best in assessing the amount, however difficult such a task may appear to be"

(၅) ၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၄၉၀ (လွှတ်တော်)

ဒေါ်မိမိကျော်သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်း မရှိဘဲ (၂) နှစ် နီးပါးခန့် တရားခံအဖြစ် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းခဲ့ရသည်။ ၎င်းနေထိုင်ရာ ဒေသ၊ အလုပ်လုပ် ကိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင် လူနေမှု အသိုင်းအဝိုင်းတွင် အရှက်ရစရာ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ နိုင်ငံခြားသွားရန် အခွင့်အလမ်း၊ အလုပ်အကိုင် တိုးတက်မှု အခွင့် အလမ်းများ ထိခိုက်ရသည်။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းများ ကြုံ တွေ့ရသည်။ ယင်းအချက်များအပေါ် မူတည်၍ လျော်ကြေးငွေကို သတ်မှတ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မိမိကျော် ခံစားခဲ့ရသည့် နစ်နာမှုများအတွက် အထွေထွေ လျော်ကြေး ငွေကျပ် ၂၀၀၀၀/- ရထိုက်သည်ဟု သတ်မှတ်လျှင် သင့်တော်မျှတမည်ဟု ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၁၉/၉၃ ကို ခွင့်ပြုပြီး ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ အယူခံတရားလို ဒေါ်မိမိကျော် အား အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်နန်းအေးအေးမှ နစ်နာမှုလျော်ကြေးငွေ ကျပ် ၂၀၀၀၀/- ပေးစေရန် ရုံးနှစ်ရုံး စရိတ်နှင့် တကွ အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သည်။

တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၂၀/၉၃ ကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- စီ သတ်မှတ်သည်။

၁၉၉၅
 ဒေါ်မိမိကျော်
 ဦးကျော်လှ
 (၎င်း၏အထွေ
 ထွေကိုယ်စား
 လှယ်စာရသူ
 ဦးကျော်စိုးညွန့်.)
 နှင့်
 ဒေါ်နန်းအေးအေး

+ ၁၉၉၅
ဩဂုတ်လ၊
၄ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

မိုဟာမက်ယူစွပ် (ခ) ဦးမြသန်း ပါ - ၄

နှင့်

ဒေါ်ဖာတမာဘိဘိ ပါ - ၁၀*

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၀၊ နည်း ၁။ အမိန့် ၁၀၊ နည်း ၁
ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ အမိန့် ၁၀ အရ စစ်မေးခြင်း
သည် အငြင်းပွားသည့် ပြဿနာကို ဖော်ထုတ် စိစစ်ရန်သာဖြစ်
ခြင်း၊ ပြန်လှန်စစ်မေးခြင်း မပြုရသည့်အတွက် အမှုသည်တို့ ထွက်ဆို
ချက်များကို အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၀၊ နည်း ၁ တွင်
အမှုကို ပထမအကြိမ် ကြားနာရန် ချိန်းဆိုထားသောနေ့တွင် အဆိုအချေ
များ၌ ဖော်ပြပါရှိသော စွပ်စွဲချက်များကို အမှုသည်က ဖြောင့်ဆိုမည်
သို့မဟုတ် ငြင်းကွယ်မည်ကို တရားရုံးက အမှုသည်များထံမှ ဖြစ်စေ၊
ရှေ့နေများထံမှဖြစ်စေ စစ်မေးခွင့်ရကြောင်း၊ ဤသို့ စစ်မေးရာ၌ သိရှိရ
သော ဖြောင့်ဆိုချက်၊ ငြင်းကွယ်ချက်များကို တရားရုံးက ရေးမှတ်ထားရမည်
ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၀၊ နည်း ၁ ပါ
ပြဋ္ဌာန်းချက်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အဆိုအချေများ ပီပြင်မှုရှိစေရန်၊ အမှု
သည်များအကြား အငြင်းပွားမှုကို တိတိကျကျသိရှိရန်၊ တစ်ဘက်အမှုသည်
သည် စွပ်စွဲချက်ကို အခြားတစ်ဘက်က မည်မျှထိ ဝန်ခံကြောင်း သိရှိစေ
ရန် ဖြစ်သည်။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၄၈။
+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၇ တွင် ချမှတ်သော ၁၁-၁၁-၉၄
ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

အမိန့် ၁၀ အရ စစ်မေးခြင်းသည် အငြင်းပွားသည့် ပြဿနာကို ဖော်ထုတ်စိစစ်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ သက်သေခံချက် ရယူရန် မဟုတ်ပေ။ ငြင်းချက်မထုတ်မီ အမှုသည်များအား ကျမ်းနှင့် စစ်မေးခြင်း၊ ပြန်လှန် စစ်မေးခြင်း မပြုရသည့်အတွက် အမှုသည်တို့ ထွက်ဆိုသည့်အချက်များကို အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုရပေ။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးရဲကျော်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးမောင်မောင်တင်၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၁၉၉၅
မိဟာမက်ယူစွပ်
(ခ)
ဦးမြသန်း
ပါ - ၄
နှင့်
ဒေါ်ဖာတမာဘိဘိ
ပါ - ၁၀

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၇ တွင် အယူခံ တရားလိုများဖြစ်ကြသော မိဟာမက်ယူစွပ်(ခ) ဦးမြသန်း ပါ- ၄ ဦးတို့က အယူခံတရားပြိုင်များ ဖြစ်ကြသော ဒေါ်ဖာ တမာဘိဘိ ပါ-၁၀ ဦးတို့အပေါ် အမွေပုံ စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အဆိုအချေများအရ ပဏာမ ငြင်းချက်နှစ်ရပ်ကို ထုတ် နုတ် ကြားနာပြီးနောက် အယူခံတရားလိုတို့ စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံတရားလို မိဟာမက်ယူစွပ်(ခ) ဦးမြသန်းတို့က တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

မိဟာမက်ယူစွပ်(ခ) ဦးမြသန်းတို့က ဗမာလူမျိုး အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် ဦးနုရ်ဟတ်နှင့် ဒေါ်ခါတွန် တို့မှ (၁) ဦးညွန့်မောင်(ခ) အဗ္ဗဒူလ်ဟမီး၊ (၂) ဒေါ်စက်နာ၊ (၃) ဒေါ်ဟာဒေါ သားသမီး (၃)ဦး မွေးဖွားခဲ့ကြောင်း၊ ဦးနုရ်ဟတ်နှင့် ဒေါ်ခါတွန်တို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်စက်နာနှင့် ဒေါ်ဟာဒေါတို့လည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို များသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်စက်နာ၏ ကျန်ရစ်သူ အမွေခံသားသမီးများ ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှတ် (၁) မှ (၉) ထိ တရားပြိုင်များသည် ဒေါ်ဟာဒေါ၏ အမွေခံ သားသမီးများဖြစ်ကြောင်း၊အမှတ် (၁၀) တရားပြိုင်မှာ ဦးနုရ်ဟတ် နှင့် ဒေါ်ခါတွန်တို့၏ အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်သူ သားဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးနုရ်ဟတ် ကွယ်လွန်သည့်အခါ အမွေပုံပစ္စည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း အဆိုပြု သည်။

၁၉၉၅
မိုးဟာမက်ယူစွပ်
(ခ)
ဦးမြသန်း
ပါ - ၄
နှင့်
ဒေါ်ဟာတမာဘီဘီ
ပါ - ၁၀

အမှတ်(၁၀)တရားပြိုင် ဦးညွန့်မောင်က တရားလိုတို့၏အဆိုလွှာပါ အချက်များ မှန်ကန်ကြောင်း ပြောဆိုလွှာ တင်သွင်းသည်။

အမှတ် (၁) မှ အမှတ် (၉) ထိ တရားပြိုင်တို့က ဒေါ်ဟာဒေါ်၏ အမွေစားအမွေခံများ ပြည့်စုံမှု မရှိကြောင်း၊ ဦးနုရ်ဟတ် ကွယ်လွန်သော အခါ အမွေပစ္စည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ တရားလိုများ ထမ်းဆောင် ထားသော ရုံးခွန် ပြည့်စုံမှု မရှိကြောင်း၊ အမွေဆိုင် မဲစုံလင်သဖြင့် အဆို လွှာကို ပယ်ပယ်သင့်ကြောင်း ချေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အောက်ပါ ပဏာမ ငြင်းချက် နှစ်ရပ်ကို ထုတ် နုတ် ကြားနာခဲ့သည်-

“(၁) အချင်းဖြစ်အခန်းမှာ ကာလတန်ဖိုး (၁၅) သိန်းခန့်ရှိသဖြင့် ဤရုံးတော်၌ စီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား၊ တရားလိုများ ထမ်း ဆောင်ထားသော ရုံးခွန်တော် ပြည့်စုံလုံလောက်မှု မရှိ ဆိုခြင်းမှာ မှန် သလား၊

“(၂) ယခုအမှုတွင် အမွေဆိုင် မဲစုံလင်ဆိုသည်မှာ မှန်သလား။”

တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၀၊ နည်း ၁အရ စစ်ဆေးရာတွင် တရားလိုစွဲဆိုထားသော အမှုတွင် အမွေဆိုင်များ စုံလင်ခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်ဆိုကာ ကျန်ပဏာမ ငြင်းချက်ကို ဖြေဆိုခြင်း မပြုတော့ဘဲ တရားလိုတို့ စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပယ်လိုက်သည်။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက မူလရုံးသည် ပဏာမငြင်းချက် အပေါ် ဖြေဆိုရာ၌ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၀၊ နည်း ၁ အရ စုံစမ်း မေးမြန်းချက်များအား အဓိက သက်သေခံချက်များဖြစ် ထည့်သွင်း သုံးသပ်၍ ဖြေဆို ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ အမွေဆိုင် စုံလင် မှု ရှိ မရှိ ဆိုခြင်းမှာ နှစ်ဘက်သက်သေများ စစ်ဆေးပြီးမှသာ ထင်ရှား ပေါ်ပေါက်နိုင်သည့် အကြောင်းခြင်းရာနှင့် ဥပဒေရောထွေးနေသော ငြင်း ချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှတ် (၁) မှ အမှတ် (၉) ထိ အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက မူလရုံးမှ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၁၀၊ နည်း ၁ အရ စစ်ဆေးခြင်း သည် ရုံးငြင်းချက် ထုတ်သည့်နေ့က စစ်ဆေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ငြင်းချက် ထုတ်သောနေ့သည် ပထမဆုံးအကြိမ် အမှုကို ကြားနာသောနေ့ရက်ဖြစ်

ကြောင်း၊ မူလရုံး စစ်ဆေး တွေ့ရှိချက်အရလည်းကောင်း၊ တရားပြိုင်များ တင်ပြသော သန်းခေါင်စာရင်းအရလည်းကောင်း အမွေဆိုင် မစုံလင်သဖြင့် အဆိုလွှာကို ပလပ်ခွဲခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း၊ အမှု သည် မစုံလင်ခြင်းသည် ဥပဒေရေးရာသက်သက်ဖြစ်ပြီး ဆိုလွှာ ချေလွှာ အရလည်းကောင်း၊ တရားပြိုင်များ တင်ပြသော သန်းခေါင်စာရင်းအရလည်း ကောင်း ပေါ်လွင် ထင်ရှားနေသဖြင့် မူလရုံးက ချမှတ်သည့် အမိန့်မှာ ဥပဒေအရ လျော်ကန်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၀၊ နည်း ၁ တွင် အမှုကို ပထမ အကြိမ် ကြားနာရန် ချိန်းဆိုထားသောနေ့တွင် အဆိုအချေများ၌ ဖော်ပြပါ ရှိသောစွပ်စွဲချက်များကို အမှုသည်က ဖြောင့်ဆိုမည် သို့မဟုတ် ငြင်းကွယ် မည်ကို တရားရုံးက အမှုသည်များထံမှဖြစ်စေ၊ ရှေ့နေများထံမှဖြစ်စေ စစ်မေးခွင့်ရကြောင်း၊ ဤသို့ စစ်မေးရာ၌ သိရှိရသော ဖြောင့်ဆိုချက်၊ ငြင်းကွယ်ချက်များကို တရားရုံးက ရေးမှတ်ထားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။

တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၀၊ နည်း ၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ အဆိုအချေများ ပီပြင်မှုရှိစေရန်၊ အမှုသည်များအကြား အငြင်းပွားမှုကို တိတိကျကျ သိရှိရန်၊ တစ်ဘက်အမှုသည် စွပ်စွဲချက်ကို အခြားတစ်ဘက်က မည်မျှထိ ဝန်ခံကြောင်း သိရှိစေရန် ဖြစ်သည်။

အမိန့် ၁၀ အရ စစ်မေးခြင်းသည် အငြင်းပွားသည့် ပြဿနာကို ဖော်ထုတ် စိစစ်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ သက်သေခံချက် ရယူရန် မဟုတ်ပေ။ ငြင်းချက်မထုတ်မီ အမှုသည်များအား ကျမ်းနှင့် စစ်မေးခြင်း၊ ပြန်လှန် စစ်မေးခြင်း မပြုရသည့်အတွက် အမှုသည်တို့ ထွက်ဆိုသည့်အချက်များ ကို အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုရပေ။

ထို့ကြောင့် တရားရုံးများ လက်စွဲအပိုဒ် ၁၅၂ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“(၁) မူလမှုများကို စစ်ဆေးစီရင်သော တရားရုံးများသည် ငြင်းချက် မထုတ်မီ အမှုသည်များကိုဖြစ်စေ၊ ၎င်းတို့၏ ရှေ့နေများကို ဖြစ်စေ လိုအပ်သည့်အခါ စစ်မေးရမည်။ တရားသူကြီးက ရည်ရွယ်ရန် အချက်မှာ ငြင်းချက် မထုတ်မီ အမှုသည်တို့ အချင်းချင်း အငြင်းပွားသည့် အချက်များကို သေချာစွာ သိရှိအောင် ပြုလုပ်ရန် ဖြစ်သည်။

၁၉၉၅
မိုးဟာမက်ယူစွပ်
(ခ)
ဦးမြသန်း
ပါ - ၄
နှင့်
ဆီဟာတမာဘီတီ
ပါ - ၁၀

၁၉၉၅
 မိုဟာမက်ယူစွပ်
 (ခ)
 ဦးမြသန်း
 ပါ - ၄
 နှင့်
 ဒေါ်ဖာတမာဘီဘီ
 ပါ - ၁၀

(၂) ငြင်းချက်မထုတ်မီ အမှုသည်များအား ကျမ်းနှင့် စစ်မေးခြင်း၊ ပြန်လှန်စစ်မေးခြင်း မပြုရ။ ထို့ပြင် ငြင်းချက်မထုတ်မီ စစ်မေးရာတွင် အမှုသည်တို့ ထွက်ဆိုသည့် ထွက်ချက်များကို အမှုတွင် သက်သေခံအဖြစ် အသုံးမပြုရ။ ငြင်းချက်များ ထုတ်ပြီးသောအခါ အမှုသည်တို့ကို သာမန်ဆောင်ရွက်သည့် နည်းလမ်းအတိုင်း ကျမ်းနှင့် ထပ်မံစစ်မေးရမည်။”

တိုင်းတရားရုံးသည် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၀၊ နည်း ၁ အရ စစ်ဆေး တွေ့ရှိချက်ကို ပဏာမငြင်းချက်အား ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်ရာ၌ အဓိက သက်သေခံချက်အဖြစ် ထည့်သွင်း သုံးသပ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

အမွေဆိုင်စုံလင်ခြင်း ရှိ မရှိ ဆိုသည့်အချက်မှာ အဆိုအချေများ အရပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိသည့်အတွက် နှစ်ဘက်သက်သေခံချက်များ ရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်မည့် အချက်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက် နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် အယူခံတရားလိုတို့ စွဲဆိုသည့် အမှုကို မူလအမှုနံပါတ်ဖြင့် ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ပြီး “ယခုအမှုတွင် အမွေဆိုင် မစုံလင်ဆိုသည်မှာ မှန်သလား” ဟူသည့် မဏာမ ငြင်းချက်ကို အခြားငြင်းချက်များနှင့်အတူ သက်သေခံချက်များ ရယူပြီးမှ ဖြေဆို ဆုံးဖြတ်ရန် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၄၁ ၊ နည်း ၂၃ အရ တိုင်းတရားရုံးအား ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဤအယူခံတွင် ကုန်ကျသည့်စရိတ်ကို နောက်ဆုံးတွင် အမှုရှုံးသူက အမှုနိုင်သူအား ပေးစေရမည်။

ဤအယူခံတွင် အယူခံတရားလို ထမ်းဆောင်သည့်ရုံးခွန်ကို ပြန်အမ်းရန်အတွက် ရုံးခွန် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ အရ သက်သေခံလက်မှတ် ထုတ်ပေးစေ။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

၁၉၉၅
ဒီဇင်ဘာလ၊
၁၄ ရက်

ဦးမြမောင်

နှင့်

ဦးဝမ်စွိ (ခ) တန်ဝမ်စွိ ပါ - ၇*

ဦးတင်ဦး ပါ - ၈

သီးခြား သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ အရ သီးခြား ဆောင်ရွက် ပေးစေလိုမှု။

အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်တွင် အခြားသူ တစ်ဦးဦးအား လွှဲပြောင်းရောင်းချလျှင် ရောင်းသူမှ ဝယ်သူသို့ စရန်ငွေ ၂ ဆ ပေးလျော်ရန် စည်းကမ်းချက် ပါရှိခြင်း၊ ရောင်းသူက ပဋိညာဉ် ဖောက်ဖျက်သည့်အခါ ဝယ်သူအား လျော်ကြေးငွေ ပေးစေလျှင် လုံလောက်သည့် သက်သာခွင့် ရသည်ဟု ဆိုနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။ ပုဒ်မ ၂၇ (ခ) အရ မူလ ပဋိညာဉ်ပြုပြီးမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသူ တစ်ဦးအပေါ် မူလပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြားအတည်ပြု ဆောင်ရွက်စေနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဦးမြမောင်နှင့် ဦးတင်ဦးတို့ ချုပ်ဆိုသည့် သက်သေခံ (ဂ) အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်တွင် ဝယ်သူမှ စရန်ငွေ ပေးချေပြီး နောက်တွင် ရောင်းသူများ၏ ပျက်ကွက်မှုကြောင့် အရောင်းအဝယ် အထမမြောက်ပါကလည်းကောင်း၊ အခြားတစ်ဦးဦးအား လွှဲပြောင်းရောင်းချလျှင်သော်လည်းကောင်း ရောင်းသူများက ဝယ်ယူသူ၏ နစ်နာကုန်ကျစရိတ်များနှင့် ဝယ်သူထံမှ ကြိုတင်ရယူထားသော စရန်ငွေ၏ ၂ ဆ ဖြစ်သည့်

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၅၀ နှင့် ၁၅၁။
+ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅ နှင့် ၆ တို့တွင် ချမှတ်သော ၉-၃-၉၅ ရက်စွဲပါ ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး (သာယာဝတီခရိုင်) ၏ စီရင်ချက် နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၉၅
ဦးမြမောင်
နှင့်
ဦးဝမ်စိုး(ခ)
တန်ဝမ်စိုး
ပါ - ၇
ဦးတင်ဦး
ပါ - ၈

ငွေကျပ်တစ်သိန်းကို ဝယ်ယူသို့ ရောင်းသူမှ ပေးလျော်ရန် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီကြကြောင်း စည်းကမ်းချက်တစ်ရပ် ပါရှိသည်။

ယင်းစည်းကမ်းချက်မှာ ရောင်းသူက အရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ် ကို ပျက်ကွက်မှု မရှိစေရန်အတွက် အာမခံချက်တစ်ရပ်အဖြစ် ထည့်သွင်း ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဝယ်ယူသူသည် အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သည့်ပစ္စည်း ကို ရယူလိုသဖြင့် အဖိုးစားနားပေးကာ ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်သည်။ အရောင်း အဝယ် ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်းမှာ ရောင်းသူက အရောင်းအဝယ်ပြု လုပ်သည့် ပစ္စည်းကို အဖိုးစားနားဖြင့် ဝယ်ယူအား လွှဲပြောင်း ရောင်းချရန်သာ ဖြစ်သည်။ ဝယ်ယူက ရောင်းသူထံမှ လျော်ကြေးတောင်းရန် ရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် ချုပ်ဆိုခြင်း မဟုတ်ကြောင်း မြင်သာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သီး ခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ ၏ ရှင်းလင်းချက်တွင် မရွှေ့ မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းအား လွှဲပြောင်းပေးရန် ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက် သည့်အတွက် ငွေကြေးအားဖြင့် လျော်ကြေးပေးသော်လည်း လုံလောက်သည့် သက်သာခွင့် မရနိုင်ဟု မှတ်ယူရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။အရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ်တွင် ရောင်းသူက ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်ပါက လျော်ကြေးငွေပေးလျော်ရန် စည်းကမ်းချက် ပါရှိလျှင် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေရန် သက်သာခွင့်နှင့် လျော် ကြေးပေးစေရန် သက်သာခွင့်တို့အနက် မည်သည့် သက်သာခွင့်ကို ရယူ လိုခြင်းမှာ တရားလို၏ ရွေးချယ်ခွင့် ဖြစ်ပေသည်။ တရားလိုက လျော် ကြေးငွေ တောင်းရန် သက်သာခွင့်ကို ရွေးချယ်ပါက တရားလို၏ နစ်နာ မှုသည် လျော်ကြေးပေးလျှင် လုံလောက်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ဦးမြမောင်နှင့် ဦးတင်ဦးတို့၏ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် ကတိပဋိညာဉ် ရှိခဲ့ကြောင်း ကိုဦးခင်သန်း (လိုပြ-၅) ၏ ပြောပြချက်အရ သိရှိပါလျက် ဦးဝမ်စိုးတို့သည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ဦးတင်ဦးတို့ထံမှ မှတ်ပုံတင် အရောင်းစာချုပ်ပြုလုပ် ဝယ်ယူခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သီးခြား သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၇ (ခ) အရ ဦးမြမောင်က ဦးတင်ဦးတို့၏ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကို ရရှိလာသူ ဦးဝမ်စိုး တို့အပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြား အတည်ပြုလုပ်နိုင်သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကျော်ငြိမ်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက်- ဦးလှဘူး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၁၉၉၅
ဦးမြမောင်
နှင့်
ဦးဝမ်စွိ(ခ)
တန်ဝမ်စွိ
ပါ - ၇
ဦးတင်ဦး
ပါ - ၈

ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၆/ ၉၂ (သာယာဝတီ ခရိုင်) (ယခင် ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၆၅/၈၉) တွင် ဦးမြမောင်က ဦးတင်ဦး၊ ဒေါ်သန်းသန်းဦး(ခ) ဒေါ်ချိုချို၊ ဦးဝမ်စွိ(ခ) တန်ဝမ်စွိ မိသားစုအပေါ် အရောင်းအဝယ် ကတိပဋိညာဉ်ကို သီးခြား သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ အရ သီးခြား ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှု နှင့် လက်ရောက်ရလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင် တရားရုံးက ဦးတင်ဦးနှင့် ဒေါ်သန်းသန်းဦး (ခ) ဒေါ်ချိုချိုတို့သည် ဦးမြမောင်အား လျော်ကြေးငွေ ကျပ်တစ်သိန်းတိတိ ပေးလျော်စေရန် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၂ အရ ဒီကရီချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ ကို ဦးမြမောင်က မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ၁၉၉၅ ခုနှစ် တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၅၁ အရ အယူခံဝင်ရောက်သည်။ ပဲခူးတိုင်းတရား ရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅/၉၂ (ယခင် ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး၊ တရားမ ကြီးမှု အမှတ် ၂၃/၉၀) တွင် ဦးဝမ်စွိ (ခ) တန်ဝမ်စွိပါ- ၅ ဦး တို့က ဦးတင်ဦး၊ ဒေါ်သန်းသန်းဦး (ခ) ဒေါ်ချိုချိုနှင့် ဦးမြမောင် တို့အပေါ် အရောင်းအဝယ် စရန်ပေး စာချုပ်သည် တရားမဝင်ကြောင်းနှင့် အဆောက် အအုံကို လက်ရှိ ထားမြဲထားပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း သီးခြားသက်သာခွင့် အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ မြွက်ဟာ ကြေညာချက်သက်သက် ဒီကရီရလိုမှု စွဲဆို သည်။ တိုင်းတရားရုံးက ဦးမြမောင်နှင့် ဦးတင်ဦးတို့ ချုပ်ဆိုသည့်စရန်ပေး အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်ကို တရားမဝင်ကြောင်း မြွက်ဟာ တောင်းဆို သည့် သက်သာခွင့်နှင့် ပတ်သက်ပြီး အမှုကို ပလပ်၍ အချင်းဖြစ်အဆောက် အအုံကို တရားလိုများအနေဖြင့် လက်ရှိထားမြဲ ထားပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း မြွက်ဟာ ဒီကရီချမှတ်သည့် တိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဦးမြ မောင်က မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ၁၉၉၅ ခုနှစ် တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၅၀ အရ အယူခံဝင်ရောက်သည်။ ဤအယူခံမှုများ သည် အပြန်အလှန် တရားမကြီးမှုများမှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်ပြီး သုံး သပ်ရမည့်ဥပဒေပြဿနာမှာလည်း တစ်မှုနှင့်တစ်မှု ဆက်စပ်နေသောကြောင့် ဤ စီရင်ချက်သည် အယူခံမှုနှစ်ခုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

၁၉၉၅
ဦးမြမောင်
နှင့်
ဦးဝမ်စွိ(ခ)
တန်ဝမ်စွိ
ပါ - ၇
ဦးတင်ဦး
ပါ - ၈

လက်ပံတန်းမြို့နယ်၊ အုပ်စုအမှတ် ၃၃၊ ရပ်ကွက်အမှတ် ၆၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၅၊ မြေကွက်အက္ခရာ ဘီ-၁၊ မြေယာနံပါတ် ၂၆၊ မြေဧရိယာ ၁၀၄ ရှိ မြေကွက်နှင့် ယင်းမြေပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက်နှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသော မီးဖိုဆောင် အဆောက်အအုံကို အဖိုးငွေ ကျပ် ၂၇၀၀၀၀/-ဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် ရောင်းသူ ဦးတင်ဦး၊ ဒေါ်သန်းသန်းဦး(ခ) ဒေါ်ချိုချိုတို့ မောင်နှမနှင့် ဝယ်သူ ဦးမြမောင်တို့သည် အရောင်းအဝယ် စရန်ပေးကတိစာချုပ်ကို ၁၀-၂-၈၉ နေ့ကချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ဝယ်သူ ဦးမြမောင်က စရန်ငွေကျပ် ၅၀၀၀၀/-ကို ရောင်းသူ ဦးတင်ဦးတို့၏ မိခင် ဒေါ်ကြင်ယုံအား မူလကပင် ကတိ ပဋိညာဉ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုကာ ပေးအပ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဦးမြမောင် စွဲဆိုသည့် အမှုတွင် ဦးမြမောင်က ၎င်းနှင့် အမှတ် (၁)၊ အမှတ် (၂) တရားပြိုင်တို့သည် တရားလိုက ပေးရန်ကျန်နေသော ငွေကျပ် ၂၂၀၀၀၀/-ကို ပေးချေသည့်နေ့တွင် အမှတ်(၁)နှင့် အမှတ်(၂) တရားပြိုင်တို့က မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ် စာချုပ် ပြုလုပ်ပေးရန် သဘောတူညီခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုက ကျန်ငွေကို လက်ခံ၍ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ပြုလုပ်ပေးရန် အမှတ်(၁) နှင့် အမှတ်(၂)တရားပြိုင်တို့ထံ အကြောင်းကြားခဲ့ရာ အမှတ်(၁)နှင့် အမှတ် (၂) တရားပြိုင်တို့က လျော်ကြေးငွေ ပေးပါမည်ဟု စာပြန်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုက လျော်ကြေးငွေကို လက်မခံနိုင်ကြောင်း၊ မူလပဋိညာဉ်မှာ နိုင်မြဲတည်တံ့နေသဖြင့် မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆို၍ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို လက်ရောက် ရွှေ့ရှိကြောင်း အဆိုပြုသည်။

ဦးတင်ဦးနှင့် ဒေါ်သန်းသန်းဦး (ခ) ဒေါ်ချိုချိုတို့က အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို အမှတ် (၃)နှင့် အမှတ် (၄) တရားပြိုင်တို့အား ၂၁-၇-၈၉ နေ့က ယာယီမှတ်ပုံတင် စာချုပ်အမှတ် ၅/၈၉ ဖြင့် တရားဝင်စာချုပ် ပြုလုပ် ရောင်းချခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုနှင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ကတိ ပဋိညာဉ်စာချုပ်တွင် ရောင်းသူများ၏ ပျက်ကွက်မှုကြောင့် အရောင်းအဝယ် အထမမြောက်ပါကလည်းကောင်း၊ အခြားသူတစ်ဦးဦးအား လွှဲပြောင်း ရောင်းချခဲ့လျှင်လည်းကောင်း ရောင်းသူများက ဝယ်သူ၏ နှစ်နာ ကုန်ကျစရိတ်များနှင့် ဝယ်သူထံမှ ကြိုတင်ရယူထားသော စရန်ငွေ၏နှစ်ဆ ဖြစ်သည့် ကျပ်တစ်သိန်းတိတိကို ဝယ်သူသို့ ရောင်းသူများက ပေးလျော်ရန် နှစ်ဦးနှစ်ဘက် သဘောတူညီကြသည်ဟု စည်းကမ်းချက် ပါရှိထား

ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားပြိုင်များ၏ ပျက်ကွက်မှုအပေါ် တရားလိုအား လျော်ကြေး ပေးလျော်ရန် အသင့်ရှိနေကြောင်း ချေပသည်။

ဦးဝမ်စွိ(ခ) တန်ဝမ်စွိက အချင်းဖြစ် အဆောက်အအုံကို အမှတ်(၁) နှင့် အမှတ်(၂) တရားပြိုင်များထံမှ အမှတ်(၃) တရားပြိုင်တို့က တရားဝင် စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် ဝယ်ယူပြီး လက်ရောက်ရရှိထားသောကြောင့် ယင်းမှတ်ပုံတင်စာချုပ် အတည်ဖြစ်နေသရွေ့ အမှတ်(၃) တရားပြိုင်သည် ယင်း အဆောက်အအုံကို လက်လွှတ် ဆုံးရှုံးခံရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ တရားလိုနှင့် အမှတ်(၃)တရားပြိုင်တို့မှာ တစ်စုံတစ်ရာပတ်သက် ဆက်ဆံဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့် အမှတ်(၃) တရားပြိုင်ငဲ့အား အမှုတွင် ထည့်သွင်း စွဲဆိုခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း ချေပကြသည်။

ဦးဝမ်စွိ(ခ)တန်ဝမ်စွိတို့ စွဲဆိုသည့်အမှုတွင် ဦးဝမ်စွိတို့က လက်ပံတန်းမြို့နယ်၊ အမှတ် ၃၃၊ ရစ်ကွက်အမှတ် ၆၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၅ မြေကွက် အကွာရာ ၁၁-၁၊ မြေယာနံပါတ် ၂၆၊ မြေဧရိယာ ၁၀၄ ရှိ မြေကွက်နှင့် ယင်းမြေကွက်ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အဆောက်အအုံကို ပိုင်ရှင်များဖြစ်ကြသော ဦးတင်ဦးနှင့် ဒေါ်သန်းသန်းဦး (ခ) ဒေါ်ချိုချိုတို့ထံမှ တန်ဖိုးငွေကျပ် ၃၂၀၀၀၀/-ဖြင့် ဝယ်ယူသည့် အရောင်းအဝယ်မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ကို ၂၁-၇-၈၉ နေ့တွင် ချုပ်ကာ လက်ရောက် ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းပစ္စည်းများအား လွှဲပြောင်းရောင်းချသည့်အချိန်တွင် အမှတ်(၁) နှင့် အမှတ် (၂) တရားပြိုင်နှစ်ဦးသာ ကွယ်လွန်သူ မိခင် ဒေါ်ကြင်ယုံထံမှ အမွေဆက်ခံ ရရှိပိုင်ဆိုင်ကြောင်း သိရှိရသဖြင့် တရားဝင် စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် အပြီးအပိုင်ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသို့ ဝယ်ယူလက်ရောက် ရရှိပြီးကာမှ အမှတ်(၃) တရားပြိုင် ဦးမြမောင်က အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများသည် ၎င်းစရန်ငွေ ပေး၍ ဝယ်ယူ ထားသော ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြု၍ မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးရန်နှင့် လက်ရောက် ပေးအပ်ရန် တရားလိုနှင့် အမှတ်(၁)၊ အမှတ်(၂) တရားပြိုင်တို့အပေါ် တရားတစ်ထုံး စွဲဆိုခဲ့ကြောင်း၊ အမှတ်(၁)၊ အမှတ်(၂) တရားပြိုင်တို့နှင့် အမှတ်(၃) တရားပြိုင်တို့ ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် ၁၀-၂-၈၉ နေ့စွဲပါ စရန်ပေးစာချုပ်သည် ဥပဒေနှင့်အညီ ချုပ်ဆိုခဲ့သော စာချုပ်မဟုတ်သဖြင့် ယင်းစာချုပ်တရားမဝင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာချက် ဒီကရီ ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း အဆိုပြုသည်။

၁၉၉၅
ဦးမြမောင်
နှင့်
ဦးဝမ်စွိ(ခ)
တန်ဝမ်စွိ
ပါ - ၇
ဦးတင်ဦး
ပါ - ၈

၁၉၉၅
 ဦးမြမောင်
 နှင့်
 ဦးဝမ်စွိ(ခ)
 တန်ဝမ်စွိ
 ပါ - ၇
 ဦးတင်ဦး
 ပါ - ၈

ဦးတင်ဦးတို့က တရားလို ဦးဝမ်စွိ(ခ)တန်ဝမ်စွိ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီ ရထိုက်ကြောင်း ပြောဆိုလွှာ တင်သွင်းသည်။

ဦးမြမောင်က ဦးဝမ်စွိတို့သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို အမှတ်(၁)နှင့် အမှတ်(၂) တရားပြိုင်တို့က မိမိအား ရောင်းချရန် ပဋိညာဉ် ပြုလုပ်ထားကြောင်းကို တရားလိုတို့ထံလည်းကောင်း၊ စာချုပ်စာတမ်းမှတ်ပုံတင်ရုံးသို့လည်းကောင်း ကန့်ကွက်အကြောင်းကြား စာကြောင်း သိလျက် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အမှတ်(၁)၊ အမှတ်(၂)တရားပြိုင်တို့နှင့် အမှတ်(၃) တရားပြိုင်တို့အကြား ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် စရန်ပေးစာချုပ်သည် ဥပဒေနှင့် အညီ ပြုလုပ်ထားသည့် စာချုပ်ဖြစ်၍ ယင်းစာချုပ် တရားမဝင်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာချက် ဒီကရီ မရထိုက်ကြောင်း ချေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ဦးမြမောင် စွဲဆိုသည့်အမှုတွင် ရောင်းသူဦးတင်ဦးတို့၏ ပဋိညာဉ်ဖောက်ဖျက်မှုကြောင့် ဝယ်သူ ဦးမြမောင်၏ နစ်နာမှုမှာ လျော်ကြေးပေးလျှင် လုံလောက်မျှတသည့် အထောက်အထားများရှိနေသဖြင့် စရန်ငွေ၏ နှစ်ဆဖြစ်သည့် ငွေကျပ်တစ်သိန်းကိုသာ ဦးတင်ဦးအနေဖြင့် ဦးမြမောင်အား ပေးလျော်သင့်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။ ဦးဝမ်စွိ (ခ)တန်ဝမ်စွိတို့ စွဲဆိုသည့်အမှုတွင် အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ဦးဝမ်စွိ မဝယ်မီ ဦးတင်ဦးတို့က ဦးမြမောင်တို့အား ရောင်းပါမည်ဟု ကတိပြုခဲ့သော စာချုပ်သည် တရားမဝင် ပျက်ပြယ်ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ ပိုင်ရှင်ဦးတင်ဦးက အချင်းဖြစ်နေအိမ်ကို မှတ်ပုံတင် စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် ဦးဝမ်စွိတို့အား လက်ရောက် ရောင်းချခဲ့ပြီးဖြစ်သဖြင့် ဦးဝမ်စွိတို့သည် မိမိတို့ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ရှိသော အချင်းဖြစ် အဆောက်အအုံကို လက်ရှိ ထားမြဲထားခွင့် ရှိကြောင်းလည်း ဆုံးဖြတ်သည်။

အယူခံတရားလို ဦးမြမောင်၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ပဋိညာဉ်ဖောက်ဖျက်မှုကြောင့် အယူခံတရားလို၏ နစ်နာမှုမှာ လျော်ကြေးပေးလျှင် လုံလောက် မျှတသည့် အထောက်အထားရှိနေသည် ဟု မူလရုံးက ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ တရားဝင်သက်သေခံ အထောက်အထားအပေါ် အခြေမခံဘဲ ရော်ရမ်း မှန်းဆချက်အပေါ် အခြေခံကာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်၍ မှားယွင်းကြောင်း၊ ပဋိညာဉ် ဖောက်ဖျက်မှုကို လျော်ကြေးဖြင့် ထေခြင်း မပြုနိုင်ဟု သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ ၏ ရှင်းလင်းချက်တွင် ပြဆိုထားပါလျက် ပုဒ်မ ၂၁ အရ ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြား

ဆောင်ရွက်ပေးရန် သက်သာခွင့်မျိုး ချမှတ်ပေးခွင့် မရှိဟု ကောက်ယူဆုံး
ဖြတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း၊ အမှတ်(၃) မှ အမှတ်(၈)အထိ အယူခံ
တရားပြိုင်တို့သည် အမှတ်(၁)နှင့် အမှတ်(၂) အယူခံ တရားပြိုင်တို့က
အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံကို အယူခံတရားလိုအား ရောင်းချရန်
ကတိ ပဋိညာဉ် ပြုလုပ်ထားကြောင်း သိရှိပါလျက် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ
သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၇ (ခ) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ
အယူခံတရားလိုသည် ၎င်းတို့အပေါ် အချင်းဖြစ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီး
ခြားဆောင်ရွက်ပေးစေရန် အတည်ပြုခွင့် ရှိသည်ဟူသည့် ဥပဒေချက်ကို
မူလရုံးက ဥပဒေနှင့်အညီ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ကြောင်း ၊
အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝမ်စွိတို့သည် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေအရ
ဒီကရီ ချထိုက်သူများ မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက ပဋိညာဉ်စာချုပ်တွင် ရောင်းသူ
များ၏ ပျက်ကွက်မှုရှိလျှင် ဝယ်ယူထံမှ ကြိုတင်ယူထားသော စရန်ငွေ၏
၂ ဆဖြစ်သည့် ငွေကျပ်တစ်သိန်းကို ရောင်းသူများက ဝယ်ယူသို့ပေးလျော်
ရန် စည်းကမ်းချက် ပါရှိသဖြင့် မူလရုံးက ယင်းစည်းကမ်းချက်အတိုင်း
လျော်ကြေးပေးလျှင် လုံလောက်သည်ဟု ယူဆခြင်းမှာ အခြေခံ မရှိသော
ရော်ရမ်းမှန်းဆချက် မဟုတ်ကြောင်း၊ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ
၁၂(ဂ) ၏ ရှင်းလင်းချက်တွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း လျော်ကြေးငွေပမာဏသည်
အဆမတန်လျော့နည်းခြင်း ဖြစ်နေမှသာ နစ်နာသူအတွက် သက်သာနိုင်
ဖွယ်ရှိသော အခြားနည်းလမ်းကို စဉ်းစားရန် ဖြစ်ကြောင်း၊ လျော်ကြေးသည်
လုံလောက်လျှင် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောက်ရွက်ရန် မလိုဟု သီးခြားသက်သာ
ခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၁(က) တွင် အတိအလင်း ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊
ယခုအမှုတွင် လျော်ကြေးငွေနှင့် လုံလောက်ခြင်း မရှိဟူသော အထောက်
အထား မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် အယူခံတရားပြိုင်
ဦးဝမ်စွိတို့ ဝယ်ယူထားသောမြေနှင့်အိမ်ကို ၎င်းအား ရောင်းချရန် တရားစွဲ
ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝမ်စွိတို့၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကိုထိပါး
သည်မှာ မြင်သာကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝမ်စွိတို့အပေါ် နည်းလမ်း
တကျ ရေးသားထားသည့် အဆိုလွှာဖြင့် တရားစွဲဆိုရန် လိုအပ်ကြောင်း၊
အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝမ်စွိတို့သည် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၂၇(ခ) အရ တာဝန်မရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၁၉၉၅
ဦးမြမောင်
နှင့်
ဦးဝမ်စွိ(ခ)
တန်ဝမ်စွိ
ပါ - ၇
ဦးတင်ဦး
ပါ - ၈

၁၉၉၅
 ဦးမြမောင်
 နှင့်
 ဦးဝမ်စွိ(ခ)
 တန်ဝမ်စွိ
 ပါ - ၇
 ဦးတင်ဦး
 ပါ - ၈

ဦးတင်ဦးနှင့် ဒေါ်သန်းသန်းဦး (ခ) ဒေါ်ချိုချို တို့က ၎င်းတို့ပိုင် လက်ပံတန်းမြို့နယ်၊ အုပ်စုအမှတ် ၃၃၊ ရပ်ကွက်အမှတ် ၆၊ လက်ပံတန်း တောင်ရပ်ကွက်၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၅၊ မြေကွက်အက္ခရာ ဘီ-၁၊ မြေဧရိယာ ၁၀၄ ရှိ ဂရန်မြေကွက်နှင့် ယင်းဂရန်မြေပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက် နေအိမ်နှင့် အဆောက်အအုံများကို ဦးမြမောင်အား တန်ဖိုး ငွေကျပ် ၂၇၀၀၀၀/-ဖြင့် ရောင်းချရန် သဘောတူပြီး သက်သေခံ(ဂ) အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်ကို ၁၀-၂-၈၉ နေ့က ချုပ်ဆိုခဲ့သည်။

ဝယ်သူ ဦးမြမောင်က စရန်ငွေကျပ် ၅၀၀၀၀/-ကို ရောင်းသူတို့အား ပေးချေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဝယ်သူဦးမြမောင်က ကတိပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းအတိုင်း ကျန်ငွေပေးချေသည်ကို လက်ခံပြီး အရောင်းအဝယ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးရန် တောင်းဆိုသည့်အခါ ရောင်းသူဦးတင်ဦး တို့က အရောင်းအဝယ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးရန် ငြင်းဆိုကြပြီး လျော်ကြေးငွေသာ ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ကြားခဲ့သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(ဂ) တွင် ဆောင်ရွက် ရန်သဘောတူသည့်ကိစ္စမှာ မဆောင်ရွက်သည့်အတွက် ငွေကြေးအားဖြင့် လျော်ကြေးပေးသော်လည်း လုံလောက်သည့် သက်သာခွင့် မရနိုင်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်လျှင် ယင်းပဋိညာဉ်ကို သီးခြားအတည် ပြုလုပ်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။

ယင်းပုဒ်မပါ ရှင်းလင်းချက်တွင် ဆန့်ကျင်သည့် သက်သေ အထောက်အထား ထင်ရှား မပြနိုင်ပါက မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းအား လွှဲပြောင်းပေးရန် ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းအတွက် ငွေကြေးအားဖြင့် လျော်ကြေးပေးသော်လည်း လုံလောက်သည့် သက်သာခွင့် မရနိုင်ဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းဖော်ပြထားသည်။

ဦးမြမောင်နှင့် ဦးတင်ဦးတို့သည် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းရောင်းချရန် ကတိပဋိညာဉ် ပြုလုပ်ထားသည်ဖြစ်ရာ သီးခြားသက် သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂(ဂ) အရ ယင်းပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြား အတည်ပြုလုပ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ဆန့်ကျင်သည့် သက်သေအထောက် အထား မတင်ပြနိုင်လျှင် ဦးတင်ဦးတို့က ယင်းပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်မှု အတွက် ငွေကြေးအားဖြင့် လျော်ကြေးပေးသော်လည်း ဦးမြမောင်အတွက် လုံလောက်သည့် သက်သာခွင့် ရနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

မူလရုံးက ဒေါ်စိန်ရင် ပါ - ၅ ဦး နှင့် ဦးတင်မောင်ထွေး အမှု^(၁) (တရားရုံးချုပ် ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၂၇၁) တွင် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ ၏ ရှင်းလင်းချက်အရ ရောင်း ချသူက ဝယ်ယူသူသို့ အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးရန်ကိစ္စ၊ ယင်းသို့ ချုပ်ဆိုပြီးနောက် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို လွှဲပြောင်းပေးရန် ကိစ္စတို့အား ရောင်းသူဘက်မှ ပျက်ကွက်ခဲ့လျှင် ဝယ်ယူပေးထားသော စရန်ငွေနှင့်နှစ်နာ ကြေးအဖြစ် နောက်ထပ်ငွေများကို ဝယ်ယူသူသို့ အပြေအလည် ပေးလျော်ပါ မည်ဟု စည်းကမ်းချက်ပါရှိနေလျှင် ရောင်းသူဘက်မှ ပျက်ကွက်မှုသည် ဝယ်ယူသူအဖို့ ငွေကြေးဖြင့် ပေးလျော်၍ မရနိုင်သော နှစ်နာမှုမျိုးမဟုတ် ကြောင်း၊ ငွေကြေးဖြင့် ပေးလျော်နိုင်သည့် ပဋိညာဉ်ဖြစ်၍ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန် သက်သာခွင့်ထက် နှစ်နာကြေးပေးသည့် သက်သာ ခွင့်ကို ခွင့်ပြုခြင်းသည် နှစ်ဖက်မျှတမှုရှိပြီး ပဋိညာဉ် စည်းကမ်းချက်နှင့် ညီညွတ်ရာရောက်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း၊ ဦးမြမောင်နှင့် ဦးတင်ဦးတို့ ချုပ်ဆိုသည့် အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်တွင် ရောင်းသူက အခြားသူတစ် ဦးဦးအား လွှဲပြောင်းရောင်းချလျှင် ဝယ်ယူသူ၏ နှစ်နာ ကုန်ကျစရိတ်များ နှင့်ဝယ်ယူထံမှ ကြိုတင်ရယူထားသော စရန်ငွေ၏ ၂ ဆဖြစ်သည့် ငွေကျပ် တစ်သိန်းတိတိကို ဝယ်ယူသူ ရောင်းသူမှ ပေးလျော်ရန်ဟူသည့် စည်းကမ်း ချက်ပါရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ရောင်းသူ၏ ပဋိညာဉ်ဖောက်ဖျက်မှုကြောင့် ဝယ်ယူသူ၏ နှစ်နာမှုမှာ လျော်ကြေးပေးလျှင် လုံလောက်မျှတသည့် အထောက် အထားများ ရှိနေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ အရ ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးရန် သက်သာခွင့်မျိုးကို ချမှတ်ပေးခွင့် မရှိသော အမှုဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး ရောင်းသူ ဦးတင်ဦး တို့က စရန်ငွေ၏ ၂ဆ ဖြစ်သည့် ငွေကျပ်တစ်သိန်းကိုသာ ဦးမြမောင်အား ပေးလျော်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

မူလရုံးက ကိုးကားသည့် ဒေါ်စိန်ရင် ပါ - ၅ နှင့် ဦးတင်မောင် ထွေး အမှု^(၁) တွင် ဦးတင်မောင်ထွေးက ဒေါ်စိန်ရင်တို့အပေါ် တရားစွဲဆို ရာ၌ ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်အတိုင်း အပြီးအပိုင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆို မှတ်ပုံတင်ပေးရန်နှင့် အဆောက်အအုံကို လွှဲပြောင်းပေးရန် သို့မဟုတ် နှစ်နာကြေးငွေ ပေးစေရန် တရားစွဲဆိုခြင်း

၁၉၉၅
ဦးမြမောင်
နှင့်
ဦးဝမ်စွိ(ခ)
တန်ဝမ်စွိ
ပါ - ၇
ဦးတင်ဦး
ပါ - ၈

(၁) တရားရုံးချုပ် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၂၇၁။

၁၉၇၅
 ဦးမြမောင်
 နှင့်
 ဦးဝမ်စိုး(ခ)
 တန်ဝမ်စိုး
 ပါ - ၇
 ဦးတင်ဦး
 ပါ - ၈

ဖြစ်သည်။ ထိုအမှုတွင် တရားလိုကိုယ်တိုင်က နစ်နာကြေးငွေ ပေးစေရန် သက်သာခွင့်ကို တောင်းဆိုခဲ့သည်။

ယခုအမှုတွင် ဦးမြမောင်သည် ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက် ပေးစေရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးစေရန် သက်သာခွင့်ကိုသာ တောင်းဆိုသည်။ လျော်ကြေးငွေ ပေးစေရန် သက်သာခွင့်ကို တောင်းဆိုခြင်း မပြုချေ။

ဦးမြမောင်နှင့် ဦးတင်ဦးတို့ ချုပ်ဆိုသည့် သက်သေခံ(ဂ) အရောင်း အဝယ်ကတိစာချုပ်တွင် ဝယ်ယူမှု စရန်ငွေ ပေးချေပြီးနောက်တွင် ရောင်း သူများ၏ ပျက်ကွက်မှုကြောင့် အရောင်းအဝယ် အထမမြောက်ပါကလည်း ကောင်း၊ အခြားတစ်ဦးဦးအား လွှဲပြောင်း ရောင်းချလျှင်သော်လည်းကောင်း ရောင်းသူများက ဝယ်ယူသူ၏ နစ်နာ ကုန်ကျစရိတ်များနှင့် ဝယ်သူထံမှ ကြိုတင် ရယူထားသော စရန်ငွေ၏ ၂ ဆ ဖြစ်သည့် ငွေကျပ် တစ်သိန်းကို ဝယ်သူသို့ ရောင်းသူမှ ပေးလျော်ရန် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီကြ ကြောင်း စည်းကမ်းချက်တစ်ရပ် ပါရှိသည်။

ယင်းစည်းကမ်းချက်မှာ ရောင်းသူက အရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ်ကို ပျက်ကွက်မှု မရှိစေရန်အတွက် အာမခံချက်တစ်ရပ်အဖြစ် ထည့်သွင်းထား ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝယ်ယူသူသည် အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သည့်ပစ္စည်းကို ရယူလိုသဖြင့် အဖိုးစားနားပေးကာ ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်သည်။ အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်းမှာ ရောင်းသူက အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သည့် ပစ္စည်းကို အဖိုးစားနားဖြင့် ဝယ်ယူအား လွှဲပြောင်း ရောင်းချရန်သာဖြစ်သည်။ ဝယ်ယူက ရောင်းသူထံမှ လျော်ကြေးတောင်းရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်ချုပ်ဆို ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း မြင်သာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ ၏ ရှင်းလင်းချက်တွင် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်း အားလွှဲပြောင်းပေးရန် ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်သည့်အတွက် ငွေကြေးအား ဖြင့် လျော်ကြေးပေးသော်လည်း လုံလောက်သည့် သက်သာခွင့် မရနိုင်ဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်စောရွှေ ပါ - ၂ နှင့် ဒေါ်မှန် အမှု^(၂) တွင် သီးခြားသက်သာ ခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ ၏ ရှင်းလင်းချက်တွင် “အခြားဆန့်ကျင်သော အချက်အလက်ကို သက်သေ မထူနိုင်လျှင်” ဟူသော စကားရပ်များက ချုပ်ထားသည်ကို မမေ့အပ်၊ သာမန်အားဖြင့် မြေကို လွှဲပြောင်းပေးခြင်းကို

(၂) ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ - ၇၁။

ငွေလျော်ကြေးဖြင့် အစားထိုး၍ မလုံလောက်ဟု ယူဆရမည်။ သို့ရာတွင် မြေကို လွှဲအပ်သဖြင့် အိမ်ဖျက်ရမည်၊ ရေတွင်းဖို့ရမည်ဟု ထင်ရှားစွာ အမှုတွင် ပေါ်နေသောအချက်သည် ယင်းယူဆချက်ကို ဆန့်ကျင်၍ သက်သေ ထူထားသော အချက်ဖြစ်သည်ဟု ညွှန်ပြထားသည်။

ယခုအမှုတွင် ဤကဲ့သို့သော ဆန့်ကျင်သည့် သက်သေအထောက် အထားများ မတွေ့ရှိရပေ။

အရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ်တွင် ရောင်းသူက ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက် ပါက လျော်ကြေးငွေပေးလျော်ရန် စည်းကမ်းချက်ပါရှိလျှင် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေရန် သက်သာခွင့်နှင့် လျော်ကြေးပေးစေရန် သက်သာခွင့်တို့ အနက် မည်သည့်သက်သာခွင့်ကို ရယူလိုခြင်းမှာ တရားလို၏ ရွေးချယ်ခွင့် ဖြစ်ပေသည်။ တရားလိုက လျော်ကြေးငွေတောင်းရန် သက်သာခွင့်ကိုရွေး ချယ်ပါက တရားလို၏ နစ်နာမှုသည် လျော်ကြေးပေးလျှင် လုံလောက် သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဝယ်သူ ဦးမြမောင်သည် ရောင်းသူ ဦးတင်ဦးတို့ထံမှ လျော်ကြေး ငွေကို တောင်းဆိုခြင်း မပြုဘဲ ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက်ပေး စေရန် သက်သာခွင့်ကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တရားရုံးက သီးခြား သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ အရ ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြားအတည် ပြုလုပ်သည့် ဒီကရီချမှတ်ရန်သာ ရှိပေသည်။

ဦးတင်ဦးတို့က ဦးမြမောင်အား ရောင်းချရန် ကတိပဋိညာဉ် ပြု လုပ်ထားသည့် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ဦးဝမ်စွိတို့အား မှတ်ပုံတင် အရောင်း အဝယ်စာချုပ်ဖြင့် ၂၁-၇-၈၉ နေ့က လွှဲပြောင်းရောင်းချခဲ့သည်။

ဦးမြမောင်က ဦးဝမ်စွိထံသို့ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍၎င်း နှင့် ဦးတင်ဦးတို့ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် သဘောတူကတိစာချုပ် ချုပ် ဆို၍ စရန်ငွေများ ပေးထားပြီးဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရန် ၁၁-၇-၈၉ နေ့စွဲ ပါ စာကို စာတိုက်မှ မှတ်ပုံတင်ပြုလုပ်ပေးပို့ခဲ့သည်။

ထို့အတူ စာချုပ် စာတမ်း မှတ်ပုံတင် ဌာနမှူး ထံသို့လည်း ၇-၇-၈၉ နေ့စွဲပါ သက်သေခံ (င) ကန့်ကွက်လွှာကို ပေးပို့သည်။

စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ဌာနမှ စာရေးကြီး ဦးခင်သန်း(လုံပြ- ၅)က ဦးဝမ်စွိနှင့် ဦးတင်ဦးတို့အား ဦးမြမောင်က ကန့်ကွက်လွှာတင်ထား ကြောင်းကို ပြောပြခဲ့ကြောင်း၊ ဦးဝမ်စွိတို့သည် ဦးမြမောင်က ဦးတင်ဦးအား

၁၉၉၅
ဦးမြမောင်
နှင့်
ဦးဝမ်စွိ(ခ)
တန်ခမ်စွိ
ပါ - ၇
ဦးတင်ဦး
ပါ - ၈

၁၉၉၅
 ဦးမြမောင်
 နှင့်
 ဦးဝမ်စွိ(ခ)
 တန်ဝမ်စွိ
 ပါ - ၇
 ဦးတင်ဦး
 ပါ - ၈

စရန်ငွေ ပေးထားကြောင်းသိလျက်နှင့် မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ် စာချုပ် ပြုလုပ်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၇(ခ) တွင် မူလပဋိညာဉ် ပြုပြီးမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသူ တစ်ဦးအပေါ် မူလပဋိညာဉ် အတိုင်း သီးခြားအတည်ပြုဆောင်ရွက်စေနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ကိုဗန်ငါး နှင့် ဒေါ်လွေးနှင့် အခြားသူများ အမှု^(၃) တွင် ဝယ်ယူသည့်ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယခင်ရောင်းချရန် ပဋိညာဉ်ရှိကြောင်းကို သိလျက်နှင့် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း ဝယ်ယူသူအပေါ် ထိုပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြား အတည်ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း၊ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၇ အရ ပဋိညာဉ်တွင် ပါဝင်ချုပ်ဆိုသူတို့ အပေါ်တွင်သာမက တရားပြိုင်တို့က လွှဲပြောင်းပေးသဖြင့် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့် ရရှိလာသူတို့ အပေါ်တွင်ပါ အတည်ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့သည်။

ဦးမြမောင်နှင့် ဦးတင်ဦးတို့သည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ရန် ကတိပဋိညာဉ် ရှိခဲ့ကြောင်းကို ဦးခင်သန်း (လိုပြ-၅)၏ ပြောပြချက်အရ သိရှိပါလျက် ဦးဝမ်စွိတို့သည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ဦးတင်ဦးတို့ထံမှ မှတ်ပုံတင် အရောင်းစာချုပ် ပြုလုပ်ဝယ်ယူခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇(ခ) အရ ဦးမြမောင်က ဦးတင်ဦးတို့၏ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကို ရရှိလာသူ ဦးဝမ်စွိတို့အပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြား အတည်ပြုလုပ်နိုင်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ မူလရုံးက အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် အယူခံတရားလိုနှင့် ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် ကတိပဋိညာဉ်အတိုင်း မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆို၍ ပဋိညာဉ်အတိုင်းဆောင်ရွက်စေရန် မသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။ ထို့ပြင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝမ်စွိတို့သည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို လက်ရှိထားမြဲ ထားပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း မြွက်ဟဒီကရီ ချမှတ်ခြင်းသည် လည်း မှန်ကန်မှု မရှိချေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှု နှစ်မှုလုံးကို ခွင့်ပြု၍ ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅ (သာယာဝတီခရိုင်)တွင် ဦးဝမ်စွိအား အနိုင်ပေးသည့် ဒုတိယသက်သာခွင့်နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးဝမ်စွိ စွဲဆိုသည့် အမှုတစ်ခုလုံးကို ရုံးနှစ်ရုံး စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

(၃) ၁၉၅၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ - ၄၅၇။

ပဲခူးတိုင်း တရားရုံး ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၆ (သာယာဝတီခရိုင်) ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ကာ အယူခံတရားလို ဦးမြမောင်က ပဋိညာဉ်အရ ပေးရန် ကျန်ငွေကျပ် ၂၂၀၀၀/-ကို အယူခံ တရားပြိုင် ဦးတင်ဦးနှင့် ဒေါ်သန်းသန်းဦး(ခ)ဒေါ်ချိုချိုအား ပေးချေသည့် နေ့တွင် အယူခံတရားပြိုင်များဖြစ်ကြသော (၁) ဦးဝမ်စွိ (ခ) တန်ဝမ်စွိ၊ (၂) ဦးစွမ်ဝှက်၊ (၃) မစွန်ထွက်(ခ) မခင်ဝင်းကြည်၊ (၄) မမိုးဝှါ (ခ) မခင်ဝင်းဌေး၊ (၅) မဆွေဆွေမြင့်၊ (၆) မောင်စောအောင်(ခ) တန်ကော့မျှင် ဘို့က အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို အယူခံတရားလို ဦးမြမောင်အား လွှဲပြောင်း ရောင်းချသည့် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို ဥပဒေနှင့်အညီ ချုပ်ဆို၍ မှတ်ပုံတင်ပြုလုပ်ပြီးလျှင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ဦးမြမောင်အား လက်ရောက် ပေးအပ်စေရန် ရုံးနှစ်ရုံး စရိတ်နှင့်တကွ ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- စီ သတ်မှတ်သည်။

၁၉၉၅
ဦးမြမောင်
နှင့်
ဦးဝမ်စွိ(ခ)
တန်ဝမ်စွိ
ပါ - ၇
ဦးတင်ဦး
ပါ - ၈

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

+ ၁၉၉၅
နိုဝင်ဘာလ၊

၂၄ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

ဒေါ်မြရင်

နှင့်

မခင်မြင့်ကြည် (ခ) မမြင့်မြင့်ကျော် ပါ - ၅*

သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၊ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ ပါ “တရားဝင် အခြေအနေ” ဟူသော စကားရပ်တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူ၏ အဆင့်အတန်းလည်း အကျုံးဝင်ခြင်း၊ တရားဝင် သားသမီးဖြစ်ခြင်းသည် အဆင့်အတန်း တစ်ရပ်ဖြစ်သဖြင့် တရားလိုတစ်ဦးက တရားဝင် သားသမီး ဖြစ်ရမှုကို မြွက်ဟ ကြေညာပေးရန် စွဲဆိုနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ ပါ “တရားဝင်အခြေအနေ”ဟူသော စကားရပ်တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူ၏ အဆင့်အတန်းလည်း အကျုံးဝင်သည်။ တရားလိုသည် တစ်စုံတစ်ရာသော အဆင့်အတန်းကို ရရှိကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပေးရန် စွဲဆိုသော အမှုသည် တရားလို တောင်းဆိုသည့် တရားဝင်အခြေအနေကို မြွက်ဟ ကြေညာပေးရန် စွဲဆိုသော အမှုဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုအမှုမျိုးကို ပုဒ်မ ၄၂ အရ စွဲဆိုခွင့်ရှိသည်။ တရားဝင် သားသမီးဖြစ်ခြင်းသည် အဆင့်အတန်းတစ်ရပ်ဖြစ်သဖြင့် တရားလိုတစ်ဦးက တရားဝင် သားသမီးဖြစ်ရမှုကို မြွက်ဟကြေညာပေးရန် စွဲဆိုနိုင်သည်။ တရားလို အရေးဆိုသော မြွက်ဟ

* ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၂၁၀။

+ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးအမှု အမှတ် ၉၀ တွင် ချမှတ်သော (၃၀-၉-၉၃) ရက်စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ကြေညာပေးစေလိုမှုသည် ၎င်းအား ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာတွင် လတ်တလော အခွင့်အရေး ရရှိစေခြင်း မရှိ၍ တစ်စုံတစ်ရာသော အဆင့်အတန်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မြွက်ဟ ကြေညာပေးစေလိုမှု မစွဲဆိုနိုင်ဟု မှတ်ယူခြင်းမပြုနိုင်။ တရားလိုသည် တရားပြိုင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာရုံ ကြေညာပေးရန် ပုဒ်မ ၄၂ အရ မစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ် မရှိပေ။ သို့ရာတွင် ထိုသို့တော်စပ်မှုသည် ပစ္စည်းတွင် ရပိုင်ခွင့်ကို ထိခိုက်ခြင်း မရှိစေကာမူ သို့တည်းမဟုတ် ပစ္စည်းတွင် ရပိုင်ခွင့်နှင့် ပတ်သက်မှု မရှိစေကာမူ တရားဥပဒေအရ အကျိုးဆက်များ သက်ဝင်နေပါက ထိုသို့ တော်စပ်မှုရှိကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပေးစေလိုမှု စွဲဆိုနိုင်သည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်မြရင်
နှင့်
မခင်မြင့်ကြည်
(ခ)
မမြင့်မြင့်ကျော်

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားလို မခင်မြင့်ကြည်(ခ) မမြင့်မြင့်ကျော်အား ကွယ်လွန်သူ ကျားကြီးကျော်ညွန့်(ခ) ဦးကျော်ညွန့်၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာပေးခြင်းသည် တရားလိုအား ကွယ်လွန်သူဖခင် ကျန်ရစ်သည့် အမွေကို ဆက်ခံခွင့်တည်းဟူသော အရေးပါသည့် တရားဥပဒေအရ အကျိုးသက်ရောက်မှုများ ပေါ်ထွန်းစေမည် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကွယ်လွန်သူဖခင်၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေငြာပေးရန် စွဲဆိုသော အမှုမှာ ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာရုံ ကြေညာပေးစေလိုမှု မဟုတ်ဘဲ သမီးဟူသည့် အဆင့်အတန်းကို မြွက်ဟ ကြေညာပေးစေလိုမှု ဖြစ်၍ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ အရ စွဲဆိုခွင့်ရှိသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ကိုယ်တိုင်
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - (၁) အတွက် ဒေါ်ကြင်ကြင်မီ၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
(၂) မှ (၅) ထိ ကိုယ်တိုင်(မလာ)

မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၊ ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၉၀ (အရှေ့တောင်) တွင် အမှတ် (၁) အယူခံ တရားပြိုင် မခင်မြင့်ကြည်(ခ) မမြင့်မြင့်ကျော်က အယူခံ တရားလို ဒေါ်မြရင်နှင့် ကျန်အယူခံ တရားပြိုင်တို့အပေါ် ၎င်းသည် ကွယ်လွန်သူ ကျားကြီးကျော်ညွန့်(ခ) ဦးကျော်ညွန့်၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေငြာပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အမှတ်(၁) အယူခံတရားပြိုင် မခင်မြင့်ကြည်(ခ)မမြင့်မြင့်ကျော် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင် ဒီကရီ ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်

၁၉၉၅
ဒေါ်မြရင်
နှင့်
မခင်မြင့်ကြည်
(ခ)
မမြင့်မြင့်ကျော်

နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံ တရားလို ဒေါ်မြရင်က တရားရုံး
ချုပ်သို့ ဤအယူခံကို တင်သွင်းသည်။

မခင်မြင့်ကြည်(ခ) မမြင့်မြင့်ကျော်က ၎င်းသည် ကွယ်လွန်သူဖခင်
ကျားကြီးကျော်ညွန့်(ခ) ဦးကျော်ညွန့်နှင့် မိခင်ဒေါ်အုန်း(ခ)ဒေါ်မြင့် တို့မှ
မွေးဖွားသူဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုအား မမွေးဖွားမီ (၂) လခန့်တွင် ဖခင်
ကျားကြီးကျော်ညွန့်(ခ) ဦးကျော်ညွန့် ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မိခင်
ဒေါ်အုန်း (ခ) ဒေါ်မြင့်သည် တရားလို (၂) နှစ်သမီး အရွယ်ရောက်မှ
ဒုတိယ အိမ်ထောင်ပြုပြီး လွန်ခဲ့သည့် (၃) နှစ်ကျော်က ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း
တရားပြိုင်များသည် ကျားကြီးကျော်ညွန့်(ခ) ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ညီအစ်ကို
မောင်နှမအရင်းများ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ တရားလိုသည် ကျားကြီးကျော်ညွန့်နှင့်
ဒေါ်အုန်းတို့မှ မွေးဖွားသူဖြစ်၍ မိဘနှစ်ပါး၏အမွေဆက်ခံခွင့်နှင့် တရား
ဝင် အခွင့်အရေးများကို ရပိုင်ခွင့် ရှိသူဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ရတနာပုံ
သတင်းစာမှ အများသိစေရန် ကြေငြာခဲ့ရာ အမှတ် (၁) တရားပြိုင်က
တရားလို၏ ကြေငြာချက်သည် မဟုတ်မမှန်ကြောင်း ပြန်လည် ကန့်ကွက်ခဲ့
ကြောင်း အဆိုပြုသည်။

အမှတ်(၁) တရားပြိုင် ဒေါ်မြရင်၊ အမှတ်(၂) တရားပြိုင် ဒေါ်တင်လှ
နှင့် အမှတ်(၃) တရားပြိုင် ဦးတင်ဖေတို့က တရားလိုသည် ကျားကြီးကျော်
ညွန့်၏သမီး မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျားကြီးကျော်ညွန့်သည် လူပျိုဘဝဖြင့်
ကွယ်လွန်သွားခြင်းဖြစ်၍ တရားပြိုင်တို့သည်သာ ကျားကြီးကျော်ညွန့်၏
ခံစားခွင့် အရပ်ရပ်ကို ဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရှိသူများ ဖြစ်ကြောင်း တရားလိုသည်
ဤအမှုကို စွဲဆိုပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း ချေပကြသည်။

အမှတ်(၄) တရားပြိုင် ဦးကျော်ဆန်းဝင်းမှာ လာရောက် ထုချေခြင်း
မပြုချေ။

အမှတ်(၅) တရားပြိုင် ဦးလှမောင်က တရားလိုသည် ၎င်း၏ညီ
ဖြစ်သူ ကျားကြီးကျော်ညွန့်(ခ) ဦးကျော်ညွန့်နှင့် မအုန်း(ခ) မမြင့် တို့မှ
မွေးဖွားသူဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားလို တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်
ပေးသင့်ကြောင်း ဖြောင့်ဆိုလွှာတင်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက တရားလို မခင်မြင့်ကြည်(ခ) မမြင့်မြင့်ကျော်သည်
ကွယ်လွန်သူ ကျားကြီးကျော်ညွန့်(ခ) ဦးကျော်ညွန့်၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း
မြွက်ဟကြေငြာသည့် ဒီကရီ ချမှတ်သည်။

အယူခံတရားလိုက အမှတ်(၁) အယူခံ တရားပြိုင်၏ မိခင်နှင့် ကျားကြီးကျော်ညွန့်တို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ် ပေါင်းသင်းကြောင်းကို သက်သေ ပြနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ၎င်းတို့သည် တစ်အိုးတစ်အိမ်ထူထောင်ပြီး နေ ထိုင်ခဲ့ကြောင်းလည်း ထင်ရှားမှု မရှိကြောင်း၊ ကျားကြီးကျော်ညွန့်သည် အသက် (၂၁)နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း၊ ကွယ်လွန်သည့်အချိန် အထိ လူပျိုဘဝဖြင့် ကွယ်လွန်သည်ဆိုသည့် ထွက်ဆိုချက်များကို ထည့်သွင်း မစဉ်းစားသည်မှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ မူလရုံး တရားလိုပြသက်သေ ဦးလှ မောင်သည် အယူခံတရားလို၏အစ်ကို ဖြစ်သော်လည်း သားရေးသမီးရေး ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ မောင်နှမချင်း မသင့်မြတ်ကြောင်း၊ ပေါ်ပေါက်သည့် အပြင် ၎င်း၏ ထွက်ဆိုချက်များမှာလည်း တိကျရေရာမှု မရှိသော ထွက် ဆိုချက်များဖြစ်ပြီး သဘာဝယုတ္တိနှင့် ဆန့်ကျင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မူလရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှတ်(၁) အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက တရားလိုပြသက်သေ ဦးသောင်းတင့်၊ ဦးတင်အေးတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များသည် မူလရုံး တရားလို အတွက် အထောက်အကူ များစွာပြုကြောင်း၊ သက်သေခံ(က) မွေးဖွား စာရင်းကို အဆိုလွှာနှင့် ပူးတွဲတင်ပြခဲ့ရာ တရားပြိုင်တို့က ၎င်းစာရင်းမှာ သံသယရှိဖွယ် စာရင်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အလွယ်တကူ ပြုလုပ်ရသော ဖွားစာရင်းဟူ၍ လည်းကောင်း ချေပခဲ့ခြင်း လုံးဝမရှိသကဲ့သို့ စစ်မေးရာတွင် လည်း မေးမြန်းထားမှု မရှိကြောင်း၊ အဆိုပါ ဖွားစာရင်းကို ဆေးမော်ကွန်း ထိန်း ဦးထွန်းကြွယ် (လိုပြ-၅)က ထောက်ခံ ထွက်ဆိုကြောင်း၊ မခင်မြင့် ကြည်(ခ) မမြင့်မြင့်ကျော်သည် ဦးကျော်ညွန့်၏သမီးဖြစ်ကြောင်း မူလရုံးက သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့မှုသည် အထောက်အထားမဲ့ ဆုံးဖြတ်ခြင်း မဟုတ်သည်မှာ မြင်သာကြောင်း၊ မူလရုံး တရားပြိုင်များအနေဖြင့် ဦးကျော်ညွန့်သည် လူပျို ဘဝဖြင့် ကွယ်လွန်ကြောင်းကို သက်သေပြရန် တာဝန်ကျေပွန်မှု မရှိကြောင်း သို့ပါ၍ အယူခံမှုကို ပယ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

တရားလို မခင်မြင့်ကြည်(ခ)မမြင့်မြင့်ကျော်က ၎င်းသည် ကွယ်လွန် သူ ကျားကြီးကျော်ညွန့်(ခ) ဦးကျော်ညွန့်၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေငြာပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တရားပြိုင် ဒေါ်မြရင်၊ ဒေါ်တင်လှ၊ ဦးတင် ဖေ၊ ဦးကျော်ဆန်းဝင်းနှင့် ဦးလှမောင်တို့မှာ ကျားကြီးကျော်ညွန့် (ခ) ဦးကျော်ညွန့်၏ ညီအစ်ကို မောင်နှမအရင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်မြရင်
နှင့်
မခင်မြင့်ကြည်
(ခ)
မမြင့်မြင့်ကျော်

၁၉၉၅
ဒေါ်မြရင်
နှင့်
မခင်မြင့်ကြည်
(ခ)
မမြင့်မြင့်ကျော်

ကျားကြီးကျော်ညွန့်(ခ) ဦးကျော်ညွန့်၏ အစ်ကို ဦးလှမောင်
(လိုပြ- ၁) က အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုသည်-

“တရားလို မခင်မြင့်ကြည်သည် ကျွန်တော်၏ညီ ကိုကျော်ညွန့်၏ သမီး ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကျော်ညွန့်၏ ဇနီးမှာ မမြင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုကျော်ညွန့်နှင့် မမြင့်တို့သည် မည်မျှပေါင်းသင်း နေထိုင်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် တပ်မတော်ထဲမှနေ၍ မသိပါ။မခင်မြင့်ကြည်ကို ကျွန်တော် တပ်မတော်ထဲမှ ထွက်လာပြီးနောက် (၄)နှစ် သမီးထဲက ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရပါသည်။ ကိုကျော်ညွန့် ကွယ်လွန်ချိန်တွင် အိမ်ထောင် ရှင်ဘဝဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

ကျားကြီးကျော်ညွန့်(ခ) ဦးကျော်ညွန့်၏ ယောက်ဖ ဦးသောင်းတင်
(လိုပြ- ၃) က ကျားကြီးကျော်ညွန့်နှင့် ၎င်း၏ အစ်မ ဒေါ်အုန်း (ခ) ဒေါ်မြင့်တို့ အကြောင်းပါပြီး မခင်မြင့်ကြည် မွေးဖွားပုံကို ထွက်ဆိုသည်။

ဒေါ်အုန်း(ခ) ဒေါ်မြင့်၏ နောက်အိမ်ထောင် ဦးတင်အေး (လိုပြ -၄) က ၎င်းနှင့် ဒေါ်အုန်းတို့ အိမ်ထောင်ပြုသည့်အခါ ဒေါ်အုန်းတွင် (၂) နှစ် သမီးအရွယ် မခင်မြင့်ကြည် ပါလာကြောင်း၊ ဒေါ်အုန်းက မခင်မြင့်ကြည် သည် ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ရသည့် သမီးဖြစ်သည်ဟု ပြောကြောင်း ထွက်ဆို သည်။

မန္တလေးမြို့ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး ဆေးမော်ကွန်းထိန်း ဦးဝင်းကြွယ်
(လိုပြ-၅)က မွေးစာရင်း ပုံစံတစ်စောင်ကို သက်သေခံ(က)အရ တင်ပြသည်။ သက်သေခံ (က) မွေးစာရင်းသည် အဖ ဦးကျော်ညွန့်နှင့် အမိ ဒေါ်အုန်း (ခ) ဒေါ်မြင့် တို့မှ မိန်းကလေးတစ်ဦး မွေးဖွားကြောင်း သတင်းပို့ တိုင်ကြားသည်ကို မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။

တရားလိုပြ သက်သေထွက်ဆိုချက်များနှင့် သက်သေခံ (က) မွေး စာရင်းတို့အရ ကျားကြီးကျော်ညွန့် (ခ) ဦးကျော်ညွန့်နှင့် ဒေါ်အုန်း (ခ) ဒေါ်မြင့်တို့မှ တရားလို မခင်မြင့်ကြည်(ခ) မမြင့်မြင့်ကျော်ကို မွေးဖွား ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။

တရားပြိုင် ဒေါ်မြရင်က ဦးကျော်ညွန့်မှာ လူပျိုဘဝဖြင့် ကွယ်လွန် ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မခင်မြင့်ကြည်မှာ ဦးကျော်ညွန့်၏ သမီးဆိုတာ မဟုတ် ကြောင်း ထွက်ဆိုပြီး ဦးဘသော် (ပြိုင်ပြ-၁)နှင့် ဦးဘမော် (ပြိုင်ပြ-၂) တို့ကို သက်သေထူသည်။

ဦးဘသော် (ပြိုင်ပြ-၁)နှင့် ဦးဘမော် (ပြိုင်ပြ-၂)တို့က တရားပြိုင်
ဒေါ်မြရင်ကို ထောက်ခံ ထွက်ဆိုသော်လည်း ဦးကျော်ညွန့်သည် ဒေါ်အုန်း
(ခ) ဒေါ်မြင့်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ မကျ၊ သားသမီး ရှိ မရှိကို မသိကြောင်း
ဝန်ခံကြသည်။

တရားပြိုင် ဒေါ်မြရင်သည် တရားလိုဘက်မှ တင်ပြသည့် သက်သေ
ထွက်ချက်နှင့် သက်သေခံ အထောက်အထားများကို ချေဖျက်နိုင်ခြင်း
မရှိပေ။

တရားပြိုင် ဒေါ်မြရင်က တရားလို မခင်မြင့်ကြည်(ခ) မမြင့်မြင့်ကျော်
သည် ကျားကြီးကျော်ညွန့်(ခ) ဦးကျော်ညွန့်၏ သမီးဖြစ်ကြောင်းကို ငြင်း
ဆိုသဖြင့် တရားလို မခင်မြင့်ကြည်(ခ) မမြင့်မြင့်ကျော်က သီးခြားသက်သာ
ခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ အရ ၎င်းသည် ကွယ်လွန်သူ ကျားကြီး ကျော်
ညွန့်(ခ)ဦးကျော်ညွန့်၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးရန် တရား
စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

သီးခြား သက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂ ပါ “တရားဝင်အခြေ
အနေ” ဟူသော စကားရပ်တွင် တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူ၏အဆင့်အတန်း
လည်း အကျုံးဝင်သည်။ တရားလိုသည် တစ်စုံတစ်ရာသော အဆင့်အတန်း
ကို ရရှိကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပေးရန် စွဲဆိုသော အမှုသည် တရားလို
တောင်းဆိုသည့် တရားဝင်အခြေအနေကို မြွက်ဟကြေညာပေးရန် စွဲသော
အမှုဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုအမှုမျိုးကို ပုဒ်မ ၄၂ အရ စွဲဆိုခွင့် ရှိသည်။
တရားဝင်သားသမီးဖြစ်ခြင်းသည် အဆင့်အတန်းတစ်ရပ်ဖြစ်သဖြင့် တရား
လိုတစ်ဦးက တရားဝင် သားသမီး ဖြစ်ရမှုကို မြွက်ဟကြေညာပေးရန် စွဲ
ဆိုနိုင်သည်။ တရားလို အရေးဆိုသော မြွက်ဟကြေညာ ပေးစေလိုမှုသည်
၎င်းအား ပစ္စည်းတစ်စုံတရာတွင် လတ်တလောအခွင့်အရေး ရရှိစေခြင်း
မရှိ၍ တစ်စုံတစ်ရာသော အဆင့်အတန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မြွက်ဟကြေညာ
ပေးစေလိုမှု မစွဲဆိုနိုင်ဟု မှတ်ယူခြင်း မပြုနိုင်။ တရားလိုသည် တရားပြိုင်နှင့်
ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာရုံ ကြေညာပေးရန် ပုဒ်မ ၄၂
အရ မစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ် မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ထိုသို့တော်စပ်မှုသည်
ပစ္စည်းတွင် ရပိုင်ခွင့်ကို ထိခိုက်ခြင်းမရှိစေကာမူ သို့တည်းမဟုတ် ပစ္စည်း
တွင် ရပိုင်ခွင့်နှင့် ပတ်သက်မှု မရှိစေကာမူ တရားဥပဒေအရ အကျိုး ဆက်

၁၉၉၅
ဒေါ်မြရင်
နှင့်
မခင်မြင့်ကြည်
(ခ)
မမြင့်မြင့်ကျော်

၁၉၉၅
ဒေါ်မြရင်
နှင့်
မခင်မြင့်ကြည်
(ခ)
မမြင့်မြင့်ကျော်

များ သက်ဝင်နေပါက ထိုသို့ တော်စပ်မှုရှိကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပေးစေ
လိုမှု စွဲဆိုနိုင်သည်။

တရားလို မခင်မြင့်ကြည်(ခ) မမြင့်မြင့်ကျော်အား ကွယ်လွန်သူ
ကျားကြီးကျော်ညွန့်(ခ) ဦးကျော်ညွန့်၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း ကြေညာပေးခြင်း
သည် တရားလိုအား ကွယ်လွန်သူဖခင် ကျန်ရစ်သည့်အမွေကို ဆက်ခံခွင့်
တည်းဟူသော အရေးပါသည့် တရားဥပဒေအရ အကျိုးသက်ရောက်မှုများ
ပေါ်ထွန်းစေမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကွယ်လွန်သူဖခင်၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း
မြွက်ဟကြေညာပေးရန် စွဲဆိုသောအမှုမှာ ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြောင်း မြွက်ဟ
ကြေညာရုံ ကြေညာပေးစေလိုမှု မဟုတ်ဘဲ သမီးဟူသည့် အဆင့်အတန်း
ကို မြွက်ဟ ကြေညာပေးစေလိုမှု ဖြစ်၍ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၂ အရ စွဲဆိုခွင့် ရှိသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အမှတ်(၁) အယူခံ တရားပြုခံ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း
အနိုင် ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းခြင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်

တရားမ ပထမ အယူခံ

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

ဒေါ်မြင့်သိန်း (ခ) အမိန့် ပါ -၂

နှင့်

ဦးမြင့်သိန်း ပါ - ၆*

+ ၁၉၉၅
ဇူလိုင်လ၊
၂၆ ရက်

တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉၆။ အယူခံဝင်ခွင့်၊ အမှုသည် တစ်ဦး အဖြစ် ပါဝင်ခြင်း မရှိသူ တစ်ဦးက အယူခံဝင်ခွင့် ရှိ မရှိ၊ တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ရလျှင် အယူခံဝင်ခွင့် ရှိခြင်း၊ မည်သည့်အခါ တရားရုံးက အယူခံဝင်ခွင့် ပြုသင့်ခြင်း၊ ထူးခြားသည့် အခြေအနေရှိလျှင် အယူခံဝင်ခွင့် ပြုသင့်ခြင်း၊ ပုဒ်မ ၉၆ (၃) သည် သဘောတူညီချက် ပေးခဲ့သူ အမှုသည်နှင့်သာ သက်ဆိုင်ခြင်း၊ အမိန့် ၁၂၊ နည်း ၆ တွင် ဝန်ခံသည့်အတိုင်း ဒီကရီ ချမှတ်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်း မထားခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်၊ မူလမူတွင် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်သူတစ်ဦးသည် စည်းကမ်းသတ်ကာလအတွင်း တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ကို တောင်းခံရန် မလိုဘဲ အယူခံဝင်နိုင်သည်။ အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခြင်း မရှိသူတစ်ဦးသည် ဒီကရီကို လိုက်နာရန် တာဝန်ရှိလျှင် သို့မဟုတ် ဒီကရီအရ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်နစ်နာမှုရှိလျှင် သို့မဟုတ် အကျိုးဆုတ်ယုတ်ထိခိုက်စေလျှင် တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိသော်လည်း တရားရုံး၏ခွင့်ပြုချက်ကို ရသင့်ကြောင်း မြင်သာသည့် အချက်ကို တင်ပြနိုင်လျှင် အယူခံဝင်ခွင့်ရနိုင်သည်။ ဤသို့ အယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုခြင်းသည် သင့်မြတ်မျှတမှုနှင့် ကိုက်ညီသဖြင့် တရားရုံးများက လိုက်နာအပ်သည့် ကျင့်စဉ်ဖြစ်သည်။

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၆၅။

+ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၅၈ တွင် ချမှတ်သော ၁၆-၆-၉၄ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၉၅
ဒေါ်မြင့်သိန်း
(ခ) အမိန့်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း
ပါ - ၆

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။

။အမှတ်(၂) မှ အမှတ်(၆) အထိ အယူခံတရား ပြိုင်တို့က အမှတ်(၁) အယူခံ တရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်းအပေါ် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားစွဲဆိုရာတွင် အမှတ်(၁) အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်းက အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို အယူခံ တရားလိုတို့အား ရောင်းချ ထားကြောင်း တင်ပြခြင်းမပြုဘဲ ဝန်ခံလွှာ တင်သွင်းခဲ့ခြင်းမှာ ဖတူမိကွဲ မောင်နှမ အချင်းချင်း မမှန်မကန် ပူးပေါင်း၍ ဒီကရီယူခြင်း ဖြစ်သည်ဟု အယူခံတရားလိုတို့အနေဖြင့် ယူဆနိုင်စရာ အကြောင်းရှိကြောင်းလည်း မြင်သာသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမှန်တရားပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် အမှု၏ ထူးခြားသော အခြေအနေအရ အယူခံ တရားလိုတို့၏ အယူခံဝင်ခွင့် ပြုရန် ခွင့်တောင်းခြင်းကို ခွင့်ပြုရန်သင့်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။

။တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉၆ (၃) တွင် အမှုသည်များ၏ သဘောတူညီချက်အရ တရားရုံးကချမှတ်သော ဒီကရီ ကို အယူခံဝင်ခွင့် မရှိစေရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မူလရုံး၏ဒီကရီသည် အယူခံ တရားလိုတို့၏ သဘောတူညီချက်အရ ချမှတ်သည့်ဒီကရီ မဟုတ် ပေ။ အယူခံ တရားလိုတို့သည် အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ အဆိုလွှာကို ဝန်ခံခဲ့ခြင်း မရှိပါဘဲနှင့် ဦးမြင့်သိန်းက ဝန်ခံခဲ့သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဒီကရီအရ ထိခိုက်နစ်နာသူတစ်ဦး အနေဖြင့် အဆိုပါ ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့် မရှိ ဆိုပါက ပုဒ်မ ၉၆(၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၏ဘောင်ကို ချဲ့ထွင်လွန်းရာ ရောက်ပေမည်။ ပုဒ်မ ၉၆(၃) သည် သဘောတူညီချက် ပေးခဲ့သူ အမှုသည် နှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံးက ချမှတ်သည့် ဝန်ခံ ဒီကရီ အပေါ် မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိဆိုသည့် အယူခံတရားပြိုင် ရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်ကို လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။

။ဦးမြင့်သိန်းက ဒေါ်ခင်သန်းဆွေတို့၏အဆိုလွှာ ကို ဝန်ခံခဲ့သော်လည်း တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၂၊ နည်း ၆ တွင် ဝန်ခံပြီးသည့် အကြောင်းအရာကို စစ်ဆေးရန်မလို၊ ဝန်ခံသည့်အတိုင်း ဒီကရီ ချမှတ်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။ ဝန်ခံသည့် အကြောင်းအရာ အပေါ် အခြေခံ၍ စီရင်ချက် ချမှတ်နိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းသာဖြစ် သည်။ တရားလို အရေးဆိုသော အခွင့်အရေးသည် အမှန်စင်စစ် ဥပဒေအရ မတည်ရှိလျှင်ဖြစ်စေ၊ တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်း လုံးဝမပေါ်ပေါက်လျှင် ဖြစ်စေ၊ တရားလိုက ဝန်ခံခြင်းကြောင့် တရားလိုသည် တထစ်ချ ဒီကရီ

ရခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ တရားရုံးအနေဖြင့် တရားဖြောင့်မှန်သည်ဟု ထင်မြင်သည့်အတိုင်းသာ အမိန့်ချမှတ်ရန် တာဝန်ရှိသည်ဖြစ်ရာ အမှုစွဲဆိုပုံ စွဲဆိုနည်း အထင်အရှား လွဲမှားနေသည့်အခါ တရားပြိုင်က ဝန်ခံရုံမျှဖြင့် တရားလို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီ ချမှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အယူခံ တရားလိုများအတွက် - ဦးကျော်ငြိမ်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံ တရားပြိုင်များအတွက် - (၂) မှ (၆) အထိ တို့အတွက်
ဦးဘုန်းမြင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
(၁) ကိုယ်တိုင် (မလာ)

၁၉၉၅
ဒေါ်မြင့်သိန်း
(ခ) အမိန့်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း
ပါ - ၆

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၄ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၅၈ တွင် ဒေါ်ခင်သန်းဆွေ ပါ- ၅ ဦးတို့က ဦးမြင့်သိန်းအပေါ် ပူးတွဲ ပိုင်ပစ္စည်းကို ခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်းက ဝန်ခံလွှာ တင်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက ဝန်ခံဒီကရီ ချမှတ်သည်။ တိုင်း တရားရုံး၏ အဆိုပါ ဒီကရီကို ဒေါ်မြင့်သိန်း(ခ) ဒေါ်အမိန့်နှင့် ဒေါ်သန်း သန်းထွတ်တို့က မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအယူခံမှုကို တင် သွင်းသည်။

ဒေါ်ခင်သန်းဆွေတို့က ဦးစိန်ခန့်နှင့် ဒေါ်မမကြီးတို့မှ ဦးအောင်မြင့် ကို မွေးဖွားပြီး ဦးစိန်ခန့်နှင့် ဒေါ်ကျင်ရွှေတို့မှ ဦးမြင့်သိန်းကို မွေးဖွားကြောင်း အမှတ်(၁) တရားလိုသည် ဦးအောင်မြင့်၏ ဇနီးဖြစ်ပြီး ကျန်တရားလိုများ မှာ ဦးအောင်မြင့်၏ သားသမီးများ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ ဦးစိန်ခန့်သည် ဘုန်း တော်ကြီး ဦးကဝိဓဇ အမည်ဖြင့် ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ အင်းစိန်တိုက်နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက် ၈၅၊ ကံဘဲမြေကွက် အမှတ် ၅/အေ၊ ဧရိယာဧက ၁.၅၆၈၊ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ခြံအမှတ် ၂၀ ကို ဝယ်ယူ ပိုင်ဆိုင်ပြီး ဓမ္မစကြာ သာသနာပြုအဖွဲ့ချုပ် အမည်ဖြင့် သာသနာရေးလုပ်ငန်းများလုပ် ကိုင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးစိန်ခန့် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အဆိုပါမြေနှင့် ပတ်သက်ပြီး တရားပြိုင်က သံဃဝိနိစ္ဆယအဖွဲ့ အဆင့်ဆင့်တွင် မှုခင်းများကို ရင်ဆိုင်ပြီးနောက် အချင်းဖြစ်မြေမှ အရှေ့ဘက် မျက်နှာစာ ၁၃၀ ပေ၊ အနောက်ဘက် ၁၀၆ ပေ၊ တောင်ဘက် ၁၇၉ ပေ၊ မြောက်ဘက် ၁၉၀ ပေ ရှိ မြေကွက်နှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ တိုက်နှစ်လုံးကို ရရှိခဲ့ကြောင်း၊ တရားပြိုင်က

၁၉၉၅
ဒေါ်မြင့်သိန်း
(ခ) အမိန့်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း
ပါ - ၆

အဆိုပါမြေကို ရရှိခဲ့ခြင်းမှာ ဦးစိန်ခန့်၏ အမွေစားအမွေခံများ အားလုံးကို ကိုယ်စားပြု၍ အမှုဆိုင်ပြီး ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားပြိုင်က အဆိုပါမြေနှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ တိုက်နှစ်လုံးကို တရားလိုများနှင့် တရားပြိုင် တို့ တစ်ဝက်စီပိုင်ကြောင်းကို ကတိပြုခဲ့ကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် တရားလို များနှင့် အမွေဆက်ခံခြင်းဖြင့် ပူးတွဲ ပိုင်ဆိုင်သော ဖော်ပြပါ ပစ္စည်းကို တစ်ဝက်ခွဲပေးရန် ငြင်းဆိုသဖြင့် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက် ကြောင်း အဆိုပြုသည်။

ဦးမြင့်သိန်းက တရားလိုတို့၏ အဆိုပြုချက်များ မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံလွှာ တင်သွင်းသည်။ တရားလိုတို့၏အဆိုလွှာကို တရားပြိုင် ဦးမြင့် သိန်းက ဝန်ခံသဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၂၊ နည်း ၆(၁) အရ ဝန်ခံ ဒီကရီချမှတ်သည်။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက အယူခံဝင်လိုသည့် ဒီကရီကိုချမှတ် ထားသည့် အမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် မပါဝင်သူ တစ်ဦးသည် ယေဘုယျ အားဖြင့် အယူခံဝင်ခွင့် မရှိသော်လည်း ယခုအမှုမှ အယူခံ တရားလိုတို့သည် ဒီကရီအရ ထိခိုက် နစ်နာမည့်အပြင် မူလအမှုမှ တရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်းနှင့် အထင်အရှား ပတ်သက်နေသဖြင့် ရုံးတော်၏ ခွင့်ပြုချက်ကို တောင်းခံပြီး အယူခံဝင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံ တရားပြိုင် အမှတ် (၂) မှ (၅) ထိ တို့သည် ပစ္စည်းခွဲဝေ ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခွင့် မပါရှိဘဲလျက် တိုင်းတရားရုံးက ပစ္စည်းခွဲဝေသည့် ဒီကရီ ချမှတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အမှတ် (၂)မှ (၆)အထိ အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက အယူခံ တရားလိုများသည် မူလမှု၌ ပါဝင်သူများ မဟုတ်ကြကြောင်း၊ မူလမှုဖြင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်သူများ၊ မူလရုံးမှ ချမှတ်သော ဒီကရီကို လိုက်နာရန် တာဝန်မရှိသူများအား အယူခံဝင်ခွင့် မပေးထိုက်ကြောင်း၊ မူလရုံးကချမှတ် သော ဒီကရီမှာ နှစ်ဖက်သဘောတူ ဒီကရီဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉၆(၃) အရ ဦးမြင့်သိန်းသော်လည်းကောင်း၊ အခြားမည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်သော်လည်းကောင်း အယူခံဝင်ခွင့် မရှိကြောင်း ရှေးဦးစွာ လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

မူလအမှုတွင် အမှုသည်များမှာ ဒေါ်ခင်သန်းဆွေ ပါ -၅ ဦး နှင့် ဦးမြင့်သိန်း တို့ဖြစ်ကြသည်။ အယူခံ တရားလိုများ ဖြစ်ကြသော

ဒေါ်မြင့်သိန်း (ခ) အမိန့်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းထွတ်တို့သည် မူလမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် မပါဝင်ကြပေ။ ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့က အချင်းဖြစ်မြေကို အမှတ်(၁) အယူခံ တရားပြိုင်၏ မိခင်ဒေါ်ကျင်ရွှေ(ခ) ဒေါ်သိဒ္ဓိရှင်နှင့် ဖခင်ဦးစိန်ခန့်(ခ)အရှင်ကဝိဓဇသီရိတို့သည် ဓမ္မစကြာ သာသနာပြုအဖွဲ့ချုပ် အမည်ဖြင့် မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ် အမှတ် ၅၄၄/၅၄ ဖြင့် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ တိုင်းသံဃနာယက ဝိနိစ္ဆယအဖွဲ့၊ နိုင်ငံတော် သံဃနာယက ဝိနိစ္ဆယအဖွဲ့ အဆင့်ဆင့်တို့က အချင်းဖြစ်မြေကို ဦးမြင့်သိန်း ၏မိခင် ဒေါ်ကျင်ရွှေ တစ်ဦးတည်းပိုင်ငွေဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့၍ ဦးမြင့်သိန်း တစ်ဦးတည်း ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေကို ဦးမြင့်သိန်း တစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရရှိပြီးနောက် အချင်းဖြစ်မြေ တစ် စိတ်တစ်ဒေသကို အမှတ် (၁) အယူခံတရားလိုကလည်းကောင်း၊ ကျန်တစ် စိတ်တစ်ဒေသကို အမှတ် (၂) အယူခံတရားလိုကလည်းကောင်း မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ် အမှတ် ၁၇/၉၄ ဖြင့် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ပြီး လက် ဝယ်ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအချက်ကို ထိန်ချန်ပြီး ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၅၈/၉၄ တွင် အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင်နှင့် ကျန်အယူခံ တရားပြိုင် တို့သည် မမှန်မကန် ပူးပေါင်း၍ ဒီကရီရယူခဲ့ကြောင်း ယင်းဒီကရီသည် အယူခံတရားလိုတို့အား အကြီးအကျယ် ထိခိုက်စေကြောင်း အကြောင်းပြ၍ အယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုရန် ခွင့်ပြုသင့်ကြောင်း တင်ပြသည်။

အယူခံ ဝင်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အခြေခံ သဘောတရားမှာ တရားရုံး တစ်ရုံးရုံးက ချမှတ်သော ဒီကရီ သို့မဟုတ် အမိန့်ကြောင့် အကြီးအကျယ် ထိခိုက်နစ်နာသူက ယင်းဒီကရီ သို့မဟုတ် အမိန့်ကို အယူခံဝင်နိုင်သည်။ ဦးမြင့်လွင် နှင့် ဒေါ်ကျင် အမှု^(၁) ကို ကြည့်ပါ။

ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာန၊ အုန်းပစ္စကပ်ရှ် (ခ) မောင်အေးနှင့် ချန်ဒရာဒေဝီ(ခ) ဒေါ်မြခင် ပါ-၁၀ အမှု^(၂)တွင် အယူခံဝင် လိုသော အမိန့်သို့မဟုတ် ဒီကရီကို ချမှတ်ထားသည့် အမှုတွင် အမှုသည် အဖြစ် မပါဝင်သူ တစ်ဦးသည် ယေဘုယျအားဖြင့် အယူခံဝင်ခွင့် မရှိ ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အမှုသည် မဟုတ်သူ တစ်ဦးသည် ဒီကရီအရထိခိုက် နစ်နာမည့်အပြင် မီးသေသော ဆုံးဖြတ်ချက်အဖြစ် အကျိုးသက်ရောက်

၁၉၉၅
ဒေါ်မြသိန်း
(ခ) အမိန့်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း
ပါ - ၆

(၁) ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ - ၇၁။
(၂) ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ - ၁၆၆(၁၆၈)။

၁၉၉၅
ဒေါ်မြသိန်း
(ခ) အမိန့်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း
ပါ - ၆

မည်ဆိုပါက အယူခံရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အယူခံ ဝင်နိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

မူလမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်သူတစ်ဦးသည် စည်းကမ်းသတ်ကာလအတွင်း တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ကို တောင်းခံရန်မလိုဘဲ အယူခံဝင်နိုင်သည်။ အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခြင်း မရှိသူတစ်ဦးသည် ဒီကရီကို လိုက်နာရန် တာဝန်ရှိလျှင် သို့မဟုတ် ဒီကရီအရ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်နစ်နာမှုရှိလျှင် သို့မဟုတ် အကျိုးဆုတ်ယုတ် ထိခိုက်စေလျှင် တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိသော်လည်း တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ကို ရသင့်ကြောင်း မြင်သာသည့်အချက်ကို တင်ပြနိုင်လျှင် အယူခံဝင်ခွင့် ရနိုင်သည်။ ဤသို့ အယူခံဝင်ခွင့် ပြုခြင်းသည် သင့်မြတ် မျှတမှုနှင့် ကိုက်ညီသဖြင့် တရားရုံးများက လိုက်နာအပ်သည့် ကျင့်စဉ်ဖြစ်သည်။ (အေအိုင်အာရ်၊ ၁၉၆၁ ကေရာလာ၊ ၁၁၄ ကို ရည်ညွှန်းသည်။)

အမှတ် (၂) မှ အမှတ် (၆) အထိ အယူခံတရားပြိုင်တို့က ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၅၈/၉၄ တွင် ရရှိသည့် ဒီကရီကို အကြောင်းပြု၍ အယူခံတရားလိုတို့အပေါ် မှတ်ပုံတင် အရောင်းစာချုပ်အမှတ် ၁၆/၉၄ နှင့် အမှတ် ၁၇/၉၄ တို့သည် ၎င်းတို့အပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိ၊ မူလကပင် ပျက်ပြယ်ကြောင်း ကြေညာပေးရန်နှင့် ထိုပစ္စည်းမှ ၎င်းတို့ပိုင်သော တစ်ဝက်ကို လက်ရောက် ခွဲဝေပေးစေလိုမှုကို ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၆၅/၉၄ အရ စွဲဆိုထားပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၅၈/၉၄ ၏ ဒီကရီသည် အယူခံတရားလိုတို့အား အကြီးအကျယ်ထိခိုက် နစ်နာမှုရှိသည်မှာ မြင်သာသည်။

အမှတ် (၂) မှ အမှတ် (၆) အထိ အယူခံ တရားပြိုင်တို့က အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်းအပေါ် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားစွဲဆိုရာတွင် အမှတ်(၁) အယူခံ တရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်းက အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို အယူခံတရားလိုတို့အား ရောင်းချထားကြောင်း တင်ပြခြင်းမပြုဘဲ ဝန်ခံလွှာ တင်သွင်းခဲ့ခြင်းမှာ ဖတူမိကွဲ မောင်နှမ အချင်းချင်း မမှန်မကန် ပူးပေါင်း၍ ဒီကရီ ရယူခြင်းဖြစ်သည်ဟု အယူခံတရားလိုတို့ အနေဖြင့် ယူဆနိုင်စရာ အကြောင်းရှိကြောင်းလည်း မြင်သာသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမှန်တရား ပေါ်ပေါက်ရေးအတွက် အမှု၏ထူးခြားသော အခြေအနေ

အရ အယူခံ တရားလိုတို့၏ အယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းခြင်းကို ခွင့်ပြုရန် သင့်ပေသည်။

မူလရုံး၏ဒီကရီကို အမှတ် (၁) အယူခံ တရားပြိုင် ဦးမြင့်သိန်းက အယူခံဝင်ရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် ဦးမြင့်သိန်း၏အခွင့်အရေးကို ဆက်ခံ ထားသော (representatives in interest) အယူခံတရားလို တို့အနေဖြင့် အမှတ် (၁) အယူခံ တရားပြိုင်နှင့် ကျန်အယူခံ တရားပြိုင်တို့က အချင်း ချင်း ပူးပေါင်းကာ ရယူထားသည့် မူလရုံး၏ဒီကရီကို အယူခံ ဝင်ခွင့်ရ သင့်ပေသည်။

တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉၆ (၃) တွင် အမှုသည်များ၏ သဘောတူညီချက်အရ တရားရုံးက ချမှတ်သော ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့် မရှိစေရဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ မူလရုံး၏ဒီကရီသည် အယူခံတရားလိုတို့၏ သဘောတူညီချက်အရ ချမှတ်သည့် ဒီကရီ မဟုတ်ပေ။ အယူခံတရားလို တို့သည် အယူခံ တရားပြိုင်တို့၏ အဆိုလွှာကို ဝန်ခံခဲ့ခြင်း မရှိပါဘဲနှင့် ဦးမြင့်သိန်းက ဝန်ခံခဲ့သည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဒီကရီအရ ထိခိုက်နစ်နာသူ တစ်ဦးအနေဖြင့် အဆိုပါ ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့် မရှိဆိုပါက ပုဒ်မ ၉၆ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၏ဘောင်ကို ချဲ့ထွင်လွန်းရာ ရောက်ပေမည်။ ပုဒ်မ ၉၆(၃) သည် သဘောတူညီချက် ပေးခဲ့သူ အမှုသည်နှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံးက ချမှတ်သည့် ဝန်ခံဒီကရီအပေါ် မည်သူ တစ်ဦးတစ် ယောက်ကမျှ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိဆိုသည့် အယူခံတရားပြိုင် ရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်ကို လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိပေ။

သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလို ဒေါ်မြင့်သိန်းတို့၏ အယူခံ ဝင်ခွင့်ပြု ရန် ခွင့်တောင်းခြင်းကို ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၅၈/၉၄ တွင် ဒေါ်ခင်သန်းဆွေ ပါ -၅ ဦး တို့က ဦးမြင့်သိန်းအပေါ် ပူးတွဲပိုင်ပစ္စည်းကို ခွဲဝေ ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ ဒေါ်ခင်သန်းဆွေတို့က အချင်းဖြစ်မြေကွက် ကို ဦးစိန်ခန့် ပိုင်ဆိုင်ပြီး ၎င်း၏ခင်ပွန်းနှင့် ဦးမြင့်သိန်းတို့သည် ဦးစိန် ခန့်၏ အမွေဆက်ခံသူများ အနေဖြင့် ယင်းမြေကွက်ကို ပူးတွဲပိုင်ဆိုင် ကြောင်း အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြထားသည်။

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ အမွေခံတစ်ဦးသည် ပစ္စည်းခွဲဝေ ပေးစေလိုမှု မစွဲဆိုနိုင်ပေ။ အမွေပုံကို စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရသည်။ မောင်ဘတူ

၁၉၉၅
ဒေါ်မြင့်သိန်း
(ခ) အမိန့်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း
ပါ - ၆

၁၉၉၅
ဒေါ်မြသိန်း
(ခ) အမိန့်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း
ပါ - ၆

နှင့် မသက်စု ပါ- ၄ အမှု^(၃) ကို ကြည့်ပါ။ မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာ အမွေစား
အမွေခံတို့အကြား ပစ္စည်းခွဲဝေ၍ လက်ရောက် ပေးအပ်စေလိုမှု မစွဲဆိုနိုင်။
အမွေဆိုင်တစ်ဦးသည် ကျန်အမွေဆိုင်များထံမှ မိမိအစုကို ရလိုပါက
အမွေပုံပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ရှင် ပါ- ၃
နှင့် ဦးအောင်ဖေ ပါ- ၃ အမှု^(၄) ကို ကြည့်ပါ။

အယူခံ တရားပြိုင် ဒေါ်ခင်သန်းဆွေတို့သည် အမွေဆိုင် ဦးမြင့်
သိန်းအပေါ် အမွေပုံ စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရမည် ဖြစ်ပါလျက်
ပစ္စည်းခွဲဝေ ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်ကို တိုင်းတရားရုံးက ဒီကရီချမှတ်
ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

အမှတ် (၂) မှ အမှတ် (၅) အထိ အယူခံ တရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေ
က အယူခံ တရားပြိုင်တို့သည် ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သည့် ပစ္စည်းကို ခွဲဝေပေးရန်
တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်၍ မူလရုံးက ချမှတ်သော ဒီကရီသည် မှားယွင်းခြင်း
မရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဒေါ်ခင်သန်းဆွေတို့က ဦးမြင့်သိန်းသည် သံဃာဝိနိစ္ဆယအဖွဲ့ အဆင့်
ဆင့်တွင် မူခင်းများကို အနိုင်ရရှိ၍ အချင်းဖြစ် မြေကွက်နှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ
တိုက်နှစ်လုံးကို ရရှိပြီးနောက် ယင်းမြေနှင့် တိုက်နှစ်လုံးကို ဒေါ်ခင်သန်း
ဆွေနှင့် တစ်ဝက်စီ ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု ကတိပြုခဲ့ကြောင်းသို့ရာတွင် ဦးမြင့်
သိန်းသည် ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ရည်ရွယ်ချက် မရှိကြောင်း သိရှိ
လာသည်ဟု အဆိုလွှာတွင်ဖော်ပြခဲ့ရာ ဒေါ်ခင်သန်းဆွေတို့သည် အချင်း
ဖြစ်ပစ္စည်းကို ဦးမြင့်သိန်းနှင့် ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိသေးကြောင်း အဆို
လွှာအရပင် ပေါ်လွင်နေပေသည်။

အဆိုပါ အဆိုပြုချက်အရဆိုလျှင်လည်း ဒေါ်ခင်သန်းဆွေတို့သည်
ကတိသာ ရရှိထားပြီး အမှန်တကယ် ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိသေးသည့်
ပစ္စည်းကို ခွဲဝေပေးစေလိုမှု စွဲဆိုနိုင်မည် မဟုတ်သည့်အတွက် ဒေါ်ခင်
သန်းဆွေတို့ စွဲဆိုသည့်အမှုသည် အောင်မြင်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

ဦးမြင့်သိန်းက ဒေါ်ခင်သန်းဆွေ တို့၏ အဆိုလွှာကို ဝန်ခံခဲ့သော်
လည်း တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၂၊ နည်း ၆ တွင် ဝန်ခံပြီးသည့်
အကြောင်းအရာကို စစ်ဆေးရန်မလို။ ဝန်ခံသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်ရမည်

(၃) ရန်ကုန်၊ အတွဲ ၅၊ စာ - ၇၈၅။
(၄) ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ - ၅(လွှတ်တော်)။

ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိပေ။ ဝန်ခံသည့် အကြောင်းအရာပေါ် အခြေခံ၍ စီရင်ချက် ချမှတ်နိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တရားလို အရေးဆိုသော အခွင့်အရေးသည် အမှန်စင်စစ် ဥပဒေအရ မတည်ရှိလျှင် ဖြစ်စေ၊ တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်းလုံးဝ မပေါ်ပေါက်လျှင်ဖြစ်စေ၊ တရားပြိုင်က ဝန်ခံခြင်းကြောင့် တရားလိုသည် တထစ်ချ ဒီကရီ ရခွင့် ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ တရားရုံးအနေဖြင့် တရားမြှောင့်မှန်သည်ဟု ထင်မြင်သည့် အတိုင်းသာ အမိန့်ချမှတ်ရန် တာဝန်ရှိသည်ဖြစ်ရာ အမှုစွဲဆိုပုံ စွဲဆိုနည်း အထင်အရှား လွဲမှားနေသည့်အခါ တရားပြိုင်က ဝန်ခံရုံမျှဖြင့် တရားလို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီ ချမှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်ခင်သန်းဆွေသည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများတွင် ပူးတွဲအကျိုး သက်ဆိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း အဆိုလွှာအရ ထင်ရှားခြင်းမရှိဘဲ ဦးမြင့်သိန်း၏ ဝန်ခံချက်သက်သက်ဖြင့် ပစ္စည်းခွဲဝေပေးရန် ဒီကရီချမှတ် ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင်သန်းဆွေတို့ စွဲဆိုသည့် အမှုကို ရုံးနှစ်ရုံး စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်မြသိန်း
(ခ) အမိန့်
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးမြင့်သိန်း
ပါ - ၆

၁၉၉၅
အောက်တိုဘာလ၊

၆ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးသန်းဖေ ရှေ့တွင်

ဦးရွှေတင်

(၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဦးခင်မောင်)

နှင့်

ဦးအောင်တင့်*

စာချုပ် ခေါင်းစဉ်နှင့် စာချုပ် အတွင်း စာသားပါ အနှစ်သာရများ ကိုက်ညီမှု မရှိသည့်အခါ စာချုပ်ခေါင်းစဉ်မှာ အရေးမပါတော့ ခြင်း၊ စာချုပ် အတွင်းစာသားပါ အနှစ်သာရကို အဓိပ္ပာယ်ကောက် ယူ၍ မည်သည့်ကိစ္စအတွက် ချုပ်ဆိုသည်ဟု ကောက်ယူရခြင်း၊ အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်းသည် ပဋိညာဉ်ဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေအရ တရားဝင် ပဋိညာဉ် မြောက် ရန် လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံရန်သာ လိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ စာချုပ် စာတမ်းတစ်ရပ်သည် ယေဘုယျအားဖြင့် ခေါင်းစဉ်နှင့် စာချုပ် အတွင်းစာသားပါ အနှစ်သာရများ ကိုက်ညီဆီလျော်မှု ရှိရန် လိုအပ်သည် မှန်သော်လည်း စာချုပ်ခေါင်းစဉ်နှင့် အတွင်းစာသားပါ အနှစ်သာရများ ကိုက်ညီမှု မရှိသည့်အခါ စာချုပ်ခေါင်းစဉ်မှာ အရေးမပါ တော့ပေ။ စာချုပ်အတွင်း စာသားပါ အနှစ်သာရကို အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူ၍ သာ မည်သည့်ကိစ္စအတွက် ချုပ်ဆိုကြောင်း ဖွင့်ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း စာချုပ်စာတမ်းတစ်ရပ်ကို မည်သည့်အချက်အလက် အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံစွာ ရေးသားချုပ်ဆိုရမည်

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၁၂။

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၅ တွင် ချမှတ်သော ၁၉-၁-၉၅ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ)၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။ အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်းသည် ပဋိညာဉ် ဖွဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေအရ တရားဝင် ပဋိညာဉ်မြောက် ရန် လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံရန်သာလိုသည်။ ပဋိညာဉ် အက် ဥပဒေအရ တရားဝင် ပဋိညာဉ်မြောက်ရန် အဓိကလိုအပ်ချက်မှာ တစ်ဘက် က ကမ်းလှမ်းချက်ကို အခြားတစ်ဘက်က လက်ခံခြင်းဖြင့် သဘောတူညီ ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်စေခြင်း၊ ထိုသဘောတူညီချက်မှာ ဥပဒေတစ်ရပ်ရပ်နှင့် ဆန့်ကျင်မှု မရှိခြင်း၊ ကမ်းလှမ်းသူနှင့် လက်ခံသူတို့မှာ ပဋိညာဉ် ပြုနိုင် သည့် အရည်အချင်း ချို့ငဲ့သူ မဟုတ်ခြင်း၊ ကမ်းလှမ်းချက်နှင့် လက်ခံခြင်း တို့ကို သဘောတူ ပြုခဲ့ရာ၌ အဖိုးစားနား ထားရှိခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၉၅
ဦးရွှေတင်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးခင်မောင်)
နှင့်
ဦးအောင်တင်

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးအုံးမောင်၊ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးဌေးမောင်၊ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး(တရားမ) ၁၉၉၃ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၅ တွင် ဦးအောင်တင်က ဦးရွှေတင်အပေါ် နှစ်ဦးသဘောတူ အရောင်း အဝယ် ပဋိညာဉ်ပြုထားသော အိမ်နှင့်မြေ တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၂၀၀၀၀၀/- အနက်မှ ကျန်ငွေ ကျပ် ၁၃၀၀၀၀/- ကို လက်ခံရယူ၍ မှတ်ပုံတင် အရောင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးရန် အမှုစွဲခဲ့သည်။

တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုဦးအောင်တင် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း စရိတ် နှင့်တကွ အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့သဖြင့် တရားပြိုင် ဦးရွှေတင်က မကျေနပ်၍ ၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဦးခင်မောင်မှ တစ်ဆင့် ဤတရားမ ပထမ အယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

အဆိုလွှာအရ ရန်ကုန်မြို့၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ အမှတ် (၃)ရပ်ကွက်၊ ထန်းတပင်လမ်း၊ အမှတ် ၁၃၅ (ခြံဝင်းအတွင်းရှိ ဝဲဘက် တစ်ထပ် အဆောက်အအုံ) ယခု အမှတ် (၂) ဟု ခေါ်တွင်သော ပေ ၃၈ x ပေ ၅၀ အကျယ်အဝန်းရှိ မြေကွက်ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်နှင့်မြေ ကို ဦးရွှေတင်က ပိုင်ဆိုင်၍ ထိုဥပစာကို စပေါ်ငွေ ကျပ် ၈၀၀၀/- အိမ် လခ တစ်လလျှင် ကျပ် ၈၀/-၊ မီတာခ တစ်လလျှင် ကျပ် ၁၀/- နှုန်းဖြင့် ၂၉-၅-၈၀နေ့စွဲပါ ကတိစာချုပ်အရ ဦးအောင်တင်က ငှားရမ်း နေထိုင်ခဲ့ သည်။ ယင်းသို့နေထိုင်ခဲ့ရာမှ အိမ်ပြုပြင်စရိတ်နှင့် စပေါ်ငွေ အလီလီထပ်မံ ယူခဲ့ပြီးနောက် အဆိုပါအိမ်နှင့် မြေကို အိမ်ရှင်ဦးရွှေတင်က စာန်ဖိုးငွေ

၁၉၉၅
ဦးရွှေတင်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးခင်မောင်)
နှင့်
ဦးအောင်တင့်

ကျပ် ၂၀၀၀၀၀/-ဖြင့် ရောင်းချရန် ကမ်းလှမ်း၍ အိမ်ငှားဦး အောင်တင်က
ဝယ်ယူရန် သဘောတူပြီး ၃၁-၃-၈၈နေ့စွဲပါ ကတိစာချုပ်(သက်သေခံ-ဃ)
ကို ချုပ်ဆိုကာ ထိုနေ့တွင် စရန်ငွေ ကျပ် ၁၅၀၀၀/- အပေးအယူပြုလုပ်
ပြီး ယခင်အိမ်ရှင်က အလီလီယူခဲ့သော အိမ်ပြင်စရိတ် စပေါ် ငွေများနှင့်
စုပေါင်းကာ စရန်ငွေ ကျပ် ၄၃၀၇၅/- ရယူပြီးဖြစ်သည် ဟု ဦးရွှေတင်က
ဝန်ခံ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သည်။ ထို့နောက် ယင်းစာချုပ်ပါ ကျောဘက်တွင်
ရေးသားဖော်ပြ ဝန်ခံလက်မှတ် ရေးထိုးထားချက်များအရ စရန်ငွေ ကျပ်
၂၆၉၂၅/- ကို အလီလီ ထပ်မံယူခဲ့သဖြင့် စုစုပေါင်း စရန်ငွေ ကျပ်
၇၀၀၀၀/-ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် တရားလိုက ရောင်းဖို့ ကျန်ငွေကို
ဆက်လက်ပေးချေရန် ကမ်းလှမ်း၍ မှတ်ပုံတင် အရောင်းစာချုပ် ချုပ်ဆို
ပေးရန် တောင်းဆိုရာ တရားပြိုင်က ငြင်းဆန်သဖြင့် အမှုစွဲဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်
ကြောင်း အဆိုပြုတင်ပြသည်။

တရားပြိုင်က အိမ်နှင့်မြေ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို လုံးဝ မချုပ်
ဆိုရကြောင်း၊ တရားလိုထံမှ ယူထားသော အိမ်ပြင်စရိတ်နှင့် စပေါ်ငွေများ
အတွက် အိမ်ရှင်၊ အိမ်ငှားစာချုပ်ဖြင့် လက်မှတ် ရေးထိုးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်
ကြောင်း၊ အရောင်းအဝယ်ပြုရန်အတွက် စရန်ငွေ ယူခြင်း မဟုတ်ကြောင်း
စသည်ဖြင့် တင်ပြ ထုချေသည်။

မူလ တိုင်းတရားရုံးက အဆိုအချေများအပေါ် အခြေပြု၍ ငြင်းချက်
(၃)ရပ် ထုတ်နုတ် စစ်ဆေးပြီးနောက် တရားလို၏အဆိုပြုချက်များ မှန်
ကန်သည် ဟု ကောက်ယူသုံးသပ်၍ ငြင်းချက် (၃) ရပ်စလုံးကို တရားလို
ဘက်သို့ အသာပေးဖြေဆိုပြီး ၎င်းစွဲဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချပေး
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံ အကြောင်းပြချက်တွင် မူလရုံး တရားလို ကိုးကားသည့်
စာချုပ်သည် အိမ်နှင့်မြေ ရောင်းချရန် သဘောတူသည့် စာချုပ်များတွင်ပါဝင်
ရန် လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံခြင်း မရှိပါဘဲလျက် ထိုစာချုပ်
ကို အခြေပြုပြီး အနိုင်ဒီကရီ ချပေးခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း၊ မူလရုံး
က တရားလို အခြေပြုစွဲဆိုသည့် စာချုပ်တွင် မပါဝင်သည့် အချက်အလက်
များကို ဖြည့်စွက်၍ အဆိုလွှာတွင် ထည့်သွင်း တောင်းဆိုပြီး နှုတ်သက်သေခံ
တင်ပြခြင်းကို လက်ခံခဲ့ခြင်းသည် သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ ပါ
ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ကြောင်း၊ တရားလို အခြေပြု စွဲဆိုသော

ကတိစာချုပ် ခေါင်းစဉ်တွင် အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ကတိစာချုပ် ဟု ဖော်ပြထားသည့်အပြင် ထိုစာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးနောက် အိမ်လခပေးသည့် ပြေစာများကို သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြထားပါလျက် ထိုစာချုပ်ပေါ် အခြေပြု၍ တရားလို တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချပေးခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အလားတူ ဥပစာများ၏ တန်ဖိုးမှာ ကျပ် ၅၀၀၀၀၀/- ကျော်ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါလျက် တန်ဖိုးငွေကျပ် ၂၀၀၀၀၀/-ဖြင့် လွှဲပြောင်းရောင်းချရန် ဒီကရီချမှတ်ပေးခြင်းသည် တရားမျှတမှု မရှိကြောင်း အဓိကအကြောင်းပြသည်။ အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက လျှောက်လဲရာတွင်လည်း ဆိုခဲ့သော အကြောင်းပြချက်များကိုပင် အခြေခံ၍ မူလ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး တရားလို စွဲဆိုသော အမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်ပေးသင့်ကြောင်း တင်ပြသည်။

၁၉၉၅
ဦးရွှေတင်
(ငှား၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးခင်မောင်)
နှင့်
ဦးအောင်တင့်

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက မူလ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည် အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်ချက်များအရ ဥပဒေ စီရင်ထုံး လမ်းညွှန်ချက်များနှင့်အညီ စီရင် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် ယင်းစီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပြီး အယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်ပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

စာချုပ်စာတမ်း တစ်ရပ်သည် ယေဘုယျအားဖြင့် ခေါင်းစဉ်နှင့်စာချုပ် အတွင်းစာသားပါ အနှစ်သာရများ ကိုက်ညီ ဆီလျော်မှုရှိရန် လိုအပ်သည် မှန်သော်လည်း စာချုပ်ခေါင်းစဉ်နှင့် အတွင်းစာသားပါ အနှစ်သာရများ ကိုက်ညီမှု မရှိသည့်အခါ စာချုပ်ခေါင်းစဉ်မှာ အရေးမပါတော့ပေ။ စာချုပ်အတွင်း စာသားပါ အနှစ်သာရကို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူ၍သာ မည်သည့် ကိစ္စအတွက် ချုပ်ဆိုကြောင်း ဖွင့်ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ယခု အမှုတွင် မူလရုံး တရားလို (ဤအမှုမှ အယူခံတရားပြိုင်) အခြေပြု စွဲဆိုသော သက်သေခံ(ဃ) စာချုပ်၌ ခေါင်းစဉ် ကို “အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ကတိစာချုပ်” ဟု ဖော်ပြထားသော်လည်း ထိုခေါင်းစဉ်အောက်တွင် ဆက်လက် ဖော်ပြထားသော စာသားအရ အိမ်ရှင် ဦးရွှေတင်က အိမ်ငှားဦးအောင်တင့် လက်ရှိနေသော အိမ်နှင့် မြေကို ကျပ် ၂၀၀၀၀၀/- ဖြင့် ရောင်းချရန် သဘောတူ၍ ဦးအောင်တင့်က ထိုနေ့တွင်ပေးချေသော စရန်ငွေကျပ် ၁၅၀၀၀/- အပါအဝင် စပေါ်ငွေနှင့် အခြားယူထားသော ငွေစုစုပေါင်း ကျပ် ၄၃၀၇၅/-

၁၉၉၅
ဦးရွှေတင်
(၄၄၈၈ ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးခင်မောင်)
နှင့်
ဦးအောင်တင်

ကို စရန်အဖြစ် ပေးထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ဦးရွှေတင် ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံလက်မှတ်ရေးထိုးထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ စာချုပ်ခေါင်းစဉ်တွင် “အိမ်ရှင် အိမ်ငှား ကတိစာချုပ်” ဟုလည်းကောင်း၊ ဦးရွှေတင် လက်မှတ်ရေးထိုးသည့် နေရာတွင် “အိမ်ရှင်” ဟုလည်းကောင်း၊ ဦးအောင်တင် လက်မှတ်ရေးထိုးသည့်နေရာတွင် “အိမ်ငှား” ဟုလည်းကောင်း ဖော်ပြထားရုံမျှဖြင့် စာချုပ် အတွင်းစာသားပါ အဓိပ္ပာယ် ရှင်းလင်းနေသော အိမ်နှင့် မြေ အရောင်းအဝယ်ပြုရန် သဘောတူ၍ စရန်ငွေ ရယူခဲ့သည် ဆိုသော မဋ္ဌိညာဉ်ကို ပြောင်းလဲ ပျက်ပြယ်စေနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

အမှုတွင် မူလရုံး တရားမြိုင် ဦးရွှေတင်၏ နှိပ်စားလှယ် အဖြစ် အစစ်ခံသူ ဦးခင်မောင်ကလည်း သက်သေခံ (ဃ) ကတိစာချုပ်ပေါ်ရှိ ဦးရွှေတင် နေရာတွင် ရေးထိုးထားသော လက်မှတ်မှာ ဦးရွှေတင်လက်မှတ် မဟုတ်ဟု ငြင်းဆိုခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ထိုလက်မှတ် ရေးထိုးစဉ်က စာချုပ်တွင် ရေးသားထားသည့် စာသားများကို ဦးရွှေတင်အနေဖြင့် မတွေ့မြင်ရပါ။ ထိုနေ့ကျအတိုင်း အိမ်ငှားရမ်းမှုအတွက် ငွေယူ၍ လက်မှတ်ထိုး ပေးရခြင်း ဖြစ်ပါသည် ဟူ၍သာ ထုချေ ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုတင်ပြချက်မှာ သဘာဝယုတ္တိ မတန်သည့်အပြင် မှန်ကန်ကြောင်း လက်ခံနိုင်လောက်အောင်လည်း သက်သေ ထင်ရှား ပြသနိုင်ခြင်း မတွေ့ရချေ။ သက်သေခံ (ဃ) စာချုပ်နောက်ကျောတွင် ရေးထိုးထားသော လက်မှတ်မှာ ဦးရွှေတင်၏ လက်မှတ်ဖြစ်ကြောင်း ဦးခင်မောင်က ဝန်ခံထားသကဲ့သို့ ဦးအောင်တင်ထံမှ ဦးရွှေတင်က ငွေအလီလီ ယူခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ငြင်းဆိုနိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ထို့ပြင် ဦးအောင်တင်ထံမှ ဦးရွှေတင် ယူငွေပေါင်း ကျပ် ၇၀၀၀၀/- ဖြစ်ကြောင်း သက်သေထင်ရှား တင်ပြထားသည့်အချက်ကိုလည်း တရားမြိုင်ဘက်က ငြင်းဆိုနိုင်ခြင်း မတွေ့ရချေ။

အယူခံ တရားလိုက သက်သေခံ (ဃ) စာချုပ်သည် အိမ်နှင့်မြေရောင်းချရန် သဘောတူသည့် စာချုပ်များတွင် ပါဝင်ရန် လိုအပ်သော အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံခြင်း မရှိဘဲ ထိုစာချုပ်ကို အခြေပြု၍ ဒီကရီ ချပေးခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း၊ အယူခံ အကြောင်းပြချက်တစ်ရပ်ကို တင်ပြခဲ့သော်လည်း မည်သည့်အချက်များ မဖြစ်မနေပါဝင်ရန် လိုအပ်သဖြင့် အင်္ဂါရပ် မပြည့်စုံကြောင်း တိကျစွာ ကိုးကားတင်ပြခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ အမှန်အားဖြင့်လည်း စာချုပ်စာတမ်းတစ်ရပ်ကို မည်သည့်အချက်အလက် အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံစွာ

ရေးသားချုပ်ဆိုရမည် ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း မရှိချေ။ အရောင်းအဝယ်ကတိ
စာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်းသည် ပဋိညာဉ်ဖွဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေ
အရ တရားဝင် ပဋိညာဉ်မြောက်ရန် လိုအပ်သောအင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံရန်
သာလိုသည်။ ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေအရ တရားဝင် ပဋိညာဉ်မြောက်ရန်
အဓိကလိုအပ်ချက်မှာ တစ်ဖက်က ကမ်းလှမ်းချက်ကို အခြားတစ်ဖက်က
လက်ခံခြင်းဖြင့် သဘောတူညီချက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်စေခြင်း၊ ထိုသဘော
တူညီချက်မှာ ဥပဒေတစ်ရပ်ရပ်နှင့် ဆန့်ကျင်မှု မရှိခြင်း၊ ကမ်းလှမ်းသူနှင့်
လက်ခံသူတို့မှာ ပဋိညာဉ် ပြုနိုင်သည့် အရည်အချင်းချို့တဲ့သူ မဟုတ်ခြင်း၊
ကမ်းလှမ်းချက်နှင့် လက်ခံခြင်းတို့ကို သဘောတူ ပြုခဲ့ရာ၌ အဖိုးစားနား
ထားရှိခြင်းတို့ပင် ဖြစ်သည်။ သက်သေခံ (ဃ) စာချုပ်တွင် ရေးသားဖော်ပြ
ထားသော အတွင်းအနှစ်သာရမှာ ဆိုခဲ့သောအင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံညီညွတ်
နေသဖြင့် တရားဝင် ပဋိညာဉ် မမြောက်ဟု ဆိုရန် အကြောင်းမရှိပေ။

သက်သေခံ(ဃ) ကတိစာချုပ်တွင် အရောင်းအဝယ်ပြုသောပစ္စည်းနှင့်
စပ်လျဉ်းသည့် အသေးစိတ် အချက်အလက်များကို တိကျစွာ ဖော်ပြထားခြင်း
မရှိသော်လည်း စာချုပ် ပထမစာပိုဒ် အစတွင် “ယခုနေသော အိမ်” ဟု
လည်းကောင်း၊ အပိုဒ်ခွဲ(၂)တွင် “ထိုအိမ်နှင့်မြေ” ဟုလည်းကောင်း၊ ရည်
ညွှန်းထားခြင်းကြောင့် အိမ်ရှင် ဦးရွှေတင်က အိမ်ငှား ဦးအောင်တင့်အား
ငှားရမ်းထားသော ဦးအောင်တင့် လက်ရှိနေထိုင်သည့် အိမ်နှင့် မြေကို
အရောင်းအဝယ်ပြုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အငြင်းပွားဖွယ်ရာ မရှိချေ။ ဦးခင်
မောင်၏ထွက်ဆိုချက် (သက်သေခံ -စ) အရ ဦးအောင်တင့် လက်ရှိငှားရမ်း
နေထိုင်သော အိမ်တည်ရာ မြေအကျယ်အဝန်းမှာ ပေ ၃၀ x ပေ ၅၀ ဖြစ်
ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်သဖြင့် သက်သေခံ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉၂၏
ခွဲချက် ၆ အရ ထိုအတိုင်းအတာကို နှုတ်သက်သေ တင်ပြခွင့်ရှိကြောင်း
ကိုလည်း မူလရုံး စီရင်ချက်တွင် စီရင်ထုံး အကိုးအကားဖြင့် သုံးသပ်ဖော်ပြ
ထားပြီးဖြစ်၍ ဦးအောင်တင့် အနေဖြင့် မြေအတိုင်းအတာ အတိအကျကို
ဖော်ပြ တောင်းဆိုခွင့် မရှိ ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

သက်သေခံ (ဃ) ကတိစာချုပ်ကို အိမ်နှင့်မြေ အရောင်းအဝယ်ပြု
လုပ်ရန် သဘောတူထားသည့် တရားဝင် အထမြောက်သော ပဋိညာဉ်ဖြစ်
ကြောင်း အထက်တွင် သုံးသပ်ထားပြီးဖြစ်၍ အဖိုးစားနား ကာလပေါက်

၁၉၉၅
ဦးရွှေတင်
(ငှား၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးခင်မောင်)
နှင့်
ဦးအောင်တင့်

၁၉၉၅
ဦးရွှေတင်
(၎င်း၏ကိုယ်စား
လှယ်စာရသူ
ဦးခင်မောင်)
နှင့်
ဦးအောင်တင့်

တန်ဖိုးမဟုတ် ဆိုသောကိစ္စ၊ ပဋိညာဉ်ပြုပြီး နောက်ပိုင်း အိမ်လခ ပေးခဲ့သည် ဆိုသော ကိစ္စတို့ကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားရန် လိုမည် မဟုတ်ပေ။

အထက်တွင် သုံးသပ်ချက်များအရ အရောင်းအဝယ်ပြုရန် သဘောတူထားသည့် အိမ်နှင့် မြေ တန်ဖိုး ငွေကျပ် ၂၀၀၀၀၀/- အနက် အယူခံတရားလိုက အယူခံတရားပြိုင်ထံမှ စရန်ငွေစုစုပေါင်း ကျပ် ၇၀၀၀၀/- ကို အလီလီ ရယူခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဝယ်သူ အယူခံတရားပြိုင်က ကျန်ငွေ ကျပ် ၁၃၀၀၀၀/- ကို ပေးချေပါက ရောင်းသူ အယူခံတရားလိုအနေဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၅(၁)(ဃ) နှင့် စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ တို့အရ မှတ်ပုံတင် အရောင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးရန် တာဝန်ရှိသည်။ ဤအခြေအနေတွင် မူလ တိုင်းတရားရုံးက တရားလို စွဲဆို တောင်းခံသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချပေးခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် အကြောင်းခြင်းရာအရ မှားယွင်းသည် ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့် မူလ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြု၍ ဤအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၃၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ အထူး အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊

တရားသူကြီးများ ဖြစ်ကြသော ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးအောင်မြင်၊

ဦးသန်းဖေ၊ ဦးတင်အုံးနှင့် ဦးတင်ထွတ်နိုင် တို့ရှေ့တွင်

၁၉၉၅
စက်တင်ဘာလ၊

၁၄ ရက်

ဦးရွှေမိုး ပါ - ၃

(ကိုယ်တိုင်နှင့် ကွယ်လွန်သူ ဦးအိခန်း၏ ဟုတ်စာ ကိုယ်စားလှယ်)

နှင့်

ဦးအိုက်ဖုန်း ပါ - ၂*

စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၇ ပြဋ္ဌာန်းချက် ၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ မည်သည့်အခါတွင် မရွေ့မပြောင်းနိုင် သည့် ပစ္စည်းအပေါ် အမှုသည် တစ်ဦး၏ အခွင့်အရေးကို ထိခိုက် (affect) စေသည့် လွှဲပြောင်းမှု ဖြစ်စေသည်။ မရွေ့ မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို ရောင်းချသည့် ကိစ္စ၌ မှတ်ပုံ တင်ခြင်းသည် ထိရောက်သော လွှဲပြောင်းမှုကို အပြီးသတ် ရာရောက်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေသည် ဥပဒေ အရ အတည်ဖြစ်သော မှတ်ပုံတင် လွှဲပြောင်းစာချုပ် မည်သည့်အချိန်မှစ၍ အကျိုးသက်ရောက်သည်ကို သတ်မှတ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းတစ်ရပ် တည်းကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ၂ ခု သို့မဟုတ် ၂ ခုထက်ပိုသော စာချုပ်

* ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထူး အယူခံမှု အမှတ် ၃၂။

+ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၃၀၁ တွင် ချမှတ်သော (၈-၁၀-၉၂) ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) ၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အထူး အယူခံလျှောက်ထားမှု။

၁၉၉၅
ဦးရွှေမိုး
ပါ - ၃
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဦးအိခန်း၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဦးအိုက်ဖုန်း
ပါ - ၂

စာတမ်းများဖြင့် ရောင်းချရာတွင် မိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို မည်သည့်ဝယ်ယူသူအား ဦးစားပေးရမည်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်ရန် ပုဒ်မ ၄၇ ကို ပြဋ္ဌာန်းထား ဟန်တူသည်။ စာချုပ်တွင် အကျုံးဝင်သည့် ပစ္စည်းအား လွှဲပြောင်းခြင်းကိစ္စ ကို အတိအလင်း ရည်ညွှန်းထားခြင်း မရှိသည်ကို သတိချပ်ရန်လိုသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂ တွင်လည်းကောင်း၊ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉ (က) တွင်လည်းကောင်း၊ (affect) ဟူသော စကားရပ်ကို သုံးထား ကြောင်းတွေ့မြင်နိုင်သည်။ အမှုဆိုင်ဆဲတွင် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်း အပေါ် အမှုသည်တစ်ဦး၏ အခွင့်အရေးကို ထိခိုက် (affect) စေသည့် လွှဲပြောင်းမှုသည် စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉ (က)တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် မှတ်ပုံတင် စာချုပ်စာတမ်းဖြစ်သည်။စာချုပ် စာတမ်းကို မှတ်ပုံ မတင်မချင်း စာချုပ်တွင် အကျုံးဝင်သည့် မရွှေ့မပြောင်း နိုင်သောပစ္စည်းကို ထိခိုက်ခြင်း မရှိသည့်အလျောက် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အတိုင်း အမှုသည်၏အခွင့် အရေးများကို ထိခိုက်စေမည် မဟုတ်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက ပိတ်ပင်သည့် လွှဲပြောင်းမှု သို့မဟုတ် စီမံမှုသည် အမှုသည်၏ အခွင့်အရေးများကို ထိခိုက်စေသည့် လွှဲပြောင်းမှု သို့မဟုတ် စီမံမှု ဖြစ်သည့်အလျောက် စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉ (က) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆက်စပ် သုံးသပ် ကြည့်လျှင် မှတ်ပုံတင် စာချုပ်စာတမ်းဖြင့် လွှဲပြောင်းမှု သို့မဟုတ် စီမံမှု ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက် ။ ။ထိရောက်သော လွှဲပြောင်းမှု မရှိလျှင် ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်း မမည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ ပါ "act" သည် ပစ္စည်းကို ထိထိရောက်ရောက် လွှဲပြောင်းသော ပြု လုပ်မှုဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိနိုင်။ အဆိုပါ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂ ကို ပုဒ်မ ၅ နှင့် တွဲဖက်ဖတ်ရှုလျှင် ပုဒ်မ ၅၂ အရ ပိတ်ပင်ချက်သည် ထိ ရောက်သော လွှဲပြောင်းမှုနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်ဟု ကောက်ယူရန်သာ ရှိပေသည်။ ကျပ် ၁၀၀/-သို့မဟုတ် ကျပ် ၁၀၀/-ထက်ပိုသော အဖိုးဖြင့် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို ရောင်းချသည့်ကိစ္စ၌ မှတ်ပုံတင်ခြင်း သည် ထိရောက်သော လွှဲပြောင်းမှုကို အပြီးသတ်သည် ဖြစ်၍ အရောင်

အဝယ်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်သည့် နေ့တွင်မှ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အကဲ
ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂၂ ၏ အဓိပ္ပါယ်အရ ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းသည်ဟု ကျွန်ုပ်
တို့ အဓိပ္ပါယ်ကောက်ယူသည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးအောင်ဇော်မင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးစင်လှအောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

မန္တလေးမြို့၊ အောင်နန်းရိပ်သာအရှေ့၊ အကွက်အမှတ်- ၅၆၉၊
ဦးပိုင်အမှတ် ၃၁ (က)၊ ၃၂(က)၊ ၃၂ (ခ)၊ ၃၃ (င) မြေကွက်များနှင့်
ယင်းမြေကွက်များပေါ်ရှိ တိုက်အမှတ် ၂၁၁ကို ဦးရွှေမိုးနှင့် ဒေါ်အိမ်မီးတို့က
ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါပစ္စည်းကို ဦးရွှေမိုးနှင့် ဒေါ်အိမ်မီးတို့က
ဦးအိုက်ဖုန်းနှင့် ဒေါ်ခမ်းစိန် (ခ) ဒေါ်နန်းအိဆောင် တို့အား ငွေကျပ် ၁၂
သိန်းဖြင့် ရောင်းချရန် နှုတ်ကတိပေးခဲ့၍ ၉-၇-၈၅ နေ့မှစ၍ ရောင်းဘိုးငွေ
များကို အယူခံတရားပြိုင် ဦးအိုက်ဖုန်းတို့က အလီလီပေးချေခဲ့သည်။ သို့
သော် နောက်ပိုင်းတွင် အယူခံတရားလို ဦးရွှေမိုးတို့က ဦးအိုက်ဖုန်းတို့
အား အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ရောင်းချရန် ငြင်းဆိုပြီး ဦးသိန်းမောင်နှင့်
ဒေါ်အုံးမေတို့ ဇနီးမောင်နှံအား ရောင်းချရန် စီစဉ်နေကြောင်း သိရှိရ၍
အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရန် သို့မဟုတ်
ရောင်းကြေးငွေနှင့် နှစ်နှာကြေးငွေများပေးရန် မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး
တွင် ဦးအိုက်ဖုန်းတို့က ဦးရွှေမိုးတို့အပေါ် ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု
အမှတ်-၂၂ (အရှေ့မြောက်) ကို စွဲဆိုခဲ့သည်။

ဦးရွှေမိုးတို့က အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို ဦးအိုက်ဖုန်းတို့အား လွှဲ
ပြောင်း ရောင်းချပေးရန် နှုတ်ပဋိညာဉ် မရှိခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများ
ကို ဦးသိန်းမောင်တို့အား လွှဲပြောင်းရောင်းချပြီး၍ အမှုကို ပလပ်သင့်ကြောင်း
ချေပကြသည်။

မန္တလေးတိုင်း တရားရုံးက ဦးအိုက်ဖုန်းတို့ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း
အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို နှုတ်ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရန် အနိုင်
ဒီကရီချပေးသည်။ ဦးရွှေမိုးတို့က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်)
သို့ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၃၀၁ အရ အယူခံ
ဝင်ခဲ့သည်။ အယူခံအတောအတွင်း ဒေါ်အိမ်မီး ကွယ်လွန်သွား၍ ၎င်း၏

၁၉၉၅
ဦးရွှေမိုး
ပါ - ၃
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဦးသိန်း၏
တရားစင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဦးအိုက်ဖုန်း
ပါ - ၂

၁၉၉၅
 ဦးရွှေမိုး
 ပါ - ၃
 (ကိုယ်တိုင်နှင့်
 ကွယ်လွန်သူ
 ဦးအိခန်း၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)
 နှင့်
 ဦးအိုက်ဖုန်း
 ပါ - ၂

တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် ခင်ပွန်း ဦးရွှေမိုး၊ သား စိုင်းသူရစိုး
 (ခ) စိုင်းသာအေး သမီး မနန်းထူးထူးလှိုင်တို့အား အမှုတွင် ထည့်သွင်း၍
 အယူခံမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ အယူခံမှုကို တရားရုံးချုပ်
 (မန္တလေးရုံးထိုင်)ကလည်း ပလပ်လိုက်၍ တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆
 အရ အထူး အယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုရန် ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမ အထွေထွေလျှောက်
 ထားမှု အမှတ် ၆၀၂ ကို ဦးရွှေမိုးတို့က ဆက်လက် စာင်သွင်းသည့်အခါ
 အောက်ပါပြဿနာကို စုံညီခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်စိစစ် ကြားနာ ဆုံးဖြတ်ရန်
 လက်ခံခဲ့သည်-

“မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို တစ်ဦးတစ်ယောက်အား ရောင်း
 ချရန်အတွက် ပဋိညာဉ် ရှိကြောင်းသိလျက်နှင့် ယင်းပစ္စည်းကို
 ဝယ်ယူသူသည် အရောင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးနောက် ပထမဝယ်ယူ
 သူက ရောင်းသူအပေါ် အဆိုပါ ကတိပဋိညာဉ်ကို သီးခြားဆောင်
 ရွက်ပေးရန် တရားစွဲဆိုထားစဉ် ယင်း၏စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်
 ပေးခဲ့လျှင် ၎င်းအနေဖြင့် အဆိုပါ ပစ္စည်းကို ဝယ်ယူခြင်းသည်
 ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂ အရ ပျက်ပြယ်ခြင်း
 ရှိ မရှိ”

အထက်ပါပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အယူခံတရားလိုများ၏ တရား
 ရုံးချုပ်ရှေ့နေက အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများအား ဦးရွှေမိုးတို့ ဇနီးမောင်နှံက
 ၃၁-၁၂-၈၅ နေ့တွင် ဦးသိန်းမောင်နှင့် ဒေါ်အုံးမေတို့အား စာချုပ်ချုပ်ဆို၍
 ရောင်းချခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ရန် ၃၀-၁-၈၆ နေ့တွင်တင်
 ပြခဲ့ကြောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာက စိစစ် တန်ဖိုးဖြတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီးနောက်
 တန်ဖိုးငွေကျပ် ၁၃ သိန်းဖြင့် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုခွင့်ပြုခဲ့၍ လိုအပ်
 သောမှတ်ပုံတင်ကြေးငွေများ ပေးသွင်းခဲ့ရာ သက်ဆိုင်ရာမှ ၂-၅-၈၆ နေ့
 တွင် မှတ်ပုံတင် အရောင်းစာချုပ် အမှတ် ၂၀၁/၈၆ ကို အပြီးသတ်ချုပ်ဆို
 ပေးခဲ့ကြောင်း၊ မူလရုံးတွင် ဦးအိုက်ဖုန်းတို့က ဦးရွှေမိုးတို့အပေါ် အမှုစတင်
 စွဲဆိုသည့်နေ့မှာ ၁၁-၂-၈၆ နေ့ဖြစ်ကြောင်း၊ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်
 အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၇ အရ စာချုပ်တစ်ခုကို မှတ်ပုံတင်ပြီးသောအခါ
 အကျိုးသက်ရောက်သောနေ့မှာ မှတ်ပုံတင်သော နေ့ရက်မဟုတ်ဘဲ စာချုပ်
 ချုပ်ဆိုသော နေ့ရက်သာဖြစ်ကြောင်း၊ စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပြီးသည်နှင့်
 တပြိုင်နက်လွှဲပြောင်းခြင်းသည် စာချုပ် ချုပ်ဆိုသည့်နေ့မှစ၍ အထောက်အကူ

ကြောင်း၊ စာချုပ် ချုပ်ဆိုသည့်နေ့မှာ ၃၁-၁၂-၈၅ နေ့ဖြစ်ရာ ထိုနေ့မှစ၍ လွှဲပြောင်းခြင်း အထောက်အကူပြုကြောင်း၊ မူလ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၂/၈၆ ကို ၃၁-၂-၈၆ နေ့တွင် စွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ထိုနေ့ရက် မတိုင်မီကပင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများ လွှဲပြောင်းရောင်းချခြင်း အထောက်အကူပြုသောကြောင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂ အရ ပျက်ပြယ်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ရောင်းချရန် ပဋိညာဉ်ရှိကြောင်း သိလျက်နှင့် ဦးသိန်းမောင်တို့က ဝယ်ယူခဲ့ကြကြောင်းကို ဥပဒေပြဿနာထဲတွင် ထည့်သွင်းထားခြင်းသည် ဦးသိန်းမောင်တို့အား သိလျက်နှင့် ဝယ်ယူသူ ဟု ဥပဒေပြဿနာကို တင်ကြိုသုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ဘိသကဲ့သို့ ရှိနေကြောင်း၊ မူလအမှုတွင် ဦးအိုက်ဖုန်းတို့က ဦးသိန်းမောင် တို့သည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို သိလျက်နှင့် ဝယ်ယူသူများဟု ထည့်သွင်း အဆိုပြုထားခြင်း မရှိကြောင်း၊ ၎င်းအပြစ် အမှုသည်များအဖြစ် ထည့်သွင်း တရားစွဲဆိုခြင်းလည်း မရှိကြောင်း၊ စုံညီခုံရုံးက နောက်ထပ် သက်သေခံချက်များ ထပ်မံယူခိုင်းရာတွင်လည်း ဦးသိန်းမောင်တို့အနေဖြင့် သိလျက်နှင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း ဟုတ်မဟုတ် ပြဿနာကို သက်သေခံချက် ယူခိုင်းခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ယင်းပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူလအမှုတွင် ငြင်းချက်တူစွာ စစ်ဆေးခဲ့ခြင်း မရှိသောကြောင့် ဤပြဿနာကို အဆုံးအဖြတ်ပြုရန် မသင့်ကြောင်း၊ ဆိုခဲ့သော အကြောင်းများကြောင့် ဤအထူး အယူခံမှုကို ခွင့်ပြုသင့်ကြောင်း အကျယ်တဝင့် လျှောက်လဲသည်။

အယူခံ တရားပြိုင်များ၏ ရှေ့နေက ဦးရွှေမိုးနှင့် ဦးသိန်းမောင်တို့သည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို ၃၁-၁၂-၈၅ နေ့တွင် ချုပ်ဆိုခဲ့ကြကြောင်း၊ ယင်းအရောင်းအဝယ် စာချုပ်ကို အပြီးသတ်မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးသည့်နေ့မှာ ၂-၅-၈၆ နေ့ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလတရားမကြီးမှုကို စွဲဆိုသောနေ့သည် ၁၁-၂-၈၆ နေ့ဖြစ်၍ အမှုအတော်အတွင်း မှတ်ပုံတင်ခြင်းမှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ ရောင်းချခြင်းအား အတည်ဖြစ်ခြင်းကို စာချုပ်သည်နေ့ကစ၍ လက်ခံလျှင် လက်သွက်ခြေသွက်နှင့် လုပ်သူများကို အားပေးအားမြှောက် ပြုရာရောက်ကြောင်း၊ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂ နှင့် ငြိစွန်းနေ၍ ပျက်ပြယ်ကြောင်း၊ ဦးရွှေမိုးတို့အနေဖြင့် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို ဦးအိုက်ဖုန်းတို့အား ၁၉၈၄ ခုနှစ်ကပင် ရောင်းချရန် နှုတ်ပဋိညာဉ်

၁၉၉၅
 ဦးရွှေမိုး
 ပါ - ၃
 (ကိုယ်တိုင်နှင့်
 ကွယ်လွန်သူ
 ဦးအိခန်း၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)
 နှင့်
 ဦးအိုက်ဖုန်း
 ပါ - ၂

၁၉၉၅
 ဦးရွှေမိုး
 ပါ - ၃
 (ကိုယ်တိုင်နှင့်
 ကွယ်လွန်သူ
 ဦးအိခန်း၏
 တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)
 နှင့်
 ဦးအိုက်ဖုန်း
 ပါ - ၂

ပြုလုပ်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ကြောင်း ထိုသို့ ရောင်းချရန် နှုတ်ပဋိညာဉ်ရှိထားသည်
 ကို သိလျက်နှင့် ဦးသိန်းမောင်တို့က ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ တရားဝင်
 အတည်မဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးရွှေမိုးတို့က အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို ဦးအိုက်ဖုန်း
 တို့အား ရောင်းချရန် နှုတ်ပဋိညာဉ် ရှိခဲ့ကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မူလရုံးနှင့်
 တရားရုံးချုပ်တို့က တစ်သဘောတည်း လက်ခံထားပြီးဖြစ်၍ ဤအထူး
 အယူခံမှုကို ပယ်ပယ်သင့်ကြောင်း ချေပလျှောက်လဲသည်။

ဤ အထူး အယူခံမှုတွင် အဆုံးအဖြတ် ပေးရန်ရှိသည့် အရေးယူ
 လောက်သော ဥပဒေပြဿနာနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ဥပဒေကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း
 ခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

"During the pendency in any Court having
 authority in the Union of Myanmar of any suit or
 proceeding which is not collusive and in which any
 right to immoveable property is directly and specifi-
 cally in question, the property cannot be transferred
 or otherwise dealt with by any party to the suit or
 proceeding so as to affect the rights of any other party
 thereto under any decree or order which may be
 made therein, except under the authority of the Court
 and on such terms it may impose".

(ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအတွင်း အခွင့်အာဏာရှိသည့် တရားရုံးတွင်
 မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ရပ်
 တိုက်ရိုက်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ တစ်သီးတစ်ခြားလည်းကောင်း၊ အငြင်းပွား
 လျက်ရှိသော ပူးပေါင်းကြံစည်စွဲဆိုခြင်း မဟုတ်သည့် တရားမမှု သို့မဟုတ်
 မူခင်းတစ်ခုခုကို တရားစွဲဆို ထားခဲ၌ တရားရုံး၏ အခွင့်အာဏာအရ
 မဟုတ်ဘဲ ထို့ပြင် တရားရုံးက သတ်မှတ်သော စည်းကမ်းချက်များနှင့်အညီ
 မဟုတ်ဘဲ အမှုတွင်ချမှတ်သည့် ဒီကရီ သို့မဟုတ် အမိန့်အရ ထိုပစ္စည်းအပေါ်
 တဘက်အမှုသည်က ရသင့်ရထိုက်သည့် အခွင့်အရေးများကို ထိခိုက်အောင်
 မည်သည့် အမှုသည်ကမျှ ထိုပစ္စည်းအား လွှဲပြောင်းခြင်း မပြုရ သို့မဟုတ်
 အခြားနည်းဖြင့် စီမံခြင်း မပြုရပါ။)

ဤအမှုတွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများ၏ မူလပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသည့်
 အယူခံတရားလို ဦးရွှေမိုး၊ ဇိုင်းသူရစိုး၊ (ခ)ဇိုင်းသာအေးနှင့် မနန်းထူးထူးလှိုင်

တို့က အယူခံတရားပြိုင် ဦးအိုက်ဖုန်းနှင့် ဒေါ်ခမ်စိန်(ခ) ဒေါ်နန်းအိဆောင် တို့အား အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ရောင်းချရန် နှုတ်ကတိပေးခဲ့ရာမှ ၉-၇-၈၅ နေ့မှစ၍ ရောင်းဘို့ ငွေများကို အယူခံတရားပြိုင်တို့က အလီလီ ပေးချေခဲ့သည်။ အယူခံ တရားပြိုင် ဦးအိုက်ဖုန်းတို့က အယူခံတရားလို ဦးရွှေမိုးတို့အပေါ် အဆိုပါ နှုတ်ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးစေ ရန် ၁၁-၂-၈၆ နေ့တွင် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ နှုတ်ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြား ဆောင်ရွက်ပေးရန် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ အရ စွဲဆို နိုင်သည်။ မောင်ရန်နှင့် အခြားသူများနှင့် မမယ်ဝီ အမှု^(၁) စီရင်ထု ကို ကြည့်ပါ။ ထိုအမှု စွဲဆိုထားဆဲတွင် အယူခံ တရားလို ဦးရွှေမိုးတို့က ဦးသိန်းမောင်နှင့် ဒေါ်အုံးမေ တို့အား အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများ ရောင်းချကြောင်း ၃၁-၁၂-၈၅ နေ့တွင် ချုပ်ဆိုသည့် အရောင်းစာချုပ်ကို သက်ဆိုင်ရာရုံးက ၂-၅-၈၆ နေ့၌ မှတ်ပုံတင်ပေးခဲ့သည်။ အမြင်အားဖြင့် (Prima facie) အမှုအတောအတွင်း လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စာချုပ် စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၇ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ အဆိုပါ မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်သည် စာချုပ် ချုပ်ဆိုသည့် ၃၁-၁၂-၈၅ (ယခုအမှုကို မစွဲဆိုမီ) နေ့မှစ၍ အစည်ပြစ်သဖြင့် အမှုမစွဲ ဆိုမိက လွှဲပြောင်းခြင်းဖြစ်၍ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ရှိ မရှိဟု အငြင်းပွားဖွယ် ပြဿနာပေါ်ပေါက်သည်။ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၇ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

A registered document shall operate from the time from which it would have commenced to operate if no registration thereof had been required or made, and not from the time of its registration.

(မှတ်ပုံတင် စာချုပ်စာတမ်းသည် ထိုစာချုပ်စာတမ်းကို မှတ်ပုံတင် သည့်အချိန်မှ မဟုတ်ဘဲ ထိုစာချုပ်စာတမ်းကို မှတ်ပုံတင်ရန် မလိုခဲ့လျှင် သို့မဟုတ် မှတ်ပုံမတင်ခဲ့လျှင် စတင်အကျိုးသက်ရောက်မည့် အချိန်မှစ၍ အကျိုးသက်ရောက်စေရမည်။)

ဦးသိန်းမောင်နှင့် ဒေါ်အုံးမေတို့အား အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ရောင်းချသည့် စာချုပ်စာတမ်း သက်ဝင်လုပ်ရှားသည့်နေ့သည် အချင်းဖြစ်

၁၉၉၅
ဦးရွှေမိုး
ပါ - ၃
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဦးအိခန်း၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဦးအိုက်ဖုန်း
ပါ - ၂

၁၉၉၅
ဦးရွှေမိုး
ပါ - ၃
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဦးအိခန်း၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဦးအိုက်ဖုန်း
ပါ - ၂

စာချုပ် ကို မှတ်ပုံတင်သည့် ၂-၅-၈၆ နေ့မဟုတ်ဘဲ စာချုပ် ချုပ်ဆိုသည့် ၃၁-၁၂-၈၅ နေ့ဖြစ်သည်မှာ အထက်ဖော်ပြပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ထင်ရှားသောအချက်ဖြစ်သည်။ တမန်ည့် ဆိုရလျှင် အချင်းဖြစ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်သာ အတည်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဦးသိန်းမောင်နှင့် ဒေါ်အုံးမေတို့သည် ၃၁-၁၂-၈၅ နေ့တွင် မိမိတို့ ဝယ်ယူသည်ဟု အဆိုရှိသော ပစ္စည်းများ၏ ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ဤအထူး အယူခံမှု၌ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် ပြဿနာမှာ အယူခံ တရားလို ဦးရွှေမိုးတို့က ဦးသိန်းမောင်နှင့် ဒေါ်အုံးမေတို့အား ရောင် ချမှုသည် ဥပဒေအရ အတည်ဖြစ်ခဲ့လျှင် စာချုပ် ချုပ်ဆိုသည့်နေ့မှ စ၍ အတည်ဖြစ်သလား၊ စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်သည့်နေ့မှစ၍ အတည်ဖြစ် သလား ဟူသော အချက်မဟုတ်၊ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေ သည် ဥပဒေအရ အတည်ဖြစ်သော မှတ်ပုံတင်လွှဲပြောင်းမှု ချုပ်ဆိုသည် အချိန်မှစ၍ အကျိုးသက်ရောက်သည်ကို သတ်မှတ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ပစ္စည်း တစ်ရပ်တည်းကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ၂ ခု သို့မဟုတ် ၂ ခုထက်ပို သော စာချုပ်စာတမ်းများဖြင့် ရောင်းချရာတွင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို မည်သည့် ဝယ်ယူသူအား ဦးစားပေးရမည်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်ရန် ပုဒ်မ ၄၇ ကို ပြဋ္ဌာန်းထားဟန်တူသည်။ စာချုပ်တွင် အကျုံးဝင်သည့် ပစ္စည်းအားလွှဲပြောင်း ခြင်း ကိစ္စကို အစီအလင်း ရည်ညွှန်းထားခြင်း မရှိသည်ကို သတိချပ်ရန် လိုသည်။

အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို ကျပ် ၁၀၀/- အက်ပိုသော အဘိုးရွှေမြင့် ရောင်းချခြင်းဖြစ်ရာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရလည်းကောင်း၊ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇(၁)၊ (ခ)နှင့် ပုဒ်မ ၄၉(က) အရလည်းကောင်း၊ မှတ်ပုံတင် စာချုပ် ချုပ်ဆိုလွှဲပြောင်းပေးမှုသာ အရောင်းအဝယ် အထောက်အပံ့ဖြစ် သည်။ အရောင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုရုံမျှဖြင့် အရောင်းအဝယ် မမြောက်နိုင်ပေ။

စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်း ချက်များအရ ကျ်အမှုနှင့် သက်ဆိုင်သမျှ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်သည်-

No document required by section 17 or by any provision of the Transfer of Property Act -----to be registered shall affter any immoveable preperty comprised therein ----- unless it has been registered.

(ပုဒ်မ ၁၇ အရ ဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် တစ်ရပ်ရပ်အရ ဖြစ်စေ မှတ်ပုံတင်ရန် လိုအပ်သောစာချုပ် စာတမ်းကို မှတ်ပုံမတင်လျှင် စာချုပ်စာတမ်းတွင် အကျုံးဝင်သည့် မရွေ့ မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို ထိခိုက်စေရ။)

ဆိုင်ရာ စာချုပ်စာတမ်းအား မှတ်ပုံတင်ခြင်းသည် စာချုပ်စာတမ်း တွင် ပါရှိသည့် လွှဲပြောင်းမှုကို ပြီးမြောက်စေသည်မှာ အထက်ပါပြဋ္ဌာန်းချက် များအရ ပေါ်လွင်သည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂ တွင်လည်းကောင်း၊ စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉ (က) တွင် လည်း ကောင်း၊(affect) ဟူသော စကားရပ်ကို သုံးထားကြောင်း တွေ့မြင်နိုင်သည်။ အမှုဆိုင်ဆဲတွင် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းအပေါ် အမှုသည်တစ်ဦး၏ အခွင့်အရေးကို ထိခိုက်(affect)စေသည့် လွှဲပြောင်းမှုသည် စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉(က) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် မှတ်ပုံ တင် စာချုပ်စာတမ်း ဖြစ်သည်။ စာချုပ်စာတမ်းကို မှတ်ပုံမတင်မချင်း စာချုပ်တွင် အကျုံးဝင်သည့် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို ထိခိုက်ခြင်း မရှိသည့်အလျောက် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အတိုင်း အမှုသည်၏ အခွင့်အရေးများကို ထိခိုက်စေမည် မဟုတ်၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက ပိတ်ပင်သည့် လွှဲပြောင်းမှု သို့မဟုတ် စီမံမှုသည် အမှုသည်၏ အခွင့်အရေးများ ကို ထိခိုက်စေသည့် လွှဲပြောင်းမှု သို့မဟုတ် စီမံမှုဖြစ်သည်အလျောက် စာချုပ်စာတမ်း မှတ်ပုံတင်ခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၉ (က) ပါ ပြဋ္ဌာန်း ချက်များနှင့် ဆက်စပ် သုံးသပ်ကြည့်လျှင် မှတ်ပုံတင်စာချုပ် စာတမ်းဖြင့် လွှဲပြောင်းမှု သို့မဟုတ် စီမံမှုဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။ ဤအမှုတွင် ထိုလွှဲပြောင်းမှုသည် အခင်းဖြစ်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပေးသည့် ၂-၅-၈၆ နေ့တွင်မှ ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားလို ဦးရွှေမိုးတို့က အခင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို ဦးသိန်းမောင်တို့အား ရောင်းချသည့်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပေးသည့်နေ့မှ အယူခံတရားပြိုင် ဦးအိုက်ဖုန်းတို့အနေဖြင့် အယူခံ တရားလို ဦးရွှေမိုးတို့ထံမှ အခင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူရန် နှုတ် ပဋိညာဉ်အရ ရရှိထားသော အခွင့်အရေးဖြစ်သည့် နှုတ်ပဋိညာဉ်အတိုင်း သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးခွင့်ကို အတိအလင်း ထိခိုက်စေသည်ဟု ကောက်ယူ မှသာ သဘာဝကျပေလိမ့်မည်။

၁၉၉၅
ဦးရွှေမိုး
ပါ - ၃
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဦးအိခန်း၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဦးအိုက်ဖုန်း
ပါ - ၂

၁၉၉၅
ဦးရွှေမိုး
ပါ - ၃
(ကိုယ်တိုင်နှင့်
ကွယ်လွန်သူ
ဦးအိခန်း၏
တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဦးအိုက်ဖုန်း
ပါ - ၂

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅.တွင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုထားရာ၊ ဤအမှုနှင့် သက်ဆိုင်သမျှမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

-----"Transfer of property" means an act by which a living person conveys property ----- to one or more other living persons ----- and "to transfer property" is to perform such act.

(x x x ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဆိုသည်မှာ အသက်ထင်ရှားရှိသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်က အခြားအသက်ထင်ရှားရှိသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်သို့ ဖြစ်စေ၊ အများသို့ဖြစ်စေ x x x ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းသည့် ပြုလုပ်မှုကို ဆိုလိုသည်။ "ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းသည်" ဆိုသည်မှာ ယင်းပြုလုပ်မှုကို ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။)

ထိရောက်သော လွှဲပြောင်းမှုမရှိလျှင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း မမည်။ သို့ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅ ပါ "act" သည် ပစ္စည်းကို ထိထိရောက်ရောက် လွှဲပြောင်းသော ပြုလုပ်မှုဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားဘွယ် မရှိနိုင်၊ အဆိုပါအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၂ ကို ပုဒ်မ ၅ နှင့် တွဲဘက် ဖတ်ရှုလျှင် ပုဒ်မ ၅၂ အရ ပိတ်ပင်ချက်သည် ထိရောက်သော လွှဲပြောင်းမှုနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်ဟု ကောက်ချက်ချနိုင်ပါသည်။ ကျယ် ၁၈၀/- သို့မဟုတ် ကျပ် ၁၀၀/- စက်ရုံသော အတိုးဖြင့် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းကို ရောင်းချသည့်ကိစ္စ၌ မှတ်ပုံတင်ခြင်းသည် ထိရောက်သော လွှဲပြောင်းမှုကို အပြီးသတ်သည်ဖြစ်၍ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်သည့်စနစ်တွင်မှ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂ ၏ အဓိပ္ပာယ်အရ ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ အဓိပ္ပာယ်ကောက်ယူသည်။

ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလို ဦးရွှေမိုးတို့က ဦးသိန်းမောင်တို့အား အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကို ရောင်းချသည့် စာချုပ်အား အယူခံ တရားပြိုင် ဦးအိုက်ဖုန်းတို့က အယူခံတရားလို ဦးရွှေမိုးတို့အပေါ် အဆိုပါ ပစ္စည်းကို ရောင်းချရန် အလျင်ကျသောပဋိညာဉ်အား သီးခြားဆောင်ရွက်ပေးရန်တရားစွဲဆိုထားဆဲ၌ မှတ်ပုံတင်ခြင်းသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂ ပါ ပိတ်ပင်ခြင်းနှင့် ငြိစွန်းသည် ဖြစ်၍ ပျက်ပြယ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အယူခံတရားလို ဦးရွှေမိုးက အယူခံတရားပြိုင် ဦးအိုက်ဖုန်းတို့အား
အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို ရောင်းချရန် အလျင်ကျသော ကတိပဋိညာဉ် ရှိ
မရှိကို ဦးသိန်းမောင်တို့ သိ မသိ ကိစ္စသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၅၂ တွင် ရည်ညွှန်းထားခြင်း မရှိသည့်အပြင် ၎င်းတို့လည်း
ဤအမှုတွင် အမှုသည်များအဖြစ် ပါဝင်ကြခြင်း မရှိ၍ ဤအယူခံမှု၌
အဆုံးအဖြတ်ပြုရန် အကြောင်းမရှိချေ။

ဖော်ပြပါ အကြောင်းများကြောင့် ဤ အထူးအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်
တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

၁၉၉၅

ဦးရွှေမိုး

ပါ - ၃

(ကိုယ်တိုင်နှင့်

ကွယ်လွန်သူ

ဦးအိခန်း၏

တရားဝင်

ကိုယ်စားလှယ်)

နှင့်

ဦးအိုက်ဖုန်း

ပါ - ၂

တရားမ အထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူး)

၁၉၉၅
ဇွန်လ ၁၄ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးဦးကျော်ဝင်းနှင့် ဦးတင်အုံးတို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်လှစိန်

နှင့်

ဒေါ်ကြည် ပါ - ၂*

တရားစီရင်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ အရ အထူး အယူခံခွင့်ပြုရန် အရေး
ယူလောက်သည့် ပြဿနာ။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၄၁ ၊ နည်း ၂၃ အရ ချမှတ်သော အမိန့်၊
ယင်းအမိန့်တွင် အထူး အယူခံခွင့် ပြုလောက်သော ပြဿနာ
ပေါ်ပေါက်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃အရ
တရားရုံးချုပ်က ညွှန်ကြားခဲ့သည့် အမိန့်တွင် အထူးအယူခံ ခွင့်ပြုလောက်
သည့် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးအောင်မြင့်ဆွေ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၊
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ဦးစိုးသိန်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၊

မကွေးတိုင်း တရားရုံး ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၈
တွင် ဒေါ်ကြည်က ဒေါ်လှစိန်နှင့် ဒေါ်ဒေါင်းကြည်တို့အပေါ် မေတ္တာဖြင့်
အပိုင်ပေးကမ်းသည့် စာချုပ်များသည် မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးထမ်း ဥပဒေအရ
တည်မြဲ ခိုင်မာခြင်း မရှိ၍ ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာ ပယ်ဖျက်ပေး
ပြီး အမွေပုံပစ္စည်းများအဖြစ် စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခဲ့ရာ တရားလို၏
အဆိုလွှာအား စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်ခဲ့သဖြင့် ဒေါ်ကြည်က တရားရုံးချုပ်တွင်

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေ လျှောက်လွှာ (အထူး) အမှတ် ၂၀၃။
+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၈၈ တွင် ချမှတ်သော
တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို လျှောက်ထားမှု။

တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၁၈၈/၉၃ အရ အယူခံဝင်ရောက်သည်။
တရားရုံးချုပ်သည် အယူခံကို ခွင့်ပြု၍ မူလ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်
ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး တိုင်းတရားရုံးအား မူလမှုကို မူလအမှု အမှတ်အတိုင်း
ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်၍ ကျန်ငြင်းချက်များကို သက်သေခံချက်များ ရယူပြီးမှ
အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၄၁ နည်း ၂၃ အရ
ညွှန်ကြားကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်
ဒီကရီကို ဒေါ်လှစိန်က မကျေနပ်၍ အထူး အယူခံခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထား
လာခြင်းဖြစ်သည်။

မူလအမှုမှာ မိထွေးဖြစ်သူ ဒေါ်ကြည်က ခင်ပွန်း ဦးဘိုးသူ၏
ယခင်အိမ်ထောင်မှ သမီးဖြစ်သော ဒေါ်လှစိန်နှင့် ဒေါ်ဒေါင်းကြည်တို့အပေါ်
ဦးဘိုးသူက သမီးများအား မေတ္တာဖြင့် အပိုင်ပေးကမ်းသည့် စာချုပ်များ
သည် မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ တည်မြဲ ခိုင်မာခြင်း မရှိ၍ ပျက်
ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပယ်ဖျက်ပေးပြီး အမွေပုံပစ္စည်းများအဖြစ်
စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ပစ္စည်းတစ်ရပ်ရပ်ကို အမွေရှင်က အခြားသူတစ်ဦးအား လွှဲပြောင်းပေး
ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှု ရှိ မရှိဟူသော ပြဿနာကို အမွေမှုတွင်ပင်
အဆုံးအဖြတ်ပေးပါက အဆင်ပြေဆုံးဖြစ်ပြီး အမှုပွားများခြင်းကို ပိတ်ပင်
ရာရောက်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဦးဘိုးသူက ဒေါ်လှစိန်နှင့် ဒေါ်ဒေါင်းကြည်
တို့အား ပေးကမ်းသည် ဆိုသော မှတ်ပုံတင် စာချုပ်များသည် ဥပဒေအရ
အတည်ဖြစ်မဖြစ် ဆိုသောပြဿနာကို ဒေါ်ကြည်က ဒေါ်လှစိန်တို့အပေါ်
စွဲဆိုသောအမှုတွင်၊ ဖော်ထုတ်ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ဒေါ်လွန်း ပါ- ၅
နှင့် ဒေါ်သိန်းရင် အမှု^(၁) ကို ရည်ညွှန်း ကိုးကား၍ တရား ရုံးချုပ်က
ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဖော်ပြပါ တရားရုံးချုပ်၏ တရားစီရင်ထုံးပါ ဥပဒေမှု
သဘောများအရ တရားလိုသည် မူလအမှုကို ၎င်းစွဲဆိုသည့် ပုံစံအတိုင်း
စွဲဆိုနိုင်သည့်အလျောက် တိုင်းတရားရုံးက အမှုကိုပြန် လည် ဖွင့်လှစ်စေပြီး
ကျန်ငြင်းချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သက်သေခံချက်များ ရယူကာ အမှုကို
အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ အရ

(၁) ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ - ၁၄၉။

၁၉၉၅
ဒေါ်လှစိန်
နှင့်
ဒေါ်ကြည်
ပါ - ၂

တရားရုံးချုပ်က ညွှန်ကြားခဲ့သည့် အမိန့်တွင် အထူးအယူခံ ခွင့်ပြုလောက်သည့် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

တရားရုံးချုပ်က တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ အရ ချမှတ်သောအမိန့်ကို စုံညီခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်ကြားနာ စိရင်ရန် အထူးအယူခံခွင့် မပြုသင့်ကြောင်းဖြင့် ဒေါ်မြရင် ပါ - ၅ နှင့် ဒေါ်စော အမှု^(၁) တွင် တရားရုံးချုပ်က ထုံးဖွဲ့ ညွှန်ပြထားပြီးဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤတရားမ အထွေထွေလျှောက်လွှာကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခဏွေ ကျပ် ၃၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

(၂) ၁၉၇၀ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ - ၂၃၂(စုံညီ)

တရားမ အထူး အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊

တရားသူကြီးများ ဖြစ်ကြသော ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးအောင်မြင်၊

ဦးသန်းဖေ၊ ဦးတင်အုံးနှင့် ဦးတင်ထွတ်နိုင် တို့ရှေ့တွင်

၁၉၉၅
မေလ ၂ ရက်

ဒေါ်လှမြင့်

နှင့်

ဒေါ်ခင်ခင်ထူး*

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေအရ ငှားရမ်းထားသည့် ဥပစာမှ အိမ်ငှားအား နှင်ထုတ်ပေးရန် စွဲဆိုမှု၊ အိမ်ရှင်တစ်ဦးသည် ကျန်ပူးတွဲ ပိုင်ရှင်များအား တရားလိုများအဖြစ် ထည့်သွင်းခြင်းမပြုဘဲ အိမ်ငှားအား အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ နှင်ထုတ်ပေးရန် တရားစွဲဆိုနိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ။

ဆိုးဖြတ်ချက်။ ။ မူလက အချင်းဖြစ်ဥပစာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အိမ်ရှင် ဒေါ်ကြူကြူ၊ သမီးဒေါ်ခင်ခင်ထူးတို့နှင့် အိမ်ငှားဒေါ်လှမြင့်သည် အိမ်ရှင် အိမ်ငှား ဆက်သွယ်မှုလုပ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြူကြူကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်လှမြင့်သည် ဒေါ်ခင်ခင်ထူးတို့ လင်မယားနှင့်သာ ဆက်သွယ်၍ အိမ်လခများ အပေးအယူ ဆက်လက်လုပ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ထူး၏ ခင်ပွန်းမှာ ဦးရဲလွင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်ခင်ခင်ထူးတို့ လင်မယားနှင့် ဒေါ်လှမြင့်တို့အကြားသာ အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ဆက်သွယ်မှုရှိသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ထူး၏ ကျန်ညီအစ်ကို မောင်နှမများသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာ၏ ပူးတွဲပိုင်ရှင်များ

* ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထူး အယူခံမှု အမှတ်- ၅၉။

+ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမ ဒုတိယ အယူခံမှု အမှတ် ၁၉ တွင် ချမှတ်သော ၂၅-၂-၉၃ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်မြို့ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်အပေါ် အထူး အယူခံမှု လျှောက်ထားမှု။

၁၉၉၅
ဒေါ်လှမြင့်
နှင့်
ဒေါ်ခင်ခင်ထူး

ဖြစ်ကြသော်လည်း အိမ်ငှား ဒေါ်လှမြင့်နှင့် အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ဆက်သွယ်မှု ရှိခဲ့ကြကြောင်း အမှုတွင် လုံးဝမပေါ်ပေါက်ခဲ့ချေ။ အိမ်ရှင်တစ်ဦးသည် ကျန် ပူးတွဲပိုင်ရှင်များအား တရားလိုများအဖြစ် ထည့်သွင်းခြင်း မပြုဘဲ အိမ်ငှားအား အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ နှင်ထုတ်ပေးရန် တရားစွဲဆိုနိုင်သည်။ ကေပီ မဟာမက် အိဘရာဟင် နှင့် ကေအီး မဟာမက် အမှု ကို ကြည့်ပါ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးလှဘူး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးဌေးလှိုင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ပုသိမ်အနောက်မြို့နယ် တရားရုံး ၁၉၈၉ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅၉ တွင် ဒေါ်ခင်ခင်ထူးက ပုသိမ်မြို့၊ မြေနုလမ်း အမှတ် ၈၊ စာရင်းပေါက်သည့် ဥပစာမှ ဒေါ်လှမြင့်အား နှင်ထုတ်ပေးရန် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂(၁)(က)(ဂ) နှင့် (စ) တို့အရ တရားစွဲဆိုရာ ပလပ်ခြင်းခံရသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ထူးက မကျေနပ်၍ ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံးတွင် ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် တရားမပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၂၈ အရ အယူခံဝင်ရာ တိုင်းတရားရုံးက မူလရုံးတွင် ငြင်းချက်ထုတ် ကြားနာခဲ့ခြင်း မရှိသော ကာလစည်းကမ်းသတ် ပြဿနာကို ငြင်းချက်ထုတ်၍ နှစ်ဘက်ကြားနာပြီးနောက် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်သည်ဟု သုံးသပ်လျက် အယူခံမှုကို ပလပ်လိုက်သောကြောင့် တရားရုံးချုပ်တွင် ဒေါ်ခင်ခင်ထူးက ၁၉၉၁ ခုနှစ် တရားမ ဒုတိယအယူခံမှု အမှတ် ၁၉ အရ ဆက်လက်အယူခံဝင်သည်။ တရားရုံးချုပ်က ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံးသည် ကာလစည်းကမ်းသတ်ပြဿနာကို သက်သေခံချက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိသေးဘဲနှင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရ၍ နောက်ထပ် သက်သေခံချက်များ ရယူပြီး အမှုတွဲကို မိမိတွေ့ရှိချက်နှင့်အတူ ပြန်လည်တင်ပြရန် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁ နည်း ၂၅ အရ မူလတရားရုံးအား ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ပုသိမ်အနောက်မြို့နယ် တရားရုံးက ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပြီး မူလရုံး အမှုတွဲကို တရားရုံးချုပ်သို့ ပြန်လည် တင်ပြလာသည့်အခါ တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်လှမြင့်သည် ဥပစာကို အငှားချခြင်း၊ စိတ်တိုင်းကျပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းများကို ၁၉၈၄ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင်ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်၍ ကာလစည်းကမ်းသတ် ၉ နှစ်ကျော်လွန်သည်ဟု မဆိုနိုင်သဖြင့် ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ကန်မှုမရှိ

၁၉၉၅
ဒေါ်လှမြင့်
နှင့်
ဒေါ်ခင်ခင်ထူး

ကြောင်း၊ နေထိုင်ရန် ငှားရမ်းထားသည့်ဥပစာကို ဒေါ်လှမြင့်က ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုးပြောင်းလဲ၍ ဆိုင်ခန်းများ ဖွင့်လှစ်စေခဲ့ခြင်းသည် အိမ်ငှားပဋိညာဉ် ကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့သည်သာမက ဥပစာ၏ အခြေအနေကို ဆိုးဝါးအောင် ပြုလုပ်ရာရောက်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် မောင်နှမ (၇) ဦးအနက် မည်သူတို့သည် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ပြန် လည်၍ နေထိုင်ရန်လိုအပ်ကြောင်း အဆိုပြုထားခြင်း မရှိသဖြင့် မူလရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (၁)(စ) အရ ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့ခြင်းကို ဝင်ရောက်စွက် ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်းတို့ကို သုံးသပ်ပြီးနောက် ဒေါ်ခင်ခင်ထူးအား ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ (၁)(က) နှင့် (ဂ)တို့အရ ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ် ဖျက်၍ အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မတို့အရ အနိုင်ဒီကရီကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ချမှတ်ပေးခဲ့သည်။ ဒေါ်လှမြင့်က တရားရုံးချုပ်၏ဆုံးဖြတ် ချက်ကို မကျေနပ်၍ တရားစီရင်ရေး ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ အရ အထူး အယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုရန် ၁၉၉၃ ခုနှစ် တရားမ အထွေထွေ လျှောက်လွှာ အမှတ် ၁၈၁ ကို တင်သွင်းသည့်အခါ အောက်ပါပြဿနာကို စုံညီခုံရုံးဖြင့် ကြားနာ ဆုံးဖြတ်ရန် အဆိုပါ လျှောက်ထားမှုကို လက်ခံခဲ့သည်။

ပြဿနာ (၁) မူလ အိမ်ပိုင်ရှင်ထံမှ အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်ထားသော တရားလို ဒေါ်ခင်ခင်ထူးနှင့်တကွ မောင်နှမ ၅ဦးရှိ ရာတွင် ဒေါ်ခင်ခင်ထူး တစ်ဦးတည်းက တရားလိုပြု လုပ်၍ တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့် ရှိ မရှိ။

ပြဿနာ (၂) အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် တရားပြိုင် ဒေါ်လှမြင့်အပြင် အခြားသူများကလည်း ဆိုင်ခန်းအသီးသီး ဖွင့်ထား ကြသောကြောင့် ထိုသူများကို တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်း တရားစွဲဆိုရန် သင့် မသင့်။

အထက်ပါပြဿနာ ၂ ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အယူခံ တရားလို ၏ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေက အိမ်ရှင်များသည် မူလက ဒေါ်ခင်ခင်ထူးနှင့် ၎င်း၏မိခင် ဒေါ်ကြူကြူတို့ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်ကြူကြူ ကွယ်လွန်သည့်အခါ ၎င်း၏ကျန်သားသမီးများ (ဒေါ်ခင်ခင်ထူး၏ ညီအစ်ကို မောင် နှမများ) သည်လည်း အိမ်ရှင်များဖြစ်လာကြကြောင်း၊ နို့တစ်စာကို

၁၉၉၅
ဒေါ်လှမြင့်
နှင့်
ဒေါ်ခင်ခင်ထူး

အိမ်ငှာအား ဒေါ်ခင်ခင်ထူး တစ်ဦးတည်းက ပေးရုံဖြင့် မလုံလောက်ကြောင်း၊ အိမ်ရှင်အများရှိ၍ ၎င်းတို့အားလုံးက နို့တစ်စာပေးမှသာ တရားဝင်ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထူး တစ်ဦးတည်းက တရားလိုပြုလုပ်၍ တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ကဖန် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် တရားပြိုင် ဒေါ်လှမြင့်၏ တစ်ဆင့်ခံ အိမ်ငှာများရှိနေ၍ ထိုသူများကိုပါ တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်း တရားစွဲဆိုမှသာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အဓိကထား လျှောက်လဲသည်။

အယူခံ တရားပြိုင်၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက ဒေါ်ခင်ခင်ထူးသည် ၎င်း၏မိခင် ဒေါ်ကြူကြူမကွယ်လွန်မီကပင် အချင်းဖြစ်ဥပစာ၏ အိမ်ရှင်အဖြစ်ဖြင့် အိမ်လခများကို ကောက်ခံရယူခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ကြူကြူမကွယ်လွန်ပြီ သည် နောက်လည်း ၎င်းကသာ အိမ်ရှင်အဖြစ် အိမ်လခများကို ဆက်လက် ကောက်ခံခဲ့ကြောင်း၊ အမွေဆိုင် မောင်နှမများရှိသော်လည်း ထိုသူများနှင့် အိမ်ငှား ဒေါ်လှမြင့်အကြား တိုက်ရိုက် အိမ်ရှင် အိမ်ငှား ဆက်သွယ်မှု မရှိခဲ့သဖြင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထူး တစ်ဦးတည်းက တရားလိုပြုလုပ်၍ တရားစွဲဆို ခွင့်ရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် ဆိုင်ခန်းဖွင့်နေသူများသည် အိမ်ငှား ဒေါ်လှမြင့်၏ တစ်ဆင့်ခံ အိမ်ငှားများသာဖြစ်ကြကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်ခင်ထူးက တိုက်ရိုက် အငှားချထားသူများ မဟုတ်ကြကြောင်း၊ အိမ်ငှား ဒေါ်လှမြင့် အပေါ် ဒီကရီကျလျှင် တစ်ဆင့်ခံ အိမ်ငှားများအပေါ် ထိုဒီကရီမှာ အလိုအလျောက် အကျုံးဝင်သွားမည်ဖြစ်၍ တဆင့်ခံအိမ်ငှားများကို တရားပြိုင်များအဖြစ် အမှုတွင် ထည့်သွင်းရန်မလိုကြောင်း စသည်ဖြင့် ချေပလျှောက်လဲသည်။

အဆိုလွှာတွင် ဒေါ်ခင်ခင်ထူးက ပုသိမ်မြို့၊ မြေနုလမ်း၊ အမှတ် ၈ ခေါ်တွင်သည့် မြေနှင့်အိမ်ကို ၎င်းတို့ မောင်နှမတစ်စု အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်တိုက်ကို ဦးထူးလင်းအား တစ်လလျှင် ၁၀၀/- ဖြင့် အငှားထားခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဦးမင်းထွန်းကို အငှားထားခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းထွက်သွားပြီးနောက် ဦးသိန်းဝင်းနှင့် ဒေါ်လှမြင့်တို့ လင်မယားကို တစ်လလျှင် ၁၇၅/- ဖြင့် လူနေထိုင်ရန် သက်သက် အတွက်ဆက်လက်၍ မိမိနှင့် မိခင် ဒေါ်ကြူကြူမ(ကွယ်လွန်)တို့က အငှားထားခဲ့ကြောင်း၊ ဦးသိန်းဝင်းမှာ ၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သွား၍ ဒေါ်လှမြင့်သည် အိမ်ငှားအဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်လှမြင့်သည် အိမ်ငှား ပဋိညာဉ် စည်းကမ်း

၁၉၉၅
ဒေါ်လှမြင့်
နှင့်
ဒေါ်ခင်ခင်ထူး

များ ချိုးဖောက်၍ မိမိ၏သဘောတူညီချက် မရဘဲ အချင်းဖြစ် တိုက်၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဆိုင်ခန်းများ ပြုလုပ်၍ အငှားချခြင်း၊ ဥပစာ၏မူလအနေ အထား ပျက်ပြားသွားအောင် ထပ်ခိုးများ အခိုင်အမာပြုလုပ်ခြင်း၊ အခန်း များ၏ မူလအနေအထားကို ပြောင်းလဲပြင်ဆင် ကာရံခဲ့ခြင်း၊ နံရံကိုဖောက်၍ မီးခံသေတ္တာထားရန် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ယခုအခါ တရားလိုနှင့် မောင်နှမတစ်စုတို့ သည် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ပြန်လည်နေထိုင်ရန် သဘောရိုးဖြင့် ရယူလို ခြင်းတို့ကြောင့် ၃၁-၇-၈၉ နေ့ နောက်ဆုံးထား၍ အချင်းဖြစ် ဥပစာမှ ဖယ်ရှားပေးရန် ဒေါ်လှမြင့်ထံ အကြောင်းကြားသော်လည်း လိုက်နာမှုမရှိ ၍ တရားစွဲဆိုရကြောင်း အဆိုပြုခဲ့သည်။

ဒေါ်လှမြင့်က အခြား ချေပချက်များအပြင်၊ တရားလိုဘက်မှ စွပ် စွဲချက်များ မမှန်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ဖွင့်လှစ်ထားသည့်ဆိုင်ခန်း များမှာ မူလအိမ်ငှားများ လက်ထက်ကပင် ရှိခဲ့သော ဆိုင်ခန်းများနှင့်အလုပ် လုပ်ရန် နေရာမရှိ၍ အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ဖွင့်လှစ်ခွင့် ပြုထားသည့် တူ များ၏ ဆိုင်ခန်းများသာဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို၏ အိမ်ငှား မဟုတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအား အမှုတွင် ထည့်သွင်းခြင်းမပြုဘဲ သက်သာခွင့်ကို မတောင်း ဆိုနိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အဓိကထား ချေပခဲ့သည်။

အချင်းဖြစ် ဥပစာ၏ မူလပိုင်ရှင်တို့မှာ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်တို့တွင် အသီးသီးကွယ်လွန်ခဲ့ကြသော ဦးစံရှိန်နှင့် ဒေါ်ကြူကြူတို့ ဖြစ်ကြပြီး ၎င်းတို့၏ သားသမီးများမှာ ဒေါ်ခင်သန်းသန်း၊ ဦးမောင်မောင်စံ၊ ဦးကက်နက်ရှိန် (ကွယ်လွန်)၊ ဦးခင်မောင်ကြူ၊ ဒေါ်ခင်ညိုမိုးညိုမိုး၊ ဦးခင် မောင်ဝင်း (ကွယ်လွန်)နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ထူးတို့ ဖြစ်ကြသည်။

မူလက အချင်းဖြစ် ဥပစာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အိမ်ရှင်ဒေါ်ကြူကြူ၊ သမီးဒေါ်ခင်ခင်ထူးနှင့် အိမ်ငှားဒေါ်လှမြင့်တို့သည် အိမ်ရှင်အိမ်ငှား ဆက် သွယ်မှုလုပ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြူကြူ ကွယ်လွန်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်လှမြင့် သည် ဒေါ်ခင်ခင်ထူးတို့ လင်မယားနှင့်သာ ဆက်သွယ်၍ အိမ်လခများ အပေးအယူ ဆက်လက်လုပ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ထူး၏ခင်ပွန်းမှာ ဦးရဲလွင်ဖြစ် သည်။သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်ခင်ခင်ထူးတို့ လင်မယားနှင့် ဒေါ်လှမြင့် တို့အကြား သာ အိမ်ရှင် အိမ်ငှား ဆက်သွယ်မှုရှိသည်။ ဒေါ်ခင်ခင်ထူး၏ ကျန်ညီအစ်ကို မောင်နှမများသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာ၏ ပူးတွဲပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသော်လည်း အိမ်ငှားဒေါ်လှမြင့်နှင့် အိမ်ရှင်အိမ်ငှား၊ ဆက်သွယ်မှုရှိခဲ့ကြကြောင်း အမှု

၁၉၉၅
ဒေါ်လှမြင့်
နှင့်
ဒေါ်ခင်ခင်ထူး

တွင် လုံးဝမပေါ်ပေါက်ခဲ့ချေ။ အိမ်ရှင်တစ်ဦးသည် ကျန်ပူးတွဲ ပိုင်ရှင်များအား တရားလိုများအဖြစ် ထည့်သွင်းခြင်း မပြုဘဲ အိမ်ငှားအား အချင်းဖြစ်ဥပစာ မှ နှင်ထုတ်ပေးရန် တရားစွဲဆိုနိုင်သည်။ ကေပီ မဟာမက်အီဘရာဟင် နှင့် ကေအီး မဟာမက် အမှု^(၁) ကို ကြည့်ပါ။

အဆိုပါ စီရင်ထုံးအရ ဒေါ်ခင်ခင်ထူးသည် အချင်းဖြစ် ဥပစာ၏ပူးတွဲ ပိုင်ရှင် ကျန်ညီအစ်ကို မောင်နှမများ မပါဘဲ ၎င်းတစ်ဦးတည်းက တရားလို အဖြစ်ဖြင့် အယူခံတရားလို ဒေါ်လှမြင့်အပေါ် တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့် ရှိ၍ အထူးခုံရုံးက ထုတ်ခဲ့သည့် ပြဿနာ(၁) ကို ဒေါ်ခင်ခင်ထူး တစ်ဦးတည်းက တရားလိုပြုလုပ်၍ တရားစွဲဆိုနိုင်ခွင့် ရှိသည်ဟု ဖြေဆိုလိုက်သည်။

တစ်ဆင့်ခံ အိမ်ငှားသည် မူလအိမ်ငှားအပေါ် ချမှတ်သော ဒီကရီကို လိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသူဖြစ်သည်။ တစ်ဆင့်ခံ အိမ်ငှားကို အမှုသည်အဖြစ် အမှုတွင် မထည့်မိဘဲ အိမ်ငှားအပေါ် ဒီကရီချမှတ်ရာ၌ တစ်ဆင့်ခံအိမ်ငှား သည် ယင်းဒီကရီကို လိုက်နာရန် တာဝန်မရှိဟု အရေးဆိုခွင့် မရှိပေ။ အမှု သည်အဖြစ် အမှုတွင် ထည့်သွင်းပေးရန် အရေးဆိုရန်မှာ တစ်ဆင့်ခံ အိမ် ငှား၏ တာဝန်သာဖြစ်သည်။ အမှုသည်အဖြစ် ထည့်ရန် တရားလိုအိမ်ရှင် တွင် တာဝန်မရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ အထူးခုံရုံးက ထုတ်ခဲ့သည့် ပြဿနာ (၂) ကို ဒေါ်လှမြင့်အပြင် တစ်ဆင့်ခံအိမ်ငှားများဖြစ်သည့် အခြားသူများကို တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်း တရားစွဲရန် မသင့်ဟု ဖြေဆိုလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

(၁) ဘီအယ်လ်တီ အတွဲ ၉၊ စာ - ၁၁၀။

တရားမ ပထမ အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

၁၉၉၅
ဇူလိုင်လ၊
၂၆ ရက်

ဦးလှရွှေ ပါ - ၂

နှင့်

ဦးသန်းဆွေ*

အခွင့်အမိန့်အရ ထားသူအား ဖယ်ရှား ထွက်ခွာ ပေးစေလိုမှု။
အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ အမျိုးမျိုးရှိခြင်း၊ အခွင့်အမိန့်
သက်သက်အရ နေသူနှင့် ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူ
ဟူ၍ ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ အမျိုးမျိုးရှိရာ စည်း
ကမ်းချက်ဖြင့် နောင်ဖွဲ့ခြင်း မပြုဘဲ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူကို အခွင့်
အမိန့်သက်သက်အရ နေထိုင်သူ (Bare Licensee) ဟုခေါ်သည်။ ဤကဲ့သို့
အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုထားသူ ထားလိုသမျှ ကာလ
အတွင်းသာ ခွင့်ပြုသည့် ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရမည် ဖြစ်သည်။ ခွင့်ပြုသူ
နှင့်အခွင့် အမိန့်အရ နေသူတို့ သဘောတူညီကြသည့် စည်းကမ်းချက်
သို့မဟုတ် စည်းကမ်းချက်များအရ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူအား
ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူ (Contractual Licensee) ဟု ခေါ်
သည်။ ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူအား ဝေးထားသည့် အခွင့်အမိန့်ကို
၎င်းတို့ပြုလုပ် ထားသည့် အတိအလင်း သို့မဟုတ် သဘောသက်ရောက်သည့်
ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းချက်များအရသာ ရုပ်သိမ်းနိုင်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဦးလှရွှေတို့သည် ဦးသန်းဆွေ၏ အခမဲ့ ခွင့်
ပြုချက် သက်သက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ပဲ ဦးသန်းဆွေက ၎င်းချေးထား

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၂၅။
+ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၅ တွင် ချမှတ်သော (၁၁-၁၀-၉၄)
ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၉၅
ဦးလှရွှေ
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးသန်းဆွေ

သည့် ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/- ကို ပြန်မဆပ်နိုင်သဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးလှရွှေတို့သည် ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူသာဖြစ်သည်။ ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူကို သာမန် အခွင့်အမိန့်သက်သက်အရ နေထိုင်သူကဲ့သို့ ခွင့်ပြုချက်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး ခွင့်ပြုထားသည့် ဥပစာမှ နှင်ထုတ် ဖယ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ၎င်းတို့ ပြုလုပ်ထားသည့် ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်း ချက်များအရသာလျှင် (ဥပမာ- ချေးယူထားသည့် ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/-ကို ပြန်ဆပ်ခြင်း) နှင်ထုတ်နိုင်ပေမည်။

အယူခံ တရားလိုများအတွက် - ဦးဝင်းမြင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံ တရားပြိုင်အတွက် - ဦးစိန်ထွန်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း၊ တရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၅ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးသန်းဆွေက အယူခံတရားလိုများ ဖြစ်ကြသည့် ဦးလှရွှေနှင့် ဒေါ်သန်းခင်တို့အပေါ် အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သောအခန်းမှ ဖယ်ရှား ထွက်ခွာပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံ တရားလို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံ တရားလို ဦးလှရွှေတို့က တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

ဦးသန်းဆွေက တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ် (၁၃) ရပ်ကွက်၊ ဂရုဏာ (အနော်မာ)(၇) လမ်း အမှတ် ၇၉၆ နေအိမ်မှာ နိုင်ငံတော်မှ ချထားပေးသည့် မြေကွက်ပေါ်တွင် မိမိဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် နေအိမ်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားပြိုင် ဦးလှရွှေတို့ထံမှ မိမိက ငွေကျပ် ၈၀၀၀/- ခေတ္တချေးငှား သုံးစွဲခဲ့သည့် အပြင် အိမ်ငှား ဦးမောင်လေးတို့အား နေအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းရန် တရားပြိုင် ဦးလှရွှေတို့က စပေါ်ငွေ ကျပ် ၂၀၀၀/-စိုက်၍ ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဦးလှရွှေတို့ထံမှ ချေးငွေ စုစုပေါင်းမှာ ကျပ် ၁၀၀၀၀/-ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းချေးငွေ ကို ပြန်မပေးနိုင်သဖြင့် တရားပြိုင်တို့အား အချင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုက တရားပြိုင်များထံမှ ချေးငှားထားသည့် ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/- ကို ပြန်လည်ပေးဆပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားပြီး အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားခြင်းကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခဲ့သော်လည်း တရားပြိုင်တို့က အချင်းဖြစ် နေအိမ်ခန်းမှ ထွက်ခွာသွားခြင်း မရှိကြောင်း အဆိုပြုသည်။

၁၉၉၅
ဦးလှရွှေ
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးသန်းဆွေ

ဦးလှရွှေ တို့က ၎င်းတို့သည် တရားလိုနှင့် ဇနီး ဒေါ်ခင်ရီတို့ထံမှ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် ထိုမြေကွက်ပေါ်ရှိ အိမ်တစ်လုံးကို ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/- ဖြင့် အပြီးအပိုင် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်၍ လက်ရောက်ရယူကာ နေထိုင်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အခမဲ့နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ချေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုသည် တရားပြိုင်တို့အား အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး တရားပြိုင်တို့က အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို စာချုပ်ဖြင့် အပြီးအပိုင်ဝယ်ယူ၍ မိမိတို့၏ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည် ဆိုသည်မှာ မမှန်ကြောင်း ဖြေဆို၍ တရားလို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင် ဒီကရီ ချမှတ်သည်။

အယူခံ တရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက မူလရုံးမှ သက်သေခံ (၇)အဖြစ် လက်ခံထားပြီးဖြစ်သည့် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်သည် ခိုင်မာသော ပဋိညာဉ် ဖြစ်နေသည်မှာ ထင်ရှားပါလျက် ယင်းအချက်ကို မူလရုံးက ပစ်ပယ်ထား ခဲ့ကြောင်း၊ သက်သေခံ (၇) စာချုပ်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၃ -က အရ အကာအကွယ်ရကြောင်း စီရင်ထုံး လမ်းညွှန်မှုများရှိ ပါလျက် ယင်းလမ်းညွှန်ချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ကာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏ အကာအကွယ်ကို မရထိုက်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ကြောင်း၊ မူလရုံး၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည် မှားယွင်းကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက အယူခံ တရားလိုတို့က သက်သေခံ (၇)အဖြစ် တင်သွင်းထားသော စာချုပ်သည် ဥပဒေအရ အရောင်းအဝယ် အထ မမြောက်သေးသည့် စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလို တို့သည် အချင်းဖြစ် အိမ်တစ်ခြမ်း၏ အိမ်ရှင်ဖြစ်သည်ဟု ဥပဒေအရ မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ယင်းစာချုပ်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၃-က ပါ အခွင့်အရေးများကို ရယူခံစားနိုင်ရန် လိုအပ်သည့်အင်္ဂါရပ် များနှင့် ပြည့်စုံမှု မရှိကြောင်း၊ ယင်းစာချုပ်သည် တရားမဝင်သောကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ မှန်ကန်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြ သည်။

ဦးသန်းဆွေ၏ အဆိုလွှာ အပိုဒ် (၄)နှင့် (၅)တို့တွင် ဦးလှရွှေနှင့် ဒေါ်သန်းခင် တို့အား အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့ကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်း အဆိုပြုထားသည်-

၁၉၉၅
ဦးလှရွှေ
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးသန်းဆွေ

“၄။ တရားပြိုင်များဖြစ်ကြသော ဦးလှရွှေ-ဒေါ်သန်းခင် တို့အား အခမဲ့ပြုချက်ဖြင့် ခေတ္တနေခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းမှာ ၎င်းတို့ထံမှ ငွေ၈၀၀၀/- ခေတ္တ ချေးငှားသုံးထားသည့် ကျေးဇူးရှိသဖြင့် အခမဲ့ ခေတ္တနေခွင့် ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးမောင်လေး-ဒေါ်ခင်ရီတို့ နေအိမ်မှဆင်း သွားရန် စပေါ်ငွေ ၂၀၀၀/-ကို ဦးလှရွှေ-ဒေါ်သန်းခင် တို့ကပင် စိုက်၍ ပေးခဲ့သည့်အတွက် စုစုပေါင်း ချေးငွေ ၁၀၀၀၀/- ပြည့် သွားသဖြင့် ဦးလှရွှေတို့က ချေးငွေ တစ်သောင်းအတွက် စာချုပ် တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးပါဟု စာများ ရေးသား ရိုက်နှိပ်ခြင်း မပြုရသေးသော စာချုပ် စာရွက်လွှတ်တစ်ခုပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေး ထိုးခိုင်း၍ ဦးသန်းဆွေက ငွေချေးငှားခြင်းအတွက် စာချုပ်လက်မှတ် ရေးထိုး ပေးခဲ့ဘူးပါသည်။

၅။ တရားလိုအနေဖြင့် တရားပြိုင်များထံမှ ငွေတစ်သောင်းကျပ် ချေးငှားခဲ့ရာတွင် ၎င်းတို့၏ငွေကို ပြန်မပေးနိုင်သဖြင့် တရားပြိုင်များ တို့အား အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်းကို ဆက်လက် ခွင့်ပြုခဲ့ ပါသည်။”

ဦးသန်းဆွေ၏အဆိုလွှာ အပိုဒ် (၄)နှင့် (၅) တို့တွင် အဆိုပြုချက် များအရ ဆိုလျှင် ဦးသန်းဆွေက ဦးလှရွှေတို့အား အချင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဦးလှရွှေ တို့ထံမှ ချေးယူထားသည့် ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/-ကို ပြန်မပေးနိုင်သဖြင့် နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်သည်။

အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ အမျိုးမျိုးရှိရာ စည်းကမ်းချက်ဖြင့်နှောင် ဖွဲ့ခြင်း မပြုဘဲ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူကို အခွင့်အမိန့် သက်သက်အရ နေသူ (Bare Licensee)ဟု ခေါ်သည်။ ဤကဲ့သို့ အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူသည် ခွင့်ပြုထားသူ ထားလိုသမျှ ကာလအတွင်းသာ ခွင့်ပြုသည့် ဥပစာတွင် နေခွင့်ရမည် ဖြစ်သည်။

ခွင့်ပြုသူနှင့် အခွင့်အမိန့်အရနေသူတို့ သဘောတူညီကြသည့် စည်း ကမ်းချက် သို့မဟုတ် စည်းကမ်းချက်များအရ ဥပစာတွင် နေထိုင်ခွင့်ရသူ အား ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူ (Contractual Licensee) ဟု ခေါ်သည်။ ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူအား ပေးထားသည့်အခွင့် အမိန့်ကို ၎င်းတို့ပြုလုပ်ထားသည့် အတိအလင်း သို့မဟုတ် သဘောသက် ရောက်သည့် ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းချက်များအရသာ ရုပ်သိမ်းနိုင်ပေသည်။

ကိုမောင်ကလေး နှင့် မအုန်းညွန့် အမှု^(၁) တွင် သာမန်အခွင့်အမိန့် အရ နေသူနှင့် ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူတို့၏ ခြားနားမှုကို အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြထားသည်-

" A gratuitous licence is revocable by notice at any time and is revoked by the death of either party or by an assignment of the land over which the licence is granted. A contractual licence may be revocable or irrevocable according to the express or implied terms of the contract between the parties."

ဦးလှရွှေတို့သည် ဦးသန်းဆွေ၏ အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက် သက်သက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဦးသန်းဆွေက ၎င်းချေးထားသည့် ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/-ကို ပြန်မဆပ်နိုင်သဖြင့် နေထိုင်ခွင့် ပြုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးလှရွှေတို့သည် ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူသာ ဖြစ်သည်။ ပဋိညာဉ်အရ အခွင့်အမိန့်နှင့် နေသူကို သာမန်အခွင့်အမိန့် သက်သက်အရ နေထိုင်သူကဲ့သို့ ခွင့်ပြုချက်ကို ရပ်သိမ်းပြီး ခွင့်ပြုထားသည့် ဥပစာမှနှင်ထုတ် ဖယ်ရှားခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ ၎င်းတို့ပြုလုပ်ထားသည့် ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းချက်များ အရသာလျှင် (ဥပမာ-ချေးယူထားသည့် ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀/- ကို ပြန်ဆပ်ခြင်း) နှင်ထုတ်နိုင်ပေမည်။

တိုင်းတရားရုံးက ဦးလှရွှေတို့သည် ဦးသန်းဆွေ၏ အခမဲ့ခွင့်ပြုချက် သက်သက်ဖြင့် အချင်းဖြစ် ဥပစာတွင် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်း မှာ မှားယွင်းသည်။ ဤအမှုတွင် ဦးလှရွှေတို့သည် အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ဦးသန်းဆွေထံမှ ဝယ်ယူနေထိုင်ခြင်း ဟုတ် မဟုတ်ကို စိစစ်ရန် မလိုသေးပေ။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားပြိုင် ဦးသန်းဆွေ စွဲဆိုသည့်အမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၁၉၉၅
ဦးလှရွှေ
ပါ - ၂
နှင့်
ဦးသန်းဆွေ

(၁) ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ တရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၅၁၅ (၅၂၀)

၁၉၉၅
မေလ၊ ၂၆ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

ဒေါ်ဝင်းကြည် (ခ) ဒေါ်ဝင်းကြည်ညွန့်

နှင့်

ဒေါ်သိန်းသိန်း ပါ - ၃*

မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေ။ မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာ လင်မယား နှစ်ဦးပိုင်ပစ္စည်းကို တစ်ဦးဦးက မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းရာတွင် ကျန်တစ်ဦးက အတိအလင်းဖြစ်စေ၊ သဘောသက်ရောက်ခြင်းဖြင့်ဖြစ်စေ သဘောတူလျှင် ထိုသူ၏ အကျိုးခံစားခွင့် ရှိသော အစုအတွက်ပါ အတည်ဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။သို့ဖြစ်ရာ မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာ လင်မယားတို့သည် လင်မယားနှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းကို လင်ကဖြစ်စေ၊ မယားကဖြစ်စေ မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းရာတွင် ထိုသို့ပေးကမ်းခြင်းကို ကျန်ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အတိအလင်း ဖြစ်စေ၊ သဘောသက်ရောက်ခြင်းဖြင့်ဖြစ်စေ သဘောတူပါက ထိုသူ၏ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသော အစုပါ အတည်ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သင့်သည်။ ဤသို့ ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်မှသာလျှင် လင်မယားနှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်းတို့နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် တရားရုံးများက အစဉ် တစိုက် ကျင့်သုံးလာခဲ့သည့် မူများနှင့် ညီညွတ် ကိုက်ညီပေလိမ့်မည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးလွန်းမောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဒေါ်မြမြလေး၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၇ (အရှေ့မြောက်)တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်ဝင်းကြည် (ခ) ဒေါ်ဝင်းကြည်ညွန့်

* ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၂၄၃။

+ ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၇ (အရှေ့မြောက်) တွင် ချမှတ်သော (၈-၉-၉၂) ရက်စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

က အယူခံတရားပြိုင်များ ဖြစ်ကြသော ဒေါ်သိန်းသိန်း၊ ဦးခင်မောင်မြင့်
 နှင့် ဒေါ်တူးတူးတို့အပေါ် မန္တလေး အရှေ့မြောက်မြို့နယ်၊ အောင်နန်းရိပ်သာ
 အနောက်အကွက်အမှတ် ၅၇၆ ဦးပိုင်အမှတ် ၆ မြေကွက်ကို လက်ရောက်ရ
 လိုမှု စွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလို ဒေါ်ဝင်းကြည် စွဲဆို
 သည့် အမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို
 မကျေနပ်သဖြင့် ဒေါ်ဝင်းကြည်က တရားရုံးချုပ်သို့ ဤအယူခံမှုကို တင်
 သွင်းသည်။

၁၉၉၅
 ဒေါ်ဝင်းကြည်
 (ခ)
 ဒေါ်ဝင်းကြည်ညွန့်
 နှင့်
 ဒေါ်သိန်းသိန်း
 ပါ - ၃

ဒေါ်ဝင်းကြည်က မန္တလေးအရှေ့မြောက်မြို့နယ်၊ အောင်နန်းရိပ်သာ
 အနောက်၊ အကွက်အမှတ် ၅၇၆၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၆ ဒေါ်ဝင်းကြည် အမည်
 ပေါက် ဘိုးဘွားပိုင်မြေနှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ ဒေါ်ဝင်းကြည် အမည်ပေါက်
 အိမ်ကို မိဘများဖြစ်ကြသော ဦးဆိုင်၊ ဒေါ်ငြိမ်းရင်တို့က မှတ်ပုံတင်အပေး
 စာချုပ်ဖြင့် ပေးကမ်း၍ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုသည် အစိုးရဝန်ထမ်း
 အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရ၍ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်တွင် မိဘများနှင့်အတူ
 အစ်ကို ဦးမောင်မောင်နှင့် ဇနီး ဒေါ်သိန်းသိန်း တို့အား နေထိုင်စေခဲ့ကြောင်း၊
 မိဘများ ကွယ်လွန်သည့် အခါတွင်လည်း ဦးမောင်မောင်နှင့် ဒေါ်သိန်းသိန်း
 တို့အား ဆက်လက်နေထိုင်ခွင့် ပြုခဲ့ကြောင်း၊ တရားပြိုင်တို့က အချင်းဖြစ်
 မြေပေါ်ရှိ အိမ်ကို ဖျက်ပစ်သည့်အတွက် အချင်းဖြစ် မြေပေါ်မှ ဖယ်ရှားပေး
 ရန် ပြောဆိုသော်လည်း တရားပြိုင်များက ငြင်းဆန်နေကြောင်း အဆိုပြု
 တရားစွဲဆိုသည်။

ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့က တရားလိုသည် မျက်မမြင် ဖခင်ဦးဆိုင်အား
 လိမ်လည်လှည့်ဖြားပြီး အဖြစ်မှန်ကို ဖုံးကွယ်ကာ မိခင်နှင့် အစ်ကိုအစ်မများ
 မသိအောင် စာချုပ်ချုပ်ဆိုခြင်း ဖြစ်သဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကို တရားလို
 မပိုင်ကြောင်း၊ ဦးမောင်မောင်နှင့် အမှတ်(၁) တရားပြိုင် ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့
 သည် တရားလို၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ရင်း
 နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ မိမိတို့ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်
 ကြောင်း၊ တရားလို စွဲဆိုသည့်အမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်
 နေကြောင်း ချေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက မှတ်ပုံတင်အပေးစာချုပ် အမှတ် ၃၁၈/၆၈သည်
 ဦးဆိုင်အပေါ် လိမ်လည်လှည့်ဖြား ချုပ်ဆိုထားသော စာချုပ်ဖြစ်သည် ဆို
 ခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်းနှင့် တရားလို စွဲဆိုသောအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်
 ကျော်လွန်ခြင်း မရှိကြောင်း ဖြေဆိုခဲ့သော်လည်း အချင်းဖြစ် ဦးပိုင် ၆

၁၉၉၅
 ဒေါ်ဝင်းကြည်
 (ခ)
 ဒေါ်ဝင်းကြည်ညွန့်
 နှင့်
 ဒေါ်သိန်းသိန်း
 ပါ - ၃

မြေကွက်နှင့် မြေပေါ်ရှိ နေအိမ်တို့ကို တရားလို ဒေါ်ဝင်းကြည် တစ်ဦးတည်းက ပိုင်ဆိုင်သည်ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး ဒေါ်ဝင်းကြည်သည် မြေကွက်တစ်ကွက်လုံးကို လက်ရောက်ရလိုမှု စွဲဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း နှင့် အမွေဆိုင်တစ်ဦးက ပူးတွဲ အမွေဆိုင်တစ်ဦးထံမှ အမွေပုံစည်းကို လက်ရောက်ရလိုမှု မစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ဖခင်ဦးဆိုင်က ဒေါ်ဝင်းကြည်သို့ ပေးကမ်းစဉ်က ဒေါ်ငြိမ်းရင် ရှိနေပြီး ကန့်ကွက်ခြင်း မရှိကြောင်း ပေါ်လွင်နေပါ၍ သက်သေခံ အင်္ဂါဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁၅ အရ ဒေါ်ငြိမ်းရင်သည်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ငြိမ်းရင်၏ အမွေကို ဆက်ခံသူဒေါ်သိန်းသိန်း တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ငြိမ်းရင်၏ ဝေစုအား ပေးကမ်းမှု မမြောက်ပါဟု ယခုမှ ပြောဆိုခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း၊ ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့၏ ခုခံမှုကို အပြီးသတ် ပိတ်ပင်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ဒေါ်ဝင်း ကြည်သည် မှတ်ပုံတင်အပေးစာချုပ် အမှတ် ၃၁၈/၆၈ အရ ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု ဖြေဆို ဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရား ပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားလိုသည် မရိုးမသား၊ မမှန်မကန်ဖြင့် မျက်စေ့မမြင်၊ စာမဖတ်နိုင်သော ဦးဆိုင်အား လိမ်လည်လှည့်ဖြားကာ စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးစေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ငြိမ်းရင်သည် စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်ပါလျက်နှင့် အပေးစာချုပ်တွင် ဒေါ်ငြိမ်းရင်၏ လက်မှတ် မပါခြင်းကြောင့် ဒေါ်ငြိမ်းရင် သဘောတူသော စာချုပ်အဖြစ် မမှတ်ယူနိုင်ကြောင်း ဦးဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငြိမ်းရင်တို့ ပိုင်သော အချင်းဖြစ်မြေကွက်မှ ဒေါ်ငြိမ်းရင်၏ ဝေစုကို ဦးဆိုင် တစ်ဦးတည်းအနေဖြင့် ပေးပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ယင်းအပေးစာချုပ်ပေါ် မူတည်၍ ဒေါ်ဝင်းကြည်မှ လက်ရောက်ရလိုမှု မစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဦးဆိုင်၊ ဒေါ်ငြိမ်းရင်တို့တွင် သားသမီး ၅ ဦး ထွန်းကားသည်။ ဒေါ်မမ၊ ဒေါ်မိမိ၊ ဦးမောင်မောင်၊ ဒေါ်လှလှနှင့် ဒေါ်ဝင်းကြည် (ခ)ဒေါ်ဝင်းကြည်ညွန့်တို့ဖြစ်သည်။ ဦးဆိုင်က မန္တလေး အရှေ့မြောက်မြို့နယ်၊ အောင်နန်းရိပ်သာအနောက်၊ အကွက်အမှတ် ၅၇၆၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၆၊ ဘိုးဘပိုင်မြေကွက်နှင့် ယင် မြေပေါ်ရှိ အိမ်တို့ကို အငယ်ဆုံးသမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဝင်းကြည်အား မှတ်ပုံတင်စာချုပ် အမှတ် ၃၁၈/၆၈ ဖြင့် အဆုံး အပိုင်ပေးကမ်းခဲ့သည်။

ဦးဆိုင်၏ သမီးများ ဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်မိမိ (လိုပြ- ၃)၊ ဒေါ်လှလှ (လိုပြ- ၄)တို့က အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို ဒေါ်ဝင်းကြည်အား မပေးမိ

ဖခင်ဦးဆိုင်က သားသမီးများအား ခေါ်ယူပြီး ဒေါ်ဝင်းကြည်အား ပေးမည့် အကြောင်းကို တိုင်ပင်ကြောင်း၊ သားသမီးများက သဘောတူညီသဖြင့် မင်းတပ်မြို့တွင် ဆရာဝန်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ ဒေါ်ဝင်းကြည်အား ခေါ်ယူပြီး စာချုပ် ချုပ်ဆို ပေးကမ်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးတွင် ဦးဆိုင်က ဒေါ်ဝင်းကြည်အား ငါ့သမီး မြေနှင့်အိမ် ပိုင်သွားပြီ၊ ရောင်းလို ရောင်း၊ ပေါင်လိုပေါင်၊ ကြိုက်သလိုလုပ်ဟု ပြောကြောင်း ထွက်ဆိုကြသည်။^(၁) ၎င်းတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ဦးဆိုင်သည် သူ၏ သဘောဆန္ဒအရ ဒေါ်ဝင်းကြည်အား အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို ပေးကမ်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဒေါ်ဝင်းကြည်က မျက်စေ့မမြင်၊ စာမဖတ် နိုင်သော ဖခင်အား လိမ်လည်လှည့်ဖြားကာ စာချုပ်တွင် လက်မှတ် ရေးထိုးစေခြင်း မဟုတ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် မှတ်ပုံတင်အပေးစာချုပ် အမှတ် ၃၁၈/၆၈ သည် ဦးဆိုင်အား လိမ်လည်လှည့်ဖြား ချုပ်ဆိုသော စာချုပ်ဖြစ် သည် ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း မူလရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။

တိုင်းတရားရုံးက အချင်းဖြစ်မြေကွက်သည် ဦးဆိုင်နှင့် ဒေါ်ငြိမ်း ရင်တို့၏ လက်ထက်မှား ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းသည် လင်မယား နှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းဖြစ် ကြောင်း၊ လင်မယားနှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းကို လင်ကဖြစ်စေ၊ မယားကဖြစ်စေ၊ ခင်ပွန်းသည်၏ သဘောတူညီချက် မရှိဘဲ မေတ္တာဖြင့်ပေးလျှင် ထိုပေးသည့် ပစ္စည်းတွင် ပေးသူ၏ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသော အစုအတွက်သာ အတည်ဖြစ် ကြောင်း သဘောတူညီချက် မပေးသည့် ခင်ပွန်းသည်၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကို ထိခိုက်ခြင်း မရှိကြောင်းဖြင့် မောင်ဖေနှင့် ဦးမောင်မောင်ခ အမှု^(၁) ကို ကိုးကား၍ ဆုံးဖြတ်သည်။

မောင်ဖေနှင့် ဦးမောင်မောင်ခ အမှုတွင် အင်အဓိအာရုံ ချစ်တီးကုန်တိုက် နှင့် မောင်သံဒိုင် အမှု^(၂) ၌ အောက်ပါအတိုင်း ထုံးဖွဲ့ ထားသည်ကို ထောက်ခံအတည်ပြုသည်-

Either party to the marriage is competent to alienate or otherwise dispose of his or her own interest in the joint property, but neither is entitled to alienate the

(၁) ရန်ကုန် စီရင်ထုံး၊ အတွဲ ၁၀၊ ပီစီ၊ စာ ၂၆၁။

(၂) ၉၊ ရန်ကုန်၊ စာ - ၅၂၄။

၁၉၉၅
ဒေါ်ဝင်းကြည်
(ခ)
ဒေါ်ဝင်းကြည်ညွန့်
နှင့်
ဒေါ်သိန်းသိန်း
ပါ - ၃

၁၉၉၅
ဒေါ်ဝင်းကြည်
(ခ)
ဒေါ်ဝင်းကြည်ညွန့်
နှင့်
ဒေါ်သိန်းသိန်း
ပါ - ၃

interest of the other without the consent, express or implied of that party.

အဆိုပါ စီရင်ထုံးအရ လင်မယားနှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးဦးသည် လင်မယားနှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းမှ ၎င်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်းပေးနိုင် သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ထို့ပြင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ အတိအလင်း သို့မဟုတ် သဘောသက်ရောက်သည့် သဘောတူညီချက်ကို ရရှိလျှင်မူ ထိုသူ၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကိုပါ လွှဲပြောင်းနိုင်သည့်သဘော ထုံးဖွဲ့ထားသည်ကို တွေ့ ရသည်။

ဒေါ်ညီမ်းမြနှင့် ဦးဘအုန်း အမှု^(၇) တွင် လင်မယားနှစ်ဦးပိုင် အိမ်နှင့် မြေကို မယားက မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ရောင်းချရာ၌ စာချုပ်တွင် လင်က လက်မှတ်မထိုးသော်လည်း ၎င်း၏ သဘောတူညီချက်အရ ရောင်း ကြောင်း ထင်ရှား၍ လင်ယောက်ျားအပေါ် အတည်ဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်း ညွှန်ပြသည်။

လင်က မယားဖြစ်သူ၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်အရ ပေါင်နံသည့် ကိစ္စတွင်လည်း မယား၌ တာဝန်ရှိကြောင်း တရားရုံးများက အစဉ်တစိုက် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ဦးရဲကျော်သူနှင့် မလှဖြူ အမှု^(၈)၊ နိုင်ငံတော် ကူး သန်း ရောင်းဝယ်ရေးဘဏ်နှင့် ဦးဖိုဒန် အမှု^(၉) များကို ကြည့်ပါ။

တိုင်းတရားရုံးက ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နံခြင်းနှင့် ပေးကမ်းခြင်းတို့မှာ သဘောသဘာဝခြင်း မတူဟု သုံးသပ်ပြီး အဆိုပါ စီရင်ထုံး လမ်းညွှန်မှုများ ကို လိုက်နာခြင်း မပြုခဲ့ပေ။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းရေး ဥပဒေအရ ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နံခြင်းနှင့် ပေးကမ်းခြင်းတို့မှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို လွှဲပြောင်းပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ပေးကမ်း ရာ၌ အဖိုးစာနား မရှိဘဲ လွှဲပြောင်းခြင်းသာ ကွာခြားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ လင်မယားတို့သည် လင်မယားနှစ်ဦး ပိုင်ပစ္စည်းကို လင်ကဖြစ်စေ၊ မယားကဖြစ်စေ မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းရာတွင် ထိုသို့ပေးကမ်းခြင်းကို ကျန်ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အတိအလင်းဖြစ်စေ၊ သဘော သက်ရောက်ခြင်းဖြင့်ဖြစ်စေ သဘောတူပါက ထိုသူ၏ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိ သော အစုပါ အတည်ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သင့်သည်။ ဤသို့ ကောက်ယူ

(၃) ၁၉၅၈၊ မတစ၊ စာ - ၂၄၈။
(၄) ၁၉၄၀၊ အာအယ်အာ၊ ၁၈၀။
(၅) ၁၉၆၆၊ အာအယ်အာ၊ ၂၅၂။

ဆုံးဖြတ်မှသာလျှင် လင်မယား နှစ်ဦးပိုင်ပစ္စည်းကို ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း တို့နှင့် စပ်လျဉ်းသည့် တရားရုံးများက အစဉ်တစိုက် ကျင့်သုံးလာခဲ့သည့် မူများနှင့် ညီညွတ် ကိုက်ညီပေလိမ့်မည်။

ယခုအမှုတွင် အချင်းဖြစ်မြေကို ဦးဆိုင်က ဒေါ်ဝင်းကြည်အား ပေးရာတွင် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ငြိမ်းရင်က သဘောတူညီခြင်း ရှိ မရှိကို စိစစ်ရန်လိုသည်။

ဦးဆိုင်၊ ဒေါ်ငြိမ်းရင်တို့၏ စတုတ္ထမြောက် သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်လှလှ (လိုပြ- ၄) က အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုသည်-

“ယခု ဖြစ်ပွားနေသော မြေကွက်မှာ ဦးဆိုင်၊ ဒေါ်ငြိမ်းရင် ပိုင်ပါသည်။ အဆိုပါ မြေကွက်ကို ဦးဆိုင်က ဒေါ်ဝင်းကြည်အား အပေးစာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ဝင်းကြည်အား အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို မပေးမီ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ငြိမ်းရင်သည် ကျွန်မနေထိုင်သော တိုက်ကို လာရောက်၍ အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို သမီးငယ်ဖြစ်သူ မဝင်းကြည်အား ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပါ သည်။ ----- မြေနှင့်အိမ်ကို ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဆိုင်မှ ဒေါ်ဝင်းကြည် အားပေးသည့် ကိစ္စကို မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ငြိမ်းရင်က သဘောတူပါ သည်။”

အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ချုပ်ဆိုရန် ဆောင်ရွက် ပေးသူမှာ ဦးအောင်မင်း (လိုပြ- ၁)ဖြစ်သည်။ မြေကွက်မပေးမီ ဦးအောင် မင်းအား သွားရောက် ခေါ်ယူသူမှာ ဒေါ်ငြိမ်းရင် ဖြစ်သည်။ အပေးစာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးစဉ်က ဒေါ်ငြိမ်းရင် ရှိနေပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက် ပြောဆို ခြင်း မပြုကြောင်း ဦးအောင်မင်းက ထွက်ဆိုသည်။ ဦးဆိုင်၊ ဒေါ်ငြိမ်းရင် တို့၏ သမီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒေါ်မိမိ(လိုပြ- ၃) ကလည်း ဦးအောင်မင်းကို ထောက်ခံ ထွက်ဆိုသည်။

ဒေါ်လှလှ(လိုပြ- ၄)၊ ဦးအောင်မင်း(လိုပြ- ၁)၊ ဒေါ်မိမိ (လိုပြ- ၃) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ အချင်းဖြစ် မြေကွက်ကို ဦးဆိုင် က ဒေါ်ဝင်းကြည်အား ပေးရာ၌ ဒေါ်ငြိမ်းရင် သဘောတူညီကြောင်း ပေါ်လွင် ထင်ရှားသည်။

ဒေါ်ဝင်းကြည်အား ပေးစဉ်က အချင်းဖြစ်မြေသည် ဦးဆိုင်တစ်ဦး တည်း အမည်ပေါက်နေသည့်အတွက် အပေးစာချုပ်တွင် ဒေါ်ငြိမ်းရင် အမည်ကို မဖော်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဒေါ်ငြိမ်းရင် အမည်မပါစေ

၁၉၉၅
ဒေါ်ဝင်းကြည်
(ခ)
ဒေါ်ဝင်းကြည်ညွန့်
နှင့်
ဒေါ်သိန်းသိန်း
ပါ - ၃

၁၉၉၅
ဒေါ်ဝင်းကြည်
(ခ)
ဒေါ်ဝင်းကြည်ညွန့်
နှင့်
ဒေါ်သိန်းသိန်း
ပါ - ၃

ကာမူ ဦးဆိုင်ပေးသည်ကို ဒေါ်ငြိမ်းရင်က သဘောတူညီကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်နေသည့်အတွက် ဦးဆိုင်၏ ပေးကမ်းမှုသည် တရားဝင်ပေးသည်။ ဦးဆိုင်က ၎င်း၏အမည်ပေါက် အချင်းဖြစ် မြေတစ်ကွက်လုံးအာ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ပေးကမ်းသည်ကို ဒေါ်ငြိမ်းရင်က သဘောတူသည့်အတွက် ဒေါ်ဝင်းကြည်သည် အချင်းဖြစ် မြေတစ်ကွက်လုံး၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဝင်းကြည် စွဲဆိုသည့်အမှုမှာ မအောင်မြင်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။ တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်ဝင်းကြည်သည် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်ကို မရထိုက်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြုပြီး တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ကာ အယူခံတရားလို ဒေါ်ဝင်းကြည်(ခ)ဒေါ်ဝင်းကြည်ညွန့် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ရုံးနှစ်ရုံး စရိတ်နှင့်တကွ အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

ဒေါ်ဝင်းဝင်း ပါ - ၅

နှင့်

ဒေါ်အေးစန္ဒာမြင့်*

၁၉၉၅
ဩဂုတ်လ၊

၄ ရက်

တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၂)။ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားရာ၌ ခွင့်ပြု သင့် မသင့် စိစစ်ရန် အကြောင်းနှစ်ရပ်၊ မည်သည့်အခါ အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်နှင့်တကွ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုနိုင်ခြင်း၊ စွဲဆိုပုံ ချို့ယွင်းသည့် အကြောင်းကြောင့် အမှုရှုံးနိမ့်မည့် အချက်များ ဆိုသည်မှာ မည်သည့်အချက်များကို ဆိုလိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းလျက် အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားရာ၌ ခွင့်ပြုသင့် မသင့် စိစစ်ရန် အကြောင်း နှစ်ရပ်ကို အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁(၂) (က)နှင့် (ခ)တွင် သတ်မှတ်ထားသည်။ အမှုရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုရန် လျှောက်ထားသူက ယင်းသတ်မှတ်ချက် တစ်ရပ်ရပ် နှင့်အညီ အမှုရုပ်သိမ်းလိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို တရားရုံးက ကျေနပ်လျှင် အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်နှင့်တကွ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုနိုင်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အမွေဆိုင် မစုံလင်ခြင်း၊ တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်း ဖြည့်စွက်ရန် လိုအပ်ခြင်း စသည့် ချို့ယွင်းချက်များကို လိုအပ်ချက်များ ထည့်သွင်းခြင်းဖြင့် ကုစားနိုင်သည့်အတွက် ယင်းအချက်များသည် စွဲဆိုပုံ ချို့ယွင်းသည့် အကြောင်းကြောင့် အမှုရှုံးနိမ့်မည့် အချက်များ ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

* ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၂၀ နှင့် ၂၂၁။

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄၈၃ တွင် ချမှတ်သော

(၁၀-၂-၉၅) ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ) ၏ အမိန့်ကို လျှောက် ထားမှုများ။

၁၉၉၅
ဒေါ်ဝင်းဝင်း
ပါ - ၅
နှင့်
ဒေါ်အေးစန္ဒာမြင့်

လျှောက်ထားခံရသူ၏ အဆိုလွှာသည် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၇၊ နည်း ၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် မညီညွတ်ခြင်းသည် အမှု ရှုံးနိမ့်မည် ဖြစ်သည့် စွဲဆိုပုံ ချို့ယွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူများအတွက်- ဦးဇော်ဝင်းလှိုင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ဦးအေးမောင်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး (တရားမ) ၁၉၉၃ ခုနှစ် တရားမမှုကြီး အမှတ် ၄၈၃ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အေးစန္ဒာမြင့်က လျှောက်ထား သူ ဒေါ်ဝင်းဝင်း ပါ - ၅ ဦးတို့အပေါ် အမွေပုံစံစည်းကို စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေ လိုမှု စွဲဆိုသည်။

တိုင်းတရားရုံးက “တရားလိုက ယခုအမှုကို စွဲဆိုရာတွင် တရား စွဲဆိုပုံ မှားယွင်းနေပြီး အမှုကို လက်ရှိ ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ထားသည့် အတိုင်း စွဲဆိုခွင့် မရှိ ဆိုသည်မှာ မှန်သလား”ဟူသည့် ပဏာမငြင်းချက်ကို ထုတ်နုတ် ကြားနာပြီးနောက် ယင်းပဏာမငြင်းချက်ကို အခြားငြင်းချက် များနှင့်အတူ သက်သေခံချက်များ ရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မည် ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ ထို့နောက် လျှောက်ထားခံရသူ ဒေါ်အေးစန္ဒာမြင့်က တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁(၂)(ခ) အရ အမှုသစ် စွဲဆိုနိုင် ရန်အတွက် အမှုကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားရာ တိုင်း တရားရုံးက ယင်းပုဒ်မအရ အမှုသစ် ပြန်လည်စွဲဆိုခွင့်နှင့်အတူ ရုပ်သိမ်း ခွင့်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ လျှောက်ထားသူ ဒေါ်ဝင်းဝင်းတို့က ပဏာမငြင်းချက်ကို သက်သေခံချက်များ ရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မည် ဖြစ်ကြောင်း ချမှတ်သည့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ၁၉၉၅ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၂၀ အရလည်းကောင်း၊ အမှုသစ် ပြန်လည် စွဲဆိုခွင့်နှင့်အတူ အမှုရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုသည့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့် ကို မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ၁၉၉၅ ခုနှစ် တရားမ ပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၂၂၁ အရလည်းကောင်း ပြင်ဆင်မှု (၂) မှုကို လျှောက်ထားသည်။ ဤပြင်ဆင်မှုများသည် မူလမှုကြီး တစ်မှုတည်းပေါ်မှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်၍ ဤအမိန့်သည် ပြင်ဆင်မှု (၂) မူလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

လျှောက်ထားသူတို့၏ ရှေ့နေက မူလရုံး တရားလိုသည် တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၂) (ခ) အရ လျှောက်ထားသော်လည်း

၎င်း၏လျှောက်လွှာအပိုဒ် (၃) တွင်ဖော်ပြထားသည့် အချက်များမှာ အမှု
 စွဲဆိုပုံ ချို့ယွင်းသည့် ကနဦး မှားယွင်း ချို့ယွင်းချက်များသာ ဖြစ်ပြီး
 အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁(၂) (ခ) ပါ အခြားလုံလောက်သည့် အကြောင်းပြချက်
 များ မဟုတ်ကြောင်း မူလရုံးက အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၂) (ခ) အရ
 အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်နှင့်တကွ အမှုရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊
 မူလ ရုံး တရားလိုသည် တရားပြိုင်၏ ချေလွှာအရလည်းကောင်း၊ တရားရုံး
 က ထုတ်ဆင့်သည့် ပဏာမ ငြင်းချက်အရလည်းကောင်း၊ မိမိ၏အမှုသည်
 စွဲဆိုပုံ ချို့ယွင်းမှုကြောင့် အမှုတစ်ရပ်လုံး ရှုံးနိမ့်ဖွယ်ရာရှိသည်ကို ရိပ်စား
 သင့်ကြောင်း၊ ထိုအချိန်၌ အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်ဖြင့် အမှုကို ရုပ်သိမ်းရန်
 လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်း ယခုမူ ပဏာမငြင်းချက်အပါ လျှောက်လဲချက်
 ပေးပြီး ရုံးချိန်းပေါင်း မြောက်များစွာ ချိန်းဆိုပြီးမှ အမှုရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုခြင်း
 သည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းပြီး လျှောက်ထားသူတို့အား အလွန်နစ်နာမှု
 ဖြစ်စေကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၁၉၉၅
 ဒေါ်ဝင်းဝင်း
 ပါ - ၅
 နှင့်
 ဒေါ်အေးစန္ဒာမြင့်

လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေက မူလရုံးသည် အမှုကို တရားမ
 ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၂) (ခ)အရ ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆုံးဖြတ်ရန် ပြဿနာမှာ အမှုရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုခြင်းသည်
 နည်း ၁(၂) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင် အကျုံးဝင် မဝင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှု
 ကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားချက်သည် နည်း ၁ (၂) (က) တွင်
 အကျုံးဝင်သည်ဖြစ်စေ၊ နည်း ၁ (၂) (ခ) တွင် အကျုံးဝင်သည် ဖြစ်စေ
 အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်နှင့်တကွ အမှုရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုနိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်
 တရားရုံးက နည်း ၁ (၂) (ခ) ကို မှားယွင်း ကိုးကား ဆုံးဖြတ်သည်
 ဆိုသည်မှာ မှန်စေဦးတော့ ဤအချက်ကို ပြင်ဆင်မှုရုံးက ဝင်ရောက်
 စွက်ဖက်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁ (၂) တွင် တရားရုံး
 သည် -

- (က) စွဲဆိုပုံ ချို့ယွင်းသည့်အကြောင်းကြောင့် အမှုမှာ ရှုံးနိမ့်မည်
 ဖြစ်ကြောင်း သို့မဟုတ်
- (ခ) အမှုအကြောင်းအရာ သို့မဟုတ် တောင်းဆိုချက် တစ်စိတ်
 တစ်ဒေသအတွက် တရားလိုက အသစ်ထပ်မံ၍ အမှုစွဲဆိုနိုင်
 လောက်အောင် လုံလောက်သည့် အခြားအကြောင်း အချက်
 များရှိကြောင်း။

၁၉၉၅
 ဒေါ်ဝင်းဝင်း
 ပါ - ၅
 နှင့်
 ဒေါ်အေးစန္ဒာမြင့်

ကျေနပ်လျှင် သင့်သည် ထင်မြင်သည့် စည်းကမ်းချက်များ သတ်မှတ်၍ ယင်းအမှု အကြောင်းအရာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ဖြစ်စေ၊ တောင်းဆိုချက်တစ်စိတ် တစ်ဒေသနှင့် စပ်လျဉ်း၍ဖြစ်စေ၊ အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်နှင့်တကွ တရားလို အား ယင်းအမှုကို ရုပ်သိမ်းရန်ဖြစ်စေ၊ တောင်းဆိုချက် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ကို စွန့်လွှတ်ရန်ဖြစ်စေ ခွင့်ပြုနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

လျှောက်ထားခံရသူက အောက်ပါ အကြောင်းပြချက်များဖြင့် အမှု ကို ရုပ်သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားသည် -

- (က) အမွေဆိုင် မစုံလင်ခြင်း၊
- (ခ) တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပြည့်စွက်ရန် လိုအပ်ခြင်း၊
- (ဂ) တရားမ ကျင့်ထုံးအမိန့် ၇၊ နည်း ၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ်ခြင်း။

အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းလျက် အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုရန် လျှောက်ထားရာ၌ ခွင့်ပြုသင့် မသင့် စိစစ်ရန် အကြောင်းနှစ်ရပ်ကို အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁(၂) (က) နှင့် (ခ) တွင် သတ်မှတ်ထားသည်။ အမှုရုပ် သိမ်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားသူက ယင်းသတ်မှတ်ချက် တစ်ရပ်ရပ်နှင့်အညီ အမှုရုပ်သိမ်းလိုခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို တရားရုံးက ကျေနပ်လျှင် အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်နှင့်တကွ အမှုကို ရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုနိုင်ပေသည်။

အမွေဆိုင် မစုံလင်ခြင်း၊ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပြည့်စွက်ရန် လိုအပ်ခြင်း စသည့် ချို့ယွင်းချက်များကို လိုအပ်ချက်များ ထည့်သွင်းခြင်း ဖြင့် ကုစားနိုင်သည်အတွက် ယင်းအချက်များသည် စွဲဆိုပုံ ချို့ယွင်းသည့် အကြောင်းကြောင့် အမှုရှုံးနိမ့်မည့် အချက်များ ဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

လျှောက်ထားခံရသူ၏ အဆိုလွှာသည် တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၇၊ နည်း ၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် မညီညွတ်ခြင်းသည် အမှုရှုံး နိမ့်မည် ဖြစ်သည့် စွဲဆိုပုံ ချို့ယွင်းခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မူလရုံးက လျှောက်ထားခံရသူ စွဲဆိုသည့် အမှုကို အမှု သစ် စွဲဆိုခွင့်နှင့်တကွ အမှုရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုခြင်းသည် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၂၃ နည်း ၁(၂) (က) သို့မဟုတ် (ခ) တွင် ဖော်ပြထား သည့် အကြောင်း တစ်ရပ်ရပ်ရှိကြောင်း ကျေနပ်လျှင် တရားရုံးက အမှုသစ် စွဲဆိုခွင့်နှင့်တကွ အမှုရုပ်သိမ်းခွင့် ပြုနိုင်သည်ဖြစ်ရာ မူလရုံးက နည်း ၁ (၂) (က) ကို နည်း ၁ (၂) (ခ) ဟု မှားယွင်း ကိုးကား

ခြင်းသည် ပြင်ဆင်မှုရုံးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်လောက်သည့် အကြီး
အကျယ် နည်းလမ်း မကျမှု မဟုတ်ပေ။

တရားလိုသည် အမှုစွဲဆိုပြီးနောက် မည်သည့်အခါမဆို အမှုကိုရပ်
သိမ်းနိုင်ကြောင်း အမိန့် ၂၃၊ နည်း ၁(၁)တွင် ပြဌာန်းထားသဖြင့် ပဏာမ
ငြင်းချက်အပေါ် လျှောက်လဲချက်ပေးပြီး ရုံးချိန်းပေါင်း မြောက်များစွာ
ချိန်းဆိုပြီးမှ အမှုရပ်သိမ်းခွင့် ပြုခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းကြောင်း
လျှောက်ထားသူ ရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်ကို လက်မခံနိုင်ပေ။

လျှောက်ထားခံရသူ စွဲဆိုသည့် အမှုကို မူလရုံးက ရပ်သိမ်းခွင့်
ပြုခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်း မရှိကြောင်း အထက်တွင် သုံးသပ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ရာ
လျှောက်ထားခံရသူ စွဲဆိုသည့်အမှု မရှိတော့သဖြင့် ပဏာမငြင်းချက်နှင့်
စပ်လျဉ်းသည့် မူလရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် ပြင်ဆင်ပေးခြင်းဖြင့် အကြောင်း
ထူးဖွယ်ရာ မရှိတော့ပေ။

သို့ဖြစ်၍ ဤပြင်ဆင်မှု (၂) မူလုံ ကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်
သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- စီသတ်မှတ်သည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်ဝင်းဝင်း
ပါ - ၅
နှင့်
ဒေါ်အေးစန္ဒာမြင့်

တရား ပထမ အယူခံမှု

၁၉၉၅
ဇန်နဝါရီလ၊
၁၂ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

ဒေါ်ဝိုင်းချစ် (ခ) ဒေါ်ဝိုင်း

ဒေါ်ရွှေရင်

နှင့်

ဦးမောင်ကြည် ပါ - ၂*

သယ်ယူပို့ဆောင်သူများ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ - ဤပုဒ်မပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ အပ်နှံခြင်းမရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများ ဆုံးရှုံးမှုအတွက် သယ်ဆောင်သူက ပေးလျော်ရန် တာဝန်မရှိသည့် ပစ္စည်းများမှာ ယင်းအက်ဥပဒေပါ ဇယားတွင် ပါရှိသည့် ပစ္စည်းအမျိုးအစား မျိုးသာဖြစ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သယ်ယူပို့ဆောင်သူများ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ အပ်နှံခြင်းမရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများဆုံးရှုံးမှုအတွက် သယ်ဆောင်သူက ပေးလျော်ရန် တာဝန်မရှိသည့် ပစ္စည်းများမှာ ယင်းအက်ဥပဒေပါ ဇယားတွင် ပါရှိသည့် ပစ္စည်းအမျိုးအစားမျိုးသာဖြစ်သည်။ ယင်းပစ္စည်း စာရင်းတွင် ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားမှ စ၍ အခြားအဖိုးတန်ပစ္စည်း အစရှိသည်များ ပါဝင်သည်။ အယူခံတရားလိုများ သယ်ဆောင်သည့်ပစ္စည်းများမှာ ထန်းလျက်နှင့် ကုန်စိမ်းပစ္စည်း အစရှိသည့် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများဖြစ်သောကြောင့် ထိုပစ္စည်းများသည် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃တွင် အကျုံးဝင်သော ပစ္စည်းများ မဟုတ်ပေ။ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၆ တွင် သယ်ယူပို့ဆောင်ရန် လိုရာ အများအတွက် သယ်ယူပို့ဆောင်သူအား ပေးအပ်သော ဤ

* ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၀၄ နှင့် ၁၀၅။

+ ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄ နှင့် ၆ တွင် ချမှတ်သော (၃၁-၁၂-၉၁) ရက်စွဲပါ စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး (ကလေးခရိုင်)၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု။

အက်ဥပဒေပါ ဇယားတွင်ပါရှိသည့် မျိုးမည် မဟုတ်သော ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပျောက်ဆုံးသည့်အတွက် သို့မဟုတ် ပျက်စီးသည့်အတွက် အများ အတွက် သယ်ယူပို့ဆောင်သူ၏ တာဝန်ကို ကန့်သတ်ထားခြင်း မရှိကြောင်းပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက်- ဦးတင်မောင်မြင့်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးကျော်ကျော်ဝင်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၁၉၉၅
ဒေါ်ဝိုင်းချစ်
(ခ) ဒေါ်ဝိုင်း
ဒေါ်ရွှေရင်
နှင့်
ဦးမောင်ကြည်
ပါ - ၂

ဒေါ်ဝိုင်းချစ်(ခ) ဒေါ်ဝိုင်းနှင့် ဒေါ်ရွှေရင်တို့သည် ကုန်သည်များဖြစ်ကြ သည်။ ၎င်းတို့သည် မိမိတို့ပိုင်ကုန် ပစ္စည်းမျိုးစုံကို ဦးမောင်ကြည်နှင့်ဦးမြင့်လွင် တို့ပိုင် “ဝင်းစန္ဒာစိုး” စက်လှေဖြင့် တင်ဆောင်၍ မုံရွာမှ ကလေးဝမြို့သို့ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ၃-၉-၈၉ ရက်နေ့ ညနေ (၃)နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ကနီ မြို့နယ် ကင်းရွာအောက် ပဲခင်းရွာမ တည့်တည့်အရောက်တွင် စက်လှေမှာ တိမ်းမှောက် နစ်မြုပ်သွားသည်။ ထိုသို့ နစ်မြုပ်သွားသဖြင့် ဒေါ်ဝိုင်းချစ်ပိုင် ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံ စုစုပေါင်း တန်ဖိုး ၁၄၅၁၂/- နှင့် ဒေါ်ရွှေရင် ပိုင်ပစ္စည်း မျိုးစုံ စုစုပေါင်း တန်ဖိုး ၅၀၀၀၀/-တို့မှာ နစ်မြုပ် ဆုံးရှုံးသွားသည်။ ထိုသို့ စက်လှေနစ်မြုပ်မှုမှာ စက်လှေပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြသော ဦးမောင်ကြည်နှင့် ဦးမြင့်လွင်တို့၏ ပေါ့လျောမှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု အဆိုပြုလျက် မိမိတို့ဆုံး ရှုံးခဲ့သော ကုန်ပစ္စည်းတန်ဖိုးများကို ရလိုကြောင်း ဒေါ်ဝိုင်းချစ်နှင့် ဒေါ်ရွှေ ရင်တို့က ဦးမောင်ကြည်နှင့် ဦးမြင့်လွင် တို့နှစ်ဦးအပေါ် စစ်ကိုင်းတိုင်း တရားရုံး (ကလေးခရိုင်) တရားမကြီးမှု အမှတ် ၄/၉၀ နှင့် ၆/၉၀ တို့ တွင် တစ်မှုစီ သီးခြားစွဲဆိုကြသည်။

ဦးမောင်ကြည်တို့က ဒေါ်ဝိုင်းချစ်နှင့် ဒေါ်ရွှေရင်တို့သည် ၎င်းတို့၏ ပစ္စည်းများကို မိမိတို့အား တရားဝင် အပ်နှံခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း၊ စက်လှေနစ် မြုပ်ရခြင်းမှာလည်း မိမိတို့၏ ပေါ့လျောမှုကြောင့် မဟုတ်ဘဲ စက်လှေ၏ တတ်မ ပြတ်၍ ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုများသည် ၎င်းတို့၏ ပစ္စည်းများကို ဆယ်ယူ ရရှိခဲ့ကြကြောင်း စသည်ဖြင့်ချေပကြသည်။

တိုင်းတရားရုံးက နှစ်ဖက်ကို စစ်ဆေးကြားနာပြီးနောက် ဒေါ်ဝိုင်းချစ် နှင့် ဒေါ်ရွှေရင် တို့သည် မိမိတို့ပိုင် ပစ္စည်းများကို သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အက်ဥပဒေ (THE CARRIERS ACT) ပုဒ်မ ၃ နှင့်အညီ စက်လှေပိုင်ရှင် ဦးမြင့်လွင်အား အပ်နှံခဲ့ခြင်း မရှိသောကြောင့် ဦးမြင့်လွင်တို့ အနေဖြင့်

၁၉၉၅
ဒေါ်ဝိုင်းချစ်
(ခ) ဒေါ်ဝိုင်း
ဒေါ်ရွှေရင်
နှင့်
ဦးမောင်ကြည်
ပါ - ၂

ဒေါ်ဝိုင်းချစ်နှင့် ဒေါ်ရွှေရင်တို့ ဆုံးရှုံးသည့် ပစ္စည်းများအတွက် ပေးလျှော်ရန် တာဝန်မရှိကြောင်း ကောက်ယူသုံးသပ်ပြီး ဒေါ်ဝိုင်းချစ်နှင့် ဒေါ်ရွှေရင်တို့ စွဲဆိုသော အမှုများကို ပလပ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ဝိုင်းချစ်နှင့် ဒေါ်ရွှေရင်တို့က တရားရုံးချုပ်တွင် ဤတရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၀၄/၉၂ နှင့် ၁၀၅/၉၂ တို့ကို အသီးသီး တင်သွင်းလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံမှု နှစ်မှုစလုံးမှာ ဆက်စပ်မှုရှိပြီး ဆုံးဖြတ်ရမည့် ပြဿနာချင်းလည်း တူညီကြသဖြင့် ဤစီရင်ချက်သည် အယူခံမှု နှစ်မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။

အယူခံတရားလို ဒေါ်ဝိုင်းချစ်နှင့် ဒေါ်ရွှေရင်တို့၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ် ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို အယူခံတရားပြိုင်များအား အပ်နှံပြီး အယူခံတရားပြိုင်များ၏ စက်လှေဖြင့် ပစ္စည်းများကို တင်ဆောင်လာခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားပါလျက် ကောက်ချက် အမှတ် (၂) နှင့် ပတ်သက်၍ အယူခံတရားပြိုင်များ (မူလရုံး တရားပြိုင်များ) အား အသာပေးဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှားယွင်းပါကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက အချင်းဖြစ် မော်တော်ပေါ်တွင် အယူခံတရားလိုတို့၏ ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ ပေါ်လွင်သော်လည်း မည်သည့် ပစ္စည်းများဖြစ်သည် ဆိုသည်မှာ မထင်ရှားကြောင်း ကုန်ပစ္စည်းများကို မော်တော်မှ တာဝန်ရှိသူများသို့ တရားဝင်အပ်နှံခြင်းမရှိသေးသည်မှာလည်း မြင်သာကြောင်း၊ သယ်ယူပို့ဆောင်သူများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း အယူခံ တရားလိုတို့က ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း မရှိသေး၍ မူလရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှားယွင်းခြင်း မရှိကြောင်း တင်ပြ လျှောက်ထားသည်။

အယူခံ တရားပြိုင်တို့သည် ပစ္စည်းများကို ရေလမ်းဖြင့် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ အခကြေးငွေဖြင့် သယ်ယူပို့ဆောင်သည့် လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သူများဖြစ်၍ သယ်ယူပို့ဆောင်သူများ အက်ဥပဒေတွင် ဖော်ပြထားသည့် အများအတွက် သယ်ယူပို့ဆောင်သူဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုတို့သည် ၎င်းတို့ပိုင်ပစ္စည်းများကို အယူခံတရားပြိုင်များ၏ စက်လှေဖြင့်သယ်ဆောင်ခဲ့ကြကြောင်း အမှုတွင် အငြင်းမပွားချေ။ သို့ရာတွင် အယူခံတရားလိုတို့က စက်လှေဖြင့် သယ်ဆောင်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ပစ္စည်းတန်ဖိုးနှင့် အမျိုးအမည်တို့ကို စက်လှေ

ပိုင်ရှင် သို့မဟုတ် ၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ်အား အတိအကျ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံ၌ အဓိကဆုံးဖြတ်ရန်မှာ မူလတိုင်း တရားရုံးက သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃ ကို အထောက်အထားပြု၍ အယူခံ တရား လိုတို့၏ အမှုများကို ပလပ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန် မမှန် ဖြစ်သည်။

သယ်ယူပို့ဆောင်သူများ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“သယ်ယူပို့ဆောင်ရန်အလို့ငှာ ပစ္စည်းပေးအပ်သူက ဖြစ်စေ၊ ထိုကိစ္စအတွက် နည်းလမ်းတကျ အခွင့်အာဏာ အပ်နှင်း ခံရသူက ဖြစ်စေ သယ်ယူပို့ဆောင်သူ သို့မဟုတ် ၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ်အား ပစ္စည်းတန်ဖိုးနှင့် မျိုးမည်ကို အတိအလင်းထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုလျှင် မည်သည့်အများအတွက် သယ်ယူပို့ဆောင်သူမှာမျှ ဤအက်ဥပဒေပါ ဇယားတွင် ပါရှိသည့် မျိုးမည်ဖြစ်သော ကျပ် တစ်ရာထက် ပို၍ တန်ဖိုးရှိသည့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရန် အလို့ငှာ မိမိအား ပေးအပ်သော ပစ္စည်းပျောက်ဆုံးသည့် အတွက်ဖြစ်စေ၊ ပျက်စီးသည့် အတွက်ဖြစ်စေ တာဝန် မရှိစေရ။”

ယင်းဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ အပ်နှံခြင်း မရှိသော ကုန်ပစ္စည်းများဆုံးရှုံးမှုအတွက် သယ်ဆောင်သူက ပေးလျော်ရန်တာဝန် မရှိသည့် ပစ္စည်းများမှာ ယင်းအက်ဥပဒေပါ ဇယားတွင် ပါရှိသည့် ပစ္စည်းအမျိုးအစား မျိုးသာဖြစ်သည်။ ယင်းပစ္စည်းစာရင်းတွင် ရွှေငွေကျောက် သံပတ္တမြားမှစ၍ အခြားအဖိုးတန်ပစ္စည်း အစရှိသည်များ ပါဝင်သည်။ အယူခံတရားလိုများ သယ်ဆောင်သည့်ပစ္စည်းများမှာ ထန်းလျက်နှင့် ကုန်စိမ်း ပစ္စည်းအစရှိသည့် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများဖြစ်သောကြောင့် ထိုပစ္စည်းများသည် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃ တွင် အကျုံးဝင်သော ပစ္စည်းများ မဟုတ်ပေ။ ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ တွင် သယ်ယူပို့ဆောင်ရန် အလို့ငှာ အများအတွက် သယ်ယူပို့ဆောင်သူအား ပေးအပ်သော ဤအက်ဥပဒေပါ ဇယားတွင် ပါရှိသည့် မျိုးမည်မဟုတ်သော ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပျောက်ဆုံးသည့်အတွက် သို့မဟုတ် ပျက်စီးသည့်အတွက် အများအတွက် သယ်ယူပို့ဆောင်သူ၏ တာဝန်ကို ကန့်သတ်ထားခြင်း မရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်ဝိုင်းချစ်
(ခ) ဒေါ်ဝိုင်း
ဒေါ်ရွှေရင်
နှင့်
ဦးမောင်ကြည်
ပါ - ၂

၁၉၉၅
ဒေါ်ခိုင်းချစ်
(ခ) ဒေါ်ခိုင်း
ဒေါ်ရွှေရင်
နှင့်
ဦးမောင်ကြည်
ပါ - ၂

သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလိုတို့ သယ်ယူခဲ့သည့် ပစ္စည်းများမှာ ဇယားတွင် ဖော်ပြထားသည့် ပစ္စည်းများ မဟုတ်ခြင်းနှင့် အယူခံ တရားလိုတို့က ကုန်ပစ္စည်းတန်ဖိုးနှင့် မျိုးမည်ကို အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ပြောဆို မပေးအပ်ခြင်း တို့ကြောင့် အယူခံ တရားပြိုင်တို့အနေဖြင့် ပေးလျော်ရန် တာဝန်မရှိကြောင်း သုံးသပ်ချက်သည် မှန်ကန်ခြင်း မရှိပေ။

အယူခံ တရားပြိုင်တို့က စက်လှေဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းများကို အခကြေးငွေဖြင့် သယ်ဆောင်ရာတွင် ၎င်းတို့က ခွင့်ပြုမှသာ အယူခံ တရားလိုတို့ အနေဖြင့် စက်လှေပေါ်သို့ ကုန်ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်ခွင့် ရမည်ဖြစ်သည်။ အယူခံ တရားပြိုင်တို့၏ စက်လှေဖြင့် အယူခံ တရားလိုတို့၏ ကုန်ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းမှာ အငြင်းမပွားသဖြင့် အချင်းဖြစ်ကုန်ပစ္စည်းမျိုးစုံကို အယူခံတရားလိုတို့က အယူခံ တရားပြိုင်တို့အားလည်းကောင်း၊ ၎င်းတို့၏ကိုယ်စားလှယ်အားလည်းကောင်း အပ်နှံထားခြင်း မရှိကြောင်း၊ ငြင်းချက်အမှတ် (၂) နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဖြေဆိုသည့် တိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှားယွင်းပေသည်။

တိုင်းတရားရုံးသည် ငြင်းချက် အမှတ် (၂) ကို ဖြေဆိုထားချက်အရ ထုတ်နှုတ်ထားသည့် ကျန်ငြင်းချက် အမှတ် (၃) နှင့် (၄) တို့ကို ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ အယူခံ တရားလိုတို့ စွဲဆိုသည့် အမှုများကို ပလပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုများကို ခွင့်ပြုပြီး တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးအား အယူခံတရားလိုတို့ စွဲဆိုသည့် အမှုများကို မူလအမှု နံပါတ်များဖြင့် ပြန်လည် ဖွင့်လှစ်၍ ကျန်ငြင်းချက်များအပေါ် ဥပဒေနှင့်အညီ ကြားနာဆုံးဖြတ်သွားရန် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ အရ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဤအယူခံတွင် ထမ်းဆောင်သော ရုံးခွန်ကို အယူခံ တရားလိုတို့အား ပြန်ပေးရန်အတွက် သက်သေခံလက်မှတ် ထုတ်ပေးစေ။

ရေ နေခ ကျပ် ၂၀၀/- စီ သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးတင်အုံး ရှေ့တွင်

၁၉၉၅
ဧပြီလ ၂၈ ရက်

ဦးသန်းဝင်း (ခ) ဦးရာရှင်

နှင့်

ဦးစိုးဝင်း (ခ) မာမက်အိဘား ပါ - ၅*

တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၃၊ နည်း ၁ နှင့် နည်း ၂။ အမှု
သည်၏ လက်ဝယ်တွင် သို့မဟုတ် ၎င်း၏ ထိန်းသိမ်းမှုအောက်တွင်
မရှိသော စာရွက်စာတမ်းများကို ပထမဆုံးအကြိမ် အမှုကြားနာ
သည့်နေ့တွင် တင်ပြရန် မလိုခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူ တင်သွင်းလိုသည့် စာရွက်စာတမ်းများ
မှာ ပြည်နယ် တရားရုံး တရားမမှုကြီး အမှတ် ၅၅/၉၃ အမှုတွဲတွင် ရှိ
သည့် စာရွက်စာတမ်းများဖြစ်သည်။ ထိုစာရွက်စာတမ်းများသည် လျှောက်
ထားသူ၏ လက်ဝယ်တွင်ဖြစ်စေ၊ ၎င်း၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင် ဖြစ်စေရှိ
သောစာရွက်စာတမ်းများ မဟုတ်ချေ။ အမှုသည်၏ လက်ဝယ်တွင်သို့မဟုတ်
၎င်း၏ ထိန်းသိမ်းမှုအောက်တွင် မရှိသော စာရွက်စာတမ်းများကို ပထမဆုံး
အကြိမ် အမှုကြားနာသည့်နေ့တွင် တင်ပြရန် မလိုပေ။ တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေ အမိန့် ၁၃၊ နည်း ၁ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် ဤစာရွက်စာတမ်းမျိုး
နှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။ ဤစာရွက်စာတမ်းမျိုးကို လက်မခံရကြောင်း အမိန့်
၁၃၊ နည်း ၂ က တားမြစ်ထားခြင်း မရှိပေ။

* ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ တရားမပြင်ဆင်မှု အမှတ် ၄၆၅။

+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမမှုကြီးအမှတ် ၅၇ တွင် ချမှတ်သော ၂၇-၉-၉၄
ရက်စွဲပါ မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး (မော်လမြိုင်ခရိုင်) ၏ အမိန့်ကို
လျှောက်ထားမှု။

၁၉၉၅
ဦးသန်းဝင်း
(ခ)
ဦးရာရှင်
နှင့်
ဦးစိုးဝင်း
(ခ)
မာမက်အိဘား
ပါ - ၅

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးကျော်ဝင်းမော်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဦးကျော်ငြိမ်း၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
၂။ ကိုယ်တိုင်မလာ
၃၊ ၄၊ ၅ ဒေါ်ခင်မေသန်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

မွန်ပြည်နယ် တရားရုံး ၁၉၉၃ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅၇ (မော်လမြိုင်ခရိုင်) တွင် ဦးစိုးဝင်း (ခ) မာမက်အိဘား ပါ- ၂ ဦး တို့က ဦးအောင်သန်း (ခ) ရှက်မိဟာမက် ပါ- ၄ ဦး တို့အပေါ် အိမ်နှင့်မြေ အရောင်းအဝယ် ကတိပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုစွဲဆိုသည်။ ထိုအမှုတွင် အမှတ် (၄) တရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက စာရွက်စာတမ်း (၃)မျိုး ကို သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံပေးရန် ၂-၈-၉၄ ရက်စွဲပါ လျှောက်လွှာဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခြားစာရွက်စာတမ်း (၃) မျိုးကို ၅-၉-၉၄ ရက်စွဲပါ လျှောက်လွှာဖြင့်လည်းကောင်း လျှောက်ထားသည်။ ပြည်နယ်တရားရုံးက ၅-၉-၉၄ ရက်စွဲပါ လျှောက်လွှာဖြင့် တင်သွင်းသည့် စာရွက်စာတမ်းများကို သက်သေခံအဖြစ် လက်ခံခဲ့သော်လည်း ၂-၈-၉၄ ရက်စွဲပါလျှောက်လွှာဖြင့် လျှောက်ထားသည့် စာရွက်စာတမ်းများကိုမူ လက်မခံကြောင်း အမိန့်ချ မှတ်သည်။ ပြည်နယ်တရားရုံး၏ အဆိုပါအမိန့်ကို ဦးသန်းဝင်း(ခ)ဦးရာ ရှင်က မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

ပြည်နယ်တရားရုံးက အမှတ် (၄) တရားပြိုင်တင်ပြသည့် စာရွက် စာတမ်းများသည် ပထမအကြိမ် အမှုကြားနာသည့်နေ့တွင် တင်ပြနိုင်သည့် စာရွက်စာတမ်းများဖြစ်သော်လည်း မတင်ပြခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ကျ၍တင်ပြ ခြင်းအကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ တင်ပြထားခြင်း မရှိကြောင်း သုံးသပ်၍ လက်မခံခြင်း ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ ရှေ့နေက တင်သွင်းလိုသည့် စာရွက်စာတမ်းများ ၏ တာဝန်ခံ မိတ္တူကို တရားရုံးက ငြင်းချက်ထုတ်သည့်နေ့ နောက်ပိုင်းမှ ရရှိသောကြောင့် ပထမအကြိမ် အမှုကြားနာသည့်နေ့ဖြစ်သော ငြင်းချက် ထုတ်သည့်နေ့တွင် မတင်ပြနိုင်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တရားရုံးများသည် အရေးပါသော စာရွက်စာတမ်း အထောက်အထားများကိုပါ လက်ခံ၍ ကြားနာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြင့် အမှန်တရားကို ပီပြင်စွာ ဖော်ထုတ်နိုင်မည် ဖြစ်ပါကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၁၉၉၅
ဦးသန်းဝင်း

(ခ)

ဦးရာရှင်

နှင့်

ဦးစိုးဝင်း

(ခ)

မာမက်အိဘား

ပါ - ၅

အမှတ် (၁) လျှောက်ထားခံရသူ၏ ရှေ့နေက တရားမ ကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၃ နည်း ၂ တွင် နည်း ၁ ပါ လိုအပ်ချက်များနှင့်အညီ တင်ပြသင့်သော်လည်း တင်ပြခြင်း မပြုခဲ့သည့် စာရွက်စာတမ်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ခိုင်လုံသည့်အကြောင်းကို တရားရုံးကျေနပ်အောင် မတင်ပြနိုင် လျှင် ထိုသက်သေခံကို တင်ပြခြင်း မပြုရဟု အတိအလင်း ပြဋ္ဌာန်းထား ကြောင်း၊လျှောက်ထားသူသည် ခိုင်မာသည့် အကြောင်းပြချက်များကိုတင်ပြ နိုင်ခြင်းမရှိ၍ မူလရုံး၏အမိန့်ကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅အရ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အမှတ် (၃) (၄) နှင့် (၅) လျှောက်ထားခံရသူများ၏ ရှေ့နေက ပထမအကြိမ် အမှုကြားနာသည့်နေ့တွင် မတင်ပြခဲ့သဖြင့် မူလရုံးက မိမိ သဘောအတိုင်း ဆင်ခြင်တုံတရားအရ လက်မခံ ပယ်ချခဲ့သောအမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှုရုံးက ဝင်ရောက် စွက်ဖက်ရန် မသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြ သည်။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၃ နည်း ၁(၁)တွင် အမှုသည်များ သို့မဟုတ် ၎င်းတို့၏ရှေ့နေများသည် ပထမအကြိမ် အမှုကြားနာသောရက် တွင် မိမိတို့ အားကိုးအားထားပြုရန် ရည်ရွယ်သည့် မိမိတို့လက်ဝယ် တွင်ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့၏ ထိန်းသိမ်းမှုအောက်တွင်ဖြစ်စေ ရှိသော တရားရုံးသို့ မတင်သွင်းရသေးသည့် စာချုပ်စာတမ်း သက်သေခံ အားလုံးကို တင်ပြရမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

လျှောက်ထားသူ တင်သွင်းလိုသည့် စာရွက်စာတမ်းများမှာ ပြည်နယ် တရားရုံး တရားမကြီးမှု အမှတ် ၅၅/၉၃ အမှုတွဲတွင် ရှိသည့် စာရွက်စာတမ်း များဖြစ်သည်။ ထိုစာရွက်စာတမ်းများသည် လျှောက်ထားသူ၏ လက်ဝယ် တွင်ဖြစ်စေ၊ ၎င်း၏ အုပ်ထိန်းမှုအောက်တွင်ဖြစ်စေ ရှိသော စာရွက်စာတမ်း များ မဟုတ်ချေ။ အမှုသည်၏လက်ဝယ်တွင် သို့မဟုတ် ၎င်း၏ထိန်းသိမ်းမှု အောက်တွင် မရှိသော စာရွက်စာတမ်းများကို ပထမဆုံးအကြိမ် အမှုကြားနာ သည့်နေ့တွင် တင်ပြရန် မလိုပေ။ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေ အမိန့် ၁၃ နည်း ၁ (၁) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် ဤစာရွက်စာတမ်းမျိုးနှင့် မသက်ဆိုင်ပေ။ ဤစာရွက်စာတမ်းမျိုးကို လက်မခံရကြောင်း အမိန့် ၁၃ နည်း ၂ က တားမြစ်ထားခြင်း မရှိပေ။

၁၉၉၅
ဦးသန်းဝင်း
(ခ)
ဦးရာရှင်
နှင့်
ဦးစိုးဝင်း
(ခ)
မာမက်အိဘား
ပါ - ၅

ပြည်နယ်တရားရုံးက လျှောက်ထားသူ တင်သွင်းသည့် စာရွက် စာတမ်းများကို လက်မခံခြင်းသည် အပ်နှင်းထားခြင်း မရှိသည့် စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာကို ကျင့်သုံးရာ ရောက်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ခွင့်ပြုပြီး ပြည်နယ် တရားရုံးက ၂-၈-၉၄ ရက်စွဲပါ လျှောက်လွှာဖြင့် လျှောက်ထားသူ တင် သွင်းသည့် စာရွက်စာတမ်းများအား သက်သေခံအဖြစ် လက်မခံကြောင်း ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ယင်းရွက်စာတမ်းများအား သက်သေခံ အဖြစ် လက်ခံရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမ အထူး အယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး

၁၉၉၅
ဇွန်လ၊ ၁ ရက်

တရားသူကြီးများ ဖြစ်ကြသော ဦးကျော်ဝင်း၊ ဦးအောင်မြင်၊

ဦးသန်းဖေ၊ ဦးတင်အုံးနှင့် ဦးတင်ထွတ်နိုင် တို့ရှေ့တွင်

ဒေါ်သိန်းဆင့်

နှင့်

ဒေါ်စောရှင် ပါ - ၂*

အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် မိဘများနှင့် ခွဲခွာ နေထိုင်သည့် လင်ပါ
မယားပါ သားသမီးများသည် အမွေ ဆက်ခံခွင့် ဆုံးရှုံးခြင်း ရှိ မရှိ၊
အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးရန် လင်ပါသမီးနှင့် အပတိဋ္ဌ သမီးတို့
ယှဉ်ပြိုင် လျှောက်ထားရာတွင် မည်သူ့ကို အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေး
သင့်သည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ လင်ပါ မယားပါ
သားသမီးများသည် အမွေရှင်၏ အပတိဋ္ဌ သားသမီးများအား အမွေမှဖယ်
ထုတ်သည်။ ဒေါ်ပု ပါ- ၄ နှင့် မအေးမြင့် ပါ- ၂ အမှုကို ကြည့်ပါ။
အမွေဆက်ခံရေး အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၁၈ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဆိုလျှင်
ကွယ်လွန်သူ၏ မိသားစု ဥပဒေအရ သူ၏ အမွေတစ်ရပ်လုံးကိုဖြစ်စေ၊
တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုဖြစ်စေ ရထိုက်သူသာလျှင် အမွေထိန်းစာရထိုက်သူ
ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်သိန်းဆင့်သည် အမွေထိန်းစာ ရထိုက်သူဖြစ်သည်။
ဒေါ်သိန်းဆင့်သည် အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် ခင်ပွန်းသည် အလုပ်လုပ်ရာ

* ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမ အထူး အယူခံမှု အမှတ် ၆၈ နှင့် ၆၉။

* ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမ အထွေထွေအယူခံမှု အမှတ် ၉၆ နှင့် ၉၅ တွင်
ချမှတ်သော (၂၃-၁-၉၂) ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို အထူးအယူခံ
ဝင်ရောက်မှု။

၁၉၉၅
ဒေါ်သိန်းဆင့်
နှင့်
ဒေါ်စောရှင်
ပါ - ၂

တွင် လိုက်နေရသူဖြစ်၍ မိဘနှင့် အတူနေရန်မှာ မလွယ်ကူပေ။ အိမ်ထောင်
ကျပြီးနောက် မိဘများနှင့် ခွဲခွာနေသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး လင်ပါမယား
ပါ သားသမီးများ၏ အမွေဆက်ခံခွင့် ဆုံးရှုံးသည် ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်
ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ အကြောင်းမူ အပတိဋ္ဌ သားသမီးမှအပ အခြားသားသမီး
များသည် မိဘ၏အမွေကို ဆက်ခံနိုင်ရန် အလိုငှာ မိဘနှင့် အတူနေထိုင်ရန်
မလိုပေ။ မောင်ကျော်ရန်နှင့် မောင်စိုးဝင်း အမှုကို ကြည့်ပါ။ သို့ဖြစ်ရာ
အထူးခံရုံးက ထုတ်ခဲ့သည့် ပြဿနာကို အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် မိဘများနှင့်
ခွဲခွာနေထိုင်သည့် လင်ပါမယားပါ သားသမီးများသည် အမွေဆက်ခံခွင့်
ဆုံးရှုံးခြင်း မရှိဟု ဖြေဆိုလိုက်သည်။ အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးရန် လင်ပါ
သမီးနှင့် အပတိဋ္ဌသမီးတို့ ပြိုင်သည့်ကိစ္စတွင် လင်ပါသမီးကို အမွေထိန်းစာ
ထုတ်ပေးရန် ဖြစ်သည် ဟု ဖြေဆိုသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမျိုးဟန်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၊
အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဒေါ်ခင်ကြည်၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၊

ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံး၊ ၁၉၈၆ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၁
(ပုသိမ်အနောက်)တွင် ဒေါ်သိန်းဆင့်က ဦးဘခင်၊ ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်စောရှင်
တို့အပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၂၄ တွင် ဒေါ်စောရှင်
က ဦးဘခင်၊ ဦးဘရင်နှင့် ဒေါ်သိန်းဆင့်တို့ အပေါ်တွင်လည်းကောင်း
ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သိန်းလှ ကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းကို ထိန်းသိမ်းရန်
အတွက် အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးရန် အပြိုင်အဆိုင် လျှောက်ထားခဲ့ကြသည်။
နှစ်ဖက်စလုံးက အပြန်အလှန်ကန့်ကွက်လွှာများ တင်သွင်းခဲ့ကြ၍ တရားမ
ကြီးမှုအဖြစ် ပြောင်းလဲ စစ်ဆေးပြီးနောက် တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်စောရှင်၏
လျှောက်ထားမှုကို ပလပ်၍ ဒေါ်သိန်းဆင့်အား အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးရန်
နှစ်မှုလုံးကို တစ်ပေါင်းတည်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်
များကိုမကျေနပ်၍ ဒေါ်စောရှင်က တရားရုံးချုပ်တွင် ၁၉၉၁ ခုနှစ် တရား
မ အထွေထွေ အယူခံမှု အမှတ် ၉၅ နှင့် ၉၆ တို့ကို တင်သွင်းခဲ့ရာ တရား
ရုံးချုပ်က ဧရာဝတီ တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ ဒေါ်သိန်း
ဆင့်လျှောက်ထားခဲ့သည့် အမှုကိုပလပ်ပြီးနောက် ဒေါ်စောရှင်အား အမွေ
ထိန်းစာ ထုတ်ပေးရန် နှစ်မှုစလုံးကို တစ်ပေါင်းတည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။
တစ်ဖန် ဒေါ်သိန်းဆင့်က မကျေနပ်၍ တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ

အထူး အယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် ၁၉၉၂ ခုနှစ် တရားမ အထွေထွေ လျှောက်ထားမှု အမှတ် ၁၈၇ နှင့် ၁၈၈ တို့ကို တင်သွင်းခဲ့သည်။ အောက်ပါပြဿနာကို စုံညီခုံရုံးဖြင့် ကြားနာ ဆုံးဖြတ်ရန် အဆိုပါ လျှောက်ထားမှုများကို လက်ခံခဲ့သည် -

၁၉၉၅
ဒေါ်သိန်းဆင့်
နှင့်
ဒေါ်စောရှင်
ပါ - ၂

“အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် မိဘများနှင့် ခွဲခွာနေထိုင်သည့် လင်ပါ မယားပါ သားသမီးများသည် အမွေဆက်ခံခွင့်ဆုံး ဆုံးရှုံးခြင်း ရှိ မရှိ။ ၎င်း တို့အား အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေး ရန် သင့် မသင့်”

အမှုနှစ်မှုမှာ ဆက်စပ်နေ၍ အထူးခုံရုံးက တစ်ပေါင်းတည်းအမိန့် ချခဲ့သလို ဤစုံညီခုံရုံးကလည်း အဆိုပါ အမှုနှစ်မှုကို တစ်ပေါင်းတည်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

အထက်ပါ ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အယူခံတရားလို၏ တရားရုံး ချုပ် ရှေ့နေက ပေါ်ပေါက်သော သက်သေခံချက်များအရ ဒေါ်သိန်းဆင့် သည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်သိန်းလှ၏ လင်ပါသမီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဖခင်၏ ဒုတိယ အိမ်ထောင်တွင် မိသားစုဝင်အဖြစ် လိုက်နေခဲ့ကြောင်း၊ ဖခင်နှင့် မိထွေးတို့က အယူခံ တရားလိုအား မိထွေး၏ တူအရင်း ကိုအုန်းလွင်နှင့် လက်ထပ်ပေး စားခဲ့ပြီးနောက် မိဘများနှင့်အတူ နေထိုင်စေခဲ့ကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင်မှ ခွဲထွက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဖခင်နှင့် မိထွေး ဒေါ်သိန်းလှတို့ မမာမကျန်း ဖြစ်စဉ်ကလည်း သားသမီး ဝတ္တရားနှင့်အညီ ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြောင်း၊ တစ်ဖက်မှ ကန့်ကွက်သူသည် အပတိဋ္ဌသမီးအဖြစ်သာ ရှိကြောင်း၊ တရား ရုံးချုပ်က ဒေါ်သိန်းဆင့်သည် ဖခင်၏ ဒုတိယအိမ်ထောင်သို့အတူ လိုက် ပါနေခြင်း မရှိကြောင်း၊ လယ်ကေ ၃၀ နှင့် ရွှေငွေပစ္စည်းများကို ရယူပြီး ဖြစ်၍ နောက်အိမ်ထောင်မှ အမွေပစ္စည်းကို အမွေဆက်ခံခွင့် မရှိ ဟု သုံးသပ်ကာ အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း၊ လင်ပါသမီးက အပတိဋ္ဌ သမီးကို အမွေမှ ဖယ်ထုတ်နိုင် ခွင့် ရှိသောကြောင့် ဤအထူး အယူခံကို ခွင့်ပြုသင့်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အကျယ်တဝင့် လျှောက်လဲသည်။

အယူခံ တရားပြိုင်တို့၏ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေက အထူးခုံရုံးက ထုတ်ခဲ့သည့် ပြဿနာသည် အမွေပုံ စီမံ ခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတို့တွင်သာ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ရမည့် ဥပဒေပြဿနာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်သိန်းဆင့် ကိုယ်တိုင်က ဖခင်၏ နောက်အိမ်ထောင်တွင် မိသားစုဝင်

၁၉၉၅
ဒေါ်သိန်းဆင့်
နှင့်
ဒေါ်စောရှင်
ပါ - ၂

မဟုတ်ကြောင်း ဝန်ခံ ထွက်ဆိုချက်အရ ဒေါ်စောရှင်အား အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ နှစ်ဖက်အမှုသည်များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြ၍ အမွေထိန်းစာကို တရားရုံး၏ ဆင်ခြင်တုံတရားအရ ထုတ်ပေးဘဲ နေနိုင်ကြောင်း၊ သက်သေခံချက်များ အရ အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းမှု မရှိ၍ အယူခံမှု ကို ပလပ်သင့်ကြောင်း ချေပလျှောက်လဲသည်။

ဒေါ်သိန်းဆင့်က ၎င်းသည် ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင် ဒေါ်သိန်းလှ၏ ခင်ပွန်း ကွယ်လွန်သူ ဦးထွန်း၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်ပြီး ဦးထွန်းမှာ ဒုတိယအိမ်ထောင် ဒေါ်သိန်းလှနှင့် သားသမီး ထွန်းကားခဲ့ခြင်း မရှိသော ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်စောရှင်သည် အမွေရှင် ဒေါ်သိန်းလှ၏ နှစ်ဝမ်းကွဲ ညီမသာဖြစ်၍လည်းကောင်း အမွေထိန်းစာကို ၎င်းသာလျှင် ရထိုက်ကြောင်း အဆိုပြုခဲ့သည်။

ဒေါ်စောရှင်ကမူ ၎င်းသည် ဦးထွန်းနှင့် ဒေါ်သိန်းလှတို့၏ ကိတ္တိမ မွေးစားသမီးဖြစ်၍ ဒေါ်သိန်းလှ ကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းအတွက် ၎င်း သာလျှင် အမွေထိန်းစာ ရထိုက်ကြောင်း အဆိုပြုခဲ့သည်။

ဧရာဝတီတိုင်း တရားရုံးက ဒေါ်စောရှင်အား ဦးထွန်းနှင့် ဒေါ်သိန်း လှတို့မှ ကိတ္တိမသမီးအဖြစ် မွေးစားခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ မထင်ရှားကြောင်း အလွန်ဆုံး အပတိဋ္ဌသမီးတစ်ဦး အဆင့်သာဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ဒေါ်သိန်းဆင့် မှာမူ အမွေရှင် ဒေါ်သိန်းလှ၏ လင်ပါသမီး ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်သိန်းလှ ကွယ်လွန်စဉ်က သားရင်း သမီးရင်း အမွေစား အမွေခံများ မကျန်၍လည်းကောင်း ဒေါ်သိန်းလှ ကျန်ခဲ့သည့်ပစ္စည်းများအတွက် ဒေါ်သိန်း ဆင့်အား အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးသင့်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်စောရှင်သည် ဦးထွန်းနှင့် ဒေါ်သိန်းလှတို့၏ အပတိဋ္ဌသမီး ဖြစ်သည် ဆိုသည့်တိုင်း တရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာတည် မြဲနေကြောင်း၊ ဒေါ်သိန်းဆင့်သည် ဦးထွန်း၏ ဒုတိယအိမ်ထောင်သို့ လိုက် ပါလာခဲ့ခြင်း မရှိသည့်အပြင် ၎င်းအား လယ်ဧက (၃၀) နှင့် ရွှေငွေပစ္စည်း များကို ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဖခင်၏ နောက်အိမ်ထောင်မှ ပစ္စည်းများကို အမွေ ဆက်ခံခွင့် မရှိတော့ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး ဒေါ်စောရှင်အား အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်စောရှင်က အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုသည် -

ဒေါ်သိန်းဆင့်အနေဖြင့် ဦးထွန်း-ဒေါ်သိန်းလှတို့

နေအိမ်သို့ ရံဖန်ရံခါလာ၊ ခရီးသွားဟန်လွဲအဖြစ် လာလေ့

၁၉၉၅
ဒေါ်သိန်းဆင့်
နှင့်
ဒေါ်စောရှင်
ပါ - ၂

ရှိသည် ဆိုတာ မှန်ပါသည်။ x x x ဒေါ်သိန်းဆင့်နှင့်
ကိုအုန်းလွင်တို့ ပေါင်းသင်း၍ ရရှိသော ကလေးမျက်နှာမြင်
ပြီး ဒေါ်သိန်းလှသည် ၎င်းမွေးဖွားသော ကလေးနှင့်အတူ
ရောက်ရှိလာပါသည်။ x x x မီးလောင်ပြီးနောက် ဦးထွန်း
တို့နေအိမ်တွင် ဒေါ်သိန်းဆင့်နှင့် ကလေးများအတူ လာ
ရောက်နေသည် ဆိုလျှင် မှန်ပါသည်။ ခဏမျှဖြစ်ပါသည်။
x x x ဦးထွန်း မကျန်းမာစဉ်က ဒေါ်သိန်းဆင့်က ကိုယ်တိုင်
ရန်ကုန်သို့ နှစ်ကြိမ်ခေါ်သွားပြီး ဆေးကုသပေးသည်ဆိုလျှင်
မှန်ပါသည်။ ဦးထွန်း၏ နှမ၊ အစ်မများအိမ်တွင် တည်း၍
ဆေးကုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်သိန်းဆင့်က ကြည့်ပေးပါ
သည်။

ဦးဘခင်က အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုသည် -

ဒေါ်သိန်းလှ မကွယ်လွန်မီ နှစ်နှစ်ခန့် ရောဂါဝေဒနာ
ခံစားစဉ်အတွင်း ဒေါ်စောရှင်အနေဖြင့် ကိုယ်ဖိရင့်ဖိပြုစုပါ
သည်။ ဒေါ်သိန်းဆင့် အနေဖြင့်လည်း ပုသိမ်သို့ ရောက်ရှိ
သည့်အခါ ခရီးသွားဟန်လွဲ ပြုစုပါသည်။

ဦးဘရင်က အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုသည် -

“ဒေါ်သိန်းဆင့်နှင့် ဒေါ်သိန်းလှတို့၏ တူအရင်း
ကိုအုန်းလွင် တို့ကို ကျောင်းကုန်းမြို့ ဦးထွန်း-ဒေါ်သိန်းလှ
တို့အိမ်မှာ လက်ထပ်ပေးခဲ့တယ်။ x x x ကိုအုန်းလွင်နှင့်
မသိန်းဆင့်တို့ လက်ထပ်ပြီးနောက် ဦးထွန်း-ဒေါ်သိန်းလှ
တို့နှင့်အတူ ခဏနေကြသည် ဆိုလျှင် မှန်ပါသည်။”

အထက်ပါ ထွက်ဆိုချက်များအရ ဒေါ်သိန်းဆင့်သည် လက်ထပ်ပြီး
နောက် ဖခင်၏ ဒုတိယအိမ်ထောင်သို့ လိုက်ပါခဲ့ကြောင်း ကောင်းစွာပေါ်
ပေါက်သည်။ တစ်ဖန် ဒေါ်သိန်းဆင့်နှင့် ၎င်း၏သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်
အရလည်း ထိုအတိုင်းပင် ပေါ်လွင်လျက်ရှိသည်။ တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်သိန်း
ဆင့်သည် ဖခင်၏ ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့် လိုက်ပါခြင်း မရှိ ဟု ကောက်
ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ ပေါ်လွင်သော သက်သေခံချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် ဒေါ်သိန်းဆင့်အား ၎င်း၏ဖခင်သည်
ဒုတိယအိမ်ထောင် မပြုမီ လယ်ဧက (၃၀)နှင့် ရွှေငွေပစ္စည်းများကိုအပြတ်

၁၉၉၅
ဒေါ်သိန်းဆင့်
နှင့်
ဒေါ်စောရှင်
ပါ - ၂

ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူခဲ့ခြင်းမှာလည်း သက်သေခံချက် မရှိဘဲ
ကောက်ယူခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်နှင့် ပတ်သက်၍ သက်သေပြရန်
တာဝန်ရှိသူ ဒေါ်စောရှင်သည် အဆိုပြုခဲ့သည့်အတိုင်း ပေါ်လွင် ထင်ရှား
အောင် သက်သေ တင်ပြနိုင်ခဲ့ခြင်းလည်း မရှိချေ။ နှစ်ဖက်သက်သေခံချက်
များအရ ဒေါ်သိန်းဆင့်သည် ဖခင်နှင့်လည်းကောင်း၊ မိထွေးနှင့်လည်းကောင်း
မိဘနှင့် သားသမီးအဖြစ် စဉ်ဆက်မပြတ် အဆက်အသွယ်များ ရှိခဲ့ကြသည်။
သားသမီး ဝတ္တရားနှင့်အညီ မိဘတို့အား ပြုစု စောင့်ရှောက်ခဲ့ ကြောင်းလည်း
တွေ့ရှိရသည်။ ဦးထွန်းနှင့် ဒေါ်သိန်းလှတို့မှာ သားသမီး ထွန်းကားခဲ့ခြင်း
မရှိကြချေ။ ကွယ်လွန်သူ မိထွေး ပထွေးတွင် ခင်ပွန်း သားသမီး မြေးမြစ်
အစရှိသော တိုက်ရိုက် အဆက်အသွယ်များ၊ ကိစ္စိမသားသမီးနှင့် ထိုသား
သမီး၏ သားသမီး မြေးမြစ်များ မရှိလျှင် လင်ပါ မယားပါ သားသမီးသည်
မိထွေး ပထွေး၏ အမွေကို ဆက်ခံသည်။ မဂ္ဂဗိမ္ဗူနှင့် မောင်ဖိုးကြွပ
အမှု^(၁) ကို ကြည့်ပါ။ မိရင်းဖရင်း သေဆုံးချိန်တွင် မိထွေး ပထွေးထံမှ
အမွေရပြီး ဖြစ်စေကာမူ မိထွေး ပထွေး၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသည်။
မောင်မြတင်နှင့် မောင်ပိုက်ဆံ အမှုကိုကြည့်ပါ။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်သိန်းဆင့်
သည် ကွယ်လွန်သူ မိထွေးဒေါ်သိန်းလှ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း
ထင်ရှားသည်။

တစ်ဖက်မှ ဒေါ်စောရှင်က သူသည် ဦးထွန်းနှင့် ဒေါ်သိန်းလှတို့၏
ကိစ္စိမသမီး ဟု အဆိုပြုခဲ့၍ ထိုအချက် ထင်ရှားအောင် သက်သေပြရန်မှာ
သူ့အပေါ် ကျသည်။ ဒေါ်စောရှင်က သူ့အား အသက် ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်
အရွယ်လောက်တွင် ဒေါ်သိန်းလှအိမ်သို့ အစ်မ ဒေါ်စောကြည် လိုက်ပို့၍
ရောက်ရှိခဲ့ကြောင်း၊ သူ့အားကိစ္စိမသမီးအဖြစ် မွေးစားကြောင်းကို ဒေါ်သိန်း
လှတို့ လင်မယားက ပြောခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သော်လည်း သူ၏မှတ်ပုံ
တင်တွင် မိဘများ၏အမည်ကို ဦးထွန်း၊ ဒေါ်သိန်းလှဟူ၍ မဖော်ပြခဲ့ကြောင်း၊
သူက ဦးထွန်းနှင့် ဒေါ်သိန်းလှတို့အား အဖေ၊ အမေ ဟု မခေါ်ဆိုခဲ့သလို
ဦးထွန်းနှင့် ဒေါ်သိန်းလှ တို့ကလည်း သူ့အား သမီးဟု ခေါ်ဆိုခြင်းမပြုခဲ့
ကြောင်း၊ ကျောင်းထားပေးခြင်းလည်း မရှိကြောင်း၊ ကိစ္စိမ သမီးအဖြစ်
မွေးစား စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ခြင်းလည်း မရှိကြောင်းတို့ကိုလည်း ဝန်ခံခဲ့သည်။

(၁) ၁၈၉၇ - ၀၁၊ အထက်မြန်မာ၊ အတွဲ ၂၊ စာ - ၆၆။

(၂) ရန်ကုန်၊ အတွဲ ၇၊ စာ - ၄၅၂။

၁၉၉၅
ဒေါ်သိန်းဆင့်
နှင့်
ဒေါ်စောရှင်
ပါ - ၂

သို့သော် ဒေါ်စောရှင်အား ဒေါ်သိန်းလှတို့က သာမန် ခိုင်းစေသူတစ်ဦး ထက် ပိုမိုအခွင့်အရေး ပေးထားကြောင်း၊ ရွှေပေါင် ငွေတိုး လုပ်ရာတွင် ဒေါ်စောရှင်အား ကြပ်မတ် ဆောင်ရွက်စေခဲ့ကြောင်း၊ သော့အပ်သည့်အဆင့် ထိ ယုံကြည်မှုကို ခံရသူဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်စောရှင်အိမ်မှ ဆင်းသွားသည့်အခါ ဦးထွန်းက လိုက်ခေါ်ပြီး ရွှေ ၅ ကျပ်သား ပေးကြောင်း၊ ထိုသို့ ပြုမှုခြင်း သည် သာမန် အိမ်ဖော်တစ်ဦးအပေါ် ပြုမှုမျိုး မဟုတ်၍ ဒေါ်စောရှင်သည် ဦးထွန်းနှင့် ဒေါ်သိန်းလှ တို့၏ အပတိဋ္ဌ သမီးအဖြစ် ကောက်ယူနိုင်ကြောင်း မူလရုံးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သာရေး နာရေးကြော်ငြာများ၊ ဖိတ်စာများ တွင် မြန်မာလူမျိုးများအနေဖြင့် အနီးစပ်ဆုံး ဇနီး၊ သားသမီးတို့၏အမည် ကို ဖော်ပြလေ့ရှိတတ်ကြသည်။ ဦးထွန်းနှင့် ဒေါ်သိန်းလှတို့၏ နာရေး ကြော်ငြာများတွင် ဒေါ်စောရှင်အား သမီးအဖြစ် လုံးဝ ထည့်သွင်း ဖော်ပြ ခဲ့ခြင်း မရှိချေ။ တစ်အိမ်တည်းတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူနေထိုင်ခဲ့ကြ သော်လည်း အပြုအမူ အပြောအဆိုများအရ ဦးထွန်းနှင့် ဒေါ်သိန်းလှတို့က ဒေါ်စောရှင်အား သားရင်း သမီးရင်းကဲ့သို့ ဆက်ဆံခဲ့ကြောင်း မပေါ်ပေါက် ပေ။ ကိစ္စိမသမီးအဖြစ် မွေးစားခဲ့ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ခိုင်လုံသည့် အထောက် အထား တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှလည်း တင်ပြနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ဒေါ်စောရှင်၏ မိဘက သဘောတူမွေးစား ခွင့်ပြုကြောင်းလည်း သက်သေခံချက်မရှိပေ။ ဤအခြေအနေတွင် မူလရုံးက ဒေါ်စောရှင်သည် ဦးထွန်း ဒေါ်သိန်းလှတို့၏ အပတိဋ္ဌ သမီးအဆင့်သာ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကောက်ယူခဲ့ခြင်းမှာ သက်သေခံ ချက်များအရ မှားသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ဒေါ်သိန်းဆင့်နှင့် ဒေါ်စောရှင်တို့ကို ယှဉ်ကြည့်လျှင် ဒေါ်သိန်းဆင့်သည် ဦးထွန်းနှင့် ဒေါ်သိန်းလှတို့၏ လင်ပါ သမီးဖြစ်ပြီး ဒေါ်စောရှင်မှာ အပတိဋ္ဌ သမီးအဆင့်သာရှိသည်။ မြန်မာဓလေ့ ထုံးတမ်း ဥပဒေအရ လင်ပါ မယားပါ သားသမီးများသည် အမွေရှင်၏ အပတိဋ္ဌ သားသမီးများအား အမွေမှ ဖယ်ထုတ်သည်။ ဒေါ်ပု ပါ-၄ နှင့် မအေးမြင့် ပါ- ၂ အမှု^(၃) ကို ကြည့်ပါ။ အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၁၈ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဆိုလျှင် ကွယ်လွန်သူ၏ မိသားစု ဥပဒေအရ သူ၏ အမွေတစ်ရပ်လုံးကို ဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဖြစ်စေ ရထိုက်သူသာလျှင် အမွေထိန်းစာ ရထိုက်သူဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဒေါ်သိန်းဆင့်သည် အမွေထိန်းစာ ရထိုက်သူဖြစ်သည်။ ဒေါ်သိန်းဆင့်သည်

(၃) ၇၊ ရန်ကုန်၊ စာ- ၄၅၉။

၁၉၉၅
ဒေါ်သိန်းဆင့်
နှင့်
ဒေါ်စောရှင်
ပါ - ၂

အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် ခင်ပွန်းသည် အလုပ်လုပ်ရာတွင် လိုက်နေရသူဖြစ်
၍ မိဘနှင့် အတူနေရန်မှာ မလွယ်ကူပေ။ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် မိဘ
များနှင့် ခွဲခွာနေသည်ကို အကြောင်းပြုပြီး လင်ပါ မယားပါ သားသမီးများ
၏ အမွေဆက်ခံခွင့်ဆုံးရှုံးသည်ဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။
အကြောင်းမူ အပတိဋ္ဌသား သမီးမှအပ အခြားသားသမီးများသည် မိဘ
၏ အမွေကို ဆက်ခံနိုင်ရန် အလို့ငှာ မိဘနှင့်အတူ နေထိုင်ရန် မလိုပေ။
မောင်ကျော်ရန်နှင့် မောင်ဖိုးဝင်း အမှု ^(၄) ကို ကြည့်ပါ။ သို့ဖြစ်ရာ အထူး
ခုံရုံးက ထုတ်ခဲ့သည့် ပြဿနာကို အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် မိဘများနှင့်
ခွဲခွာနေထိုင်သည့် လင်ပါမယားပါ သားသမီးများသည် အမွေဆက်ခံခွင့်
ဆုံးရှုံးခြင်း မရှိဟု ဖြေဆိုလိုက်သည်။ အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးရန် လင်ပါ
သမီးနှင့် အပတိဋ္ဌသမီးတို့ ပြိုင်သည့် ကိစ္စတွင် လင်ပါသမီးကို အမွေထိန်းစာ
ထုတ်ပေးရန်ဖြစ်သည်ဟု ဖြေဆိုသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအထူး အယူခံမှုများကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်က
ဒေါ်စောရှင်အား အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးသည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍
ဒေါ်သိန်းဆင့်အား အမွေထိန်းစာ ထုတ်ပေးရန် ချမှတ်ခဲ့သည့် မူလရုံး၏
အမိန့်ကို ပြန်လည် အတည်ပြုပေးလိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- စီ သတ်မှတ်သည်။

တရားမ ပထမအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီး ဦးအောင်မြင် ရှေ့တွင်

ဒေါ်အေးအေးယု

နှင့်

ဦးဂါယု ပါ - ၂*

၁၉၉၅
အောက်တိုဘာလ၊

၃၁ ရက်

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၆ ပြဋ္ဌာန်းချက်။ အပေး
စာချုပ်အရ ပြုလုပ်ခဲ့သည့် နောက်ဆက်တွဲ နှုတ်ကတိ ပဋိညာဉ်ကို
ဖောက်ဖျက်သည့် ဖြစ်ရပ် အမှန်တကယ် ပေါ်ပေါက်မှု မရှိသေး
ခြင်း- ပေးကမ်းသူက မိမိ သဘောဆန္ဒအတိုင်း အပေးစာချုပ်ကို
ပယ်ဖျက်ခွင့် ရှိလျှင် မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းရာ မရောက်နိုင်ခြင်း၊ သို့
သော် ပေးသူ အသက်ရှင်နေစဉ်အတွင်း ပစ္စည်းရယူသူက ရောင်းချ
ပေါင်နံ၊ လွှဲပြောင်းခြင်း မပြုလုပ်ရ ပြုလျှင် ပေးကမ်းမှုကို ဖျက်
သိမ်းမည် ဟု သဘောတူညီခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မေတ္တာဖြင့် ပေးသည်ဆိုခြင်းမှာ လူတစ်ဦးက မိမိပိုင်
ပစ္စည်းကို အခြားသူ တစ်ဦးဦးအား အဖိုးစားနား မပါဘဲ လွှဲပြောင်းခြင်း
ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ပေးသူက ထိုသို့လွှဲပြောင်းခြင်းကို မိမိသဘောဆန္ဒ
အတိုင်း ပယ်ဖျက်ခွင့်ရှိလျှင် မေတ္တာဖြင့် ပေးရာမရောက်နိုင်။ သို့ရာတွင်
အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်ပါက မေတ္တာဖြင့် ပေးခြင်း
ပျက်ပြယ်စေ ရမည်ဟု ပေးသူနှင့် ရယူသူတို့ သဘောတူညီခွင့် ရှိသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ထိုသဘောတူညီချက်တွင် ပေးသူ၏သဘောဆန္ဒ
သက်သက်အရ မေတ္တာဖြင့် ပေးခြင်းကို ပယ်ဖျက်နိုင်သည် ဆိုသော

* ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမ အယူခံမှု အမှတ် ၁၅၈။

+ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၂ တွင် ချမှတ်သော ၃၀-၈-၉၃
ရက်စွဲပါ ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး (တောင်ကြီးခရိုင်) ၏ စီရင်ချက်နှင့်
ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၁၉၉၅
ဒေါ်အေးအေးယု
နှင့်
ဦးဂါယု
ပါ - ၂

စည်းကမ်းချက် မပါဝင်ရပေ။ သို့သော် မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းချိန်တွင် ပေးကမ်းသည့် စာချုပ်၌ဖြစ်စေ၊ သီးခြားနှုတ် ကတိဖြင့် ဖြစ်စေ ပေးသူ အသက်ရှင် နေထိုင်စဉ်အတွင်း ပစ္စည်းရယူသူက ရောင်းချ၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ မပြုရပြုလျှင် မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းထားခြင်းကို ဖျက်သိမ်းမည်ဟု သဘော တူညီခွင့်ရှိသည်။ ထိုသဘောတူညီချက်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက် ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် ပထမစာပိုဒ်၏ ဒုတိယပိုင်း ပြဋ္ဌာန်း ချက်နှင့် ငြိစွန်းခြင်း မရှိနိုင်၊ ထို့ပြင် ထိုသဘောတူညီချက်သည် ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းခြင်းကို လုံးဝပိတ်ပင်သည့် သဘောတူညီချက် မဟုတ်သဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၁ အရ လုံးဝ ပျက်ပျယ်ခြင်းလည်း မရှိပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမင်းဆွေ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးမော တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး (တောင်ကြီးခရိုင်) ၏ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၂/၉၂ တွင် မိဘဖြစ်သူ ဦးဂါယုနှင့် ဒေါ်မြခင်တို့က သမီးကြီးဖြစ်သူ တရားပြိုင် ဒေါ်အေးအေးယုအပေါ် ဦးဂါယုတို့က ဒေါ်အေးအေးယုအား အချင်းဖြစ်မြေနှင့် မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံတို့ကို မေတ္တာရီ ပေးကမ်း ထားသော ၂၈-၉-၈၃ နေ့စွဲပါ မှတ်ပုံတင် အပေးစာချုပ်အမှတ် ၉၀/၉၃ ကို ဖျက်သိမ်းပေးစေလိုမှု စွဲဆိုသည်။ ပြည်နယ်တရားရုံးက အဆိုလွှာပါ အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်သည်။ ဒေါ်အေးအေးယုက မကျေနပ်၍ ဤပထမ အယူခံမှုကို တင်သွင်းသည်။

အဆိုလွှာတွင် အချင်းဖြစ် အပေးစာချုပ်မှာ နဂိုကပင် ပျက်ပြယ် ပြီးဖြစ်သည်။ ဒေါ်အေးအေးယုသည် ၎င်းအပေါ် စီးပွားဘက်များ တင်ရှိသော ကြွေးမြီတို့ကို ပေးဆပ်ရန်အတွက် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ပေါင်နှံ၊ ရောင်းချ ရန် ကြိုးပမ်းလျက်ရှိသည်။ ယင်းသို့ပြုလုပ်နေခြင်းဖြင့် မြေးများ (ဒေါ်အေး အေးယု၏သားသမီး ၃ ဦး) နေထိုင်ရန် အိမ်လက်မဲ့ဖြစ်စေမည့် အကြောင်း တရားကြောင့် အပေးစာချုပ်ကို တရားလိုတို့၏ လွတ်လပ်သော သဘော ဆန္ဒဖြင့် ပြန်လည် ရုပ်သိမ်း ပယ်ဖျက်လိုခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ဦးဂါယုတို့က အဆိုပြုသည်။

၁၉၉၅
ဒေါ်အေးအေးယု
နှင့်
ဦးဂါယု
ပါ - ၂

ချေလွှာတွင် အချင်းဖြစ်စာချုပ်ကို မိဘ ညီအစ်ကို မောင်နှမ အား လုံးက တရားပြိုင်အား လွတ်လပ်သော သဘောဆန္ဒအလျောက် ကြည်ဖြူစွာ ချုပ်ဆို ပေးကမ်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ၂-၇-၉၁ နေ့မှစ၍ တရားပြိုင်၏အမည် ဖြင့် ဂရန်အမည်ပေါက်ပြီး စာချုပ်ပါမြေတွင် ကိုယ်ပိုင်ငွေဖြင့် တရားပြိုင်က အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ အဆိုလွှာပါ အချက် များမှာယုတွင်မတန်၊ အဆိုပါအချက်များ အပေးစာချုပ်တွင်လည်း မပါဝင်၊ အပေးစာချုပ်ကို တရားလိုတို့က တစ်ဖက်သတ် ပယ်ဖျက်ပိုင်ခွင့် မရှိ၊ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက် ဟူ၍ ဒေါ်အေးအေးယုက အဓိက ချေပသည်။

ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်တွင် အဓိကအားဖြင့် နှစ်ဖက် သက်သေ ထွက်ဆိုချက်အရ ဒေါ်အေးအေးယုသည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကိုရောင်းချရန် အားထုတ်လျက် ရှိသည်ဟု တွေ့ရကြောင်း၊ နှစ်ဖက် အမှုသည်တို့ အပေးစာချုပ် ပြုလုပ်ကြစဉ်က တရားပြိုင်သည် ဥပစာကို ရောင်းမစားဘဲ သားစဉ်မြေးဆက် နေထိုင်သွားရန် နှုတ်ဖြင့် ကတိထား ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၆ အရ အပေးစာချုပ်ကို ပေးကမ်းသူ တရားလိုက ပယ်ဖျက်ခွင့် ရှိကြောင်း သုံးသပ် ကောက်ယူသည်။

ဤအယူခံတွင် နှစ်ဖက် အချေအတင် အငြင်းအခုံ ဖြစ်ကြသည့် အနက် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၆ အရ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော မူလရုံး၏ ဒီကရီ မှန်ကန်ခြင်း ရှိ မရှိသာလျှင် အဓိကသုံးသပ် စဉ်းစား ရန် ပေါ်ပေါက်သည်။

ဒေါ်အေးအေးယု၏ အကျိုးဆောင်က အပေးစာချုပ်တွင် ပဋိညာဉ် ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းနိုင်သည့် စည်းကမ်းချက်များ မပါ။ တရားလိုတို့က ၎င်းတို့ အကျိုးစီးပွား ထိခိုက်နစ်နာ၍ မဟုတ်ဘဲ မြေးများ၏အကျိုး ထိ ခိုက်မည် စိုးရိမ်၍ စွဲဆိုသည် ဟုသာလျှင် ပေါ်ပေါက်သည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း ခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၆ တွင် အကျုံးဝင်သော အမှုမဟုတ်။ အပေး စာချုပ် ပယ်ဖျက်လိုက်သည့် မူလရုံး၏ အမိန့်မှားယွင်းသည်ဟု အဓိက လျှောက်လဲသည်။

ဦးဂါယုတို့၏ အကျိုးဆောင်က ဤအမှုမှာ ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉ အရ မဟုတ်ဘဲ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၆ အရ စွဲဆိုသော အမှုဖြစ်သည်။ မိဘက မြေးများ၏ နောင်ရေးအတွက်

၁၉၉၅
ဒေါ်အေးအေးယု
နှင့်
ဦးဂါယု
ပါ - ၂

ဥပစာကို ပေးကမ်းခဲ့ပြီး ရောင်းချရန် မဟုတ်၊ ဥပစာကို ရောင်းချပြီး ကြွေးမြီများ ပေးဆပ်ရန် ကြံစည် စိတ်ကူး အားထုတ်ခြင်းများ ရှိခဲ့သည်မှာ မှန်သည် ဟု ဒေါ်အေးအေးယု ကိုယ်တိုင်ဝန်ခံ ထွက်ဆိုထားသည်။ ထို့ကြောင့် အဆိုပါအချက်တွင် သီးခြား နှုတ်ပဋိညာဉ် ရှိခဲ့ကြသည်မှာ အငြင်း မပွား၊ သက်သေခံ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉၂ အရ ပိတ်ပင်ချက်တွင် ငြိစွန်းခြင်းလည်း မရှိ၊ မူလရုံး၏ ဒီကရီ မှန်ကန်သည်ဟု ချေပ လျှောက်လဲသည်။

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဦးဂါယုတို့ မိသားစုတွင် သားသမီး ၄ ဦး ရှိသည့်အနက် ဒေါ်အေးအေးယုမှာ သမီးကြီးဖြစ်သည်။ အားလုံးအတူနေထိုင်ကြသည်။ ဒေါ်အေးအေးယုမှာ ၉ တန်းသာ အောင်ပြီး သားသမီး ၃ ဦး ရှိသူဖြစ်သည်ကို ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် သားအမိ သားအဖ တစ်တွေ အားလုံး သဘောတူကြည်ဖြူစွာ အိမ်မကြီးရှိရာ မြေကွက်အမှတ် ၃၆/က ၏ မြောက်ဘက်အခြမ်း အကွက်အမှတ် ၃၆/ခ နှင့် ထိုမြေပေါ်ရှိတစ်ထပ် အိမ်တို့ကို မိဘက ဒေါ်အေးအေးယုအား မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးကမ်းခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း နှစ်ထပ်အိမ်ကို မိမိတို့ငွေဖြင့် ပြင်ဆောက်ခဲ့သည် ဟု ဒေါ်အေးအေးယုက ချေပသည်။ မြေကွက်တစ်ခုလုံးကို မူလက ဦးစောနိုင် (လိုပြ - ၆) က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော်လည်း သားစဉ်မြေးဆက် နေထိုင်ရန် ရောင်းမစားရန် ကတိဖြင့် ညီအစ်ကို ဝမ်းကွဲတော်သူ ဦးဂါယုအား ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် အပိုင် ပေးအပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးကျဆင်း၍ ဥပစာကို ဒေါ်အေးအေးယုက ရောင်းမည်ပြုသောအခါ ဦးဂါယုတို့က တားမြစ်ပြီး ဒေါ်အေးအေးယု အမည်ပေါက်နေသော မြေဂရန်ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းပယ်ဖျက်ပေးရန် သက်ဆိုင်ရာဌာနတွင် တင်ပြရာ တရားရုံးသို့ ညွှန်လိုက်သဖြင့် ဤအမှု စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းအချက်များတွင် အငြင်းပွားခြင်း မရှိပေ။

အငြင်းပွားကြသည့် အဓိကအချက်မှာ ဒေါ်အေးအေးယုသည် အပေးစာချုပ်အရ မိဘထံမှ ရရှိထားသော အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ရောင်းချပေါင်နှံရန် ကြိုးပမ်းနေခြင်း ရှိ မရှိနှင့် ယင်းအချက်မှာ မှတ်ပုံ မတင်ရသေးသော သက်သေခံ (ခ) နှင့် မှတ်ပုံတင်ပြီးသော သက်သေခံ (စ) (စာချုပ်တစ်ရပ်တည်းပင်ဖြစ်သည်) အပေးစာချုပ်ကို ပေးကမ်းသူ တရားလိုတို့က ပြန်လည် ရုပ်သိမ်း ပယ်ဖျက်ပိုင်ခွင့် ရှိ မရှိသာလျှင် ဖြစ်သည်။ မူလရုံးက ငြင်းချက် အမှတ် (၂) အဖြစ် ထုတ်နုတ် စစ်ဆေးခဲ့သည်။

ဦးဂါယုတို့က ဒေါ်အေးအေးယုအား ဥပစာ ပေးကမ်းသည့်စာချုပ် ပြုလုပ်စဉ်၌ ဒေါ်အေးအေးယုက မိသားစု နေထိုင်ရန်သာလျှင် ဖြစ်ပြီး ရောင်းချ လွှဲပြောင်းခြင်း မပြုလုပ်ရန်၊ ပြုလုပ်ပါက ပေးကမ်းသူက ပေးကမ်းထားခြင်းကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းခွင့် ရှိစေရမည် ဟု အပေးစာချုပ်တွင် ဖော်ပြထားခြင်း မရှိ။ ယင်းသို့ စည်းကမ်းချက် အတိအလင်း မပါရှိသော်လည်း သီးခြား နှုတ်ပဋိညာဉ် ရှိ မရှိ နှစ်ဖက် အခြေအတင် ထွက်ဆိုကြသည်။

ပြန်လှန် စစ်မေးချက်တွင် မြေဂရန် ခွဲစိတ် လွှဲပြောင်းပေးစဉ်က ဥပစာ ရောင်းချ လွှဲပြောင်းမှု မပြုရန် မိဘက ပြောဆိုခဲ့ခြင်း မရှိ ဟု ဒေါ်အေးအေးယုက ငြင်းဆိုသော်လည်း မိဘက ဥပစာ ပေးကမ်းခဲ့ရာ၌ မိမိနှင့် သားသမီးများ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ဦးဂါယုတို့က ၎င်းတို့၏ မြေးများ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရန် နောင်ရေးအတွက် ပေးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပြီး ရောင်းချ ရန်မဟုတ်ဆိုလျှင် မှန်ကြောင်းကိုမူ ဝန်ခံဖြေဆိုခဲ့သည်။ တစ်ဖန် စီးပွားရေး အတွက် ငွေလိုသဖြင့် မိဘက ပေးကမ်းထားသော အိမ်နှင့် မြေကို မိမိက ရောင်းချရန် ကြိုးစားခဲ့သည် ဆိုလျှင် မမှန် ဟု ပထမတွင် ငြင်းကွယ်သော်လည်း မိဘက ပေးထားသော အိမ်နှင့် မြေကို အသုံးချပြီး ကြွေးဆပ်ရန် ကျွန်မ ကြံစည် စိတ်ကူး အားထုတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပါသည်ဟု ဝန်ခံ ဖြေဆိုခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးဂါယုတို့သည် အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ဒေါ်အေးအေးယု အား အပေးစာချုပ် ပြုလုပ်ပေးကမ်းချိန်၌ ထိုဥပစာကို ရောင်းချလွှဲပြောင်း ခြင်းမပြု သားစဉ်မြေးဆက် နေထိုင်သွားကြရန် နှစ်ဖက်သီးခြား သတ်မှတ်ထားသော နှုတ်ကတိ ပဋိညာဉ် စည်းကမ်းချက် တစ်ပါးထည်းထားရှိ ခဲ့ကြသည်မှာ အငြင်းမပွားဟု ဆိုနိုင်သည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၆ တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ -

“ 126 The donor and donee may agree that on the happening of any specified event which does not depend on the will of the donor a gift shall be suspended or revoked; but a gift which the parties agree shall be revocable, wholly or in part, at the mere will of the donor, is void wholly or in part, as the case may be.

၁၉၉၅
ဒေါ်အေးအေးယု
နှင့်
ဦးဂါယု
ပါ - ၂

၁၉၉၅
ဒေါ်အေးအေးယု
နှင့်
ဦးဂါယု
ပါ - ၂

A gift may also be revoked in any of the cases (save want or failure of consideration) in which, if it were a contract, it might be rescinded.

Save as aforesaid, a gift cannot be revoked.

xxx"

ဖော်ပြပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် ဤအမှုနှင့် သက်ဆိုင်သရွေ့ သုံးသပ်ရန် အဓိကအကျဆုံး အချက်မှာ နှစ်ဖက် သီးခြား သဘောတူ သတ်မှတ်ထားကြ သည့် နှုတ်ကတိ ပဋိညာဉ်ကို ဦးဂါယုသည် ဤအမှု စွဲဆိုသောအချိန် တွင် ဒေါ်အေးအေးယုက ဆန့်ကျင် ဖောက်ဖျက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာ (specified event which does not depend on the will of the donor) ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီးခြင်း ရှိ မရှိကိုသာ လျှင် ပထမဦးစွာ သုံးသပ်ရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။

အဆိုလွှာတွင် ဒေါ်အေးအေးယုက အချင်းဖြစ် ဥပစာကို ရောင်းရန်၊ ပေါင်နှံရန် ကြိုးပမ်းနေခြင်းကို သက်သေ အထင်အရှား တွေ့ရှိရသည် ဟု ဆိုသည်။ သို့သော် ဦးဂါယု၊ ဇနီး ဒေါ်မြခင်၊ သမီး ဒေါ်ဌေးဌေးယုနှင့် ဒေါ်လေးလေးယုတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များတွင် ဒေါ်အေးအေးယုသည် ဥပစာကို ရောင်းချရန် ကြိုးပမ်းကြောင်း၊ အားထုတ်ကြောင်း သိရသည် ဟုသာလျှင် ထွက်ဆိုကြသည်။ တိတိကျကျ ထွက်ဆိုနိုင်ကြခြင်း မရှိ။ ဦးဂါယု၏ထွက်ဆိုချက်တွင် ဒေါ်အေးအေးယုက ဥပစာကို ရောင်းချရန်၊ ငှားရမ်းရန် ကြိုးစားနေ၍ အိမ်ဝယ်မည့်သူ၊ ငှားမည့်သူတို့ကို ၎င်းကိုယ်တိုင် တွေ့ရှိရပါသည် ဟု ထွက်ဆိုသည်။ သို့သော် ဦးဂါယု တွေ့မြင်ခဲ့သူတို့မှာ မည်သူမည်ဝါတို့ ဖြစ်သည်ဟုပင် ထွက်ဆိုနိုင်ခြင်း မတွေ့ရပေ။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်အေးအေးယုအနေဖြင့် အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ရောင်း ချ လွှဲပြောင်းခြင်းဖြင့် နှစ်ဘက်သီးခြား နှုတ်ကတိ ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက် သည့်ဖြစ်ရပ် အမှန်တကယ် ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိသေးသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ယင်းအခြေအနေမျိုးတွင် တရားလို ဦးဂါယုတို့အနေဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်း ခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၆ အရ အပေးစာချုပ်ကို ဆိုင်းငံ့ထားစေရန် (to suspend)၊ သို့မဟုတ် ရုပ်သိမ်း ပယ်ဖျက်ရန် (to revoke)အတွက် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်မည် မဟုတ်သေးချေ။ ဒေါ်အေးအေးယု က အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ရောင်းချရန် အားထုတ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရ သဖြင့် အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၆ အရ တရားလိုက အပေးစာချုပ်ပယ်

၁၉၉၅
ဒေါ်အေးအေးယု
နှင့်
ဦးဂီယု
ပါ - ၂

ဖျက်ခွင့် ရှိသည်ဟု မူလရုံး၏ သံသယကောက်ယူချက် မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ယင်းသို့ ဆိုနိုင်သည့်အချိန် မရောက်ရှိသေး။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက် တွင် ဖော်ပြထားသော အဖြစ်အပျက် ပေါ်ပေါက် ဖြစ်ပွား လာဖွယ်ရာ အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှု ရှိနေရုံဖြင့် ယင်းဥပဒေပုဒ်မအရ ပေးကမ်းသူ၏ သဘောဆန္ဒအလျောက် ပဋိညာဉ် ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်း ချက်လည်း ပါဝင်ခြင်းမရှိ။

ပဋိညာဉ် အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၉ ပါ အကြောင်းရပ်များနှင့် အညီ အချင်းဖြစ် အပေးစာချုပ်ကို ပေးကမ်းသူ သဘောဆန္ဒအလျောက် ပယ် ဖျက်ခွင့်ရှိသော အချက်များလည်း မူလမှုတွင် ပေါ်ပေါက်ချက် မရှိ။ ထို့ ကြောင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၆ ၏ တတိယအပိုဒ် အရလည်း အကျုံးဝင်မည် မဟုတ်ပေ။

မေတ္တာဖြင့် ပေးသည် ဆိုခြင်းမှာ လူတစ်ဦးက မိမိပိုင် ပစ္စည်းကို အခြားသူ တစ်ဦးဦးအား အဖိုးစားနား မပါဘဲ လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ပေးသူက ထိုကဲ့သို့ လွှဲပြောင်းပေးခြင်းကို မိမိသဘောဆန္ဒ အတိုင်း ပယ်ဖျက်ခွင့်ရှိလျှင် မေတ္တာဖြင့် ပေးရာမရောက်နိုင်။ သို့ရာတွင် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်ပါက မေတ္တာဖြင့် ပေးခြင်း ပျက်ပြယ်စေရမည် ဟု ပေးသူနှင့် ရယူသူတို့ သဘောတူညီခွင့် ရှိသည်။

ထိုသဘောတူညီချက်တွင် ပေးသူ၏ သဘောဆန္ဒ သက်သက်အရ မေတ္တာဖြင့် ပေးခြင်းကို ပယ်ဖျက်နိုင်သည် ဆိုသော စည်းကမ်းချက်မပါဝင် ရပေ။ သို့သော် မေတ္တာဖြင့် ပေးကမ်းချိန်တွင် ပေးကမ်းသည့် စာချုပ်၌ ဖြစ်စေ၊ သီးခြား နှုတ်က ကတိဖြင့်ဖြစ်စေ ပေးသူ အသက်ရှင် နေထိုင်စဉ် အတွင်းပစ္စည်း ရယူသူက ရောင်းချ၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ မပြုရ ပြုလျှင် မေတ္တာ ဖြင့် ပေးကမ်းထားခြင်းကို ဖျက်သိမ်းမည် ဟု သဘောတူညီခွင့် ရှိသည်။ ထိုသဘောတူညီချက်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် ပထမ စာပိုဒ်၏ ဒုတိယပိုင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ငြိစွန်းခြင်း မရှိနိုင်။ ထို့ပြင် ထိုသဘောတူညီချက်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းကို လုံးဝပိတ်ပင်သည့် သဘောတူညီချက် မဟုတ်သဖြင့်၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀ အရ လုံးဝ ပျက်ပြယ်ခြင်းလည်း မရှိပေ။

သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ် အပေးစာချုပ်မှာ ပျက်ပြယ်သည့် စာချုပ်ဟု မဆိုနိုင်။ ပေးသူ ယူသူတို့က ဥပစာကို လွှဲပြောင်း ရောင်းချခြင်း မပြုလုပ်

၁၉၉၅
ဒေါ်အေးအေးယု
နှင့်
ဦးဂါယု
ပါ - ၂

ရန် စည်းကမ်းချက်ဖြင့် အပေးအယူပြုလုပ်ခွင့် ရှိစေကာမူ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂၆ ပြဋ္ဌာန်းပါအတိုင်း သီးခြား သတ်မှတ်ထားသော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာ အမှန်တကယ် ပေါ်ပေါက်မှုရှိခဲ့သည် ဟု မဆိုနိုင်သဖြင့် တရားလို၏ အမှုမှာ လက်ရှိအခြေအနေတွင် အောင်မြင်ရန် အကြောင်း မရှိခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဤတရားမ ပထမ အယူခံမှုကို ခွင့်ပြုသည်။ ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး (တောင်ကြီးခရိုင်)၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ မူလ မှုကို တရားရုံး အဆင့်ဆင့်၏ စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

ပြစ်မှု အမှားပြင်ဆင်ချက်

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
စီရင်ထုံးပြု - သောပြစ်မှုများ စာမျက်နှာ	၅	ဆောတော့စေး	စောကော့စေး
"	၂၂	ဦးသိမ်းကြံ	ဦးသိန်းကြံ
ပြစ်မှုများ စာမျက်နှာ	၂၃	ဦးအေး (ခ) လီလှယ်ဖွဲ	ဦးအေး (ခ) လီရှန်ဖွဲ
ပြစ်မှုများ စာမျက်နှာ	၂၃	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၄
ဇ	၁၃	မမှန်သက်သေကို	မမှန်သက်သေခံကို
ဇ	၁၉	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၄	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂
ဈ	၂၀	ဒဂုံမြို့သစ်(မြောက်ပိုင်း)	ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ်(မြောက်ပိုင်း)
ဈ	၂၁	ချေပလွှာအရ	ချေလွှာအရ
ည	၅	ကျင့်ထုံးဥပဒေ ၄ (ဒ)	ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄ (ဒ)
ဋ	၅	စစ်တရားရုံးက	စစ်တရားရုံးတွင်
ဋ	၁၀၊ ၁၉	တရားစီရင်ပိုင်ခွင့်	တရားစီရင်ခွင့်
ဌ	၈	ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၁	ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၈
ဌ	၂၅	ပြစ်မှုကြောင်း	ပြစ်မှုအကြောင်း
ဍ	၆	နိုင်ငံတော်အမှု (၁)	နိုင်ငံတော်အမှု
ဍ	၁၂	ပုဒ်မ ၁၉၀ (၁) (၂)	ပုဒ်မ ၁၉၀ (၁) (က)
ဍ	၂၆	ပုဒ်မ ၁၉၀ (ဂ)	ပုဒ်မ ၁၉၀ (၁) (ဂ)
ဎ	၈	ပုဒ်မ ၅ နှင့်	ပုဒ်မ ၅ (၁) နှင့်
ဏ	၁	အဆိုပါ အမှုသဘော	အဆိုပါ မှုသဘော
ဏ	၂၂	ပုဒ်မ ၄၂၇/၄၄၈ နှင့်	၄၂၇၊ ၄၄၈ နှင့်
တ	၂၂	အရဆိုလျှင် တရားလို	အရဆိုလျှင် အယူခံ တရားလို
ထ	၁၁	ထားပေရာ၎င်း	ထားပေရာ ၎င်း၏
ထ	၁၄	ဤသို့ ဖြစ်ပါလျက်	သို့ဖြစ်ပါလျက်
		<u>၁၉၉၅</u>	<u>+ ၁၉၉၅</u>
၁		ဧပြီလ ၄ ရက်	ဧပြီလ ၄ ရက်
၁	၅	ပါ-၂ (၁) စီရင်ထုံး	ပါ-၂ စီရင်ထုံး
၁	၁၉	*၁၉၉၄-ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေ	+ ၁၉၉၄ ခုနှစ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေ
၃	၂၄	သက်သေခံရန်	သက်သေပြရန်

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
၃	အောက်ခြေမှတ်ချက် (၁) ၁၉၉၂-ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စီရင်ထုံး၊ စာ-၁၄		
၅		၁၉၉၅ စက်တင်ဘာလ ၇ ရက်	+ ၁၉၉၅ စက်တင်ဘာလ ၇ ရက်
၅	၃	ပြည်ထောင်စု (၁)	ပြည်ထောင်စု
၅	၁၄	အမှုပေါ်ပေါက်နေသော	အမှု၌ ပေါ်ပေါက်နေသော
၁၂	၂၄	ဒဂုံမြို့သစ် (မြောက်ပိုင်း)	ဒဂုံမြို့သစ်မြို့နယ်(မြောက်ပိုင်း)
၁၂	၂၅	ရောက်လာခဲ့သည်	လာရောက်ခဲ့သည်
၁၃	၁၉	မခင်နွဲ့၏ ပြန်လည်ချေပလွှာ	မခင်နွဲ့၏ချေလွှာ
၁၃	၂၉	မှာ ဒဂုံမြို့သစ်	မှ ဒဂုံမြို့သစ်
၁၇	၅	လျှောက်ထားခံရသူ၏	လျှောက်ထားခံရသူတို့၏
၂၆	၂၁	ဥပဒေ ၃ အရ	ဥပဒေပုဒ်မ ၃ အရ
၂၉	၂၀	တစ်ဦးအပေါ်	တစ်ဦးတည်းအပေါ်
၂၉	၂၂	ထိုသူကိုပါတရား	ထိုသူကိုပါ ထည့်သွင်းတရား
၃၀	၂၄	ထုချေ ထွက်သည်	ထုချေ ထွက်ဆိုသည်
၃၁	၁၁	သည်ဟု အလုပ်သမား	သည်ဟု ၎င်းအလုပ်သမား
၃၁	၂၁	ဤသို့ ဖြစ်လျက်	ဤသို့ ဖြစ်ပါလျက်
၃၂	၃	ဇော်လတ် အောင်လေး(ခ)ဝဏ္ဏအောင်	ဇော်လတ် အောင်လေး(ခ)ဝဏ္ဏအောင်
၃၅	၉	ကူညီသူမဟုတ်၊ အပြစ်	ကူညီသူမဟုတ်၍ အပြစ်
၃၅	၂၀	တို့သည် ရုပ်ရှင်ရုံ	တို့သည် စံပြရုပ်ရှင်ရုံ
၃၉	၁	စစ်တရားရုံးက	စစ်တရားရုံးတွင်
၄၁	၂၃	မြို့နယ်ဗိုလ်မှူး	မြို့နယ်နေ ဗိုလ်မှူး
၅၂	၂၀	တရားတထုံး	တရားတစ်ထုံး
၇၁	၂၅	ရမိပြီး ဦး	ရမိပြီး ၂ ဦး
၇၃	၆	လှမောင် (ခ) ဘမ္မိ	လှမောင် (ခ) ဘဲမ္မိ
၈၀	၁	၁၉၀ (ဂ)	၁၉၀ (၁) (ဂ)
၈၄	၃၀	၁၉၀ (ဂ)	၁၉၀ (၁) (ဂ)
၈၈	၂	အမိန့်ချမှတ်သောအခါ	အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပြီး
၈၉	၄	ရဲအုပ်ဦးအေးမောင်	ရဲအုပ်ဦးအေးအောင်
၉၃	၃	ဖေဖော်ဝါရီလ ရက်	ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၄ ရက်
၁၀၀	၁	လှိုင်းကား လိုက်ပါ	လှိုင်းကား၌ လိုက်ပါ
၁၀၃	အောက်ဆုံးလိုင်း	၂၉-၃-၉၃	၂၉-၃-၉၄
၁၂၀	၁၂	ရေးသား တိုင်တမ်း	ရေးသား တိုင်တန်း

တရားမ အမှားပြင်ဆင်ချက်

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
စီရင်ထုံးပြု သောတရားမ မှုများ	၂၅	ဒေါ်မြရင်နှင့် မခင်မြင့်ကြည်(ခ) မမြင့်မြင့်ကျော်	ဒေါ်မြရင်နှင့် မခင်မြင့်ကြည်(ခ) မမြင့်မြင့်ကျော် ပါ-၅
။	၁	ဦးရွှေတင်နှင့် ဦးအောင်တင်	ဦးရွှေတင်နှင့် ဦးအောင်တင်
တရားမဆိုင်ရာ အမှုများ	၇	မြန်မာ့လေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ	မြန်မာ့လေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ
(ခ)	၁၇	၎င်း၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်တင်ရီ	၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ် စာရသူ ဒေါ်တင်ရီ
(ဃ)	၁၈	စာချုပ် ချုပ်လိုသော	စာချုပ် ချုပ်ဆိုသော
(စ)	၂၅	အမိန့်-၄၈	အမိန့်-၄၁
(ဆ)	၆	တရားရုံးချုပ်၏ ဒီကရီ	တရားရုံးချုပ် ဒီကရီ၏
(ဇ)	၃ နှင့် ၉	တစ်ဖက်	တစ်ဘက်
(ဋ)	၄	ဟန့်တားခြင်း ခံရသူက	ဟန့်တားခြင်း ခံရသူ
(ဌ)	၃	တစ်ဖက်အမှုသည်	တစ်ဘက်အမှုသည်
(ဍ)	၄	အခြားတစ်ဖက်	အခြားတစ်ဘက်
(တ)	၁၈	တစ်ဖက်	တစ်ဘက်
(ဒ)	၁၁	၎င်း၏ အထွေထွေ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဦးအေးမြိုင်	၎င်း၏ အထွေထွေ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဦးအေးကြိုင်
(ဖ)	၁၅	စာချုပ်စာတမ်းများသည်	စာချုပ်စာတမ်းများ
(ဘ)	၂၈	ဒေါ်မိမိကျော်	ဒေါ်မိမိကျော်
(မ)	၁၆	နှစ်ဖက်	နှစ်ဘက်
၂	၈	အယူခံ၊ တရားလို	အယူခံတရားလို
၆	၁၁	ငွေစက္ကူမဟုတ်	ငွေစက္ကူ သို့မဟုတ်
၈	၂၅	ငွေစက္ကူမဟုတ်	ငွေစက္ကူ သို့မဟုတ်
၉	၉	လက်မှတ်ရေး၊ ထိုးရမည်	လက်မှတ်ရေးထိုးရမည်
၁၁	၆	ဒေါ်ပြုံး	ဒေါ်ပြုံး
၁၄	၁၈	တိုင်းရားသူကြီး	တိုင်းတရားသူကြီး
၁၈	၂၅	ဦးအေဆက္ကား	ဦးအေဆက္ကား
၂၀	၂၀	ဥပစာကို	ဥပစာ၌
၂၀	၂၄	တရားရုံးသင်သည်	တရားရုံးက သင်သည်
၂၀	၃၀	အခြား	အခြားမည်သူမျှ မပါဝင်စေရ
၂၁	၂၅	ဦးအေဆက္ကား	ဦးအေဆက္ကား

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
၂၅	၁၆	၉၆၅/၇၇	၆၉၅/၇၇
၂၅	၂၀	ဒသမ ဝဉာဏ	ဒသမ ဝဉာဏ
၂၉	၁၀	the former dead	the farmer deed
၃၀	၁၉	သဘောတူခဲ့သည်	သဘောတူခဲ့သည် (သက်သေခံ-၇)
၄၃	၁	တစ်ဖက်	တစ်ဘက်
၄၅	၂၅	degree	deeree
၄၅	၂၆	that degree	that decree
၄၅	၂၈	of a degree	of a decree
၅၄	၁၃	အကြောင်းခံများ	အကြောင်းရင်းခံများ
၅၆	၅	အကြောင်းခံများ	အကြောင်းရင်းခံများ
		ဇာရီအမှု	ဇာရီမှု
၅၇	၁	စွဲရန်	စွဲဆိုရန်
၅၉	၇	အဆွယ်အပွား	အဆွယ်အပွား
၆၂	၇	ကြားလူ၏	ကြားလူတို့၏
၆၆	၂	၎င်း၏ တရားဝင်	၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ်
		ကိုယ်စားလှယ်ဒေါ်တင်ရီ	စာရသူ ဒေါ်တင်ရီ
၆၇	၂၅	ခုတ်လဲပြီး	ခုတ်လဲပြီး
၆၇	၂၇	ခန့်မှီးကာသဖြင့်	ခန့်မှီးထားသဖြင့်
၆၉	၁၆	therefor	therefore
၇၆	၁၂	ယခုအမှုကို	ယခုအမှု၌
၇၇	၁	မှတစ်ဆင့်	မှတစ်ဆင့်
၇၉	၁၀	နှုတ်သက်သေ	နှုတ်သက်သေ
၇၉	၁၃	နှုတ်သက်သေ	နှုတ်သက်သေ
၇၉	၁၇	နှုတ်သက်သေ	နှုတ်သက်သေ
၈၄	၂၀	အယူခံဝင်မ	အယူခံဝင်မှု
၈၅	၁၅	တရားမကြီးအမှုအမှတ်	တရားမကြီးမှုအမှတ်
၈၈	၃၀	ရေးထိုးစဉ်က	ရေးထိုးစဉ်က
၉၂	၁၁	တရားခံ တရားလိုအတွက်	အယူခံတရားလိုအတွက်
၉၂	၁၉	တရားရုံး၏ အမိန့်စီရင်ချက်	တရားရုံး၏ စီရင်ချက်
၁၀၃	၂၃	ဥပဒေ ၃၃၄	ဥပဒေ ၃၄၄
၁၀၇	၁၀	General damage,	General damages,
၁၀၇	၁၂	Suffering,	Suffering,
၁၁၇	၈	တိုင်တရားရုံးက	တိုင်းတရားရုံးက
၁၂၀	၆	အကြောင်းကြားထားကြောင်း	အကြောင်းကြားထားကြောင်း
၁၂၁	၉	ပျက်ကွက်ခဲ့ကြောင်း	ပျက်ကွက်ခဲ့ကြောင်း
၁၂၅	၂၂	ဦးဝမ်စွဲထံသို့	ဦးဝမ်စွဲတို့ထံသို့

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
၁၂၇	၃	ငွေကျပ် ၂၂၀၀၀/-	ငွေကျပ် ၂၂၀၀၀၀/-
၁၂၉	၁၀	မမြင့်ကျော်	မမြင့်မြင့်ကျော်
၁၂၉	၁၂	ကွယ်လွန်...	ကွယ်လွန်သူဖခင်ကျန်ရစ်
၁၂၉	၁၃	အရေးပါသန့်. . . .	အရေးပါသည့် တရားဥပဒေအရ
၁၂၉	၁၄	သို့ဖြ...	သို့ဖြစ်ရာ ကွယ်လွန်သူ
၁၂၉	၁၅	ကြေငြာ	ကြေညာ
၁၂၉	၁၅	စွဲဆိုသော...	စွဲဆိုသော အမှုမှာ
၁၂၉	၁၆	မဟု	မဟုတ်
၁၃၁	၁၄	ဦးသောင်းတင့်	ဦးသောင်းတင်
၁၃၅	၃	အမိန့်ပါ ၂	အမိန့်ပါ ၂
၁၃၅	၁၉	ခွင့်ပြုချက်	ခွင့်ပြုချက်
၁၃၈	၁၆	ခွင့်ပြုချက်	ခွင့်ပြုချက်
၁၃၈	၁၈	မပါရှိဘဲလျက်	မရှိပါဘဲလျက်
၁၃၈	၂၅	နှစ်ဖက်	နှစ်ဘက်
၁၃၉ မှ ၁၄၃ ထိ	ဘေးအညွှန်း	ဒေါ်မြသိန်း(ခ)အမိန့်ပါ ၂	ဒေါ်မြသိန်း(ခ)အမိန့်ပါ ၂
၁၄၆	၉	ရောင်းဖို့ ကျန်ငွေ	ရောင်းဘိုး ကျန်ငွေ
၁၄၉	၅	တစ်ဖက်	တစ်ဘက်
၁၅၃	၂၈	ဒေါ်အိခင်	ဒေါ်အိခမ်း
၁၅၄	၁၃	ယင်း၏ စာချုပ်	ယင်းစာချုပ်
၁၅၄	၃၀	တပြိုင်နက်	တစ်ပြိုင်နက်
၁၅၅	၉	သုံးသပ်	သုံးသပ်
၁၅၆	၂၇	တဘက်	တစ်ဘက်
၁၅၇	၁	ဒေါ်ခင်စိန်	ဒေါ်ခမ်းစိန်
၁၅၈	၉	ရောင်းချမှု	ရောင်းချမှု
၁၅၈	၂၅	အရောင်းစာချုပ်	အရောင်းအဝယ်စာချုပ်
၁၅၈	၃၁	affter	after
၁၅၈	၃၁	preperty	property
၁၅၉	၁၀	သုံးထားကြောင်း	သုံးထားကြောင်း
၁၆၀	၇	preperty	property
၁၆၀	၁၆	တွဲဘက်	တွဲဖက်
၁၆၅	၂၁	၁၉၉၃-ခုနှစ်	၁၉၉၄-ခုနှစ်
၁၆၆	၂၈	၉-နှစ်	၆-နှစ်
၁၆၈	၃	ဒေါ်ခင်ခင်ထူး	ဒေါ်ခင်ခင်ထူး
၁၆၈	၄	မှားယွင်းကြောင်း	မှားယွင်းကြောင်း
၁၆၈	၁၁	ကွယ်လွန်ပြီးသည့်	ကွယ်လွန်ပြီးသည့်
၁၆၈	၂၄	ဦးထူးလင်း	ဦးတူလင်း

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
၁၆၈	၂၇	၁၇၅/-	၁၇၅/-
၁၇၀	၅	စီရင်ထုံ	စီရင်ထုံး
၁၇၀	၆	မောင်နှမများ	မောင်နှမများ
၁၇၄	၂	အခမဲ့ ပြုချက်ဖြင့်	အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်
၁၇၄	၅	၂၀၀၀/-	၂၀၀၀/-
၁၇၅	၁၅	နှင်ထုတ်	နှင်ထုတ်
၁၇၆	၂၄	၁၉၉၁-ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၇ (အရှေ့မြောက်) တွင် ချမှတ်သော (၈-၉-၉၂) ရက်စွဲပါ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး	၁၉၉၁-ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှု အမှတ် ၃၇ တွင် ချမှတ်သော (၈-၉-၉၂) ရက်စွဲပါ မန္တလေး တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့မြောက်)
၁၇၈	၁၃	ဒေါ်ဝင်းကြည်	ဒေါ်ဝင်းကြည်
၁၈၂	၁	ဦးဆိုင်ပေ	ဦးဆိုင်ပေး
၁၈၂	၃	ဦးဆိုင်	ဦးဆိုင်
၁၈၂	၃	မြေတစ်ကွက်လုံးအာ	မြေတစ်ကွက်လုံးအား
၁၈၂	၄	ဒေါ်ငြိမ်းရင်	ဒေါ်ငြိမ်းရင်
၁၈၂	၇	ဒေါ်ဝင်းကြည်	ဒေါ်ဝင်းကြည်
၁၈၂	၇	တောင်းဆို	တောင်းဆို
၁၈၂	၈	ဆုံးဖြတ်	ဆုံးဖြတ်
၁၈၆	၂၄	ချို့ယွင်းခြင်းသာဖြစ်သည်	ချို့ယွင်းခြင်းဖြစ်သည်
၁၈၇	၁၁	အကြောင်း	အကြောင်း
၁၈၈	၁	တရားပထမ အယူခံမှု	တရားမပထမ အယူခံမှု
၁၈၉	၁၃	၂၄၅၁၂/-	၂၄၅၁၂/-
၁၈၉	၂၄	တတ်မ	တက်မ
၁၈၉	၂၆	နှစ်ဖက်	နှစ်ဘက်
၁၉၁	၄	တရားလို	တရားလို
၁၉၂	၁၆	ထုတ်နှုတ်	ထုတ်နုတ်
၁၉၃	၁၁	တရားမမှုကြီး	တရားမကြီးမှု
၁၉၃	၁၅	ထိန်သိမ်	ထိန်းသိမ်း
၁၉၃	၂၁	တရားမကြီးအမှတ်	တရားမကြီးမှုအမှတ်
၁၉၈	၆	မောင်စိုးဝင်း	မောင်မိုးဝင်း
၁၉၈	၂၀	နှစ်ဖက်	နှစ်ဘက်
၁၉၉	၆	အမွေဆက်ခံခွင့်	အမွေဆက်ခံခွင့်
		ဆုံးဆုံးရှုံးခြင်း	ဆုံးရှုံးခြင်း
၁၉၉	၂၀	တစ်ဖက်မှ	တစ်ဘက်မှ
၂၀၀	၂	နှစ်ဖက်မှ	နှစ်ဘက်မှ

စာမျက်နှာ	စာကြောင်းရေ	အမှား	အမှန်
၂၀၁	၁	ဒေါ်သိန်းဆင့်	ဒေါ်သိန်းဆင့်
၂၀၁	၃	ဒေါ်ညိုနိုးလှ	ဒေါ်ညိုနိုးဆင့်
၂၀၂	၄	နှစ်ဖက်	နှစ်ဘက်
၂၀၂	၁၂	မဝွမ်းပုံနှင့် မောင်ဖိုးကြွယ်	မဝွမ်းပုံနှင့် မောင်ဖိုးကြွယ်
၂၀၂	၁၈	တစ်ဖက်	တစ်ဘက်
၂၀၃	၁	သာမန်	သာမန်
၂၀၆	၁၂	အယူခံ တရားပြိုင်အတွက်	အယူခံ တရားပြိုင်များအတွက်
၂၀၇	၇	တစ်ဖက်	တစ်ဘက်
၂၀၇	၁၀	နှစ်ဖက်	နှစ်ဘက်
၂၀၇	၁၂	နှစ်ဖက်	နှစ်ဘက်
၂၀၇	၁၈	နှစ်ဖက် အချေအတင်	နှစ်ဘက် အချေအတင်
၂၀၇	၁၉	အရ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော	အရ သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော
၂၀၉	၆	နှစ်ဖက်	နှစ်ဘက်
၂၀၉	၂၁	နှစ်ဖက် သီးခြား	နှစ်ဘက် သီးခြား
၂၀၉	၂၂	တစ်ပါးတည်း	တစ်ပါတည်း
၂၁၀	၆	နှစ်ဖက်	နှစ်ဘက်
၂၁၁	၁	သုံးသပ်	သုံးသပ်
၂၁၁	၄	ယင်းဥပဒေပုဒ်မ	ယင်းပုဒ်မ